

УИЛЯМ ГРИФИН ЛОВЦИТЕ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

В третия роман майорът от „Делта Форс“ Чарли Кастило — дързък до безумие — се завръща в продължението на „Заложникът“.

Две жестоки убийства и милиони откраднати долари в скандала „Петрол срещу храни“ отвеждат Кастило и екипа му в отдалечено имение в Уругвай, където един от участниците в скандала е убит пред очите им. Кой е виновникът? Вероятно това са хората, готови да рискуват всичко, за да опазят тайните си. Въпреки това са оставили следа, която насочва ловците на Кастило към неочаквани разкрития. Лично президентът на Съединените щати е дал на ловците картбланш да стигнат до дъното на заговора.

Романите на У. Е. Б. Грифин, известни с историческата си точност, са оценени от „Филадельфия Инкуайърър“ заради техните жестоки, неспиращи се пред нищо, сцени.

„Главоломно преследване по цялото земно кълбо...
оставя ви без дъх“.

Чикаго Трибюн

„Грифин е във вихъра си“.

Буклист

„Омир или Тацит на нашето време? Древните са писали за истински воители, а днес светът се нуждае от неповторимия Чарли Кастило“.

26 юли 1777

„Необходимостта от осигуряване на добро разузнаване е очевидна и не се налага да се набляга допълнително на този въпрос“.

Джордж Вашингтон,
Генерал и
главнокомандващ
на Континенталната
армия

За тези които вече не са сред нас:

УИЛЯМ Е. КОЛБИ

Старши лейтенант от армията, който става първият директор на ЦРУ.

ААРОН БАНК

Старши лейтенант, който става полковник и родоначалник на Специалните части.

УИЛЯМ Р. КОРСЪН

Легендарен офицер от морското разузнаване, най-мразен от страна на КГБ и то не само защото е дал категоричната си оценка за тях.

За живите:

БИЛИ УО

Легендарен старши сержант от ВВС и Специалните части, който се пенсионира и тогава залавя небезизвестния Карлос Чакала.

РЕНЕ ДЖ. ДЕФОРНО

Старши лейтенант, който става легендарен офицер от американското контраразузнаване.

ДЖОН РАЙЦЕЛ

Офицер от армията и легенда в Специалните части, който е можел да сложи край на тероризма на заловения кораб „Ахиле Лауро“, но не е получил разрешение да го направи.

РАЛФ ПИТЪРС

Офицер от армейското разузнаване, написал най-добрият анализ срещу тероризма, който някога съм виждал.

И за новото поколение:

МАРК Л.

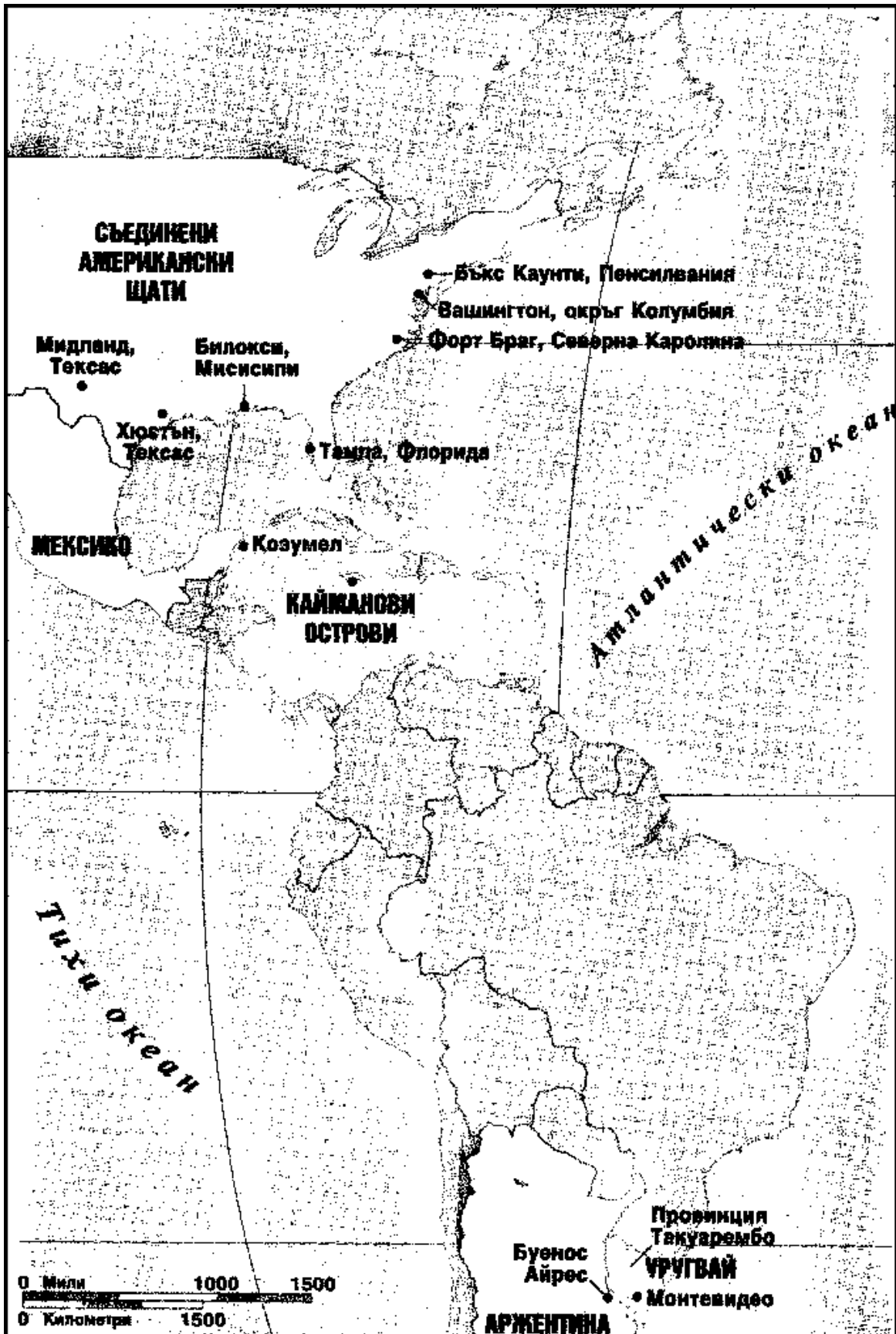
Старши офицер от разузнаването, който, въпреки младостта си, с всеки изминал ден все повече ми напомня за Бил Колби.

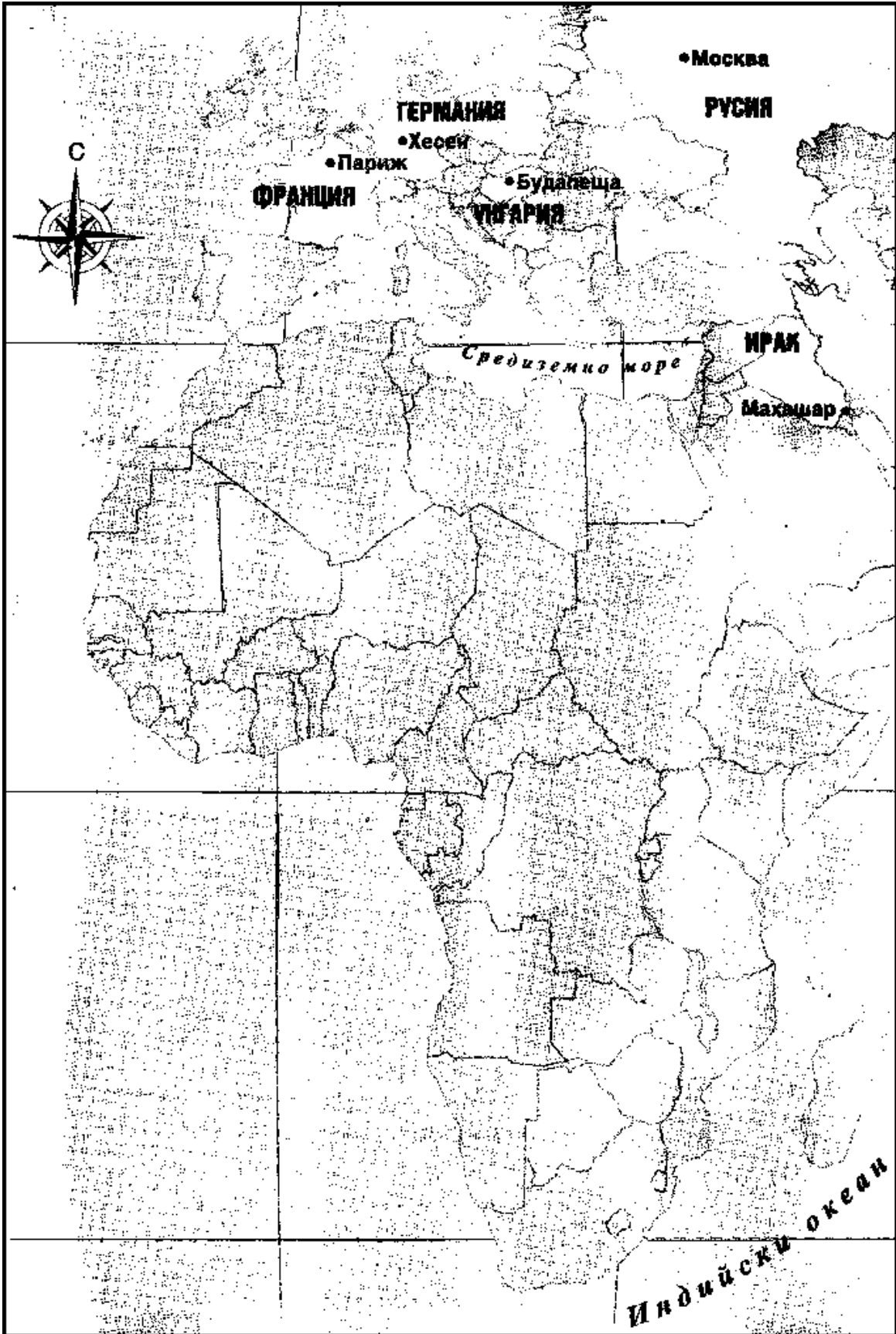
ФРАНК Л.

Легендарен офицер от военното разузнаване, който се пенсионира и сега върви по пътя на Били Уо.

НАШАТА НАЦИЯ ИМА ДЪЛГ КЪМ ТЕЗИ ПАТРИОТИ — ДЪЛГ, КОЙТО НИКОГА НЕ БИ МОГЛА ДА ИЗПЪЛНИ.

I

ЕДНО

*Хотел „Данубиус Гелерт“
Ул. „Св, Гелерт“ №1
Будапеща, Унгария
00:35, 1 Август 2005*

Щом чу дискретния звън, оповестяващ пристигането на асансьора във фойето на „Гелерт“, Шандор Тор, директор по сигурността в „Будапестер Нъое Тагес Цайтунг“, вдигна поглед от вестника — пръстите му бяха целите в мастило, тъй като броят бе току-що излязъл от печатницата — за да разбере кой ще слезе.

Никак не се учуди, когато видя Ерик Кочиан, изпълнителен директор и главен редактор на изданието. Първата спирка на първия камион, натоварен с новия брой на „Тагес Цайтунг“, бе „Гелерт“.

„Сигурно старият пак е дебнел на прозореца, помисли си Тор, и е чакал пристигането на камиона“.

Тор бе едър, набит, петдесет и две годишен мъж, с гъста черна къдрава коса и пищни мустаци. Тъмносиният костюм умело прикриваше швейцарски „Сигармс Р228“ 9 мм, полуавтоматичен пистолет, който носеше в кобур ниско под талията.

На пръв поглед приличаше на преуспял бизнесмен, който ползва услугите на изключителен шивач, ала до Ерик Кочиан бледнееше. Току-що слезлият с асансьора издател бе облечен в кремав ленен костюм, бяла риза и бяла вратовръзка, прикрепена за яката с дискретна златна игла; меки бели кожени обувки и бяла сламена шапка — широката периферия килната небрежно наляво — стиснал под мишница бастун с месингова дръжка във формата на едрогърда жена.

До Кочиан пристъпваше едро куче. Животното приличаше на боксер, ала бе поне един път и половина — дори два пъти — по-едро от голям боксер, а сиво-черната му козина бе гъста и къдрава.

Кочиан се приближи до маса във фойето, където бе оставена купчина вестници „Тагес Цайтунг“, взе внимателно най-горния брой

— за да не изцапа грижливо направения маникюр — и огледа първата страница.

След това сгъна вестника и го подаде на кучето.

— Подръж го малко, Макс — помоли той. — Езикът ти и без това е вече черен.

Обърна се, подпря се с две ръце на бастуна и внимателно огледа фойайето на хотела.

Забеляза онзи, заради когото се оглеждаше — Шандор Тор — седнал на кресло в тъмен ъгъл на фойайето. Кочиан протегна бастуна към Тор, също като кавалерийски офицер, повел хората си в атака, и се отпрати към него с енергична крачка. Кучето, стиснало вестника в уста, не се отделяше от издателя.

Старият спря на около два метра от Тор и без да сваля бастуна, заяви:

— Шандор, доколкото си спомням, ясно ти казах, че днес не се нуждаеш повече от услугите ти, и те пратих да се прибиращ.

Някой по-слабохарактерен мъж би се смутил. Шандор Тор не трепна. Като млад бе служил известно време във Френския чуждестранен легион и след преживяното там никой не бе в състояние да го изплаши или смути.

Наведе се, както бе още в креслото, протегна ръка към главата на кучето, почеса го зад ушите и попита:

— Как си, Макс?

След това погледна Кочиан.

— Случвало се е да казвате едно, после друго, господин Кочиан.

— Днес не влиза в тези редки случаи — сгълча го Кочиан. Замълча, за да е сигурен, че шефът по сигурността е вникнал в думите му и добави: — След като така и така си тук, защо не ни закараш — на път към вас — до моста „Франц Йосиф“?

След тези думи, Кочиан се въртна на пети и закричи бързо към входа. Макс затича, за да го настигне.

Тор се надигна от креслото и забърза след тях.

„Господи, а е на осемдесет и две!“

Още на първата крачка, Тор извади мобилен телефон от джоба на ризата си, натисна копчето за автоматично набиране и вдигна телефона към ухото си.

— Идва към колата — съобщи направо той. — Иска да го закараме до „Моста на свободата“. Вземи го от другата страна.

„Мостът на свободата“ над река Дунав бе възстановен по оригиналния мост от 1899 година, разрушен — както и всички останали мостове по Дунав — по време на ожесточените битки през Втората световна война. Кръстен бил на австро-унгарския император Франц Йосиф. Той бил първият възстановен мост, възможно най-точно копие на оригиналния, а след като бил завършен през 1946 година, го нарекли „Моста на свободата“.

Ерик Кочиан категорично отказваше да приеме новото име.

— След като името е допадало по някаква причина на комунистите, значи нещо не е наред — повтаряше той. — Франц Йосиф може и да е бил свършен мръсник, но в сравнение с комунистите е истински светец.

Сребрист „Мерцедес S500“ чакаше пред самия вход на „Гелерт“.

В първия момент Шандор Тор се уплаши, че старецът е станал нетърпелив и е решил да тръгне пеша. След това чу как някой настойчиво натисна клаксона.

Тор заобиколи бързо автомобила отпред и се качи зад волана. Кочиан се бе настанил на седалката до шофьора. Макс се бе опянал отзад, все още стиснал вестника в уста.

— Къде, по дяволите, се замота? — сръза го Кочиан.

— Трябваше да отида до тоалетната.

— Не можа ли да отидеш по-рано? — натякна издателят.

От входа на „Гелерт“ до моста не бе далече, но ако Кочиан бе предпочел да тръгне пеша, трябваше да пресече улицата, успоредна на Дунав, където често минаваха коли.

Тор знаеше много добре, че старият не се притеснява за себе си, а за кучето. Един от предшествениците на Макс — а те бяха няколко, все същата порода, фландърско бувие, всички кръстени Макс — бе прегазен и издъхна на тази улица.

И в „Гелерт“, и в „Будапестер Ньое Тагес Цайтунг“ се шегуваха, че единственото живо същество, което старият обича, е проклетото

куче, както и че единственото живо същество, способно да обича стария, е пак проклетото куче.

Шандор Тор знаеше, че не е така. Веднъж чу един от печатарите да повтаря смешката, стисна го за врата, приближи лицето му до вала на печатарската преса и му обеща следващия път, когато чуе подобни приказки, да го прекара през машината.

— Включи аварийните, когато спреш — нареди Кочиан, когато мерцедесът приближи моста. — Не слизай, аз мога и сам да слеза и да отворя на Макс. Предварително ти благодаря.

— Слушам, господин Кочиан.

— И хич недей да висиш тук, за да се убедиш за пореден път, че двамата с Макс сме напълно в състояние да пресечем моста и без твоята помощ. Върви си вкъщи.

— Слушам, господин Кочиан.

— А утре сутринта гледай поне веднъж да дойдеш навреме.

— Ще се постарая, господин Кочиан.

— Лека нощ, Шандор. Наспи се добре.

Тор наблюдаваше в огледалото за обратно виждане как Кочиан и кучето поеха по моста. Вече бе извадил мобилния телефон. Отново натисна копчето за автоматично набиране.

Ервин Ракоши чакаше на другия бряг на реката, когато мобилният започна да вибрира в джоба му и в слушалката се чу звън. Натисна едно от копчетата на телефона — бе програмираше апарата така, че да няма значение кое — и чу гласа на Тор.

— На моста са.

— Видях го, Шандор.

— Той ще ме наблюдава, затова се налага да тръгна по „Вамхаз корут“ чак до „Пипа“, за да направя обратен.

— Казах ти, Шандор, виждам го вече.

— Просто следвай указанията ми. Ще го поема, когато мине „Шохаш“.

— Имаш ли представа накъде е тръгнал?

— Абсолютно никаква.

Ерик Кочиан бе свикнал да извежда Макс на разходка, преди да си легне, което означаваше, че излизат от „Гелерт“ около единайсет и половина. Почти винаги минаваха по моста и почти винаги се отбиваха в някое кафене, бар или ресторант да пийнат и хапнат. Напоследък си бяха харесали „Кепиро“, тесен ресторант и бар, където свиреха много приятен джаз, предлагаша „Джак Даниелс“, а менюто допаднаше на Макс, който обожаваше печена наденица.

Нямаше гаранция, че и тази вечер ще се отбият там, а ако Шандор Тор бе попитал стареца къде ще ходи, той или щеше да му се сопне, че изобщо не му влиза в работата, или щеше да го излъже.

Истината бе, че на Шандор Тор му влизаше в работата къде ходи старият и какво прави, за да може да го предпази от неприятности. Бе получил заповед да защитава Ерик Кочиан — *„Майната им на парите, най-важното е старият да не се усети, че му е осигурена охрана“*. — лично от Ото Гьорнер, генерален директор на германската холдингова компания, която притежаваше, освен всичко останало, шест вестника, включително „Будапестер Ньое Тагес Цайтунг“.

Когато прекоси моста, Тор видя тъмнозеления крайслер „Гранд Караван“ на Ервин Ракоши, паркиран в първата пресечка, за да може колегата му да вижда всичко, което става на моста. Той продължи по „Вамхаз корут“ и след две пресечки зави по „Пипа“. Заобиколи карето и подкара към „Шохаш“, паркира до тротоара зад микробус за доставки на половин пресечка от „Вамхаз корут“ и изключи фаровете.

Мобилният на Тор звънна.

— Вече е почти на „Шохаш“ — докладва Ракоши.

— Аз съм на петдесет метра от края на пресечката — изрече гласът на Тор в слушалката на Ракоши.

Трийсет секунди по-късно, Ерик Кочиан и Макс се появиха с бърза крачка по стръмнината.

„Някой ден, помисли си Тор, ще вземе да получи инфаркт на този баир.“

Тор докладва:

— Току-що мина. Следвай го, за да видиш къде ще отиде.

Трийсет секунди по-късно, крайслерът се появи бавно по „Вамхаз корут“.

След още шейсет секунди Ракоши докладва:

— Зави по „Кирали Пал“. Изглежда, отива в „Кепиро“.

— Не го следвай. Направи едно кръгче и след това мини по „Кепиро“.

Тор даде заден, отдалечи се от микробуса и се включи на „Вамхаз корут“, а после зави надясно. Когато минаваше покрай „Кирали Пал“, видя Кочиан да свива по „Кепиро“.

След секунда Ракоши докладва:

— Влезе.

— Добре. Паркирай някъде — нареди Тор, — откъдето ще можеш да го видиш, когато излезе. Отивам и аз да паркирам и ще гледам да надникна в ресторанта.

— Разбрано — отвърна Ракоши.

Тор откри тъмен вход — беше го използвал и преди — откъдето да наднича в ресторант „Кепиро“.

Кочиан се бе настанил на малка маса между бара и вратата. Джазовият квартет бе точно между неговата маса и бара. На масата бе поставена бутилка уиски и бутилка газирана вода, а докато Тор наблюдаваше стария, сервитьорът донесе чиния с храна.

Тор знаеше, че е поръчал наденица и за двамата. Пушена с чесън за стария и телешка за Макс. Кочиан отрязва парче и го лапна. Макс отпусна лапа върху крака на стария. Издателят отрязва парче колкото палец и го бодна на вилицата. Протегна я към Макс, който внимателно изтегли със зъби хапката. Кочиан погали кучето по главата.

Цяла процесия от клиенти — включително три проститутки, една след друга — на влизане или излизане от ресторанта, спираха край стола на Кочиан, мъжете му стискаха ръката, а дамите получаваха целувка. По-смелите галеха Макс по главата. Кочиан всеки път се изправяше, за да поздрави хората, включително и проститутките, ала откакто Тор го охраняваше, той не бе завел нито една в хотел „Гелерт“.

Във Виена имаше „стара приятелка“, която понякога заварваше в апартамента си — в повечето случаи я засичаше, когато излиза — рано сутрин, при пристигането на Тор. Беше едрогърда червенокоса дама в края на петдесетте. Кочиан никога не говореше за нея, а Тор не задаваше въпроси.

Квартетът спря за почивка и солистът пристъпи към масата на Кочиан, погали Макс и си сипа от „Джак Даниелс“ на Кочиан. Когато почивката свърши, солистът се върна на пианото, а Кочиан продължи да реже наденицата — парче за себе си и парче за Макс — докато слушаше музиката и от време на време барабанеше с пръсти по масата.

Тор знаеше, че старият винаги стои малко повече от час и е влязъл в ресторанта няколко минути преди един. Затова, когато погледна часовника си и забеляза, че е два без десет, реши, че е крайно време старецът да става. В същия момент издателят даде знак на сервитьора да му донесе сметката.

Тор извади мобилния, натисна копчето за автоматично набиране и предупреди:

— Току-що поиска сметката.

— Да се надяваме, че ще се прибере — отвърна Ракоши.

— Амин — отвърна Тор. — Заеми позиция и го наблюдавай, докато пресича моста. Аз оставам тук, за да ти кажа накъде се е отправил.

— Разбрано — отвърна Ракоши.

Ерик Кочиан и Макс излязоха от „Кепиро“ пет минути по-късно и тръгнаха към „Кирали Пал“, което означаваше, че се прибират.

Тор изчака стария да завие по „Кирали Пал“, позвъни на Ракоши, за да докладва за местоположението му, след това се втурна към паркирания наблизо сребрист мерцедес.

Тъкмо се бе качил в колата, когато Ракоши докладва, че старият тръгва по моста.

Бе тръгнал към „Вамхаз корут“, когато телефонът завибрира.

— Проблем — докладва колегата му.

— Идвам.

Даде газ по „Вамхаз корут“ и бе почти на моста, когато забеляза, че в средата става нещо нередно.

На тротоара до Макс и издателя бе спрял непознат, който удряше главата на животното с дръжката на пистолет.

Крайслерът на Ракоши бе почти до тях.

В следващия миг някакъв автомобил — черен или тъмносин мерцедес, който приближаваше към Шандор Тор — спря, отвътре

изскочи мъж, стиснал пистолет с две ръце, и стреля по стария и кучето.

Ракоши направи обратен завой, гумите му изсвириха пронизително, изскочи от колата и откри огън по мерцедеса тъкмо когато автомобилът на непознатите потегли.

— Аз ще се заема със стария — разпореди се Шандор Тор по телефона. — Ти пипни мръсниците в мерцедеса. Ако трябва, ги удари.

Ракоши не отговори, но Тор го видя как се хвърля обратно в крайслера.

Тор спря до тротоара.

Старият седеше отпуснат, сякаш някой го бе повалил с удар. Охранителят видя, че от рамото му се процежда кръв и попива по белия костюм.

Непознатият продължаваше да налага Макс. Масивната челюст на кучето бе стиснала ръката му.

Тор изскочи от мерцедеса и без да спира, извади пистолета от кобура.

Прицели се в Макс и нападателя, след това се отказа да стреля. Скочи към непознатия и стовари пистолета в главата му.

Мъжът падна.

Тор погледна към края на моста, ала не видя нито чуждия мерцедес, нито крайслера на Ракоши.

Натисна друг номер за автоматично набиране. Бе доста необичайно, че има този телефон.

— Инспектор Лазар е — започна направо той. — Имам нужда от подкрепление. Престрелка на „Моста на свободата“. Ранен гражданин. Изпратете линейка.

Доколкото Тор знаеше, в полицията на Будапеща нямаше инспектор Лазар, но бе сигурен, че това е начинът да осигури незабавна помощ. Преди да започне работа за „Тагес Цайтунг“, той бе инспектор Шандор Тор.

Наведе се над стария. Кучето скимтеше. На главата му зееше кървава рана.

„Господи, аз ударих онзи гад един-единствен път и той загуби съзнание. Видях го с каква злоба налагаше Макс, а животното така и не го пусна. Кучето не скимти от болка. Скимти, защото знае, че нещо не е наред със стария“.

— Линейката е на път, господин Кочиан — съобщи Тор.

— Шандор, направи ми една услуга.

— Каквото кажете, господин Кочиан. Не биваше да допускам това да се случи.

— Трябваше да се прибереш, когато ти казах.

— Защо не полегнете, докато пристигне линейката?

— Няма да стане. Първо се обади на доктор Кинкс, ветеринаря на Макс, и му кажи, че ще закараш Макс незабавно, защото е спешно.

— Разбира се. Веднага щом ви настаня в болница...

— Частна болница „Телки“. Не им позволявай да ме откарат в проклетата „Сент Янош Кораш“. Там няма да позволят Макс да остане при мен.

— Всички пациенти с огнестрелни рани ги настаняват в „Сент Янош Кораш“ — обясни Тор.

— Ти нищо ли не можеш да уредиш?

— Не, не мога.

— Господи, защо ти плащаме? — попита старецът, след това нареди. — Помогни ми да се изправя.

— Не е много разумно, господин Кочиан.

— Не съм ти искал мнението, дяволите да те вземат, Шандор! Прави каквото ти е наредено! Измъкни ме оттук, преди да са се домъкнали полицаите.

Старият се сви от болка, докато се опитваше да се изправи.

Полицейска патрулка — фолксваген „Джета“ — се появи на моста. Спря до сребристия мерцедес и сержантът и шофьорът изскочиха.

— Какво се е случило? — попита сержантът.

— Този мъж и още двама други се опитаха да оберат господин Кочиан — обясни Тор.

— А вие кой сте?

— Шандор Тор, директор по сигурността в „Тагес Цайтунг“ — представи се Тор, докато се навеждаше да изправи Ерик Кочиан.

— Какво правите? — попита сержантът.

— Ще откарам господин Кочиан в болницата.

— Линейка вече е тръгнала насам.

— Не мога да чакам. Отведете този боклук в участъка и аз ще дойда там — разпореди се Тор.

Почти пренесе стареца в мерцедеса. Надяваше се сержантът да не му създава неприятности.

— Ще ви чакам в „Сент Янош Кораш“ — каза сержантът.

— Добре — съгласи се Тор.

„Ще се тревожа за това по-късно“.

Старият се намести на задната седалка. Макс се качи, скочи на седалката до него и започна да ближе лицето му.

Шандор затвори вратата и се качи зад волана.

— Първо закарай Макс при доктор Кинкс — нареди издателят.

— Първо отиваме в болницата. Аз ще се погрижа за Макс.

— И да не си гъкнал пред Ото Гьорнер, разбра ли ме?

Тор вече бе решил, че в мига, в който лекарите вкарат Кочиан в операционната на частна болница „Телки“, ще позвъни на Гьорнер.

— Не мога да го направя, господине. Все някога трябва да разбере.

— Аз ще му се обадя веднага щом мога. Ще му кажа, че съм паднал по стълбите. Спънал съм се в Макс и после съм се търкулнал по стълбите. Той ще повярва.

— Защо да не му казвам?

— Защото веднага ще започне да се пречка, за да хване гадовете, които ме простреляха.

— Знаете ли кои са?

— Досещам се. Знаят, че задавам неудобни въпроси. Просто искат да разберат какво знам за безобразията около „Петрол срещу храни“. Според теб защо се опитаха да ме отвлекат?

— Да ви отвлекат ли?

— Копелето на моста имаше спринцовка.

— Спринцовка ли? — повтаряше като папагал Тор.

— В джоба на самото ми е — призна старият. — Когато стигнем в болницата, я вземи и я отнеси за анализ.

— Значи са щели да ви упоят.

— Започнаха да стрелят, след като двамата с Макс спипахме копелето на моста. За бога, Шандор, трябва да ти го напиша ли? Щяха да ме откарат някъде, за да разберат до какви доказателства съм се добрал. След като измъкнеха нужната информация, щяха да ме изхвърлят в Дунав.

— А къде са доказателствата?

— В апартамента ми.

— Къде в апартамента?

— Ако ти кажа, тогава ще знаеш — отвърна старият. — Сложил съм ги на сигурно място.

— Не искате ли да ми кажете?

— Не. Ти не можеш ли да караш по-бързо? Пред очите ми започва да се размазва.

След минутка Шандор погледна отново към задната седалка.

Издателят беше в безсъзнание. Макс бдеше над него и нежно ближеше лицето му, сякаш се опитваше да го събуди.

Шандор се обърна напред и си помисли: „*Моля те, Господи, позволявай да умре!*“

Натисна друго копче за автоматично набиране на мобилния и се помоли отново да е уцелил правилното копче.

— Частна болница „Телки“.

— Карам ранен. Спешен случай. Изпратете екип отпред — нареди Тор.

Пет минути по-късно той спря мерцедеса пред спешното отделение на частна болница „Телки“. Пред вратата чакаха лекар и сестра с носилка.

Той помогна на лекаря да прехвърли стареца на носилката.

— Прострелян е — забеляза веднага лекарят.

— Знаем — отвърна Тор.

Лекарят го погледна учудено, след това изтласка носилката навътре.

Тор спря кучето.

— Не можеш да влезеш, Макс — обясни той.

Макс понечи да тръгне след носилката, но се подчини, когато Тор го задържа.

Охранителят погледна часовника си. Беше два и дващест и седем.

ДВЕ

Имение „Шангри-Ла“

Провинция Такуарембо Република Уругвай

22:25, 31 Юли 2005

В почти същия момент — Будапеща е четири часа напред от Уругвай — сержант Робърт Кенсингтън от *Специалните части* на американската армия, досега коленичил над четирийсетинагодишен едър рус мъж, за да прегледа раната му, се изправи и заяви:

— Ще се оправите, полковник. Има мускулни разкъсвания, за които ще е необходимо време да заздравеят, ще ви боли зверски, когато се движите, дори когато дишате. Ако искате, мога още сега да извадя куршума.

— Предпочитам да го извадят в болницата — реши полковник Алфредо Мунц.

Доскоро Мунц бе директор на ДРУ^[1], което съчетаваше функциите на американските ЦРУ и ФБР.

В стаята-кабинет в просторната „голяма къща“ в имение „Шангри-Ла“ имаше и други мъже. Единият — набит, напълно плешив чернокож мъж на четирийсет и шест — лежеше сред локва от собствената си кръв близо до полковник Мунц, прострелян с деветмилиметрови куршуми в устата и челото. Това бе доктор Жан-Пол Лоримър, американски гражданин, дипломат в Организацията на обединените нации, изпратен на служба в Париж, който бе положил неимоверни усилия да си осигури втора самоличност в Уругвай като Жан-Пол Бертран, ливански търговец на антики.

Осемнайсет дни по-рано, на четиринайсети юли, доктор Жан-Пол Лоримър бе изчезнал от Париж. Седмица преди това сестра му, омъжена за Дж. Уинслоу Мастърсън, шеф на мисията в американското посолство в Буенос Айрес, Аржентина, бе отвлечена от паркинга зад ресторант в „Сан Исидро“, престижно предградие на Буенос Айрес.

Тъй като президентът на Съединените щати заподозря, че отвличането е дело на терористи, и тъй като искаше да разбере какво става, без да разчита на бюрократичната машина в Държавния департамент и разузнавателните канали, изпрати в аржентинската столица свой агент — офицер от армията, който работеше като изпълнителен асистент на секретаря на Вътрешна сигурност.

Майор К. Г. Кастило бе пристигнал в Буенос Айрес на двайсет и втори юли. На следващата сутрин полковник Алфредо Мунц от ДРУ бе уведомял американския посланик, че госпожа Мастърсън е открита в такси близо до доковете, дрогирана, седнала до тялото на съпруга си, който бил застрелян пред очите ѝ.

Президентът бе вбесен. Той телефонира лично на посланик Хуан Мануел Силвио, за да го уведоми, че възлага на майор Кастило разследването на похищението и убийството, както и охраната на госпожа Мастърсън и децата ѝ до безопасното им завръщане в Щатите.

Когато на двайсет и пети юли самолет „Глоубмастър III“ на американските Военновъздушни сили, изпратен за да вземе семейство Мастърсън, тялото на шефа на мисията — също и тялото на сержант от морската пехота, убит докато придружавал агентка от Тайните служби, оставена в дома на семейство Мастърсън — кацна във военновъздушна база „Кислър“, „Еър Форс едно“ и президентът на Съединените щати го очакваха.

Президентът повика майор Кастило. Преди да слезе от „Глоубмастъра“, за да се прехвърли на „Еър Форс едно“, госпожа Мастърсън разкри пред майор Кастило, че похитителите ѝ искали да научат къде се крие брат ѝ и я заплашили, че ще убият децата ѝ, ако не им каже. Застреляли съпруга ѝ, за да докажат колко са сериозни намеренията им. Госпожа Мастърсън призна пред Кастило, че няма никаква представа къде се намира Жан-Пол Лоримър, нито пък защо го търсят похитителите ѝ.

Когато Кастило се качи на „Еър Форс едно“ за да докладва, президентът му показа документ, който двамата с държавния секретар Натали Кохън са одобрили.

СТРОГО СЕКРЕТНО — ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА

БЕЛИЯТ ДОМ. ВАШИНГТОН, ОК.
ДА НЕ СЕ КОПИРА
КОПИЕ 2 ОТ 3 (СЕКРЕТАР КОХЪН)
25 ЮЛИ 2005
РЕШЕНИЕ НА ПРЕЗИДЕНТА НА САЩ

БЕ УСТАНОВЕНО, ЧЕ УБИЙСТВОТО НА ДЖ. УИНСЛОУ МАСТЪРСЪН, ШЕФ НА МИСИЯТА В ПОСОЛСТВОТО НА САЩ В БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА; ПОХИЩЕНИЕТО НА СЪПРУГАТА НА ГОСПОДИН МАСТЪРСЪН, ГОСПОЖА ЕЛИЗАБЕТ ЛОРИМЪР МАСТЪРСЪН; УБИЙСТВОТО НА СЕРЖАНТ РОДЖЪР МАРКЪМ ОТ МОРСКАТА ПЕХОТА Й ОПИТЪТ ДА БЪДЕ УБИТА АГЕНТ ЕЛИЗАБЕТ Т. ШНАЙДЕР, ДОКАЗВАТ БЕЗ ВСЯКАКВО СЪМНЕНИЕ СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ТЕРОРИСТИЧЕН ЗАГОВОР, КОЙТО ИМА ЗА ЦЕЛ ДА НАВРЕДИ НА ИНТЕРЕСИТЕ НА САЩ, НА ДИПЛОМАТИЧЕСКИЯ КОРПУС И НА ВСИЧКИ ГРАЖДАНИ, КОЕТО Е НЕДОПУСТИМО.

БЕ УСТАНОВЕНО, ЧЕ УСИЛИЯТА И ДЕЙСТВИЯТА, ПРЕДПРИЕТИ ОТ НЯКОЛКО ЗВЕНА В АМЕРИКАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО ЗА РАЗКРИВАНЕ САМОЛИЧНОСТТА НА ИЗВЪРШИТЕЛИТЕ НА УПОМЕНАТИТЕ ТЕРОРИСТИЧНИ АТАКИ, КАКТО И ЗА ПРЕДОТВРАТЯВАНЕТО НА ПОДОБНИ АТАКИ В БЪДЕЩЕ, ЩЕ БЪДАТ ВЪЗПРЕПЯТСТВАНИ ОТ СТРОГИТЕ НИ ЗАКОНИ.

ПОРАДИ ТАЗИ ПРИЧИНА БЕ ВЗЕТО РЕШЕНИЕ ДА СЕ ПРИСТЪПИ КЪМ ТАЙНИ ДЕЙСТВИЯ, ОДОБРЯВАНИ ОТ ПРЕЗИДЕНТА И ИЗВЪРШВАНИ ПОД НАБЛЮДЕНИЕТО НА ПРЕЗИДЕНТА.

НАРЕЖДАМ НЕЗАБАВНОТО СЪЗДАВАНЕ НА ТАЙНА ОРГАНИЗАЦИЯ, НА КОЯТО ДА БЪДЕ ВЪЗЛОЖЕНА МИСИЯТА ДА РАЗКРИЕ САМОЛИЧНОСТТА НА ВЪПРОСНИТЕ ТЕРОРИСТИ, ВИНОВНИ ЗА ВЕЧЕ СПОМЕНАТИТЕ УБИЙСТВА, ПОХИЩЕНИЕТО И ОПИТА ЗА УБИЙСТВО И ДА ГИ

ОБЕЗВРЕДИ. ОРГАНИЗАЦИЯТА ЩЕ ПОЕМЕ ИЗПЪЛНЕНИЕТО И НА ДРУГИ ТАЙНИ ОПЕРАЦИИ ПО ПРЕЦЕНКА НА ПРЕЗИДЕНТА.

В ИНТЕРЕС НА ОПАЗВАНЕТО НА СИГУРНОСТТА, ВЪПРОСНАТА ТАЙНА ОРГАНИЗАЦИЯ ЩЕ БЪДЕ ИЗВЕСТНА ЙОД ИМЕТО ЗВЕНО ЗА ОРГАНИЗАЦИОНЕН АНАЛИЗ И ЩЕ КЪДЕ ЧАСТ ОТ ДЕПАРТАМЕНТ ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ. СРЕДСТВОТА ЩЕ БЪДАТ ОСИГУРЯВАНИ ДИСКРЕТНО ОТ ФОНДА, ОТПУСКАН ЗА НУЖДИ НА ПРЕЗИДЕНТА, ЛИЧНИЯТ СЪСТАВ ЩЕ БЪДЕ ОДОБРЕН ОТ ПРЕЗИДЕНТА, НА БАЗАТА НА ПРЕДЛОЖЕНИЯТА, НАПРАВЕНИ ОТ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ЗВЕНОТО ЗА ОРГАНИЗАЦИОНЕН АНАЛИЗ.

МАЙОР КАРЛОС Г. КАСТИЛО ОТ СПЕЦИАЛНИТЕ ЧАСТИ НА АМЕРИКАНСКАТА АРМИЯ ПОЕМА НЕЗАБАВНО ДЛЪЖНОСТТА РЪКОВОДИТЕЛ НА ЗВЕНОТО ЗА ОРГАНИЗАЦИОНЕН АНАЛИЗ.

ПОДПИС:

ПРЕЗИДЕНТ НА СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ
ЩАТИ

СВИДЕТЕЛ:

ДЪРЖАВЕН СЕКРЕТАР

СТРОГО СЕКРЕТНО ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА

Никой нямаше представа защо хората, поставили си за цел да открият Жан-Пол Лоримър, не биха се поколебали да извършат убийство. За майор Кастило бе повече от очевидно, че най-добрият подход — всъщност единственият подход — е да открият Жан-Пол Лоримър, а най-подходящото място, от което да започнат, бе Париж.

Агент на ЦРУ, изпратен на работа в посолството в Париж, изглежда, можеше да даде някои отговори. Той разказа на Кастило за подозренията си, че Лоримър е бил замесен в наскоро разкрития

скандал „Петрол срещу храни“. Според него Лоримър бил посредник и отговарял за разпределянето на парите. Освен това каза, че според него Жан-Пол Лоримър е отдавна нарязан на малки парчета и хвърлен в Сена.

След това Кастило отиде при Ото Гьорнер, изпълнителен директор на фирма „Госингер“, във Фулда, Германия. Той бе свързан от години както с холдинга — който притежаваше всички вестници „Тагес Цайтунг“ — така и с Гьорнер.

Гьорнер бе съгласен с мнението на агента от ЦРУ, че Лоримър е имал някаква връзка със скандала „Петрол срещу храни“, тъй като и той разследвал същия въпрос. Насочил го към Будапеща и главния редактор на „Будапестер Тагес Цайтунг“ Ерик Кочиан, който разполагал със списък на хората, за които подозирал, че са въввлечени в скандала.

Кочиан не бе чувал за Лоримър, ала заявил, че очевидно е „от лошите“ и сигурно е бил дипломат в ООН, който имал възможност да пътува из цяла Европа и Близкия изток, без да привлича вниманието към себе си. Ако Лоримър е бил замесен, нищо чудно големите играчи да искат да го премахнат.

Според информацията на Кочиан, по-голямата част от незаконно придобитите пари били прехвърлени в Южна Америка. След като Кастило обеща да не разкрива нито името на Кочиан, нито имената, включени в списъка на представител на която и да е американска разузнавателна агенция, издателят му даде списъка на онези, които мислеше — и бе сигурен — че са участвали в скандала и се намират в Южна Америка, главно в Аржентина и Уругвай.

Кастило се върна в Южна Америка и откри, че от името на Лоримър не се интересуват нито американските разузнавателни агенции там, нито местното ДРУ. Освен това научи, че Уругвай е известен като „южноамериканската столица на прането на пари“. Затова замина за там.

Агентите на ФБР в Монтевидео, за прикритие наричани „правни аташета“ в посолството, също не бяха чували за Лоримър, ала един от тях, специален агент Дейвид У. Юнг младши, разпозна ниския набит чернокож мъж на една от снимките, които Кастило му показва — ливанския търговец на антики Жан-Пол Бертран, собственик на имението „Шангри-Ла“.

Юнг бързо разбра, че пред него е снимката на Жан-Пол Лоримър.

Тогава Кастило прецени, че най-доброто, което може да направи, е да репатрира дипломата — дори ако се налага насила — като организира тайна операция. Тъкмо след като разкри истинската си самоличност пред Лоримър в кабинета му в имението, изстреляните от автомат „Мадсън“ куршуми убиха Лоримър и раниха *El Coronel*^[2] Мунц. Бяха нападнати от шестима непознати мъже, които екипът на Кастило изби за броени минути. Нито един от тях не носеше обозначителни знаци или документи.

Сержант Кенсингтън, третият мъж в кабинета на Жан-Пол Лоримър, бе облечен в черен гащеризон и носеше обичайното за бойците от „Делта Форс“ снаряжение. Стискаше черен снайпер „Болт екшън“ 7.62U55, модифициран от „Ремингтън“ модел „700“. Ако не бе свалил черната маска, която скриваше лицето му, ефрейтор Лестър Брадли от американската морска пехота, на деветнайсет години, щеше да се доближи много повече до представите на хората за боец от „Делта Форс“.

„Като си свали маската, мина през ума на четвъртия мъж в стаята, прилича на хлапе, взело назаем униформата на големия си брат, за да се докара с нея на някое парти по случай Деня на вси светии“.

Веднага съжали за тази мисъл.

„Дребното копеленце умее да стреля и го доказа, като спаси живота ми“.

Четвъртият мъж беше майор Карлос Г. Кастило, от *Специалните части* на американската армия. Бе на трийсет и шест, малко над метър и осемдесет, и тежеше около осемдесет и шест килограма. Имаше сини очи и светлокестенява коса. Бе облечен в изискан тъмносин костюм.

Той се обърна към пребледнелия заради раната Мунц.

— Ти решаващ, Алфредо — кимна Кастило. — След като Кенсингтън казва, че може да извади куршума, значи може. Какво обяснение ще дадеш за раната?

— Не се обиждай — отвърна Мунц, — но ми се струва, че това май е работа на хирург.

— Кенсингтън е извадил повече куршуми от който и да е хирург — обясни Кастило. — Преди да реши, че предпочита да стреля по хората, е бил лекар. Което ще рече... какво ще рече, Кенсингтън?

— Ще рече, че мога да оперирам всичко, без мозъка — уточни Кенсингтън. — Мога да притъпя болката, да ви дам нещо, от което ще се унесете, да почистя раната и да извадя куршума. Така е по-добре, вместо да отговаряте на неудобни въпроси в болницата. Ами какво ще кажете на съпругата?

— Ще се наложи да лъжеш, Алфредо — предупреди го Кастило. — Кажи й, че те е прострелял някой ревнив съпруг.

— А тя ще реши, че съм си чистил пистолета, той е гръмнал и ме е срам да си призная — отвърна Мунц. — По-добре така, вместо да отговарям на въпросите на ченгетата. Колко време ще съм в безсъзнание?

— Няма да е дълго, ще се пренесеш в страната на сънищата за около два часа.

Мунц се замисли за момент, след това реши.

— Добре, действай.

— Трябва да ви изправим и да ви преместим на светло — обясни Кенсингтън. Погледна Кастило и двамата изправиха Мунц.

— Масата в трапезарията е голяма, би трябвало да ни свърши работа — предположи Кенсингтън. — Май са се канели да вечерят. Има плато с доста апетитна храна. И бутилка вино.

— Телешкото ще ми дойде добре — обади се Кастило. — Виното не става. Трябва да решим какво ще правим след това и да се изнасяме оттук.

— Майоре, кои, по дяволите, бяха тези типове? — попита Кенсингтън.

— Наистина нямам представа. Юнг ги претърсва, за да открие нещо. Дори не разбрах как се случи.

— Които и да са, са професионалисти. Може да са руснаци. Кранц не беше аматьор, а са успели да го ликвидират. Да му прережат гърлото. Това означава, че са го забелязали и са се промъкнали зад него. Много хора са се пробвали да изненадат Сиймор и нито един не е успял.

— Руски спецчасти ли каза? — зачуди се Кастило. — Ако бяхме в Европа, имаше голяма вероятност да си прав. Само че тук? Не знам.

Да видим какво ще открие Юнг.

Когато влязоха в трапезарията, Кенсингтън пое Мунц, а Кастило премести платото, сосиерата, хляба и бутилката уругвайско мерло настрана. След това положиха полковника на масата.

— Аз ще ти трябвам ли? Ами Бродли? — попита Кастило.

— Не, господине.

— Хайде, Бродли. Да вървим да намерим нещо, за да покрием сержант Кранц.

— Слушам, господине.

Сержант първи клас Сиймор Кранц, оператор в „Делта Форс“, висок метър шейсет и два, петдесет и девет килограма, едва успял да покрие нормите за ръст и тегло в армията, лежеше по корем на мястото, където бе убит.

Афроамериканец със сравнително светла кожа, облечен в черен гащеризон на „Делта Форс“ бе приседнал до него, стиснал между коленете си „Кар-4“, версия на пушка „М-16“. Въпреки че бе в униформа, Джек Бродли не бе военен, а специален агент от Тайните служби на Съединените щати.

— Нещо ново, Джек? — попита Кастило.

Бродли поклати глава.

— Тук е като в гробница — отвърна той. След това продължи: — Май на това му се вика неудачен подбор на думи.

Изправи се на крака.

— Дай да вдигнем Сиймор в хеликоптера — нареди Кастило и клекна до трупа.

Гаротата, отнела живота на сержант Кранц бе все още затегната около врата му. Кастило се опита да я разхлаби. Струваше му доста усилие, но накрая успя и я огледа внимателно.

Приличаше на найлоновите самозатягащи се устройства от жици и кабели, които полицаите бяха започнали да използват с огромно удоволствие като „пластмасови белезници“. Само че гаротата в ръцете му бе от неръждаема стомана и нямаше ръкохватки. Когато се затегнеше около врата на жертвата, нямаше начин нещастникът да се освободи от нея.

Кастило я прибра в джоба на самото.

— Добре, да проснем чаршафите на земята — нареди той. — Нали донесе изолирбанд?

— Да, господине — отвърна ефрейтор Брадли.

Той разгъна чаршафите, взети от леглото на Жан-Пол Лоримър. Кастило и Бритън преобърнаха сержант Кранц върху тях. Едното око на Сиймор беше отворено. Кастило внимателно го затвори.

— Съжалявам, Сиймор — въздъхна той.

Прехвърлиха Кранц върху чаршафите, след това го увиха и залепиха с изолирбанд.

Накрая той коленичи до тялото.

— Помогни ми да го вдигна на рамо — помоли Кастило.

— Ще ти помогна да го пренесеш — предложи Бритън.

— Двамата с Брадли ми помогнете да го прехвърля през рамо — повтори Кастило. — Аз ще го нося. Той ми беше приятел.

— Слушам, господине.

Кастило изпъшка от усилие, когато се надигна с Кранц на рамо. В първия момент се уплаши, че ще загуби равновесие, и изруга:

— По дяволите!

Брадли го подпря и Кастило се задържа.

Кимна за благодарност, след това, превит под тежестта на тялото на сержант Сиймор Кранц, се отправи с тежки стъпки към мястото, където бе скрит хеликоптерът.

[1] ДРУ — SIDE — Secretaria de Inteligencia de Estado — Държавна разузнавателна агенция — (Б.пр.) ↑

[2] El Coronel — полковник — исп. (Б.пр.) ↑

ТРИ

*Международно летище „Хорхе Нюбъри“
Буенос Айрес, Аржентина
23:45, 31 Юли 2005*

Когато хеликоптерът „Бел Рейнджър“ се свърза с наземен контрол на „Хорхе Нюбъри“ и съобщи, че се намира на седем хиляди и петстотин метра над търговския център „Юнисентър“, че извършва частен полет от Пилар и иска разрешение за кацане възможно най-близо до хангара на „Джет Еър“, от кулата веднага дадоха на пилота разрешение за заход.

— Кацайте. В района няма трафик. Съобщете, когато сте на сто и петдесет метра. Видимост — докъдето погледът стига. За вятър почти не може да се говори.

„Хорхе Нюбъри“, летището край търговската част на града, рядко поемаше нощни полети. Бе разделено от река Плата единствено от магистрала и се намиреше — стига трафикът да не бе прекалено натоварен — на десет минути от центъра на Буенос Айрес. Късно вечер, пред терминала бе пълно със самолети „Боинг 737“ на националната „Аеролинеас Архентинас“, частната компания за вътрешни линии „Аустрал“, уругвайската „Плуна“ и други авиолинии, които рано на следващата сутрин поемаха за Аржентина, Уругвай и Бразилия.

Небрежният разговор между „Бел Рейнджъра“ и наземния контрол на „Нюбъри“ би ужасил всеки американски диспечер и инспектор, но от повече указания нямаше нужда.

Наземният контрол дори не си направи труд да посочи номера на пистата. Тя бе една-единствена, дълга около две хиляди и сто метра. Тъй като вече бе дал разрешение на пилота на хеликоптера да се спусне, а вятър почти нямаше, бе много малко вероятно пилотът да не е разбрал какво трябва да направи.

— „Нюбъри“, „Рейнджър нула-седем“ е на сто и петдесет.

— „Нула-седем“, ниско транзитно спускане надясно, повтарям, от дясната страна на пистата, кацане до хангара на „Джет Еър“.

— Mucho gracias^[1].

— Докладвайте след приземяването.

— Слушам.

Когато „Бел Рейнджърът“ започна да се снишава над тревата от дясната страна на пистата, вратите на хангара на „Джет Еър“ се плъзнаха встрани.

Вътре бе паркиран малък, елегантен лъскав бял самолет — „Лиърджет 45XR“ с американски обозначителни знаци. Беше свързан към наземен захранващ агрегат и в пилотската кабина и в салона светеше.

Четирима мъже, които очевидно чакаха кацането на хеликоптера, тласкаха скара, която да наместят под тръбната стойка — тъй като „Рейнджърът“ няма колела — и да го вкарат в хангара.

— „Нюбъри“, „Рейнджър нула-седем“ се приземи. Mucho gracias.

— Пак заповядайте. Приятно прекарване.

— Ще се постараем да е приятно.

Операторът от наземен контрол бе предположил — съвсем основателно — че „Бел Рейнджърът“ е собственост на богат притежател на някое имение, пристигнал да прекара една приятна вечер в града. Подобни хеликоптери кацаха поне по три пъти на вечер. Понякога пред „Джет Еър“ беше също толкова пълно с частни самолети и хеликоптери, колкото и с пътнически самолети пред терминалите.

Щом „Рейнджърът“ бе избутан в хангара, вратите се затвориха бавно.

От „Лиъра“ слязоха трима мъже и приближиха към хеликоптера тъкмо когато пилотът отваряше вратата.

Най-едрият от тях бе Фернандо Лопес, братовчед на Кастило. Бе мургав мъж в средата на трийсетте, висок един и осемдесет и шест, над деветдесет килограма.

Лопес забеляза нещо в изражението на Кастило, което не му допадна.

— Добре ли си, гринго?

Кастило кимна.

— Солес ли? — попита Фернандо Лопес.

Рикардо Солес бе специален агент от Агенцията за борба с наркотиците, назначен към американското посолство в Буенос Айрес. Кастило го бе изтеглил за операцията в имението „Шангри-Ла“.

— Ще се върне с „Юкона“ — отвърна Кастило. — Добре е.

— Мислех, че малкият ще свърши тази работа — зачуди се Лопес.

— Брадли е тук — посочи той хеликоптера.

— Как мина, Чарли? — попита полковник Джейкъб Торине от американските Военновъздушни сили, слаб висок червенокос мъж в спортно сако.

— Зле — отвърна майорът. — Лоримър е мъртъв. Изгубихме Канц.

— Мамка му! Какво стана?

— Мунц отнесе куршум — продължи Кастило. Погледна третия мъж — слаб, в началото на четирийсетте, с късо подстригана оредяла коса, облечен в светлокафяво спортно сако.

— Я виж ти, здрасти, Хауърд — озъби се той. — Сигурно шефът ти те е изпратил да видиш да не би случайно да съм съсипал хеликоптера?

Хауърд Кенеди бе прекарал почти целия си живот като агент на ФБР. Преди около две години най-неочаквано бе зарязал престижната си работа в отдел „Вътрешни операции“ и бе започнал работа за Александър Певснер, руснак, търсен от поне десет държави за различни престъпления, като се започне от търговия с оръжие и наркотици и се стигне до убийство.

— Дойдох, защото той прецени, че може да ти бъда от полза — отвърна Хауърд Кенеди.

— Какво стана, Чарли? — попита отново Торине.

— Имаше и други освен нас в имението. Шестима...

— Кои? — попита Кенеди.

— ... облечени в черно, въоръжени с „Мадсън“ — довърши Кастило.

— Кои бяха? — настоя Кенеди.

— Ще ми се да знаех — отвърна Кастило и се обърна към Торине: — Кога можем да тръгнем?

— Трябва само да предадем летателния план. По това време на нощта няма да ни отнеме много време.

— Хауърд, ще се погрижиш ли за полковник Мунц? — помоли Кастило.

— Трябва ли да го заведа в болница?

— Куршумът е изваден, даден му е антибиотик. Няма нужда от болница, освен ако не развие някоя инфекция.

— Кой е извадил куршума? — попита Кенеди.

Кастило не отговори на въпроса.

— Закарай го у тях, Хауърд. В момента е все още малко упоен, но до час ще му мине. Тогава ще започне да го боли.

— Може ли да ходи?

Кастило кимна.

— Тая работа никак не ми харесва — заяви Кенеди.

— Хауърд, на тебе майка ти не ти ли е казвала, че когато се изтърсиш неканен на някое парти, може и да не ти допадне онова, което става там?

— Нямам никаква представа какви ги говориш. Ако не бях тук, какво щеше да правиш с Мунц?

— Той ми даде един телефон, в случай че нещо не е наред — отвърна Кастило. — Нали се сещаш, че нямах представа, че ще те заваря тук.

— Добре де. Какво от това?

— Специален агент Дейвид У. Юнг — младши от ФБР е в хеликоптера.

— Мили боже!

— Ще му кажа, че информацията за всички, които са присъствали, е строго секретна по заповед на президента. Нямам основание да мисля, че ще издаде нещо.

— Значи си пълен наивник.

— А ти какво искаш да направя? — попита Кастило.

Кенеди го погледна за момент, след това прекрачи бързо към вратата на фюзелажа и я отвори.

— Виж ти, каква изненада, как си, Дейвид? — попита той. — Откога не сме се виждали?

Протегна ръка.

— Стори ми се, че си ти, Хауърд — отвърна Юнг.

— Радваш ли се да ме видиш?

— По-точно казано, изненадан съм.

— Може и да съм в списъка на парииите, но поне не съм прокажен — отвърна Кенеди и кимна към протегнатата си ръка. — Не се знаем от вчера, Дейвид.

Юнг пое протегнатата длан.

— Така е — съгласи се той. — Освен това, току-що разбрах, че се радвам да те видя.

— Това, че си го видял, Юнг, е строго секретна информация по заповед на президента — обади се Чарли.

— Много добре — кимна Юнг. — Така ми спестяваш терзанията и колебанията какво да правя, след като вече го видях.

— Правилно ли разбрах, че нямаше да ме издадеш, ако Чарли не те беше предупредил, че присъствието ми тук е секретна информация?

— Честно казано, Хауърд, не знам как щях да постъпя — призна Юнг.

— Добре, Хауърд, отведи полковник Мунц — разпореди се Кастило.

— Той е в безсъзнание — подсети го Юнг.

— По-скоро спи — уточни Чарли. — Разтърси го и ще разбереш.

El Coronel Алфредо Мунц се събуди в мига, в който Юнг го докосна по рамото.

— Я! — възкликна весело той. — Пристигнали сме. Сигурно съм задрямал. — Забеляза Кенеди. *Hola*^[2], Хауърд — извика той. Нямах представа, че ще бъдеш тук.

— Алфредо, можеш ли да ходиш? — попита Кастило.

— Разбира се, че мога да ходя — отвърна Мунц и се опита да стане от мястото си.

— Ще ти бъде по-лесно, ако първо свалиш предпазния колан — подхвърли Кастило и след това добави: — Юнг, разкопчай го.

Юнг му помогна. Мунц стана от мястото си и тръгна към вратата. Мина през вратата на хангара, усети, че му се вие свят, и залитна на една страна. Протегна здравата си ръка като крило на самолет и извика „Фиииииу“ и заситни ту наляво, ту надясно през хангара.

Без да каже и дума, Кенеди отиде при него и го задържа на място.

— Ще кажем на жена ми, че съм се прострелял, докато съм си чистил пистолета — довери Мунц на Кенеди. — Ти си ми свидетел, да знаеш. Жена ми все разправя, че имаш лице на честен човек.

Кенеди поведе Мунц към Кастило.

— Хауърд ще се погрижи за теб, Алфредо — обясни Чарли. — Благодаря ти за всичко.

— За мен беше истинско удоволствие — поклони се Мунц.

— Предполагам, с теб ще се чуем, Чарли — обади се Кенеди.

Кастило кимна.

— Благодарни на шефа си от мое име, Хауърд.

— На всяка цена — кимна Кенеди и поведе Мунц към задната част на хангара.

Кастило заобиколи „Рейнджъра“ и отвори вратата на втория пилот.

— Брадли, прехвърли всичко — всичко от хеликоптера, което е наше — на „Лиъра“ и гледай да остане седалка, на която да сложим сержант Кранц.

— Слушам, господине — отвърна ефрейтор Лестър Брадли.

— Ще ти помогна с тялото — предложи Юнг.

— Само го прехвърли през рамото ми — помоли Кастило. — Аз ще го пренеса.

Пет минути по-късно наземен контрол от „Хорхе Нюбъри“ даде разрешение за излитане на „Лиър пет-нула-седем-пет“ от писта трийсет и едно.

[1] Mucho gracias — много благодаря — исп. (Б.пр.) ↑

[2] Hola — здрасти — исп. (Б.пр.) ↑

ЧЕТИРИ

*Кабинет на Главнокомандващия
Американско Централно Командване
Военновъздушна база „Макдил“
Тампа, Флорида
12:35, 1 Август 2005*

Имаше няколко причини, поради които щаб-сержант Уесли Съгинс рядко влизаше в конферентната зала, когато дванайсетте стола около дългата маса бяха заети от хората, които наричаше „тежката артилерия“.

Рядко влизаше и когато вътре бяха само трима или четирима от „леката кавалерия“.

Тежка артилерия наричаше всички от генерали до адмирали, чиито пагони бяха с по три и повече звезди. Сред тях поставяше и някои видни цивилни. Например информационният сътрудник между кабинета на директора на Националното разузнаване и Централното командване. Той бе член на така наречената Изпълнителна гражданска служба и разполагаше с ниво на достъп GS-18, с каквото разполагаха генерал-лейтенантите. Информационните сътрудници от Държавния департамент, Централното разузнавателно управление и Федералното бюро за разследване разполагаха с ниво на достъп GS-16, каквото се даваше на генерал-майорите.

В „леката кавалерия“ влизаха бригадни генерали, контраадмиралите, цивилни с ниво на достъп GS-15 или по-ниско.

Първата причина, поради която щаб-сержант Съгинс не заемаше място на конферентната маса, не бе, както предполагаша и леката кавалерия, и тежката артилерия, защото е на срочна военна служба и скоро ще ги лиши от присъствието си. Първата причина бе, че генерал Алън Нейлър, главнокомандващ на Централното командване, бе преценил, че щаб-сержант Съгинс си има по-важни задачи, отколкото да седи край конферентната маса и да си губи времето, без да казва и дума.

Това съвсем не означаваше, че генерал Нейлър не желаше щаб-сержант Съгинс да знае какво става на конференциите — напротив. По навик, след повечето конференции — на ден се провеждаха поне по четири, включително разузнавателните брифинги по два пъти на ден — генерал Нейлър даваше знак на Съгинс да влезе в кабинета му и питаше за мнението му по обсъжданата тема и го молеше да даде препоръки за най-разумния начин на действие.

Макар щаб-сержант Съгинс да не присъстваше физически в конференнтната зала, той чуваше всяка изречена дума. Залата бе снабдена с прецизни електронни устройства, включително множество микрофони, пръснати из цялото помещение, така че дори някой да изпуснеше молив, щеше да се чуе.

Понякога конференциите са записваха официално. В мига, в който вратата на конференнтната зала се затвореше, червената лампичка над нея светнеше и се включеше надпис:

„МОЛЯ НЕ ВЛИЗАЙТЕ, ДОКАТО ТРАЕ КОНФЕРЕНЦИЯТА“

Съгинс си слагаше единична слушалка и не пропускаше и дума.

Почти всички бяха убедени, че през това време Съгинс слуша записите на оригиналния „Тъксидо Джаз Бенд“ на Боб Френч, които всички знаеха, че обожава. Съгинс никога не им обясняваше, че грешат.

Най-важното, което Съгинс правеше, докато не седеше на конференнтната маса, където нямаше да обели и дума, бе да поема обажданията, както бе поръчал генерал Нейлър. Обикновено имаше да звъни на много места, и то все на важни хора или пък на такива, които си въобразяваха, че са важни и до един бяха убедени, че имат всичкото право на света да разговарят с генерала незабавно.

Някои от тях Съгинс успяваше много умело да отклони с безобидни лъжи: генералът е излязъл да потича или пък се чувства неразположен, или пък разговаря с президента, или със секретаря на Вътрешна безопасност, или пък е със секретаря на отбраната, но Съгинс ще му предаде в мига, в който се освободи.

От някои Съгинс не се опитваше да се отърве или да отклони. Сред тях бяха например президентът на Съединените щати, секретарят на отбраната, държавният секретар, секретарят на Вътрешна безопасност, директорът на Националното разузнаване и госпожа Илейн Нейлър.

Когато звъннеше някое от тези светила, Съгинс хукваше към лаптопа и написваше съобщение с името на човека. Така например, ако се обаждаше секретарят на Вътрешна безопасност, почитаемият^[1] Матю Хол, той пишеше:

Съобщението се появяваше на почти невидим екран, известен като ВЧК — „вътрешната черна кутия“ на генерала.

ВЧК всъщност представляваше лаптоп, съвсем същият като на Съгинс. Генерал Нейлър винаги го държеше в конферентната зала пред себе си, така че единствено той да вижда екрана.

Системата бе наистина ефективна. Който говореше в момента, нямаше нужда да спира по средата на изречението, ако звъннеше телефонът на Нейлър или щаб-сержант надникнеше в залата.

Нейлър прочиташе съобщението и бързо написваше отговора:

ИМА ЛИ НЕЩО ПРОТИВ ДА МУ ПОЗВЪНЯ СЛЕД
ПЕТ МИНУТИ?

Или:

СВЪРЖИ МЕ.

Или:

ПОМОЛИ ГО ДА ОСТАВИ СЪОБЩЕНИЕ.

И така нататък.

Разузнавателният брифинг този следобед бе започнал преди пет минути, когато един от телефоните пред щаб-сержант Съгинс звънна.
— Кабинетът на щасем Съгинс.

Той често употребяваше това съкращение. Цялото „Щаб-сержант Съгинс слуша, господине“ си бе чиста загуба на време.

— Джак Айвърсън се обажда, Уес — представи се гласът. — Имам доста интересна информация за шефа ти.

Главен старши сержант Джак Айвърсън от американските Военновъздушни сили бе старши подофицер във военновъздушната база „Макдил“. Централното командване на САЩ бе „наемател“ във военновъздушна база „Макдил“.

— Казвай — отвърна Съгинс, когато се обърна към лаптопа. Пръстите му забарабаниха бързо по клавиатурата, докато Айвърсън предаваше съобщението.

НА ВНИМАНИЕТО НА ЦЕНТРАЛНОТО
КОМАНДВАНЕ ЧАРЛИ ИСКА СПЕШНА
ПОДЧЕРТАВАМ СПЕШНА СРЕЩА „ЛИЪР ПЕТ-НУЛА-
СЕДЕМ-ПЕТ“ КАЦА В „МАКДИЛ“, ПРИБЛИЗИТЕЛНО
ВРЕМЕ НА КАЦАНЕ 12:55. ТОРИНЕ.

ПОЛКОВНИК ВВС НА САЩ

— Записах, Джак. Чакай малко.

— Уес, по дяволите, няма ли да ми кажеш какво става?

— Ако знаех, с удоволствие, само че нямам представа — отвърна Съгинс.

Той натисна копчето, което щеше да изпрати съобщението на екрана пред генерал Нейлър.

Отговорът пристигна след секунда.

В превод това означаваше: „*Какво, по дяволите, трябва да значи това?*“

След миг само пристигна още едно съобщение:

ДОБРЕ

— Джак, отговорът е положителен — докладва Съгинс. — Гражданският самолет може да кацне, ако се налага. За бога, и дума да

не излиза.

— Защо ми се струва, че не ми казваш всичко, което знаеш?

— Защото е точно така — потвърди Съгинс. — Благодаря ти, Джак.

След това Съгинс грабна слушалката на телефона и поръча колата на шефа да чака пред входа след пет минути.

[\[1\]](#) Титла, която се дава на членовете на Американския конгрес — (Б.пр.) ↑

ПЕТ

Докато елегантният бял „Лиърджет 45XR“ рулираше по пистата, генерал Алън Нейлър наблюдаваше пилота. Познаваше го добре. Това бе майор Карлос Г. Кастило от американската армия. Нейлър забеляза, че полковник Джейк Торине от Военновъздушните сили на САЩ седи на мястото на втория пилот.

„Всичко се връзва, помисли си генерал Нейлър. Полковник от Военновъздушните сили е в ролята на втори пилот, а Чарли — един нищо и никакъв майор — се е настанил на мястото на пилота“.

Нейлър забеляза, че Кастило се надига от пилотското място и излиза от кабината. След миг вратата на самолета се отвори и Кастило застана на прага. Беше в цивилно облекло.

— Добро утро, господине — провикна се учтиво Кастило. — Бихте ли се качили на борда, господине? Сам.

„Вече дава заповеди на генерал с четири звезди, така ли стана? По дяволите!“

— Изчакай тук, Джак — нареди Нейлър на подполковника, неговия адютант, застанал зад него, тръгна към „Лиърджета“ и се качи по стълбите.

— Благодаря ви, господине — кимна Кастило, когато Нейлър влезе.

— Дано е нещо важно, Чарли.

— Прецених, че е важно, господине.

Нейлър огледа кабината. Вътре бяха насядали четирима мъже. Познаваше отлично Фернандо Лопес. „Лиърът“ бе собственост на една от компаниите на семейството.

Другите трима му бяха непознати. Един от тях бе от азиатски произход, другият бе афроамериканец със светла кожа, а третият приличаше на тийнейджър.

— Кой са тези господа, Чарли? — попита Нейлър.

— Специален агент Юнг от ФБР, господине — отвърна Кастило. — Специален агент Бритън от *Тайните служби* и ефрейтор Лестър Брадли от морската пехота.

— Добър ден, господине — обади се полковник Торине зад него.

— Здравсти, Джейк — обърна се Нейлър и стисна ръката му.

„Нито един от тях не ми се струва самодоволен, все едно са намислили нещо хитро. Май се чувстват неловко. Сякаш лудата операция, която са започнали, не е тръгнала по план“.

— Чакам, Чарли — каза Нейлър.

Кастило посочи задната част на кабината.

Отзад се виждаше нещо увито в чаршафи. В същия момент Нейлър се сети.

— Още едно тяло? — попита с леден глас той.

— Господине, това е трупът на сержант Сиймор Кранц — обясни Кастило. — Снощи бе убит по време на акция.

— С Какво?

— С гарота, господине — уточни Кастило.

— С гарота ли?

— Да, господине.

Кастило извади гаротата от джоба си и я подаде на Нейлър.

— Кой го стори? Къде се случи? — изстреля въпросите Нейлър, а след това посочи Юнг и Брадли и бързо добави: — Тези господа имат ли нещо общо със случката? Какво става?

— Те са запознати с решението на президента, господине. И двамата участваха в операцията, в която Кранц загина.

— Каква е тази операция?

— Открихме господин Лоримър, господине. Операцията бе организирана, за да го репатрираме. Бяхме нападнати.

— От кого?

— Не зная, господине. Господин Лоримър бе убит по време на нападението, също и сержант Кранц.

— Ами нападателите?

— Мъртви са, господине.

— Къде се случи всичко това?

— В Уругвай, господине.

— Уругвай ли? — повиши глас Нейлър, неспособен да повярва на чутото, а след това не се сдържа и призна: — Последно чух, че си в Европа. По-точно, в Унгария.

— Бяхме там, господине. След това успяхме да проследим Лоримър до Уругвай.

— Уругвайските власти търсят ли ви вече? Или да очакваме тази работа с известно закъснение?

— Пипахме чисто, господине.

— Приключили сте с двама мъртви? На това ли му викаш чисто?

— Оставихме тялото на господин Лоримър в Уругвай, господине — отвърна Кастило. — Държа да подчертая, че не сме оставили нищо, което да даде на властите основание да свърже случката с нас.

— Защо дойдохте тук? Защо докарахте тук тялото на сержанта?

— Трябваше да е или тук, или във Форт Браг, господине — за Вашингтон и дума не можеше да става — а пък нямахме достатъчно гориво, за да стигнем до военновъздушна база „Поуп“. А и вие сте тук, господине.

Нейлър го погледна и си помисли *„И добрият чичко Алън трябва да оправя нещата, така ли стана?“*

— Господине — добави Чарли. — Вие сте запознат със заповедите, които ми е дал президентът. А пък генерал Макнаб не знае.

„Той да не би да умее да чете мисли? Дяволите да го вземат, прав е. Правилно е постъпил, като е докарал тялото на сержанта тук“.

— Кога възнамерявате да тръгнете към Вашингтон?

— Час по-скоро, господине. Ще ви бъда безкрайно благодарен, ако позвъните на секретар Хол и го уведомите, че пътуваме натам.

Генерал Нейлър се вглежда дълго в очите на Кастило. След това тръгна към вратата.

— Подполковник — провикна се той, — елате, ако обичате.

Адютантът закрачи бързо към самолета.

— Подполковник, всичко, което чуете или видите от този момент нататък, е строго секретно по заповед на президента.

— Слушам, господине.

— Под тези покривала е тялото на сержант...

— Старши сержант Сиймор Кранц — прекъсна го Кастило.

— ... загинал — продължи Нейлър — по време на тайна операция, проведена по заповед на президента. Командващият офицер на операцията докара тялото на сержанта, за да се погрижим за всичко. Честно казано нямам никаква представа какво да направим.

— Господине, коя е била частта на сержанта? — обърна се подполковникът към Кастило.

Нейлър се спря навреме, тъкмо преди да каже на подполковника, че не е длъжен да нарича майор Кастило „*господине*“.

— Кранц бе от „Грей Фокс“ към „Делта Форс“ — отвърна Кастило.

— Господине, какво ще кажете да съобщим на генерал Макнаб в Браг? Предполагам, че той има опит в подобни ситуации.

„Естествено, че Скоти Макнаб има опит! Сигурен съм, че подобни инциденти са рутина за добрия стар Скоти!“

— Първо да отцепим района — разпореди се генерал Нейлър. — След това повикай линейка. Да откарат тялото на сержанта в болницата. Осигури знаме... Не, екипът от линейката да осигури знаме. Покрийте тялото с националния флаг, преди да го преместят. От този момент нататък осигурете ескорт. Разбра ли ме?

— Да, господине.

— Така устройва ли ви, майор Кастило?

— Да, господине, много ви благодаря.

— Нуждаете ли се от нещо друго?

— Не, господине.

— Тогава ще пробвам да се свържа с генерал Макнаб по обезопасена линия — заяви Нейлър.

Тръгна към вратата и се обърна.

— Ако е необходимо да го кажа, ще го кажа. Сигурен съм, че всички сте изпълнили дълга си така, както го разбирате. Не е нужно да ви казвам колко се радвам, че има една-единствена жертва.

Той излезе навън, без да изчака отговор.

II

ЕДНО

Овалният кабинет

Белият дом „Пенсилвания Авеню“ 1600,

Сз Вашингтон, Окръг Колумбия

8:25, 1 Август 2005

Президентът на САЩ седеше зад бюрото. Срещу него, до държавния секретар Натали Кохън, се бе настанил посланик Чарлс У. Монтвейл. Секретарят на Вътрешна сигурност бе седнал на съседното канапе.

Майор К. Г. Кастило, облечен в цивилни дрехи, се бе изпънал пред бюрото на президента.

„Прилича на ученик, застанал пред директора, за да го смъмрят“, мислеше си секретар Хол.

През последните десет минути Кастило докладваше за събитията след последната си среща с президента в Билокси, Мисисипи, на борда на „Еър Форс едно“ — когато президентът бе издал указа си, който изпрати Чарли в Европа, а след това в имението „Шангри-Ла“.

— Кацнахме в „Мақдил“, господин президент — завърши Кастило, — и предадохме тленните останки на сержант Кранц на Централното командване, след това дойдохме тук. Заведох всички участници в операцията в апартамента си и им наредих да не споменават и дума, преди да ви докладвам, така че те ще останат в хотела, докато се върна.

— И полковник Торине ли? — попита президентът на Съединените щати. — И братовчед ти ли? Как реагираха на този домашен арест?

— Полковник Торине е наясно с положението, господине. Не се наложи да му нареждам... А Фернандо, братовчед ми, проявява разбиране.

— Това ли е всичко, Кастило? — попита президентът.

— Има още нещо, господине.

— Слушам те.

— Хауърд Кенеди беше на летище „Хорхе Нюбъри“, когато се върнахме от имението. Господин Юнг го видя.

— Агентът от ФБР ли?

— Кой е бил там? — попита посланик Монтвейл.

— Хауърд Кенеди... — започна Кастило.

— За когото се предполага, че работи за Александър Певснер — уточни сухо президентът.

— Руският гангстер ли? — ахна Монтвейл.

И Кастило, и президентът кимнаха.

— Аз май нещо не разбирам — намръщи се посланикът.

Президентът махна с ръка, за да даде знак на Кастило да му разкаже.

Кохън и Хол, запознати с историята, се спогледаха и размениха усмивки. На Монтвейл чутото нямаше никак да му хареса.

— Господине, стигнахме до споразумение с господин Певснер — започна Кастило.

— „*Ние*“ ли? — прекъсна го Монтвейл. — Какво трябва да означава това „*Ние*“? Ти и кой още? Какво е това споразумение? Нямам търпение да чуя.

— „*Ние*“ означава майор Кастило и твоят президент, Чарлс. Остави Чарли да довърши разказа си — настоя президентът.

— Той ни помогна много да отрием откраднатия „727“, господин посланик — обясни Кастило.

Американски „Боинг 727“ бе изчезнал от Луадна, Ангола, на 23 май 2005 година, а след като „*нашата огромна и безобразно скъпа разузнавателна общност*“, както се бе изразил президентът, не бе успяла да открие кой е извършил кражбата, защо и къде е липсващият самолет, президентът едва не бе загубил и търпение, и самообладание.

Беше изпратил Кастило, по онова време изпълнителен асистент на секретаря на Вътрешна сигурност, в Ангола със заповед да открие всичко, което ЦРУ, ФБР, Агенцията за борба с наркотиците и Държавният департамент — и всички останали членове на разузнавателната общност — бяха разбрали за откраднатия самолет, и бе наредил на Чарли да му докладва лично.

Кастило бе направил нещо повече. Не само че бе разбрал кой е откраднал самолета — никому неизвестна група сомалийски терористи — и какво имали намерение да направят с него — да го блъснат в „Либърти Бел“^[1] във Филадельфия — ами бе открил самолетът в Коста Рика, откъдето е щял да се отпрати за Филадельфия. С помощта на екип от „Делта Форс“, изтеглен от Форт Браг, той бе откраднал самолета от терористите и заедно с пилота, полковник Джейк Торине, го бяха върнали във военновъздушна база „Макдил“.

— За пръв път чувам за тази работа — възкликна Монтвейл.

— Чарлс, ти не ме ли чу, когато казах да оставиш Чарли да довърши разказа си?

— Извинете, господин президент — измънка Монтвейл.

— Нека аз да кажа каквото има, Чарли — реши президентът. — Мен поне няма да ме прекъсва. Накратко казано, Чарлс, Америка свали обвиненията срещу въпросния човек. Той се е свързал с Чарли скоро след като му възложих да разбере онова, което никой друг от разузнаването не успя. Оказа ни голяма помощ. В замяна поиска нещо.

— Естествено — обади се Монтвейл.

— Певснер казал на Чарли, че според него Агенцията — която тайно му е възлагала поръчки години наред — се опитва да го арестува в някоя от страните, където обвиненията срещу него не са свалени, за да го приберат на топло и никой да не разбере за тайните поръчки, които е изпълнявал. Освен това заявил, че от ЦРУ се опитвали да го ликвидират. За него опасност вече няма, въпреки това той е притеснен.

— В знак на благодарност, упълномощих Чарли да му съобщи, че съм наредил на директора на Централното разузнаване и на директора на ФБР — всичко това става по време, когато ти все още не беше директор на Националното разузнаване — да прекратят разследванията и да не ги подновяват без изричната ми заповед. Певснер подозирал, че ЦРУ се опитват да го открият в чужбина, а ФБР продължават да го издирват в Щатите. Ако го открият, или ще го арестуват със заповед от Интерпол, или ще съобщят местонахождението му на някое от правителствата, които все още го издирват.

— Положението ще остане непроменено, ако Певснер продължи да ни оказва помощ и докато не наруши някой от законите на Съединените щати.

— Този тип продължи ли да помага? — попита Монтвейл.

— Осигури ми хеликоптера до имението „Шангри-Ла“ — обясни Кастило.

— Той в Аржентина ли е?

— Нямам представа къде се намира Певснер в момента — отвърна честно Кастило. — Натъкнах се съвсем случайно на Хауърд Кенеди в Буенос Айрес и той уреди хеликоптера.

„Това не е някоя нагла лъжа. Просто поизкривих малко истината. Откъде да знам, Алекс в момента може да е в Пуенте дел Есте, Уругвай, не в Аржентина“.

— Кой е Кенеди?

— Бивш агент на ФБР, който в момента работи за Певснер — обясни президентът.

— Той какво прави в Аржентина?

— Придружаваше самолет „767“, натоварен с предмети на изкуството, изпратени от саудитското кралско семейство в Риад за Ислямския културен център „Крал Фахд“ в Буенос Айрес, и е върнал в Риад понита за поло, седла и други амуниции за кралското семейство — отвърна Кастило.

— Самолетът сигурно е собственост на Певснер? — предположи Монтвейл.

— Вероятно, господине, не попитах.

— И този тип Кенеди просто ти осигури хеликоптера, защото го помоли, така ли? Това ли се опитваш да ми пробуташ, Кастило?

— Сигурно го е направил със съгласието на господин Певснер, господине, но истината е, че не го попитах.

— Държа да отбележа, господин президент, че цялата тази работа ме хвърля в недоумение.

— Чарлс, нали си чувал какво казват за политиците, че си избират доста странни партньори за леглото.

— Просто не разбирам защо този тип Кенеди е бил притеснен, че агентът от ФБР го бил видял — продължаваше Монтвейл.

— Кенеди очевидно е параноик — отвърна президентът. — Решил е, че ФБР продължава да го търси, въпреки че изрично наредих

да бъде оставен на мира, и си е наумил, че щом го открият, ще го ликвидират.

— Пълен абсурд!

— Съгласен съм. Първо, ликвидирането му ще бъде незаконно — продължи президентът.

— Защо е решил така?

— Ами — намеси се Кастило — Кенеди е бил старши агент от „Вътрешни операции“ на ФБР и знае какви тайни на Бюрото са потулени.

— Чарли — обади се президентът, — може и да греша, но разпоредбите за опазване на държавни тайни не включват ли и всичко, с което се занимаваше досега? Дори самоличността на хората, с които си се срещал?

— Точно това казах на господин Юнг, господине.

— Значи няма място за притеснение — кимна президентът. — Тъй като въпросът беше повдигнат, Чарлс, защо не провериш и в ЦРУ, и във ФБР, за да се увериш лично дали спазват заповедта, която съм издал? Ако случайно са пропуснали, държа да ме уведомиш.

— Не мога да повярвам, че някой би пристъпил заповед на президента, господин президент.

— Чарлс, би ли проверил, ако обичаш — настоя президентът.

— Разбира се, господин президент.

— Чарли, така и не разбрах дали си открил нещо полезно в имението.

— Открихме тефтерче с адреси и кодирани имена. Агент Юнг каза, че кодът изглежда сравнително прост и че много лесно ще бъде разчетен.

— Надявам се вече да е предадено за обработка.

— Не е, господине. От хотела дойдох направо тук, господине. Освен това...

— Какво?

— Честно казано, господине, мислех, че е най-добре първо да разбера дали не съм си изгубил работата преди да отпътувам за Форт Мийд, за да...

Президентът вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Искаш да кажеш, че си открил само някакво тефтерче в имението, така ли?

— Не, господине. Открихме документи, които според агент Юнг са за парите, с които господин Лоримър разполага в уругвайски банки.

— Много ли са парите? Повече ли са, отколкото би могъл да е спестил за черни дни?

— Петнайсет милиона и седемстотин хиляди долара, господин президент.

— С какво доказателство разполагате? — попита посланик Монтвейл. — Банкова книжка? Сертификати за депозит? Какво?

Президентът погледна студено Монтвейл, след това отново се обърна към Кастило.

— Всъщност господин Лоримър е дал тези пари назаем на банките. Онова, което извадихме от сейфа... донесъл съм го, господин президент.

— Тук ли? — повиши глас Монтвейл.

— Нека да ти задам един въпрос, Чарлс — надигна глас президентът и даде знак с ръка на Чарли да му подаде донесеното.

Чарли извади притеснен някакви богато украсени документи от куфарчето и ги подаде на президента.

Президентът го погледна, след това отбеляза:

— Ти знаеш много езици, Чарли, какво пише тук?

— Господине, това са сертификати, подписани от служители на банките, с които се потвърждава, че господин Лоримър е дал заем на банките и въпросните банки ще възстановят сумите при поискване. Това са нещо като облигации, господин президент, но не е точно.

— И не са подписани, така ли?

— Не са, господине. В момента са равносилни на неподписан чек.

— И нямаме представа — по-точно аз — откъде Лоримър се е сдобил с всичките тези пари, така ли? — обади се държавният секретар.

— Не, госпожо — потвърди Кастило. — Според мен — всъщност сигурен съм — идват от посредничеството му в „Петрол срещу храни“, но не мога да докажа подобно твърдение.

Надявах се да свържа сумата с някое от имената в тефтера — стига да успеем да го декодираме — или с някое от имената, които получих от друг източник.

— Какъв е този друг източник? — полюбопитства посланик Монтвейл.

— Предпочитам да не отговарям на въпроса ви, господин посланик — отвърна Чарли.

— Аз съм директор на Националното разузнаване — заяви с леден глас Монтвейл.

— Според мен това е известно на Чарли — намеси се президентът. — Замълча за миг. — Кой са тези хора, Чарли?

— Господине, дал съм дума да не разкривам нито самоличността на източника си, нито информацията, която ми е дал, без изричното му позволение.

— Това е смешно! — избухна Монтвейл.

— Надявах се да ми даде разрешението си, преди да оплескам нещата в Уругвай — призна Чарли.

— „Оплескам“ ли каза? — попита президентът.

— Моля да ме извините — наведе глава Кастило. — Много се извинявам, госпожо секретар.

— Чувала съм тази дума и преди, Чарли — кимна Натали Кохън.

— Та какво казваше, Чарли? — попита президентът.

— Да, господине. Искам само да кажа, господин президент, че искрено съжалявам за смъртта на сержант Кранц и че не успях да изпълня възложената ми мисия.

Президентът не отговори веднага. Погледна Кастило, замисли се над думите му и накрая каза:

— Защо реши, че си се провалил, Чарли?

— Накратко казано, господине, не успях да открия хората, които застреляха господин Мастърсън, сержант Маркъм и простреляха агент Шнайдер и не знам накъде да продължа. Господин Лоримър е мъртъв и така и няма да разберем какво е знаел, а ако не бях провалил...

Кастило замълча, сякаш се опитваше да открие точната дума.

— Репатрирането му ли? — помогна му президентът.

— Да, господине. Ето, че и сержант Кранц е мъртъв. Не оправдах доверието ви, господине.

— Чарлс — надигна глас президентът — какво ще кажеш за щетите, нанесени от провала на майор Кастило?

— Господин президент, според мен мисията не бе провал — обади се секретар Хол.

— Дадох думата на директора на Националното разузнаване, господин секретар. Дайте му възможност да се изкаже — заяви студено президентът.

— Истината е, че и според мен мисията не бе провал, тъкмо обратното.

— Нали го чухте какво каза — напомни им президентът. — Онзи тип Лоримър е мъртъв. Нямаме доказателство, на базата на което Натали да повдигне пред ООН въпроса, че е бил замесен в скандал с „Петрол срещу храни“. Кастило сам призна, че няма представа кой е убил Мастърсън и сержанта и не знае дори къде да търси. Това не е ли провал?

— Позволете да се изкажа, господин президент — обади се отново Монтвейл. — Искам да изтъкна какво постигна майорът и дръзкият му екип.

— И какво точно са постигнали?

— Ако приемем, че господин Лоримър е бил замесен в нечисти сделки, а доказателството са шестнайсетте милиона долара...

Монтвейл погледна към Кастило за помощ.

— Петнайсет милиона и седемстотин хиляди, господине — уточни Чарли.

— Шестнайсет милиона долара в Уругвай и фактът, че някакви напълно непознати са направили почти невъзможното, за да го открият в Уругвай и да го накарат да замълчи завинаги, след като отвличат госпожа Мастърсън и убиват съпруга ѝ.

— И какво от това, Чарлс? — попита президентът.

— Изглежда, не успявам да се изразя достатъчно ясно, господин президент — продължи Монтвейл. — Нека представя нещата по следния начин. Които и да са тези хора, те знаят, че сме ги погнали. Нямаат никаква представа какво е научил майорът, преди да отиде в Южна Америка, както нямаат представа какво е признал Лоримър преди да успеят да го ликвидират. Ако са се надявали да се доберат до съдържанието на сейфа на Лоримър, не са успели. Да не говорим, че не са имали представа какво е имало в сейфа, затова са предположили най-лошото, че съдържанието на сейфа е в наши ръце. Или още по-лошо, че е в ръцете на неизвестни трети лица. Те изпращат убийци да се справят с Лоримър, а майорът и хората му ликвидират шестима от

убийците и опразват сейфа. Те знаят, че сме по петите им. Един господ знае кога някой ще се свърже с нас...

— И ще изпее, каквото трябва ли? — попита президентът.

— Точно това исках да кажа, господине. Нямах предвид единствено разкриването на убийците на Мастърсън — според мен е много вероятно майорът вече да ги е „обезвредил“ — а за хората, които са поръчали убийствата. Говоря за двигателната сила в скандала с „Петрол срещу храни“, които ще имат полза от деянието. Господине, според мен майорът не се е провалил. Той направи огромна услуга на страната си и трябва да бъде награден.

— Чарлс, предполагам, си чувал, че великите умове мислят еднакво. Аз стигнах до същия извод. Имам един въпрос, Чарлс. Какво да правим с шестнайсетте милиона долара в уругвайски банки? Да кажем ли на ООН къде са и да ги оставим те да си блъскат главите какво да правят с тях?

— Има нещо, което можем да направим, господине. Според майора единственото, което ни трябва, е подписът на Лоримър на документите, както и да се казват. Майорът ги донесе и можем да ги прехвърлим където пожелаем.

— Само че Лоримър е мъртъв — отвърна президентът.

— В Ленгли има доста талантиви хора, ако разбирате какво се опитвам да ви кажа.

— Искате да фалшифицираме подписа на мъртвец и да откраднем парите ли? Защо?

— Господин президент, признавам, че когато научих какво искате да направи майорът, не се зарадвах особено. Признавам, че сгреших. Малко звено като това, което сформира майорът, се оказва изключително ценно в новата световна война. Ако те разполагат с шестнайсетте милиона долара, говоря за шестнайсет милиона долара, които няма как да бъдат проследени...

— Разбрах, Чарлс — прекъсна го президентът. — Можеш да престанеш с тези разсъждения.

— Моля?

— Още малко и ще предложиш Чарли — между другото, той се казва Чарли, не „майора“ — да прехвърли Звеното за организационен анализ при директора на Националното разузнаване. Тази няма да я

бъде. Чарли работи за мен и точка по въпроса. Никакъв коментар повече.

Секретар Хол се закашля. Цялото му лице поруменя.

Посланик Монтвейл дори не заподозря, че секретар Хол се опитва да прикрие смеха си.

— Натали, ще кажеш ли нещо, преди да изпратя Чарли да си почине малко? След като освободи всички от апартамента си, разбира се.

— Мислех си за посланик Лоримър, господине. Той е болен и ще бъде съсипан, когато разбере с какво се е занимавал синът му.

Посланик Филип Лоримър, бащата на Жан-Пол Лоримър, се бе оттеглил от Външно министерство на САЩ след дълга и забележителна кариера, тъй като бе претърпял няколко тежки инфаркта.

— Господи, дори не се бях сетил — призна президентът. — Чарли, ти какво ще кажеш?

— Господине, Лоримър е изчезнал, докато е бил в Париж — отвърна Чарли. — Мъжът, когото застреляха в „Шангри-Ла“, беше Жан-Пол Бертран, ливанец. Едва ли някой гори от желание да разкрие истинската самоличност на Бертран. Така че според мен не е нужно да обясняваме.

— Ами сестра му? — попита Натали Кохън. — Не трябва ли да ѝ съобщим?

— Според мен трябва — кимна Кастило. — Не бях мислил по този въпрос, но като съобщим на госпожа Мастърсън, тя ще се успокои и ще знае, че никой не заплашва децата ѝ, след като брат ѝ е мъртъв, така че копелетата... моля да ме извините... тези лоши хора вече няма да се интересуват нито от нея, нито от децата ѝ.

— Ако те попита откъде знаеш и при какви обстоятелства е починал? — попита президентът.

— Не съм мислил за това, господине.

— Нали няма да ѝ кажеш какъв мерзавец е бил?

— Подозирам, че тя знае, господине. Само че това е строго секретна информация по заповед на президента.

— Имате ли нещо против Чарли да обясни на семейство Мастърсън какво е станало? Ще им каже каквото прецени и както прецени.

— Отлична идея, господин президент — съгласи се посланик Монтвейл.

— Говори с тях колкото е възможно по-скоро, Чарли. Моля те — настоя Натали Кохън.

— Разбира се, госпожо.

Президентът се изправи, заобиколи бюрото и подаде ръка на Кастило.

— Благодаря ти, Чарли. Справи се чудесно. Прибери се и си почини. След това измисли къде да скриеш шестнайсетте милиона, докато ти потрябват.

[1] Либърти Бел — Камбаната на свободата, възвестила на гражданите за първото публично прочитане на Декларацията за независимост на 8 юли 1776 година — Б.пр.) ↑

ДВЕ

*Стая 404 Хотел „Мейфлауър“!
„Кънектикът авеню“ 1127,
Сз Вашингтон, окръг Колумбия
20:15, 1 Август 2005*

Когато майор Кастило отвори вратата на апартамента си — в хотела наричаха 404 „апартамента за администратори“; състоеше се от хол, огромна спалня, малка трапезария и втора спалня, — той откри полковник Джейкъб Торине, изтегнат на едно от канапетата, да гледа „Факторът О’Райли“ по новинарския канал „Фокс“. Полковникът бе качил крака на масичката, стиснал в дясната ръка бутилка „Хайнекен“, подпряна на гърдите му.

Ефрейтор Лестър Брадли от морската пехота на САЩ се бе настанил до него, опънал крака на пода, стиснал наполовина изпита бутилка кола. Димеше с огромна тъмнокафява пура.

„Одеве не успяха дами се накарат, помисли си Кастило. Само че ако някой влезе и види малкия с тази пура, със сигурност ще ме обвинят в развращаване на малолетни“.

Очевидният снабдител на Брадли, Фернандо Лопес, също димеше с пура, седнал срещу специален агент Дейвид У. Юнг — младши от ФБР, докато играеха шах. Специален агент Джек Бритън от *Тайните служби* ги наблюдаваше развеселен; струваше му се, че малкият се опитва да се докара пред Лопес.

Майор Х. Ричард Милър — младши, в цивилно облекло, се бе отпуснал на един фотьойл. Левият му крак, в дебела превръзка бе подпрян на масичката. Милър и Кастило бяха колеги и съквартиранти в Уест Пойнт. На няколко пъти бяха служили заедно, за последно в „Нощни наблюдатели“, частта, известна като 160-ти авиационен полк за „Специални операции“.

Всички се обърнаха към Кастило.

— Къде е гипсът? — обърна се Чарли към Милър.

— Смилиха се над мен и го магнаха. Сега ме омотаха в безкрайни метри гумирана марля.

— Как е коляното?

— Времето ще покаже — отвърна възмутен Милър. — Кажи как мина при президента?

— Доколкото разбрах, няма да ни изпратят в Аляска да броим снежни топки — оповести Кастило.

— Ти наистина ли си въобразяваше, че има такава опасност? — обади се Торине.

— Всъщност нося ви съобщение от главнокомандващия — рече Чарли. — Цитирам: „Добре свършена работа, благодаря ви“. Край на цитата.

— А ти какво очакваше, Чарли? — попита Торине.

— Изгубихме Кранц, гръмнаха Лоримър, преди да успее да ни каже и дума — обясни Кастило. — Как е възможно подобно нещо да бъде наречено „добре свършена работа“?

— Нали откри копелето — намеси се Милър. — Така елиминира заплахата за семейство Мастърсън. Това е наистина добре свършена работа, Чарли. И според мен, и според всички останали.

— Кажи, гринго, може ли двамата с Бритън да се прибираме? — попита Фернандо. — Можем да се опитаме да спасим онова, което е останало от браковете ни.

— Президентът каза ли нещо друго? — обади се отново Торине.

— Монтвейл беше там — уведоми ги Кастило.

— И?

— Хол и Натали Кохън.

— Посланикът оплю ли красноречиво начинанието ни? — не спираше с въпросите Торине.

Кастило се разсмя.

— В интерес на истината, той ви нарече — нас — „дързък екип“.

— Сериозно? — учуди се Торине. — Ще го преживея.

— Трябва да ви призная, че се опита да ни превземе — Звеното за организационен анализ.

— Мама му стара! — възкликна Торине.

— Не се получи — успокои го Кастило. — Президентът бързичко прекъсна домогванията му.

— И какво ще стане сега с нас? — любопитства Милър.

— Все още сме на линия — отвърна Чарли. — Президентът ясно подчерта този факт. — Погледна Милър. — Нали полковник Торине ти разказа всичко, Дик?

Милър кимна.

— Дейвид, имаме ли някой документ с подписа на Лоримър? — попита Чарли.

Юнг кимна.

— Щом имаш възможност, го занеси в Ленгли — нареди Кастило. — Което ще рече веднага. Нещо с подписа на Лоримър и банковите документи, както и да се казват.

— Защо? — попита Юнг.

— За да могат най-добрите фалшификатори на Агенцията да лепнат подписа на Лоримър върху облигациите, за да изтеглим парите. Ще влязат в бюджета ни.

— Чудесна идея — отбеляза Торине. — Петнайсет милиона и седемстотин хиляди долара е хубав кръгъл бюджет. Какво ще правиш, когато Монтвейл разбере за тях? Да знаеш, че ще разбере.

— Идеята беше негова — призна Чарли. — Въпреки че тогава все още си мислеше, че ще успее да ни привлече под крилото си.

— И къде да ги прехвърля? — попита Юнг.

— Добър въпрос.

— Имам сметка на Каймановите острови — продължи Юнг. — И още една в „Лихтенщайнише Ландесбанк“.

— Какво? — попита Кастило, неспособен да повярва на чутото. — Стожер на ФБР, експерт по прането на пари, който крие личните си средства от данъчните в Лихтенщайн и на Каймановите острови?

На Юнг не му бе никак забавно.

— Това бе инвестиция, майоре — отвърна той. — Отворих сметките и за да разбере как става, и за да научавам навреме всички промени в банковото законодателство. Тъй като имам сметка, мога да задавам въпроси, на които в противен случай никой не би ми отговорил.

— Става още по-хубаво — зарадва се Чарли. — ФБР има пари в Лихтенщайн и на Каймановите острови. Няма ли вече нищо свято?

— Това пък какво е? — любопитства Бритън. — Лих... какво?

— Лихтенщайн е малка страна — има си принц — около четирийсет километра дълга и осем километра широка, разположена

между Швейцария и Австрия — обясни Кастило. — „Ландесбанк“ означава държавна банка. Населението в Лихтенщайн изкарва пари, като отглежда крави и се разполага с парите на другите.

— Истината е, че парите в банката са мои — призна Юнг. — Използвах собствени средства, за да открия сметката. Така е по-лесно, отколкото да се опитвам да издействам разрешение — и да получа пари — от ФБР.

— И колко свои пари си скътал в сметката в „Лихтенщайнише Ландесбанк“?

— Двайсет и пет хиляди долара.

— Трудно ли е да се открие сметка? — попита Кастило.

— Напротив, много е лесно. Искат справка от банка в страната, в която живееш, и чек или превод. Не приемат пари в брой — отвърна Юнг.

— Значи и ние така ще направим. Искам да извадя парите от Уругвай, преди да се разбере, че Лоримър е мъртъв.

— Бертран — поправи го Юнг. — Парите са на името на Бертран.

— Добре де, Бертран — примири се Кастило. — Ще има ли неудобни въпроси, когато тайната ти сметчица набъбне с петнайсет милиона и седемстотин хиляди?

— Не съм сигурен, че искам да го направя — опъна се Юнг.

— Просто ми отговори на въпроса — нареди Кастило. — Да не разлаем кучетата?

— Там никога не задават въпроси и имат много строга политика по отношение на поверителността, по-стегнато е дори от Швейцария. По очевидни причини, ми е неудобно да прехвърлям парите на Бертран в моята сметка.

— Защо тогава изобщо я спомена? — повиши нетърпеливо глас Торине.

— За да ви предложи да откриете сметка там. Кастило иска да ме замеси в измама. Аз съм агент на ФБР, по дяволите.

— Мили боже! — възкликна Торине. — Първо правило на ФБР: „*Винаги си покривай задните части*“. Така ли е?

— Аз пък ти нареждам да изпълниш заповед, одобрена от президента на Съединените щати — настоя Кастило.

— Не вярвам да имаш нито правото, нито властта да ми нареждаш. Аз съм служител на ФБР. Не работя за теб.

Торине понечи да каже нещо, след това се поколеба, замълча и погледна Кастило.

Кастило отвърна:

— Наистина не работиш за мен. В момента си тук като доброволец.

— Майоре, мислех си — все още си мисля, — че постъпи правилно, когато замисли операцията по отвличането на Лоримър от имението „Шангри-Ла“. Затова тръгнах с теб. Само че в сградата на Дж. Едгар Хувър няма да погледнат на това с добро око, когато разберат. Предполага се, че ФБР организира отвличанията, не участва в тях.

— А ти не искаш повече да застрашаваш кариерата си във ФБР — довърши вместо него Торине.

Юнг се замисли за секунда, след това кимна.

— Юнг — заяви спокойно Торине, — ако си въобразяваш, че ще припнеш към сградата на Дж. Едгар Хувър и ще изпееш дори една дума от този разговор или дори най-незначителната подробност от операцията, която току-що извършихме, на ушенцето на някой инспектор от ФБР, бих те посъветвал хубаво да си помислиш. Това ще бъде в разрез със строго секретна заповед на президента и ти ще предадеш сведения на неупълномощени лица. А това вече е престъпление.

Кастило добави:

— Това включва и срещата с Хауърд Кенеди в Буенос Айрес.

Юнг го погледна студено.

— Ще бъда напълно откровен — заяви Чарли. — В случай че отидеш във ФБР и си признаеш всичко, а по ред причини бъде решено да не те съдят, наистина ли си толкова наивен, та си въобразяваш, че ще те приемат с отворени обятия като блудния син? Струва ми се, че има голяма вероятност до края на кариерата си да разследваш злоупотреби с талони за паркиране в Сиукс Фолс, Южна Дакота.

Изречението на Юнг красноречиво показа, че Кастило е уцелил болното му място.

— Важното в момента е, че не ти се вярва, че имам право да ти давам заповеди. Така ли?

— Според мен нямаш законно основание — потвърди Юнг.

— Ами ако получа? Това ще промени ли нещата?

— Как ще стане?

Кастило се настани на канапето до ефрейтор Брадли и посегна към телефона. Набра номер, който помнеше наизуст.

— Обажда се К. Г. Кастило — представи се след малко той. — Секретар Хол все още ли е с президента? — Бихте ли ме свързали, ако обичате?

— Чарли се обажда, господине. Моля да ме извините, че ви прекъсвам. — Юнг ще бъде по-спокоен за парите, които обсъждахме оде, ако влезе в екипа на Звеното за организационен анализ и е под моето командване. Това ще представлява ли проблем?

— Колкото по-бързо, толкова по-добре, господине. Когато банките отворят утре сутринта. А пък тази вечер би било още по-добре.

— Ще бъде с Милър. Тук, в моя апартамент, господине.

— Слушам, господине.

Последва мълчание от шейсет секунди.

— Добре, господине. Много ви благодаря, господине.

— Не, господине. Заминавам за Филадельфия, а след това за Билокси. Може би още тази вечер, ако има как да се придвижа от Филадельфия до Билокси. Накратко, веднага щом мога, господине.

— Слушам, господине. Ще ви уведомя и двамата със секретар Кохън веднага щом се появи възможност.

— Слушам, господине, добре, господине. Много ви благодаря, господине.

Кастило върна слушалката на мястото ѝ и погледна Юнг.

— Секретар Хол ми каза, че президентът се с обадил лично на директора на ФБР. Ще нареди или на него, или на заместника му да бъдеш прехвърлен в Звеното по организационен анализ. Или директорът, или заместникът му ще ти позвънят и ще те уведомят. Така ще трябва да изпълняваш заповедите ми. Някакви въпроси?

Юнг поклати глава.

— И така, приветствам те с добре дошъл в Звеното по организационен анализ, господин Юнг — поздрави го престорено официално Кастило. — Надявам се кариерата ти с нас да се радва на

същия дълъг живот, както и самото Звено — с други думи, може би още две или три седмици.

Торине се изсмя. Останалите също прихнаха.

Усмивка — едва забележима — премина по устните на Юнг.

— Веднага щом имам възможност — след ден или два — ще открия още една сметка в „Лихтенщайнише Ландесбанк“ — обеща Кастило. — Ще изтеглим парите от сметката ти възможно най-бързо.

Юнг кимна.

— Ходил ли си някога в Ленгли, Юнг? — попита Милър.

Юнг поклати глава.

— Ще те заведа — обеща Милър, след това реши друго. — По-добре тая работа да я свърши Том Макгуайър, защото той се оправя там по-добре от мен.

— Знаеш ли къде да го намериш?

Милър кимна.

— Помоли го да свърши тази работа — рече Чарли. — Дали ще бъде много трудно да се свържа с Вик Д'Алесандро?

Милър му подаде мобилен телефон. Кастило се приближи и го взе.

— Натисни седмицата — обясни Милър.

— Не знам кога ще успея да стигна до Билокси — призна Чарли. — Искан ми се да се видя с Вик, преди да се срещна със семейство Мастърсън.

— Сигурно ще стане в малките часове, когато пристигнем — намеси се Фернандо. — Ако тръгнеш с мен, ще стигнеш по-бързо, отколкото с някой граждански полет.

— Първо искам да отида във Филадельфия — призна Чарли.

— Джак също — напомни му Фернандо. — Жена му е при майка си във Филадельфия. Маршрутът ще бъде „Гейгън“ — Филадельфия. След като видиш приятелката си, тръгваме от Филадельфия за Чарлстън и там оставяме полковника. След това летим от Чарлстън за Сан Антонио. Пътьом ще те оставим в Билокси.

— Ще пътуваш за Чарлстън през Филадельфия ли? — обърна се Чарли към Торине. — Не можеш ли да вземеш самолет отук?

— Най-старият член на *дръзкия екип* — отвърна Торине, — след като току-що се върна от околосветско пътешествие, изобщо не е в състояние да изтърпи паспортен контрол и митническа проверка, още

повече че си носи едно „Узи“ и цяла каса бренди, за които не ми се иска да давам обяснения.

Кастило се разсмя.

— Необявено бренди значи?

— Фернандо ми каза, че си купил за баба си каса аржентинско бренди за дванайсет кинта на бутилка. Реших, че щом е достатъчно добро за баба ти, ще бъде доста интересен начин да изразя обичта към съпругата си.

— Брендите е супер — потвърди Кастило. — А най-хубавото е, че не е френско.

— Светът е толкова тъжно място, Чарли, след като се налага да бойкотираме продуктите на онези, които са те прецакали, като са те научили да си пийваш, но няма друг начин.

Кастило се разсмя.

— Добре, да тръгваме. Докато говоря с Д'Алесандро, звъннете на портиера да ни повика няколко таксита.

— Има един огромен „Юкон“ на изхода на „Нешънъл Джиографик“ тъй като аз няма къде да ходя, можете да го използвате — предложи Милър.

— Супер — грейна Кастило.

— Ами аз, господине? — попита ефрейтор Лестър Бродли.

Кастило го погледна и се поколеба за кратко, преди да реши какво да прави.

— Идваш с мен, Бродли — заяви накрая той.

— Господине, позволете да попитам къде отиваме.

— Позволявам, но не мога да ти отговоря, защото все още не съм решил.

ТРИ

*Казино и курорт „Белвиста“
Магистрала 90 („Магическата миля“)
Билокси, Мисисипи
04:05, 2 Август 2005*

К. Г. Кастило и Лестър Бродли, в цивилно облекло, приближиха към главния вход на казиното. Едър „портиер“ стана от бюрото си и попита доста нелюбезно Бродли на колко е години, а когато му казаха, той поклати глава и заяви, че не може да влезе.

— Изчакай тук, Бродли — нареди Кастило. — Ще се върна бързо.

— Слушам, господине.

Кастило влезе в казиното, мина покрай автоматите, пред които се бяха разположили мъже, повечето на средна възраст, и застаряващи жени. Зад тях се виждаше арка, която отделяше масите за блек джак, покер и рулетка.

Може би една трета от тях бяха заети. Забеляза голата глава на Вик Д'Алесандро пред една от масите за блек джак. Тръгна към нея и спря на около два метра.

На масата бе поставен надпис, който гласеше, че минималният залог е десет долара. Пред Д'Алесандро бяха поставени пет купчинки с жетони. Той барабанеше по тях с пръсти, докато наблюдаваше дилъра.

„Дори всичките да са от по десет долара — а те очевидно не са, защото всяка купчинка е с различен цвят, което означава, че са за повече — Вик яко е хлътнал по тази игра“.

Остана да наблюдава още малко, забеляза, че Вик играе с две карти, чак след това се приближи. Д'Алесандро усети чуждото присъствие и се обърна, за да види кой е застанал зад него. С нищо не показва, че познава новодошлия.

Дилърът прехвърли жетони и за двете карти на Д'Алесандро.

— Достатъчно — заяви играчът, подаде два жетона на дилъра и прибра останалите. Дилърът му подаде табла.

— Благодаря — кимна Д'Алесандро и прехвърли жетоните на таблата.

— Боже — отбеляза Кастило. — Излиза, че ти донесох късмет.

Д'Алесандро изсумтя. Подреди чиповете на таблата и стана. Беше нисък мъж с едри гърди и надути мускули по ръцете.

— Касата е отсреща — кимна с глава той.

Когато се пенсионира, след двацет и пет години служба — двацет и две от които бяха в *Специалните части* — Виктор Д'Алесандро се бе прехвърлил на работа в Специалното оперативно командване. На теория бе технически съветник на командващия генерал на Стратегическия център „Дж. Ф. Кенеди“ във Форт Браг. Онова, което вършеше там, бе строго секретно.

Силно изрусена петдесетинагодишна дама на касата преброи чиповете, след това попита Д'Алесандро дали предпочита да му напише чек за сумата.

— И в брой става — отвърна той.

Изрусената започна да отброява чисто нови банкноти от сто долара. Трупаше ги на купчинки по десет. Събраха се четири купчинки. След това започна пета купчинка с петдесетачки, двацетачки, една банкнота от десет и накрая добави петачка.

— За бога, Вик! — възкликна Чарли. — Май добре си се потрудил.

Д'Алесандро изсумтя отново, натъпка парите във вътрешния джоб на лимоновожълтото спортно сако и се отправи към вратата. Кастило го последва.

Д'Алесандро протегна ръка към същия „портиер“, който бе отказал да пусне Бродли в казиното. Мъжът отключи малко чекмедже и се опита да върне дискретно полуавтоматичен „Колт“ .45. Вик не бе толкова дискретен. Той повдигна сакото и пъкна пистолета в празния кобур малко над десния джоб.

— Тук не позволяват да се влиза с оръжие — обясни Д'Алесандро. — Случвало се е, когато някой загуби, да нападне дилъра.

Кастило се разсмя. На „портиера“ не му беше никак весело.

— Асансьорите са отсреща — отвърна Д'Алесандро и кимна, за да покаже посоката.

— Знам.

— А, да. Мастърсън каза, че си щял да идваш.

— Ти говори ли с него? — попита Кастило, докато влизаха следвани от Брамбли.

— Ще дойде точно в осем за закуска.

Когато спряха пред асансьорите, Д'Алесандро извади пластмасова карта от джоба на сакото и я прекара през апарата. Вратата на асансьора се отвори. Той махна на Кастило да влезе. Брамбли понечи да го последва.

— Извинявай, приятелче — озъби се Вик. — Този асансьор е запазен за големите играчи.

— Той е с мен — обади се Чарли.

Д'Алесандро сви рамене и отстъпи.

Когато вратата се затвори, Кастило ги представи:

— Брамбли, това е господин Д'Алесандро. Вик, запознай се с ефрейтор Лестър Брамбли. Той е от морската пехота.

— С лоша компания си се събрал, момче — отвърна Вик. — Внимавай.

— Той ми е приятел, Вик.

— Още по-зле значи.

Вратата на асансьора се отвори и Д'Алесандро отново използва пластмасовата карта. Вратата се отвори.

— Добре дошли в апартамент С — приветства ги Д'Алесандро.

— Иха! — възкликна Брамбли.

Влязоха в елегантно обзаведен апартамент. Две от стените бяха стъклени и разкриваха поток от червени фарове, които се движеха по магистрала 90. През деня се виждаха бели плажове и смарагдовите води на Мисисипи.

— Напълно съм съгласен, Брамбли — обади се Кастило.

— Искаш ли да пийнеш нещо, Чарли? — попита Вик.

— В четири сутринта ли?

— Едва ли ще ти е за пръв път — сръза го Д'Алесандро.

— Така е — призна Кастило. — Какво пък толкова? Има ли вино?

— Колкото искаш. В бара — посочи Д'Алесандро.

— Ти ще пиеш ли нещо, Бродли? — попита Кастило.

— Малко нещо съм гладен, господине — отвърна ефрейторът.

— И аз — кимна Кастило. — Тук рум сървисът работи двайсет и четири часа, нали Вик?

— Май да.

Кастило грабна слушалката и натисна бутон.

— Каква пържола мога да поръчам по това време на денонощието? — попита той.

Веднага му обясниха.

— Задушен врат с лук и гъби.

Кастило погледна Бродли. Младежът се усмихна доволно и кимна, след това се обърна и към Д'Алесандро, който сви рамене.

— Защо не. Време е да помисля за закуска. Моята да е и с яйца.

— Три пържолки, да не са препечени. С пържени яйца. И пържени картофи или пикантни задушени, или обикновени... каквито има. И каквото друго прецените за подходящо за двама прегладнели мъже и стар дебел италианец, който изобщо не би трябвало да яде.

Д'Алесандро му показва среден пръст.

— Кажете, пехотинец — обърна се Д'Алесандро към Бродли, — как успя този злобар да се намъкне в живота ти?

— Той ми спаси живота, Вик — обясни Кастило.

Д'Алесандро погледна Бродли.

— Хич не се притеснявай — успокой го той. — Още си млад. Ще ти бъде простено.

Кастило поклати глава.

— Кога ще прием, преди или след като ми кажеш какво става, Чарли?

— Да — отвърна Чарли и мина зад бара, за да си налее вино.

— Ако обещаеш да не казваш на мама, пехотинец, и на теб ще ти налеем малко, колкото за вкус — предложи Д'Алесандро.

— Остави го на мира, Вик — повиши глас Кастило. — Шегувах се, когато казах, че ми е приятел.

— Освен това каза, че ти бил спасил живота — продължи Вик.

— Така е.

— Поне ми обясни — няма да казвам „За бога“ — защо му е притрябвало да го прави?

— Видя сметката на двама лоши, които стреляха по мен. Целна ги и двамата в главите.

— Защо ли имам странното чувство, че не се бъзикаш с мен? — стана сериозен Д'Алесандро. — Прощавай, синко, но хич не приличаш на злобните кръвожадни пехотинци, дето им се носи славата.

— Казва представителят на „*Специални операции*“ — засече го Кастило.

— Открай време си я носиш тази жестока жилка, Карлос — изломоти Вик и покри устата си с ръка.

Брадли се изкиска.

— Имам идея, Чарли — продължи Вик. — Вземи от най-горния ред.

Кастило подаде чаша за вино на Брадли.

— Не, господине, благодаря. Има ли бира?

— Поне десет вида. Ела и си избери.

— Докато избираш, майор Кастило ще изпие цяла бутилка вино.

— Добре. Вик. Каквото имам да ти казвам, е строго секретно по заповед на президента.

— Добре де — отвърна много сериозно Д'Алесандро.

— Помниш ли, когато ти казах, че копелетата са гръмнали Мастърсън, за да покажат на жена му, че не се шегуват и държат да се доберат до брат й?

Д'Алесандро кимна.

— Онзи от ООН в Париж ли?

Кастило кимна.

— Не ти казах обаче, че президентът е издал указ за създаването на организация, наречена Звено за организационен анализ...

— Хем „с“, хем „с“ — прекъсна го Д'Алесандро.

Кастило Химна.

— Точно така, хем строго, хем секретно — продължи той.

— Задачата ни е да обезвредим виновниците за смъртта на Мастърсън и сержант Маркъм, за похищението на госпожа Мастърсън и раняването на специален агент Шнайдер.

— Знаех си аз, че има нещо такова — заяви Д'Алесандро.

— И кой води парада?

— Аз.

Д'Алесандро се замисли и кимна, след това попита:

— А откри ли кои са въпросните хора?

— Нямам никаква представа.

— Нещо не разбирам, Чарли.

— Бях решил, че най-добрият начин да открия кои са, е като открия Лоримър преди тях. Затова тръгнахме да го търсим. Открихме го в Уругвай.

— Уругвай ли каза?

— Точно така, Уругвай — потвърди Кастило. — Освен това открихме, че господин Лоримър е бил посредник — поточно казано посредникът — на момчетата, които забогатели по време на програмата „Петрол срещу храна“. Той е знаел кой колко е взел и за какво.

— Затова са искали да го накарат да млъкне — съгласи се Д'Алесандро. — Защо пък Уругвай?

— Уругвай и Аржентина в момента са истински рай за хората, незаконно придобили средства.

— Знаех за Аржентина и Парагвай, но за Уругвай чувам за пръв път.

— Вик, аз наистина не разбирам какво става. И аз знаех за Аржентина и Парагвай. А ето, че открихме Лоримър в Уругвай. Беше си осигурил нова самоличност — Жан-Пол Бертран — с ливански паспорт, с уругвайско разрешително за постоянно пребиваване в страната, имаше си имение. Всички бяха убедени, че се занимава с търговия на антики.

— Хитро — отбеляза Вик.

— Освен това е успял да смъкне почти шестнайсет милиона от онези типове.

— Ти така и не ми каза кои са онези хора.

— Не разполагам с нито едно име, Вик — призна Кастило. — Както и да е, щом открихме Лоримър, организирахме операция по репатрирането му.

— Макнаб е изпратил хора там, така ли? Не съм чул абсолютно нищо. Кого е изпратил?

— Никого. Нямах време да чакам да се организират и наумуват. Заминах с каквото и когото разполагах в момента.

— Кой по-точно?

— Кранц и Кенсингтън вече бяха там като свързочници. Използвах ги. Имаше и двама агенти от *Тайните служби*, един от Агенцията за борба с наркотиците, агент от ФБР и Бродли.

Д'Алесандро насочи пръст към Бродли, който надигаше бутилка бира „Корс“, и изви вежди.

— Да, същият този Бродли — потвърди Кастило, след това продължи: — Шефът на ЦРУ в Буенос Айрес ни помогна, освен това разчитах на услугите на един аржентинец — бивш служител на ДРУ. Прецених, че или трябва да се действа на секундата, или губим по точки. Бях решил, че ако успея да открия Лоримър, ще спипам лошите.

— Ясно. И какво щяхте да правите с Лоримър?

— Да го върнем в Щатите.

— Как?

— Разполагахме с „Лиъра“ — нали го видя?

— Пътували сте с него до Южна Америка?

— На връщане от Европа — уточни Кастило.

— Минали сте с него два пъти над Атлантическия океан? — попита слисаният Д'Алесандро.

— Беше доста интересно — отвърна Кастило. — Джейк Торине каза, че ще се справим, и наистина се справихме. В Уругвай взех назаем един „Джет Рейнджър“...

— Последния път, когато „взе назаем“ хеликоптер, за малко да опознаеш затвора „Левънуърт“ в Канзас отвътре — натякна Д'Алесандро. — Интерпол търси ли те, Чарли?

— Не. Този път наистина взех хеликоптера назаем от приятел.

— А той ще си мълчи ли, когато започнат да му задават въпроси?

— В негов интерес е да си трае.

Д'Алесандро сви рамене с надеждата наистина да е така, макар да личеше, че не е напълно убеден.

— Планът ни бе да хванем Лоримър в имението, да го натоварим на хеликоптера, да го върнем в Буенос Айрес, да го прехвърлим на „Лиъра“ и да го докараме в Щатите. Бившият служител на ДРУ беше уредил да излетим от Аржентина, без да ни задават излишни въпроси.

— Само че нещо се е объркало, така ли? Дори най-точните планове и „Специални операции“ се скапват понякога.

— Тъкмо го бяхме накарали да отключи сейфа, когато някой завря един „Мадсън“ през прозореца и започна да стреля. Уцели

Лоримър с два куршума в главата, човекът от ДРУ отнесе един в ръката. След това Бродли ликвидира стрелеца с изстрел от „Ремингтъна“ на Кранц, а след него и приятелчето му. И двамата ги целна в главите. Той ми спаси задника, Вик.

Д'Алесандро погледна Бродли.

— Можеш да приемеш, че съм оттеглил всичко, което казах за трогателната ти невинност — заяви той.

— Просто си върших работата — рече скромно ефрейтор Бродли.

Д'Алесандро изви вежди, ала премълча.

— А докато Бродли им е гърмял главите като тикви с пушката на Сиймор, къде беше самият Сиймор?

— Бяха му видели сметката с гарота — отвърна тихо Кастило.

— Не може да бъде! Как, по дяволите, се е случило? Кранц не беше аматьор!

— Очевидно и онези типове не са били аматьори. Гаротата беше от неръждаема стомана, с дръжки.

— Какви, мама им стара, са били тези типове?

— Не знам, Вик. Последва кратка престрелка, по време на която три или повече от лошите срещнаха създателя си. Кенсингтън откри последния, шестия, проснат на земята близо до Кранц. Сиймор беше успял да го наръга, преди да загине.

— И Кенсингтън го е довършил, така ли?

Кастило кимна.

— То се подразбира — тези двамата се знаеха отдавна — въпреки това е непроситимо. Трябвало е да се сети, че мъртъвците не са от разговорливите.

— И аз му споменах нещо подобно — потвърди Чарли.

— След това се изнесохте от там, където сте били?

— След като Кенсингтън извади 9 мм куршум от човека на ДРУ.

— И какво открихте в сейфа?

— Тефтерче с имена и адреси и документи за парите, които Лоримър е прикътал в уругвайски банки.

— Добрали сте се до парите, така ли? Колко каза, шестнайсет милиона ли?

— Би трябвало утре сутринта да са приведени по наша сметка.

— А в тефтерчето какво имаше?

— Оказа се кодирано. Ще бъде във Форт Мийд в осем тази сутрин. След като приключат, ще го разгледам подробно. Както и да е, разкарахме се бързо оттам и още по-бързо от Южна Америка.

— Ами Сиймор? Нали не сте го оставили там?

— Оставихме Лоримър и шестимата лоши в имението — нито един нямаше идентификация — а Кранц — в „Макдил“ на път към Вашингтон.

— И след това дойде тук. Защо?

— Искам да чуя мнението ти, Вик.

— Не може да бъде.

— Госпожа Мастърсън ми каза, че лошите искали да се доберат до Лоримър и затова застреляли Мастърсън, за да докажат, че няма да се поколебаят да убият когото трябва, за да го открият. Ето, откриха го. Лошите рано или късно ще разберат, че е мъртъв. Това означава ли, че семейство Мастърсън са във от опасност?

— Да, освен ако лошите не държат да си получат обратно шестнайсетте милиона.

— Не сме сигурни дали тези шестнайсет милиона са на лошите. Не сме сигурни и дали те знаят, че са у нас. Може да са преследвали Лоримър, за да му запушат устата...

— А може и двете — реши Д'Алесандро. — Хем го очистват, хем си прибират паричките.

— Може и двете — потвърди Кастило. — Тук нещо да подсказва, че тя е под наблюдение?

— Абсолютно нищо. Подслушваме всички телефони, включително и мобилните. Абсолютно нищо. В плантацията няма дори туристи.

— Иска ми се да й кажа, че заплахата вече е премахната.

— А аз искам да отведа момчетата, където им е мястото — отвърна Д'Алесандро. — Нещо взеха да нервничат. Не съм им обяснил защо са тук и те започнаха да се възприемат като бавачки. Добре че вдовицата — и бащата на Мастърсън — са много свестни хора.

В някогашния военен затвор във Форт Браг сега бяха разположени спалните помещения и щабквартирата на „Делта Форс“, елитът, Специалните части, готови при нужда да реагират незабавно. Бодливата тел, която навремето е била използвана, за да държи

затворниците вътре, сега пазеше да не се вмъкват неупълномощени хора.

— Как се оправяш с хората от „Чайна Поуст“?

Много бивши войници от *Специалните части*, от ударните отряди на пехотинците, „*тюлени*“, въздушни командоси и други военни са част от „Чайна Поуст“ в изгнание (от Шанхай) от Американския легион. Желаетелите да наемат хора с подобни умения в цивилния живот често откриват онзи, който им трябва, в „Чайна Поуст“.

— Предполагам, знаеш, че генерал Макнаб ги е повикал.

Кастило кимна.

— Спомена, че ще ги повика.

— Много ми помогна. Разполагам с осем момчета — май им е омръзнало да отскачат до Ирак или Афганистан. Ще струват скъпо, но семейство Мастърсън казаха, че това не било проблем.

— Наистина не е. Кога могат да дойдат?

— До не повече от четирийсет и осем часа ще са тук.

— Искам да уведомя Мастърсън и вдовицата за тази работа, но съм сигурен, че няма да имат нищо против. Какво ще кажеш да задействаме всичко още сутринта?

— Няма проблем.

Кастило погледна часовника си.

— Четири и половина, което означава, че в Германия е десет и половина. Трябва да звънна.

Той мина покрай бара, взе телефона и набра дълга поредица от цифри, които помнеше наизуст.

ЧЕТИРИ

Централа на фирма „Госингер“

Фулда, Хесе, Германия

10:29, 2 Август 2005

Фрау Гертруд Шрьодер, едра шейсетгодишна жена, с прибрана на кок коса, надникна в кабинета на Ото Гьорнер, изпълнителен директор на фирма „Госингер“. На ухото имаше безжична слушалка за телефон.

— Карлхен те удостоява с телефонно обаждане — заяви тя, след като покри микрофона с ръка.

— Какво благоволение — отвърна Гьорнер. Беше добре поддържан шейсетинагодишен типичен баварец, едър, с румено лице. Посегна към един от телефоните на бюрото си и добави: — Поне е жив.

Фрау Шрьодер приближи към бюрото и Гьорнер ѝ даде знак да седне срещу него.

— Как е в Южна Америка? — попита той.

— Нямам представа, в момента съм в щата Мисисипи. Иначе съм добре. Благодаря ти, че попита.

— Ще ми кажеш ли какво правиш в Мисисипи?

— Намирам се в апартамент С на казино „Бел Висша“ в Билокси и чакам да ми донесат пържола и яйца за закуска.

— Защо ми се струва, че поне този път ми казваш истината?

— Та като спомена Южна Америка, защо не погледнеш новините от Ройтерс и АП за Уругвай? Ако може още сега.

— Така ли?

— Струва ми се, че информацията ще заинтересува и теб, и Ерик Кочиан.

— Щом е така, ще следя какво казват.

— Няма да е зле.

— Затова ли ми се обаждаш, Карл, или има още нещо?

— Всъщност има. Много ли ще затрудня фрау Шрьодер, ако я помоля да ми открие банкова сметка в „Лихтенщайнише Ландесбанк“

на Каймановите острови?

— Това пък защо?

— И да ми внесе десет хиляди евро.

— Кажы защо — настоя отново Гьорнер.

— Открай време съм пестелив. Знаеш го, Ото. Спестеното пени, както казва Бенджамин Франклин, е спечелено пени.

— Gott!^[1]

Фрау Шрьодер поклати глава и се усмихна. Гьорнер я погледна кръвнишки.

— И им кажи, ако обичаш, да очакват значителни постъпления през следващите ден-два — продължи Кастило.

— Никак не ми е приятно да задам този въпрос, но не ми ли каза, че си в апартамент в някакво казино?

— Да, в казино „Бел Висша“.

— И сигурно си платил апартамента с кредитната карта „Американ Експрес“, издадена на името на „Тагес Цайтунг“!

— Не съм. Тук съм безплатно.

— Колко загуби, та са ти отпуснали безплатна стая? А, извинявай, цял апартамент.

— Защо реши, че съм изгубил?

Гьорнер въздъхна тежко.

— За кога искаш да е открита сметката?

— Ще стане ли днес?

— Ако ми казваш истината — а честно да ти кажа, много ще ме изненадаш, ако е така — и се опитваш да скриеш парите от данъчните, държа да те предупредя, че сигурно ще те хванат.

— Благодаря ти за загрижеността. Просто накарай фрау Шрьодер да открие сметката и да ми прати номера ѝ по имейла, за да направя депозит. После ще му мисля как да измъкна парите.

— Добре, Карл. Много ми се ще да разбере в какво си се забъркал този път.

— Ще ти разкажа следващия път, когато се видим.

— И кога ще бъде това?

— По всяка вероятност много скоро. Сега отивам да видя баба, а след това сигурно ще отскоча и до теб.

— Как само ми се иска да ти повярвам.

— Благодары на фрау Шрьодер, Ото. Трябва да затварям.

Връзката прекъсна.

Гьорнер върна слушалката на място и фрау Шрьодер свали своята.

— Какво ли е направил този път?

— Комар, може би? Не знаех, че е комарджия.

— Не и с пари — отвърна Гьорнер. — Когато бяхме в Будапеща с Ерик, разбрах, че заминава — всички се бяха отправили натам — към Аржентина.

— Интересно, какво ли ще съобщят южноамериканските осведомителни агенции?

— Той подчерта Уругвай.

— И какво има в информацията за Уругвай?

Гьорнер сви рамене.

— Ще има ли проблем да откриеш сметката? Нямаме ли пари в „Лихтенщайнише Ландесбанк“!

— Доста — отвърна тя. — Ще им пусна съобщение да му открият сметка. Няма проблем. — Тя се поколеба. — Въпросът е на чие име да я открива.

— Май ще трябва много да помислим за кого се представя в момента.

Гьорнер се умълча за кратко, след това реши:

— Не. Открий я на Карл У. Госингер. Така няма да се налага да обясняваме кой е Карлос Кастило.

[1] Gott — господи — от нем. (Б.пр.) ↑

ПЕТ

*Апартамент „С“
Казино и курорт „Белвиста“
Магистрала 90 („Магическата миля“)
Билокси, Мисисипи
08:35, 2 Август 2005*

Вик Д'Алесандро се усмихваше, клатеше глава и сочеше ефрейтор Лестър Бродли от американската морска пехота, дълбоко заспал във фотьойла.

Кастило се усмихна, след това даде знак на Вик да отидат в спалнята. Д'Алесандро го последва и затвори вратата.

— Господи, той е още дете — отбеляза Вик. — Ще ми кажеш ли какво прави тук?

— Не знаех какво да правя с него — отвърна Кастило.

— Това пък какво ще рече?

— Той видя прекалено много, чу прекалено много, направи прекалено много. Или е на осемнайсет, или на деветнайсет и се питам дали умее да си държи устата затворена.

— Ясно — отвърна Д'Алесандро.

— Не можех да го оставя в Буенос Айрес — продължи Кастило. — Той е към охраната на посолството. Мисля, че е чиновник. Частта им я ръководи един сержант — добър човек — но същият този сержант ще започне да задава въпрос в мига, в който го види. „Лестър, момчето ми, къде беше и какво прави?“

— Точно така — съгласи се Д'Алесандро.

— А в пехотата, когато сержантът зададе въпрос, ефрейторът е длъжен да отговори — обясни Кастило.

— Дори майор от армията да му е наредил да си държи устата затворена — кимаше Вик. — А тъй като няма начин да разкажеш на сержанта какво става... Здравата си го загази, Чарли.

— Освен че съм задължен на Бродли, че ми спаси задника, аз го харесвам.

— А сержантът не се ли чуди къде се е дянал малкият?

— Помолих Алекс Дарби да каже на посланика, че съм изтеглил Брадли с нас. Така сержантът ще си трае поне няколко дни, но дори посланикът и Дарби не могат да наредят на сержанта да не любопитства.

— Значи го вземи от сержанта. Прехвърли го някъде. Можеш ли?

— Къде да го прехвърля? *„Добре дошъл в Кемп Лежон, ефрейтор Брадли. Къде служихте досега, с какво се занимавахте и защо така ненадейно ви прехвърлят тук? Как така не можете да ми кажете? Какво означава строго секретно по заповед на президента?“*

— Да, бе — съгласи се отново Д'Алесандро и се изкиска. — Добре тогава, набутай го в Браг. Обади се на Макнаб и му обясни какъв е проблемът.

— Ефрейтор от морската пехота ще бъде като трън в очите на всички в специалния тактически център.

— Не е задължително — отвърна Д'Алесандро. — Говореха да вземат някой и друг пехотинец — дори доста пехотинци, две или три хиляди — в „Специални операции“. Поредният брейнсторминг на Шумейкър, струва ми се.

Генерал Питър Дж. Шумейкър бе началник-щаб на американската армия.

— Шумейкър е един от нас, Вик — отбеляза Кастило.

— Знам. Едно време се познавахме. Бях оръжеен техник в екипа му. Свестен човек. Идеята не е лоша, но като знам откъде идва... Както и да е, в момента набират пехотинци. Те могат да ни кажат къде грешим. Предлагам да прехвърлим малкия при тях.

— Където ефрейтор Брадли ще е като трън в очите на яките мъжаги — засече го Кастило. След тези думи се разсмя. — Повечето от тях са преминали през курса по бодибилдинг на „тюлените“ и приличат на Арнолд Шварценегер.

— Не мога да ти предложа нищо по-добро, Чарли. Или това, или няма друго.

— Добре, това ще бъде. Ще позвъня на генерал Макнаб.

— Аз ще се оправя с Макнаб. Остави малкия при мен. По обед ще ни вземат и ще го закарам в Браг.

— Благодаря, Вик.

Тъкмо се връщаха в хола, когато се чу мелодичен звън и Вик Д'Алесандро отиде да отвори вратата.

— Добро утро, господин Мастърсън — поздрави той. — Заповядайте.

— Извинявам се за закъснението — каза Дж. Уинслоу Мастърсън. — Не успях да дойда по-рано.

Беше много висок чернокож с остри черти и безупречен кремав ленен костюм. В ръка стискаше сламена шапка.

Кастило се усмихна, спомнил си какво казваше дядо му за ленените костюми — по-точно за леките раирани костюми: „*Поръчвам си такива, защото са смачкани още докато са нови, а хората знаят, че ленът лесно се мачка, за не повече от десет минути, и никой не се притеснява да ме попита къде може да си купи дрога или да си поръча проститутка, или и двете*“.

— Усмихваш се, Чарли — подхвърли Мастърсън и пресече стаята с едри крачки, протегнал ръка. — Сигурно си научил нещо хубаво.

Кастило най-сетне се изправи от канапето.

— В интерес на истината, господине, щом видях чудесния ви костюм, си спомних какво казваше дядо.

— Кажи и на мен — настоя Мастърсън.

Чарли повтори думите на дядо си.

Мастърсън се разсмя.

— Дядо ти умееше да се изразява — рече той. — Ти разказвал ли си на господин Д'Алесандро за Линдън Джонсън?

— Не, господине.

— Господин Кастило имаше чудесен бик, регистриран под името Линдън Джонсън. Още докато бил теле, бикът похапвал яко и тъй като изпращанията му били доста...

— Ами? — възкликна през смях Вик. — Нямах представа, че сте се познавали с дядото на Чарли.

— Искане ми се да бяхме по-близки — отвърна Мастърсън. Погледна Кастило с надежда.

— Да, господине. Нося ви новини, но ми е трудно да кажа дали са добри или лоши.

— Може ли да си сипя малко кафе? — попита Мастърсън.

— Извинете ме — притесни се Д'Алесандро. — Веднага ще ви сипя.

— Може и да съм стар, но все още мога да си наляя чаша кафе. Въпреки това ви благодаря.

Мастърсън мина покрай бара и едва сега забеляза ефрейтор Лестър Брадли. Младежът все още спеше в креслото. Мастърсън погледна любопитно Кастило.

— Това е ефрейтор Брадли от морската пехота — представи го Кастило.

Тези думи събудиха пехотинеца. Той скочи от фотьойла, забеляза Мастърсън и веднага застана мирно.

Д'Алесандро се усмихна и поклати глава.

— Свободно, ефрейтор — нареди Кастило. — Това е бащата на господин Мастърсън, Брадли.

— Да, господине — отвърна Брадли.

— Брадли отговаряше за защитата на семейството в Буенос Айрес — обясни Чарли.

— Приятно ми е, ефрейтор — отвърна Мастърсън и приближи към Брадли с протегнатата ръка. — Как сте?

„Господи, той е изключителен джентълмен, помисли си Кастило. Човек не би предположил нито за миг, че в момента се пита как е възможно на този хлапак да е била възложена защитата на семейството. Той просто го предразполага. На това му се вика класа“.

— Приятно ми е, господине — отвърна Брадли.

— Моля ви, седнете — рече Мастърсън.

Брадли погледна Кастило и майорът му даде знак да седне.

Чарли изчака Мастърсън да си налее кафе.

— Господине — започна той, — президентът ми нареди да разкажа на вас и на госпожа Мастърсън всичко, което намеря за необходимо. Ще ви кажа всичко, което знам, а вие ще прецените колко да разкрива пред нея.

— Както кажете.

— Трябва да ви призная, че всичко, което чуете, е строго секретно и не бива да излиза нито от вас, нито от госпожа Мастърсън.

— Има две дами с такова име — подхвърли Мастърсън.

— Доверявам се на преценката ви по отношение и на двете. Същото важи и за посланика, и за госпожа Лоримър.

— Благодаря ви.

— Жан-Пол Лоримър — започна доклада си Кастило — бе застрелян от неизвестни лица в 9:20 местно време на 31 юли в Такуарембо, Уругвай.

Мастърсън изви вежди.

— Сигурен ли сте? — попита той.

— Да, господине, бях там — отвърна Чарли. — Също и ефрейтор Бродли. Бродли ликвидира един от мъжете, които убиха господин Лоримър.

Тези думи привлякоха вниманието на Мастърсън. Погледна с неприкрита изненада Бродли, след това премести любопитния си поглед към Кастило. В очите му се четеше въпрос, ала той не промълви и дума.

— Господин Мастърсън — продължи тихо Кастило, — след като открих местонахождението на господин Лоримър, имах намерение да го репатрирам — независимо от желанието му. Наложих се да го идентифицирам лично, след като бе застрелян.

— Имам два въпроса — отвърна Мастърсън. — Кой го застреля? Какво е правил в Уругвай?

— Нямам представа кой го застреля. Моите хора избиха и шестимата нападатели. А в Уругвай се е опитвал да се скрие под нова самоличност. Той вече я имаше. Разполагаше с ливански паспорт на името на Жан-Пол Бертран. Като Бертран имаше редовни документи за пребиваване в страната и се представяше за търговец на антики.

— Търговец на антики ли? Бихте ли ми казали — струва ми се, че знаете — защо е предприел подобна стъпка?

— Очевидно е бил замесен в скандала „Петрол срещу храни“. Почти съм сигурен, че е бил касиерът. Знаел е кой колко е взел, кога и за какви сделки. Вероятно затова са го убиха. Освен това съм сигурен, че си е присвоил част от парите. Беше пръснал почти шестнайсет милиона долара в различни банки в Уругвай. Може и да е бил убит за наказание за кражбата.

— Не е редно да се говори лошо за мъртвите — каза Мастърсън, — но това обяснява много. Алчността е чудесен мотив в случая на

Жан-Пол. В комбинация със заблудата, че е по-умен от онези, от които е крал, е успял да преодолее всякакви задръжки.

— Няма да споря по този въпрос, господине, но наистина не знам защо го е направил.

— Как успяхте да го откриете? При това толкова бързо.

— Добър въпрос, Чарли — обади се и Вик.

Кастило го погледна недоволено, след това отвърна бързо:

— Не искам да ви прозвучи рязко или самодоволно, но просто извадих късмет.

— Ами парите? Какво ще стане с парите? Казахте, че са шестнайсет милиона.

— Да, господине. У нас са.

— А някой знае ли, че са у вас?

— Не, господине.

— Какво смятате да правите с тях? Господи! Цели шестнайсет милиона! — възкликна Д'Алесандро и си спечели нов недоволен поглед от Кастило.

— Господин Мастърсън, помните ли, когато ви казах, че президентът е наредил на посланик Монтвейл, на главния прокурор, на държавния секретар и на секретаря на Вътрешна сигурност — на всички — да ми осигуряват всичко необходимо, за да заловя убийците на господин Мастърсън?

Възрастният мъж кимна.

— Това бе истина, ала не цялата истина. Онова, което ще ви кажа — а то е строго секретно по заповед на президента и предпочитам да не става достояние на госпожа Мастърсън...

— Разбира се — прекъсна го Мастърсън.

— Президентът създаде тайна организация и я натовари със задачата да открие и обезвреди виновниците за убийствата на господин Мастърсън и сержант Маркъм.

— Да обезвреди ли? Това трябва да е същото като „да ликвидира“ от времето на войната във Виетнам.

— Почти същото — потвърди Д'Алесандро.

— Предпочитам да не отговарям на този въпрос, господине — отвърна Кастило.

— Добре. А кой — ще проявя разбиране, ако не можете да ми отговорите — ръководи тази тайна организация? Посланик Монтвейл

ли? Може би ЦРУ?

— Аз, господине. Това е другото, което не бива да споменавате пред госпожа Мастърсън.

Мастърсън кимна и сви устни.

— Парите ще бъдат използвани за поставената от президента задача — обясни Кастило.

— На това ли му се казва справедливост? — попита Мастърсън.
— Преди малко се притесних, че посланик Лоримър...

— Какво той, господине?

— Единствените роднини на Жан-Пол са родителите му и Бетси. Това означава, че ако не е оставил завещание, с което да остави натрупаните блага на някоя френска сладурана, което ми се вижда съмнително, те са преките му наследници. Посланикът ще се досети, че няма начин Жан-Пол да е спечелил тези пари с честен труд. Щеше да му е много трудно да преглътне истината. Господ е свидетел, че Бетси няма нужда от пари, да не говорим, че ще откаже да ги приеме.

— Господине, господин Лоримър е притежавал — според мен е изплатено и няма ипотека — огромно имение — ферма — в Уругвай. Освен това е притежавал — в това съм абсолютно сигурен — приятен апартамент на „Рю Мосю“ в седми район на Париж.

— Живеел е в Париж, следователно е имал нужда от апартамент. Много хора си правят застраховка, за да изплатят ипотеките на апартаментите си в случай на смърт. Същото може да важи за фермата в Уругвай, където Жан-Пол е предвидил да се оттегли при пенсионирането си. Въпросът е как да обясним на посланика криминалните обстоятелства около смъртта на Жан-Пол.

— На това му се казва невъзможен въпрос — отвърна Кастило.
— Ще се опитам да ви обясня с какво разполагаме. Досега, местната полиция в Такуарембо е уведомена за инцидента. Въпросът е каква част от истината са успели да открият.

Той замълча, за да може събеседникът му да осмисли чутото.

— Сложихме пластмасови белезници на слугите и им вързахме очите. — Замълча отново. — Сред тях имаше младо уругвайско момиче, с което господин Лоримър очевидно бе в интимни отношения.

Изчака Мастърсън да размисли над този факт и продължи едва когато забеляза в очите му да проблясва презрение.

— Приспахме и нея, и управителя на имението, и съпругата му с напълно безопасен наркотик, приложен от специалист.

— Всички видяха, че белезниците им ги слагат испаноговорящи маскирани мъже. Помните ли, когато агентите от Бюрото за алкохол, огнестрелни оръжия и тютюневи изделия „спасиха“ кубинчето в Маями? Помните ли черните им скиорски маски?

Мастърсън кимна. По лицето му отново се изписа презрение.

— Всички почти бяха с черни гащеризони. Това е описанието, което ще дадат на полицията. Когато местните органи на реда пристигнат — а те със сигурност вече са на местопрестъплението — ще открият шестима мъже в тъмносини, почти черни гащеризони. Няма да имат маски. Това вече е проблем...

— Шестима мъртви в гащеризони — повтори Мастърсън.

— Да, господине. Ще открият и господин Лоримър, проснат по очи в кабинета си, близо до сейфа. Вътре няма да открият абсолютно нищо ценно. В най-добрия случай ще заподозрат, че хората, които са вързали и упоили прислугата, са се опитали да извършат обир.

— Ама те нали са мъртви? — попита Мастърсън.

— Застреляни подло от някой член на бандата, така че да не се налага плячката да бъде делена — отвърна Кастило.

— Местната полиция няма нито да разбере, нито да заподозре, че някой друг, вие и вашите хора, е бил там.

— Надявам се да стане точно така — кимна Кастило. — Подобни обири се случват в отдалечени имения и в Уругвай, и в Аржентина. А господин Лоримър/Бертран, богат бизнесмен, е бил особено подходящ, следователно е бил набелязан.

— Нали не сте... нали не оставихте нищо, което да намекне за присъствието ви?

— Единственото, в което сме сигурни, че ще намерят — което не означава, че сме прецакали нещата — е кръв.

— Не разбирам — призна Мастърсън.

— Когато непознатите ни нападнаха, дадохме жертви — обясни Чарли. — Един от хората ми бе убит с гарота, а друг, аржентинец, който ни помагаше, бе прострелян. Жив е, но изгуби много кръв.

— Загиналият бе сержант, казваше се Сиймор Кранц намеси се Д'Алесандро. — Свястно момче. Не бе някой аматьор. Кое то ме кара да се питам кои са били тези типове.

— И до това ще стигна, Вик — прекъсна го Кастило.

— Значи правилно разбрах, че сержантът е мъртъв.

— Да, господине.

— Много съжалявам. Какво стана с тялото му?

— Пренесохме го с нас — отвърна Чарли. — А сега добрите новини. Ако американската полиция разследва подобно престъпление, те ще подложат кръвта на най-различни тестове. Ще сравнят намерената в къщата кръв с тази от телата. Искрено се надявам местните полицаи в дълбоката уругвайска провинция да не са чак толкова щателни, да не тестват кръвта и да не сравняват пробите.

— Господи, седем трупа, това е истинско клане. Да не вземат да поискат помощ от... как се казваше — уругвайския еквивалент на ФБР? Да не се обърнат към някоя по-опитна организация?

— Надявам се да го направят, господине. Тогава ще разберат, че господин Бертран е всъщност господин Лоримър.

— И как ще стане?

— Господин Лоримър имаше албум, господине. Една от снимките бе от сватбата на господин Мастърсън. Близките са застанали пред църквата...

— Катедрала — поправи го Мастърсън. — Катедралата „Сейнт Луис“ на Джаксън Скуеър в Ню Орлийнс. Там се ожениха Джак и Бетси.

— Цялото семейство, включително господин Лоримър, е на снимката, господине. Сигурен съм, че някой старши полицейски инспектор от Монтевидео ще разпознае господин Мастърсън. Може дори някое от местните ченгета да се сети кой е. Смъртта на господин Мастърсън бе истинско събитие. За полицията това ще бъде „следа“. Не мога да повярвам, че ще я подминат. Тя ще им помогне да идентифицират господин Бертран. Ако някой отнесе снимката в посолството в Буенос Айрес, някой там — най-вероятно представителят на ЦРУ, който е в течение на операцията — ще идентифицира човека на снимката като господин Лоримър. Двамата са се познавали от Париж.

— Ако полицаите са некадърни, както предполагате — и сигурно сте прав — защо мислите, че ще отворят албума на господин Лоримър?

— Няма да се наложи, господине, аз го оставих отворен на бюрото на господин Лоримър.

— Много ви бива в тези неща — отбеляза Мастърсън.

— Не е така, господине. Има една доста вулгарна приказка в армията, много подходяща за случая.

— И тя е?

Кастило се поколеба за момент, след това я каза:

— Затънал съм до ушите в лайна, а не мога да плувам.

— Мама му стара, Чарли — възкликна Д'Алесандро. — Познаваме се отдавна, но това е прекалено образно казано.

— Наистина е вулгарна — отвърна Мастърсън. — Само че не съм съгласен, че е подходяща за случая. Според мен сте роден да ръководите подобни операции и по всичко личи, че господин Д'Алесандро е съгласен с мен.

— Господин Мастърсън, когато постъпих в „Уест Пойнт“, исках да стана армейски пилот като баща си. Поне по два пъти на ден проклинах капризите на съдбата, които ми попречиха.

Вик се намеси.

— Капризите на съдбата, Чарли, както много добре знаеш, се наричат генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб.

Мастърсън местеше поглед от единия към другия.

— Първия път, когато видях Чарли, господин Мастърсън, той бе ентузиазизиран младши лейтенант, новоизлюпен от „Уест Пойнт“. Беше през първата война в пустинята. Генерал Макнаб — тъкмо преди да получи първата си звезда, нали така, Чарли?

Кастило кимна.

— Генерал Макнаб, шеф на „Специални операции“ във войната, бе забелязал Чарли, бе открил в него сродна душа, бе го спасил от онова, с което се занимаваше — вероятно е прекарвал товари в някой „Хюи“; да не говорим, че на годините, на които беше, останалите момчета ходят още на училище и не пилотират — и го назначи за свой личен пилот.

— Стига препратки към миналото, Вик — сопна се Чарли. — Може ли да продължа?

Д'Алесандро вдигна примирено и двете си ръце.

— Като баща — опита се да обясни Мастърсън, — съм сигурен, че баща ви се гордее с онова, с което се занимавате. Нали знае?

— Не, господине. Баща ми е загинал във Виетнам.

— Много съжалявам, Чарли — възкликна Мастърсън. — Нямах представа.

— Благодаря ви, господине. Може ли да продължа?

— Да, разбира се.

— Щом идентифицират Лоримър, възможностите са няколко. Първо, той е бил американски гражданин и дипломат към ООН. Един господ знае какво ще направят в ООН, когато разберат, че е бил убит в Уругвай. Нямаме представа дали в ООН им е известно, че господин Лоримър е бил замесен в мошеничествата, свързани с „Петрол срещу храни“, но съм сигурен, че в ООН има доста хора, които са наясно.

— Сигурно ще се опитат да прикрият цялата тази работа и да я заметат под дипломатическите си килими. Ще поизкривят малко фактите, ще кажат, че Лоримър е бил в отпуска, ще се извинят, че документите са се изгубили по времето, когато сме го търсили, за да му съобщим, че сестра му е била отвлечена, а след това, за да му съобщим, че господин Мастърсън е бил убит — ще пуснат изявление, в което ще се престорят на шокирани и потресени от факта, че е бил убит от крадци в имението си.

— Точно така — потвърди умисленият Д'Алесандро.

— Щом се установи, че Бертран е Лоримър, американски гражданин, посолството ни в Монтевидео ще се намеси. За да репатрира тленните останки за да поеме временен контрол над имота, докато роднините или трети лица упълномощят някого да се погрижи за имението. В тази връзка искам да ви задам един въпрос.

— Смятате ли, че посланик Лоримър ще се съгласи да упълномощи някого? Имам предвид агента на ФБР от Монтевидео, който участваше в операцията. Става въпрос да му се даде пълномощно. Много ми се иска да прегледаме имението, може да открием нещо.

— Струва ми се, че няма да има проблем. Като знам в какво състояние е, едва ли ще отиде лично там, а дори да иска, нито съпругата му, нито лекарят ще му позволят.

— Същото важи и за апартамента в Париж.

— Струва ми се, че да. Като се замисля, дори смее да кажа, че това ще им донесе огромно облекчение. Мога да им подхвърля, че

предложението излиза от колега дипломат, готов да направи тази услуга.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Естествено, първо трябва да изчакаме сценарият да се разгърне. Ако изобщо стане нещо.

— Ще стане, Чарли — намеси се Вик. — Ти си помислил за всичко.

— Вик, много добре знаеш, че е невъзможно да се помисли за всичко — засече го Кастило и отново се обърна към Мастърсън. — Стигнахме и до лошите.

— Май нещо се обърках — призна Мастърсън. — Нали каза, че не знаем кои са?

— Не, господине, не знаем. Имам намерение да положа всички усилия, за да разбера.

— И да ги „обезвредиш“ ли? — попита тихо Мастърсън.

Кастило кимна едва забележимо и не отговори директно.

— Те успяха да открият господин Лоримър, което веднага ни насочва на мисълта, че са професионалисти. Освен това изпратиха екип убийци в имението. Логично е да предположа, че са искали първо да се уверят, че никой няма да повдига въпроса за „Петрол срещу храна“ и, второ, да си приберат парите.

— Предполагам, че въпросните хора вече са научили, че единственото, което са постигнали, е смъртта на господин Лоримър. Знаят също така, че неизвестни лица са ликвидирали екипа им. Сигурно предполагат, че неизвестните са задигнали всичко, което е било в сейфа — и пари, и информация. Те нямат представа кои сме ние — можем да сме конкуренти, които се опитват да накарат Лоримър да замълчи завинаги, може да искаме парите, може да сме най-обикновени уругвайски бандити. Малко вероятно е да решат, че сме от американските *Специални части*, но не е изключено.

— Струва ми се много вероятно, че хората, които ни нападнаха, са същите, които убиха господин Мастърсън, но не съм сто процента сигурен. Ако са същите — или пък втора ударна група — те са професионалисти и ми се струва, че ще се покроят.

— Може и да се окаже, че са в състояние — това никак няма да ме учуди — да държат под око банковите сметки на снаха ви, вашите, за да са сигурни, че не сте забогатели с шестнайсет милиона долара. Само че това няма да стане.

— Опитвам се да кажа, че вече нямат причина да се опитват да наранят госпожа Мастърсън и децата. Лоримър е въвн от играта, така че няма какво повече да искат от нея.

— Искате да ми кажете, че ще изтеглите хората на господин Д'Алесандро, така ли?

— Те не могат да останат безкрайно дълго — отвърна Кастило.
— А Вик ми каза, че ви е запознал как стоят нещата с пенсионираните колеги от „Чайна Поуст“.

— Впечатлен съм — призна Мастърсън.

— Освен това е много скъпо — не скри Чарли.

— А-ха — потвърди Мастърсън. — В тази връзка си мислех, че децата — също и Бетси — ще се чувстват по-свободно с тях, отколкото с хората на господин Д'Алесандро. Сигурно са свикнали с частни охранители в Буенос Айрес.

— Хората, които доведох са много добри, господин Мастърсън — обади се Д'Алесандро. — А и честно казано, подобна работа е за предпочитане пред Ирак или Афганистан, където често им се налага да ходят.

— Добре, значи ще препоръчам този вариант на Бетси — съгласи се Мастърсън. — Кога искаш да поговориш с нея, Чарли?

— Още сега, стига да е възможно, господине. Отивам в Тексас. Искам да видя баба и мога да остана съвсем малко, докато ми кажат какво се е случило в Уругвай.

— Ще я набера веднага. — Мастърсън се протегна към телефона.
— Ще поръчам автомобил да ви откара до летището.

— Няма нужда, господине.

— От Билокси или от Ню Орлийнс ще пътувате? — попита Мастърсън.

— От Ню Орлийнс, господине.

III

ЕДНО

*Кабинет на правния аташе
Посолство на Съединени Американски Щати „Лауро Милър“
1776
Монтевидео, Република Уругвай
11:50, 2 Август 2005*

Телефонът на бюрото на помощник правния аташе Хулио Артигас звънна и шестте копчета на него светнаха.

Артигас, слаб, мургав американец от кубински произход, вече осем години специален агент на ФБР, назначен от три в посолството в Монтевидео, посегна към слушалката.

— Артигас.

— Хулио, обажда се братовчед ти Хосе — представи се човекът на испански.

Трийсет и седем годишният главен инспектор Ордьонес от вътрешен отдел на уругвайската национална полиция не бе роднина на Хулио Артигас, но двамата много си приличаха. На няколко пъти ги бяха приемали за братя. Това бе невъзможно, тъй като фамилиите им бяха различни, но не бе трудно да се представят за братовчеди. Освен това двамата имаха чудесно чувство за хумор.

— Как върви кампанията против злото, братовчедо Хосе? — отвърна Хулио. Когато пристигна в Уругвай, говореше испански с кубински акцент и му бяха необходими съвсем малко усилия, за да усвои уругвайското наречие. Мнозина уругвайци искрено се учудваха, когато научаваха, че не е местен.

— Надявам се по-добре от твоята — отвърна Хосе. — Искаш ли да обядваме заедно?

— Това покана ли е? Да не би пак да си профукал цялата си заплата на масите за блек джак?

— Аз черпя — отвърна Хосе. — Ще мина разхода като „Представителни“.

— Нима?

- Ще можеш ли да се освободиш днес следобед?
- Ако ти плащаш, ще се освободя за цялата седмица.
- Супер.
- Къде ще се видим? Надявам се, на някое скъпо място.
- На пристанището съм. Какво ще кажеш за нещо на скара?
- Великите умове мислят еднакво. В колко?
- Веднага.
- Приготвил ли си парите?

Артигас затвори. Отвори едно чекмедже и извади трийсет и осми калибър „Смит & Уесън“ и го пхна в кобура на бедрото.

Пистолетът беше негов. Бе по-малък и по-лек от полуавтоматичните, които получаваха агентите на ФБР и бе нарушение да го ползва.

Само че тук, в Монтевидео, нямаше кой да забележи пистолета. Много от подчинените на Артигас обикаляха невъоръжени. Главната задача на агентите на ФБР в Уругвай бе да разследват прането на пари.

С момчетата от Агенцията за борба с наркотиците бе друго, защото те често попадаха в проблемни ситуации. Макар да не можеха да спрат износа и вноса на наркотици, те причиняваха огромни загуби на пласьорите и трафикантите, които ги мразеха. Затова ходеха навсякъде добре въоръжени.

Артигас бе избрал средно положение. Както е вярно, че не ти трябва пистолет до момента, в който действително ти стане необходим, така е истина, че няма смисъл да разнасяш някоя ютия, дето много трудно можеш да я скриеш.

Артигас пресече просторната стая към отворената врата на остъкления офис на специален агент Джеймс Д. Монахан, който бе от старшите агенти и бе шеф на останалите представители на ФБР. Изчака го да приключи разговора си.

— Има ли нещо, Артигас? — попита най-сетне Монахан.

— Главен инспектор Ордьонес ме покани на обяд.

— По дяволите, надявах се да ми кажеш, че си разбрал къде, мама му стара, се дяна Юнг.

Специален агент на ФБР Дейвид У. Юнг — младши, подчинен на правния аташе, не бе любимец на колегите си. Идваше късно на работа — ако изобщо благоволеше да се появи — и си тръгваше рано. Проучванията му на уругвайските банкови сведения осигуряваше едва

половината от полезната информация, която другите намираха. И тъй като все още го държаха на работа, въпреки неколкостепенните оплаквания по отношение на работата му и препоръките да бъде върнат в Щатите — бе повече от ясно, че разчита на високопоставени приятели.

Според един от слуховете, Юнг бе изпратен на заточение в Уругвай заради познанството му с Хауърд Кенеди, бившия високопоставен агент от „Вътрешен отдел“, който бе предал доверието на Бюрото и бе отишъл да работи за някакъв руски мафиот. В слуховете може и да имаше някаква истина, тъй като Юнг бе работил във „Вътрешен отдел“.

Факт е, че хората, които нямат високопоставени приятели, изпитват неприязън към онези, които имат, така че агентите от ФБР не обичат колегите си, чиито връзки им отварят вратички.

— Може да спи — предположи Артигас. — Още няма обяд.

— Телефонът му звъня цели пет минути. Копелето гадно! — изсъска Монахан. — Ордънес каза ли какво иска?

— Само че се надява да се освободя до края на деня.

— Et tu, Артигас?

— Намислил е нещо, Джим — отвърна Артигас.

— Върви — разреши Монахан. — Ако случайно се натъкнеш на Юнг в някой бар или казино, кажи му, ако обичаш, че ще му бъде изключително благодарен, ако ми отдели няколко минутки от безценното си време.

— Непременно.

Артигас излезе от посолството, откри автомобила си — син крайслер „Крузиър“ — качи се и подкара към вратата.

Сградата на посолството — четириетажна продълговата постройка с две огромни сателитни чинии на покрива, бе в центъра на добре ограден терен с изглед към река Плата.

Въоръжени с пистолети уругвайски охранители в полицейски униформи бяха застанали от двете страни на тежката метална врата, боядисана в небесносиньо. Артигас така и не успя да разбере защо охраната Проверяваше щателно както колите, които влизаха, така и онези, които излизаха.

Изчака търпеливо униформените да проверят какво има в купето, които дори надникнаха с огледала под седалките, провериха номерата

и чак тогава отвориха вратата.

Той измина стотина метра към реката, след това зави надясно по „Рамбла“, улицата, която минаваше покрай брега от пристанището към предградието Караско, където живееха много служители на посолства, включително Артигас и изчезналият незнайно къде Юнг.

Пет минути по-късно спря „Круизъра“ до тротоара пред постройка, останала от деветнайсети век, предназначена за добитъка, превозван по реката. Сега всички тези сгради бяха превърнати в бирарии, ресторанти и барове.

Жената, която събираше такса от паркираните автомобили, го погледна кръвнишки. Бе видяла дипломатическия номер. Дипломатите имаха право да спират където пожелаят, без дори да плащат.

В интерес на уругвайско-американските взаимоотношения Артигас ѝ даде банкнота от петдесет песо, която правеше по-малко от два американски долара, и си спечели топла усмивка.

Влезе в заведението. С изключение на една или две жени, за които Хулио от време на време се сецаше, за него не съществуваше по-приятна миризма от тази на телешко — също и на пилешко, свинско и разни други меса — жарнати на скара с дървени въглища.

Тръгна към мястото, където знаеше, че ще го чака Ордънес — едно от малките евтини ресторанчета в задната част на старата сграда — и усети как устата му се пълни със слюнка.

Главен инспектор Ордънес вече го чакаше и се изправи, когато го видя, че идва.

Прегърнаха се и се целунаха, както правят мъжете от латинските страни, и се настаняха на малка масичка. Вече бе донесена бутилка вино, бутилка газирана вода, четири чаши с високи столчета, плетена кошничка с различни видове хляб и солети, малка чинийка с масло и още една с пастет от пилешки черен дроб.

Хосе наля вино на Хулио и двамата се чукнаха.

— Какво те тормози? — попита Хулио. — Мерлото не е лошо.

— Какво ще кажеш за седем застреляни мъже, всички облечени в черно?

Артигас си помисли: „Той май не се шегува“.

Отпи от мерлото, след това намаза малко пастет върху хапка хрупкав черен хляб и зачака Ордънес да продължи.

— Не ми се струваш изненадан — отбеляза Хосе.

— Аз съм агент на ФБР. Опитваме се да не издаваме мислите и чувствата си.

Приблѳжи се сервитьор.

Хулио поръча емпанада, средно опечено bife chorizo, papas fritas и салата от домати с лук.

Хосе вдигна два пръста, за да покаже на сервитьора, че той ще иска същото.

— И къде са геройски загиналите нинджи? — попита Хулио. Хосе се разсмя.

— В едно имение — казва се „Шангри-Ла“ — близо до Такуарембо.

Хулио поклати енергично глава, за да покаже, че няма представа къде се намира Такуарембо.

— На около триста и шейсет километра на север — обясни Хосе. — На Пета магистрала. — Замълча. — Надявах се да дойдеш с мен.

— Доста далеч.

— Не чак толкова с хеликоптер.

Хулио бе наясно, че уругвайската полиция използва хеликоптери само в специални случаи дори когато се налага да пътуват висши офицери.

— Като приятел ли ме каниш, или официално? — попита Хулио.

— Хайде да решим, след като огледаме имението „Шангри-Ла“ — предложи Хосе.

— Добре. — Хулио се поколеба. — Кажѳ, братовчеде, да не би да познавам собственика на „Шангри-Ла“?

— Ти ще ми кажеш. Той е — бил е — ливански търговец на антики. Казва се Жан-Пол Бертран.

Хулио поклати глава и попита:

— А ти проявявал ли си професионален интерес към Senor... как му беше името?

— Жан-Пол Бертран — довърши вместо него Хосе.

— Проявявал ли си към Бертран интерес, преди да бъде убит?

Хосе поклати глава.

— От всичко досега, ми се струва чист като сълза.

Сервитьорът донесе двете порции емпанада и те прекъснаха разговора. Сигурно щяха да продължат, ако в ресторанта не бяха влезли две красиви млади жени.

Не бързаха с обяда, ала и не се застояха дълго. Двайсет минути, след като Хулио отпи първата глътка мерло, бутилката беше празна и Хосе плати на сервитьора.

Когато излязоха от някогашния склад за животни, двамата пресякоха към военноморската база. Хулио с изненада видя, че хеликоптерът, който ги чака, не е от очуканите стари „Хюита“ на Националната полиция, а лъскав нов „Дофин“. Пилотът бе офицер от флота. Хулио предположи, че това е личният хеликоптер на президента на Уругвай.

Това очевидно означаваше, че някой високопоставен в уругвайското правителство — може би самият президент — приемаше случилото се в имение „Шангри-Ла“ за твърде сериозно.

ДВЕ

*Имение „Шангри-Ла“
Провинция Такуарембо Република Уругвай
14:05, 2 Август 2005*

Докато „Дофинът“ висеше над полето, за да намери подходящо за кацане място, Хулио забеляза десетина полицейски автомобили и две линейки, паркирани безразборно около главната сграда на имението, и двайсет и пет, може би дори трийсетина, човека — повечето в полицейски униформи — скупчили се наблизко.

Хулио веднага си каза: *„И те си въобразяват, че ще опазят местопрестъплението без поражения“.*

Двама яки висши полицейски офицери се насочиха уморено към хеликоптера. И двамата поздравиха главен инспектор Ордьонес, когато слезе от хеликоптера. Той отвърна на поздравите им с махване на ръка. Дори си спомни, че го бе виждал в униформа един-единствен път, когато преди около година Фидел Кастро бе пристигнал в Монтевидео и Ордьонес отговаряше за охраната.

— Това е Senor Артигас — представи приятеля си главен инспектор Ордьонес. — Отговаряйте на всичките му въпроси.

И двамата полицаи отдадоха чест. Хулио кимна и им подаде ръка.

— Нали наредих да не се пипа нищо? — попита Ордьонес.

— Само покрихме телата, господин главен инспектор, иначе останалото си е, както го заварихме.

Ордьонес срещна погледа на Артигас. Бе очевидно, че и двамата мислят едно и също. *„Любопитните бяха задоволили любопитството си. На местопрестъплението не бе останало нищо, което да им послужи при разследването“.*

Ордьонес направи знак с ръка да му покажат.

Под навеса на верандата бяха положени две тела, и двете покрити с тежък черен найлон. Артигас се запита дали това е местната версия на чувал за тяло и дали просто не им е бил подръка, затова да са го използвали. Огромна локва кръв, изсъхнала и почерняла, се бе

събрала под найлона на първото тяло. Ордьонес махна нервно с ръка, полицаите отметнаха найлона и всичко стана ясно. Мъжът бе починал от огнестрелна рана в главата.

„Това изобщо не е рана от пистолет. Главата му направо се е пръснала“.

Тялото бе в тъмносин гащеризон, почти черен, памучен, от типа, с който най-често ходят механиците.

Сред локвата кръв се виждаше дулото на полуавтоматичен пистолет. Мъртвият бе паднал върху оръжието си.

Артигас усети някой да го докосва по ръката и забеляза, че Ордьонес му подава латексови ръкавици.

— Снимано ли е всичко? — попита той.

— Да, господин главен инспектор, от различни ъгли.

Ордьонес клекна и изтегли оръжието. Беше автомат. Подаде го на Артигас да го огледа.

— „Мадсън“, нали? — попита той.

— Точно така — кимна Артигас. — 9 мм, струва ми се.

Ордьонес вдигна цевта, за да я огледа, и кимна.

Артигас се огледа и в тревата, съвсем близо до верандата, забеляза някакъв проблясък. Направи крачка натам. Оказа се гилза.

— Направили ли сте снимка и замервания?

— Сержантът сигурно го е изпуснал, господине — отвърна по-якият от двамата местни полицаи и се обърна разгневен към сержанта.

След това Артигас се върна на верандата и забеляза, че Ордьонес е покрил тялото с найлона и се е отдръпнал на десетина метра по-надолу по верандата, където друг полицаи отмяташе найлона от следващия труп. Този бе облечен в почти черен гащеризон.

Под главата и на този се бе събрала вече засъхнала локва кръв.

Когато коленичи до тялото, Ордьонес погледна Артигас и попита:

— Какво видя?

— Гилза. Стори ми се, че е 9 мм.

— Интересно, къде ли е оръжието на този? — попита Ордьонес, докато оглеждаше внимателно тялото.

Посочи улейчета в кръвта, оставени от изтеглено през нея оръжие.

— Май някой го е взел — съгласи се Артигас.

— Въпросът е кой.

Намекът бе ясен. Ордьонес нямаше да се изненада, ако се окажеше, че някое от местните ченгета го е взел, и то поради причини, които нямаха нищо общо с разследването на убийствата.

„*Няма да кажа и душа по този въпрос*“, помисли си Ордьонес.

— И двамата са простреляни в главите — обади се Артигас.

Ордьонес кимна, след това попита на висок глас:

— Къде са останалите петима?

Вторият от местните полицаи махна неопределено с ръка към къщата.

— Четирима са ей там, господин главен инспектор — отвърна той. — Тялото на Senor Бертран е вътре, в кабинета.

Ордьонес му даде знак да ги заведе.

Тялото, паднало по гръб зад огромно резбовано бюро до отворената врата на сейф, бе на набит чернокож мъж в края на четирийсетте. На лицето се виждаха две входни рани едната от дясната страна на челото, втората над горната устна.

Част от черепа бе отнесена. Сейфът и стената отзад бяха оплескани с мозък.

Артигас усети, че Ордьонес го наблюдава.

— Две входни рани толкова близо една до друга — отбеляза той. — Сигурно са от автомат.

Ордьонес кимна.

— Вероятно е стреляно от разстояние — посочи той прозореца. Едно от стъклата беше счупено. — Ако бе застрелян тук например в момента, в който послушно е отварял сейфа, трябваше да има следи от барут по лицето.

— Точно така — кимна Артигас.

— Ами албумът? — попита Ордьонес.

— Оставен е на бюрото, господин главен инспектор — обясни полицаят.

— Докато капитан Кавалеро е оглеждал всичко тук вътре, без да пипа — обясни Ордьонес, — случайно забелязал и след това прегледал албума със снимките. Ще ти се стори много интересен.

Подвързаният в кожа албум бе оставен на бюрото, отворен на цветна снимка от сватба. Гостите се бяха подредили на стълбите на внушителна църква, вероятно катедрала. Всички бяха в официално

облекло. Господин Бертран бе застанал в десния край. Булката, висока слаба жена, се бе изправила до изключително висок, широко усмихнат, млад мъж.

— Хулио — заговори тихо Ордьонес. — И на теб ли младоженецът ти прилича на същия човек, на когото капитан Кавалеро твърди, че прилича?

„Ясно, помисли си Артигас. *Сега вече знам защо ме повика*“.

— Точно така, това е Джак Пачката. Няма никакво съмнение. Той е — потвърди Артигас.

— Джак Пачката ли?

— Преди да стане Дж. Уинслоу Мастърсън от Държавния департамент на Съединените Американски щати, той беше Джак Пачката от бостънските „Селтикс“ — обясни Артигас.

— Ами? Професионален баскетболист? Нямах представа. От „Селтикс“ до Държавния департамент е много път.

— Блъснал го камион с бира, когато си тръгвал от стадиона — обясни Артигас. — Това било краят на професионалната му кариера на баскетболист — оказало се, че шофьорът на камиона пробвал стоката — но пък Джак Пачката изведнъж станал много богат човек. Чух, че получил шейсет милиона долара.

— Ти знаеш ли, че може и да съм чувал тази история. Само че не я свързвах с американски дипломат в Буенос Айрес — призна Ордьонес, а след това попита: — Питам се какво общо може да има Senor Бертран със Senor Мастърсън.

— Това не е единственият въпрос, който си задавам по отношение на Senor Бертран — отвърна Артигас.

ТРИ

Кабинет на посланика
Посолство на Съединените Американски Щати „Лауро Милър“
1776
Монтевидео, Република Уругвай
20:35, 2 Август 2005

Почитаемият Майкъл А. Макгрори, пълномощен министър и представител на президента на Съединените щати в Република Уругвай, бе дребен, жилав представителен мъж на петдесет и пет с къдрава сива коса. Не бяха малко хората в посолството, които му се присмиваха, подиграваха и често го наричаха — зад гърба му, разбира се — *Senor Надут* нуяк.

Подобно отношение имаха предимно хората в посолството, които не идваха от Външното министерство на Съединените щати. Това бяха двайсет и един служители на Правосъдното министерство, изпратени на работа в посолството в Монтевидео. Четиринайсет от тях бяха наречени *помощник аташета по правните въпроси*, въпреки че бяха специални агенти от Федералното бюро за разследване. Останалите седем бяха специални агенти от Агенцията за борба с наркотиците.

Имаше и други — представителят на ЦРУ например, представители на Федералната агенция по авиация, на департамент Вътрешна сигурност, дори служители от Департамента по земеделие — изпратени на работа в посолството. Последните бяха тук, за да следят дали уругвайските пратки с храни, които се изнасяха за Щатите — главно месо и млечни продукти — отговарят на високите санитарни стандарти, поставени от американското правителство.

Въпреки че всички тези специалисти имаха статут на дипломати, те не бяха истински дипломати — и *Senor Надут* нуяк не пропускаше случай да им го натяква, понякога по-любезно, друг път директно, в зависимост от случая и настроението си.

Всички тези специалисти щяха да се върнат в Щатите след няколко години и да продължат работата си в правителствената

агенция, която ги бе заела на Държавния департамент.

Затова пък хората от Външно се приемаха като професионалисти, обучени в изкуството на дипломацията, и очакваха след изтичането на мандата им в Уругвай да получат по-висока длъжност в Държавния департамент. Стига наемниците от Правосъдното министерство, Агенцията за борба с наркотиците и — най-вече — от ЦРУ да не забъркат някоя каша в пълно противоречие с дипломатическите норми на поведение, която да посрами служителите на посолството и Външно, които трябваше да държат под контрол наемниците.

Посланик Макгрори например бе започнал службата си във Външно като служител в консулски отдел в Никарагуа. През годините, докато го прехвърляха от едно посолство в Южна Америка в друго, той бе успял да се издигне — бавно, ала убедително — в Държавния департамент. Преди да получи назначение на посланик в Уругвай, бе работил като търговски аташе в Перу, като културен аташе в Бразилия и заместник-посланик в Асунсион, Парагвай.

С изключение на хората от Департамента по земеделие — които си вършеха работата и го уведомяваха какво правят и какво става и не се забъркваха в никакви неприятности — посланик Макгрори имаше непрекъснати неприятности с почти всички други, които не бяха истински дипломати от кариерата.

Причините за тези проблеми бяха няколко и според посланик Макгрори най-важната от тях бе пълната им неспособност да разберат, че отговарят за всичко, което вършат, пред него. Правилата по този въпрос бяха повече от ясни. Като най-висш представител на правителството на Съединените щати в Уругвай, всички американски служители бяха длъжни да му се подчиняват.

Много от проблемите — може би дори повечето — ги създаваха агентите на Агенцията за борба с наркотиците, които Макгрори тайно наричаше хулигани. Често им се случваше да се мотаят „под прикритие“, което означаваше, че ходят не само небръснати и неподстригани, ами облечени като уругвайски наркомани. А пък под неугледните дрехи криеха най-различни оръжия. Според професионалното мнение на Макгрори, бе въпрос на време да застрелят някой уругваец, след което той трябваше да се занимава с последствията.

Преди година бе пуснал заповед, според която представителите на Агенцията за борба с наркотиците трябва да носят оръжие единствено когато се налага. Щом стана очевидно, че според тях е необходимо да са въоръжени непрекъснато, той промени заповедта и сега вече трябваше да искат разрешение от него, за да обикалят въоръжени. Заповедта бе влязла в сила преди по-малко от седемдесет и два часа, когато заместник държавният секретар по въпросите на Латинска Америка му позвъни и любезно, но твърдо, му нареди в бъдеще да се въздържа да се меси на агентите и повече да не се налага да се защитават от него.

Агентите на ФБР бяха значително по-добре облечени от колегите си в „Наркотици“, но от тях бе почти невъзможно да измъкне с какво се занимават и къде ходят. Главната им задача бе да следят прането на пари. Уругвай бе известен като южноамериканската столица на прането на пари. Бе напълно естествено Макгрори да се интересува от дейността им, но те почти никога не му казваха нещо важно.

Освен това поне половината от тях ходеха въоръжени до зъби.

Посланик Макгрори бе силно угрижен и се канеше да си тръгва, когато шефът на агентите от ФБР, тип на име Джеймс Д. Монахан, му се обади и помоли за незабавна среща.

— Не може ли да почака до сутринта, Монахан?

— Господине, според мен трябва да ме изслушате веднага.

— Добре — съгласи се посланикът. — Можеш да се качиш.

Монахан и Хулио Артигас влязоха в кабинета на Макгрори три минути по-късно. Посланикът не ги покани да седнат.

— Артигас се е натъкнал на нещо, за което прецених, че трябва да ви уведомя незабавно, господин посланик — започна любезно правният аташе Джеймс Д. Монахан.

— Нима? — отвърна Макгрори и погледна помощник правния аташе Артигас.

— Ордьонес ми позвъни малко преди обяд...

Макгрори вдигна ръка, за да го спре и попита:

— И кой е Ордьонес?

— Главен инспектор във „Вътрешен отдел“ на Федералната полиция, господин посланик.

Макгрори кимна и махна с ръка, за да покаже на Артигас, че може да продължи.

— Поиска да се срещнем на обяд. Когато се видяхме, той ми каза, че е станало масово убийство...

— Масово ли? — прекъсна го отново Макгрори. — Колко убити са необходими, за да бъде убийството окачествено като масово?

— Седем, господин посланик.

— Седем?

— Точно така, господине. Седем.

— И това клане се е случило тук, в Монтевидео, така ли?

— Не, господине. В едно имение близо до Такуарембо.

— Би ли ми напомнил, ако обичаш, къде се намира Такуарембо?

— На около триста и шейсет километра северно от Монтевидео, господин посланик.

— Никога не съм чувал за такова място — тросна се посланикът. — Продължавай, Артигас.

— Добре, господине. Главен инспектор Ордьонес попита дали имам нещо против да тръгна с него...

— Според мен не е много разумно, Артигас — сръза го посланикът. — Нали така, Монахан? Не искаме да оплескат посолството с водата от уругвайското мръсно пране, нали?

— Господине, аз приех поканата на Ордьонес и отидох на местопрестъплението — продължи Артигас.

— И от кого взе разрешение, преди да тръгнеш? Не мога да повярвам, че Монахан би ти дал картбланш за подобно нещо. Нали не си му дал разрешение, Монахан?

— Не съм питал никого, господине. Нямах представа, че трябва да питам.

— Има известна разлика, Артигас, между правила и разумно поведение — отвърна посланикът. — Няма да е зле да го запомниш.

— Разбира се, господине.

— Продължавай.

— Пътувахме до Такуарембо с хеликоптера на президента, струва ми се — разказваше Артигас. — Което ме наведе на мисълта, че някой високопоставен в уругвайското правителство държи инспектор Ордьонес да стигне там колкото е възможно по-бързо, че по върховете проявяват жив интерес какво става в Такуарембо.

— Няколко неща, Артигас — обади се отново посланикът. — Първо, не каза ли главен инспектор каквото там му беше името...

— Той наистина е главен инспектор Ордънес, господине.

— Второ, защо реши, че си летял с хеликоптера на президента?

— Беше почти чисто нов „Дофин“, господине. Полицията разполага със стари „Хюита“.

— А ти си се возил на тях, затова можеш да направиш сравнение, така ли?

— Да, господине, много пъти.

— Нямах представа — заяви посланикът. — Ти знаеше ли, Монахан?

— Да, господине, знаех. Стремим се да поддържаме добри колегиални отношения с уругвайските власти и...

— Да се поддържат добри колегиални отношения с уругвайските власти, е чудесно, разбира се. Но защо трябва да се возите на техните хеликоптери? Тръпки ме побиват, като си помисля колко са поддържани. По-точно казано, колко зле са поддържани. Трябва да помисля по този въпрос. Докато не взема решение, повече никакви разходки с хеликоптери. Монахан, съобщи, ако обичаш, на колегите си.

— Добре, господине.

— Та разправяше, че си летял до Такуарембо, нали така, Артигас.

— Да, господине.

— И според теб защо си му бил необходим на главен инспектор Ордънес?

— Искаше да ми покаже снимка на един от убитите, господин посланик.

— Защо?

— Сигурно защото убитият е присъствал на сватбата на Дж. Уинслоу Мастърсън.

— Моля?

— Сигурно защото на снимката се вижда, че убитият е присъствал на сватбата на Дж. Уинслоу Мастърсън.

„Сега вече успях да привлека вниманието ти, помисли си Артигас. Самодоволен надут дръвник“.

— Не мога да повярвам, че подобно нещо е възможно — заяви посланик Макгрори след малко. — Сигурен ли си, че става въпрос за нашия господин Мастърсън?

— Да, господине, беше Джак Пачката.

— Спортните постижения на покойния господин Мастърсън отдавна са останали в миналото. Не смяташ ли, че е проява на грубо неуважение да го наричаш по този начин?

— В никакъв случай не съм проявил неуважение, господине. Бях голям почитател на господин Мастърсън.

— Въпреки това, Артигас... — започна неодобрително Макгрори. Не довърши мисълта си и каза нещо друго: — Знаем ли името на мъжа, който се е снимал с господин Мастърсън?

— Главен инспектор Ордънес го идентифицира като Senor Жан-Пол Бертран, собственик на имението.

— И казваш, че въпросният човек е мъртъв, така ли?

— Прострелян е с два куршума, господине. В главата.

— Кой го е застрелял?

— Нямам представа, господине.

— И ти си въобразяваш, че добрият ти приятел главен инспектор Ордънес, ще ти каже, ако има заподозрени по случая, така ли?

— Да, господине, ще ми каже.

— Само че не го е направил, нали?

— Главният инспектор ме помоли за съдействие.

— Какво съдействие?

— В имението има седем мъртви мъже. Senor Бертран и още шестима.

— А те кои са? Кой ги е убил?

— Нямаме никаква представа, господине. Нямаха никаква идентификация на себе си. Главният инспектор ме помоли, господин посланик, да изпратя снетите отпечатъци във Вашингтон, за да могат колегите от ФБР да проверят дали са в базата данни.

Посланик Макгрори се замисли за момент.

— Не виждам защо не — отсече най-сетне той. — А ти — или по-точно главен инспектор Ордънес — защо решихте, че пръстовите им отпечатъци са в базата данни на ФБР? По всяка вероятност те не са американци.

— Това не се знае, господине.

— Има ли някаква причина да смятате, че са?

— Не, господине, никаква. Но, от друга страна, няма причина да смятаме, че не са.

Посланик Макгрори се замисли за момент.

— Имаме ли някакви сведения за убития? Питам за мъртвия от снимката.

— Казва се Бертран, господине. Жан-Пол Бертран.

— Вече ми каза името му — напомни му Макгрори. — Въпросът ми беше дали знаем нещо за убития.

— Ливанец е, господине, постоянно пребиваващ в Уругвай. Главен инспектор Ордьонес ми каза. Бил е търговец на антики.

— За трети път те питам, не ме интересува приятелят ти главният инспектор, знаем ли нещо за убития търговец на антики?

Намеси се Монахан:

— Специален агент Юнг има досие за него, господине.

— И какво пише в досието?

— Не знам, господине. Папката я няма при останалите.

— А къде е?

— Не знам, господине — отвърна Монахан. — Сигурно Юнг я е отнесъл у тях.

— Отнесъл е официален документ у тях?

— Не съм сигурен, господине, но е възможно.

— Свържете се с него по телефона и му кажете да я донесе в кабинета ми незабавно.

— Опитах се да се свържа с него, господине. Никой не отговаря в апартамента му.

— А той къде е?

— Не знам, господине.

— Не знаеш ли? — повтори посланик Макгрори, неспособен да повярва на чутото.

— Днес не е идвал, господине. Може да е в Пуенте дел Есте.

— С други думи, си е взел почивен ден.

— Опитвах се да кажа, че е възможно да работи в Пуенте дел Есте, господине.

— Само че не си сигурен.

— Не, господине, не съм.

— Слушай ме, Монахан, докато Артигас подготвя доклад по въпроса, ти ще откриеш специален агент Юнг и ще го накараш да донесе папката тук.

— Добре, господине.

— Държа да ти кажа, Монахан, че досега си мислех, че държиш по-здраво юздите, което очевидно не е така.

ЧЕТИРИ

*Кабинет на посланика
Посолство на Съединените Американски Щати „Лауро Милър“
1776
Монтевидео, Република Уругвай
08:05, 3 Август 2005*

Специални агенти Джеймс Д. Монахан и Хулио Артигас седяха на кожено кресло пред кабинета на пълномощния министър и представител на президента на Съединените щати в Република Уругвай, когато посланикът пристигна.

И двамата изглеждаха притеснени. Почитаемият Майкъл А. Макгрори не ги съжали. Без да каже и дума, той им махна надменно да влязат. Приблужи се до бюрото си, настани се, след това махна отново, за да им даде позволение да се настанят на двата стола срещу бюрото.

— И така — започна Макгрори, — научихме ли нещо ново за клането в Такуарембо? Кажете, Артигас, случайно да имаш новини от добрия си приятел, главен инспектор Ордънес?

— Разговарях с него снощи, господине, за да му съобщя, че съм изпратил отпечатъците в Бюрото. Той не ми съобщи нищо ново.

— Не мога да не се питам дали добрият ти приятел не е научил — или може би вече е знаел — нещо, което е предпочел да не споделя с теб.

— Според мен не, господин посланик — отвърна Артигас.

— Ами ти, Монахан? Нещо да добавиш?

Макгрори не можеше да понася Монахан. Единствената причина, поради която не бе напълно сигурен, че Монахан е организиран в писоарите за посетители да се сложат ароматизатори във формата на ирландски леприкони на име Макгрори, бе, че не можеше да допусне, че един ирландец би причинил подобно нещо на друг.

— Господине... — започна притеснен Монахан. Прочисти гърлото си и започна отново: — Господине, така и не успях да открия

господин Юнг. Снощи дори отидох до Пуенте дел Есте и проверих във всички хотели, където обикновено отсяда.

— Сигурно защото господин Юнг вече не работи при нас — обясни доволно посланикът.

— Как така, господине?

— Снощи, в девет и половина, заместник-директорът на ФБР ми позвъни в резиденцията. Обясни, че се налагало да изтегли господин Юнг във Вашингтон. Уведоми ме, че господин Юнг вече е напуснал Уругвай. Очевидно се налагало господин Юнг да дава свидетелски показания. Заместник-директорът обясни, че не бива да навлиза в подробности по телефона.

— Какво става тук? — зачуди се на глас Монахан.

— И аз се питам същото. Сигурен съм, че заместник-директорът ще ми обясни положението, когато се обади. Обеща да позвъни веднага щом намери обезопасен телефон на сутринта.

— Значи няма да стане преди десет и половина наше време — обясни Монахан. — Разликата ни с окръг Колумбия е един час, а аз никога не знам някой заместник-директор да ходи на работа преди девет и половина.

— Когато и да се обади, аз няма да съм тук. По-точно, ние няма да сме тук.

— Какво означава това, господине?

— Докато снощи обмислях въпроса, реших, че трябва незабавно да съобщя на посланик Силвио в Буенос Айрес. Все пак покойният господин Мастърсън бе заместник-посланик.

— Така е, господине.

— Реших, първо, че е редно да го сторя лично, и второ, ти Артигас, да дойдеш с мен. Не виждам защо да идваш с нас в Буенос Айрес, Монахан. Да имаш нещо предвид?

— Не, господине.

— Ще се качим на полета на „Аустрал“ в девет и десет — заяви Макгрори. — Господин Хауъл ще ни придружи. Той има среща по културните въпроси в Буенос Айрес, ако разбирате какво се опитвам да ви кажа.

— Разбирам, господине — отвърна Артигас.

Господин Робърт Хауъл бе културен аташе в посолството. Освен това бе представител на ЦРУ и бе също толкова потаен, колкото

ирландецът агент на ФБР, който бе сложил ароматизатори във формата на леприкони в писоарите.

— Докато ни няма, Монахан, искам да свършиш две неща — продължи да нарежда посланикът. — Първо, искам те на линия, за да приемеш разговора със заместник-директора. Кажу ми къде съм и го помоли да ми се обади в посолството в Буенос Айрес.

— Добре, господине.

— Второ, предполагам, че ще бъде пълна загуба на време, но можеш да се опиташ да разбереш още нещо от приятеля на Артигас, главен инспектор Ордьонес, или пък от някой друг.

— Добре, господине.

ПЕТ

Кабинетът на посланика

Посолство на Сащ „Авенида Колумбия“ 4300

Палермо, Буенос Айрес, Аржентина

10:25, 3 Август 2005

— Заповядайте, господин посланик — обърна се посланик Хуан Мануел Силвио, американският посланик в Буенос Айрес, към посланик, Майкъл Макгрори. — За мен е винаги удоволствие да ви видя.

Силвио бе висок изискан мъж, със светла кожа, изправен като аристократ. Бе по-млад от посланик Майкъл Макгрори и въпреки че бе работил пет години по-малко във Външно от Макгрори, бе назначен в по-голямо и важно посолство. Макгрори не го харесваше.

Поне бе достатъчно честен пред себе си и не се самозалъгваше, че мотивът му да повдигне въпроса за събитията в Такуарембо пред Силвио съвсем не се основаваше на факта, че в дома на убития бе намерена снимка на покойния господин Мастърсън, заместника на Силвио. Той подозираше, че каквото и да се е случило, щом въпросът стигнеше до Държавния департамент, той щеше да се окаже забъркан в кашата. Макгрори знаеше, че е най-добре да си има компания, вместо да потъва сам.

Двамата си стиснаха ръцете.

След това Силвио подаде ръка на Хулио Артигас.

— С вас не се познаваме, нали?

— Казвам се Артигас, господине. Приятно ми е.

— Артигас е един от правните ми аташета — намеси се Макгрори. — А това е културният ми аташе, господин Хауъл.

— Познаваме се — отвърна Силвио. — Много ми е приятно да се видим отново, господин Хауъл. Знам, че познавате Алекс, но не съм сигурен дали господин Артигас го познава.

— Не, господине — отвърна Хулио и подаде ръка на дребен, доста закръглен мъж с тънки като моливи мустачки.

— Алекс Дарби — представи се човекът.

— Знаем, че Хауъл и Дарби се познават — продължи Силвио. — Те са един дол дренки.

Макгрори си помисли: „*Все едно че направо каза «Тези двамата са от ЦРУ».*“

— Здравсти, Боб — поздрави Дарби. — Отдавна не сме се виждали.

— Доста отдавна — отвърна Хауъл. — Дай да се разберем да се видим.

Секретарката на Силвио докара количка с кафе.

— Освен ако не е нещо важно като жена ми или държавният секретар, не ме свързвай с никого — нареди Силвио.

Когато вратата се затвори, Силвио продължи:

— Казахте, че сте се натъкнали на нещо, което е възможно да има връзка със смъртта на Джак Мастърсън, нали така, господин посланик?

— Артигас — нареди Макгрори, — покажи снимката на посланик Силвио.

Артигас отвори куфарчето си и извади снимката от сватбата. Стана, приближи се до Силвио и му я подаде. Силвио я огледа, след това я предаде на Дарби.

— Откъде я взехте? — попита Дарби.

— Познавате ли хората? — попита Макгрори.

— Познавам ги. Това са Джак и Бетси на сватбата. Това са нейните родители, родителите на Джак и брат й.

— Вие познавате ли този човек? — попита Макгрори.

— Познавам го — потвърди Дарби. — Това е братът на Бетси. Откъде я взехте?

— Артигас — нареди Макгрори.

— Добре, господине. Взех я от едно имение, наречено „Шангри-Ла“ в Такуарембо. Заведе ме служител от Вътрешния отдел на уругвайската национална полиция.

— Защо ви заведе? — попита Дарби.

— Сега вече предполагам, че един от разследващите уругвайски полицаи е познал господин Мастърсън — каза Артигас. — Снимката бе в албум, оставен на местопрестъплението.

— Местопрестъпление, казвате — отбеляза Дарби. — Да не би нещо да се е случило в имението?

— Можете и сам да се сетите, Дарби — обади се отново Макгрори. — Според Артигас в имението е имало седем трупа.

— Седем? — повтори Дарби. — Седем трупа?

— Седем трупа, включително на мъжа на снимката — потвърди Макгрори. — Всички до един застреляни.

— Кой са останалите? — попита Дарби.

Артигас забеляза, че Дарби гледа към Хауъл. Космите по врата на Артигас настръхнаха.

— Това е загадка — отвърна Макгрори.

— Не знаете ли кои са? — попита Дарби.

— Според Артигас, нито един от тях не е имал идентификация. Всички до един са облечени в черно.

— Така ли? — възкликна Дарби и погледна отново към Хауъл — не задържа погледа си дълго, но достатъчно, за да забележи Артигас. — Тук започва да става като във филм на Джеймс Бонд.

— Или филм за ниндзи — обади се Хауъл. — Всички до един, облечени в черно.

— Кой ги е застрелял? — попита Дарби?

— Изглежда, засега никой не знае — отвърна Артигас.

— И никой ли няма представа? — попита слисаният Дарби.

Артигас усети, че Дарби се преструва.

„Всичко това вече ти е известно, нали, господин Дарби? Хауъл ли ти звънна снощи, след като Макгрори е позвънил на Хауъл? Хората от ЦРУ винаги се поддържат. Господи, да не би Хауъл да е знаел, преди Макгрори да му съобщи? Те и двамата, изглежда, са знаели. И двамата ли са вътре в играта? Хулио, ти май остави въображението ти да се развихри! Гледаш прекалено много шпионски филми — при това тъпи шпионски филми. Така. Ти открай време си много добър в разпитите, умееш да забелязваш дребните неща и да ги навързваш, като например тези погледи между Дарби и Хауъл.

«Какво, по дяволите, става тук?»

— Според Артигас, уругвайската полиция също няма никаква представа — обясни Хауъл.

— Според вас какво е станало, господин Макгрори? — попита Дарби. — Обир? Опит за похищение?

«Би трябвало да се обръщаш към мен с господин посланик». Много ти благодаря, Дарби!»

— Нямам представа — призна Макгрори. — Въпросът е, поне на мен така ми се струва, какво да правим със снимката.

— Алекс? — обади се Силвио.

— Аз предлагам, господин посланик...

„Значи Силвио е «господин посланик», а аз не съм, така ли стана? Копеле гадно!»

— ... да предадем информацията на господин Кастило. Поточно казано господин Макгрори да я предаде. Снимката се е появила в Уругвай. На територия на господин Макгрори, ако мога така да се изразя.

— Кой е Кастило? — попита Макгрори.

— Това е секретна информация, господин посланик — отвърна Силвио. — Когато госпожа Мастърсън бе отвлечена, президентът ме уведоми, че е назначил господин Кастило да води разследването. Покъсно президентът му възложи охраната на семейство Мастърсън и връщането им в Щатите.

— Той какъв е?

— Агент на президента.

— Какво означава това?

— Мога да ви кажа само онова, което президентът ми съобщи — отвърна Силвио.

— Той същият човек ли е, който дойде в Монтевидео, за да се срещне със специален агент Юнг?

— Струва ми се, че да.

— Каква е връзката му с Юнг? — продължаваше да пита Макгрори.

Силвио сви рамене.

Артигас си помисли: *„И каква е връзката с внезапното заминаване на Юнг за Щатите?»*

— Ако искате, господин посланик — предложи Силвио, — можем да изпратим снимката на държавния секретар и да съобщим, че господин Дарби е разпознал убития като брата на госпожа Мастърсън. Нали си сигурен, че е той, Алекс?

— Да, господине, напълно сигурен. Срещали сме се няколко пъти, докато двамата с Джак бяхме в Париж.

Макгрори успя да се спре навреме, тъкмо преди да каже, че лично ще се погрижи да уведоми държавния секретар, ала в последния момент размисли и премълча.

„Да не съм луд да се набутам между шамарите“, помисли си той.

— Така е най-добре — рече вместо това той.

Артигас си помисли: „*Senor Надут* пуяк, струва ми се, че се питате доколко сте нагазили в лайна и помя.

Надявам се да е много дълбоко“.

ШЕСТ

*Хасиенда „Санхорхе“
Близо до Увалде, Тексас
13:30, 3 Август 2005*

Майор К. Г. Кастило бе застанал край барбекюто, пригодно от огромен варел, и очите му сълзяха от дима на мескит^[1], с който бяха запалили огъня. Стискаше между зъбите си дълга черна пура. Бе облечен в зеленикав панталон, тениска с надпис „ВИНАГИ МОЖЕШ ДА НАРЕЧЕШ ТЕКСАСЕЦА МЪЖ ОТ ЖЕЛЯЗО“, износени каубойски ботуши и още по-износена широкопола шапка с пречупена периферия.

Забеляза Естела — ниска набита мургава жена, която помагаше в ранчото, откакто се помнеше — да излиза от къщата, стиснала безжичен телефон, и го обзе неприятното чувство, че търсят него.

Само че Естела подаде телефона на Abuela^[2], той забеляза усмивката ѝ, чу я да казва „Много се радвам, че се обади“ и отново насочи вниманието си към пържолите.

Току-що бе подразнил Мария, съпругата на братовчеда Фернандо, като заяви на всеослушание, че единствено на мъжете може да се гласува доверие да опекаат качествено една пържола и я предизвика да назове поне една световно известна жена готвачка. А също и поне една жена диригент от световна класа.

Кастило изобщо не вярваше в тези неща, но у Мария имаше нещо, което го караше да се държи предизвикателно и да я дразни. Мислеше за нея като за своя снаха, ала това не бе точно така. Фернандо му бе братовчед, не брат. Ако имаше дума, с която да нарече съпругата на братовчед си, който му бе по-близък от брат, то той не я знаеше.

Усети някой да подръпва крачола му и сведе поглед към седемгодишния Хорхе Карлос Лопес, негов кръщелник, четвъртото от петте деца на Фернандо и Мария. Хорхе му подаваше бутилка бира „Дос Екуис“.

— Хорхе, да знаеш, че току-що ми спаси живота — заяви много сериозно Чарли на испански. — Уверявам те, че ще отидеш в рая.

Огледа се, забеляза, че Фернандо е застанал край сложената за обяд маса на сенчестата веранда, и вдигна палци, за да благодари за бирата.

След това тайно бръкна в джоба на панталона и извади малък компютъризиран термометър за месо, който веднага му показва каква е температурата.

Няма нищо лошо в това да получиш научно потвърждение, вместо да си гориш пръста, като попипваш цвърчащата пържола, особено след като никой не те вижда какво правиш и са убедени, че действаш по усет.

Той бодна и двете пържоли с термометъра и установи, че всичко е наред.

Върна термометъра в джоба и се обърна към верандата.

— Държа да ви уведомя, че тези са готови.

Фернандо изръкопляска и някои от дечурлигата побързаха да го подкрепят.

В същия момент Чарли забеляза, че баба му се приближава със слушалката.

— За теб е — подвикна тя. — Дик.

„По дяволите! Знаех си аз!“

— Благодаря — усмихна се той. — Чакай само да махна пържолите.

Баба му остави телефона на масата до грила, след това взе стар дървен поднос с подкови за дръжки и му го подаде за готовите пържоли. След това се отпрати към верандата.

— Аз ще го занеса, Abuela — извика след нея той.

— Може да съм стара и немощна, но все още мога да пренеса няколко пържоли — отвърна тя.

Чарли посегна към слушалката.

— Защо имам чувството, че тази работа няма да ме зарадва особено? — започна направо той.

— Доня Алисия много ми се зарадва — отвърна майор Х. Ричард Милър — младши. — Лично ми го каза.

— Както ти е известно, тя е прекалено мила и любезна, особено когато става въпрос за инвалиди. Казвай.

— Най-добре да се върнеш веднага, Чарли.

— Господи, не са минали и трийсет и шест часа.

„Не само това. Много ми се искаше да погледна «Гълфстрийма»“.

Чарли остана изненадан, когато видя, че Фернандо е дошъл да го посрещне на международното летище в „Сан Антонио“

— На какво дължа честта? — попита Кастило.

— Искам да ти покажа нещо.

— Не можа ли да почака, докато стигнем в „Сан Хорхе“?

— Не. Имаш ли багаж?

Кастило поклати глава.

Колата на Фернандо, чисто нов дванайсетцилиндров черен „Мерцедес Бенц S600“, бе спрял на паркинга за кратък престой. Кастило си спомни, че прочете в някакво списание, че цената на седаните вървяла около 140 000 долара.

— Това ли искаше да ми покажеш?

— Не.

— Готина каруца.

— На Мария е — уточни Фернандо.

— Значи много си сгазил лука.

— Майната ти, гринго.

— Какво сгафи?

— Например заминах за Европа и Южна Америка без нея.

— Не й ли стана приятно?

— Никак.

— Нещо не я разбирам.

Фернандо поклати глава, но не отговори.

След това направи обратен завой и подкара към „Лемис Ейвиейшън“, голяма фирма за бизнес полети.

— Не ми казвай, че си скапал „Лиъра“.

— Не съм, разбира се. Наложил се да го докарам за обичайната поддръжка след сто часа по-скоро, отколкото предполагам.

— Да знаеш, че *Тайните служби* ще ти пратят чек. Нали знаеш как се разбрахме. Те са го ползвали под наем.

— Знам, знам — потвърди Фернандо.

Спря на паркинга пред сградата на „Лемис“ и двамата слязоха. Вместо да влезе в административната част, Фернандо се отпрати с решителна крачка към един от хангарите. Кастило го последва. Очакваше да види „Лиъра“ и бе убеден, че братовчед му иска да му покаже някаква повреда, заради която се налага безобразно скъп ремонт.

„Лиърът“ не беше в хангара. Вътре видя няколко турбовитлови „Бийчкрафт“ и един реактивен „Гълфстрийм III“.

— Какво трябва да гледам? — попита Кастило.

Фернандо посочи „Гълфстрийма“.

— Господи, само не ми казвай, че си го купил!

— Не съм. Но си мислех, че няма да е зле ти да го купиш — предложи Фернандо.

Усмехнат мъж в кожено пилотско яке и авиаторски очила се приближи към тях с бърза крачка, преди Кастило да успее да отговори.

— Как сте, господин Лопес? — попита той.

— Познаваш ли братовчед ми, Чарли Кастило?

— Не — усмихна се мъжът. — Аз съм Брустър Уолш, господин Кастило.

Той стисна стегнато ръката на Чарли.

— Истински красавец, нали? — попита господин Уолш, след това добави: — Страшен удар можете да направите. Струва само седем милиона деветстотин деветдесет и девет.

— С други думи, осем милиона — уточни Кастило.

— Може ли да огледаме отвътре? — попита Фернандо.

— За мен ще бъде удоволствие да ви го покажа — отвърна господин Уолш.

Кастило бе уморен и му се искаше да тръгне час по-скоро за хасиенда „Сан Хорхе“ и тъкмо се канеше любезно да откаже, когато си спомни думите на братовчед си: *„Не съм. Но си мислех, че няма да е зле ти да го купиш“*.

„Той говореше сериозно. Мисли, че трябва да го купя с парите на Лоримър.“

Нямаше да го каже, ако не го мислеше. Господи!“

Макар да не му се искаше, Кастило тръгна към люка. Надникна в пилотската кабина.

— Вие пилот ли сте, господин Кастило? — попита господин Уолш, а когато Чарли кимна, човекът продължи: — Значи ще оцените достойнствата на таблото.

Кастило огледа внимателно. Панелът беше добре поддържан, по-голямата част от „Хъниуел и Колинс“. Не беше същото като таблото на „Лиъра“, но пък „Лиърът“ беше чисто нов, докато този самолет не бе.

— На колко е? — попита Кастило.

— Сам ще се съгласите, че не е важно колко стар е даден самолет, а колко е бил използван.

— Та на колко е?

— Общо време, малко над осем хиляди часа — отвърна господин Уолш. — Малко над четири хиляди и петстотин кацания, което ще рече, че средният полет е бил по-малко от два часа. Освен това — най-важното — двигателите са сменени на осем хиляди часа и са на практика чисто нови.

— Което ще рече, че е на колко? — настоя Чарли.

— На двайсет и три години — отвърна с нежелание господин Уолш. — Направо не е за вярване, като го гледа човек, нали?

„Така е. Господи, не изглежда на толкова. Има вид на нов“.

— Интериорът бе подновен само преди шест месеца — добави господин Уолш.

— Да не би това да означава лъснат и почистен?

— Всичко, което показваше дори най-незначителни признаци на остаряване, бе подменено — уточни той.

Кастило погледна луксозната пътническа кабина. Вдъхна дълбоко и усети наситения мирис на кожа.

— Струва ми се ново — призна той.

— Максимумът му е три хиляди и седемстотин морски мили — продължи господин Уолш — при четиристотин възела.

— Това означава ли, че спокойно може да прелети над Атлантическия океан? — попита Фернандо над рамото на господин Уолш. — Ако човек реши да отскочи до Европа. Аз, ако можех, нямаше да мръдна от Тексас и изобщо нямаше да си подам носа от Щатите.

— Ако искате да отидете в Европа — продължи да обяснява собственикът, — този красавец ще ви откара заедно с дванайсет приятели — и стиковете им за голф, и багажа.

— В случай, че решиш да отскочиш до „Сейнт Андрюс“, Карлос — обясни Фернандо и погледна господин Уолш. — Карлос е запален играч на голф.

— И аз — призна събеседникът му. — Не мога да й се наситя на тази игра.

— Когато някой го търси, веднага ги пращам в голф клуба — разказваше Фернандо.

— С какво се занимавате, господин Кастило? Нали не задавам неудобен въпрос?

— Инвестиции — отвърна Чарли.

— Продавай скъпо, купувай евтино, нали така, Карлос? — обади се Фернандо.

— Старая се.

— Новината за подобна изгодна покупка се разнася бързо — не спираше да ги убеждава господин Уолш. — Вече имам няколко кандидат-купувачи.

— Е, господин Уолш, след като сте успели да убедите някой да ви даде осем милиона за този стар самолет, на всяка цена приемете. От друга страна, ако се съгласите да паднете с половин милион, може и да се заинтересувам. Имам и още някои възражения.

— Какви, господин Кастило?

— Партньорът ми на голф, Джейк Торине, е много по-добър пилот от мен. Ще трябва да го доведе да огледа самолета. Той живее в Чарлстън.

— С удоволствие ще уредим полета на приятеля ви на наши разноски и ще му дадем възможност да изпробва машината. Нали има опит с „Гълфстрийм“?

— Има.

— Само че, що се отнася до сваляне на цената...

— Искях да ви помоля да вземете самолета — и Фернандо — да отскачите до Чарлстън и да позволите на приятеля ми да го тества там — уточни Кастило. — Но след като не можете да свалите от цената, няма смисъл да обсъждаме повече въпроса.

— Може би — човек никога не знае какво може да се случи — можем да се договорим. Ако сте склонен да платите по стандартната чартърна тарифа до Чарлстън...

— Тя колко е?

— Излиза около три хиляди на час.

— След като ще си играем на „ако“ и „може би“ и „да предположим“ — продължи Чарли, — какво ще кажете, ако откарате самолета до Чарлстън, дадете на приятеля ми възможност да го тества, при три хиляди на час, ако той каже, че машината си струва и ако аз се съглася да го купя, ще се споразумеем ли на цена от седем милиона и половина?

— Господин Кастило, не съм сигурен, че мога да сваля цената с половин милион долара.

— Разбирам — кимна Чарли. — Не се колебайте и го продайте на първия, който се съгласи да плати осем милиона за двайсет и четири годишен самолет. Благодаря ви, че ни го показахте.

— Самолетът е на двайсет и три, господин Кастило.

— Добре, за двайсет и три годишен самолет.

— С риск да се повтори — продължи господин Уолш, — човек никога не знае какво може да се случи. Как да се свържа с вас, господине, ако...

— Фернандо обикновено знае къде съм отседнал, така че просто му звъннете. Нали имате телефона му?

Когато се вляха в магистралата към Увалде, Фернандо се обърна към Чарли.

— Питам се дали ще позвъни днес, или ще изчака до утре.

— Дано изчака малко повече — отвърна Кастило. — Това е толкова изгодно, че ми се причува гласът на дядо: „Когато ти предложат нещо на сметка, трябва да си пълен глупак, ако откажеш, затова цяла седмица влизай под студения душ, след това огледай стоката отново, но го направи много внимателно“.

Фернандо се разсмя.

— Искам да ти кажа нещо, гринго. Сериозно.

— О-па.

— Не мога да си играя на Джеймс Бонд толкова често, колкото ми се иска.

— А останалата част от изречението е: „И в бъдеще няма да го правя“.

— Слушай, гринго, ако имаш нужда от мен, знаеш, че съм насреща. Само че ми се налага да мисля за Мария, децата и Abuela.

— Абсолютно прав си.

— Просто се опитвам да ти кажа, че сега вече имаш хора, които работят за теб. Моля те, не ме викай, освен ако наистина не се налага.

— Дадено.

— Освен това ти трябва самолет. Може би не точно този „Гълфстрийм“, но по принцип ти трябва самолет. При това по-голям от „Лиъра“. Не че Мария и Abuela ще усетят, че има нещо гнило, ако продължиш да използваш „Лиъра“, ами просто ще започнат да задават прекалено много въпроси. А това не бива да става.

— Прав си. Ще послушам съвета на дядо. Да се надяваме, че онзи нахален тип ще се обади още довечера, а не утре.

— Има нещо съмнително в тази работа. Взе да се съгласяваш прекалено лесно.

— А какво да направя? Да не се съглася ли? Прав си, Фернандо, нищо друго не мога да кажа. Просто не мислех.

— Караш ме да се чувствам гадно, знаеш го, нали?

— Просто си мислех, че съм извадил късмет, че си ми като брат.

— Но не съм ти брат, братовчеде.

— Ако си траещ, и аз няма да кажа на никого.

— Искам да ми обещаеш, гринго, че когато имаш нужда от мен, ще ме повикаш.

— Обещавам.

— Луд умора няма — заяви Дик Милър. — Да си го чувал?

— По-точно? — попита Кастило.

— По-точно, секретарят на Вътрешна сигурност надникна и заяви: *„Много ми е неприятно, но се налага да се свържеш с Чарли и да му кажеш да се върне колкото е възможно по-скоро“*.

— По-точно от това здраве му кажи. Каза ли защо?

— Не. Може би има нещо общо с Генерал Нейлър, който му позвъни преди пет минути — от централата направили грешка и го свързаха тук.

— Интересно какво му е притрябвало?

— Може би е свързано с новия ни човек за Връзки с обществеността.

— Нов какво?

— Посланик Монтвейл бе така любезен да назначи нов служител за Връзки с обществеността в Звеното за организационен анализ. Яви се днес сутринта, ентузиазизиран, готов да се свързва с когото му попадне.

— Само това ми липсваше! Човек на Монтвейл да си вре носа в работата ни.

— Може и да има нещо общо с онова, което господин Елсуърт — новият се казва Труман К. Елсуърт — донесе, когато дойде днес сутринта, за да осъществява връзки.

— И какво е това?

— Дори не е секретно. Това си е най-обикновен меморандум от директора на Националното разузнаване до шефа на Звеното за организационен анализ. Вътре се казва, че може би ще проявиш интерес колко бил научил от, цитирам *„представителите на Централното разузнавателно управление в Монтевидео, Уругвай и Буенос Айрес, Аржентина“* и, цитирам: *„че мъж, на име Бертран, убит по време на обир в Уругвай, е бил идентифициран като дипломата Лоримър от ООН, зет на покойния Дж. Уинслоу Мастърсън“*.

— Много интересно, нали? — подхвърли Кастило. — Казва ли се кой е убил и ограбил господина?

— Тук пише, цитирам: *„разследването е поверено на гореспоменатите офицери“*, които ще докладват лично на долуподписания...

Кастило се замисли за момент, след това попита:

— Нещо ново от финансовия свят?

— Един изнервен китаец пита за теб час по час. Вече си представя как са го погнали данъчните и как го карат към затвора „Левънуърт“, защото притежава прекалено много пари в офшорна сметка.

Кастило се разсмя.

— Май наистина е най-добре да се върна. Само че не знам кога ще успея да хвана самолет.

— Ако успееш да намериш малко време и да вмъкнеш и това в натоварената си програма, имаш резервация за „Континентъл 5566“, който излита от Сан Антонио в пет и четирийсет и пет. Ще кацнеш на „Дълес“ след едни нищо и никакви три междинни кацания и едно прекачване в единайсет и половина.

— По дяволите!

— Само те бързам, Чарли. Спокойно. Полетът е без прекъсване. Госпожа Форбисън ти направи резервацията.

— Добре. Когато дойда, след три или четири часа, задължително ще те събудя, стига да успея да хвана такси на „Дълес“.

— На летището ще те чака личният ти „Юкон“ — успокои го Милър. — Тя уреди и това. Оглеждай се за тежко въоръжен мъж с измъчена усмивка.

— Няма нужда. Ще хвана такси.

— Всъщност, Том Макгуайър каза на госпожа Ф. да уреди тази работа. Свиквай, надувко. Сега вече можеш с право да се надуваш.

— Чао, Дик. Благодаря ти.

Той затвори и отнесе телефона на верандата. Всички го чакаха търпеливо. Бяха му сложили пържола в чинията.

— Какво искаше Дик? — любопитства Фернандо.

— Похапни пържола. Ще ти трябват сили за пътуването.

— Фернандо, никъде няма да ходиш — заяви троснато Мария.

— Тук ли ще го оставиш, когато заминеш? — попита невинно Кастило.

— Няма да ходи никъде с теб. Точка — повтори твърдо Мария.

— Че кой е казал, че ще заминава с мен? Въпросителен знак. Говорех за пътуването оттук до „Каза Лопес“. Точка. А ти какво си помисли? Въпросителен знак.

Фернандо се разсмя.

— Май те сложиха на място, мила — обади се той.

— Хорхе, запетайка — обърна се десетгодишният Фернандо М. Лопес към брат си, — би ли ми подал маслото, въпросителен знак?

— Не, запетайка, няма, удивителен знак! — отвърна широко ухиленият Хорхе Лопес.

Abuela, намръщена досега, се усмихна.

— Защо ли изобщо си отварям устата — възкликна Мария. — Като че ли не те знам какво представляваш. Трябва просто да си седя

мирно и кротко и да оставя Карлос да ме прави на глупачка, докато съпругът ми и децата ми се подиграват.

— Грингото прави на глупаци единствено хората, които обича — отвърна Фернандо.

— Моля те, не го наричай така — гракнаха в един глас Фернандо-младши и Хорхе, а след това погледнаха баба си. — Знаеш, че не му е приятно.

Фернандо-младши побърза да добави:

— Не ми е приятно, удивителен знак!

— Баща ми ме предупреждаваше, че правя голяма грешка, като се омъжвам в това семейство — не се остави Мария, въпреки че вече се усмихваше.

Когато колата пристигна, Abuela излезе с него.

Отпред бе спрял сребрист „Ягуар XJ8“.

— Симпатично возило, Abuela — отбеляза Чарли. — Ново е, нали?

— Фернандо ми прати един мерцедес — обясни тя. — Дванайсет цилиндъра. Черен. Накарах го да си го вземе. Чувствах се като гангстер, като член на мафията. Тази мога да я карам и аз.

— Ето значи как Мария се е сдобила с мафиямобила.

— Беше по-разумно Мария да я кара. Иначе той щеше да загуби куп пари. Не можеш просто така да върнеш нов автомобил.

— Значи Мария няма нищо против да се чувства като гангстер и член на мафията.

— Добре че никой не повдигна въпроса, докато тя беше тук — отвърна Abuela. — Миличък, трябва ли непрекъснато да я дразниш?

— Видях, че и ти се усмихваше, докато момчетата си играеха с пунктуацията.

— Много са умни, нали? Толкова много ми напомнят за вас с Фернандо.

— Доста стряскащо звучи.

Тя не отвърна нищо на тази забележка.

— Тъкмо това ти трябва, Карлос. Да си имаш собствени момчета. Едно хубаво семейство.

— Аз си имам хубаво семейство. Просто си нямам жена.

— Има ли някакво развитие в това отношение?
— Да не би Фернандо пак да е клюкарствал?
— Как е госпожицата от *Тайните служби*!
— Обездвижили са ѝ челюстта. Ако успея да я накарам да остане така, може и да се получи нещо между нас.
— Изобщо не е смешно, Карлос.
Той сведе поглед.
— И състоянието ѝ не е смешно — отвърна той. — Съжалявам, че го казах.
— Така и трябва.
Той погледна баба си в очите.
— Налага ми се да замина за Европа за два дни. Ще пътувам от Ню Йорк и ще спра във Филаделфия, за да се видя с нея.
— Фернандо каза, че била много симпатична.
— Така е.
Тя кимна, след това го целуна.
— *Vaya con Dios, mi amor* — пожела тя.
Той се качи на предната седалка до шофьора.
Докато колата се отдалечаваше от просторната къща в испански стил, той се обърна назад и впи поглед през задния прозорец. Баба му все още бе на мястото, където я остави.
„Права е. Наистина ми трябва момчета като на Фернандо и съпруга — трябва ми семейство“.
Не откъсна поглед от баба си, докато завиха, а след това се замисли за Бети Шнайдер.
„Май му е дошло времето. Господ ми е свидетел, че никога не съм изпитвал към друга жена онова, което изпитвам към Бети“.

[1] Мескит — дърво, което вирее в Северна Америка и се използва за добиване на каучук, а плодовете му за храна и фураж. ↑

[2] Abuela — от исп. бабче — галено умалително към любимата баба (Б.пр.) ↑

IV

ЕДНО

*Вашингтон, Международно летище „Дълес“
Дълес, Вирджиния
23:40, 3 Август 2005*

Кастило се усмихна, когато излезе от ръкава на терминала. Отпред наистина го чакаше тежко въоръжен мъж с измъчена усмивка. Беше застанал зад инвалидна количка, в която се бе настанил майор Х. Ричард Милър — младши, единият му крак щръкнал на специална подпора.

За миг се запита как са успели да убедят охраната да ги пусне, след това се почувства глупаво, защото се сети. *„Размахвай документите, издадени от Тайните служби, и можеш да обикаляш където искаш“.*

— Господин Кастило — заговори агентът от *Тайните служби*. — Майор Милър предположи, че пътувате без багаж.

„Много интересно. На мен ми говори на господин, а Дик е майор. И двамата сме майори. Този тип би трябвало да го знае.“

Какво каза Дик по телефони? *„Свиквай, надувко. Сега вече можеш с право да се надуваш“.*

— Наистина съм без багаж — усмихна се Кастило. Протегна ръка. — Не се познаваме. Аз съм Чарли Кастило.

Агентът от *Тайните служби* стисна стегнато дланта му и я пусна бързо.

— Специален агент Дилейни, господине.

Кастило погледна Милър и забеляза, че приятелят му се усмихва. Специален Агент Дилейни заговори в микрофона на ревера.

— *Дон Жуан* излезе. Без багаж. Тръгваме.

— Аз ще се заема с инвалида, Дилейни — заяви Чарли.

— Слушам, господине. „Юконът“ е паркиран пред входа, господине.

— Какво стана с гордостта на пехотинците? — попита Милър, докато минаваха през летището.

— Вик Д'Алесандро уреди да го прехвърлят в Браг, докато решат какво да го правя.

— Ще ти трябва ли помощ, за да се качиш в това чудо? — попита Чарли пред „Юкона“.

— Не, можеш да вкараш инвалидната количка вътре — разпореди се Милър.

Надигна се чевръсто, застана на единия си крак, отвори вратата и се метна вътре. Кастило забеляза, че средната седалка е свалена, и се вгледа по-внимателно. Милър вече се бе настанил в другия край на седалката, протегнал крак пред себе си върху свалената седалка.

— Хайде, няма ли най-сетне да прибереш тази количка? — заяде се Милър.

— Да ви помогна ли, господине? — попита специален агент Дилейни.

— Ще се справя, благодаря — отвърна Кастило, докато се бореше с непрекъснато разгъващия се инвалиден стол.

Шейсет секунди по-късно Милър попита.

— Май не си много сърчен, а?

— Господине, отстрани има лостче, което ще ви даде възможност да я сгънете — обади се специален агент Дилейни.

— Дайте да ви покажа.

— Благодаря — отвърна Кастило и се качи в „Юкона“ Трийсет секунди по-късно автомобилът се вля в движението.

Специален агент Дилейни отново заговори в микрофона на ревера:

— *Дон Жуан* кацна. Тръгваме към гнездото.

— Ама той с кого говори? — попита тихо Чарли.

— Вече го питах — отвърна Милър. — Той отговори: „*Тайните служби имат комуникационна система*“, а след това аз пак го попитах: „*Добре де, но ти с кого говориш?*“ Той отвърна: „*С комуникационната система*“.

— Тъп въпрос — ухили се Кастило. След това добави: — Не беше нужно да се разкарваш чак дотук, Дик.

— Имах основателна причина. По-точно, причините са две. Първата е, че това е страхотно развлечение след скучното сиво

ежедневие да кръстосвам от хотела до комплекса „Небраска“, като понякога се отбивам в бара във фойето, за да пийна нещо и да се възстановя от пътуването.

— А втората?

— Помислих си, че може да се отбиеш в бара, преди да се качиш в стаята.

— Ти си екстрасенс! Освен това аз черпя.

— Та затова си помислих, че няма да е зле да те предупредя какво те чака — продължи Милър, замълча за кратко, след това добави: — Бившият регионален директор на ЦРУ за югозападна Африка.

— Сериозно?

— Сериозно. Онази вечер си седях в бара и си пийвах, когато усетих някакво зловредно лъчение. Огледах се и я видях — самата госпожа Патриша Дейвис Уилсън, от плът и кръв. Ама каква плът само се показваше изпод роклята.

— И какво стана?

— Нищо не стана. Беше с някакъв тип, за когото много подозирам, че не се казва господин Уилсън. Беше по-млад дори от нас с теб.

— Ти сигурен ли си, че тя те позна?

— Зловредното лъчение разкри без следа от съмнение, че ме е познала. Искам да ти кажа, че мартинито ми буквално замръзна. Трябваше да го дъвча като буца лед.

— Сигурно е решила, че ти си виновен, задето я уволниха.

— И на мен ми мина през ума — отвърна Милър. — А пък после ми хрумна един още по-неблагоприятен сценарий, че не са я уволнили.

— Мислиш ли, че е възможно?

— Знаеш как е в агенцията по-добре от мен — отвърна Милър. — Да уволниш някого, е равносилно на признание, че агенцията не е свършена. — Има ли начин да разберем какво става? Дали да не накараме Том Макгуайър да поразпита.

— Много си назад с материала, Чарли — отвърна Милър. — Тъй като съм убеден, че човек трябва да опознае врага, още на следващата сутрин позвъних в Ленгли, представих се на шефа на Информационния отдел като шеф на Информационния отдел на Звеното за организационен анализ...

— Ти сериозно ли говориш?

— Естествено — отвърна Милър. — След това попитах дали имат служителка на име Патриша Дейвис Уилсън, с какво се занимава въпросната дама.

— Те казаха ли ти?

— Шефе, на теб някой казвал ли ти е, че в повечето важни агенции има длъжност *Връзки с обществеността* и служителите са инструктирани да отговарят на всички въпроси.

— Не, никой не ми е казал.

— Трябва да прекарваш повече време в офиса, шефе. Какво ли не се случва при нас. Та въпросът ти беше: „*Те казаха ли ти?*“. Да, казаха ми. Слушай сега, направо ще паднеш от кеф — госпожа Уилсън е главен аналитик в отдел „*Южна Америка*“.

— Господи!

— Господи, я — отвърна Милър. — Което ще рече, че има достъп до всичко, до което се доберат слухарите от агенцията, и — което е още по-важно — което се случва там.

— Трябва да направя нещо по този въпрос — измърмори Кастило.

— Да не би да имаш предвид да я обезвредиш? Кажу ми, Чарли?

— Още не знам. Просто не искам тази жена да си вре носа в онова, което става и тепърва ще става.

— Носът ѝ не ме притеснява толкова, колкото устата.

— Ти спомена ли пред някого?

Милър поклати глава.

— Първата ми работа утре сутринта е да се видя с Мат Хол — заяви Кастило.

— Първата ти работа утре следобед — поправи го Милър. — Той е в Сейнт Луис и оттам заминава за Чикаго. Очакват го в пет и трийсет. В Белия дом има прием и е длъжен да присъства.

— Добре де, първата ми работа утре следобед — примири се Кастило. — По дяволите! Трябва да замина за Европа, а ми се искаше да отскоча до Филадельфия да видя Бети, преди да тръгна. Сега или няма да мога да се видя с нея, или ще се наложи да отложам виждането с ден-два.

— Това означава ли, че няма да ме черпиш в бара?

— Ще те черпя с две питиета даже — успокой го Кастило. —
Може дори повече.

— В бара на хотела ли?

— Доколкото си спомням, онзи път бяхме невинни жертви. Защо да се страхуваме, че ще се натъкнем на злобарката?

— Стига, Чарли! Много добре знаеш защо, дяволите да те вземат.

— Притежавам силата на десетима, защото сърцето ми е чисто. Няма да позволя на въпросната „дама“, не че думата ѝ подхожда, да ме прогони от бара.

Милър изсумтя.

ДВЕ

*Звено за организационен анализ
Вътрешна сигурност, комплекс „Небраска“
Вашингтон, окръг Колумбия
08:25, 4 Август 2005*

Госпожа Агнес Форбисън, заместник административен директор на Звеното за организационен анализ, майор Ричард Милър — младши, шеф на Информационен отдел в Звеното за организационен анализ и самият шеф, майор К. Г. Кастило, се бяха изправили на килима почти в средата на кабинета. Майор Милър се подпираше на дебел бастун.

Кабинетът бе като за висш функционер от федералното правителство. Имаше огромно гравирано антично дървено бюро, зад което бе поставен червен кожен стол с висока облегалка, така нареченият „съдийски стол“.

На бюрото бяха поставени два телефона, единият червен. Той осигуряваше обезопасена линия, свързана с телефонната централа на Белия дом. До стената бяха поставени националният флаг и знамето на департамент Вътрешна сигурност. Пред бюрото, под ъгъл, бяха поставени два кожени стола с високи твърди облегалки. Отстрани се виждаше масичка за кафе, с два стола от едната страна и канапе в същия стил от другата. На стените бяха монтирани два телевизора, всеки с трийсет и два инчов екран.

— И това е краят на обиколката — заяви госпожа Форбисън. — Можеш да кажеш: „Добре си се справила, Агнес“.

Госпожа Форбисън, GS-15 — най-високото ниво в йерархията на служителите — бе на четирийсет и девет, сивокоса жена, започнала да напълнява.

— Мили боже, Агнес! — възкликна Кастило.

— Харесва ли ти?

— Дявол да го вземе, просто не знам какво да кажа — отвърна честно Чарли. — Какво ще правя с всичко това?

Току-що бяха завършили обиколката на офисите, дадени за ползване на Звеното за организационен анализ към Вътрешна сигурност в комплекса „Небраска“ в окръг Колумбия. Едно време комплексът бе собственост на флота, ала през 2004 година Конгресът го прехвърли на Вътрешна сигурност, когато създадоха Агенцията след атентатите на 11 септември.

— Офисът ти е необходим — отвърна тя. — А като гледам как вървят нещата, много скоро ще се окаже, че ни е тясно.

До много скоро, госпожа Форбисън бе една от двете изпълнителни асистентки на секретаря на Вътрешна сигурност Мат Хол. Когато Звеното за организационен анализ бе сформирано към Вътрешна сигурност, госпожа Форбисън бе прехвърлена — по нейно настояване.

Още от самото начало бе наясно, че Звеното няма абсолютно нищо общо с какъвто и да е организационен анализ и почти нищо общо с Вътрешна сигурност. Секретар Хол й бе показал строго секретния президентски указ за създаването още в деня, в който бе изготвен.

Агнес бе работила във Вашингтон дълги години, затова основателно подозираше, че секретар Хол рано или късно ще се сдобие със своя вътрешна разузнавателна организация — Вътрешна сигурност бе единственият департамент, който не разполагаше със собствено разузнаване — ако не за друго, то за да могат подчинените му да преглеждат по-лесно потока от разузнавателни сведения, с които ги засипваше цялата разузнавателна общност.

Много правилно бе подозирала, когато президентът замина за Билокси, за да присъства на пристигането на самолета, който превозваше тленните останки на Мастърсън и сержанта, и да изнесе прословутата си реч — „... към онези, които подло убиха тези добри мъже. Искам да повторя, че това безобразие няма да остане безнаказано.“ — че Чарли Кастило ще бъде изпълнителят на това наказание. Той не само че бе открил откраднатия „727“, и то след като цялата разузнавателна общност бе вдигнала ръце в отчаяно примирение пред неуспеха си, ами го бе откраднал от терористите.

Бе съвсем естествено президентът да изпрати Чарли като свой агент, за да открие убийците на Мастърсън и сержанта, също както го изпрати да открие откраднатия „727“.

Само че тя не бе очаквала указа на президента. С един замах на химикалката — по-точно казано химикалката на държавния секретар — президентът бе връчил на Кастило непопълнен чек, с който да прави каквото пожелае, стига да намери и „обезвреди“ убийците. Щеше да се отчита директно пред президента, не дължеше обяснение дори на секретар Хол. Указът му бе осигурил и организация, с която да се разпорежда по свое усмотрение.

Когато секретар Хол ѝ показа документа, тя го прочете, върна му го и възкликна:

— И-ха!

— Сигурно мислиш, че той няма да успее да се оправи, нали? — бе попитал Хол.

— Според мен ще съумее да се справи с терористите, но не съм сигурна дали ще се пребори с Вашингтон — бе отвърнала тя. — Строго секретно по заповед на президента или не, тази работа ще се разчуе и щом слухът тръгне, големите играчи ще наскочат. ФБР и ЦРУ ще получат удар, когато разберат. А пък Монтвейл — най-вече Монтвейл — няма да си намери място.

— Ако беше на негово място, ти как щеше да се почувстваш? Предполага се, че той отговаря за разузнаването, а ето че президентът прави изключение — при това за млад майор, който ще докладва единствено и само на него.

— Монтвейл може и сам да се грижи за себе си — бе отвърнала тя. — Аз се притеснявам за Чарли.

— Да не би да ти се струва, че има нужда от наставник, който да го преведе здрав и читав по пътеките на вашингтонските лешояди? Някой като теб, нали?

— Някой като вас, разбира се — бе повишила глас тя. — Но, да, прав сте, и като мен.

— Защо тогава не помислиш дали да не се прехвърлиш към Звеното за организационен анализ като заместник шеф на администрацията, което ще рече, че не съм бил достатъчно доволен от работата ти и тъй като не мога да те уволня, те повишавам.

— Много добре звучи. *Заместник-шеф на администрацията* — бе повторила Агнес.

— И тъй като нямам никаква власт над това Звено — нито пък над него — ще предложи идеята на Чарли.

Агнес се обърна към Кастило.

— Да ти кажа, шефе...

— Предпочитам да ми казваш Чарли — прекъсна я той.

— И аз предпочитам да ми казват *красавице* или *прелест моя*, но тук не му е мястото. Тук шефът трябва да бъде наричан *шефе* или *господине*. Ти избираш.

— Добре де, добре.

— Та исках да ти кажа, шефе, че прогоних всички от етаж, но запазих кабинета на секретаря. Тъй като той го използва по за двайсет минути на месец, това означава, че няма да тръгне един безкраен поток от любопитни хора, които да надничат от асансьора. Освен това ще викна техник да сложи от онези джаджи с електронните карти за нашия асансьор. Когато го направи, ще блокира останалите асансьори, за да не могат да спират на нашия етаж.

— Ти си наистина невероятна — призна Чарли.

— Докато си приказваме, монтират допълнителна обезопасена линия. Вие с Дик и аз ще си имаме отделни, също и Том Макгуайър. Ще има и една в конферентната зала. Казах на новия завеждащ *Връзки с обществеността*, господин Елсуърт, че ще му осигуря и на него веднага щом имам възможност. Не съм уточнила колко време ще ми отнеме.

— Какво мислиш за господин Елсуърт?

— Умен, корав, опитен, което би трябвало да се очаква от човек, работил години наред с посланик Монтвейл.

Милър изсумтя.

— Защо ли не съм учуден? — подметна Кастило.

— Освен това иска среща с теб, шефе, в мига, в който успееш да го вместиш в натоварената си програма.

— Може ли да не е точно днес? Утре заминавам за Европа — Париж, Фулда, Будапеща и може би Виена. Може пък, докато се върна, да успея да измисля някой хитър начин да го върна на Монтвейл.

— Аз ще удържа фронта — обеща тя. — Само че няма да е безкрайно дълго. Ти колко време ще си извън страната?

— Само два дни. Бих тръгнал веднага, но се налага да поговоря с Хол. Той е пратил да ме повикат, но се връща късно следобеда. — Чарли замълча. — Единственото хубаво в цялата тази работа е, че ще успея да си поговоря с него за господин Елсуърт.

— Чарли — обади се колебливо Агнес, след това събра кураж и продължи: — Чарли, крайно време е да приемеш, че вече не работиш за Мат Хол.

— Когато Мат Хол каже, че иска да ме види, заставам мирно пред него и козирувам.

— Както решиш. Искам обаче да ти кажа, че не си длъжен да го правиш. А лошото в случая е, че няма да е справедливо от твоя страна да молиш Хол да води битките ти с Монтвейл. Той вече няма власт над теб, следователно не носи отговорност за действията ти.

— Тя е права, Чарли — намеси се Милър. — Както ти казах, свиквай да се държиш като надувко.

— Господи! — изпъшка отчаяно Кастило.

— Трябва вече да си свикнал с тази роля — продължи Агнес. — Нали затова е напудреният офис и „Юконът“ на Тайните служби. Това са символите на успеха в окръг Колумбия, Чарли. Средно успелите бюрократи получават места на паркинга, на които са им написани имената. Хората на следващото стъпало се возят в служебен автомобил, но не за да ходят на работа с него. На следващото стъпало ти дават „Юкон“, който карат твоите хора, не служителите от Тайните служби. Каймакът е „Юкон“ на Тайните служби, който е на твое разположение по всяко време на денонощието. Затова Том Макгуайър го уреди. Той знае какви са правилата на играта, а ти гледай да ги научиш колкото е възможно по-скоро.

Кастило поклати глава и попита:

— Том къде е?

Не остана време за отговор. Чу се дискретен звън и червената лампичка на червения телефон започна да примигва.

— На този телефон отговаряш само и единствено ти — уведоми го Агнес.

Кастило направи крачка към огромното бюро и вдигна слушалката.

— Кастило.

— Обажда се Натали Кохън, Чарли.

— Добро утро, госпожо секретар.

— Току-що разговарях по телефона с посланик Лоримър — обясни тя. — Първо позвъних на господин Мастърсън и му казах, че господин Лоримър е бил открит, при какви обстоятелства е бил открит, и го разпитах как роднините ще приемат обаждането ми.

— И какво отговори той, госпожо?

— Каза ми, че човек от посолството в Монтевидео се е обадил на посланика — тъй като той е най-близкият роднина — и му е разказал какво се е случило.

— Не се бях сетил, че може да се получи по този начин — призна Кастило.

— При подобни инциденти се следва установена процедура и тя е била задействана, след като господин Лоримър е бил идентифициран — обясни тя. — Нямало е откъде да знаят, разбира се, че бащата има проблеми със сърцето, нито пък че е пенсиониран посланик.

— Той как е приел новината?

— Добре. И двамата с господин Мастърсън изразяват благодарността си към теб, че си готов да се погрижиш за имотите на господин Лоримър и в Уругвай, и във Франция. Много мило от твоя страна, Чарли.

— Истината е, че ми трябва законно основание да вляза в апартамента му в Париж и в имението в Уругвай, за да видя дали няма да открия нещо. Така може би дори ще успея да потуля някои въпроси, които ще започнат да задават за банковите сметки на Лоримър в Уругвай. — Тя прие новината без всякакво учудване.

— А какво стана с този въпрос?

— Специален агент Юнг имаше сметка в „Лихтенщайнише Ландесбанк“ на Кайманите — била му е необходима, за да си свърши възложената от 4 бр задача. Всичко бе прехвърлено без проблеми. Следващата стъпка е да ги прехвърлим на сметка, открита на мое име. Ще видя дали може да стане още тази сутрин.

— Питам, защото същата стандартна процедура, която се задейства, в случай че някой американец почине в чужбина, се задейства и за защита на авоарите. Дори да сте изнесли парите от

Уругвай, направили сте го след смъртта му. По всяка вероятност ще започнат въпроси.

— По дяволите!

— Така. Може би ще успеем да поговорим по този въпрос довечера.

— Моля!

— Ти няма ли да дойдеш в Белия дом?

— Не, госпожо. Знам, че секретар Хол ще присъства, но аз няма да успея.

— Добре. В такъв случай ще поразпитам за проблема и ако нещо изникне, веднага ще ти съобщя.

— Много съм ви задължен.

— Ще се чуем пак, Чарли — обеща държавният секретар и затвори.

Кастило върна слушалката.

— Приоритетът ни в момента е да прехвърлим парите от сметката на Юнг в моята — заяви той. — Трябват ми номерата на новата ми сметка и някой трябва да ми каже как да прехвърлим парите в офшорна банка.

— Кой знае номерата? — попита Агнес.

— Ото Гьорнер от „Тагес Цайтунг“. По-вероятно фрау Шрьодер.

— Те ще ми ги кажат ли, ако им се обадя?

— Малко вероятно, но след като им звънна аз, сигурно ще ти ги кажат. Как да набера международен телефон?

— Ако го знаеш — отвърна Агнес, — просто набираш. След като ми кажеш номера.

Оказа се, че за прехвърлянето на шестнайсет милиона долара от една сметка в друга в „Лихтенщайнише Ландесбанк“ на Каймановите острови са необходими много повече усилия и време, отколкото Кастило бе предполагал.

Тъй като никой не искаше да е извън офиса, когато се обадеше някой от Фулда или Каймановите острови за новопридобитите им средства, за обяд поръчаха хамбургери от „Уенди“. Специален агент Юнг, очевидно готов на всякакви жертви стига парите да бъдат изтеглени от сметката му, с готовност отиде да вземе обяда.

За негово облекчение, малко след два следобед, „Лихтенщайнише Ландесбанк“ потвърди, че парите са вече в сметката на Карл У. фон унд зу Госингер — и не се водят на негово име — ала много скоро притесненията започнаха отново.

Кастило тъкмо бе затворил, когато Милър запита — Чарли имаше опасения, че приятелят му го прави нарочно; знаеше, че Милър не понася Юнг — какво ли ще правят момчетата от Форт Мийд със записите на всички телефонни обаждания, които са направени от офиса този ден.

Във Форт Мийд, Мериленд, близо до Вашингтон, се намира Националната агенция по сигурността, секретно отделение, което се занимава с „прихващане“ на телефонни разговори и други електронни трансмисии на данни и текстове, като например имейли.

— Нали знаеш как става, Юнг? — попита Милър.

— Имам представа — отвърна агентът.

— Казано с просто думи, на практика те записват всичко, което излиза от Вашингтон — започна Милър. — След това прекарват записите през високоскоростни филтри и търсят думи, имена или изрази, от които се интересуват. При огромния интерес към прането на пари, а съм сигурен, че това ти е добре известно, „Лихтенщайнише Ландесбанк“ е една от ключовите им фрази. Също и „милиони долари“.

— Така че в момента поне един от анализаторите в Националната агенция по сигурността се почесва по главата и се пита дали това е законно осъществен трансфер, или някой наркобарон, или мошеник не си прехвърля парите в пълен разрез със законите на САЩ. Според мен данъчните не получават сведения от тях, затова пък ЦРУ и ФБР със сигурност получават всичко, до което там са се добрали.

Кастило едва сдържа усмивката си, когато по лицето на Юнг се изписа ужас от намеците на Милър.

В същия момент Кастило осъзна, че разговорът, започнал на шега, ги насочва към наистина сериозен проблем.

— Което означава, че ще трябва да направим нещо по въпроса, при това незабавно — обясни той, — преди някой да започне да събира всички сведения за нас в някоя дебела папка.

Милър не го разбра. Помисли си, че Чарли се опитва да накара Юнг да се почувства още по-напрегнат.

— Чарли, знаеш не по-зле от мен, че когато хората от Националната агенция надушат нещо, стават като куче, захапало сочен кокал — обясни Милър.

— Агнес — повиши глас Кастило. — Резервирай на Юнг място за следващия полет до Буенос Айрес.

— Днес ли? — обади се агентът.

— До час, ако тогава има самолет.

— Какво ще правя в Буенос Айрес?

— Отиваш в Монтевидео и прибираш всичката информация, до която са се добрали в посолството за банковите преводи от сметката на Senor Жан-Пол Бертран, за да не вземе някой да докладва в Държавния департамент и оттам да тръгнат да разнищват случая.

— Господи, ще ме изпратят в затвора за унищожаване на доказателствен материал — възкликна Юнг.

— Кой ти е казал, че ще унищожаваш доказателствен материал? — попита Кастило. — Ще прибереш материалите и ще ги предадеш на госпожа Форбисън, а тя ще направи секретен файл за парите, в който ще опише движението им от самото начало.

Той се облегна назад на съдийския стол и придърпа червения телефон към себе си.

— Кое копче да натисна, за да се свържа с Натали Кохън? — попита той и погледна госпожа Форбисън.

— Пет — отвърна тя.

Той натисна петото копче.

— Обажда се Кастило, госпожо секретар — представи се той. — Имате ли възможност да ми отделите минутка?

Чарли обясни положението, след това я изслуша.

— Много ви благодаря, госпожо секретар. Ще направя точно така и ще ви държа в течение — отвърна той.

Върна слушалката и погледна специален агент Юнг.

— Нали разбра, Юнг — започна той. — Ако не си, държавният секретар ще уведоми посланика в Монтевидео, че изпраща агент от ФБР, който е запознат с положението — тоест теб — за да разследва финансовите дела на господин Лоримър-Бертран, и че трябва да ти предадат всичко, с което разполагат, за да можеш да докладваш лично на нея.

— Добре — кимна Юнг.

— Ще изготвиш два доклада — отвърна Кастило.

— Два ли?

Чарли кимна.

— Единият ще бъде подробен доклад за всичко, което знаеш, какво са научили момчетата от ФБР, подробности около трансфера на парите от сметката на Бертран на твоя. Този ще го отнесеш лично в посолството в Буенос Айрес и ще го предадеш на Алекс Дарби, който ще го очаква и ще го препрати на госпожа Форбисън с дипломатическа поща. Ще отнеме един ден повече, но поне няма да се налага да бъде закодирано.

— Не те разбирам, Чарли — обади се госпожа Форбисън. — Защо да не бъде закодирано?

— Когато нещо се кодира, тайната я научават още двама — който кодира и който декодира.

— Не се бях замисляла по този начин — призна тя. — Нямах ли доверие на криптографите?

— Имам им повече доверие, отколкото на хора, които познавам. Просто обичам да съм предпазлив.

Тя кимна и Кастило се обърна към Юнг.

— Във втория доклад ще включиш всичко, което са разкрили момчетата от ФБР, и поорязана версия на онова, което знаеш. Никакви подробности за сумата преди трансферите, само колко сме оставили в неговата сметка. Няма да споменаваш и за самите преводи. Този доклад го предаваш на посланика в Монтевидео, молиш го да го предаде за кодиране и да го препрати на държавния секретар. Ясно ли е?

— Значи официално искаш от мен да предам непълнен и подвеждащ доклад. Не мога да направя подобно нещо.

— Нареждам ти да предадеш доклад, в който някои от данните се водят строго секретни по заповед на президента. Има разлика. Не виждам причина да разказваме на посланика за президентския указ, след като досега никой не е сметнал за необходимо да го уведоми. Не е нужно да разкриваме пред него каквато и да е информация за парите или намеренията ни.

— Аз пък си мислех, че посланикът има право да знае какво правят в страната представителите на правителствените агенции.

— Опитай се да разбереш, Юнг. Ще извършиш нарушение на закона, ако разкриеш информация пред посланика, която не е предвидено да знае, тъй като няма необходимия достъп за работа със секретни материали по случая. Подобен достъп могат да му дадат само двама — президентът и аз. Президентът не го е сторил досега, а аз не виждам защо да го правя. — Замълча за миг, след това попита: — Ще го направиш ли, Юнг, или не?

Юнг се колеба цели трийсет секунди, което на всички се стори безкрайно дълго.

— След като представяш нещата по този начин... — започна той, след това отново замълча. — Просто те моля да разбереш, че досега не съм имал нищо общо с... подобни дела.

— Ще го направиш ли или не?

— Да, да, разбира се.

— Нямам представа каква клетва полагате във ФБР, но в клетвата на офицерите има една фраза „без всякакви задръжки и колебания“. Ти да не би да имаш задръжки и колебания?

Юнг наклони глава, сякаш обмисляше какво да отговори, и отвърна:

— Не, нямам.

— Добре, ще държим връзка. Сигурно скоро ще се видим там.

— Ела с мен — обърна се Агнес към Юнг. — Да видим какво ще направят в билетния център. — След това погледна Кастило. — Не знам какво друго си запланувал за вършене, но Том Макгуайър и Джак Бритън те чакат.

Кастило й махна с ръка да ги пусне. Те влязоха веднага.

Специален агент Томас Макгуайър от Тайните служби бе червенокос ирландец в средата на четирийсетте. До реорганизацията, последвала събитията на 11 септември, Тайните служби бяха под крилото на Министерството на финансите. Двамата със специален агент Джоел Исаксън бяха назначени за охрана на президента.

Когато Тайните служби бяха прехвърлени към Вътрешна сигурност, Макгуайър и Исаксън станаха първите охранители на секретаря. Щом Макгуайър научи за създаването на Звеното за

организационен анализ, той поговори със секретар Хол — който вече бе де факто глава на Тайните служби — и помоли да бъде прехвърлен.

— По сърце си оставам ченге, шефе — обясни той. — Струва ми се, че Чарли ще има нужда от човек като мен, а вие нямате нужда и от двама ни с Джоел.

Агентът от Тайните служби Джак Бритън, висок чернокож с остри черти, бе нов в Тайните служби. До много скоро работеше в полицията на Филадельфия в Бюрото по контратероризъм. Кастило и Милър се запознаха с него, докато се опитваха да открият откраднатия „727“. Първия път, когато говориха, Бритън работеше под прикритие — и държеше под око така наречените афроамериканци „луди глави“, без изобщо да се съобразява как е правилно да се казва.

Беше с прорасла неоформена брада, в тъмносиня роба, сандали, косата му бе обсипана с мъниста и бе известен на братята мюсюлмани от филадельфийската джамия „Ари-Тег“ като Али Абид Ар-Разик.

Силно впечатлен от Бритън, от куража, последователността и упоритостта му, както и от задълбочените му познания за манталитета на мюсюлманите в Щатите — както истинските, така и „лудите глави“ — Исаксън го вербува за Тайните служби заедно с още един офицер от филадельфийската полиция, сержант Елизабет Шнайдер от отдел „Разузнаване и организирана престъпност“.

Исаксън не го бе вербувал специално за екипа на секретаря на Вътрешна сигурност, нито пък за работа с К. Г. Кастило. Беше вербувал Бритън и Шнайдер за Тайните служби, тъй като знаеше поне двайсет места в страната, където можеха да използват таланта на Бритън, а пък Бети беше особено подходящ кандидат за охрана.

Така и не стана, както го мислеше. И двамата тъкмо бяха завършили обучението си за Тайните служби, когато госпожа Елизабет Мастърсън бе отвлечена. Кастило изиска Бритън и Шнайдер и те бяха изпратени в Буенос Айрес, за да помогнат при разследването на похищението и последвалото го убийство.

„Неизвестни лица“ бяха нападнали автомобил на посолството, бяха ранили тежко специален агент Шнайдер, докато пътувала от дома на семейство Мастърсън, и бяха убили шофьора пехотинец.

Когато президентът създаде Звеното, бе напълно естествено Бритън да се прехвърли на работа в него, а когато специален агент Шнайдер се възстанови, да се присъедини към колегата си.

— Този път няма да се сърдя — рече вместо поздрав Кастило, когато Макгуайър и Бритън влязоха, — но следващия път, и занапред, когато влезете в тронната зала, ще ви помоля да се събувате и да си слагате бели ръкавици.

Милър и Макгуайър избухнаха в смях.

— Впечатлен съм, Чарли — призна Макгуайър.

Бритън не каза нищо и усмивката му си остана малко напрегната.

„Интересно, какво ли му е?“, запита се Кастило.

— Не знам, Джак — продължи Кастило. — Като се замисля, май не изглеждаше чак толкова зле в синята роба с мънистата по косата.

Макгуайър и Милър отново се разкискаха.

— Трябва да те видя насаме, Чарли — каза накрая Бритън. — Да се върна ли след десет минути?

„Иска услуга. Госпожа Бритън настоява да се прибере за известно време вкъщи. Да не би някой у тях да е болен? Може би някой в училище има нужда от истинско ченге, което да стане учител под прикритие, и той не иска да остава“.

— Личен въпрос ли, Джак? — попита Кастило.

Бритън се замисли, преди да отговори.

— Да, донякъде. Всъщност не, не е личен.

— Има ли нещо общо с работата ни тук?

Бритън кимна.

„Какво, по-дяволите, става? Какво е това, за което Милър и Макгуайър не трябва да научават? Тая няма да я бъде“.

— Джак, нека ти обясня как ще работим тук — започна Чарли. — Или, по-точно казано, как няма да работим в този офис. Не искам никой да бъде на тъмно по отношение на нещата, които стават.

Той разпери ръце, за да покаже, че говори за всички в офиса, след това добави:

— Това включва и госпожа Форбисън. Според мен няма друг начин.

— Разрешете да се намеся, господине — помоли Милър.

„На него пък какво му става?“

— Ако ще ми се правиш на интересен, Дик, не си уцелил момента — сръза го Чарли.

— Просто питам дали може да направя една забележка, по-скоро да задам въпрос.

— Питай.

— Това „всички“ включва ли специален агент Дейвид Уилям Юнг — младши? — попита Милър, след това погледна Макгуайър и обясни: — Когато Чарли му каза, че го праща в Уругвай, за да опази информацията около банковите сметки на Лоримър да не се разчуе, Юнг трябваше да си помисли.

— Мама му стара на тоя! — възкликна Макгуайър. — Май не му е за пръв път да има „резерви“.

— Говори направо, Дик — нареди Кастило.

— Според мен е въпрос на време, преди съвестта му да заговори и да го възпре да върши „нередностите“, които се вършат тук, или пък да му домъчнее за стерилно чистата среда във ФБР и да реши да си признае греховете — заяви Милър.

Той замълча, за да осмислят всички чутото, и чак тогава продължи:

— Колкото повече знае, толкова повече ще може да разкаже.

— Той е прав, Чарли — намеси се Макгуайър. — Във ФБР са малко пуритани. Обичат да наемат стерилно чисти кадри. Започват да ги обработват в Куонтико, набиват им в главите, че писанието е свещено, че трябва да спазват всяка дума от него, и по-нататък, по време на службата, това се повтаря до безумие. Още преди Дик да повдигне въпроса, се питах дали мястото на Юнг е тук. Аз лично бих го пратил при братята му от ФБР, но по този начин той ще бъде напълно убеден, че не следваме написаното в светото писание, а и без това вече знае прекалено много, така че не можем да поемем риска да изпее всичко, което знае.

— Значи допуснах грешка, като го изпратих в Южна Америка? — попита Чарли.

— Не че е грешка, по-скоро бих казал, че рискуваш много — отвърна Макгуайър. — Кого друг можеше да изпратиш?

— Според мен да го върна и да му затъкна устата, след като той се погрижи информацията за парите на Лоримър да си остане поверителна — реши Кастило. — Мога само да кажа, че съм съгласен, че Юнг е... Какъв е? С висок морал ли? Какво лошо има? Нищо не би го зараждало повече от възможността да се върне във ФБР и да намери

някаго, пред когото да изпее какво става тук. Само моралните задръжки не му позволяват да го направи.

— Смятай, че това не съм го чул — каза Милър.

— Ти беше тук, Дик. Нали го попитах дали има морални задръжки и той отговори — след като помисли — че няма. Струва ми се, че говореше напълно сериозно.

— Стискай палци да е така, Чарли — отвърна Милър, без да крие съмненията си.

— Прави сте. Не можем да си позволим да зависим от него — призна Кастило. — Ще му казваме възможно най-малко. — Обърна се към Бритън. — Твой ред е, Джак. Кажи пред всички, каквото имаш да казваш.

Бритън сви рамене и започна:

— Добре. Това е едно от онези противни неща, които стават още по-противни, ако не ги направиш. Във Филадельфия дочух нещо, което може и да се окаже прекалено измислено, само че логиката ми подсказва да не го отхвърлям с лека ръка, затова реших, че трябва да ти съобщя.

— Казвай — подкани го Кастило.

— Докато бях там, отскочих да видя Сай Филмор в болницата. От него научих.

— Той кой е?

— Детектив от контратероризма. Сега върши моята работа. Намерили го яко надрусан и го тикнали в болница „Френдс“ на булевард „Рузвелт“. Затова сега го държат в изолатор.

— Та какво каза той?

— Братята в джамията са сигурни, че ще успеят да се докопат до атомна бомба.

— Струва ми се невероятно — намеси се Милър. — Откъде ще я намерят?

Бритън сви рамене.

— Не знаеше такива подробности. Знаеше обаче, че току-що са купили ферма в Дърам.

— Северна Каролина ли беше това? — попита Макгуайър.

— Пенсилвания — поправи го Бритън. — Област Бъкс. Горната част на провинцията. На няколко километра от река Делауеър. Купили са фермата, защото е построена върху стара железодобивна мина.

— Железодобивна мина ли?

— Ще използват тунелите за бомбено убежище, когато атомната бомба гръмне във Филадельфия. В момента се запасявали с храна и каквото е необходимо.

— Разкажи ми за железодобивната мина — помоли Макгуайър.

— Там е открай време — обясни Бритън. — Помниш ли, когато Вашингтон пресякъл Делауеър?

— Само съм чувал. Не съм чак толкова стар — отвърна Том.

— Преминал реката с лодка от Дърам. Наричали ги дърамски лодки, защото превозвали желязната руда от мината надолу по течението. Поне от двеста години не вадят руда, но тунелите са все още читави, защото са изсечени в скала.

— Ти вярваш ли на тези приказки, Джак? — попита Милър.

— Изобщо не искам да вярвам, логиката ми подсказва да не вярвам, но Сай Филмор твърди, че братята вярвали. Освен това искам да знам откъде са се сдобили с пари за ферма от четиристотин декара. Там цените на имотите изобщо не са ниски. А не са платили с откраднати чекове от осигуровки.

— Откраднати чекове от осигуровки ли? — попита Кастило.

— Не само това, ами и кражбите от наркопласъори бяха основните им средства за препитание, докато бях в джамията.

— Ами ченгетата във Филадельфия? — попита Чарли. — Главен инспектор Фриц Крамер например. Какво казват?

— Открили Сай да се мотае в северната част на Фили и да си говори сам — продължи Бритън. — Разбрали, че е ченге, чак след три дни. Оттогава е в болница „Френдс“, пред вратата му пази униформен полицаи, за да пази Сай и от него самия, и от лудите братя. Не, началник Крамер не вярва на тези приказки. Дори не е предал информацията на ФБР.

— Откъде ще намерят атомна бомба? — попита Милър. — Как ще я превозят? Ще я скрият ли някъде?

— Предполага се, че в страната са внесени трийсет и кусур атомни бомби, които се побират в куфарчета, тайно внесени от руснаците — обясни Макгуайър. — Не е чак толкова трудно да се пренесат и скрият.

— Мислиш ли, че в тази работа има някаква истина, Том? — учуди се Кастило.

— Не. Но аз съм като Джак. Понякога има неща, които не бива да се пренебрегват единствено защото ти се струват безсмислени.

— Какво да правим? Да съобщим ли на ФБР? — запита Кастило.

— Защо не върнем Джак във Фили? — предложи Макгуайър. — Ще позвъня на Тайните служби там — шефът им ми е стар приятел — и ще му съобщя, че се интересуваме защо група американски мюсюлмани от Филадельфия са купили ферма, откъде са се сдобили с парите и какво възнамеряват да правят с нея. Ще му кажа, че не мога да му съобщя защо се интересуваме. Когато получим отговори, ще говорим отново.

— Добре, действай — нареди Чарли. — Някой иска ли да ми каже още нещо?

Всички поклатиха глави.

Чарли продължи:

— Сега си отивам до апартамента, за да си събера багажа. След това отивам да чакам Хол. Смятах да го питам какво да прави с новия от *Връзки с обществеността*, но Дик и Агнес ме убедиха, че проблемът си е мой. Щом приключа с Хол, заминавам за Филадельфия да се видя с Бети Шнайдер, а след това, и аз не знам как, заминавам за Париж. Или ще стане тази вечер, или веднага щом успея.

— Не знаех, че някой ще заминава по работа в Париж — обади се Милър. — Какво ще правиш там?

— Благодаря ти, че попита. Това не е сарказъм. Искам всички да знаят какво правя — отвърна Кастило. — Човекът на ЦРУ в Париж — Едгар Дешамп — е свестен човек от старата школа. Ще го помоля да ме заведе в апартамента на Лоримър. Посолството е уведомено, че ще се погрижа вместо посланик Лоримър за собствеността на Лоримър. След това смятам да му разкажа какво се е случило в имението на Лоримър и да разбере дали има някаква представа кои са типовете, които ни нападнаха, или поне какво са искали да намерят.

— След това заминавам за Фулда, за да разбера дали има някакви проблеми със сметката ми в „Лихтенщайнише Ландесбанк“ на Кайманите. Може да има по-добро място, където да се прехвърлят парите.

— Накрая заминавам за Будапеща, за да се срещна с един журналист, Ерик Кочиан, който ми даде имената на хора замесени в скандала „Петрол срещу храни“. Обещах му да не давам имената на

никого. Искаше ми се да го помоля да ми разреши да използвам въпросните имена. Така ще разберем откъде ги е взел, защото самият той няма да иска да ми каже. Освен това ще го помоля да се опита да познае кой може да е изпратил типовете, които ни нападнаха.

— Накрая, може би ще се отбия във Виена, за да науча нещо повече за човека, убит преди Лоримър да изчезне. Преди да се върна тук, ще отида в Уругвай и Аржентина. Искам да отида до имението на Лоримър, за да видя дали няма да излезе нещо там.

— Което ми напомня нещо друго, за малко да забравя. Дик, свържи се с някой от Форт Рукър, може би с Асоциацията по авиация, и открий най-доброто табло и черна кутия за „Бел Рейнджър“, които се предлагат на цивилни. Поръчай ги, опакой ги и помоли секретар Кохън да ги изпрати с дипломатическа поща на посланик Силвио в Буенос Айрес.

— Това пък защо?

— Няма да повярваш колко скапана беше авиониката на „Рейнджър“, който използвах там. Така връщам услугата, задето ми дадоха хеликоптера. Поне ще мога, ако се наложи, да го използвам отново.

За момент всички останаха смълчани, накрая Милър подхвърли:

— Чарли, тази поръчка ще струва цяло състояние.

— Нали разполагаме с цяло състояние в „Лихтенщайнише Ландесбанк“? Струва ми се, че тези пари са за това.

Милър вдигна доволно палци.

— Ще ви държа в течение — обеща Кастило и се отправи към вратата.

Обърна се.

— Дик, можеш ли да дойдеш с мен? Сто процента съм сигурен, че съм забравил нещо.

ТРИ

Стая 404 хотел „Мейфлауър“
„Кънектикът авеню“ 1127,
С3 Вашингтон, окръг Колумбия
16:30, 4 Август 2005

Майор Х. Ричард Милър — младши се бе изтегнал на шезлонга в огромната спалня, подпрял оперирания си крак на един стол, отпуснал здравия на пода. Подпираше бутилка „Хайнекен“ на гърдите си.

Майор К. Г. Кастило бе застанал до леглото и трупаше дрехи в един куфар.

— Ако се връщам тук, спокойно можех да взема един сак. Ако обаче взема сак, какво ще правя в Аржентина, където е средата на зимата?

— А като вземеш куфар, ще го пратят по грешка някъде в Аляска — отвърна Милър и вдигна бутилката, за да отпие глътка. — Нали си чувал за законите на Мърфи?

Кастило затвори капака на куфара и седна на пода.

— Я ми кажи — Кастило посочи крака на Дик. — Какво казват в „Уолтър Рийд“?

— Убедиха ме, че шансовете ми да премина армейската проверка за физическа годност са равни на нула. Освен това ме „посъветваха“ да се пенсионирам по инвалидност. Едно прецакано коляно очевидно е повече от достатъчно, за да ми плащат минимална пенсия до края на живота.

— По дяволите — въздъхна Чарли.

— Това страшно ме скапа, защото ми се струва, че ще трябва да подновя документите за граждански полети...

— Да ги подновиш ли?

— Да. Наложили са им заповед, след като не съм се явил на годишния преглед за физическа годност. Тогава прецених, че няма начин да мина с гипса. Затова разрешителното ми е невалидно. Не са го анулирали, просто е обявено за невалидно, докато не се явя на

преглед. Вече проверих. Трябва ми някой приятелски настроен лекар. Ще погледне белезите, а аз ще му покажа, че мога да си свивам крака. Той ще напише каквото трябва за пред инструктора на проверочния полет. С други думи, по нищо няма да проличи, че съм негоден или опасен в пилотската кабина. Проверяващият ще разбере, че мога да натискам педалите, и ще ми подновят разрешителното за реактивни и витлови самолети. Това ще рече, че мога да летя почти навсякъде, с изключение на армията.

— А ти можеш ли „да натискаш педалите“? — попита Кастило.

— Май да. Направо не ми се мисли, че след всички тъпи упражнения, дето ги правих, гадното коляно ще ми извърти някой номер. Затова си мисля да отскоча до Тампа и да си намеря сравнително честна работа като делови човек.

— Като пилотираш прецакан отвсякъде руски хеликоптер на някоя скапана мисия на майната си ли?

— Плащат добре.

— Защо не останеш тук?

— И да работя за теб ли?

— Нещо притеснява ли те?

— И да ме сочат като некомпетентен връзка?

— Приеми го от добрата страна — предложи Кастило. — Звеното за организационен анализ предлага работа на човек, който отговаря на всички необходими критерии. Ти си невеж, инвалид, озлобен и така или иначе безработен.

— Забрави да кажеш чернокож. Много е важно.

— Да, чернокож. Ще поговоря с Макгуайър. Може да уреди Тайните служби да те вземат на работа.

— Май няма да успея да мина и техния преглед за физическа годност.

— Все нещо ще измислим. Не ми е приятно да ти го казвам, Дик, но наистина се нуждаеш от теб.

— Ако бях убеден, че наистина е така, Чарли...

— Някога да съм те лъгал?

— Нали не очакваш отговор на този въпрос?

— В такъв случай ми е необходим човек — по-точно ти който да ми пази гърба от противния натрапник, дето ми го натресе Монтвейл. Това е самата истина.

— Не можеш ли просто да кажеш: „Много благодаря, но нямам нужда от човек, който да се занимава с връзките с обществеността?“

— Очакваш да кажа подобно нещо на посланик Монтвейл, директор на Националното разузнаване? Той не е свикнал да му се отказва, а и се опитва да ни бъде от помощ.

— Какво е намислил?

— Цялата тази работа с агента на президента никак не му е по вкуса. След като не успя да ни превземе — а съм напълно убеден, че точно това се опитва да направи — ще се опита да ме изхвърли от бизнеса.

— И какво от това? Какво ще направят? Ще те върнат в армията ли? Боже, защо и пред мен нямаше такива възможности?

Кастило не коментира тези думи. Вместо това попита:

— Кога ще стане?

— Ще ми дадат трийсет дни, след като ме върнат на ограничена служба, което ще рече през следващата седмица или десетина дни. Тогава трябва да се съглася на „частично годен“ и бързичко ще се озова в някой офис за донаборници или ще се пенсионирам по болест.

— Значи имаме достатъчно време — успокой се Кастило. — Забрави онези простотии да работиш като наемник, моля те.

Милър кимна.

— Благодаря ти, Чарли — въздъхна той.

— Господи, тази бира така ме изкушава — призна той.

— Тогава се поддай на изкушението — подкани го Милър.

— Това и смятам да направя. Ще си взема една. Ти искаш ли?

Без да дочака отговор, той влезе в хола и се отправи към барчето. Тъкмо вадеше бирите, когато чу телефона да звъни и се върна в стаята. Милър му подаде слушалката.

— Твоят ангел хранител те спасява от изкушението — пошегува се той.

Кастило се протегна към слушалката.

— Кастило слуша.

— Обажда се Мат Хол, Чарли.

— Слушам, господине.

— Две промени в плана — започна Хол.

„За какъв план става въпрос?“

— Слушам, господине.

— Ще мина да те взема в седем и половина, не в осем.

— Моля?

— Казах, че ще мина да те взема в седем и половина, не в осем.

— Къде ще ходим, господине?

— Нали ти казах. В Белия дом.

„Разбира се, че не си ми казал. Каза, че ти ще ходиш в Белия дом. В седем и половина трябваше да се кача на самолета за Филаделфия“.

— Вероятно не съм разбрал съобщението ви, господине.

— Очевидно — отсече Хол. В гласа му прозвуча раздражение.

— Второто е, че президентът настоява да си облечен в униформа.

— Моля?

— Преди десет минути президентът каза, цитирам: „*Кажу, ако обичаш, на Чарли да си облече униформата*“, край на цитата.

— За какво става въпрос? — попита напълно обърканият Чарли.

— Главнокомандващият не сподели с мен причините за тези свои думи — отвърна Хол. — В седем и трийсет ще те чакам на входа на Седемнайсата. Копчетата и обувките да са лъснати. Бързам, Чарли.

Той затвори.

— Мама му стара! — възкликна Чарли.

— Виждам, че новините са добри.

Кастило не отговори. Приблужи се до гардеробната. Милър го чу да мърмори:

— Благодаря ти, „Уест Пойнт“.

Излезе от гардеробната, понесъл огромен калъф за костюм.

— „Благодаря ти, «Уест Пойнт»“ ли каза? — любопитства Милър.

— Точно така — потвърди Кастило. — Първото, което научих там, бе, че когато прецакаш нещата, единственото задоволително извинение е „*Нямам никакво извинение, господине*“. Второто бе да си гладя и чистя униформата в мига, в който я сваля, защото някой гадняр може да те накара да я облечеш, когато най-малко очакваш, затова трябва да е готова.

— А в нашия случай гаднярът е почитаемият Матю Хол. Защо иска да си облечеш униформата?

— Лошото е, че президентът иска — отвърна Чарли, докато сваляше ципа.

— Ама какво става?

— Мама им стара, нямам никаква представа — отвърна Кастило.
— Тъй като бях добър войник, ще се появя на уреченото място, в уречения час, във въпросната униформа.

— Къде е уреченото място и кой е уреченият час?

— Седем и половина на входа на Седемнайсета, откъдето Хол ще ме замъкне в Белия дом по неизвестни причини.

Кастило започна да се съблича. Костюмът, ризата и вратовръзката бяха оставени на леглото, за да може да ги облече веднага щом успееше да се измъкне от простотията, заради която го викаха в Белия дом.

Фоайето на хотел „Мейфлауър“ обхваща целия партер от входа на „Кънектикът Авеню“ до входа на Седма. Асансьорите са близо до „Кънектикът Авеню“ и са сравнително далече от асансьорите до входа на Седемнайсета.

Въпреки това, майор К. Г. Кастило, облечен в парадна униформа, я видя в мига, в който слезе от асансьора. Беше в бледорозова лятна рокля и широкопола шапка. Реши, че или чака някого, с когото има среща, или скоро ще дойдат да я вземат.

Тя не видя Кастило, докато той не се показва на стълбите към фоайето пред входа на Седемнайсета. Погледът ѝ остана напълно безизразен.

Когато се приближи, Чарли я поздрави.

— Добър вечер, госпожо Уилсън.

Тя отвърна тихо, но доста разпалено:

— Стори ми се, че си ти, копеле гадно.

— И аз се радвам да се видим отново — отвърна той, докосна с ръка шапката си и мина през въртящата се врата, за да излезе на Седемнайсета, а след това се отправи към паркиралия до тротоара „ГМС Юкон XL“ на Тайните служби.

Не се обърна назад, ала когато автомобилът потегли, извърна очи към фоайето.

Госпожа Патриша Дейвис Уилсън все още стоеше, където я бе оставил, впила поглед в отдалечаващия се „Юкон“.

Спомни си, че Милър бе казал, че зловредното й лъчение превърнало мартинито му в лед.

ЧЕТИРИ

*Белият дом
„Пенсилвания авеню“ 1600
Сз Вашингтон, окръг Колумбия
19:50, 4 Август 2005*

Кастило позна подполковника пехотинец, застанал до вратата във великолепна униформа с отличителните знаци на адютант на главнокомандващия. Последно се бяха видели на „Еър Форс Едно“ във военновъздушната база „Кислър“ в Мисисипи. Дори помнеше името му: Макелрой.

— Добър вечер, господин секретар, госпожо — поздрави подполковникът секретаря и госпожа Матю Хол. — Президентът ви моли да отидете в президентския апартамент.

След това погледна Кастило и на Чарли му се стори, че в очите на Макелрой проблясва някакъв спомен.

— Вие сигурно сте майор Кастило? — попита подполковникът.

— Да, господине — отвърна Кастило, усмихна се и посочи табелката на гърдите си, на която пишеше КАСТИЛО.

— Президентът ви очаква в президентския апартамент, майоре — уточни подполковник Макелрой. Бе повече от очевидно, че не му бе станало приятно, когато Чарли посочи табелката с името си.

„Ама тогава майната ти, подполковник. Можеше и сам да погледнеш“.

— Слушам, господине — отвърна Чарли.

— Асансьорът е отсреща, господин секретар — посочи подполковник Макелрой.

— Благодаря — кимна Хол.

Първата дама бе в хола на президентския апартамент, ала президента го нямаше. Кастило не се изненада, когато видя останалите присъстващи — държавния секретар Натали Кохън; посланик Чарлс У.

Монтвейл, директор на Националното разузнаване, и Фредерик К. Байдърмън, секретар на отбраната, ала четвъртият го стресна. Тук бе и генерал Алън Нейлър. В един от ъглите бе застанал фотограф, стиснал дигитален фотоапарат „Никон“.

„Много интересно, какво толкова са решили да увековечат?“

Монтвейл, Байдърмън и Хол бяха в официални костюми. Нейлър бе в парадна униформа.

— Ще дойде след минутка — уточни първата дама, след това добави: — Здравсти, Чарли, напоследък все не остава време да се видим.

— Добър вечер, госпожо.

Мъжете му кимнаха, ала нито един не заговори.

Президентът влезе след минута. Тъкмо обличаше официалното си сако.

Присъстващите го поздравиха в един глас:

— Добър вечер, господин президент.

Президентът обиколи стаята, първо целуна жените, след това подаде ръка на мъжете, включително и на Чарли.

— Добре, генерале — започна президентът. — Както обикновено, съм закъснял. Да започваме.

Нейлър извади лист от джоба си.

— *„На вниманието на Военното министерство, Вашингтон, окръг Колумбия, извадка от заповед 155 от 1 август 2004 година. Параграф единайсет. Майор Карлос Г. Кастило, 22 179 155 от Специалните части е повишен в чин подполковник, считано от 31 юли 2005 година. Да се доведе до вниманието на началник-щоба, Джонсън Л. Мейбри, генерал-майор“.*

„Направо не е за вярване!“

— Щом подполковникът се приближи, за да можем с генерал Нейлър да му сложим новите нашивки — обясни президентът и даде знак на Чарли да се приближи, — ще кажа няколко думи.

Фотографът се приближи и защрака с фотоапарата. Кастило, без дори да се замисля, застана мирно до президента.

— Как да свалим старите? — попита президентът и подръпна пагоните на Кастило.

— Позволете да ви покажа, господин президент — предложи генерал Нейлър. Подаде нещо на президента и положи ръце на

раменете на Кастило.

Кастило сведе поглед, за да разбере какво е подал Нейлър на президента.

„Естествено, парадни пагони с криле. Само че не са нови. Господи, неговите са“.

Кастило усети как очите му се пълнят със сълзи.

— И се плъзват оттук — демонстрира Нейлър.

Фотографът обикаляше около групата и не спираше да щрака с „Никона“, докато президентът нагласяше единия пагон, а Нейлър се бе заел с втория, когато застанаха рамо до рамо, когато президентът, а след него и Нейлър стиснаха ръката на Чарли, и накрая, докато останалите в стаята го поздравяваха. И директорът на Националното разузнаване, и секретарят на отбраната го поздравиха. Първата дама, държавният секретар и госпожа Хол го целунаха по бузата. Накрая фотографът снима всички заедно.

— Сега искам да кажа няколко думи — каза президентът. — На някои от вас им е известно, че съм главнокомандващ. Преди да стане въпрос за повишението на подполковник Кастило, аз наивно вярвах, че щом издам заповед, тя ще бъде изпълнена. Научих, че това не важи, когато става въпрос за повишение на офицери.

— Когато майор Кастило откри и върна откраднатия от терористи „727“ — след като цялата разузнавателна общност го търси безуспешно, след като научихме колко малко е оставало терористите да постигнат целта си и да блъснат самолета в „Либърти Бел“ в центъра на Филадельфия, след като цялата разузнавателна общност отхвърли категорично подобна възможност — аз си казах, че едно най-обикновено повишение не е достатъчна награда за изключителната служба на Кастило в полза на страната.

— Както Мат Хол ми каза, по онова време майор Кастило е бил определен за повишение в чин подполковник заради изключителната му служба.

— Затова попитах генерал Нейлър *„Как да го повиша?“* и генерал Нейлър ми каза, че не може да бъде повишен просто така. Може би причината бе, че генерал Нейлър и подполковник Кастило са твърде близки и генералът не е искал отстрани да изглежда така, сякаш към Чарли има по-специално отношение. Затова се обърнах към началник-щаба на армията и му обясних, че познавам един

изключителен майор, възпитаник на „Уест Пойнт“, „Зелена барета“, като самия началник-щаб, който не само че е бил посочен за повишение в чин подполковник, а има забележителни заслуги, и ме интересува защо не може да бъде повишен незабавно. Началник-щабът обясни, че не било толкова просто, че като възпитаник на „Уест Пойнт“ и „Зелена барета“, майорът, за когото говоря, е наясно с положението. Което означаваше, че и главнокомандващият трябва да е наясно.

— Затова главнокомандващият се оттегли, звънна единствено на генерал Нейлър и му нареди в момента, в който научи, че скърцащите колела на армейската машина са се задвижили и е дошло времето майор Кастило да бъде повишен, да ме уведоми незабавно. И той наистина ме уведоми онзи ден.

Обърна се към Кастило, стисна дясната му ръка и отпусна лявата на рамото му.

— Затова, подполковник Кастило, ще трябва да се задоволите с позакъсняло повишение, вместо с напразни очаквания. Поздравявам те, Чарли.

— Благодаря ви, господине.

Последва любезен смях, аплодисменти и присъстващите отново стиснаха ръката на подполковника.

— Въпреки че държавният секретар недоволства, че след още една чаша ще предам управлението на страната в ръцете на гостите, нека вдигнем тост за новия чин на подполковник Кастило — предложи президентът.

Сервитър в бяло сако внесе поднос с чаши шампанско и поднесе на всички.

— Дами и господа — продължи президентът с вдигната чаша. — За подполковник К. Г. Кастило.

Президентът тъкмо поднасяше чашата към устата си, когато служител му даде знак, че го очакват на телефона.

— Двамата с Натали очакваме това обаждане — обясни президентът. — Бихте ли ни извинили, ако обичате.

Двамата с държавния секретар излязоха от стаята.

Генерал Нейлър се приближи до Чарли.

— Благодаря за крилете, господине — усмихна се Чарли.

— Удоволствието беше мое, подполковник — отвърна Нейлър. — Ако старите не са ти нужни повече, Алън е в списъка за майор.

— За мен ще бъде чест да връча на Алън пагоните си, господине. Посланик Монтвейл се присъедини към тях. Отпусна ръка върху рамото на Кастило почти бащински.

— Успяхме да ви изненадаме, нали, подполковник? Съгласен съм с президента, че повишението позакъсня.

Предупредително звънче зазвуча в главата на Кастило.

„Защо се държи толкова мило? Заради всичко, което каза президентът ли? Заради церемонията може би? Не. Иска нещо. Какво обаче?“

Не иска да започна да се оплаквам заради противния тип, дето ми го е пратил. Това трябва да е. Знае, че в момента президентът е в настроение да угоди на всяко мое желание.

Ако не хвана бика за рогата още сега — като по този начин съсия приятелското настроение — докато се върна, а един господ знае кога ще стане — няма да мога да се отърва от господин Трумън Елсуърт“.

— Много отдавна генерал Нейлър ми каза, че да чакаш повишение е все едно да наблюдаваш ледник — обясни Кастило. — Чакаш, чакаш и не става нищо — след това, най-неочаквано се чува едно шумно „Пльос“.

Монтвейл и Нейлър се разсмяха.

„Какво се казваше в наръчника за тактически действия? Най-добрата защита е доброто оскърбление“.

— Господин посланик — реши се Чарли. — Ще ми позволите ли да отнема няколко минути от времето ви?

Нейлър не успя да скрие изумлението си.

— Разбира се — кимна Монтвейл. — Какво ще кажеш за някое време утре следобед?

— Господине, щом мога, се качвам на самолет за Париж.

— Сега ли?

— Стига да е възможно, господине.

— И на мен ми се искаше да разменим няколко думи насаме — призна замислен Монтвейл. — А сега моментът е съвсем удобен.

— Благодаря ви, господине — отвърна Кастило.

— Особено след като генерал Нейлър е тук — продължи Монтвейл.

— Моля? — учуди се Нейлър.

— Да отидем в заседателната зала, за да поговорим на спокойствие. Притеснявам се обаче, че ако излезем и тримата, ще привлечем внимание. Нали така, генерале? Някой може да реши, че става нещо, за което трябва и останалите да разберат.

— Господин посланик — обади се Нейлър. — Адютантът ми чака с автомобила отвън, за да ме откара до „Андрюс“. Щом има как, се връщам в Тампа.

— Що се отнася до тръгването — обясни Монтвейл, — ролята ни тук тази вечер приключи. Президентът се зае с други важни неща от програмата си. Ако изникне нещо неочаквано, той знае как и къде да ни открие. Не ми се иска да изгубим следващите два часа, като се усмихвам на хора, които не са ми достатъчно приятни.

— Същото си го мислех и аз — призна с усмивка Нейлър.

— Знам — каза Монтвейл. — Армейският клуб. Да поговорим там. Мога ли да се натрапя, като предлага да отидем там?

— Господин посланик, наистина трябва да се връщам в Тампа — настоя Нейлър.

— Генерале, току-що ни отървах от два часа — поне два — от широко усмихнати хора, които трудно издържаме. Не можете ли да ми отделите едни нищо и никакви трийсет минути? Много ми се иска да присъствате на разговора ми с подполковника.

— Добре, разбира се — примири се Нейлър.

— За да изиграем ролите си докрай, предлагам всеки от нас да си тръгне със собствения автомобил — подхвърли Монтвейл на излизане.

— Аз дойдох със секретар Хол — обясни Кастило. — Може ли да пътувам с вас, генерале?

— Ще използваме една от резервните — реши Монтвейл.

— Как така?

Вместо да отговори, Монтвейл се обърна към един от униформените охранители от Тайните служби, застанал на входа.

— Ще ми трябва моята кола, на генерал Нейлър и една от резервните за подполковник Кастило — нареди той.

— Слушам, господине — отвърна охранителят. След това заговори в микрофона на ревера: — Докарайте колата на Голямото око,

на Тампа Едно и резервна за *дон Жуан*. — След тези думи се обърна към Монтвейл: — След минутка ще бъдат тук, господине.

Трийсет секунди по-късно тъмносин „ГМС Юкон XV“ спря пред тях.

— Ще ви чакам във фойето — обърна се Монтвейл към Нейлър.
— Нали?

— Добре.

Монтвейл тъкмо се качваше в „Юкона“, когато тъмносин „Шевролет Събърбън“ спря зад него.

Полковник с отличителните знаци на адютант слезе от предната седалка, а зад волана се показва щаб-сержант, който изскочи бързо, за да махне покривалата на номерата.

Кастило козирува по навик на полковника.

— Джак, откарай автомобила в Армейския клуб — нареди Нейлър. — Аз ще пътувам с май... подполковник Кастило.

— Слушам, господине — отвърна полковникът.

Друг тъмносин „Юкон“ спря пред шевролета тъкмо когато щаб-сержантът покриваше номерата с четирите звезди отново. Агент от Тайните служби слезе от „Юкона“ и отвори задната врата.

Нейлър се качи пръв. Кастило го последва. Агентът от Тайните служби затвори вратата, настани се на предната седалка и се обърна назад.

— Накъде, господине?

— Към Армейския клуб, ако обичате — отвърна Чарли.

— Слушам, господине — кимна агентът и заговори в микрофона:
— *Дон Жуан и Тампа Едно* са на борда. Тръгваме за Армейския клуб.

„Юконът“ пое към „Пенсилвания Авеню“.

— „*Дон Жуан и Тампа Едно са на борда*“ — повтори Нейлър.

— *Дон Жуан* е представата на Джоел Исаксън за хумор — обясни Чарли.

— Чарли, трябва да ти кажа нещо. И е по-добре да го чуеш, преди да пристигнем.

— Слушам, господине.

— Тази вечер ми се искаше — не ме разбирай погрешно, ти сам си извоюва повишението — да не те бях изпращал да работиш за Мат Хол.

— И на мен ми се въртеше нещо подобно в главата.

— Питам се дали го казваш сериозно — каза Нейлър. — Това е доста трудна и объркана работа, Чарли. Кола на Тайните служби, кодово име в *Тайните служби*. Спомням си за подполковник Оливър Норт^[1] и започвам да се притеснявам.

Кастило не отговори.

— Щях да съм много по-доволен, ако можеше след повишението да поемеш някой батальон — призна Нейлър.

— Съгласен съм с вас, господине. Не съм искал това назначение. Освен това помолих да бъда освободен от длъжност.

— Тази работа няма да стане, тъкмо затова съм притеснен — продължи Нейлър и най-неочаквано смени темата. — Имаш ли някаква представа защо Монтвейл иска да остана с вас в клуба? — Без да даде възможност на Чарли да отговори, зададе нов въпрос: — А ти защо искаш да говориш с него?

— Нямам представа защо иска и вие да сте при него, но аз искам да се разберем защо ми е изпратил Трумън Елсуърт за *Връзки с обществеността*, което ще рече, шпионин...

— Трумън Елсуърт е бивш заместник държавен секретар — прекъсна го Нейлър. — *Връзки с обществеността* след тази длъжност?

— Да, господине. И аз си мислех същото. Освен това не го искам. Искам да се отърва от него, преди да се е окопал в офиса.

— Не е нужно да ти казвам, че Монтвейл е много влиятелен човек. И опасен.

— Това вече ми е известно.

— В Северна Африка — започна да разказва Нейлър, — когато Айзенхауер изпратил Омар Брадли при Патън като офицер за *Връзки с обществеността* — по-точно казано, шпионин — Патън надхитрил Айзенхауер като помолил Брадли да бъде назначен като началник-щаб. Така Брадли трябвало да изпълнява заповедите на Патън. По този начин не можел да каже каквото и да е на Айзенхауер, без Патън да разбере, и не успявал да предаде никаква информация, която Патън не искал да бъде предадена.

— Чувал съм тази история — призна Чарли.

— Нали не искаш въпросният Елсуърт да стане твой началник-щаб? — попита Нейлър. — Елсуърт не е Брадли; той работи за Монтвейл и това няма да се промени по никакъв начин. А ти не си

Патън, който имал също толкова звезди, колкото и Бродли. Ти си един нищо и никакъв подполковник, а Елсуърт е... бивш заместник държавен секретар.

— Тъкмо това ме притеснява — каза Кастило.

— Работата в нашия случай е, че Патън е работил за Айзенхауер. Ти не работиш за Монтвейл. Но той тъкмо това цели. Ако не успее да се наложи сега, ще използва Елсуърт като твой кукловод.

— И на мен ми се струва, че ще стане така, господине — съгласи се Чарли.

— По дяволите, мразя Вашингтон — възкликна Нейлър.

[1] Оливър Норт — служител в администрацията на Рейгън, свързан с продажбата на оръжие за Иран, за никарагуанските контри, действал за свалянето на сандинистите, по всяка вероятност без знанието на президента — (Б.пр.) ↑

V

ЕДНО

*„Дайкири Ла Ундж“
Армейски Клуб, Седемнайсета улица 901
Сз Вашингтон, окръг Колумбия
21:05, 4 Август 2005*

Посланик Монтвейл ги чакаше във фоайето. Качиха се по стълбите на втория етаж, влязоха в „Дайкири Лаундж“ и се настаниха на маса до бара, където Кастило знаеше, че с генерал Нейлър могат за си запалят пури.

Още преди да започнат разговора, стана ясно, че ще трябва да обръщат внимание и на другите посетители.

Главнокомандващият на Централното командване не бе просто познат — по-точно казано, приятел — на поне петима от офицерите и съпругите им, седнали да пийнат по чаша, ами бе най-влиятелният офицер в армията и бе човек, на когото бе желателно да се обръща подобаващо внимание.

Щом първият от приятелите му се приближи, за да стисне ръката на генерал Нейлър, всички останали решиха, че няма да има проблем, ако последват примера му.

При всеки поздрав — независимо колко кратък — се налагаше да бъдат представени и посланик Монтвейл, и подполковник Кастило. А подполковник Кастило не бе свикнал — и дори се чувстваше неловко — да се обръщат към него с новата му титла.

Най-сетне, познатите се свършиха и сервитьорът, който изчакваше настрани, за да вземе поръчката, се приближи.

— Господа, какво си избрахте?

— Аз съм по скоча — отвърна Монтвейл и погледна Нейлър. — Никакви измишльотини. Нещо като най-обикновен „Шивас Регал“. Какво ще кажете?

— Става — съгласи се Нейлър.

„Той какво се опитва да направи? Да не би да е решил да се налага, като определя какво ще пие Нейлър? А Нейлър защо се

съгласява?“

Чарли погледна сервитьора.

— Същото, благодаря — отвърна той.

Когато сервитьорът се отдалечи, Монтвейл попита:

— Какво ще правиш в Париж?

— Господине, все още се опитвам да открия хората, които убиха господин Мастърсън.

— За това ли искаше да говорим?

— Не, господине.

— А би трябвало. Може да успея да ти помогна.

Кастило не отговори.

— И така — продължи Монтвейл, — след като не искаш помощта ми, за какво ще говорим?

— За господин Елсуърт, господине.

— Трумън Елсуърт. Свестен човек. Какво за него?

— Сигурен съм, че е свестен, но на мен не ми трябва човек за *Връзки с обществеността*.

— Ясно. Право на въпроса!

— Да, господине.

— Мога да ти изброя ред причини, поради които завеждащият *Връзки с обществеността*, който се ползва с доверието ми, ще ти бъде от полза.

— Сигурно. Много ви благодаря, но не искам господин Елсуърт.

— Защото си мислиш, че ще шпионира и ще ми докладва ли?

Кастило не отговори. В същия момент му хрумна нещо, което можеше да се окаже подходящото извинение и да си остави още малко време, преди да отговори.

„Дано успея да измисля нещо“.

— Господине, моля да ме извините, но трябва да се обадя по телефона.

Монтвейл го погледна раздразнен. Нейлър вдигна любопитно очи.

Кастило натисна едно от копчетата за автоматично набиране на мобилния.

— Дик — заговори след миг той. — Струва ми се, че ще успея за полета на „Еър Франс“ за Париж в 23:30. Би ли изпратил багажа ми —

и връзката, и визата, и костюма, които оставих на леглото, и лаптопа — в Армейския клуб. Кажи на шофьора да изчака отпред.

Кастило се заслуша за момент, след това продължи:

— В момента съм седнал на по чаша с генерал Нейлър и посланик Монтвейл. — Замълча отново. — Добре. Благодаря, Дик. Ще се обадя от Париж.

Прекъсна разговора и се обърна към генерал Нейлър:

— Майор Милър ви праща най-добри пожелания, господине — предаде той.

Нейлър кимна.

— Защо си против господин Елсуърт да работи с теб? — Монтвейл върна разговора там, откъдето бе прекъснал.

Кастило срещна за миг погледа му.

„Не бива да се предавам без бой“.

— Мислих по този въпрос, господине — отвърна той. — Аз не мога да ви наредя да направите каквото и да е. Ако обаче сте решили да изпратите господин Елсуърт в комплекса „Небраска“, се страхувам, че той по цял ден ще седи в офиса и няма да има какво да прави.

— Какви, по дяволите, ги говориш?

— Ако господин Елсуърт няма достъп до решението на президента за създаването на Звеното за организационен анализ, как да му кажем какво вършим?

— Това е смешно и ти много добре го знаеш — сопна се Монтвейл. — Елсуърт има най-високо ниво на достъп до секретни материали от години.

Кастило отново замълча и Монтвейл се досети защо.

— Кастило, ти да не би да намекваш, че няма да дадеш на Трумън Елсуърт необходимия достъп до секретните материали?

— Господине, просто не разбирам къде е мястото на господин Елсуърт в Звеното и моята мисия.

— Аз ще му дам ниво на достъп за рамките на Звеното.

— Господине, струва ми се, че нямате подобна власт — отвърна Кастило. — Доколкото разбрах, единствено ние двамата с президента можем да разрешим подобно нещо.

— Не мога да повярвам на ушите си! Ти за кого се имаш, дяволите да те вземат? Аз съм директор на Националното разузнаване.

Аз съм човекът, който решава кой има право на достъп до секретни материали и кой няма.

— Посланик, вие нямате никаква власт над решението на президента в този случай — опъна се Кастило.

— Тогава ще трябва да разберем какво мисли президентът по този въпрос — реши Монтвейл — и какво има да каже за неприемливото ти отношение.

— Разбира се, господине. Той ще прецени най-добре — кимна Чарли.

— Преди цялата тази работа напълно да излезе извън релси — намеси се генерал Нейлър, — искам да кажа, че нито един от вас не иска да продължава с този спор.

— Нищо няма да излезе извън релси, генерале — сопна се Монтвейл.

— Чудесно — съгласи се Нейлър, — защото няма да бъде в интерес на страната — или на когото и да е от вас — ако позволите да се случи подобно нещо.

Монтвейл го погледна вбесен.

— Честно казано, генерале, надявах се да ми помогнете да набия малко здрав разум в главата на майор Кастило, да му покажете къде му е мястото в системата.

— Вече е подполковник Кастило, господин посланик — поправи го Нейлър.

— Подполковник — озъби се Монтвейл. — Същата работа като подполковник Оливър Норт, офицер, на когото е била дадена прекалено много власт, а той не знаел как да се справи. Нали знаете случая с подполковник Норт, генерале?

— Не съм убеден, господин посланик, — продължи Нейлър, — че президентът е дал на подполковник Кастило власт, с която той не може да се справи. А вие?

Монтвейл не отговори.

— Позволете ми да ви предложа един вариант, господин посланик — каза Нейлър и огледа заведението, след това, спокоен, че никой не подслушва, продължи по-тихо: — Ако този спор стигне до ушите на президента, ще му се наложи да избира между вас двамата. Доколкото познавам президента, той не обича да действа по принуда.

— Въпреки това...

— Очевидно — продължи Нейлър — вие сте много по-важен за правителството и страната от подполковник Кастило. Подполковник Кастило ще бъде освободен от длъжност. Но ще бъде подменен, защото, както ни е добре известно, президентът обича да има свой агент — агент на президента който да отговаря единствено и само пред него. И двамата сме наясно, че новият човек няма да е лице, което вие предложите, независимо от квалификацията му. Защото по този начин победата ви ще бъде прекалено голяма.

— Значи ще се спре на друг офицер от армията. И ще ви кажа още отсега, господине, че колкото и добре да се справи въпросният офицер, президентът ще го сравнява всеки път с подполковник Кастило и ще си казва, че има още какво да се желае. Причината, от една страна, ще бъдат двете успешни операции, които подполковник Кастило изпълни като агент на президента. А, от друга страна, защото тези две операции съвсем не се дължаха на добрия му късмет. Подполковник Кастило доказа, че е изключително квалифициран за длъжността, за която го бе избрал президентът.

— Ще ви кажа и още нещо, господин посланик, а то е, че президентът винаги, абсолютно винаги, ще си мисли: „Ако Монтвейл не беше тропнал с крак и не ме беше накарал да се отърва от Кастило, нещата щяха да са съвсем различни“. Нали присъствахте на церемонията. Той само дето не му даде медал.

Нейлър се обърна към Чарли:

— А ти, подполковник, ще трябва да се научиш на неща, на които не са те учили в „Уест Пойнт“. Приемливото разрешение на даден въпрос не означава, че си се предал. Налага се да се правят компромиси, в случая с посланик Монтвейл, както се налага и той да направи компромис по отношение на теб. В противен случай и двамата ще предадете доверието на президента, а съм убеден, че нито един от двамата не иска да се случи подобно нещо.

Монтвейл се канеше да отговори, когато сервитьорът донесе напитките им и се наложи да прекъснат разговора.

След като се отдалечи, посланикът разбърка замислен напитката в продължение на няколко секунди и протегна пластмасовата бъркалка към Кастило.

— Вземи я — нареди директорът на Националното разузнаване. — Приеми, че е маслинова клонка.

— Правете любов, не война, така ли? — попита Кастило и взе бъркалката. Нейлър го погледна недоволено.

— Нямам желание да воювам с теб, Чарли — продължи Монтвейл.

„Чарли“, вместо „Кастило“! Няма „подполковник“, нито дори „майор“!

„Той се опитва да ме омае, а това означава само опасности“.

— Нито аз с вас, господин посланик.

— Да сложим тогава картите на масата.

— Моята карта е само една: да се обърна към президента и да му призная, че няма да мога да работя качествено, докато господин Елсуърт ми наднича над рамото и ви докладва за всичко, което имам намерение да предприема.

— Просто не разбирам защо фактът, че ще бъда добре информиран, ти пречи на работата — учуди се Монтвейл. — Сигурен съм, че се доверяваш на генерал Нейлър.

— Не го прави — бе категоричен Нейлър. — Честно казано, искрено се надявах да ми се доверява, но така и не стана.

Монтвейл изви вежди.

— Сигурен съм, че и двамата добре разбирате, че това ще бъде още една стрела в колчана ми, ако се наложи да се обърна към президента. „Господин президент, той не се доверява дори на генерал Нейлър. Нали помните Оли Норт?“

Нейлър се намръщи.

— На тези думи президентът би отвърнал: „Така е, защото подполковник Кастило не работи за генерал Нейлър, а за мен“.

— Всичко е ясно — отвърна Монтвейл с усмивка след малко.

— Ще отнесете ли въпроса до президента, господин посланик? — попита Кастило.

— По всяка вероятност ще го направя, макар не веднага. Картата, с която разполагаш в момента, е асо. Генерал Нейлър е прав. Ако президентът беше на мястото на папата, след речта му тази вечер сигурно щеше да бъдеш провъзгласен за Свети Карлос Спасител на страната.

И Нейлър и Чарли се разсмяха.

— Значи ще намерите на господин Елсуърт някаква друга задача — продължи да настоява Кастило.

— Нека ти покажа своите карти — отвърна Монтвейл. — Става ли?

Чарли кимна.

— Много съм впечатлен от теб.

— На това ли му се казва „замазване на положението“?

— Изслушай ме. Няма да ти струва нищо. Само малко време.

— Стандартната ми тактика, когато имам работа с по-умен от мен, е да бягам надалече — обясни Кастило.

— Това ли е твоето замазване на положението?

— Не съм на вашето ниво и го знам. Само защото звучи ласкателно, не означава, че е истина — продължи Кастило.

— Защо тогава да е лъжа, че съм впечатлен от теб?

— Зависи от какво точно сте впечатлен?

— Също като президента, аз съм на мнение, че ти се справи блестящо с откриването на самолета и въпросния Лоримър. Проблемът ми е — освен че президентът те смята за велик — че съм на мнение, че трябва да работиш за мен.

— Господин посланик, не искам да работя за вас.

— Едва ли това е най-важното в момента. Президентът много харесва личния си агент.

— От вас, господине, искам единствено да ме оставите на мира, за да свърша онова, което ми е поръчал президентът.

— Докато не каза това, си мислех, че наистина си точно толкова умен, за колкото те представя президентът — отвърна Монтвейл.

— Моля?

— Не можеш да си позволиш да си сам, Чарли — продължи Монтвейл. — Имаш нужда от мен. От връзките ми. От властта ми. От влиянието ми. В Ленгли и сградата на Дж. Едгар Хувър използват снимката ти за мишена на дартс. Във ФБР те мразят точно колкото и приятеля ти Хауърд Кенеди.

— Не бях сигурен, че вярвате на тези приказки.

— Просто проверих — призна Монтвейл. — Имам приятели в Бюрото. Няма човек, който да не се зарадва, ако се намери някой да изкорми и разпъне Кенеди.

Любопитството надделя у генерал Нейлър.

— Кой е този човек? Какво е направил?

Монтвейл се усмихна покровителствено.

— Както Чарли ми каза — а моите приятели потвърдиха — след като е бил допуснат до най-кирливите ризи на ФБР, господин Кенеди отишъл да работи — предполага се, че получава доста голяма заплата — за известен руски мафиот, някой си Александър Певснер, и отнесъл със себе си тайните. — Той замълча за миг. — А нашия приятел Чарли го мразят, защото, когато изпратили инспектор да му съобщи, че е длъжен в мига, в който влезе в контакт с Кенеди, да ги уведоми, нашият общ приятел Чарли им казал хич да не се надяват. Освен това подозират — и то с основание — че Чарли стои зад заповедта на президента да прекратят търсенето и преследването на господин Кенеди.

— Певснер и Кенеди ни бяха от полза в миналото — обясни Кастило. — И със сигурност мога да кажа, че ще ни бъдат от полза и в бъдеще.

Чарли забеляза изражението на Нейлър.

„Поглед на съжаление и недоверие. Той си мисли, че съм тръгнал по пътя на Оли Норт. А аз току-що изгубих битката. Какво, по дяволите, очаквах?“

Монтвейл е прав, аз наистина съм младши офицер, който се е сдобил с прекалено много власт, с която трудно се справя.

Аз съм една много малка рибка, пусната сред големите акули“.

— Какво предлагате, господин посланик? — попита Кастило.

— Докато дойде моментът, в който мога да убедя президента — а въпросът е кога ще стане, не дали — че Звеното за организационен анализ трябва да бъде под мое командване, смятам, че е в интерес и на двамата да си сътрудничим.

— Как?

— Ти ще ме държиш в течение какво става. Не ми е приятно, когато вляза в Овалния кабинет, президентът да ме посреща с думите: *„Чарлс, направо няма да повярваш какво е направил Кастило“*, а аз да нямам представа за какво ми говори. Искам да мога да му кажа, че съм наясно какво правиш, и по този начин да ти помогна.

— Съжалявам — отвърна той и усети как погледът на събеседника му го изпепелява, — но ако това означава да се примиря с вашия човек, който ще се занимава с *Връзки с обществеността*, няма да стане.

„Изражението на генерала означава, че току-що съм се прострелял в крака“.

— Можем да поговорим по този въпрос — предложи Монтвейл.

— Да поговорим ли? — заекна Кастило. Не бе очаквал подобен отговор.

— Това означава, че ти ми предлагаш вариант, а аз преценявам дали да го приема.

— Обаждането ми отпреди малко, помните ли? Разговарях с началник-щаба си, майор Ричард Милър.

— Какво за него?

— Изтеглете господин Елсуърт от офиса ми и ще инструктирам майор Милър да ви каже какво и защо върша — при това бързо — всичко, което може, без да застрашава живота на когото и да било от екипа ми.

— Предполагам, че говорим за един и същи майор Милър?

— Моля?

— Синът на генерала, нали? Мъжът, чийто живот спасихте — като рискувахте и собствения си живот, и кариерата си — в Афганистан. Говорим за мъжа, когото госпожа Уилсън обвини, че й правел неприлични предложения по време, когато е изпробвала вашите креватни умения? За същия ли майор Милър става въпрос?

— Да, господине. За същия майор Милър.

— Разбрахме се — одобри Монтвейл, надигна се от стола и подаде ръка на Чарли.

„Мили боже! Получи се прекалено бързо. Кога ли ще ми отреже главата?“

Монтвейл стисна здраво ръката на подполковника.

— Новите ни отношения ще бъдат значително по-приятни, отколкото предполагам, че ти предполагаш, че ще бъдат.

— Така е, господине — отвърна Чарли.

— Добре, защо заминаваш за Париж? — попита Монтвейл, след като се отпусна на стола.

„Вече се договорихме и постигнахме примирие. Аз ще спазя своята част“.

— Помолих посланик Лоримър, бащата на господин Лоримър, да ми даде пълномощно, с което да се погрижа за имотите на сина му в

Париж и Уругвай. Искам да проверя дали в апартамента и имението няма някоя следа.

— И в Уругвай ли ще ходиш?

— Да, господине.

— Смяташ ли, че си достатъчно квалифициран за подобно нещо?

— Не, господине, не съм. Ще помоля представителите на ЦРУ в двете страни да ми помогнат.

— Защо си мислиш, че ще го направят?

— Защото вече съм работил с тях. Преди ми помогнаха.

Монтвейл кимна.

— Има ли още нещо, което трябва да знам?

— Имам още един източник на информация в Будапеща. Предпочитам да не го назовавам. Той ми даде списък с хората, замесени в скандала „Петрол срещу храни“, и ме накара да му обеща да не го давам нито на Агенцията, нито на друг. Ще отида да се срещна с него, за да ме освободи от обещанието.

— Ами ако не го направи?

— Ще трябва да намеря друг, който да ми предостави същия списък.

Монтвейл кимна и премина на друг въпрос.

— Какво стана с парите?

— Изтеглихме ги от Уругвай и първо ги прехвърлихме в сметката на агент от ФБР, която беше открил на Каймановите острови.

— Юнг ли? Онзи, който е бил с вас, когато са убили Лоримър ли?

— Да, господине. Изпратих го в Уругвай да прикрие следите ни.

— Той ще се справи ли?

— Струва ми се, че да, господине.

— Ще ти бъде от полза, ако остане на постоянна работа при теб — подхвърли посланикът. — Мислил ли си по този въпрос?

— Да, господине, мислих. Секретар Хол го уреди.

— Чудесно. Само че следващия път, когато изникне подобен въпрос, първо се обърни към мен.

„Той да не би да се опитва да разкара Мат Хол?“

— Слушам, господине.

— Каза, че са прехвърлени „първо“ в сметката на Юнг — продължи да го разпитва Монтвейл.

— След това, днес сутринта, ги прехвърлих в сметка на мое име в същата банка, „Лихтенщайнише Ландесбанк“.

— На твое име ли?

— На името на германец — другата ми самоличност, която понякога използвам. Прецених, че така ще бъде най-добре.

— Имаш ли доверие на хората от фирма „Госингер“? Те ще си мълчат ли? — попита Монтвейл.

— Да, господине — потвърди Кастило и чак тогава се усети. *„Боже, той знае и за това. Освен това зададе въпроса на съвършено чист немски“.*

Монтвейл превключи на английски:

— По дяволите, той е невероятен, нали генерале? — попита посланикът.

Нейлър не отговори. Вместо това попита:

— Мога ли да попитам за какви пари става въпрос?

— Разбира се, че можеш да попиташ — усмихна се Монтвейл. — Дали ще получиш отговор, зависи от подполковника, тъй като сам изтъкна, че единствено той и президентът са напълно запознати с въпроса. Ще извърши престъпление, ако кажа.

„Сега пък какви ги върши? Играе ли си с мен? Или може би с генерал Нейлър? Дали не е и с двамата?“

— Генерале — започна Кастило. — Лоримър имаше почти шестнайсет милиона долара, пръснати в няколко банки в Уругвай. Ние ги взехме. Сега се използват от Звеното за организационен анализ.

— Как го направихте? — попита Нейлър.

— Нужно ли е той да знае тези подробности, подполковник? — обади се Монтвейл.

— Не е нужно — отвърна вместо Чарли Нейлър. — А и не искам да знам.

— Имам достъп до бизнес полети до Европа и Бразилия — обясни Монтвейл. — Ще те улесни ли, ако можеш да ги използваш?

— По-скоро ще привлече вниманието към мен — отвърна Чарли.

— Те са на Агенцията — уточни Монтвейл. — Агенцията притежава две чартърни компании в Европа и една в Бразилия. Нещо като въздушния вариант на лимузините, които кръстосват Манхатън. Едва ли, ако използваш някой от тях, ще привлечеш внимание. Мога —

освен ако самолетът не ти трябва единствено за превоз от точка А до точка Б — да уредя по-бързото ти придвижване.

— Мога ли да се възползвам някой друг път?

— Когато си стиснахме ръцете, си извоюва това право — отвърна Монтвейл. — Всичко е наред, стига да се придържаш към твоята част от сделката.

Той извади портфейл от самото си, изтегли визитка и я остави на масата. След това бръкна за електронен бележник в другия джоб, направи справка и написа няколко номера на визитката. Подаде я на Кастило.

— Докато стигнеш в Париж, въздушните лимузини ще са уведомени, че когато им позвъниш, ще са на твое разположение. Последният номер е моят. Използвай го, когато имаш нужда и не успееш да се свържеш през централата на Белия дом.

— Благодаря ви — кимна Кастило.

— Има ли нещо, което да направя за теб? — попита посланикът.

— Госпожа Уилсън сега е старши аналитик на отдел „Южна Америка“ в Агенцията — обясни Кастило.

Монтвейл сви устни и се замисли.

— Знаех, че е успяла да мине между капките и да се уреди да не я уволнят — отвърна той. — Това е недопустимо, нали?

— Двамата с Милър се натъкнахме на нея тази вечер. Беше във фойето на „Мейфлауър“ — обясни Кастило. — Нарече ме „*копеле гадно*“.

— Разбирам я как се чувства — кимна Монтвейл. — Ще се заема с въпроса още утре сутринта.

— Благодаря ви.

— Има ли друго?

— Не, господине. Не се сецам за друго.

— В такъв случай ще ви оставя — заяви Монтвейл.

Изправи се, допи напитката и подаде ръка на изправилия се Нейлър.

— Винаги ми е приятно да се видим, генерал Нейлър.

След това се обърна към Кастило, стисна и неговата ръка и го шляпна по рамото.

— Получи се по-добре, отколкото очаквахме, нали? — усмихна се той. — Дръж ме в течение, подполковник.

— Слушам, господине.

Монтвейл излезе от заведението и Нейлър и Чарли седнаха.

— Боже! — възкликна Чарли. — Защо се чувствам толкова неестествено, когато той се държи мило и любезно?

— Сигурно защото не си спал, докато са ви учили да не подценявате врага.

Кастило се разсмя.

— Не трябваше да го казвам — продължи замислено Нейлър след малко. — Срещата си я биваше, но съм сигурен, че можем да вярваме на думите му. Той винаги получава каквото си е наумил.

— По-точно?

— Ако успееш, той ще си припише заслугите. Ако се провалиш, ще заяви, че подобно нещо не би се случило, ако беше под негово командване.

Кастило изпъшка.

— Освен това има право — обясняваше Нейлър. — Имаш нужда от връзките и влиянието му. ФБР и ЦРУ — и всички останали — се страхуват от него. И има защо. Щом се разчуе, а скоро наистина ще се разчуе, че си негов човек, хората много ще се замислят дали да ти забият нож в гърба.

— Аз си мислех, че съм човек на президента — отвърна Кастило.

— Така е. Само че президентът е свестен човек. Затова пък посланикът е известен като последовател на философията на Кенеди.

— Какво ще рече това, господине?

— Не се ядосвай, а дай на всеки заслуженото — обясни Нейлър. — С този човек шега не бива. Но пък, от друга страна държи, на думата си.

Кастило погледна часовника си.

— Трябва да се преоблека, преди да тръгна за „Дълес“ — рече той. — Преди това искам да пийна още едно.

— И двамата имаме нужда от още едно — кимна Нейлър.

— Има нещо, което трябва да свършиш преди това.

— Какво, господине?

Нейлър извади мобилния си телефон и натисна едно от копчетата за автоматично набиране.

— Доня Алисия, обажда се генерал Нейлър — започна той.

— В момента седя в Армейския клуб във Вашингтон заедно с подполковник Кастило и той ви поздравява.

Последва мълчание.

— Да, госпожо, точно това казах.

Подаде мобилния на Чарли.

— Баба ти иска да ти каже няколко думи, подполковник.

Час и половина по-късно полет „9080“ на „Еър Франс“ набираще височина над Делауеър, а хер Карл Госингер, вашингтонският кореспондент на „Тагес Цайтунг“, протягаше ръка към втората чаша шампанско от стюардесата в отделението за първа класа. Стресна я, когато изруга *„По дяволите!“*

Току-що се сети, че не бе отишъл да види специален агент Елизабет Шнайдер в болницата и дори не се бе сетил да ѝ позвъни, за да ѝ обясни защо няма да успее.

ДВЕ

Апартамент 222 „Интерконтинентал“

Париж „Рю Кастилон“ 3

Париж, Франция

12:30, 5 Август 2005

Пиколото остави куфара на Кастило на спретнатата стойка до гардероба, прие с удоволствие бакшиша и си тръгна, затваряйки тихо вратата след себе си. Кастило се отправи с бърза крачка към тоалетната, за да се облекчи, след това седна на едно от двойните легла. Посегна към телефона и набра номер, който помнеше наизуст.

— Американското посолство — обади се приятен женски глас.

— Monsieur Delchamps, s'il vous plait^[1].

Парижкият представител на ЦРУ се обади на второто позвъняване.

— Дешамп.

— Казвам се Госингер, господин Дешамп. Вероятно ме помните от срещата ни в „Крийон“.

Дешамп се поколеба за секунда.

— Да, разбира се, че ви помня, господин Госингер. Очаквах да ми позвъните. И сега ли сте в „Крийон“?

— В „Континентал“. Питам се дали сте свободен за обяд.

— Да, свободен съм. Какво ще кажете да похапнем по един хамбургер?

— Да не би да предлагате „Макдоналдс“?

— Не. В „Макдоналдс“ предлагат хамбургери по френски. В „Харис Нью Йорк бар“ все още предлагат истински хамбургери. Точно до „Континентал“ е. Искате ли да се видим във фойето? Мога да тръгна веднага.

— Истински хамбургер звучи доста примамливо. Ще чакам. Благодаря.

— Вашето желание е заповед за мен, хер Госингер — заяви Дешамп и затвори.

Десет минути по-късно, Дешамп — невзрачен човечец в края на петдесетте, облечен в изпомачкан костюм — зави от „Рю дьо Риволи“.

Подаде ръка на Кастило.

— Много ми е приятно да се видим отново, господин Госингер. С какво мога да ви помогна?

— Да почакаме, докато стигнем в „Харис“ — отвърна Кастило.

— Както пожелаете, господине — съгласи се Дешамп.

Чарли го погледна внимателно. „*Този май се бърза с мен. Какво ли е намислил?*“

— Историята на „Континентал“ е много интересна, господин Госингер — започна Дешамп, докато вървяха по „Рю Кастилион“ към „Риц“ и Плас Опера. — Искате ли да ви разкажа?

— Ще ми бъде безкрайно приятно — отвърна Кастило с усмивка, включвайки се в играта.

— Навремето на мястото му имало манастир — обясни Дешамп. — Луи XVI и женичката му — същата онази Мария Антоанета, която се разпоредила „*Като нямат хляб, да ядат пасти*“ — били отведени там, преди да ги закарат на Плас дьо ла Конкорд, за да им резнат главите в името на свободата.

— Сериозно?

— Самата истина.

— Благодаря ви, че ми разказахте.

— За мен беше удоволствие, уважаеми господине — кимна Дешамп. — Но позволете ми да продължа разказа си, след като ви е толкова интересно.

— Слушам ви най-внимателно — отвърна Кастило.

В същия момент разговорът им бе прекъснат от невероятно красива дългокрака блондинка, която излезе от хотел „Риц“. Беше заобиколена от четирима мускулести мъжаги, на които отдалече им личеше, че са охрана. Тя се качи на задната седалка на един „Майбах“ и безкрайното ѝ бедро се оголи. Единият от горилите седна на предната седалка, друг затича към мерцедеса, спрял отпред, а останалите двама хукнаха към друг мерцедес отзад. Конвоят потегли към „Рю дьо Риволи“, без да се интересува от останалата част от света.

— Искрено съжалявам, че не мога да ви кажа коя е дамата, господин Госингер, след като забелязах, че проявявате интерес — отбеляза Дешамп, докато двамата подминаваха входа на „Риц“. — Сигурен съм, че е известна.

— Или е известна, или е някоя скъпо платена проститутка — отвърна Кастило.

— Две възможности, които в никакъв случай не са взаимно изключващи се — обобщи Дешамп.

Кастило се разсмя.

— Та, разказвах ви за „Континентал“, нали така? — попита представителят на ЦРУ и продължи, без да дочака отговор: — Тъкмо в „Континентал“ — доколкото си спомням през 1880 година, но не съм убеден — станал най-забележителният рекламен заговор на всички времена.

— Рекламата винаги ми е била слабост — закима Кастило. — Разказвайте.

— Туризмът тъкмо започвал да процъфтява и да се превръща в доходоносен бизнес — обясни Дешамп. — И англичаните, и италианците, и германците, и, разбира се, французите се съревновавали с безмилостните долари на янките туристи. В Манхатън почти нямало бил борд, на който да не приканват янките да отскочат до Англия, Италия, Германия или Франция. Те били толкова много, че почти никой не ги забелязвал. А рекламата била скъпо удоволствие, което доста притеснявало французите.

— Дълго умували и докато проучвали въпроса, французите осъзнали, че рекламата прокарва новите идеи. Сигурен съм, че ще си спомните, че Едисон тъкмо бил създал електрическата крушка, така че било желателно в рекламите да се появи и крушка. Французите отлично знаели, че янките си падали по гърдести мадами, затова в рекламата трябвало да има и едрогърда мацка. Какво ще кажете за една цицореста мадама, вдигнала над главата си електрическа крушка?

Чарли се изсмя гръмко.

— Кучи сине, хвана ме. Статуята на свободата.

Дешамп се усмихна и кимна.

— Ако я дадем на янките, сетили се хитрите жабари, ако я наречем „приятелски подарък“ или нещо подобно, янките не само че няма да я махнат — нали са готови и на глава да се изправят, само и

само хората да ги харесват — ще я поставят на място, където всички да я виждат. Ако им я дадем, те ще плащат за поддръжката ѝ. Ако си изиграем картите както трябва, можем дори да ги изнудим да платят една част от нея — по-голямата част.

— Господи, това историята е невероятна наука — отбеляза Кастило.

— Срещата се състояла във вашия хотел — продължи Дешамп. — А това е „Рю Дану“, където се намира легендарният нийоркски бар „Харис“. Сигурно ще ви се стори интересно, че Ърнест Хемингуей често-често се отбивал в „Харис“.

— Невероятно — потвърди Кастило, докато Дешамп задържа отворена вратата на бара, за да влезе.

— По онова време Париж е бил известен като интелектуалния център на света. Истината е, че преди да пратим тук ракети „Пършинг“, за да им спасим жабарските задници, те бяха опразнили френската хазна и бяха заличили цяло едно поколение мъже във войната с швабите...

Той замълча, за да упъти Чарли. Посочи стълбите към подземния етаж. Последва Кастило по тесните извити стълби, след това двамата се настаниха на високи столове на бара и агентът продължи, откъдето бе прекъснал:

— Който разполагал с доларите на янките, животът тук му се струвал евтин. Да не говорим, че повечето млади жабарчета се били споминали из окопите, нямало проблем да откриеш подходящото място, за да си навреш оная работа.

Барманът дойде за поръчката.

— Предлагат и други неща, но хамбургерите са без грешка — обясни Дешамп.

— Става — съгласи се Кастило.

Дешамп поръча — на съвършен френски с парижки акцент, отбеляза Кастило — хамбургери, не препечени, и две бутилки бира „Дортмундер Юнион“.

— Не ви ли се струва интересно, хер Госингер, че сте отпуснали седалищните си части на мястото, на което е много вероятно едно време да е седял Хемингуей?

— Наистина съм впечатлен — потвърди Кастило.

— А ще ви бъде ли интересно, ако ви разкажа една истинска история от времето, когато Хемингуей е бил във армията?

— Разбира се.

— Карал линейка в италианския армейски медицински корпус — започна отново Дешамп. — Както вероятно знаете, уважаеми хер германец, шофьорите на линейки са редници. От време на време се появявал по някой редник I-и клас, дори някой ефрейтор, служил дълго и предано, но обикновено зад волана сядали редници.

— Май е така — съгласи се Кастило.

— Хемингуей бил лейтенант — уточни Дешамп. — Италианското правителство преценило, че няма да е твърде добре, ако всички американски момчета, хукнали да изпълнят патриотичния си дълг във войната, вземат да пишат на маминките как в италианската армия редниците карали линейки, как ги хранели и пояли, затова решили да ги направят младши лейтенанти.

— Наистина ли?

— Самата истина. Нали ви беше интересно?

— И още как! Знаете ли какво ми се иска да науча?

— Слушам ви.

— Кажете ми да не би да изнасяте тези невероятни, не, по-скоро удивителни лекции за почти неизвестни факти от историята на всеки, който пристигне в Париж, или имате някаква интересна — дори бих казал нечестива — цел, та ми разкажете всичко това?

— Във вашия случай, уважаеми хер германец Госингер, ми бе наредено да ви разкажа всичко това — призна Дешамп и извади лист от джоба си.

„За втори път ме нарича «уважаеми хер германец»“. Това пък какво трябва да означава?

— Това пристигна в шест тази сутрин, подполковник. — Дешамп подаде листа на Кастило. — Заради него се наложи да стана в неприлично ранен час и да се замъкна в противното посолство, за да го взема. Естествено, се вкиснах, при това по няколко причини.

Кастило разгъна листа и зачете.

СТРОГО СЕКРЕТНО
СПЕШНО

ВАДЕНЕТО НА КОПИЯ — СТРОГО ЗАБРАНЕНО

ДА СЕ ПРЕДАДЕ НЕЗАБАВНО НА ЕДГАР ДЖ. ДЕШАМП ЛИЧНО.

ОЧАКВАМ ДОКЛАД ЗА ЧАСА, В КОИТО Е ПРЕДАДЕНО,

И ПРИЧИНИ, В СЛУЧАЙ ЧЕ НЕ БЪДЕ.

ОТ: ДИРЕКТОРА НА НАЦИОНАЛНОТО
РАЗУЗНАВАНЕ

ДО: ЕДГАР ДЖ. ДЕШАМП — ПРЕДСТАВИТЕЛ НА
ЦРУ В ПАРИЖ

КОПИЯ: (СТРОГО СЕКРЕТНО) ДЪРЖ. СЕК.; ДИР.
ВЪТР. БЕЗОП.; ДИР.ЦРУ

ПОДПОЛКОВНИК К. Г. КАСТИЛО, САЩ, ПЪТУВА
КЪМ ПАРИЖ ВЪВ ВРЪЗКА С ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА
ВЪЗЛОЖЕНАТА МУ ОТ ПРЕЗИДЕНТА НА
СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ МИСИЯ, ЗА
КОЯТО ЕДИНСТВЕНО ТОЙ МОЖЕ ДА ВИ ДАДЕ
ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗЯСНЕНИЯ.

ДА СЕ ОКАЖЕ ПЪЛНО СЪДЕЙСТВИЕ НА
ПОДПОЛКОВНИК КАСТИЛО И ДА МУ БЪДАТ
ПРЕДСТАВЕНИ ВСИЧКИ РАЗУЗНАВАТЕЛНИ
МАТЕРИАЛИ, ОТ КОИТО СЕ НУЖДАЕ, КАКТО И ДА
МУ СЕ ОСИГУРИ НЕОГРАНИЧЕН ДОСТЪП ДО
САМОЛЕТИТЕ, СОБСТВЕНОСТ НА АГЕНЦИЯТА,
ПРЕДСТАВЕТЕ МУ НЕ САМО РАЗУЗНАВАТЕЛНИТЕ
МАТЕРИАЛИ, КОИТО ПОИСКА, А И ВСИЧКИ ДРУГИ
МАТЕРИАЛИ, КОИТО ПРЕЦЕНИТЕ, ЧЕ МОГАТ ДА
ПРЕДСТАВЛЯВАТ ИНТЕРЕС ЗА НЕГО.

ЧАРЛЗ У. МОНТВЕЙЛ

ДИРЕКТОР НА НАЦИОНАЛНОТО РАЗУЗНАВАНЕ
СТРОГО СЕКРЕТНО

— Когато Монтвейл се обади миналия път, ми каза, че си майор, шефе — намръщи се обвинително Дешамп.

— От вчера съм подполковник — уточни Кастило.

— Радвам се, че ще бъда сред първите, които ще те поздравят.

— Нямам нищо общо с този документ — призна Чарли и върна съобщението. — Затова пък обяснява интересната лекция по история, нали?

— Ще ми разкажеш ли за възложената ти от президента мисия, или ще се ебаваме един с друг и ще се въртим в тъмното?

— Не е просто мисия. Има и президентски указ — започна Кастило. — Накратко казано, трябва да открия и „обезвредя“ убийците на Джек Пачката Мастърсън в Буенос Айрес.

— И в края на краищата за кого работиш? Под прякото командване на Монтвейл ли си?

— Не, приемам заповеди единствено от президента. Монтвейл е решил, че трябва да работя за него.

— Това вече обяснява среднощното billet-doux^[2]

— Този човек ме кара да се чувствам като шестнайсетгодишна девственица, погната от трийсетгодишен мераклия, който не признава „не“ за отговор.

— Отлично те разбирам, макар да ми се струва, че ти никога през живота си не си бил шестнайсетгодишна девственица — засече го Дешамп. — ООН уведомиха посолството, че Лоримър е бил убит по време на грабеж, ни повече, ни по-малко, в Уругвай. Повече от очевидно е, че това са пълни глупости. Ти знаеш ли какво в действителност става?

— Гръмнаха го с „Мадсън“ в имението, което има там.

— Източникът ти сигурен ли е?

— Бях там. Тъкмо бях съобщил на Лоримър, че имам намерение да го върна на любящото му семейство, когато някакъв навря дулото на „Мадсън“ през прозореца, заби два куршума в главата му и рани един от моите хора.

— Доста бурен живот водиш, шефе.

— Освен това лошите видяха сметката на друг от хората ми, сержант от „Делта Форс“, който не се даваше лесно. Бяха истински професионалисти.

— И за съжаление, същите тези професионалисти са успели да се изнесат от *Долината на сълзите*, преди да ти съобщят за кого работят.

Кастило кимна.

— Бяха шестима, облечени в черно, и не носеха никакви документи.

— Това прилича на Спецназ или Мосад — отбеляза Дешамп. — Може би дори на *Жабите десантници*.

— Какви?

Барманът им донесе „Дортмундер Юнион“. Дешамп изчака човекът да се отдалечи и едва тогава продължи:

— Френските парашутисти десантници — обясни Дешамп. — Невероятни са. Френският вариант на британските елитни военни части SAS. Оттам произлизат. Ако слуховете са верни, сред тях има и цяла група от Спецназ. И от Спецназ, и от Чуждестранния легион.

— Французи значи — замислено отвърна Чарли.

— Защо не. Доколкото разбрах, жабарите са били затънали до ушите в тази работа „*Петрол срещу храни*“, а чух, че въпросният Лоримър е знаел кои са играчите.

— Дори не се бях сетил да французите — призна Кастило.

— Ти нищо ли не научи от Лоримър? Господи, как изобщо успя да го откриеш? При това в Уругвай!

— Научих, че от парите за подкупи са дръпнати почти шестнайсет милиона, но както ти се изрази, той предаде богу дух и душата му отлетя от *Долината на сълзите*, преди да успее да го попитам.

— Просто си трайкай и чакай да видиш кой ще се опита да се докопа до паричките.

— Ние вече се докопахме — призна Чарли.

— Браво на вас! — Дешамп посегна към чашата си, вдигна я и чукна чашата на Кастило.

Човекът на ЦРУ отпи и продължи:

— Ще ми разкажеш ли как успя да откриеш Лоримър? Бях убеден — миналия път ти казах — че храни рибите или в Сена, или в Дунав.

— Имам информатор, един репортер, който следи трансферите на пари, придобити от „*Петрол срещу храни*“ от Германия за Южна

Африка — Уругвай и Аржентина — и той ми даде някои имена. Показах ги на агент от ФБР в Монтевидео, който нищи прането на пари в района. Отвори една от папките си и вътре лъсна снимката на Жан-Пол Лоримър. Беше с нова самоличност — Жан-Пол Бертран, с ливански паспорт, водеше се търговец на антики — и ми се струва, че когато престане да търсят Лоримър, той щеше да се изнесе някъде другаде... пак на майната си.

— Откъде е този репортер?

— От един германски вестник.

— Като каза германски, каква е тази работа с Госингер? — полюбопитства Дешамп.

— Роден съм в Германия. Майка ми е германка. Затова за германците си оставам техен поданик завинаги и имам немски паспорт. Много удобно прикритие.

— А кой е Кастило?

— Баща ми е бил пилот на „Хюи“, загинал във Виетнам, преди да се ожени за майка ми. Когато бях на дванайсет, родителите на баща ми разбраха за мен и ме взеха в Щатите, затова американският ми паспорт е с името на баща ми.

Дешамп срещна погледа му, ала не заговори веднага.

— Бих казал, че и командосите са замесени, но...

— Кои командоси?

— Die Kommando Spezialkräfte, германските *Специални части*. Не ги ли знаеш?

„Германското му произношение е безупречно. Все едно че е берлинчанин. Той нали ми каза, че е работил в Берлин“.

— Двама от тях бяха чернокожи — добави Кастило. — Дори не ми е минало през ум, че маже да са германци.

„Което е адски тъпо от моя страна“.

Стори му се, че Дешамп се кани да каже нещо, ала след, това изглежда, размисли.

— Хайде, казвай — подкани го Чарли.

Дешамп задържа погледа си върху него, след това сви рамене.

— Някои от хлапетата — боже, хиляди са — са в същото положение като твоето, само че семействата на чернокожите им бащи не ги искат в Щатите. Когато пораснат — и разберат, че да си чернокожо копеле в Германия изобщо не е весело — не им е никак

лесно да си намерят работа, но се водят германски граждани и спокойно могат да влязат в армията. Много от тях са направили точно това. А повечето не хранели топли чувства към Америка.

— Трябваше да се сетя — призна Кастило.

— Според мен обаче е много малко вероятно КСК да са замесени в събитията в Уругвай. Малко вероятно наистина, но не и невъзможно. Все пак ги държат доста изкъсо.

— В Афганистан имаше разни германски *Специални части* — спомни си Кастило. — Само че черни така и не видях.

— Какво ще правиш в Париж?

— Можеш ли да ме вкараш в апартамента на Лоримър?

— Мога, но няма да намериш нищо — обезкуражи го Дешамп. — Второ бюро и хората от ООН преровиха всичко, веднага щом се разбра, че Лоримър липсва. И аз поогледах, когато се разбра, че интересът към дипломата е голям.

„*Прав е. Тая работа е напълно безсмислена. Инспектор Клузо отново прецака работата*“.

— Сега си спомням — продължи Дешамп, — че аз ти казах, че за Лоримър вече са се погрижили. Затова е най-добре да огледаме още веднъж. Нещо специално ли търсиш?

— Нищо конкретно. Все нещо може да ме насочи към хората, които очистиха Мастърсън.

— Само за това ли си в Париж?

Чарли кимна.

— После къде заминаваш? Да се срещнеш с германския репортер ли?

— Отивам във вестника му. Иска ми се да си поговоря с издателя.

— Той къде е?

— Във Фулда.

— Не мога да те вкарам в апартамента по светло. Затова предлагам, след като приключим с хамбургерите — ако изобщо някога ни ги донесат — да отидем до посолството и да прегледаме моите записки. Може да забележиш нещо, което аз съм пропуснал. Нали имаш американски паспорт?

Чарли кимна.

— Докато сме там, ще звънна в Брюксел и ще поръчам едно „Евроджет“ такси да те вземе от „Шарл де Гол“ на сутринта. Кое летище е най-близо до Фулда? Рейн на Майн ли?

Кастило кимна отново.

— Вече не е Рейн на Майн; нали го върнахме на германците преди няколко седмици. Сега се води международно летище Франкфурт.

— Старият ред си отива и отстъпва място на новия. Запиши си го някъде.

Кастило се разсмя.

— Ед, не ми се иска много да използвам „Евроджет“. След като приключим в апартамента, мога да се кача на влака.

— Заради Монтвейл ли се притесняваш?

Кастило кимна.

— От друга страна, ако той разбере, че си използвал самолета му — а той със сигурност ще разбере — ще реши, че си му в кърпа вързан. А в такива случаи се казва, че успешно си разоръжил противника.

— Кажу ми, Дешамп, защо ме караш да се чувствам като глупак?

— Не си глупак, шефче. Просто ти липсва опит, но в никакъв случай не си глупак.

— А дали няма да те интересува сравнително честна работа в столицата?

Дешамп задържа дълго погледа му.

— Защо не поговорим по този въпрос отново, шефе, след като откриеш кои са хората?

— Добре.

— С други думи, след като ги закоवेश. Първото, което всеки умен шпионин трябва да приеме, е, че провалът е в реда на нещата. Струва ми се, че този урок вече си го научил, така че може и да има надежда за теб.

[1] Monsieur Delchamps, s'il vous plait — Господин Дешамп, ако обичате. — от фр. (Б.пр.) ↑

[2] Billet-doux — любовно писмо от фр. — (Б.пр.) ↑

ТРИ

*Резиденция на американския посланик
„Ла Рамбла“ 1104
Караско, Република Уругвай
08:05, 5 Август 2005*

Почитаемият Майкъл А. Макгрори, все още по халат, пиеше кафе и се вглеждаше мрачно през прозореца на трапезарията към ситния дъждец, който обещавахе да се задържи през целия ден, когато се обади шефът на мисията, Тиодор Дж. Детуайлър — младши.

— Много съжалявам, че ви безпокоя у дома, господин посланик, но прецених, че трябва незабавно да ви уведомя.

— Какво има, Тед? — попита Макгрори.

Имаше два начина, по които да приемеш шеф на мисия, който не смее да предприеме нищо, без да е абсолютно сигурен какво точно иска посланикът.

От една страна, посланик Макгрори бе на мнение, че това е добре. Не му се налагаше да губи време и усилия, за да оправя нескопосаните решения на Детуайлър и неизбежните последици, защото Тед много рядко — почти никога — не смееше да вземе решение сам.

От друга страна, да има заместник, който не смее да си обърше носа, без да провери какъв е протоколът в подобен случай и да поиска специално разрешение от посланика, бе голяма досада.

Освен това Детуайлър често преценяваше, че разни неща, които могат да чакат до следващия ден — дори до следващата седмица — са изключително важни, и трябваше незабавно да уведоми посланика, въпреки че много добре знаеше, че ще прекъсне или закуската му, или играта на голф.

— Току-що ми се обади заместник външният министър Алварес, господин посланик.

— У вас, доколкото разбирам.

— Да, господине, у нас.

— И какво иска заместник външният министър Алварес?

— Попита дали ще бъде в посолството към девет — докладва Детуайлър. — Попита дали ще бъде така любезен да пия чаша чай с него.

Макгрори едва се удържа да не каже: „Ами пий, Тед, и му прати много поздрав от мен“.

Вместо това попита:

— Не каза ли какво иска?

— Не, господине, нито дума. Освен това ми се стори, че обаждане вкъщи, в този час...

— Малко е необичайно, нали?

— Точно така, господине, и на мен ми се стори необичайно.

— Нали покани заместник външния министър Алварес на кафе, Тед?

— Да, господине, поканих го. Господин посланик, позволете да ви кажа какво предполагам.

— Разбира се.

— Имам чувството, господине, че това не е светско посещение, но Алварес не иска официална среща, ако разбирате какво се опитвам да ви кажа.

— Разбирам. Но каква е причината?

— Нямам никаква представа, но нещо ми подсказа, че трябва да ви спомена.

— Много правилно. Веднага щом разбереш какво иска, освен чашата кафе, ме уведоми.

— Разбира се, господине.

— Има ли друго, Тед?

— Не, това е. Още веднъж моля да ме извините, че ви обезпокоих у вас, господин посланик.

— Не се притеснявай, Тед — отвърна Макгрори и затвори. Посланикът посегна към чашата кафе, отпи глътка и се намръщи, когато усети, че е изстинало.

— По дяволите — възкликна той, след това тресна чашата върху масата, излезе бързо от трапезарията и се отправи към спалнята, за да се облече.

Тъй като наистина му се пиеше прясно сварено горещо кафе, Макгрори не се изненада, че сеньора Сузана Обрегон, секретарката му, все още не е сварила.

Нямаше смисъл да се разправя с нея. Щеше само да си изгуби времето. Тя вече бе измислила някакво обяснение като например, че е искала да е горещо и прясно, когато той дойде, а днес се бе появил цял час по-рано или че съпругата на втория ѝ братовчед току-що е родила четиризнаци.

Влезе в кабинета си и седна на бюрото. Чакаше го един-единствен лист, което означаваше, че поне този път заместник държавният секретар не го е залял с десетки приятелски съвети как по-добре да си върши работата.

Тъй като нямаше какво друго да прави, докато чака кафето, той посегна към листа, облегна се на стола и зачете.

СЕКРЕТНО

3445-4 1745 4 АВГУСТ 05

ОТ: ЗАМЕСТНИК ДЪРЖАВНИЯ СЕКРЕТАР ПО
ВЪПРОСИТЕ НА ЛАТИНСКА АМЕРИКА
ДО: ПОСОЛСТВО МОНТЕВИДЕО, УРУГВАЙ

НА ЛИЧНОТО ВНИМАНИЕ НА ПОСЛАНИК
МАКГРОРИ

ОТНОСНО ТЕЛ. РАЗГ. М/У ДЪРЖ. СЕК. ВЪПР.
ЛАТ. АМ. И ТИОДОР ДЖ. ДЕТАУАЙЛЪР-МЛАДШИ,
17:05, 4 АВГ. 2005

ГОСПОДИН ДЕЙВИД У. ЮНГ — МЛАДШИ,
СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ НА ФБР, НАЗНАЧЕН В ЕКИПА НА
ДЪРЖАВНИЯ СЕКРЕТАР, В МОМЕНТА ПЪТУВА КЪМ
МОНТЕВИДЕО И ЩЕ ПРИСТИГНЕ СЛЕДОБЕДА НА 5
АВГ 2005

ДЪРЖ. СЕК. КОХЪН НАРЕДИ ГОСПОДИН ЮНГ
ДА ПОЕМЕ ИЗЦЯЛО КОНСУЛСКИТЕ ЗАДЪЛЖЕНИЯ И
ВСИЧКИ ВЪПРОСИ, СВЪРЗАНИ С ПОКОЙНИЯ

ДОКТОР ЖАН-ПОЛ ЛОРИМЪР, ВКЛЮЧИТЕЛНО И С РЕПАТРИРАНЕТО НА ТЛЕННИТЕ МУ ОСТАНКИ И ГРИЖАТА ЗА ЛИЧНИТЕ МУ ИМОТИ И АВОАРИ.

ПО НАРЕЖДАНЕ НА ДЪРЖ. СЕК., ПОСОЛСТВОТО НА САЩ В МОНТЕВИДЕО ДА ОКАЖЕ НЕОБХОДИМОТО СЪДЕЙСТВИЕ НА ГОСПОДИН ЮНГ И ДА МУ ПРЕДАДЕ НЕЗАБАВНО ВСИЧКИ СВЕДЕНИЯ И МАТЕРИАЛИ ОТНОСНО ГОСПОДИН ЛОРИМЪР, КАКТО И ВСИЧКИ СВЕДЕНИЯ И МАТЕРИАЛИ

ОТНОСНО ЖАН-ПОЛ БЕРТРАН, ЧИЯТО САМОЛИЧНОСТ ГОСПОДИН ЛОРИМЪР ОЧЕВИДНО Е БИЛ ПРИЕЛ, ТОВА ВКЛЮЧВА ПЪЛНАТА ИНФОРМАЦИЯ ОТНОСНО ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ОКОЛО СМЪРТТА НА ГОСПОДИН ЛОРИМЪР ИЗВЕСТНИ НА ПОСОЛСТВОТО, КАКТО И ПОЛУЧЕНИТЕ ОТ УРУГВАЙСКИТЕ ВЛАСТИ.

ДЪРЖ., СЕК, ВЪЗЛАГА НА ГОСПОДИН ЮНГ ДА ИЗПРАТИ С ДИПЛОМАТИЧЕСКА ПОЩА ВСИЧКИ МАТЕРИАЛИ НА ДЪРЖ. ДЕП., ЛИЧНО НА ДЪРЖ. СЕК. ИЛИ ПО СВОЕ УСМОТРЕНИЕ ДА УРЕДИ АЛТЕРНАТИВЕН НАЧИН ЗА ПРЕДАВАНЕТО ИМ НА ДЪРЖ. СЕК.

БАРБАРА Л. КУИГЛЕТ
ЗАМЕСТНИК ДЪРЖАВЕН СЕКРЕТАР ПО
ВЪПРОСИТЕ НА ЛАТИНСКА АМЕРИКА

СТРОГО СЕКРЕТНО

„Копеленцето гадно ми прекъсна закуската, за да ми съобщи, че заместник външният министър искал да разговаря неофициално с него, а това е пропуснал да ми го каже!

Дяволите да го вземат! Трябваше да ми позвъни в мига, в който е приключил разговора със заместник държавния секретар! Още снощи е трябвало да ми се обади!“

Макгрори се надигна от синия кожен стол с висока облегалка и се отпрати с бърза крачка към вратата на кабинета, все още стиснал

листа в ръка.

— Сузана — нареди той, — незабавно искам да видя в реда, в който ги изброявам, един по един — господин Детуайлър, господин Монахан и господин Хауъл.

— Добре, господине — отвърна сенъора Обрегон.

Три минути по-късно сенъора Обрегон съобщи, че нито господин Детуайлър, нито господин Хауъл са дошли, а господин Монахан идва към кабинета му и попита дали да го въведе направо, или да го накара да изчака до нареждането на посланика.

— Да влиза — нареди Макгрори.

Монахан отвори вратата след няколко секунди.

— Искали сте да ме видите, господин посланик.

Макгрори му махна да влезе и посочи един от столовете пред бюрото.

— Много съм любопитен, Монахан, защо не си ми казал, че Юнг е в екипа на държавния секретар? — попита Макгрори.

— Какво?

— Ако не греша, вие отговаряте за всички специални агенти, нали? Не знаете ли за положението на Юнг?

— На кой от двата въпроса да отговоря първо, господин посланик?

— Първо на единия, после на другия.

— Аз съм главният агент на ФБР тук, господин посланик, не съм ОСА.

— Каква е разликата?

— ОСА отговарят за специалните агенти — отвърна Монахан, след това уточни: — Това означава Отговорен специален агент.

— А ти не си такъв.

— Не, господине, аз съм *главен* агент. Бил съм на служба в Бюрото най-дълго. Никога обаче не съм назначаван като ОСА.

— Значи твърдите, че не отговаряте за останалите агенти на ФБР, така ли?

— Точно така, господине. Може да се каже, че отговарям за тях, тъй като съм главен агент. Но всъщност не е точно така, ако разбирате какво се опитвам да ви кажа.

— След като *всъщност* не отговаряш за агентите, Монахан, кой тогава отговаря?

В първия момент агентът му се стори учуден, след това отвърна:
— Вие, господин посланик.

Макгрори си помисли: *„Копелето гадно! Той тъп ли е, или просто се прави на тъп?“*

След това продължи с разпита.

— А специален агент Юнг за кого работи?

— Докато беше тук, работеше за вас, господине.

— Не за държавния секретар, така ли?

— Ако проследим веригата на командване, може и така да се каже — отвърна Монахан. — Досега не се бях замислял. Той работеше за вас, а вие работите за държавния секретар, нали следите мисълта ми? В този смисъл може да се каже, че работи и за държавния секретар.

Сеньора Обрегон надникна в кабинета.

— Господин Хауъл е тук, господин посланик.

Макгрори си каза: *„Напълно безсмислено е да продължавам с тази работа“*.

Обърна се към агента.

— Монахан, трябва незабавно да се срещна с господин Пауъл. Да си на мое разположение.

— Добре, господине.

— Сеньора Обрегон, поканете господин Хауъл — нареди Макгрори.

— Много интересно — отбеляза културният аташе Робърт Хауъл и върна съобщението на Макгрори. — Интересно, какво ли означава всичко това?

— Надявах се ти да ми кажеш — засече го Макгрори.

— Мога само да предполагам. Тъстът на господин Мастърсън е пенсиониран посланик. В Буенос Айрес чухме, че имал проблеми със сърцето, може би затова секретар Кохън...

— Питам как така Юнг се оказва в екипа на секретаря? — прекъсна го Макгрори.

— Господин посланик, вие така и не сте споменавали този факт пред мен. Аз си мислех, че Юнг е поредният агент на ФБР.

— Нямах представа, че е в екипа на държавния секретар, Робърт — призна Макгрори.

— Наистина ли? Става още по-интересно. Какво ли е правил тук, след като дори вие нямате представа? Какво казва Монахан?

Макгрори не отговори на въпроса.

Вместо това продължи:

— Заместник външният министър Алварес е позвънил по телефона на Тед Детуайлър в осем тази сутрин. Питал дали Детуайлър ще бъде в кабинета си в девет и дали ще бъде така любезен да го покани на чаша кафе.

— Това пък защо? — учуди се Хауъл.

— Имам намерение да разбера. Щом Детуайлър дойде, ще го уведомя, че се е заразил с грип, и ще го пратя да си върви. След като няма как да предложи обещаната чаша кафе на заместник външния министър Алварес, ще го приема аз. Искам да присъстваш.

— Добре, господине.

— Господин посланик — сеньора Обрегон се показва на вратата. — Заместник външен министър Алварес и още един господин са тук за среща с вас.

Макгрори се надигна бързо от бюрото и се отправи към вратата, усмихна се широко и протегна ръка.

— Сеньор Алварес — започна той. — Каква неочаквана изненада!

Алварес, дребен спретнат мъж, отвърна на усмивката.

— Господин Детуайлър е настинал — продължи Макгрори. — Много неприятно, но — не бива да го казвам — но се радвам, защото така имам възможност да изпия чаша кафе с вас.

— За мен е истинско удоволствие да се видя с вас, господин посланик — каза Алварес и крепко разтърси ръката на Макгрори. — Единствено се надявам да не обърквам натоварената ви програма.

— В програмата ми винаги има място за вас, сеньор Алварес — отвърна любезно Макгрори.

— Позволете ми да ви представя сеньор Ордьонес от Вътрешното министерство — продължи Алварес.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, сеньор. — Макгрори протегна ръка на Ордьонес. — Позволете да ви представя културния аташе, сеньор Хауъл.

Всички се здрависаха.

— Разбрах от сеньор Детуайлър, че посещението ви е напълно неофициално и приятелско — уточни Макгрори.

— Напълно — потвърди Алварес. — Знаех, че двамата с Ордьонес ще бъдем наблизко, и тъй като от доста време не бях виждал приятеля си Детуайлър, реших да се самопоканя на кафе.

— Много му се искаше да се видите — обясни Макгрори.

— Бихте ли предали най-искрените ми пожелания за бързо оздравяване? — помоли заместник-министърът.

— Тъй като посещението ви е напълно неофициално, както сам казахте, може ли да предложи сеньор Хауъл да остане да пие кафе с нас?

— За мен ще бъде истинско удоволствие — кимна Алварес.

— Заповядайте, седнете — покани ги Макгрори и посочи креслата и канапето до масичката за кафе. След това повиши глас: — Сеньора Обрегон, бъдете така любезна да ни донесете кафе и сладки.

Хауъл си помисли: „*Няма начин тази работа да не е свързана с кървавата баня в Такуарембо — това не е никаква приятелска визита и както Алварес, така и Макгрори го знаят.*

Алварес знае, че Детуайлър «е настинал», защото Макгрори е искал да говори с него, което, по всяка вероятност, е добре дошло за Алварес. В действителност е искал да разговаря с него, но по протокол заместник външният министър не може да звънне просто така на американския посланик и да си изпроси чаша кафе.

Да, на това му се казва протокол.

Ордьонес не е просто от Вътрешното министерство; той е главен инспектор на «Вътрешен отдел» в Националната полиция на Уругвай и Макгрори много добре знае този факт.

А пък Ордьонес знае — след като той знае, значи и Алварес знае — че не съм никакъв културен аташе.

Аз знам почти всичко, което се е случило в Такуарембо, но сеньор Надут пуяк няма ни най-малка представа, че американци — още по-малко че представителят на ЦРУ в посолството му — са замесени, тъй като Кастило реши да засекрети всичко и ми нареди —

според президентския указ разполага с тази власт — да не обелвам и дума.

Всички лъжат — или кроят по нещо — останалите, а останалите го знаят или поне предполагат.

На това му се казва дипломация.

Интересно колко ли време ще изчака Алварес, преди да повдигне въпроса?“

Не се наложи да чакат дълго — малко повече от пет минути — много по-малко, отколкото Хауъл предполагаше, за да повдигне Алварес наболелия въпрос.

— Докато съм тук, господин посланик — започна Алварес, — позволете ми да изразя личната си благодарност — официалната нота, разбира се, ще пристигне в най-скоро време — за сътрудничеството, което ни оказахте в Такуарембо.

— Не е нужно да благодарите — отвърна Макгрори, — тъй като научихме, че бедният човек е американски гражданин. Просто изпълнихме дълга си.

Алварес се усмихна, сякаш му беше забавно. Макгрори го наблюдаваше с огромно любопитство.

— Простете ми — продължи Алварес. — Съпругата ми често ми прави забележка, че се усмихвам в най-неподходящите моменти. В този случай се усмихвах — уверявам ви, че беше без всякакъв подтекст — на избора ви на думи.

— Какви думи? — попита Макгрори.

— „Бедният човек“ — уточни Алварес.

— Не ви разбирам, сеньор Алварес — отвърна Макгрори.

— Имаше един чудесен американски израз. „Ни чул, ни видял“.

— Да, наистина има такъв израз, сеньор Алварес. Означава, че никой не е чул и видял нещо вече казано и направено.

— Да, точно така е. Значи ни чул, ни видял. Всъщност говорим за две такива неща, като едното води до другото.

— Има и друг американски израз — вметна Макгрори. — „Да пукна, ако гъкна“. Момчетата — може би дори и момичетата — го казват, когато се заклеват да не разкрият нещо, което им е казано поверително. Да пукна, ако гъкна, сеньор Алварес.

Хауъл си помисли: „Господи, не мога да повярвам, че го каза!“

— Впечатлен съм! — отвърна Алварес. — Е, така, сеньор Ордьонес, който работи към Националната полиция — той е главен инспектор на „*Вътрешен отдел*“ — ми разказа, докато идвахме насам, че господин Лоримър — или може би трябва да го наричам сеньор Бертран? — е бил изключително богат човек допреди няколко дни. А пък е починал без пукната пара.

— Така ли? — зачуди се Макгрори. — Значи затова се усмихнахте, когато го нарекох „*бедния човек*“.

Алварес кимна.

— Моля да ме извините — сведе глава той, след това продължи: — Сеньор Ордьонес откри вчера, късно следобед, че банковите сметки на господин Бертран са били изпразнени в деня, след като тялото му бе открито.

— Как е възможно да се случи подобно нещо? — попита Макгрори. — Как е възможно мъртвец да изпразни банковите си сметки?

— Като подпише необходимите документи за теглене и упълномощи някого дни преди смъртта си, да разполага с парите му. Все едно да покриете разходите по кредитна карта с чек и не дай боже, след това да ви прегази камион. Чекът ще бъде изплатен.

— За много пари ли става въпрос? — попита Макгрори.

— Почти шестнайсет милиона американски долара — отвърна Ордьонес. — Пръснати в три различни банки.

Хауъл чуваше за парите за пръв път.

Когато Алекс Дарби, представителят на ЦРУ в Буенос Айрес, който беше взел „*черното*“ пежо на Хауъл до Такуарембо, за да разучи пътя и да може безпроблемно да закара Кастило и Мунц в имението, върна автомобила на Хауъл в Монтевидео, му съобщи, че операцията се е провалила.

Какъв провал, можело е да бъде още по-зле.

Разказът на Дарби за събитията в имението „Шангри-Ла“ бе сбит, но точен — нищо чудно, нали беше дългогодишен агент на ЦРУ, при това много добър агент.

„Но не спомена и дума за пари. Да не би и той да не е знаел? Не са ли му казали? Или са му казали, но информацията е секретна. Мили боже, шестнайсет милиона долара! Дали Кастило ги е взел? Или пък неизвестните лица — лица, друг път, при толкова пари, сигурно тук се разиграва игра на правителствено ниво — които са изпратили нинджи да ликвидират Лоримър?“

— Боже господи! — възкликна Макгрори. — Няма да спомена и дума, но на чие име е написал чековете господин Лоримър?

— Не знаем — отвърна Алварес. — Парите са били прехвърлени в национална банка „Ригс“ във Вашингтон. И трите банки тук използват „Ригс“ като кореспонденти.

— Чакайте да видя дали съм разбрал правилно — обади се Макгрори. — Някой влиза в национална банка „Ригс“ във Вашингтон, връчва необходимите документи, а те му връчват шестнайсет милиона долара.

Ордьонес обясни:

— Банка „Ригс“ са изпратили — разполагат със сателитна връзка — фотокопия на запис на заповед до банките тук, за да потвърдят дали подписът на сеньор Бертран е автентичен. След като банките са потвърдили, те са уведомили банка „Ригс“, че подписът е валиден и преводът може да бъде извършен.

— И след това са връчили на неизвестното лице във Вашингтон шестнайсетте милиона.

— Не. Неизвестното лице във Вашингтон е искало парите да бъдат прехвърлени на личната му сметка в „Лихтенщайнише Ландесбанк“ на Каймановите острови. Трансакцията е била извършена. Отнема не повече от минута или две.

— И как се казва лицето?

— Не знаем. Може да е както мъж, така и жена. Парите са прехвърлени в банкова сметка само с номер, без титуляр.

— А сигурни ли сте, че подписът е бил на Лоримър?

— Няма съмнение в нито една от банките — а когато става въпрос за толкова пари, те са изключително внимателни — че господин Бертран лично е подписал записите на заповеди.

— Нищо не разбирам — призна Макгрори.

— И ние — обади се след него Алварес.

— Можем ли да разберем от банката на Кайманите... как казахте, че се казва?

— „Лихтенщайнише Ландесбанк“ — помогна му Ордънес.

— Можем ли да разберем от тях кой е собственикът на безименната сметка? — продължи да настоява Макгрори.

— Няма да е никак лесно — сви рамене Ордънес. — На Каймановите острови са по-стриктни по отношение на банковата тайна, отколкото в Швейцария.

— Може би аз ще успея да направя нещо. — Макгрори погледна Хауъл. — Ще попитам Вашингтон.

— Ще сме ви безкрайно благодарни за всяка помощ, господин посланик, и официално, и неофициално — отвърна Алварес.

— Предполагам, че ако имате представа кой е убил господин Лоримър, ще ми кажете.

— Разбира се — потвърди Алварес. — Както кой е убил господин Лоримър, така и кой е отговорен за смъртта на непознатите в имението „Шангри-Ла“.

— Полагаме всички усилия — продължи Ордънес. — Струва ми се, че е крайно време да стигнем до нещо. Лошото е, че тази работа отнема много време, затова ще сме ви много благодарни за помощта.

— Засега обаче не разполагате с нищо, така ли? — попита посланикът.

— Разполагаме с няколко следи, които ще се окажат ценни — похвали се Ордънес. — Първо, вече сме убедени, че е имало хеликоптер.

— Хеликоптер ли? — намеси се Хауъл.

— Да, хеликоптер — потвърди Ордънес. — Недалече от имението открихме варели със самолетно гориво. Наоколо има следи... как се казваха онези неща, на които стъпват хеликоптерите?

— Не знам — призна след малко Макгрори.

— Ски — обади се Хауъл и Макгрори го стрелна злобно.

— Точно така — кимна Ордънес. — По земята има следи, които със сигурност са от хеликоптер. Това ще рече, че хеликоптерът е пътувал отдалече, а горивото е било оставено там, преди да пристигне.

— Откъде може да дойде хеликоптерът? — попита Хауъл. — От Бразилия ли?

— Или от Бразилия, или от Аржентина — отвърна Ордънес. — Може да е и от Монтевидео. Само че аз клоня към Аржентина.

— Защо? — намеси се отново Макгрори.

— Защото варелите са оттам — обясни инспекторът. — Това съвсем не означава, че хеликоптерът е от Аржентина, само че горивото е доставено оттам. Хеликоптерът съвсем спокойно може да е дошъл от Бразилия, както вие предлагате.

— И не успяхте да идентифицирате нито едно от телата, така ли? — настояваше посланикът.

— Единственото, което успяхме да научим за телата, е, че са положени всякакви усилия, за да не можем да ги идентифицираме. Не носят нищо, което да ни насочи кои са, а от дрехите са премахнати всички етикети. Взели са под наем мерцедес „Трафик“ на летището в Караско...

— Не трябва ли да покажете кредитна карта или шофьорска книжка, за да вземете под наем кола? — попита Хауъл. — И паспорт?

Макгрори отново го погледна злобно.

„Когато цялата тази работа приключи, ще ми изнесе лекция, че подчинените нямат право да се обаждат, освен ако посланикът не им е разрешил.

Извинете, господин посланик, но ми се стори, че няма да проявите никакъв интерес, а може да се окаже много полезно да разберем кои са нинджите и откъде са се появили“.

— И двете — потвърди Ордънес. — Автомобилът е бил даден под наем на сеньор Алехандро Х. Гастор от Мадрид, който е представил испанския си паспорт, испанска шофьорска книжка и дебитна карта „Мастъркард“, издадена от „Банко Галиция“ в Мадрид. Испанският посланик научи, че нито паспорт, нито шофьорска книжка са били издавани на човек Алехандро Х. Гастор, че адресът на шофьорската книжка е на „Макдоналдс“.

— Много интересно — обади се Хауъл.

Помисли си: *„Ордънес си го бива. Питам се дали някой е забелязал моята кола там? Ами «Юкона» на посолството в Буенос Айрес, който е прекарал горивото? Нали му сложихме аржентински номера? Затова ли Ордънес «клони към Аржентина». Затова ли е решил, че хеликоптерът е дошъл оттам?“*

— Също и това. — Ордънес подаде на Хауъл малко пластмасово пликче, запечатано отгоре. Вътре бе прибрана използвана гилза.

— Това е една от гилзите, които открихме в имението продължи Ордънес. — Бяха общо сто и две, четирийсет и шест от 9 мм, седемдесет и пет .223 и тази.

— Прилича ми на „Уинчестър“ .308 — сподели Хауъл, докато оглеждаше гилзата през плика, след това го подаде на Макгрори и посланикът го завъртя внимателно между пръстите си.

Хауъл го наблюдаваше и се опитваше да прикрие колко се забавлява. *„Господин Надут пуяк няма представа какво държи“.*

Ордънес не отговори веднага, след като чу забележката за .308.

Вместо това подметна:

— Деветмилиметровите са израелско производство. .223 са на американската армия. Това, разбира се, означава, че няма начин да разберем нищо полезно нито от 9 мм, нито от .223. Не можем и да разберем нищо за оръжията, които открихме на местопрестъплението, защото всички автомати „Мадсън“ са датско производство. Открихме пет автомата, а мъжете в черни гащеризони бяха шестима. Има следи, които подсказват, че нещо — по всяка вероятност шести „Мадсън“, но може да става въпрос и за друг вид оръжие — е било изтеглено изпод един от трупове на верандата.

— И двамата открити там са простреляни в главите. Един куршум се беше забил в стената...

— Нещо не разбирам — прекъсна го Макгрори. — Какво му е специалното на този куршум?

„Стига вече, Макгрори! Куршумът е онова заостреното нещо, което излиза от цевта, след като се чуе «Бум». Това, дете го гледаш, е гилза“.

— Господин посланик, това, което държите, е гилза, не куршум — поправи го Ордънес. — Но е наистина специална.

„Сега вече мога да кажа със сигурност, че ми допадате, при това много, главен инспектор Ордънес. Вие сте опасен човек, въпреки това ви харесвам“.

— И кое му е специалното? — попита Макгрори, без да крие, че не му е приятно някой да го прекъсва.

— Погледнете печата, господин посланик — насочи го Ордънес.

— Добре — отвърна Макгрори и отново погледна инспектора. Очевидно очакваше той да му посочи печата, защото не разбираше за какво точно става въпрос.

— В основата на гилзата е, в пликчето, господин посланик — насочи го Ордънес.

„Тесният край, господин Надут пуяк, онзи, на който няма дупка“.

Макгрори сви устни, целят пребледнял.

„Ако ни излезе късметът, той ще демонстрира пред всички прословутата си ирландска избухливост. Дали заради тази злобна липса на търпимост няма да ме обвинят в непатриотично отношение?“

— Е, и? — попита Макгрори, стиснал пликчето с два пръста.

— На печата пише „LC 2004 NM“, господин Посланик — търпеливо обясни Ордънес. — Видяхте ли го, господине?

— По дяволите, това май не го забелязах. Не огледах внимателно гилзата, защото знаех, че е от пушката на снайпериста. Опитваш се да замажеш нещата, а това не е никакво извинение. Дарби каза, че хлапето е стреляло само два пъти, защо тогава не са прибрали и двете гилзи? Възможно ли е една пиклива гилза да скапе всичко?

Макгрори кимна.

— Ако греша — продължи Ордънес, — моля да ме поправите, но от печата съдя, че гилзата е излязла от американския завод за муниции в Лейк Сити — не се ли намираще в Юта? — през 2004 година. NM^[1] означава „Национално състезание“, което ще рече, че при направата на муницията е вложена много повече прецизност от обикновено, защото е била специално за снайперския кръг от състезанието.

Макгрори го погледна, ала не каза нищо.

— Подобни гилзи не са често срещани, господин посланик — продължи Ордънес. — Доколкото разбрах, те дори не се използват от американската армия. Единствените, които ги използват, са участниците в състезанието. И снайперистите. При това не всички снайперисти, а само снайперистите на *Специалните части*.

— Струват ми се доста добре запознат с въпроса, господин главен инспектор — обади се посланикът.

— От вчера наистина съм запознат — усмихна се Ордънес. — Обадох се в нашето посолство във Вашингтон и те звъннах във вашия Пентагон. Нямам представа с кого са говорили там, но служителят е бил изключително изчерпателен. Те обяснили, както ви казах преди малко, че муниципите нито се раздават, нито се продават, използват се единствено от състезателите. И от снайперистите на *Специалните части*. Не е имало свръхпроизводство, което да бъде предложено на пазара или на чуждо правителство.

— Да не би да намекувате, господин главен инспектор — попита с леден глас Макгрори, — че снайперист от *Специалните части* на американската армия по някакъв начин е свързан с клането в имението?

— Просто обяснявам, господине, че ми се струва изключително необичайно...

Възмущението, нахлуло у посланика, заличи всички изисквания на дипломацията.

— Защото, ако намекувате подобно нещо — прекъсна го отново Макгрори, този път порумениял от гняв, с блеснали очи, — позволете ми да ви кажа направо, че подобни намеци — дори самата мисъл за подобен намек — е обидна и долна.

— Господин посланик, сигурен съм, че главен инспектор Ордъ... — започна заместник външният министър Алварес.

— Оставете ме да довърша, сеньор Алварес — сръза го Макгрори. — По всички правила на дипломацията, посланикът е представителят на правителството в страната, където е акредитиран. Никой държавен служител не би направил и крачка — това включва и военните — без знанието и одобрението на посланика. Не мога да повярвам, че не сте запознат с този въпрос, господин Алварес.

— Освен това, фактът, че сте се свързали директно с Пентагона, след като сте разговаряли с посланика си във Вашингтон, намекува, че аз разполагам със сведения за инцидента, които не съм искал да споделя с вас. Все едно че обвинявате мен, следователно и правителството на САЩ, не само че провежда нелегална операция, ами че лъже. Това е изключително грозна обида, заради която незабавно ще се отнеса към държавния секретар.

— Господин посланик, аз... — започна Алварес.

— Пожелавам ви приятен ден, господа — прекъсна го за пореден път Макгрори. — Срещата приключи.

Алварес стана. Имаше намерение да каже нещо, ала очевидно размисли.

— Приятен ден и на вас, господин посланик — успя да изрече той и излезе от кабинета, следван от Ордънес.

Хауъл си помисли: „*Не постъпи много умно, Макгрори.*

Но пък, от друга страна, ми се струва, че Алварес и Ордънес си тръгнаха убедени, че нямате представа какво се е случило в Такуарембо. Дори най-добрият актьор на този свят не би могъл да изиграе толкова истинско избухване като вас.

Това обаче съвсем не означава, че Ордънес е убеден, че аз съм чист като сълза“.

— Моля те да ме извиниш за тази сцена, Хауъл — обърна се към аташето Макгрори. — Има моменти, в които трябва да изясниш позицията си без завоалираните приказки и заобикалки на дипломатията. Случаят го налагаше.

— Така е, господине — съгласи се Хауъл.

— Не смятам, че се налага да ти го казвам, но въпреки това ще те предупредя станалото тук да не напуска стаята.

— Разбира се, господине.

— Какви са отношенията ти с господин Дарби? — попита Макгрори.

— Какво имате предвид, господине?

— Близки ли сте? Приятели ли сте? Ако го попиташ, ще ти каже ли дали знае нещо за случилото се в имението?

— Познаваме се, господине, но в никакъв случай не може да се каже, че сме приятели.

— Нали и двамата работите за ЦРУ? Не споделяте ли сведения?

— Понякога, господине, в знак на добра воля му изпращам копия от докладите си до Агенцията — след като вие сте ги парафирали, господине. Той ми прави същата услуга.

— Въпреки това ми се струва, че трябва да го поразпиташ. Ще се кача на следващия самолет за Буенос Айрес, за да се посъветвам с посланик Силвио. Искам да дойдеш с мен.

— Разбира се, господине, както кажете, господине.

— Не искам да обсъждам този въпрос с Вашингтон, преди да чуя мнението на посланик Силвио.

— Добре, господине.

„Защо ми се струва, че вече съжаляваш, заедно изхвърли Алварес от кабинета си?“

[1] National Match — национално състезание — (Б.пр.) ↑

ЧЕТИРИ

*Кабинета на директора
На Централното Разузнавателно Управление
Ленгли, Вирджиния
12:05, 5 Август 2005*

Джон Пауъл, директор на Централното разузнаване, стегнат, петдесет и пет годишен мъж, отказал се да прикрива оредяващата си коса, напоследък подстригана съвсем късо, се надигна от бюрото си и протегна ръка към госта.

— Много ми е приятно да те видя, Труман — каза той, докато си стискаха ръцете. — Напоследък все не ни остава време да се видим.

— Посланикът ме товари с доста задължения — отвърна Труман Елсуърт. Той също бе в средата на петдесетте, ала значително по-висок и едър от Пауъл, а побелялата му гъста коса бе грижливо фризирана. — Благодаря ти, че ме прие толкова бързо.

Пауъл разпери ръце, за да покаже, че благодарностите не са нужни.

— Поне ще ми бъде приятно, вместо да обядвам сам или с още петима, които мислят за всичко друго, но не и за хубавата храна. Поръчах си пъстърва на скара *avec beurre*^[1]. Какво ще кажеш?

— Чудесно — отвърна Елсуърт и пристъпи напред в трапезарията на директора на Централното разузнаване.

Масата за осем човека бе сложена за двама, така че да се настанят един срещу друг в двата края.

Сервитър в безупречно бяло сако ги попита какво желаят за пиене.

— Неподсладен леден чай, ако обичате — отвърна Елсуърт.

— И за мен — поръча директорът.

— Какво мога да направя за теб, Труман? Или за посланика? — попита директорът на Централното разузнаване, след като пъстървата

бе сервирана и сервитьорът излезе.

— Президентът проявява личен интерес към аферата в Аржентина — обясни Труман.

— Носи се слух, че има президентски указ — подхвърли шефът на ЦРУ.

— Питам се откъде ли тръгват подобни слухове — закима Елсуърт. — Затова посланикът също проявява интерес към неприятния инцидент.

— Защо не ми разкажеш за указа? — настоя директорът.

— Ако наистина има указ, Джон, струва ми се, че не би искал да знаеш подробностите.

Директорът сви замислено устни, но не отговори.

— Истината е, че аз проявявам личен интерес към цялата тази работа с Мастърсън — обясни Елсуърт.

— Това ми е ясно — отвърна шефът на ЦРУ.

— Предполагам, през последните няколко часа няма развитие по случая.

— Няма. Тъй като аз също проявявам личен интерес, щях да разбера, ако изникнеше нещо — отвърна директорът.

— И аз така си помислих — отвърна Елсуърт. — Тъкмо затова съм тук. — Ако има някакво развитие — а със сигурност все нещо ще изникне — посланикът иска да разбере незабавно, след като ти научиш. Като казвам незабавно, означава информацията да не минава по установените канали.

— Няма проблем, Труман.

— Ако посланика го няма, предай информацията на мен.

Директорът кимна.

— Името Кастило говори ли ти нещо, Джон?

— Майор К. Г. Кастило ли?

Елсуърт кимна.

— Говори ми и още как — отвърна Пауъл. — Същият тип, който намери откраднатия „727“. Той пък какво общо има с цялата тази работа? В слуха за указа се споменаваше, че бил свързан по някакъв начин със случая Мастърсън.

— Няма да се изненадам, ако наистина има указ. Снощи посланикът беше в Белия дом и Кастило е бил повишен в чин подполковник лично от президента. Нека си остане само между нас, но

посланикът ми каза, че ако президентът е бил папа, щял да провъзгласи подполковник Кастило за светец.

— Става все по-интересно! — зачуди се директорът. — Питам се защо цялата тази работа ми намирисва на случая с подполковник Оливър Норт?

— Сигурно защото и двамата са красавци, напористи млади офицери, които незнайно как се радват на пълното одобрение на главнокомандващите си — обясни Елсуърт.

— Сигурно си прав.

— Посланикът проявява личен интерес към подполковник Кастило — продължи Елсуърт. — Имам чувството, че го харесва и иска да му помогне с каквото може.

— Ами?

— Като казвам да му помогне, имам предвид да не му позволи да се набута в същата каша като Норт, така че колкото повече знае посланикът за местоположението и действията на подполковника, толкова по-добре. Дори слуховете могат да се окажат от полза.

— Разбирам.

— Джон, проблемът е, че и подполковник Кастило, и президентът могат да изтълкуват погрешно интереса на посланика. Най-добре ще бъде нито единият, нито другият да не разбират за интереса на посланика — май трябва да се изразя по друг начин — за бащинската му загриженост към подполковник Кастило и действията му.

— Разбирам те отлично. От време на време чувам разни неща. Ако попадна на нещо интересно, веднага ще ти съобщя. Ще кажа на когото трябва, много дискретно, разбира се, че се интересувам.

— В никакъв случай да не е в писмен вид, Джон. Не е нужно да се разчува.

— Не, разбира се. Имаш ли някаква представа къде се намира подполковник Кастило?

— Последно се чу, че пътувал към Париж. От Париж щял да пътува за другаде. Или Германия, или Унгария. Или за Южна Америка.

— Доста обикаля, а?

— Да, доста.

— Както вече казах, ще наостря уши и ще те държа в течение.

— Много ти благодаря. Посланикът ще ти бъде изключително задължен.

— Готов съм да помогна с каквото мога. Това ли е всичко?

— Има още нещо, Джон. По незначайни за мен причини посланикът е решил, че главният ти аналитик за отдел „Южна Америка“ май не е най-подходящият за целта избор.

— Нима? Това никак не ме радва. Можеш да предадеш на посланика, че лично ще се заема.

— Тя се казва Уилсън. Госпожа Патриша Дейвис Уилсън — уточни Елсуърт.

— Като спомена името, май си спомням, че преди време имаше някаква връзка с Кастило.

— Не може да бъде!

— Имаше нещо.

— Струва ми се, че посланикът ще остане много доволен, ако сложиш някой опитен играч на нейното място, и то по такъв начин, че когато я смениш, госпожа Уилсън да няма основание да подозира, че посланикът — или директорът на Централното разузнаване — са свързани с прехвърлянето ѝ на нова длъжност.

— Разбира се.

— Той ще остане още по-доволен, ако му кажа, че в най-скоро време ще се заемеш с въпроса.

— Какво означава „в най-скоро време“, Труман?

— Вчера щеше да е най-добре.

Директорът на ЦРУ кимна, ала не отговори.

[1] Avec beurre — с масло — фр. — (Б.пр.) ↑

ПЕТ

*Ресторант „Вила Иника“
Жокейски клуб в „Санисидро“
Провинция Буенос Айрес, Аржентина
13:40, 5 Август 2005*

Посланик Майкъл А. Макгрори не остана очарован от мястото, което колегата му, посланик Хуан Мануел Силвио, бе избрал за обяд.

Макгрори бе предложил да отидат някъде, където да проведат тих спокоен разговор на четири очи. Ако Силвио го бе помолил за същото и бе отишъл в Монтевидео, той щеше да покани Силвио или в резиденцията, или в някой ресторант, където можеха да се настанят в частна зала.

А той да го доведе чак тук — на трийсет минути път с кола — в този ресторант, дето приличаше на хале, пълен с изпаднали почитатели на конете.

„Може и да не са толкова изпаднали, мислеше си Макгрори, докато оглеждаше клиентите. Подозирам, че членството за Жокейския клуб е задължително, ако искаш да похапнеш в ресторанта“.

От масата им до прозореца се виждаше паркурът, където се точеше истински парад от расови коне, поведени от конярите. Понякога минаваха по четири или пет.

„Чудесно място да обядваш, ако си турист — не знам дали изобщо допускат туристи на това място — но ми се струва съвсем неподходящо за сериозен разговор, който засяга интересите на правителството на Съединените щати“.

Висок, елегантен мъж с гъсти мустаци приближи масата и донесе бутилка вино.

— Ваше Превъзходителство, току-що ме уведомиха, че сте ни удостоили с присъствието си — каза той на испански.

— Нали съм ти казал, Хорхе — отвърна Силвио, — че ако искам да ме наричаш така, ще си сложа хермелиновата роба и ще си взема скиптъра. — Той стисна ръката на мъжа и продължи: — Хорхе, искам

да ти представя посланик Майкъл Макгрори, който пристигна от Уругвай, за да се наслади на прекрасната кухня тук. Майк, запознай се със сеньор Хорхе Басто, нашия домакин.

— Двойно по-голяма чест за малкия ми ресторант — поклони се Басто. — За мен е истинско удоволствие да се запозная с вас, Ваше Превъзходителство.

— За мен е удоволствие, че имам възможността да се запозная с вас и да обядвам в ресторанта ви — отвърна с усмивка Макгрори.

— Погледнете какво ми докараха тази сутрин. — Басто показва бутилката.

— Какъв късметлия си, Майк — отбеляза Силвио. — Каберне совиньон „Темпус“. Трудно се намира.

— От малка изба в Мендоса — обясни Басто. — Ще ми позволите ли да я отворя, господин посланик?

— Разбира се — отвърна Силвио.

„По дяволите, помисли си Макгрори, сега и вино! Не стига че изобщо не бива да пия, ами съм — и двамата сме — на работа. За тези латино типове — и Силвио влиза в това число — пиенето на обяд не се смята за никакво пиене, въпреки че много добре знаят, че в една нищо и никаква чаша вино има алкохол колкото в бутилка бира или чашка уиски.

Как само ми се пие едно «Джон Джеймисън», разредено с малко вода, но ако си поръчам, ресторантьорът ще вземе да се обиди, а Силвио ще реши, че съм алкохолик, след като си позволявам да пия уиски на обяд“.

Сервитьорът донесе чаши и тирбушон. Извади тапата, наля малко в едната чаша и я постави пред Силвио, който я пие и я премести пред Макгрори.

— Кажете ми какво мислиш, Майк — подкани го той с усмивка.

Макгрори знаеше какво трябва да направи. Завихри виното в чашата, приближи нос, за да вдъхне, отпи глътка и я задържа в уста.

— Наистина е чудесно — заяви той.

Макгрори нямаше никаква представа какъв мирис вдъхва, нито пък какъв трябва да е вкусът. За него съществуваха два вида вино — бяло и червено, които се делиха на кисело и сладко, а след като разбра, че с обяда ги чака кисело вино, интересът му се стопи.

След това сервитьорът наля половин чаша на Силвио и доля на Макгрори. Силвио взе чашата и я вдигна в очакване, докато Макгрори най-сетне се усети, че чака него. Едва тогава вдигна и своята чаша и докосна чашата на Силвио.

— За мен е удоволствие винаги, когато се видим, Майк — рече Силвио.

— Благодаря ти — отвърна Макгрори. — За мен също.

Силвио отпи голяма глътка и се усмихна доволно.

— Вината тук са винаги на ниво — обясни той.

— Наистина — съгласи се Силвио.

— Не ме цитирай, Майк, но тукашните вина ми харесват много повече от нашите, и то не само защото у нас са се поувлекли в цените.

— Аз не съм голям почитател на вината — призна Макгрори.

— *„Не пий вече само вода, но употребявай малко вино за стомаха си и за честите си боледувания“*. Това е цитат от Библията. Свети Тимотей, струва ми се, цитира Исус.

— Много интересно — отвърна Макгрори.

Сервитьорът им подаде менютата.

Макгрори поръча *lomo con papas fritas* — човек не може да сбърка, когато си поръча филе миньон с пържени картофи — а Силвио се спря на нещо, което Макгрори никога не бе чувал.

След като им сервираха, Макгрори забеляза, че и Силвио си е поръчал филе миньон.

„Само че неговото е с винен сос с гъби и по всяка вероятност е точно толкова вкусно, колкото апетитно мирише, а пък тези картофени топченца изглеждат страхотни — и сигурно се топят в устата — нещо, което не мога да кажа за моите пържени картофи“.

— Каза, че искаш да поговорим на четири очи, Майк — напомни му Силвио, след като се бе справил с половината пържола. — Какво те притеснява?

— Две неща — отвърна Макгрори толкова тихо, че Силвио трябваше да се приведе над масата, за да го чуе.

Макгрори извади съобщението за специален агент Юнг и го подаде на Силвио. Колегата му се зачете.

— Не е ли същият агент, когото ми изпрати, когато отвлякоха госпожа Мастърсън? — попита Силвио.

— Абсолютно същият.

— Майк, защо не ми каза, че е от екипа на секретар Кохън?

— Защото не знаех — призна Макгрори.

Силвио стисна замислен устни, но не каза нищо.

— Има и нещо друго във връзка със специален агент Юнг — продължи Макгрори. — Същия ден — всъщност през нощта, когато телата са били открити в имението, което се оказа на Лоримър, ми позвъни заместник-директорът на ФБР, за да ми съобщи, че се налагало да отзоват Юнг във Вашингтон, че той вече бил напуснал Уругвай.

— Обясни ли защо се налага?

— Говорехме по необезопасена, затова той каза, че не искал да навлиза в подробности. Останах с впечатление, че Юнг трябвало да се яви като свидетел на някакъв процес. Каза, че щял да ми позвъни от обезопасена линия, но повече не ме потърси.

Силвио отрязва нова хапка от пържолата си, оваля я в соса и я лапна. След като преглътна, попита:

— А ти опита ли се да му позвъниш?

— Имах намерение да се обадя днес сутринта, когато пристигна съобщението, но тогава разбрах, че заместник-министър Алварес се е обаждал на шефа на мисията и е поискал да се отбие, за да пият кафе.

— Струва ми се, че е искал да проведе неофициален разговор — отвърна Силвио.

— И аз така си помислих. Затова, когато пристигна, му казах, че Тиодор е настинал и аз ще пия кафе с него.

— Какво искаше?

— Водеше главен инспектор Ордьонес от „Вътрешен отдел“ — продължи Макгрори. — Инспекторът отговаря за разследването на убийствата в имението. След като се опитаха да шикалкавят известно време, той почти ме обвини, че съм бил наясно, че в престрелката са участвали „Зелени барети“, а аз съм скрил от него.

— А те участвали ли са? — попита Силвио.

— Дори да са участвали, нямам представа.

— А като посланик би трябвало да си уведомен, нали така?

— Би трябвало, Силвио. Ние сме висшите представители на американската власт в тази страна и никакви действия от страна на

правителството не би трябвало да се провеждат без нашето съгласие и одобрение.

— И според мен е така — съгласи се Силвио. — А той защо е решил, че са замесени „Зелени барети“?

— Разполагаше с две неща — започна да обяснява Макгрори. — Първото беше — не знам как му казвате — онова, което остава, след като гръмне оръжието.

— За куршума ли говориш? — попита Силвио.

— Не, за другата част. Метално парче, приблизително толкова голямо.

Той разтвори пръсти, за да покаже големината на гилза.

— Струва ми се, че говориш за гилзата — сети се Силвио.

— Точно така.

— Какво толкова са открили по гилзата?

— Била някаква специална, от онези, които ги използвали единствено снайперистите в американската армия. А той разбрал, след като позвънил на уругвайския посланик във Вашингтон, който пък се обадил в Пентагона и там любезно разяснили какво става. Изобщо не са ме потърсили за съдействие. А когато едно чуждо правителство иска нещо от американското правителство, би трябвало да минат през посланика.

— Значи на базата на гилзата са решили, че са замесени наши „Зелени барети“. Нещо не се връзва.

— Освен това са открили, че е бил използван хеликоптер. Хората са чули, че наоколо лети хеликоптер, а после открили следи от ските — онези тръби отдолу, нали така се казват? — в някаква нива наблизо, където очевидно са презаредили. Ти имаш ли хеликоптер?

— Аз имам самолет — военният аташе разполага със самолет, армейски „Кинг Еър“ — намира се на Кампо Майо, но нямаме хеликоптер. „Кинг Еърът“ ни излиза толкова солен, че през повечето време стои, без да се използва.

„Как става така, че военният аташе на Силвио разполага със самолет, помисли си заядливо Макгрори, а моят няма!“

След това продължи разказа си:

— Според тях, който и да е оставил трупове, е разполагал с хеликоптер. Решили са, че е хеликоптер на „Зелените барети“.

— Може би просто стрелят на сляпо — предположи Силвио. — Сигурно са станали нетърпеливи. Убити са хора и очевидно не могат да разберат кой е отговорен.

— А ти имаш ли представа каква е причината за това клане?

Силвио поклати глава, отпи глътка вино и заяви:

— Искам да знам какво е правил този тип Лоримър с фалшивата самоличност в Уругвай. Ти имаш ли представа?

Макгрори поклати глава.

— Не, аз... опа, забравих да ти кажа. Лоримър е разполагал с цяло състояние — шестнайсет милиона долара — пръснати в няколко уругвайски банки. Парите са били изтеглени — ако трябва да сме точни, прехвърлени с трансфер в някаква банка на Каймановите острови — на следващия ден, след като е бил убит. Парите са минали през национална банка „Ригс“ във Вашингтон.

— Сериозно? А Лоримър откъде е имал толкова пари?

— В повечето случаи, когато става въпрос за подобни крупни суми, се знае, че са от наркотици — довери Макгрори.

— А разбрали ли са кой е изтеглил парите?

— Не са изтеглени, направен е *трансфер*. Не, не знаят.

— Ако си прав, Майк, а аз съм почти сигурен, че си прав, това обяснява много. Убийствата са начин на живот в наркокартелите. Нищо чудно да са се опитвали да сключат сделка в имението, нещо се е объркало и нещата са загубели. Като се замисля...

— Цяло състояние от мръсни пари, фалшива самоличност... — мислеше на глас Макгрори. — Бертран е с фалшиво име, прави се на търговец на антики. Господи, като търговец на антики не му е било трудно да прекарва кокаин по цял свят. Кой ще тръгне да оглежда някоя ценна стара ваза или нещо подобно за наркотици.

— Точно така — съгласи се Силвио.

— Мисля си, че Лоримър може да е имал цяла стая, пълна с вази с кокаин — продължи Макгрори, въодушевен от собствената си находчивост. — Вече му е било платено. Ето откъде са парите. Когато клиентите са дошли да си приберат стоката, други наркодилъри — трудно се опазват подобни тайни — са решили да задигнат каквото докопат. Или пък са решили сами да откраднат стоката. Може би онези с черните гащеризони да са били повече от шестима. Онези, които са останали живи, са натоварили наркотика на хеликоптера и са си

заминали, като са оставили мъртвите си приятелчета. Те не ценят човешкия живот. Диваци, животни, това са те.

— И аз така съм чувал.

Посланик Макгрори остана замислен дълго, след това продължи:

— Ако беше на мое място, Хуан, щеше ли да се обидиш?

Силвио не отговори веднага.

— Труден въпрос, Майк — призна той. — Мога ли да говоря открито?

— Разбира се — отвърна Макгрори.

— Поведението на Алварес е било възмутително — заяви Силвио. — Не се е обърнал към теб, преди да звъни в Пентагона, след това идва в кабинета ти и почти те обвинява в лъжа.

— Точно така.

— Подобни инциденти в миналото са били достатъчно основателна причина, за да повикат посланика за консултация и да оставят посолството без посланик неопределено дълго.

— Знам. Това е обида към посланика на САЩ!

Макгрори усети, че повишава глас, и побърза да вдигне чашата, след което дискретно се озърна, за да се убеди, че никой не е чул.

— Важното в случая е — продължи Силвио — да прецениш дали заради случилото се си заслужава да те отзоват за консултации. Ако има друг начин, просто им покажи, че си засегнат, при това с основание.

— Хуан, трябва да ти призная, че когато напуснаха кабинета ми, бяха наясно, че съм бесен.

— Нима?

— Точно така. Казах на Алварес направо, че казаното от тях е все едно да ме обвинят, следователно и правителството на САЩ, че не само провеждаме нелегални операции, ами че лъжем, че съм обиден, а накрая заявих: „Срещата приключи!“

— Значи са били напълно наясно — отбеляза Силвио.

— Ще са доста смутени, когато най-сетне разберат какво се е случило, че всичко е заради наркотици, че цялата тази работа със „Зелените барети“ и е пълен абсурд.

— Ако наистина са замесени наркодильри, ще се окажеш прав, Майк.

— Ако обаче отнеса въпроса до Вашингтон — продължи Макгрори, — докато ме отзоват за консултации, Алварес сигурно ще се е върнал с подвита опашка, за да ми се извини. Аз, разбира се, ще приема извинението, но ще му натрия сол на главата. Няма смисъл да отнасям въпроса до секретаря.

— Съгласен съм с теб — кимна Силвио, посегна към бутилката „Темпус“ и наля вино и в двете чаши.

След това се чукнаха, а Макгрори рече:

— Високо ценя съветите ти, Хуан. Искрено ти благодаря.

ШЕСТ

Кабинет на посланика

Посолство на Съединените Американски Щати

„Авенида Колумбия“ 4300 Палермо, Буенос Айрес, Аржентина

16:05, 5 Август 2005

— В общи линии, това е всичко, което ми каза Хауъл. — Алекс Дарби завърши разказа си пред посланик Силвио. — Въпросният Ордонес открил гилза, събрал две и две със следите от хеликоптера и труповете и решил, че не става въпрос за най-обикновен обир.

— Посланик Макгрори вече е убеден, че става въпрос за наркотици — обясни Силвио. — Посях семето на този сценарий и той веднага се хвана. Нека си остане между нас, Алекс, но се почувствах виновен... дори засрамен от себе си.

— Господине, какъв друг избор имахте? — попита Дарби. — Кастило има пълномощия от президента. Имаше всичкото право да направи каквото направи, без да съобщи на Макгрори.

— Въпреки това — опъна се Силвио — се чувствам неудобно.

— Няма причина, господине. Моите уважения към посланик Макгрори, но вие сам разбирате, че нещата можеха да излязат от контрол, ако той знаеше. Представяте ли си какво щеше да бъде, ако Кастило играеше по правилата и беше поискал разрешението от него?

Силвио не отговори. Вместо това попита:

— Откъде, по дяволите, е намерил Кастило хеликоптер? Попитах го, но той не ми каза.

— И аз го питах, и на мен не ми каза. И за парите не знаех.

— Дали ще успеят да ги проследят?

— Кое, парите или хеликоптера?

Силвио се разсмя и поклати глава.

— И двете. Дано не разберат нищо.

— За хеликоптера няма начин да разберат каквото и да било. Кастило нанесе данни за полет от „Хорхе Нюбъри“ до Пилар, където се предполага, че е оставил хеликоптера, след това излетя и мина на

около метър и половина над водата. Върна се по същия начин, след това даде заявка в Пилар и попълни нов летателен план до „Хорхе Нюбъри“. Няма нищо съмнително в цялата работа.

— Ами ако някой е записал номера на хеликоптера? — притесни се Силвио. — Веднага ще се разбере на кого е, нали?

— И аз се сетих за тази възможност, господине, но прецених, че е по-добре да не знаем чий е хеликоптерът.

Силвио кимна.

— Ти, разбира се, си прав. Ами парите?

— Преди да се случи всичко това, Юнг се опитваше да проследи американци — и други — решили тайно да инвестират пари тук. Нямам представа по чия поръчка е проучвал, но не търсеше единствено мръсни пари, които този и онзи се опитваше да изпере. Той беше експерт по прехвърлянето на крупни суми, без никой да разбере. Предполагам, че Кастило го връща тук, за да не останат никакви следи.

— Според мен посланик Макгрори ще му вгорчи живота, когато пристигне в Уругвай, защото е скрил специалното си назначение от него. Според мен Макгрори има основание да е ядосан.

— Няма защо да се ядосва на Юнг — отвърна Дарби. — Юнг просто е изпълнявал заповеди.

— Тази работа с „изпълнявах заповеди“ покрива доста грехове, нали?

— Господин посланик, убеден съм, че преди да кажете нещо на някого, вие преценявате дали можете да вярвате на дадения човек. Така и трябва да бъде. Никога не съм разбирал хората, които не схващат, че доверието е двупосочно.

— Май не разбрах какво се опитваш да ми кажеш, Алекс.

— Колко научава шефът — независимо дали става въпрос за ефрейтор, за представител на някоя разузнавателна агенция или за посланик — оставяме настрана правилата, зависи от мнението на подчинените доколко може да се има доверие на въпросния човек.

Силвио се замисли за момент, след това вдигна поглед.

— Не мога да не попитам, Алекс. Ти колко ми каза?

— Когато пристигнах тук, господин посланик, имах богат опит с хора от вашия ранг, затова много внимавах дори когато ви казвах колко е часът. След като ви опознах, започнах да ви казвам всичко.

— Благодаря ти — отвърна протичко Силвио.

— Господин посланик, искам да използвам обезопасената линия, за да съобщя на Кастило какво се е случило в Монтевидео и тук.

— Правилно, трябва да му се каже, при това веднага. Мога и аз да го направя, Алекс. Не е нужно ти да се обаждаш.

— Позволете на мен, господине — настоя Дарби. — Аз не се чувствам виновен, когато действам зад гърба на Макгрори.

— Ясно! — примири се посланик Силвио. След това се замисли. — Повече от очевидно е, Алекс, съдя по всичко, което се случва, че близкото ми сътрудничество с теб ме разваля. Току-що осъзнах, че за мен е истинско удоволствие да те оставя ти да се обадиш. Много ти благодаря.

Той премести телефона по-близо до Дарби.

VI

ЕДНО

Централа на „Госингер“
Фулда, Хесе, Германия
11:05, 6 Август 2005

Ото Гьорнер, изпълнителен директор на фирма „Госингер“, посегна към слушалката на личния си телефон, без да откъсва поглед от уводната статия. Беше антиамериканска и успешно сразяваше президента на САЩ както в личен план, така и като политик.

След като прочете първите две изречения, разбра, че не може да пусне статията в нито едно от изданията на „Тагес Цайтунг“. Авторът щеше да реши — и със сигурност да се оплаче пред колегите си — че тъпият главен редактор на „Тагес Цайтунг“ е изхвърлил на боклука една чудесно написана статия за перковците от другата страна на океана.

Когато стигна до четвъртия параграф, Гьорнер разбра — с огромно облекчение — че щеше да свали статията така или иначе, тъй като тя не бе съобразена с нито един от ръководните принципи на вестникарската верига, а не защото обиждаше грубо „Ами“, единствения акционер на „Госингер“.

— Гьорнер — изръмжа в слушалката той.

— Имаш ли някакви връзки с щурмовака, който охранява паркинга? — попита познат глас на английски. — Отказва да ме пусне.

— Говорим за вълка, той в кошарата — подметна Гьорнер.

— Това да ли трябва да означава или не?

— Дай да го чуя, Карлхен — нареди Гьорнер, надигна се бързо от бюрото и се приближи до прозореца с изглед към паркинга.

Карлос Гилермо Кастило, роден под името Карл Вилхелм фон унд зу Госингер, бе застанал отстрани на бариерата, преграждаща пътя към паркинга, за да подаде мобилен телефон на охраната.

Човекът предпазливо лепна телефона на ухото си, а Кастило вдигна поглед към прозореца, забеляза Гьорнер и му изпрати въздушна целувка. Охраната проследи жеста с огромен интерес.

— В бъдеще — нареди Гьорнер по телефона — можеш да пускаш хер фон унд зу Госингер на паркинга по всяко време, дори на автомобила му да няма идентификационен стикер.

— Jawohl, Herr Gomer — отвърна охранителят.

Върна мобилния и бързо натисна копчето, което вдигаше бариерата.

Кастило се поклони към прозореца, качи се в „Мерцедес S220“, за който Гьорнер предположи, че е взел под наем от летището.

Гьорнер изпитваше смесени чувства по отношение на срещата с Кастило. От една страна, той безкрайно много обичаше момчето — още откакто Кастило се роди — син на сестрата на най-добрия му приятел. Отдавна бе разбрал, че почти няма разлика между бащинските чувства, които изпитва към Карлхен — *малкия Карл* — и към собствените си деца.

Ако Ерика фон унд зу Госингер се бе омъжила за него или още по времето, когато се разбра, че седемнайсетгодишното момиче е бременно от американски пилот на хеликоптер, с когото се бе виждала едни нищо и никакви четири дни, или по-късно, за да бъдат заедно до смъртта ѝ, настъпила след дванайсет години, той с радост щеше да даде името си на детето ѝ.

Само че Ерика така и не се съгласи да се омъжи за него, въпреки че нямаше нищо против да го допусне да играе ролята на *чичо* Ото, докато момчето растеше.

През последните три или четири дни Гьорнер бе много загрижен за безопасността на Кастило — по-точно казано, за живота му. Карлхен бе позвънил от Щатите и му бе подхвърлил да следи „Ройтерс“ и агенция АП за новините от Уругвай.

Гьорнер изпълни заръката и единственото интересно, на което попадна — нямаше абсолютно нищо друго — за Уругвай, бе в „Ройтерс“ за ливански собственик на имение Жан-Пол Бертран и още шестима неидентифицирани мъже, застреляни в имението на Бертран.

Гьорнер не се усъмни нито за миг, че въпросният Бертран е всъщност Жан-Пол Лоримър, когото Карлхен издирваше. Подозренията му се потвърдиха вчера, когато агенция „Франс Прес“ разпространи новината, че доктор Жан-Пол Лоримър, шеф на Европейската дирекция за сътрудничество между отделите към ООН, е бил убит по време на отпуската си, която прекарвал в Уругвай.

Никак не се учуди, когато разбра, че Лоримър е мъртъв. Беше в Будапеща с Карлхен, когато Ерик Кочиан им каза, че според него Лоримър е нахранил рибите или в Дунав, или в Сена, че не вярва на приказките за обира. Лоримър е бил убит, защото е знаел прекалено много за скандала „Петрол срещу храни“.

Защо пък в Уругвай? Какво ставаше там?

Запита се как е успял Карлхен да научи толкова бързо какво се е случило с Лоримър.

Мислите му прекъснаха, когато фрау Гертруд Шрьодер надникна в кабинета му и весело обяви:

— Карлхен е тук. Току-що позвъниха от фоайето.

— Предупреди жена ми, заключи ценностите и се моли — отвърна Гьорнер.

— И ти се радваш не по-малко от мен да го видиш — отвърна тя.

— Разбира се — съгласи се с усмивка Гьорнер.

„Това е само наполовина истина. Радвам се, разбира се, да го видя, макар да знам, че никак няма да ми се поправи онова, което има да ми казва, нито пък да му дам онова, което поиска“.

Кастило се появи на вратата четирийсет и пет секунди по-късно.

Прегърна фрау Шрьодер и я целуна по челото.

Тя засия.

— Ако предпочиташ, ще ти казвам „подполковник“.

— Не само че ще ми казваш подполковник, ами ще заставаши мирно и ще се покланяш — отвърна Кастило, приближи се до Гьорнер и го прегърна. Беше готов да го целуне по челото, но Гьорнер побърза да се дръпне. След това попита: — Кажете откъде разбра?

— Значи си oberst, Карлхен? — попита фрау Шрьодер.

— Oberstleutenant, фрау Шрьодер — отвърна Кастило.

Гьорнер се върна зад бюрото и седна.

„Старият беше Oberstleutenant Херман Вилхелм фон унд зу Госингер пред Сталинград. Когато се запознах с него, бях ужасен. А сега внукът му се е издигнал до същия ранг. В американската армия, разбира се. Наистина се е издигнал. Старият щеше да изпадне във възторг“.

— Да знаеш само колко се гордея с теб, Карлхен! — възкликна фрау Шрьодер.

— Благодаря — отвърна Чарли.

Погледна Гърнер и отново попита:

— Кажи откъде разбра?

— Обади се от американското посолство. Някакъв мъж се представи за заместник-консул и заяви, че имал информация, че подполковник Кастило щял да идва, така че, ако наистина дойдеш, да съм те помолел да му позвъниш.

— Остави ли име и телефон?

Гърнер кимна, посегна към кожен бележник на бюрото и го отгърна. Докато фрау Шрьодер се приближи до бюрото, той откри каквото бе записал и задържа пръст на информацията.

Тя набра номер на един от трите телефона пред Ото.

След малко заговори на английски почти без акцент:

— Свързвам ви с подполковник Кастило, господин Алмсбъри. Бихте ли изчакали за момент, ако обичате?

Подаде слушалката на Кастило.

Той я пое.

— Казвам се Кастило, господин Алмсбъри. Оставили сте съобщение да ви позвъня.

— Името на баща ми беше Хорхе Алехандро Кастило.

— От кого е?

— Името на подателя е засекретено ли?

— Как мога да видя съобщението?

— Ами ако не мога да дойда в Берлин?

— Значи просто няма да го получа:

— Да, убеден съм, че подателят е много важен човек. Въпреки това не мога да дойда в Берлин, а няма да остана тук достатъчно дълго, за да ми изпратите съобщението по куриер.

— Предпочитам да не споделям тази информация с вас, господин Алмсбъри. Предлагам да докладвате на подателя, че не сте успели да ми предадете съобщението, така че, ако то наистина е важно, ще го препратят в офиса ми.

— Да, сигурен съм, че знае как да се свърже с офиса ми.

— Да, сигурен съм, че това е начинът. Много ви благодаря, господин Алмсбъри, довиждане.

Той затвори.

— Копеле смрадливо — изсъска той и поклати глава.

— Да не се надявам да ни кажеш каква беше тази работа, Карл — обади се Гьорнер.

Чарли погледна първо Ото, след това и Гертруд, помълча малко, накрая обясни:

— Преди две години — може да е било и повече — някой каза — дали не го прочетох в някаква книга — „Съобщението е средство“.

— Нищо не разбрах — призна Гьорнер.

— За пръв път разбирам какво означава — обърна се към него Кастило.

— Май си говорим на различни езици, Карл.

— Господин Алмсбъри, който по всяка вероятност е представителят на ЦРУ в Берлин, е получил съобщение за мен, което трябва да ми предаде. По ред причини смятам, че съобщението е от посланик Чарлс Монтвейл. Нали знаете кой е?

Гьорнер кимна.

— Новият ви шеф на разузнаването — обади се госпожа Шрьодер.

— Топло — отвърна Кастило. — Той е новият шеф на Националното разузнаване.

— За него ли работиш? Позволено ли ми е да задам този въпрос? — обади се Гьорнер.

— Можеш. Не, не работя за него. Въпреки че на него много му се ще да ме командори. Президентът го отрязва, аз го отрязвах, но Монтвейл не разбира, че „не“ означава...

— Карл — прекъсна го Гьорнер, след това замълча.

Чарли му се усмихна.

— Да, знаеш, че умея да чета мисли. Искаше да ме попиташ: „Защо ми разказваш всичко това?“ или „Няма ли да загазиш, като ни разказваш всичко това?“ Близо ли съм до истината?

Гьорнер поклати глава, неспособен да повярва, след това кимна примирено.

— Разказвам ви го, защото ми се струва, че трябва да знаете някои неща, тъй като и двамата сте включени в списъка ми на доверени лица — той вдигна лявата си ръка с леко разперени пръсти — хора, на които имам пълно доверие. Освен това отговорът е не, не съм загазил. Президентът ми разреши да разкажа на когото преценя, каквото преценя.

Гьорнер срещна погледа му за миг и си помисли: „Той говори сериозно. Казва истината. Сега вече разбирам, че има трета причина. Карлхен току-що сложи и чичо Ото, и леля Гертруд в джоба си, за да им извади душите с памук. Той знае какво постига по този начин. Господи, прилича невероятно много на стария!“

— И последната причина е, че имам нужда от помощта ви и искам да разберете защо се нуждая от помощ; защо ще направите онова, за което ви моля.

Гьорнер понечи да заговори, ала се спря — „Господи, трябва да го кажа“ — след това продължи:

— Карл, ние тук публикуваме вестници, създадени от прапрадядо ти. Не мога да гледам безучастно как ни превръщаш в клон на ЦРУ.

— Има много простичък отговор на тази работа, Ото — отвърна Кастило. — Напълно прав си. Това е вестник. Нека не забравяме обаче, че аз притежавам „Госингер“. — Той замълча, за да е сигурен, че думите му са попаднали на място, след това продължи: — Става по-сложно, защото истината е, че съм мислил за Grosspappa. Мислил съм и за „Тагес Цайтунг“. Не ви превръщам в клон на ЦРУ. Първо, аз не работя за ЦРУ. А, доколкото го помня, от всичко, което съм чувал за него, той е бил човек с изключително висок морал. Според мен той би се подразнил — би останал искрено възмутен — от алчните мръсници, замесени в скандала „Петрол срещу храни“. Също като Ерик Кочиан. Ако беше все още жив и сам Господ бог му се явеше с татуировка „ЦРУ“ на челото и го увереше, че се опитва да постави тези алчни убийци, където им е мястото, Grosspappa щеше да помогне. Без да се увлича прекалено, разбира се. И аз смятам да постъпя по същия начин. Карлос Кастило ще помоли „Тагес Цайтунг“ за някои неща и ако Карл фон унд зу Госингер мисли, че дядо му е щял да осигури необходимото на Кастило, „Тагес Цайтунг“ ще трябва да осигури въпросните неща.

— Карлхен, в Библията се казва, че никой не може да е слуга на двама господари — подметна Гьорнер.

— В Библията се казва още, че Йоан бил погълнат от кита и оцелял^[1] — засече го Кастило. — Не беше ли ти този, който ми казваше да внимавам какво чета? Нали твърдеше, че не бива да се вярва на всичко напечатано?

— Всяко нещо с мярка, Карл — отвърна тихо Гьорнер. — Само че кой определя мярката?

— Аз я определям. Също така не е нужно да ти казвам, че ако прекрача ръба, можеш да ме предупредиш, за да не полетя в пропастта.

Гьорнер го наблюдаваше умислен.

— Колкото повече остарявам, толкова повече вярвам в генетиката — заяви най-сетне той. — Затова ще се примиря, че във вените ти тече много повече от кръвта на Oberst Херман Вилхелм фон унд зу Госингер, отколкото на тексаския каубой, подполковник Кастило.

Чарли не отговори.

— Разкажи ми сега за съобщението на посланик Монтвейл — подкани го Гьорнер.

— Нямам представа какво е съобщението на Монтвейл, но ако беше наистина важно, той щеше да намери начин да стигне до мен.

— Нещо не разбирам — призна фрау Шрьодер.

— Ако отида до Берлин, за да взема съобщението, ще вляза в ролята на симпатично малко кученце, което хуква в мига, в който господарят му свирне. А той иска точно това.

— Ясно — въздъхна тя, замисли се за миг, после се притесни. — Ами ако има нещо важно в това съобщение?

— Ако се е случило нещо важно, Дик Милър да е разбрал досега и да е намерил начин да се свърже с мен. Просто за всеки случай, щом оправим парите, ще позвъня на Дик.

— Ти за това ли дойде? — попита Гьорнер. — Заради парите в „Лихтенщайнише Ландесбанк“?

— Главно.

— И какво друго?

— Искам бележките на всички репортери за „Петрол срещу храни“ — отвърна Кастило. — Няма да ги види никой друг освен мен. Наистина не работя за ЦРУ, Ото. Работя за президента.

Гьорнер не отговори.

— Да не би да преминах границата, Ото? — попита тихо Кастило.

— Не и с това искане — отвърна веднага Гьорнер. — Мисля, че старият щеше да ти даде записките на репортерите. Що се отнася до парите, ще изчакам да чуя какво имаш да ми кажеш за тях.

— Ще ти кажа абсолютно всичко — обеща Чарли. — Открихме, че Лоримър ги беше пръснал в три банки в Уругвай. Стори ни се логично, че ги е откраднал — американците казват — „*припинал*“ — от сумите за подкупи. Освен това открихме, че не става дума за обикновен депозит, а за нещо като облигации, които можеш да изтеглиш когато поискаш. Взехме банковите документи, а после и парите. Ще бъдат похарчени, за да открием кой уби господин Мастърсън и сержант Маркъм и за други благородни цели, включително да разберем кой е изпратил наемни убийци да ликвидират Лоримър.

— Много бързо си разбрал за убийството — засече го Гърнер.

— Бях там, Ото. Тъкмо се канех да кажа на Лоримър, че ще го върнем при семейството му, когато някой счупи прозореца с автомат. Убиха Лоримър и раниха човека с мен. Другите лоши убиха един от сержантите ми с гарота.

— Карлхен! — писна фрау Шрьодер.

— Кой са тези хора? — попита Гърнер.

— Нямам представа. Но ще ги открия. Единственото сигурно е, че не бяха уругвайски бандити. Може да са от Спецназ. Възможно е да са изпратени от Мосад. Като нищо може да са французите. Подхвърлиха, че е напълно възможно да се окажат германските командоси. Които и да бяха, бяха наистина невероятни.

— Предполагам, си наясно, че са били повече от опасни — натякна Гърнер.

— Мина ми подобна мисъл през главата. Чакайте да ви кажа какво ще правя с парите, за да може фрау Шрьодер да ми обясни защо не е възможно.

Гърнер усети, че се усмихва против волята си.

Кастило започна:

— Имам — не точно аз, ами „Плодове и зеленчуци Лопес Мексико“ — сметка в „Банко Саламандер Мехикано“ в Оакса.

— Повтори, но този път по-бавно — помоли фрау Шрьодер и посегна към кожения тефтер на Гърнер. — Най-добре ми продиктувай името по букви. Не знам испански.

— Не може да бъде! — престори се на силно изненадан Кастило. — Аз пък си мислех, че всички знаят испански.

Гьорнер усети, че се усмихва отново, докато наблюдаваше изражението на фрау Шрьодер, преди тя да се сети, че това е шега.

Кастило посегна към чантата с лаптопа, извади лист и ѝ го подаде.

— Всичко е описано — посочи той, — включително и банковите сметки. Фернандо казва, че през тези сметки минавали големи суми.

— Те на животновъдната ферма ли са? — попита Ото.

— Едно време е била животновъдна ферма, сега отглеждат главно грейпфрут — обясни Чарли. — Както и да е, като прехвърлиш десет милиона долара, никой няма да забележи, защото по-голямата част ще отидат за покупката на самолет.

— Моля? — възкликна Гьорнер.

Кастило отново бръкна в чантата и извади фотокопие, на което Гьорнер веднага позна, че са спецификациите на самолет.

— Двайсет и три годишен „Гълфстрийм III“ — обясни Кастило. — Точно такъв самолет му трябва на един преуспяващ мексикански производител на плодове и зеленчуци, който се опитва да си пласира стоката в Европа и Латинска Америка. Бил страшно на сметка, по думите на Фернандо, продавал се само за седем милиона и петстотин хиляди, двигателите са чисто нови, а поддръжката е била на ниво. Освен това има нов кожен салон, направо върхът.

— Защо ти е такъв самолет? — попита фрау Шрьодер.

— Ползвахме самолета на Фернандо — „Лиърджет“ — първо, за да дойдем тук, после до Южна Америка, след това от Буенос Айрес до Щатите. Притесняват ме две неща. Това не е самолет за дълги презокеански полети. Да не говорим, че привлича внимание където и да кацне. Когато посланик Монтвейл бе така любезен и предостави самолетите на ЦРУ на мое разположение, си казах, че трябва да имам самолет, за да съм сигурен, че пилотът няма да докладва час по час на посланика къде се намирам.

— Често ли ще правиш презокеански полети? — попита Гьорнер.

— Искам да мога да пътувам максимално бързо, безопасно и по възможност, без да се набивам на очи.

— Възможно ли е просто така да си купиш самолет? А кой ще го кара?

— Този въпрос е напълно безсмислен, докато фрау Шрьодер не ми каже дали мога да прехвърля десет милиона в сметката в Мексико.

Той погледна фрау Шрьодер с надежда.

— Става с едно обаждане — отвърна тя. — Можеш да разчиташ, че след час парите ще бъдат където трябва.

— Тогава да действаме, за да се обадя след това на Дик Милър — разпореди се Чарли. — Колкото по-бързо заминат парите за „Саламандър“, толкова по-бързо мога — като служител на фирма „Лопес“ — да прехвърля от тях на моя сметка в банка „Ригс“ във Вашингтон. Вече знам как става.

— Имам два въпроса — обади се делово фрау Шрьодер. — Как искаш парите в „Литхенщайнише Ландесбанк“ — в специална сметка или просто да ги депозирам?

— Просто ги депозирай — отвърна Кастило. — Фернандо ще ги мине като обикновени разходни фактури.

— На това ли му се казва „*пране на пари*“? — попита сухо Гьорнер.

— Те са за благородна цел — отвърна Кастило.

Гьорнер поклати глава. Фрау Шрьодер посегна към телефона.

Три минути по-късно съобщи:

— Десет милиона долара ще бъдат в сметката на „Лопес“ след двайсет минути.

— Много ти благодаря, а сега да си кажем няколко приказки с Дик Милър. Ще включиш ли на високоговорител, ако обичаш?

— Карл, държа да ти кажа — предупреди го Гьорнер, — че в момента е шест сутринта във Вашингтон.

— Докато не му свалят превръзките от крака, Дик ще спи в офиса — обясни Кастило. — Ще го спипаме.

Фрау Шрьодер отново посегна към един от телефоните на Гьорнер и натисна копчето на високоговорителя.

Майор Х. Ричард Милър се обади на второто позвъняване.

— Милър слуша.

— Добри новини, любима, няма да се наложи да продадем кучетата и да се преместим да живеем при майка ти. Парите са в банката.

— Много бързо.

— Не ми казват Спиди Гонзалес без причина — заяви Кастило.
— Джейк да е казал нещо за новата играчка?

— Дватамата с Фернандо и продавача я докараха снощи. Джейк разправя, че можел да разтърси „Рейгън“, ако прелети достатъчно ниско. Каза, че птичката била супер и пита къде ще я държиш.

— Ще трябва да помисля по този въпрос. Питай Джейк какво предлага. Прехвърли девет милиона от „Саламандър“ на моята сметка в „Ригс“ и плати.

— Да не вземат да ме отсвирят.

— Няма. Получих гаранция лично от фрау Шрьодер. Кажете: „Dankeschon Frau Schroder“.

— Danke schon Frau Schroder — благодари Милър.

— Как си, Дик? — отвърна тя.

— Като изключим, че кракът ми е опакован по-добре, отколкото на мумия, съм супер. Много поздрави на Ото, когато го видиш.

— Как си, Дик? — попита Гьорнер.

— Ти да не би да подслушваше, Ото? Ако е така, да не би подполковникът да те е накарал да стоиш мирно и да козируваш?

— Как позна? — попита Гьорнер.

— Леле, с тоя трудно ще се живее.

— С него открай време се живее трудно.

— Господи — възкликна неочаквано Милър, — преди да съм забравил, Чарли, помниш ли, че вчера беше тук целия ден?

— Защо? — учуди се Кастило.

— Защото вчера, господин подполковник, полковник Торине проведе с вас проверочен изпит на „С-20“ и вие издържахте успешно. Ще бъде отбелязано в досието ви още тази сутрин.

— Супер — зарадва се Кастило.

— Има ли друго, Чарли?

— Да имаш представа защо посланикът ми е пратил съобщение?
До Берлин.

— Не, но мога да ти кажа, че не остана очарован, че претърсваме куфарчетата на хората в покрайнините на Филадельфия. Не може да разбере защо не си споделил това с него.

— Защото, доколкото ми е известно, за момента не разполагаме с факти. Не му ли каза?

— Казах му. Той не остана особено впечатлен. Какво съобщение ти е пратил?

— Не знам. Нямам намерение да ходя в Берлин, за да го прочета.

— Ще ми кажеш ли какво става?

— Париж се оказа пълна загуба на време. Апартаментът на Лоримър е бил преровен и от Второ бюро, и от хората на ООН, преди приятелят ми да влезе. Огледах и аз за всеки случай. Нямах абсолютно нищо полезно. И тук почти приключих. Остава ми само да се видя с Ерик Кочиан в Будапеща. Това също няма да ми отнеме много време.

Замълча, когато забеляза, че Гърнер вдига ръка.

— Чакай малко, Дик — помоли Чарли и се обърна към Ото.

— Срещата с Ерик Кочиан в този момент няма да ти помогне е нищо — предупреди го Гърнер.

— Защо? — учуди се Кастило.

— В болница „Телки“ е със счупен глезен.

— Какво е станало?

— Паднал по стълбите на апартамента.

— Откъде знаеш, че си е счупил глезена?

— Той ми се обади и ми събщи.

— Обади ти се и ти е съобщил — повтори Кастило тихо, след това надигна глас, за да се чува ясно, и попита: — Дик, къде е Торине?

— У вас. Заедно с Фернандо.

— Свържи се с него по другия телефон и го засили да докара „Гълфстрийма“ в Будапеща. Веднага.

— Има една много основателна причина да не мога да го засиля. „Гълфстрийма“ още не е твой.

— Просто се обади на Джейк и го попитай дали самолетът може да мине Атлантическия. Ще чакам.

Кастило усети погледа на Гърнер.

— Мислиш, че нещо се е случило с Ерик ли? — попита Гърнер.

— Струва ми се крайно необичайно Ерик да ти звъни, за да ти събщи, че е паднал. По-вероятно е да ти е звъннал да не би случайно да научиш какво наистина му се е случило и защо е в болница.

Гърнер изви вежди, но не отговори.

По микрофона прозвуча гласът на Милър:

— Свързвам ви с полковник Торине, подполковник Кастило — обяви саркастично Милър.

— Какво става, Чарли? — прозвуча гласът на Торине.

— Ако Дик даде на продавача на „Гълфстрийма“ чек в мига, в който банка „Ригс“ отвори, можеш ли да дойдеш в Будапеща?

— И да се оправяме с документите по-късно ли?

— Да.

— Ако приеме чека, ще ми отнеме поне час и половина да се вдигна от Балтимор. Не мога да мина цялото разстояние на един етап. Ще се наложи да презаредя някъде, например в „Рейн на Майн“...

— Вече се казва международно летище „Франкфурт“. Още ли не знаеш? Вече не е „Рейн на Майн“.

— Подобни промени не те ли карат да се чувстваш остарял? — отвърна Торине. — Смятай девет часа полет и час за презареждане. Значи общо дванайсет часа, след като Дик връчи чека, стига онзи да се съгласи. Ако не иска, какво ще правим?

— Давайте му чека, без да му съобщавате, че ще направите един последен изпитателен полет.

— Има още един проблем. Налага се да взема Фернандо на дясната седалка. Няма да му стане никак приятно.

— Не ти трябва човек отдясно.

Торине се поколеба, преди да отговори.

— Не си спомням някъде да са занимали дали самолетът, който каца, има втори пилот. Защо не искаш Фернандо?

— Искам Фернандо да се прибере в Тексас и да си гледа семейството.

— Добре, Чарли, както кажеш.

По високоговорителя прозвуча гласът на Фернандо.

— Ще откарам противния ти самолет до Будапеща и тогава ще се прибера, гринго.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Много ти благодаря — усмихна се Чарли. — И на двамата. Ще ви запазя стаи в „Гелерт“.

— Ще се видим в малките часове утре призори — отвърна Торине и затвори.

— Нещо друго, Чарли, за да съм сигурен, че ще закувам на спокойствие? — попита Милър.

— Какво стана с авиониката за „Рейнджъра“!

— Пътува за Буенос Айрес.

— Добре. Супер. Ще се чуем, Дик.

— Да кажа ли на посланика къде заминаваш?

— Кажи му. Той така и така ще разбере.

— Как така?

— Ще използвам неговото въздушно такси до Будапеща — обясни Кастило. — Няма как да не разбере.

— Нещо не ми е съвсем ясно, но какво да се прави. Сигурно нямам нужното ниво за достъп до секретна информация. Пази си гърба, приятелю.

Кастило затвори и се върна при чантата с лаптопа, извади визитка и набра някакъв номер.

— Сега пък какво? — попита Ото Гьорнер.

— Обаждам се на въздушно такси да ме закара до Будапеща.

— Ще успееш ли да го уредиш? „Тагес Цайтунг“ ли ще плаща?

— Ще успея да уредя. Самолетите са собственост на ЦРУ и посланик Монтвейл ми каза, че мога да ги ползвам с предимство. И няма „Тагес Цайтунг“ да плаща, а доброто старо разузнаване.

— Тогава съобщи, че искаш две места — нареди Ото.

Кастило го погледна любопитно.

— Струва ми се, че имаш право. Ерик ми пробута прекалено много подробности — обясни Гьорнер. — Каза, че се спънал в кучето, докато слизал по стълбите. Ако наистина се беше спънал в проклетото куче, нямаше да ми каже. Всъщност, ако наистина беше паднал, изобщо нямаше да спомене. Сега вече държа да разбере какво става.

— Обажда се подполковник Кастило — представи се Чарли. — Намирам се във Фулда, Германия, и заедно с още един пътник искаме да се придвижим колкото е възможно по-бързо до Будапеща. Кой е най-добрият начин?

Трийсет секунди по-късно той затвори.

— Таксито ще ни чака в Лайпциг след деветдесет минути — обяви той.

[1] Пророк Йоан, който се противи на Божията воля и не иска да проповядва на асирийците, е наказан да прекара 3 дена в стомаха на кит — (Б.пр.) ↑

ДВЕ

Кабинет на посланика

Посолство на Съединените Американски Щати „Лауро Милър“

1776

Монтевидео, Република Уругвай

10:05, 6 Август 2005

— Хук става нещо, Робърт — обърна се посланик Макгрори към Робърт Хауъл. — Работата е толкова гнила, че двамата с теб трябва да я разнищим докрай.

— Не ви разбирам, господин посланик.

— Човек на твоята длъжност, Робърт, би трябвало да прояви повече любопитство към господин Юнг. Изведнъж го викат в Щатите, след това той се връща, за да оправя цялата работа с Лоримър.

— Признавам, че мислих по този въпрос — отвърна Хауъл.

— Може, разбира се, да е случайност. Само че е много малко вероятно.

— А вие какво мислите, господин посланик?

— Нищо конкретно. Двамата с теб ще разберем — отвърна Макгрори.

— Какво искате да направя, господине?

— Докато е тук, го дръж под око. Искам да знаеш къде ходи, с кого разговаря и така нататък. Подозирам, че има някаква връзка със събитията в имението, и искам да разбера какво точно е направил.

— Има ли причина да мислите, че той има... „някаква връзка“... със събитията в имението?

— Чисто и просто интуиция — отвърна Макгрори. — След като си бил в тази игра достатъчно дълго, като мен, развиваш усет и интуиция.

— Абсолютно прав сте, господин посланик.

— Затова искам да следиш всяка негова стъпка.

Хауъл кимна. *„Май току-що се превърнах в лисицата, на която е поверен кокошарникът“.*

— Юнг ще бъде тук след пет минути — съобщи Макгрори. —
Искам да присъстваш на разговора ми с него.
— Разбира се, господине.

— Господин Юнг току-що пристигна, господин посланик —
докладва сенъора Сузана Обрегон от вратата.

— Щом се качи, накарайте го да чака пет минути и тогава го
поканете в кабинета ми — отвърна Макгрори, след това добави: — И
не му предлагайте кафе.

Погледна колебливо Хауъл.

— Като го накарам да потропва нервно с крак, Робърт, специален
агент Юнг ще разбере, че дори да е в екипа на държавния секретар, аз
съм представителят на американското правителство тук.

— Разбирам, господине.

Петнайсет минути по-късно, тъй като Юнг все още не се бе
появил, Макгрори бе готов да посегне към телефона, за да разбере
къде, по дяволите, се е дянал. В този момент сенъора Обрегон влезе в
кабинета, затвори вратата след себе си и попита:

— Господин Юнг току-що влезе. Какво да го правя?

— Помолете го да изчака, ако обичате — отвърна посланик
Макгрори и вдигна ръка с разперени пръсти, за да ѝ напомни колко
минути трябва да чака Юнг.

След това натисна копчето на хронометъра си и зачака.

— Посланикът ще ви приеме, господин Юнг — заговори
секретарката на Макгрори.

Юнг се надигна от канапето, остави „Буенос Айрес Хералд“ на
масичката за кафе и пристъпи към вратата на Макгрори.

— Добро утро, господин посланик.

— Добре дошъл отново в Уругвай, Юнг. — Посланикът му махна
да влезе, а след това посочи един от столовете срещу бюрото. — Нали
познаваш господин Хауъл?

— Да, господине. Радвам се да ви видя, господин Хауъл.

— Искате ли кафе? — предложи посланикът.

— Да, благодаря, господине.

Макгрори натисна копче на интеркома и поръча кафе.

— Дълъг ли беше полетът? — попита Макгрори, докато чакаха.

— Не ми се стори толкова дълъг, колкото пътуването от „Езейза“ до „Хорхе Нюбъри“. Магистралата беше блокирана от *piqueretos*. Таксито се влачи цели два часа до центъра, минаваше по пет метра, спираше и после пак.

Това никак не интересуваше Макгрори.

— Нали знаеш как е с огражденията — продължи той. — Слагат ги и по магистрали, и по мостове, затварят ги, за да намират някаква работа на полицията.

— Точно така, господине.

Сеньора Обрегон внесе кафето. Макгрори я изчака да излезе от кабинета и едва тогава продължи:

— Доколкото разбрах, Юнг, докато си бил тук предишния път, не си вършил същата работа като останалите, та двамата с господин Хауъл се питахме с какво се занимаваше.

Юнг не отговори.

— С какво точно се занимаваше? — попита директно Макгрори.

— Освен че търсех информация от най-различно естество за Държавния департамент и предпочитях да докладвам направо там, вместо да ползвам каналите на посолството, разследвах прането на пари също като останалите агенти на ФБР тук.

— Защо според теб е било необходимо? Защо не съм бил уведомен?

— Нямам никаква представа, господине. Аз съм само една пионка. Върша онова, което ми бъде наредено.

— И кой ти нареди?

— Госпожа Куиглет — отвърна направо Юнг.

— Говориш за заместник държавния секретар по въпросите на Латинска Америка, така ли? За същата Куиглет ли става дума?

Юнг кимна.

— Много мила дама.

— Значи госпожа Куиглет ти нареди да не ми съобщаваш за специалната си задача, така ли?

— Каква специална задача, господине?

— Да ме държиш в неведение за истинската си задача.

— Да, господине. Само че не ми бе наредено да крия от вас. Беше ми казано да не разкривам пред никого с какво точно се занимавам.

— Нали разбираш, че това е крайно необичайно?

— Не, господине. Не съм се замислял. Изпълнявал съм и други задачи, при които никой не е бил уведомен с какво се занимавам.

— Какви например?

— Господине, не ми е разрешено да обсъждам този въпрос.

— А можеш ли да обсъждаш как стана така, че те отзоваха толкова бързо?

— Не, господине — отвърна Юнг.

— Заместник държавният секретар Куиглет ми изпрати съобщение, че се връщаш, за да придружиш тленните останки на господин Лоримър и да се погрижиш за имота му и всичко останало. Това известно ли ти е?

— Да, господине.

— Следователно си запознат с обстоятелствата около смъртта на господин Лоримър.

Юнг погледна посланика. *„Оттук нататък се налага да започна да лъжа и мажа. Дяволите да го вземат Кастило, задето ме въвлече в тази каша!“*

— Знам, че е бил убит, господине, че е зет на господин Мастърсън, и това е почти всичко.

— Много ми е интересно защо от Държавния департамент изпращат човек, който да свърши нещо, което ние сме в състояние да свършим сами? — попита Макгрови, макар да не очакваше отговор.

Въпреки това Юнг отговори:

— Останах с впечатление, господине, че държавният секретар така се е разпоредила.

— Да не би лично да си говорил с държавния секретар?

— Не, господине, но доколкото разбрах, това е лична услуга — може би професионална услуга — по всяка вероятност и двете — която тя прави за бащата на господин Лоримър, който е пенсиониран посланик.

— Защо изпраща теб, Юнг?

— Предполагам, защото вече съм бил тук. Познавам Уругвай, познавам банките и хората в посолството.

Макгрори се направи на замислен, след това кимна.

— По този начин попадаш в доста деликатна ситуация, Юнг — заяви той.

— Каква ситуация, господине?

— Да, доста деликатна, Юнг — повтори посланикът. — Може ли да си кажем няколко думи неофициално?

— Да, господине, разбира се.

— Не че разговорът ни е официален. Просто така се казва.

— Слушам ви, господине.

— Имай предвид, че не съм сигурен, но все пак участвам в играта на дипломацията от много години и съм придобил изключително точен поглед за нещата...

— Сигурен съм, че е така, господине.

— Едно от нещата, които научих, е, че хората те карат да си мислиш, че имат влияние във висшия ешелон — като например в Държавния департамент — а всъщност нямат никакво влияние.

— Сигурно е точно така, господине — съгласи се отново Юнг.

— И ин-ян — натърти Макгрори.

— Моля?

— Ин-ян — повтори Макгрори, а след като по изражението на Юнг му стана ясно, че не разбира, продължи: — Мислех си, че като азиатец ще ме разбереш. Това е на корейски, струва ми се.

— Аз съм от китайски произход, господин посланик — уточни агентът. — Семейството ми се е преселило в тази страна — в Щатите — през 1840-те. Не говоря корейски.

— Това означава, че всичко се балансира — обясни Макгрори. — Също като онзи закон във физиката, който казва, че на всяко действие има равно по големина и противоположно по посока противодействие.

— Така ли, господине?

— В нашия случай, Юнг, означава, че някой, който се опитва да се прикрие и се прави, че няма влияние, че е просто една „пионка“, както ти се изрази, в действителност има значителна власт.

„Ама какви са тези простотии, дето ги реди Макгрори? Да не би да се опитва да ми каже, че имам власт?“

— Не съм сигурен, че разбрах какво се опитвате да ми кажете, господин посланик.

— Ясно — отвърна Макгрори.

Макгрори остави малко време на Юнг да осмисли думите му, след това продължи:

— Както вече казах, и двамата сме в доста деликатно положение по отношение на господин Лоримър.

— Защо, господине?

— Също като секретаря, аз се притеснявам за посланик Лоримър. Не се познаваме, но доколкото разбрах, е чудесен човек и има огромен принос за дипломатическата служба.

— И аз така разбрах, господине.

— Посланик Силвио в Буенос Айрес ми довери, че посланик Лоримър има здравословни проблеми... със сърцето.

— И аз така разбрах — отвърна Юнг.

— Нека да ти кажа, Юнг, какво се е случило там. Напълно неофициално, разбира се.

— Слушам ви, господине.

— Може да ти прозвучи напълно невероятно, но заместник външният министър Алварес дойде в кабинета ми. Беше довел и сенyor Ордьонес, главен инспектор на Вътрешен отдел в уругвайската Национална полиция. Посещението им беше неофициално. Бил наблизил и решил да се отбие на кафе.

— Много интересно, господине.

— Според него в имението „Шангри-Ла“ е имало престрелка между неизвестни лица и Специалните части на американската армия и намекна, че на мен този факт ми е известен.

Юнг погледна Хауъл, но не отговори.

Макгрори продължи:

— Подобно обвинение е пълен абсурд, разбира се. Не е нужно да ви казвам, че подобно нещо не би се случило, без да съм уведомен и без да съм дал картбланш. Като посланик, аз съм представител на американската държава в тази страна. А господин Хауъл — сигурен съм, че знаеш, че е представител на ЦРУ — ме увери, че няма никакви сведения за тайна операция, проведена от разузнавателната общност. Ако знаеше, той щеше да ми съобщи.

— Чувал съм слухове, че господин Хауъл е от ЦРУ, господине...

— Това, разбира се, е секретна информация — побърза да заяви Макгрори. — Не съм ти казал подобно нещо.

— Наистина не сте, господине. Разбирам, господине. А откъде според вас е получил Алварес подобни сведения? Питам за операцията на Специалните части?

Посланикът не отговори направо.

Вместо това попита:

— Въпросът е защо ми отпрати това абсурдно обвинение? Това е въпрос, който не спрях да си задавам. Тъкмо заради него не позвъних в Държавния департамент, за да докладвам за инцидента. Вместо това го изхвърлих от кабинета си.

— А той подкрепи ли обвинението с доказателства? — попита Юнг.

— Показа ми една... джаджа... една такава лъскава... част от патрон... куршум... дете излиза от оръжието, след като то гръмне.

— Гилза ли, господине?

— Именно. Били я открили в имението. Освен това звънял в уругвайското посолство във Вашингтон и оттам се обадили в Пентагона и от Пентагона много любезно им обяснили, че това бил специален куршум, каквито използвали единствено по състезания в армията и Специалните части.

— За Националните състезания ли става въпрос, господине? Имало ли е печат NM на гилзата?

„Ако е имало, значи е от оръжието на онова подобие на пехотинец, хлапето“.

Макгровори насочи показалец към Юнг и кимна.

— Това е — потвърди той.

— Това не е никакво доказателство, че са замесени Специалните части — заяви Юнг.

— Не, разбира се. Защото не са замесени. Ако е имало Специални части, ние двамата, господин Хауъл щяхме да знаем. Няма друг начин.

— Разбира се, господине.

— Много се изкушавах да отида в Държавния департамент и да докладвам за инцидента. Никой няма право да нарича американския посланик лъжец в собствения му кабинет. Както вече казах, Юнг, участвам отдавна в тази игра. Научил съм се да се замислям защо някой казва или върши нещо. Разбрах, че ако се обърна към Държавния департамент, те ще пуснат официално оплакване, дори

могат да ме отзоват за консултации. С други думи, искаха нещата да се размиришат. След това си зададох въпроса какво ще постигнат по този начин. Отговорът е много прост. Опитват се да отклонят вниманието ни.

— От какво, господине?

— От онова, което наистина се е случило в имението.

— А какво се е случило?

— Помисли, Юнг — отвърна Макгрори. — Бертран — Лоримър — е имал почти шестнайсет милиона долара в тукашни банки. Ти знаеше ли?

Юнг не отговори директно.

— Шестнайсет милиона долара ли?

Макгрори кимна.

— Това са много пари.

— Наистина са много — съгласи се посланикът. — А ООН — служителите им може и да са значително по-добре платени от нас — не плащат чак толкова много — дори да е живял изцяло с парите, които им предоставят за представителни разходи, което е обичайна практика — няма начин да е спестил цели шестнайсет милиона за черни дни. Затова се запитах откъде се е сдобил с толкова пари.

Погледна в очакване Юнг, който му се стори замислен, след това сви рамене.

— Ти си се занимавал с пране на пари — продължи нетърпеливо Макгрори. — Откъде идват повечето мръсни пари?

— Обикновено от измами и наркотици — отвърна Юнг.

— Точно така — възкликна доволно Макгрори. — Лоримър е бил наркодилър.

— Наистина ли, господине?

— Помисли. Всичко се връзва. Той има втора самоличност на търговец на антики и за него не е проблем да прекарва наркотици. Кой ще тръгне да проверява какво има в някаква стара ваза — говорим за много стара и много ценна ваза. В една ваза може да се натъпче много хероин. А Лоримър откъде е извадил новата самоличност и разрешителното да живее в Уругвай? Опитват се да се измъкнат и да прикрият изненадата си, че той е продавал наркотици под носа им. Сигурно е подкупил десетки чиновници. И това ще излезе наяве.

— Много интересна теория, господин посланик — кимна Юнг.

— Реших, че ще ти допадне, Юнг. В имението е трябвало да стане сделка, крупна сделка — все пак говорим за шестнайсет милиона долара — и нещо се е объркало. Ти знаеш много по-добре от мен, че убийствата са начин на живот в тези среди. Наркодильрите ги убиват всеки ден.

— Точно така е, господине.

„Той наистина ли вярва на тези простотии?“

— Няма да им позволя да им се размине. Няма да ги оставя да си мислят, че са ни подвели в погрешна посока. Няма да подам никакво официално оплакване в Държавния департамент.

— Разбирам, господине.

— Ще изчакам, ще ги оставя да се чудят какво да правят и те сами ще разберат, че нямам намерение да им играя по свирката. — Замълча за миг, преди да продължи: — Въпреки това си мисля, че подходящите хора в Държавния департамент трябва да научат за станалото. Точно това имах предвид, когато ти казах, че и двамата с теб — дори държавният секретар — сме в много деликатно положение. Ако не беше заради посланик Лоримър, щях да надигна глас, но единствено заради състоянието на посланика...

— Разбирам, господине.

— Никой от нас не иска да петни паметта на сина му или пък да му докара инфаркт.

— Разбира се, че не, господине.

— От друга страна, ми се струва, че секретарят трябва да разбере, нали така? Дори информацията да му бъде предадена от една „пионка“.

— Сега вече ви разбрах, господине.

— Сигурен съм, че си ме разбрал — отвърна Макгрори.

Изправи се, пресегна се през бюрото и подаде ръка на Юнг.

След това отново седна.

— Сега, да се заемем с въпроса, заради който си тук. Има ли нещо, което мога да направя, нещо, което да възложя на хората от персонала си, за да улесня връщането на тленните останки на господин Лоримър в Щатите?

— Все ще изникне нещо, господине.

— Тогава ще съобщя на всички да ти оказват съдействие, а ако прецениш, че някой трябва да бъде поставен на мястото му, само ми

звънни.

— Много ви благодаря, господине.

— Ще помоля господин Хауъл и господин Монахан да съдействат господин Артигас да бъде прикрепен към вас и да изпълнява всичките ви нареждания.

— Господин Артигас ли?

— Той ще ви разкаже всички подробности около случилото се в имението „Шангри-Ла“ — обясни Макгрори. — Ходил е на мястото. Главен инспектор Хосе Ордонес от Вътрешен отдел на уругвайската Национална полиция го е откарал с хеликоптер веднага след убийствата.

Юнг си помисли: *„Сега вече съм яко прецакан. Изобщо не ми трябва Хулио Артигас да ми наднича през рамото и да си води записки, за да докладва след това на Макгрори“.*

— Много ви благодаря, господине, но наистина не е необходимо.

— Напротив — отвърна Макгрори. — Сигурен съм, че той ще ти помогне изключително много.

— Да, господине.

Макгрори се изправи.

— Ако ти остане време, докато си тук, ще ми бъде приятно да обядваме заедно.

Юнг разбра, че това е краят на срещата.

— За мен ще бъде истинско удоволствие, господине — отвърна Юнг и също стана.

Макгрори отново му подаде ръка. Юнг я пое, след това подаде ръка и на Хауъл.

— Да отидем още сега при господин Монахан, какво ще кажеш, Юнг? — предложи Хауъл.

— Чудесно — похвали го Макгрори.

— Много благодаря — примири се Юнг.

Докато излизаше от кабинета на посланика, Юнг трескаво мислеше.

„Направо невероятно. Пълен абсурд.

Чакай само Кастило да чуе простотиите, че Лоримър е бил наркодилър.

Добре че на този надут тип — нищо чудно, че го наричат сеньор Надут пуяк — не са му казали нищо за операцията! Той щеше

да ни изрита от страната и да хукне при уругвайските власти, за да им разкаже цялата работа в най-големи подробности.

Само че не е толкова тъп, колкото изглежда. Сега Артигас ще ме дебне, а Хауъл ще дебне и двамата. Трябва да съм непрекъснато нащрек.

Щом имам възможност, трябва да отида в Буенос Айрес, за да се обадя на Кастило по обезопасена връзка“.

— Трябва да се отбия тук — обърна се Юнг към Хауъл, когато приближиха вратата на мъжката тоалетна.

Хауъл го последва и застана пред съседния писоар.

— Доста интересно става, какво ще кажеш? — попита той.

— Той наистина ли вярва, че става въпрос за наркотици, или просто се прави на интересен?

— Убеден е. Освен това е убеден, че в цялата работа има нещо много гнило и смрадливо.

— Артигас е умен и не ме харесва — призна Юнг.

— Освен това двамата с главен инспектор Ордьонес са първи приятелчета.

— Какво да правя?

— Гледай Артигас да не научи нещо, което ще бъде от полза за Ордьонес.

— И как ще стане тая работа?

— Като внимаващ, Юнг. Трябва много да внимаващ и да си особено предпазлив.

ТРИ

*Кабинет на правния аташе
Посолство на Съединените Американски Щати „Лауро Милър“
1776*

*Монтевидео, Република Уругвай
10:35, 6 Август 2005*

Старата вражда между служителите на Федералното бюро за разследване и на Централното разузнавателно управление се бе пренесла и в посолството в Монтевидео между Джеймс Д. Монахан, главния агент на ФБР, и културния аташе, Робърт Хауъл, за когото се носеше слух, че бил представител на ЦРУ.

За Монахан Хауъл бе типичният дръвник от ЦРУ, който нямаше да успее да си намери задника, дори да търси с две ръце, а според Хауъл, най-подходящото място за Монахан бе сред бездомниците на Чикаго, захапал гнила ябълка, изровена от някоя кофа за боклук.

Въпреки това двамата се държаха любезно един с друг.

— Джим, може ли да влезем за момент? — попита Хауъл.

— Разбира се, заповядайте. Какво има, Боб?

— Здравей, Монахан — поздрави Юнг.

— Чух, че са те върнали в Бюрото — учуди се Монахан. —
Върнали се вече?

— Временно — уточни Юнг. — Върнаха ме, за да се заема с Лоримър. Да върна тленните останки, да се погрижа за сметки, имоти и всичко.

— От Бюрото са те изпратили да се заемеш с тази работа?

— Всъщност изпращат ме от Държавния департамент.

— А, ясно. Ти работиш за Държавния департамент, нали така?
Май си забравил да споменеш тази дреболия.

— Нямаше необходимия достъп до секретна информация —
отвърна тихо Юнг.

— Джим — побърза да се намеси Хауъл, — посланикът иска да
прикрепиш Хулио Артигас към Юнг, за да му помага.

— Какво има да му се помага?

— Да репатрира тленните останки на господин Лоримър, да се погрижи за авоарите му и да огледа имението на Лоримър.

— Посланикът ли нареди? — попита Монахан.

— Да.

Монахан посегна към телефона и набра някакъв номер.

— Хулио, би ли дошъл за малко?

Правният аташе Хулио Артигас се изненада, когато видя Юнг в офиса на Монахан. Докато мислеше над събитията в имение „Шангри-Ла“, докато анализираше инстинктите си по време на пътуването с посланик Макгрори до Буенос Айрес, бе решил, че Хауъл и Дарби, представителят на ЦРУ в Буенос Айрес, знаят какво се бе случило, но също така бе стигнал до извода, че Юнг също е замесен.

Приказките, че Юнг трябвало да се върне, за да свидетелства по някакво дело, малко насмърдяваха. Артигас мислеше, че е напълно възможно Юнг да е бил в имението по време на престрелката, да е бил ранен и да се е наложило останалите участници в акцията да го изведат от страната. Беше напълно логично да предположи, че някои от американците, замесени в престрелката, са ранени или убити — просто нямаше съмнение, че са замесени американци. Да изведат Юнг от страната и да пробутат очевидно скалъпената история, че е свидетел по някакво дело, бе по-разумно, отколкото да признаят, че е ранен по време на престрелка.

Артигас не сподели с никого. За Джеймс Д. Монахан бе сигурен, че най-големият му талант е да се скатава. На Монахан му беше много приятно да се води главен агент на ФБР в посолството, като по този начин командва останалите агенти. Само че винаги, когато се налагаше да защити колегите си от някоя от тъпите заповеди на Макгрори, той веднага заявяваше, че не бил старши агент и това не било негова работа.

Артигас знаеше, че ако сподели дори част от подозренията си с Монахан, главния агент, щеше да хукне право при Макгрори — още по-вероятно при Тиодор Дж. Детуайлър — младши, шефа на мисията.

„Тед, трябва веднага да ти разкажа каква шантава идея е хрумнала на Артигас“.

— С какво да помогна, Джим?

— Можеш да помогнеш на Юнг — отвърна Монахан. — Поточно казано, на Държавния департамент.

— Върнал си се, а, Юнг? — попита Артигас.

— Върнали са го — отговори вместо него Хауъл. — Държавният секретар го изпраща да се оправи с делата на Лоримър.

— И да напиша доклад за събитията в имението на Лоримър — добави Юнг.

Артигас погледна Юнг. *„Или, тъй като си съвсем наясно какво се е случило, да разбереш колко знаем. Или пък какво са изровили уругвайците“.*

— Закъснял си — отвърна Артигас. — Неизвестни лица са опразнили банковите му сметки. Изтеглили са шестнайсет милиона долара.

Помисли си: *„Почти съм сигурен, че ти е известно как е станало“.*

— Чух нещо по въпроса — отвърна Юнг. — Трябва да напиша подробен доклад и по този въпрос. Необходими са ми фактите. Посланик Макгрори изтъкна три причини, поради които е убеден, че става въпрос за наркотици. Първо най-важният въпрос. Къде е тялото?

— В камера, в Британската болница на „Авенида Италия“. Закараха го там за аутопсия. Главен инспектор Ордьонес от Федералната полиция обеща днес по някое време да ми даде копие от доклада на патолога.

— Бих искал и за мен едно копие, разбира се. Ще има ли проблем да отидем до имението?

— Ордьонес не дава и пиле да прехвъркне. Него трябва да попиташ.

— Какво ще кажете да отидем в моя кабинет — предложи Хауъл — и да видим дали ще успеем да се свържем с него по телефона. Така няма да пречим на Джим.

— Просто за да съм сигурен какво правя тук, цялата тази работа става с одобрението на посланика, нали? — попита Артигас.

— Точно така — потвърди Хауъл. Кимна към вратата. — Тръгваме ли?

— Искам да си кажа две думи с теб, Артигас — обади се Монахан, а след това се обърна към Хауъл. — Дай ми няколко секунди, Боб.

— Разбира се — усмихна се Хауъл и излезе от кабинета на Монахан. Юнг го последва.

И двамата чуха гласа на Монахан.

— Затвори вратата, Джим.

Спогледаха се.

— Предполагам, че Монахан току-що му нареди да докладва всичко, което правим — каза Хауъл. — Можеш ли да ме наречеш параноик заради подобни подозрения?

ЧЕТИРИ

*Кабинет на културния аташе
Посолство на Съединените Американски Щати „Лауро Милър“
1776*

*Монтевидео, Република Уругвай
10:55, 6 Август 2005*

Нямаше причина Хулио Артигас да предаде разговора на главен инспектор Ордьонес, защото Хауъл включи на високоговорител и всички чуха за какво става въпрос.

Хауъл заговори пръв.

— Главен инспектор Ордьонес е много отзивчив, нали?

— Уругвайска любезност — уточни Юнг. — Или професионална услужливост. Може би... и двете.

— Предложението да ни закараме „Хюи“ до имението беше изключително щедро — обади се Хауъл.

— Освен това изяви желание да дойде с нас. Наистина много любезно от негова страна — закима Юнг.

— Братовчедът Хосе е очарователен човек — намеси се Артигас. — Само не забравяйте, че е невероятно умно ченге.

— Защо ни го казваш, Хулио? — попита Хауъл.

— Я стига — сопна се Артигас.

— Какво трябва да означава това „Я стига“?

— Тук става нещо. Нямам представа какво точно, но вие двамата сте наясно.

— Така ли смяташ? — попита Хауъл. — Според теб, Хулио, какво става?

— Първо, Лоримър не е никакъв наркодилър, убит по време на провалена сделка. Второ, Хосе Ордьонес няма да се върже на подобни дивотии.

— Той ли ти го каза? — попита Юнг.

— Не беше нужно. Знам го със сигурност.

— А той какво мисли, че знаеш? Или по-точно какво предполагаеш, че знае? — попита Хауъл.

— Знам, че се е захванал с няколко неща, които не му дават мира — призна Артигас. — Първо, не може да идентифицира мъртвите ниндзи в имението. Ако бяха уругвайци, аржентинци или бразилци, досега да е разбрал кои са. Второ, гилзата от Националното състезание и опразнените сметки на Лоримър. Опитва се да свърже двете неща. Ако успее, ще разбере какво се е случило в имението „Шангри-Ла“.

— Ти какво знаеш за указите на президента, Хулио? — попита Хауъл.

— Господи! — изпъшка Юнг.

Хауъл го погледна и сви рамене, сякаш искаше да каже: „*Да не би да имаме друг избор?*“

— Нищо — призна Артигас. — Просто съм чувал, че съществуват.

— Ами — разбираш, че просто си говорим — чувал съм, че президентските укази са с гриф *Строго секретно по заповед на президента*. Единствените хора, упълномощени да научат подробности, са онези, които президентът лично е посочил, или пък офицерът, когото президентът е избрал да свърши упоменатата в указа задача.

— Слушам те най-внимателно — отвърна Артигас.

— Говорим напълно хипотетично, разбира се — продължи Хауъл. Очевидно подбираше думите си особено внимателно. — Ако има хора, които са запознати с някой президентски указ, и се случи така, че техен колега — агент от ФБР например или посланик, човек, който разполага с необходимото ниво на достъп — се поинтересува от нещо във връзка с указа и се обърне към някои от запознатите и попита какво става, те просто не могат да му кажат, макар да искат, дори по този начин да улеснят изпълнението на възложената им задача.

— Значи това се отнася и за посланик, така ли? Нали в дипломатията важи правилото, че в чужда страна не бива да се случва нищо, без посланикът да е уведомен.

— И аз така знам — каза Хауъл. — Нали и ти знаеш същите неща за президентските укази, Юнг?

— Чувал съм същите неща — потвърди Юнг.

— Доколкото разбирам — продължи Хауъл, — ще бъде сериозно нарушение на сигурността, ако някой запознат с даден президентски указ сподели дори някой незначителен факт от онова, с което е запознат. Не може да каже: „Съжالياвам, господин посланик, но това е в разрез с президентски указ, за който нямате необходимото ниво на достъп“. В подобни случаи се налага да отрече, че съществува такъв указ.

— Супер — съгласи се Артигас. — Мога ли да задам един въпрос?

— Можеш да питаш всичко, което пожелаеш — отвърна Юнг.

— Но може и да не получа отговор, така ли?

— Питай — подкани го Хауъл.

— Само между нас, говорим напълно хипотетично, откъде смятате, че Лоримър е напилал онези шестнайсет милиона?

— Посланикът мисли, че става дума за наркотици. Нямам намерение да подлагам на съмнение мнението му — заяви Хауъл. — Да не забравяме, че говорим напълно хипотетично, парите са от друго. Хрумва ми измама. Биха могли, разбира се, да са свързани със скандала „Петрол срещу храни“. Чух, че там се разигравали доста крупни суми.

— Да ви призная, и на мен ми хрумна подобно нещо.

— Ами? — изви вежди Хауъл.

— Още един въпрос — продължи Артигас.

— Казвай.

— Монахан току-що ми каза да му съобщавам къде ходи Юнг, с кого разговаря, какво приказва — абсолютно всичко.

— Много интересно — отвърна Хауъл. — Посланикът ми нареди да направя абсолютно същото.

— Питам се дали да му предам този хипотетичен разговор?

— Какъв разговор?

— За президентския указ.

— Не си спомням да съм споменавал и дума за президентски указ, ами ти, Юнг? — попита Хауъл.

— И аз не помня да е ставало дума за подобно нещо.

Артигас се изправи.

— Предлагам да вървим в Британската болница — предложи той. — Не е хубаво да караме Ордънес да ни чака, нали? Човекът се

оказа ТОЛКОВА ОТЗИВЧИВ.

ПЕТ

*Кемп Макол, Северна Каролина
09:30, 6 Август 2005*

Старши сержант Джон К. Дейвидсън бе координатор на Специалните части. Изпълняваше и други две функции, и двете написани, и двете почти секретни. Не бе тайна, че той отсъждаше кой е годен да премине квалификационните курсове и кой не е. Той бе човекът, който на базата на съвети от колегите си преценяваше кой да премине по-нататък в специализираното обучение, за да се превърне във висококвалифициран войник от елитните части със „Зелени барети“, и кой да бъде пренасочен към други задължения в армията.

Далече по-секретно бе задължението да отсъди кой от офицерите е издържал квалификационните курсове.

Джон Дейвидсън не искаше тази работа — първо, „Макол“ беше наред пущинака и се налагаше да прекарва тук по-голямата част от времето си.

Само че двама офицери, които уважаваше безкрайно много — Вик Д'Алесандро, вече пенсионер, и Брус Дж. „Скоти“

Макнаб, когото Дейвидсън познаваше още от времето, когато бе майор, а сега генерал с три звезди — бяха настояли да приеме поста.

— Джон, много добре знаеш, че се налагат компромиси — му бе казал Скоти Макнаб. — Някой друг ще пробута тип, който нищо не разбира, и ще загинат хора. Да не би да искаш смъртта им да ти тежи на съвестта?

Старши сержант Дейвидсън не се учуди, когато чу бумтенето на хеликоптерни перки на „МН-6Н“, които правеха заход за кацане. Бе сигурен, че това е или Д'Алесандро, или генералът, които се отбиваха без предупреждение поне по веднъж в седмицата, а наскоро нито един от двамата не се беше отбивал към „Макол“.

Когато стана и излезе пред дървената сграда, остана силно изненадан, защото забеляза, че идват и двамата. Това се случваше много рядко.

Зачака отстрани, а генерал Макнаб — дребен, мускулест, румен мъж с гъсти рижави мустаци — и Вик Д'Алесандро наведоха глави под перките.

Отдаде чест.

— Добро утро, генерале — поздрави стегнато той. — Добре дошли в „Кемп Макол“. Позволете старши сержантът да попита генерала кое е това старо плешиво морско свинче?

— Отдавна ти казах, че изобщо не трябва да учиш този никаквец да чете и пише — озъби се Д'Алесандро и първо показва на Дейвидсън среден пръст, а след това го прегърна.

— Как си, Джон? — попита Макнаб.

— Не се оплаквам, господине. Какво ви води в този пущинак?

— Нося ти новини, които ще те накарат да си поплачеш за армията от едно време — отвърна Макнаб. — Познай кой стана подполковник.

— Нямам никаква представа.

— Чарли Кастило — отвърна Вик Д'Алесандро. — Кажете сега как се чувстваш, старче.

— Ясно — кимна замислен Дейвидсън. — Спомням си Чарли, когато още беше млад и зелен и пилотираше хеликоптера на генерала в „Пустинна“. Подполковник Кастило. Мама му стара. — Той замълча, замисли се, след това добави: — Струва ми се, че от него ще излезе добър подполковник.

— Искам да видя ефрейтор Лестър Брадли от морската пехота — продължи Макнаб.

— Чул си за тази работа, нали, генерале? — попита Дейвидсън.

— За коя работа?

— Проклетите пехотинци са ни взели на подбив.

— Как така ще ни вземат на подбив?

— Аз съм виновен — отвърна Дейвидсън.

— Ти какви ги говориш?

— Ходих до Куонтико и си поговорих с тъпаците за хората, които ни пращат. Един от сержантите — Макнамара, ирландец — се оказа свестен човек. Паснахме си. Разговорихме се и аз го попитах дали има

нещо общо с онези, които ни пращат за обучение. Каза, че имал. Помолих го за услуга. Исках да ми изпрати поне един, който не е напращял от мускули, а да има поне нещо малко между ушите, да може да чете и да пише.

Той замълча, когато забеляза изражението на Макнаб.

— Генерале — продължи той, — изпращат всичките пехотинци от „Форс Рекон“ на курсове за „тюлени“ по Западното крайбрежие. Карат ги да търчат по пясъка, нарамили телефонни стълбове. Когато приключат, всички до един приличат на Арнолд Шварценегер. Юркат ги повече и от рейнджърите.

— И? — попита Макнаб.

— Забравих за случката — отвърна Дейвидсън. — Побъзиках се малко с Макнамара и се успокоих. И тогава се появи Бродли.

— И? — настоя Макнаб.

— Той не само че може да чете и пише — мисли като преподавател в колеж, никога не използва простички думи, когато някоя сложнотия ще пасне — не само че не е като Шварценегер, ами няма нито един мускул. Да не говорим, че е на осемнайсет или на деветнайсет, а прилича на петнайсетгодишно хлапе. Не мога да отрека, че сержант Макнамара добре се изгаргари с мен.

— И къде е сега този як войн от морската пехота?

— В офиса. Накарах го да напечати нещо. Дори не... забравих да спомена... дори нямам заповед за него. Все се надявах Макнамара да ми позвъни и да се изсмее. „Начуках ли ти го, приятелю? Можеш да ми го върнеш“.

— Много малко вероятно, Джон — въздъхна Макнаб и закрочи към дървената постройка. Отвори вратата със замах.

Отвътре проехтя глас:

— Внимание, пехотинци!

Господин Д'Алесандро и старши сержант Дейвидсън последваха генерал Макнаб в сградата.

Ефрейтор Бродли бе застанал мирно зад бюрото, на което бе поставен лаптоп.

Генерал Макнаб се обърна към старши сержант Дейвидсън.

— Никога не съди за книгата по корицата — отбеляза той. — Няма да е зле да си го запишеш, Джон.

След тези думи погледна ефрейтор Бродли.

— Свободно — нареди тихо той.

Брадли се премести в също толкова вдървена поза и прибра ръце на гърба, леко разкрячен.

— Може би греша, синко — подхвърли генерал Макнаб, — но в момента си заел „Свободно“ като за парад.

— Господине, ефрейторът моли за извинение. Генералът е прав, господине — изстреля в отговор Брадли и се отпусна, а след това плъзна ръце отстрани.

— Значи си снайперист, така ли, синко? — попита Макнаб.

— Господине, бях снайперист при превземането на Багдад.

— Благодаря ти за уточнението.

— За мен е удоволствие, господине.

— Кажу, синко, как ще опишеш участието и ролята си в операцията в имението, наречено „Шангри-Ла“?

— Моля за извинение, господине, но съм получил заповед да не обсъждам въпросната мисия с никого.

— А можеш ли да ми кажеш защо?

— Защото мисията е строго секретна по заповед на президента.

Генерал Макнаб погледна старши сержант Дейвидсън, ала не каза нищо.

Вик Д'Алесандро се обади:

— Всичко е наред, Лестър. Генералът и старши сержантът имат необходимия достъп до секретна информация.

— Слушам, господине — отвърна Лестър.

— Не, ние слушаме, синко. Каква беше задачата ти по време на мисията?

— Господине, майор Кастило, който ръководеше операцията, ми нареди да охранявам хеликоптера.

— За твое сведение, ефрейтор, майор Кастило бе повишен в чин подполковник — поправи го Макнаб.

— Ако позволите да отбележа, господине, това е напълно заслужено повишение. Майо... подполковник Кастило е отличен офицер и за мен бе чест да служа под негово командване.

Вик Д'Алесандро се усмихваше развеселен, докато наблюдаваше напълно объркания старши сержант Дейвидсън.

— Значи си охранявал хеликоптера — продължи Макнаб.

— Точно така, господине. Охранявах, докато положението не излезе от контрол и разбрах, че е мой дълг да се включа в мелето.

— „Вмелето“ ли? Това ще рече нещо като престрелка, така ли? — любопитства Макнаб.

— Точно така, господине. Може би не трябваше да използвам този израз.

— И как точно се включи в мелето, ефрейтор? — попита Макнаб. — Как стана така, че положението излезе от контрол?

— Господине, когато стана очевидно, че един от злодеите се кани да стреля с „Мадсън“ през прозореца в стаята, където майо... подполковник Кастило бе задържал заподозрения, разбрах, че трябва да го обезвредя. За съжаление, не успях да стрелям преди него.

— Как го елиминира?

— С изстрел в главата, господине.

— Не беше ли по-сигурно да се прицелиш в тялото?

— Обмислях и тази възможност, но не бях на повече от седемдесет и пет метра, така че нямаше да има проблем да уцеля.

— Това ли е всичко, което направи, ефрейтор?

— Не, господине. Елиминирах и втори от лошите около петнайсет секунди по-късно.

— С нов изстрел в главата ли?

— Да, господине.

— Питам просто от любопитство, ефрейтор — продължи Макнаб. — Ти без опора ли стреляше?

— Да, господине. Нямаше време да глася стойката и да коленича.

— Подполковник Кастило е казал на господин Д'Алесандро, че си му спасил живота. Двамата със старши сержант Дейвидсън сме стари приятели на подполковник Кастило и сме ти много благодарни, нали така, старши сержант?

— Да, господине. Наистина сме много благодарни.

— Просто си изпълнявах задълженията, господине.

— Погребението на сержант Кранц е в шестнайсет часа днес в Арлингтън. Ако старши сержант Дейвидсън може да се лиши от помощта ти тук, дали не искаш да дойдеш с нас с господин Д'Алесандро?

— Искам, господине. Много ми се иска да му отдам последна почит.

- Имаш ли парадна униформа?
- Имам, господине, но не е приготвена.
- Сигурен съм, че старши сержант Дейвидсън ще поръча да я изгладят и до дванайсет да си готов. Става ли така, Джон?
- Разбира се, господине — отвърна старши сержант Дейвидсън.

VII

ЕДНО

*Международно летище „Ферихеги“
Будапеща, Унгария
16:55, 6 Август 2005*

Унгария е член на Европейския съюз. Затова не се налагаше Ото Гьорнер и Карл В. фон унд зу Госингер да минат през митнически и паспортен контрол, след като въздушното такси ги остави на терминала.

Проверката се оказа съвсем кратка. Служителят, който се качи на борда, набързо сложи печати в паспортите им и съобщи:

— Шофьорът ви чака, господин Гьорнер.

Дори не погледна багажа, който пилотът и вторият пилот вече сваляха по стълбите.

— Благодаря, че ни докарахте и ми показахте пилотската кабина — заговори Кастило на английски и подаде ръка на пилота.

— За мен беше истинско удоволствие, подполковник — отвърна пилотът на английски с американски акцент.

— Може някой път отново да полетим заедно.

— Когато кажете. Имате номера ни.

На полета от Лайпциг нямаше други пасажери, затова Кастило се запита дали е съвпадение, че самолетът „Чесна Сайтейшън III“ е бил изпратен да ги вземе, защото в момента не е имало по-малък самолет, а Монтвейл бе наредил да поемат заявките му, без да се съобразяват с останалите пътници.

Веднага след като излетяха, той отиде в пилотската кабина и попита на английски:

— Има ли някакъв шанс да остана на дясната седалка и да ми разясните какво има по контролното табло?

Вторият пилот се обърна към пилота, изчака го да кимне и без да каже и дума, стана от мястото си.

— Много благодаря — обърна се Чарли към пилота, докато сядаше и си слагаше коланите.

— Нещо специално ли искате да ви покажа, подполковник? — попита пилотът на английски, без да се преструва, че не е служител на Агенцията или че Кастило е германски бизнесмен, който се казва Госингер и се възползва от услугите на въздушните таксита.

— Колко време според вас ще е необходимо, за да покажете на един пилот каквото трябва — няколкостотин часа на малък самолет — та да се чувства спокоен, когато е от дясната страна?

— Тези самолети са много подходящи — обясни пилотът. — Малки са, маневрени, въпреки че понякога им трябва доста време, докато отлепят от земята, но в никакъв случай не се управляват трудно. Времето зависи от опита и от човека. Въпреки всичко няма да е много.

— Ще съм ви много благодарен, ако ми позволите да остана тук и да гледам, докато кацнем в Будапеща. Възможно ли е?

— Нали знаете как се работи с радиото? — попита пилотът, а когато Кастило кимна, той му посочи да сложи слушалките, посочи джипиес екрана, където се виждаше местоположението им — над Дрезден — магистралата на Нюрнберг, близо до Чемниц.

„Монтвейл ще научи, че съм искал да остана в пилотската кабина, но ще го отдаде на момчешкия ми ентузиазъм към всичко, свързано с летенето“.

— Добър ден, господин Гьорнер. — Шандор Тор ги чакаше на терминала на гражданската авиация. — Колата е точно пред входа.

— Шандор, запознай се с хер фон унд зу Госингер — започна Гьорнер. — Хер фон унд зу Госингер, този господин е Шандор Тор, който трябваше да опази Кочиан и да не му позволява да се спъва в проклетото си куче.

— Господин Гьорнер... — започна Тор, силно притеснен и много смутен.

— Освен това, искам да ми телефонираш незабавно, независимо кое време е, ако се случи нещо необичайно на господин Кочиан.

— Господин Гьорнер... — започна отново Тор, ала Ото го прекъсна за втори път.

— Защо не задържим разговора, докато тръгнем към болницата?
— предложи Гьорнер. — Тогава ще ни разкажеш всичко.

— Иска ми се господ да ме бе пратил в болнично легло до господин Кочиан — призна чистосърдечно Тор.

„Струва ми се, че те харесвам, Шандор Тор“, помисли си Кастило.

През 2002 година Ото Гьорнер, макар и неохотно, трябваше да признае пред себе си, че Ерик Кочиан, вече на осемдесет, има нужда от защита — трябваше да бъде защитаван от самия себе си.

Старецът обожаваше американско уиски — особено „Джак Даниълс Блек Лейбъл“ — и да натиска газта до дупка на мерцедесите си. Комбинацията от уиски, забавените от възрастта рефлексии и лошата видимост нощем бяха причината за пет или шест катастрофи, последните две — наистина забележителни. След последната се бе озовал в болница и му бяха отнели шофьорската книжка.

Ото Гьорнер бе дошъл в Будапеща и бе потърсил Шандор Тор веднага след като се отби в стаята на пострадалия.

— Налага се да предприемем нещо, ако не искаме да се убие — бе заявил Гьорнер. — Съвсем скоро ще му върнат книжката — той много добре знае кой политик къде е скрил любовницата си. Трябва да оправим тази работа и да не допуснем подобно нещо да се случи.

— Искате да кажете да му намерим шофьор ли?

Гьорнер кимна.

— Успех, господин Гьорнер — бе казал Тор. — Радвам се, че няма да съм аз този, който ще му съобщи тази новина.

Гьорнер се бе усмихнал и очевидно замислен над онова, което възнамеряваше да каже, не бе отговорил веднага.

След това вдигна поглед.

— Искам да ти кажа какво изтърси преди малко. Не за пръв път е няколко крачки пред мен.

Тор изчака Гьорнер да продължи.

— „Преди да си казал и дума, Ото, заяви той в мига, в който отворих вратата, Държса да ти кажа, че ще се примиря“.

— Не мога да повярвам — възкликна Тор.

— „Шандор Тор ще ме вози“ — цитира Ото.

— Няма да стане — бе заявил категорично Тор, ужасен от тази мисъл.

— Казах му, че ти си шеф на охраната, не шофьор — отвърна издателят.

— И?

— „Ти да не би да си въобразяваш, че не знам? — продължи да цитира Гьорнер. — Като директор на сигурността, той е въоръжен. Вече съм прекалено стар и за това. Освен това на Шандор може да му се има доверие, защото знае да си държи устата затворена и не разправя нито къде ходя, нито с кого говоря. Не искам някой таксиметров шофьор да подслушва разговорите ми. Освен това Шандор е вдовец. Като ме разкарва напред-назад, може и да пообърка сексуалния си живот, но поне като се прибере, няма да весели жена си с приказки какво е направил Кочиан днес и с кого“.

— Тая няма да я бъде, господин Гьорнер — повтори ужасеният Тор.

— Предупредих го, че ще кажеш точно това — отвърна Ото. — А той отговори: „Аз ще се оправя с Тор“.

— Не, много съжалявам, но това просто няма да стане.

— Шандор, ти имаш ли представа откога Ерик Кочиан е свързан с „Госингер“?

— Не точно. Знам, че е от много отдавна.

— Бил е заедно с Oberstleutnant Херман Вилхелм фон унд зу Госингер пред Сталинград — уточни Гьорнер. — Запознали са се на заледения под на едно мазе, което се използвало за болница. И двамата били тежко ранени.

— Знам, че шефът е участвал в обсадата на Сталинград...

— Ерик бил младок на осемнайсет — продължи Гьорнер. — Двамата с полковника били откарани на един от последните полети. Полковникът бил изписан и пуснат в домашен отпуск. Отишъл да посети приятел в армейската болница в Гисен и попаднал на Кочиан. Очевидно Ерик е направил нещо за полковника при Сталинград — нямам представа какво, но полковникът му бил задължен — затова уредил да го назначат във военнопленническия лагер, който щял да командва. Другата възможност за Кочиан била да го върнат на Източния фронт.

— Краят на войната ги заварил в лагера, където били пленени от съюзническите войски. Кочиан бил освободен пръв. Прибрал се у дома си във Виена и видял, че катедралата „Свети Стефан“ е разрушена от американските бомби, че операта е съсипана, че домът му е сравнен със земята. Цялото му семейство, всички приятели били мъртви.

— Господи! — възкликна тихо Тор.

— Единственият му приятел на този свят бил полковникът. Затова се върнал в Германия, във Фулда. Печатарските преси на „Фулда Тагес Цайтунг“ били в мазето на полуразрушена сграда. Ерик пристигнал около ден, след като американците дали разрешение на полковника да поднови издателската си дейност. Били открили името му в списък на СС с хора, които да бъдат екзекутирани за антинацистка пропаганда, следователно той бил тъкмо човекът, който щял да им свърши работа при издаването на вестник.

— Проблемът бил, че пресите били под срутената сграда на „Фулда Тагес Цайтунг“. Ерик Кочиан започнал журналистическата си кариера, като сглобил цяла линотипна машина „Мергенталер“ от частите, които успели да измъкнат изпод развалините.

— Година по-късно, когато американците позволили „Виенер Тагес Цайтунг“ да започне отново да излиза, Ерик бил назначен за главен редактор основно защото бил оневинен от съда и срещу него нямало повдигнати обвинения за престъпления и жестокости, а също така и защото някой трябвало да извади печатарската машина от срутената сграда на „Виенер Тагес Цайтунг“ и да я накара да проработи. Било ясно, че Ерик ще се води издател и главен редактор, но професионални журналисти щели да търсят материали и да списват статиите.

— Когато полковникът заминал за Виена за тържеството по случай първия брой, той открил, че Ерик уволнил по-възрастните, поопитни служители, наел журналисти по свой избор и се настанил уверено на бюрото на главния редактор.

— Типично в негов стил — разсмя се Тор.

— Успял да се задържи на тази работа и сега е най-възрастният служител на „Госингер“. По-късно научих, че когато полковникът и синът му загинали, Ерик отишъл при дъщерята на полковника и я накарал да ме постави начело на парада. Длъжник съм му.

— Разбирам.

— Разбираш, че ти не ми дължиш нищо...

Тор вдигна ръка.

— Когато съпругата ми бе на смъртно легло, той ме утешаваше, по-късно успя да ме откаже от пиенето — обясни Тор. — Добре де, докато намеря човек, когото може да търпи, и обратното — само дотогава, нито секунда повече — ще го държа под око.

Нямаше човек, когото Ерик Кочиан да търпи. Тор с огромна изненада установи, че има достатъчно време и за задълженията си като директор на сигурността в „Тагес Цайтунг“, и да наглежда стареца.

Сега вече не ставаше дума просто да следи Кочиан да не се качва зад волана на мерцедеса си. Преди година Кочиан разследваше унгарско-чешко-германското участие в скандала „Петрол срещу храни“. Беше искрено възмутен.

Когато замесените научиха за интереса на Кочиан, побесняха. И по имейла, и по телефона, и по пощата пристигаха заплахи. Ерик Кочиан ги подмина презрително.

— Само един идиот би убил журналист — заяви той. — Изметта на света има нужда от мрак. Като убиеш журналист, насочваш прожекторите към дупките, в които са се заврели, и те го знаят.

Шандор Тор не повярва на тези думи нито за миг, ала отдавна бе научил, че е напълно безсмислено да се спори със стареца. Вместо това сподели с Ото Гьорнер притесненията си.

Тор бе обяснил:

— Според мен някой трябва да го държи под око по двама и четири часа в денонощието.

— Дадено — бе отвърнал Ото.

— Ще бъде много скъпо, господин Гьорнер. Ще е необходим поне един човек — по-всяка вероятност дори двама — освен мен, плюс автомобили, ако ще го следим денонощно.

— Майната й на цената, Тор. За бога, само не позволявай старецът да разбере, че някой го следи. В противен случай ще трябва да намерим точно негово копие, което да го дундурка.

— Много ми е приятно — поздрави на унгарски Кастило и подаде ръка. — Искам само да ви кажа, че господин Гьорнер държи на

Ерик Кочиан дори повече, отколкото виждам, че вие държите на него и е още по-притеснен от нас двамата.

— Господ ми е свидетел, че никой не съжалява повече от мен — отвърна разпалено Шандор Тор. — Обичам го този старец.

„Сега вече със сигурност мога да заявя, че те харесвам“.

ДВЕ

Стая 24 частна болница „Телки“
„Телки Корхаш Фазор“ 2089
Будапеща, Унгария
17:30, 6 Август 2005

Едър мъж, на около петдесет години се бе отпуснал на масивен стол в коридора пред затворената врата на стая 24. Той наблюдаваше как Гьорнер и Кастило приближават по коридора, и чак когато стана ясно, че Кастило се кани да почука на вратата, заяви:

— Никакви посетители.

„Няма начин да не е ченге“, помисли си Кастило.

Извади визитка от горния джоб на самото и я подаде на непознатия. Мъжът я огледа внимателно.

— Той нареди „Никакви посетители“, господин Гьорнер.

— Ще му кажа, че съм тук — реши Гьорнер и посегна към бравата на вратата.

— Кучето е вътре — предупреди мъжът.

Гьорнер откряна вратата и се провикна:

— Ерик, викни противното куче. Аз съм, Ото.

— Върви си, Ото Гьорнер! — провикна се на свой ред Кочиан.

— Не мърдам оттук! — продължи да вика Ото. — Вземи да вържеш този Gottverdammthund. Влизам.

Отговорът бе животинско ръмжене — дълбоко, гърлено, не прекалено силно, но доста страховито.

— Да не би да те боли гърлото, чичо Ерик? — провикна се и Кастило.

— По дяволите, и плагиатът се е домъкнал! — изграчи Кочиан.

Гьорнер отвори широко вратата на стая 24.

Ерик Кочиан седеше полуизправен в болничното легло. Между устните си стискаше дълга черна пура. Пред него бе поставен поднос с лаптоп, няколко вестника, мобилен телефон, голяма чаша кафе и тежка кана. Благодарение на руменото си лице и гъстата, естествено къдрава,

вече побеляла коса, Кочиан изглеждаше по-млад, ала тялото му — беше гол от кръста нагоре — го издаваше.

Лявата му ръка беше превързана и обездвижена, а в горната част на гърдите се виждаше друга превръзка с избило петно кръв. По горната част на раменете и корема личаха стари белези.

На Гьорнер му хрумнаха две мисли, непосредствено една след друга, преди озъбеният Макс да започне отново да ръмжи.

„Господи, та той е почти на осемдесет и две.

Господи, дори противното куче е пострадало и е превързано“.

Гьорнер, който по принцип обичаше кучета, мразеше чудовището на Ерик и се страхуваше от него.

Затова пък Кастило не трепна.

Той коленичи до вратата, усмихна се и заговори небрежно на унгарски:

— Ти си един грозен дъртофел, нали? Стига си ръмжал.

Не само че не ме плашиш, ами другият дъртофел в леглото се радва, че сме тук.

Кучето спря да ръмжи, седна на задните си лапи и наклони глава на една страна.

— Ела тук, дебело чудовище, за да те почеша зад ушите.

— Казва се Макс — уведоми го Кочиан.

— Ела, Макс — подкани го Кастило.

Макс се надигна и все още с наклонена на една страна глава погледна Кастило.

— Внимавай с него, Карл! — възкликна Гьорнер.

— Ела, дяволите да те вземат! — нареди строго Кастило.

Макс направи една предпазлива стъпка към Кастило.

Чарли протегна лявата си ръка.

Макс я подуши, след това я близна.

Кастило почеса Макс зад ушите, близо до превръзката. Макс седна отново и притисна огромната си глава към крака на Кастило, след това отново го близна по ръката.

— Макс, копеленце озъбено — обади се Кочиан. — Трябваше да му отхапеш ръката, не да го ближеш, все едно че е разгонена кучка!

— Той разбира кой му е приятел — отвърна Кастило. — Кажы кой те простреля, Ерик. Още по-важно, кой стреля по Макс?

— Никой не е стрелял по него — отвърна Ерик. — Един от мръсниците го удари с пистолет.

— Сигурно някой възмутен читател, недоволен от проамериканските ти уводни статии.

— И това го казва плагиат без капка срам — засече го Кочиан.

— Никога ли няма да получа прошка? — попита Кастило.

Ставаше въпрос за навика на Чарли да използва втората си самоличност, Карл В. фон унд зу Госингер, кореспондент на „Тагес Цайтунг“ във Вашингтон, да перифразира статии от списание „Америкън Кънсърватив“ и да ги изпраща във Фулда, където ги публикуваха с неговото име. Кочиан го бе разкрил.

— Не и в този живот — отвърна Кочиан и погледна Кастило, надвесен над Макс, проснал се по гръб, за да му почешат гърдите.

— Ти си една голяма смешка, Макс — продължи Кастило. — Незаконна издънка на глиган и вълк.

— Той е фландърско бувие — обясни Кочиан.

— Бувие е моминското име на Жаклин Кенеди — обади се Чарли.

— Няма такова нещо! Господи! — ядоса се Кочиан.

— Може и да бъркам — отстъпи Чарли.

— Едно фландърско бувие ухапало ефрейтор Адолф Шикелбгрубер^[1], когато бил във Фландрия — обясни Кочиан.

— Нали ти казах, че умее да преценява хората — обади се Кастило. — Какво се опитваш да ми кажеш, че представител на тази порода е ухапал Хитлер?

— Ухапало Хитлер във Фландрия, по време на Първата световна война — повтори Кочиан. — Все се питам какво в действителност се е случило с липсващия тестис на Der Fuhrer's. Както и да е, Адолф побеснял. Когато през 1940 година германците превзели Белгия, първата му работа била да заличи породата от лицето на земята.

— Защо вярвам на тези приказки? — попита Кастило.

— Защото аз ти казвам — тросна се Кочиан. — И защото не съм плагиат. На мен може да ми се вярва.

— Може да ти се вярва особено когато разказваш как си се озовал в болницата — засече го Гьорнер. — Препънал се бил в кучето и паднал по стълбите! Господи, Ерик!

— Това бе най-доброто, което успях да измисля в момента — отвърна Кочиан, без да се смуцава, и се върна отново на въпроса, за който говореше. — Чух слухове, че друго бувице си гризнало парче от Хитлер в Русия, и щом имах възможност, проверих дали наистина е така, и реших, че трябва да се сдобия с такова куче. Затова заминах за Белгия и си купих. Този е Макс VI. Нито един Макс от I до V не ме е предавал като този тук.

— Защото не са ме познавали — отвърна наперено Кастило.

— Та освен да ми развратиш кучето, какво друго те води в Будапеща, Карлхен?

— Той е вече Oberstleutnant Карлхен — обади се Гьорнер.

— Господи, сигурно старият се обръща в гроба си!

— Точно така, само че от гордост — отвърна остро Гьорнер.

Кочиан се замисли за миг и кимна.

— Не трябваше да го казвам. Старият щеше да е много горд, че внукът му е станал подполковник, Карлхен.

— Благодаря — кимна Кастило.

— Та щеше да ми кажеш какво те води в Будапеща — напомни му Ерик.

— Ще ти кажа, ако и ти ми кажеш — истината — за всичко, което ти се е случило.

— Добре — съгласи се след малко Кочиан. — Ти пръв.

— Искам да ме освободиш от обещанието да не показвам на никого списъка с имената, който ми даде.

Кочиан не отговори направо. Вместо това попита:

— Предполагам, вече си чул, че видяха сметката на твоя човек Лоримър. И то в Уругвай, представяш ли си?

— Бях там, когато го застреляха — уточни Кастило.

Кочиан стисна замислено устни, след това попита:

— Кой го застреля?

— Един от шестимата в тъмносини гащеризони, изпратени в имението на Лоримър специално за да свършат тази работа.

— И как стана така, че не те гръмнаха и теб, след като си бил там?

— Няма как да ги попитам. Мъртви са.

— И никой не може да ги идентифицира, нали?

— Не.

— Много приличат на хората, които ме нападнаха — отвърна Кочиан. — Беше към полунощ и двамата с Макс се разхождахме по моста „Франц Йосиф“...

— Къде? — прекъсна го Гьорнер.

— Сега вече му викат Szabadsag hid, Моста на победата. Не знам. Свободата има много значения. А Франц Йосиф си остава Франц Йосиф. Аз си оставам един от почитателите му.

— Може ли да се отклоня от темата? — обади се Кастило. — В Буенос Айрес има един клуб, който се казва „Майерлинг“.

— Ами? — учуди се Кочиан.

— О, да.

— Ще трябва да го преслушам, когато отида в Аржентина — заяви Ерик.

— Вие двамата за какво говорите? Какво е това „Майерлинг“? — попита Гьорнер. — Как така ще ходиш в Аржентина?

— „Майерлинг“ се е казвала императорската ловна хижа край Виена — обясни Кастило. — Там, когато на принц Рудолф, наследник на Австро-Унгария, му казали, че трябва да се откаже от шестнайсетгодишното сладурче, с което се забавлявал, той я застрелял, а след това застрелял и себе си.

— Според баща му това е мястото, където Франц Йосиф наредил да го застрелят, когато научил, че разговарял с този и онзи, за да стане крал на Унгария — добави Кочиан.

— Леля ми Олга също ми е разказвала тази версия — потвърди Кастило.

— Изключителна дама — кимна Кочиан. — А ти я помниш! Впечатлен съм. Беше още дете — на седем, на осем или може би на девет — когато тя почина.

— Какво ще рече това — когато отидеш в Аржентина? — попита Кастило.

— Не ме прекъсвай, докато ти разказвам какво ми се е случило — срязва го Кочиан. — Та двамата с Макс се връщаме от късна разходка. Бяхме по средата на моста „Франц Йосиф“, когато усетих, че някакви хора ни приближават отзад. Това се случва често. Нямате представа колко много млади унгарци са решили, че да ограбват старци нощем е по-приятно, отколкото да се хванат някъде на работа. Макс много се забавлява. Започва да ръмжи, показва им зъбките си, а

след като те намокрят гащите и пуснат ножовете или с каквото там са решили да ме нападнат, той ги преследва по моста.

Кастило се разсмя.

— Този път не бяха младоци. Оказаха се зрели мъже, придружени от трети в мерцедес. Мъжът, който се приближи прекалено близо, преди Макс да го стисне за гушата, не носеше нож. Стискаше спринцовка в противната си ръка. Докато я видя, Макс вече го беше захапал за ръката и той я изпусна.

— Господи! — възкликна Гърнер.

— Вторият главорез извади пистолет и започна да удря с него Макс по главата. Хвърлих се върху него, в този момент мерцедесът спря, вторият се измъкна от мен, качи се и потеглиха. Спряха на десетина метра, може и повече да е било, тогава започнаха да стрелят по мен през отворения прозорец. След това потеглиха и повече не спряха. Оказа се, че били откраднали номерата от някакъв форд „Таунус“.

— Какво стана с онзи със спринцовката? — любопитства Кастило.

— Молеше ме — на немски — да го отърва от Макс.

— Какво стана със самата спринцовка? — попита Кастило.

— Ченгетата я взеха.

— Да не би случайно да е била пълна с бупивакаин? Или с нещо подобно?

— Тази беше с фенотиазин — уточни Кочиан. — Казаха ми, че го давали на лудите. Какво изчанчено съвпадение се опитваш да откриеш?

— Когато съпругата на Мастърсън...

— Мастърсън е убитият американски дипломат в Буенос Айрес, нали? — прекъсна го Кочиан.

Кастило кимна и продължи:

— Когато я отвлекли от паркинга на един ресторант, ѝ забили инжекция с бупивакаин в бедрото.

— Много интересно — отвърна Кочиан. — Съжалявам. Тук е друго.

— Ами типът, когото кутрето за малко да схруска?

— В затвора е. Разправя, и според мен ще успее да се измъкне с тази версия, че бил бояджия от Дрезден, дошъл на почивка и се

разхождал по моста, когато аз съм му направил неприлично предложение, опитал съм се да го погаля по интимните части, а когато той отказал и ме блъснал, кучето му се нахвърлило.

— А какво казва за спринцовката?

— Никога не я бил виждал преди; следователно е на другия перверзник. — Замълча и погледна Ото. — Затова ти казах, че съм се спънал в Макс, Ото. Знаех, че веднага ще приемеш историята за дъртия перверзник.

— Господи, Ерик!

— Какво ще стане с него?

— Казах на ченгетата — подчертах пред комисаря, който ми е стар приятел — да види дали не може да го свърже с Щази...

— Че те не излязоха ли вече от този бизнес?

— Задаваш подобни въпроси и въпреки това са те повишили и са ти поверили задача като разузнавач?

— Нали знаеш всички отговори, ти ми кажи — засече го Кастило.

— Ти изобщо ли не си се замислял, Карлхен? — попита старецът и Кастило веднага се сети: „Отсега нататък, когато ме нарече Карлхен, ще бъде или защото е решил, че съм нетърпимо тъп, или защото съм направил нещо непоправимо тъпо“.

— За какво да съм се замислял?

— Какво е станало с добрите агенти в Министерството на държавната сигурност в бившата Германска демократична република, по-известно като Щази, когато Берлинската стена падна и мирът и благоденствието се възцариха в любимата ни Германия?

— Честно казано, не съм се замислял.

— А може би трябва, Карлхен — отвърна Кочиан. — Искам само да ти кажа, че на пръсти се броят онези от тях, които се преквалифицираха и станаха пекари, обущари или са положили клетва пред Господ.

— Добре, и какво правят сега? За кого работят? Кой им плаща?

— Щом задаваш този въпрос, сигурно вярваш, че щом демокрацията се е възцарила в бившия Съветски съюз, Русия наистина се е превърнала в „добродушната мечка“, за каквата я имаше вашият президент Рузвелт. Докато си в Будапеща, трябва да отидеш до „Андраси“ 60. Поне малко ще разшириш професионалния си хоризонт.

— Дадено. Какво има на „Андраси“ 60?

— Сега е музей. Едно време беше щабквартирата на ДББ, а след това на ДС. Държавното бюро по безопасност и Държавна сигурност. Сигурно нямаш представа какво означава това.

— Не познавам адреса — отвърна Кастило — и нямах представа, че е превърнат в музей.

— Изключителен музей. Не само че имат „ЗИС–110“ във фойето...

— Какво е това „ЗИС–110“? — попита Гьорнер.

— Навремето е била лимузината, в която се е возел шефът на ДББ... — продължи Кочиан, но Кастило го прекъсна почти веднага.

— Руско копие на „Пакард Супер Ейт“ от 1942 година — отвърна Кастило. — Сталин се появил в Ялта в такъв автомобил. Били единствено за големите клечки.

— Може да се окаже, че плагиатът не е толкова тъп и невеж, колкото изглежда — отбеляза Кочиан. — А пък стените са покрити със снимки на хора, които мръсниците са ликвидирали с гарота в мазето. Гаротата също е запазена в мазето.

— Това вече е интересно — обади се отново Кастило. — Бях го забравил.

— Какво си забравил? — попита Гьорнер.

— Любимият метод за екзекуция на НКВД бил да пуснат на провинилия се един куршум отзад в главата — обясни Чарли. — Народният съд те обявява за виновен и те откарват право в стаичката в мазето и те застрелват в основата на черепа. Щази и унгарското Държавно бюро по безопасност, и ДС съответно — не били толкова милостиви. Закарвали те...

„Господи, помисли си Гьорнер, чете ми лекция като на ученик. Ще вземе да се окаже, че малкият Карлхен наистина поназнайва нещо. Аз съм журналист, би трябвало да съм запознат с тези неща. А не съм. Освен това ми се струва, че е от разузнавачите, които си разбират от професията“.

— ... в мазето, тръшвали те на един стол под клупа, нахлузвали ти го на врата и ритали стола.

— Искаш да кажеш, че са бесели... затворниците, така ли? — попита Гьорнер.

— Не. Бесенето е, когато спускат... осъдения... през един отвор на ешафода. Въжето е със специален възел, който при падането чупи врата на осъдения.

Той показва нагледно как главата се измята на една страна.

— Това обикновено причинява моментална смърт, тъй като гръбнакът се пречупва — продължи Кастило. — Когато те ликвидират с гарота, ти не падаш достатъчно отвисоко, че да ти се пречупи вратът. Въжето се затяга на врата ти и ти умираш от задушаване. А за тази работа е необходимо известно време.

— И това ти се струва интересно, така ли, Карлхен? — попита Гьорнер, истински ужасен.

— Освен това са имали навик, когато ликвидират хората, към които таят особена неприязън, и държали да се знае, че Щази или ДББ/ДС са отговорни, да ги убиват с гарота. Това е бил техният почерк.

— Удивително! — възкликна саркастично Гьорнер.

— Удивителното е, че един от мъжете, които бяха с мен в имение „Шангри-Ла“, изключително опитен, бе убит с гарота.

— Имение „Шангри-Ла“ значи? — попита Кочиан. — Наистина добре подбрано име.

— Това е имението на Лоримър в Уругвай — уточни Кастило. — Убиха моя човек с гарота и използваха...

Спря по средата на изречението, когато вратата се отвори.

Дребен слаб мъж в средата на петдесетте, облечен в болнична престилка, влезе в стаята, придружен от по-млад мъж — също лекар, реши Кастило — и сестра.

— Не трябва да пушите — скара се първият лекар. — Освен това обещахте да изкарате кучето.

— Четирима човека се опитаха да изведат Макс — отвърна Кочиан. — Той си гризна по парченце от всеки. Ако искате, пробвайте. А пуша повече време, отколкото са годинките ви, така че нямам никакво намерение да спра точно сега. Кажете здрасти на шефа ми.

Лекарят протегна ръка към Гьорнер.

— Не, говоря за младия — премина на немски Кочиан. — Карл Вилхелм фон унд зу Госингер. Дебелият е просто редови служител.

— Никога не знам кога да му вярвам и кога не — призна лекарят и протегна ръка първо към Гьорнер, след това към Кастило. — Аз съм доктор Черни. Шеф на отделението.

— Ако вие сте лекуващият лекар, искрено ви съчувствам — отвърна Кастило на унгарски.

— Вие унгарец ли сте? — попита учуден доктор Черни.

— Леля ми беше унгарка.

— Той е унгарец и германец, и малко мексиканец — опита се да обясни Кочиан. — Я ни кажи, Карлхен... какво беше името на онзи наркотик в Аржентина?

— Бупивакаин — помогна му Кастило.

— Хайде сега вие, докторе, разкажете ни за бупивакаина, ако обичате — помоли Кочиан.

Лекарят поклати глава.

— Какво искате да научите за бупивакаина? И защо?

— Аз съм старец. Доставете ми това удоволствие. Какво щеше да се случи, ако бояджията ме беше боднал с бупивакаин в задника.

Доктор Черни се усмихна.

— Весело ли ви се струва? — попита възмутен Кочиан.

Доктор Черни кимна, след това обясни:

— Задникът ви щеше да изтръпне за около два часа. Бупивакаинът е наркотик, който се използва от зъболекарите, за да няма чувствителност във венеца.

— Сигурен ли сте, докторе? — попита Кастило.

Черни кимна.

— Ако имаш намерение да станеш що-годе приличен журналист, Карлхен, ще трябва да започнеш да си проверяваш фактите — заяви изключително доволно Кочиан. — И, разбира се, да спреш да плагиатстваш.

— Лекарят в Немската болница в Буенос Айрес ми каза, че е бупивакаин — рече Кастило по-скоро на себе си, отколкото на останалите в стаята.

— А това е нещо друго, което не бива да забравяш, Карлхен. Никога не се доверявай на приказките на лекарите. Те ти казват само онова, което си въобразяват, че трябва да знаеш. Не е ли така, Черни?

— Баща ми разправяше, че сте най-трудният пациент, който му е минавал през ръцете — усмихна се доктор Черни.

— Още колко време се налага да го търпите, докторе? — попита Кастило.

— Щом си върне здравия разум, няма причина да го задържаме за повече от ден или два.

— Здравия разум ли казахте? Има ли нещо друго? — попита Гьорнер.

— Когато влязох тук днес сутринта, имах чувството, че ще получа сърдечен удар — призна лекарят. — Беше на телефона, говореше с „Еър Франс“ и разпитваше защо не качвали животни на борда при полетите си до Буенос Айрес.

— Затова пък аржентинците с огромно удоволствие ще настанят Макс както трябва — уточни Кочиан. — Само че се налага да се кача на противния влак до Мадрид. Те не летят до Будапеща. А Макс много мрази влаковете.

— Нямам никаква представа защо иска да ходи в Аржентина — вметна доктор Черни. Всички останаха с впечатлението, че се съмнява в здравия разум на Кочиан. — И не иска да ми каже защо.

— Защото не ти влиза в проклетата работа — обясни сопнато Кочиан.

— Влиза ми и в личната, и в професионалната работа, Ерик, да си стъпиш на краката, а току-що беше прострелян, при това два пъти, затова нямам намерение да стоя със скръстени ръце, докато ти планираш да пътуваш до другия край на света сам, превързан, при това с проклетото куче.

— Баща ти, мир на праха му, Фредерик, си беше извоювал правото да ме нарича на малко име. Не си спомням да съм ти разрешавал подобна волност — озъби се Кочиан. — И не си позволявай да наричаш Макс „проклетото куче“.

— Моля за извинение — отвърна доктор Черни.

— Докторе, ако все пак се намери кой да замине с него за Аржентина — попита предпазливо Кастило — и остане с него там, ще може ли да пътува? Искам да кажа, ще издържи ли на напрежението.

— След ден-два, защо не? — отвърна доктор Черни.

Беше очевидно, че лекарят е решил, че Кастило е намерил начин да успокои Кочиан, а пък Ото Гьорнер очевидно бе решил, че Кастило се е побъркал.

— Дайте да ви прегледам, господин Кочиан — започна доктор Черни. — Бихте ли ме извинили за момент?

Той понечи да дръпне завесите около леглото. Макс се надигна, оголи зъби и изръмжа тихо, но страшно.

— Хайде, Макс — подкани го Кастило. — Дай да излезем в коридора и там има хора за тероризиране.

Макс се поколеба за момент, след това последва Кастило към вратата.

Щом се озоваха в коридора, Ото сграбчи Чарли за ръката.

— Карл, нали не мислиш да го водиш в Аржентина?

— Първо, ти да не би да си въобразяваш, че ще успеем да го спрем да замине? — отвърна Кастило, след това продължи, без да даде възможност на Гьорнер да продължи: — Хората, които са се опитали да го убият — спринцовка, пълна с фенотиазин, ме кара да мисля, че са искали да го разпитват, което ще рече да го измъчват, за да разберат какво знае, и чак след това са щели да го убият — та същите тези хора ще се пробват отново. Мога да го опазя много по-успешно в Аржентина, отколкото тук. Ако го взема на „Гълфстрийма“, никъде няма да има сведение, че си е купил билет и е заминал. Така поне за няколко дни онези ще бъдат в неведение.

Гьорнер се замисли за половин минута, след това попита:

— Самолетът ти кога ще бъде тук?

Кастило мислеше на глас:

— Било е вероятно десет, вашингтонско време, когато Дик е взел чека от банка „Ригс“. Торине каза да пресметна дванайсет часа след това. Това ще рече десет довечера, а каква е часовата разлика между Вашингтон и Будапеща? Пет часа ли беше по това време на годината?

— Шест — помогна му Гьорнер.

— Значи ще бъдат на „Ферихеги“ в четири утре сутринта. Сложи още час за паспортен и митнически контрол — може да отнеме дори повече — и да се придвижат до „Гелерт“. Значи става пет. Най-добре да прекарат деня тук, тъкмо Ерик ще има възможност да си оправи нещата, а Торине и Фернандо да си починат.

Гьорнер кимна.

— Ще можеш ли да го опазиш в Аржентина? — попита той.

Кастило кимна.

— Тук всичко ме притеснява. Ченгето отпред не става за нищо. Не можеш ли да направиш нещо по въпроса?

Гьорнер извади мобилния си телефон и натисна някакво копче.

Трийсет секунди по-късно изръмжа:

— Щом някой в „Будапестер Тагес Цайтунг“ се събуди за да вдигне проклетия телефон, до петнайсет минути тук ще има хора от Отдела по сигурността.

— Може ли да им се има доверие?

— Ерик им има доверие — отвърна Гьорнер и насочи вниманието си към телефона. — Hier ist Generaldirektor Gerner...

[1] Ефрейтор Адолф Шикелбгрубер, известен по-късно на света като Адолф Хитлер — (Б.пр.) ↑

ТРИ

*Стая 24 частна болница „Телки“
„Телки Корхаш Фазор“ 2089
Будапеща, Унгария
17:50, 6 Август 2005*

Доктор Фредерик Черни надникна в коридора, поклати примирено глава и даде знак на Кастило и Гьорнер да се върнат в стаята на Ерик Кочиан.

— Двамата с господин Кочиан *преговаряме* за изписването му от болницата — обяви той. — Той държи и вие да участвате.

Макс заситни след тях, отпусна се на задните си лапи край леглото и подаде на Кочиан лапа.

— Предател! — изсъска Кочиан, пое лапата и погали огромната глава на кучето.

— Какъв е проблемът? — попита Кастило.

— Казах му, че по всяка вероятност ще го изпиша утре следобед, тъй като ми се струва, че има нужда да остане на легло още един ден — обясни Черни.

— Както вече казах, ако ще оставам още един ден на легло, предпочитам да съм в собственото си легло, вместо на тази индийска постелка от пирони — озъби се Кочиан. — При това веднага.

— Предложението ми беше да го пусна утре след закуска с уговорката да остане в леглото поне двайсет и четири часа. Той заяви, че дали ще остане в леглото, зависело от това, дали вие планирате да пътувате до Аржентина.

— Много рано вдругиден сутринта — отвърна Кастило.

— Защо чак тогава? — попита недоволно Кочиан.

— Защото тогава тръгва самолетът — отвърна Кастило.

— Нали се сецаш, че и Макс ще пътува?

— Сецам се, че и Макс ще пътува — отвърна Кастило. — Не бих го оставил, той ми е приятел.

Кочиан изсумтя, след това каза:

— Виждаш ли, Фредерик? Постигнахме споразумение. Ще си тръгна от този кокошарник утре сутринта. Преди закуска, защото храната тук може да убие и вол.

— Ще си тръгнете след закуска и след като ви прегледам на сутринта, и то при условие, че господин Госингер гарантира, че ще отидете право у вас, ще си легнете и няма да ставате.

— Кажу, Карлхен, ще ми разрешиш ли да се изкъпя и да свърша някои естествени нужди?

— Стига да не се бавиш и да се изкъпеш в собствената си баня — отвърна Кастило. — Докторе, ще се погрижа да остане в леглото си дори ако се налага да го вържа.

— Може да ви се наложи точно това да направите — отвърна доктор Черни, стисна бързо ръката на Кастило, след това и на Гърнер и излезе от стаята.

— След няколко минути ще дойдат хора от охраната на „Тагес Цайтунг“ — заяви Ото. — Ще се разбере с тях утре сутринта да те закарат до вас.

— Ти някога мислиш ли, преди да направиш нещо, Ото? — попита Кочиан.

— Сега пък какво не е наред? — попита Гърнер.

— Макс мрази охранители — обясни Кочиан. — Очевидно те имат някаква специфична миризма. Макс хапе хората, които не харесва, и охранителите го знаят. Може да организират стачка.

Намеси се Кастило.

— Искам те жив и здрав, за да поговорим. Тези хора ще те опазят жив, докато те кача на самолета. — Замълча. — Ами ченгето пред вратата? Макс не му обърна никакво внимание.

— Всяко Нравило си има изключение — отвърна Кочиан. — Предполагам, че ченгето — казва се Кадар — тайно е давал на Макс наденица. Макс обожава наденица.

— Значи ще заредим охранителите с наденица — реши Чарли.

Кочиан се замисли за момент.

— Не, няма. Да не би да мислиш, че на Макс му е приятно да седи до леглото ми, докато съм разкъсан от болки? — попита той. — А и ченгето виси отпред достатъчно дълго. Така че, когато пристигнат хората от охраната ми, ще ги пратя да си вървят. Ти ще заведеш Макс в

апартамента. Ако искаш остани, с него, стига да обещаеш да го изведеш на дълга разходка довечера към полунощ.

— Имам два въпроса — обади се Кастило. — Къде се намира апартаментът ти? Портиерът ще ме пусне ли да вляза?

— На последния етаж на хотел „Гелерт“ — отвърна Кочиан. По изражението му бе очевидно, че Чарли би трябвало да знае къде живее. — Ако си с Макс, разбира се, че ще те пуснат. В кухнята има кучешка храна, а във фризера държа телешки кокали. Дава му се по един голям или два малки, и то едва след като си изяде кучешката храна.

— Слушам, господине. Какво обича за десерт?

— До креслото ми има кутия шоколадови бонбони. Дават му се само по два.

— Добре.

— По непонятни за мен причини, разправят, че шоколадът вреди на кучетата. При Макс, прекалено много шоколад предизвиква газове — ако това стане, ти трябва противогаз — затова прояви характер, ако реши да проси повече. Да знаеш, че много го бива.

— Добре.

— На бравата на вратата виси каишка — продължи да обяснява Кочиан. — Сложи му я. Когато не съм до него, Макс ходи, където той реши.

Две минути по-късно на вратата се почука и двама яки мъжаги — оръжията им скрити под саката — влязоха в стаята, забелязаха Макс и не посмяха да направят и крачка напред. Макс изръмжа тихо и показва впечатляващите си зъби.

— Какво ви казах! — натякна Кочиан.

— Колко човека сте?

Те го погледнаха, ала не отговориха. Вместо това зачакаха нареждане от Гърнер.

— Можете да му кажете — подкани ги Кочиан. — Това е хер Карл фон унд зу Госингер.

— Трима, хер Госингер — отвърна единият на немски.

— Разбрахте ли какво се е случило на господин Кочиан? — попита Чарли на унгарски.

И двамата кимнаха. Същият мъж отговори:

— Господин Кочиан е бил нападнат на „Моста на свободата“.

— Не е било обир. Много по-сериозно е и може да се случи отново — предупреди Кастило.

И двамата кимнаха отново.

— Искам двама от вас пред вратата. Да не мърдате — нареди Чарли. — И поне още двама някъде наблизко да наблюдават какво става.

— Имам още един човек — колкото кажете, ще осигуря, господине — до петнайсет минути.

— Повикай двама — нареди Кастило. — Нали знаете как да използвате pistolетите?

— Всички са пенсионирани полицаи, господин Госингер — отвърна вместо тях Кочиан.

— Всички ли имат мобилни телефони? — попита Кастило.

Мъжете кимнаха.

— Ако забележите нещо подозрително, каквото и да е, съобщете първо на полицията, след това на мен. Това означава, че ще трябва да ми дадете един от вашите телефони. Аз ще бъда в апартамента на господин Кочиан.

Мъжът, с когото бе разговарял, даде знак на колегата си да даде на Кастило мобилния си телефон.

— Благодаря — отвърна Чарли, докато го оглеждаше. — Как да се свържа с вас по това чудо?

Мъжът му показва.

— Утре сутринта ще преместим господин Кочиан в апартамента му. Не искам никой да знае и никой не бива да ви вижда, че излизате от болницата или влизате в хотела. Той ще бъде в инвалидна количка. Някакви предложения?

— Няма да бъде в никаква инвалидна количка — запъна се Кочиан.

— Господин Кочиан ще бъде в инвалидна количка — повтори Кастило.

— Можем да докараме един от вановете на „Тагес Цайтунг“. Ще чака на рампата на болницата и ще повторим същото в „Гелерт“.

— Искам един от вас да кара вана — нареди Кастило. — Когато сте готови да тръгнете, ми позвънете. Ще кажете: „Господин Кочиан закусва и чака лекаря“.

Мъжът кимна и се усмихна.

— Нещо смешно ли казах? — попита Кастило. — Защо се усмихвате?

— Моля да ме извините, господине. Просто ми мина през ума, че се държите като полицаи, не като издател.

— Можете да си мислите каквото пожелаете за мен, стига да не повтаряте онова, което ви е минало през главата.

— Не исках да ви обидя, господине.

— Не съм се обидил — успокой го Чарли.

— Господине — заговори отново охранителят. — Ще се грижим добре за господин Кочиан и утре сутринта ще го откараме безпроблемно и дискретно в „Гелерт“.

— Добре — кимна Кастило.

„Той говори сериозно. Очевидно харесва Ерик. Защо ли не се учудвам?“

— Още нещо, господине...

— Какво?

— Кучето, господине. Понякога създава неприятности...

— Ще създава, като миришеш на наденица — озъби се Кочиан.

— Макс ще дойде с мен — съобщи Кастило.

По лицето на мъжа се изписа изненада и облекчение.

— Така е най-добре, господине.

Шандор Тор чакаше в сребрист „Мерцедес Бенц S500“, когато Гьорнер и Кастило излязоха от болницата. Макс се втурна към автомобила и повлече Кастило след себе си.

— Звъннах в офиса и ги накарах да изпратят още хора от охраната — обясни Гьорнер.

— Видях ги — отвърна Тор. — Той отпрати хората, които бях оставил да пазят в коридора. — Замълча за момент, след това попита: — Той как е?

— Добре — отвърна Гьорнер. — Хората в болницата никога няма да се възстановят след престоя му, затова пък господин Кочиан е добре.

— И мен ме отпрати — оплака се Тор. — Каза, че съм го бил изнервял.

— Ако ви остави, ще бъде все едно да признае, че има нужда от закрила — обясни Кастило.

— След като ни оставиш в „Гелерт“, можеш да се върнеш и да го видиш. Извинението ти ще бъде, че господин Госингер — Ото кимна към Чарли — е предложил ти да караш вана утре сутринта.

— Какъв ван?

— Утре ще го преместим в „Гелерт“, но трябва да стане много дискретно. Кажете му, че съм наредил вие да отговаряте за прехвърлянето.

— Много ви благодаря, господин Госингер.

Тор отвори задната врата на мерцедеса.

Макс за малко да събори Кастило, когато скочи на задната седалка.

— Господи — възкликна Кастило, пусна каишката и я хвърли в колата след кучето. — Качвай се, Ото. Аз ще седна отпред.

Гьорнер понечи да се качи, но Макс показа, че подобно разпределение не му се нрави, оголи зъби и започна да ръмжи.

— Проклетото куче! — изпъшка Гьорнер и се настани отпред.

Кастило се качи до Макс, който реши, че този път е доволен, изпружи врат и близна Кастило по бузата.

— Към „Гелерт“ ли, господин Гьорнер? — попита Тор, когато седна зад волана.

— Не — отвърна Чарли. — Откарай ни в американското посолство, ако обичаш.

Гьорнер го погледна учудено, ала не каза нищо.

ЧЕТИРИ

*Посолство на Съединените Американски Щати
Будапеща, Унгария
18:25, 6 Август 2005*

Във фоайето на над стогодишната седеметажна къща, в която бе Посолството на САЩ, зад бронирано стъкло се бе настанил сержант от морската пехота.

— Господине, не можете да влезете с кучето — предупреди сержантът.

— Гледайте на него като на мой приятел, все едно че е куче водач за слепци — отвърна Кастило.

Сержантът се усмихна, ала бе категоричен:

— Господине, такива са разпоредбите.

Ото Гьорнер видя как К. Г. Кастило плъзна под стъклото документите от Тайните служби. Сержантът ги огледа внимателно, след това ги върна.

— Защо не звънеш на посланика и не го попиташ дали няма да направи изключение за кутрето? — попита Кастило.

— Господине, посланикът не е в сградата.

— Тогава повикай заместника му — помоли Кастило. — Налага ми се да разговарям с посланика, така че защо не позвъниш на когото трябва, за да се свърже с него по телефона.

Посочи апарата на плота пред сержанта.

Морският пехотинец долови промяната в тона на Кастило — от „*Сега само се бързикаме*“ на „*Разбра заповедта ми, нали?*“

— Изчакайте минутка, господине — отвърна той и посегна към слушалката.

Посланикът се обади много бързо.

— Как сте, господин Кастило? — попита той. — Очаквах ви да се отбиете.

— Една малка птичка, на име Монтвейл, ви е съобщила, че ще пристигна, нали?

— Освен това иска да разговаря с вас.

— За тази цел ще ми бъде нужна обезопасена линия, господине — обясни Кастило.

— Разбира се. Предайте слушалката на морския пехотинец.

— Освен това искам да помоля да направите едно изключение от правилото. Знам, че не допускате кучета в посолството, но дали е възможно да направите изключение?

— Куче ли водите?

— Да, господине. Едно симпатично кутре, което скимти жално, когато го завържда за някоя ограда и го оставя сам.

Посланикът се разсмя.

— Добре. Пехотинецът ще се справи с тая работа.

— Освен това трябва да се срещна с господина, който си получава заплатата от Ленгли.

— Няма проблем. Сигурно е при заместника ми и чака да се появите, за да ви събщи лично, че посланик Монтвейл иска да разговаря с вас.

Двама мъже минаха през детектора във фоайето. И двамата бяха около четирийсетте, и двамата облечени в тъмносиви летни костюми, които според Кастило бяха купени от „Брукс Брадърс“.

— Според мен, господин посланик, двамата току-що се появиха във фоайето.

— Предайте, ако обичате, телефона на един от двамата.

— Много ви благодаря, господине.

— Радвам се, че успех да ви помогна — отвърна посланикът.

Кастило предаде слушалката на по-близкия от двамата.

— Посланикът — каза той.

Вторият мъж се обърна към него.

— Господине, в посолството не се допускат кучета.

Макс изръмжа. Вторият мъж отстъпи притеснено.

— Току-що направиха изключение — обясни Кастило.

Мъжът, който говореше по телефона, повтори: „*Слушам, господине*“ поне пет пъти, след това върна слушалката на Кастило.

— Посланикът иска да говори с вас, господин Кастило.

— Слушам, господине — обади се Чарли.

— Ако се нуждаете от още нещо, господин Кастило, веднага ми се обадете.

— Много ви благодаря, господине.

— Сега искам да говоря с морския пехотинец. Май щеше да е полесно, ако му бях казал направо да ви предаде ключовете за царството.

— Още веднъж ви благодаря, господине. — Чарли кимна на пехотинеца да поеме слушалката.

— Да влезем — покани го мъжът, който бе разговарял с посланика, и посочи към детектора.

Ото Гьорнер изви вежди, за да попита какво да прави. Кастило не се опита да скрие жеста си, когато му махна да мине през детектора.

— А господинът с вас кой е, господин Кастило? — попита мъжът, който бе разговарял с посланика, и огледа Гьорнер.

— Това е господин Смит. Той е с мен.

— Трябва да ми кажете едно име, господин Кастило.

— Искате да ви кажа името му, за да се обадите на посланик Монтвейл и да му съобщите с кого съм бил. Това са две различни неща.

— Кой е господинът с вас, господин Кастило? — попита отново мъжът.

„Ясно, значи ти си шпиончето. Още отначало ми заприлича на такъв“.

— Сержант, позвънете отново на посланика, ако обичате — надигна глас Кастило.

Погледите на двамата се преплетоха. След това мъжът отстъпи.

— Не е необходимо, сержант. Господа, бихте ли ме последвали?

Минаха през детектора. Когато мина мъжът, за когото Кастило бе почти убеден, че е представителят на ЦРУ, устройството забръмча и светна червена лампа.

„Защо ли ми се струва, че си въоръжен? Много ти благодаря, детекторче, че ме подсети“.

Асансьорът ги свали на приземния етаж, където вторият мъж пристъпи към тежка метална врата и я отвори със специален ключ.

Оттук можеше да се продължи през една от четирите врати без табели.

— Господин Кастило — започна представителят на ЦРУ, — инструктиран съм да ви предам, че посланик Монтвейл иска да

разговаря с вас колкото е възможно по-скоро.

— И зад една от тези врати има обезопасена линия, така ли? — попита Кастило.

Мъжът от ЦРУ кимна.

— Добре. Докато разговарям с Монтвейл, бъдете така любезен да ми донесете оръжие. Черно. Предпочитам „Узи“ с допълнителен пълнител.

Гьорнер се опули от изненада.

— Не съм сигурен, че имам право, господин Кастило — отвърна представителят на ЦРУ.

— Значи нямате „Узи“?

— Не мога да ви дам оръжие.

— Или се разберете с посланика, или изчакайте да се свържа с посланик Монтвейл и той ще ви съобщи какво да направите.

— Мога ли да ви попитам защо ви е необходимо оръжие?

— Не — отвърна, без да увърта, Кастило.

Двамата отново кръстосаха погледи, след това човекът на Агенцията извади ключове от джоба си и отключи една от металните врати. Тя се отвори към тясно помещение, в което имаше маса и стол. На масата бяха поставени два телефона — единият с много дебел кабел — бележник, чаша вода, поне пет молива и пепелник. На пирон, щръкнал от стената, бяха закачени десетина, може би дори повече пластмасови пликчета като в супермаркетите. На всички пишеше „ИЗГОРИ“ с големи червени букви.

Представителят на ЦРУ даде знак на Кастило да влезе в стаята и когато Кастило се настани, той му подаде телефона с дебелия кабел.

— Обажда се Франклин — представи се той. — Ще предам телефона на господин Кастило, който има одобрение да се обади където пожелае.

Подаде слушалката на Кастило.

— Благодаря. Бихте ли затворили вратата?

— Разбира се.

„И гледай bravата да не ти извади окото, тъпанар смотан.

Ако бях на мястото на този нещастник, щях да изтичам в комуникационната зала, която със сигурност е зад някоя от съседните врати, щях да си сложа слушалки и да включа на запис, за

да разбере какво толкова този тип Кастило има да говори с Монтвейл.

Майната му. Нека слуша. Единственото, което ще научи, е, че не работя за посланик Чарлс У. Монтвейл“.

Кастило изчака петнайсет секунди и притисна слушалката до ухото си.

— Подслушваш ли, Франклин? — попита небрежно той.

Отговор не последва. Не бе и очаквал да последва.

В момента не се опитваше просто да затрудни Франклин. Ако Франклин подслушваше и записваше разговора — а колкото повече мислеше, толкова по-сигурен бе, че Франклин подслушва и записва — той бе в комуникационната зала. Кастило бе запознат с повечето записващи устройства. Те имаха една обща особеност. На записите се отразяваше датата и времето до последната секунда. Тези данни не можеха да бъдат променени или изтрети.

Следователно Франклин не можеше да се преструва, ако пуснеше записа на някого — или, по-вероятно, ако го изпратеше в Ленгли, или още по-вероятно на самия Монтвейл — че не са го попитали дали слуша. Посолството бе територия на САЩ, следователно тук важаха всички закони на САЩ. Без да има заповед, издадена от федерален съдия, според законите на Щатите, бе престъпление да се записва чужд разговор освен, ако един от разговарящите не е уведомен, че го записват.

Той, разбира се, можеше да представи писмен запис на разговора, в който да не включи „Подслушваш ли, Франклин?“. Това нямаше да бъде прието никак добре и със сигурност някой щеше да го попита „Къде е записът?“

— Ако ме чуваш, Франклин — продължи със същия небрежен глас Кастило, — да знаеш, че нямаш право. Уведомявам те, че настоящият разговор е строго секретен по заповед на президента, а ти не разполагаш със съответното ниво на достъп.

— Господине? — проехтя мъжки глас.

Кастило разбра, че това е отговорникът на залата за комуникации.

— Казвам се К. Г. Кастило. Свържете ме с Белия дом по Обезопасена линия, ако обичате.

— Един момент, господине.

— Белият дом.
— Американското посолство, Будапеща — обяви мъжкия глас.
— Моля, потвърдете, че линията е обезопасена.
— Потвърждавам. Обезопасена линия.
— Готово, господин Кастило — прозвуча отново гласът на мъжа.
— Обажда се К. Г. Кастило. Бихте ли ме свързали с посланик Монтвейл, ако обичате?
— Подполковник, секретар Хол иска да разговаря с вас.
„Подполковник ли? Боже, колко бързо се разнасят клюките“.
— Тогава ще разговарям първо със секретар Хол. По обезопасена линия, ако обичате.
— Изчакайте така, господине.

— Обезопасената линия на секретар Хол. Исаксън слуша.
— Здравсти, Джоел. Чарли е. Шефът там ли е?
— Тук е, *подполковник* — отвърна Исаксън. — Чакай малко.
Чарли долови в далечината *„Чарли ви търси, шефе“*, след това долетя и отговорът на Хол, също отдалече, *„Най-сетне“*.

Накрая почитаемият Матю Хол, секретар на Вътрешна безопасност, се обади.

— Здравсти, Чарли. Къде си?
— В Будапеща, господине.
— Разбирам, че не си ходил в Берлин.
„И той ли знае?“
— Не съм, господине.
— Защо не?
„Никак не ми се иска да отговарям на този въпрос. Как да му кажа: «Защото не исках Монтвейл да ме юрка, без той да реши, че се надувам?»

Хол долови колебанието на Кастило и добави:

— Разбрах, че двамата с него сте пийнали по чашка в Армейския клуб след повишението.

«Очевидно Нейлър е разказал на Хол. Слава Богу!»

— Да, господине, така беше.

— Той звъня няколко пъти...

«Кой е този той? Нейлър или Монтвейл?»

— Първия път, за да ми съобщи, че двамата сте се споразумели...

«Ясно, значи става въпрос за Монтвейл».

— ... и че ти ще го държиш в течение. Последните няколко бяха, защото не можеше да разбере къде се намиращ, защото си бил съобщил на някого, че нямаш път към Берлин.

— Според мен вече знае къде съм, господине.

— Говори ли с него?

— Използвах въздушното такси, към което той ме насочи.

Последва мълчание. След малко Хол заговори:

— Ясно. Разбрах. Последните няколко пъти, когато говорихме, прояви огромен интерес към гърмящите куфарчета. Попита ме дали съм чувал нещо. Отвърнах, че не съм.

— Няма какво да чуете, господине.

— По-късно Джоел ми каза, че Том Макгуайър му е разказал. Разбрах как стоят нещата. Само че общият ни приятел ми се стори доста учуден, че не си споменал нито пред него, нито пред мен.

— Дик Милър му е разказал за куфарчетата. Аз го помолих да му каже.

«Защо говорим закодирано по обезопасена линия? Защото Хол си мисли, че „общият ни приятел“ е наредил на добрите си приятели от разузнаването във Форт Мийд да прослушват телефонните разговори на Хол и да следят за име като Монтвейл. Това за него не е никакъв проблем. Националната агенция за сигурност работи за него. Няма никакъв проблем да подслушва и обезопасената линия на Белия дом».

— Дик ми каза. Дотук се справяш похвално, Чарли.

— Благодаря, господине.

— Какво правиш в Будапеща?

— Опитвам се да измоля един от източниците си да ме освободи от обещанието да не показвам на никого списъка с имена, който ми даде — отвърна Кастило. — Ще съобщя на общия ни приятел, когато говоря с него. А ще му позвъня в мига, в който приключа разговора с вас.

— Къде заминаваш от Будапеща?

— Господине, наистина ли се налага да ви кажа?

Хол не отговори веднага.

— Не, в никакъв случай. Ти вече не работиш за мен. Няма причина да ми казваш. Чарли, подозирам, че общият ни приятел ще ти зададе същия въпрос.

— Аз не работя за общия ни приятел, господине.

Последва ново мълчание, преди Хол да отговори.

— Чарли, ще успееш ли да спазиш уговорката с общия ни приятел?

— Искрено се надявам, господине.

— Друг наш общ приятел, твой стар приятел...

«Става въпрос за генерал Нейлър».

— Той не е на същото мнение. Според него Давид е извадил огромен късмет с прашката.

«Това пък какво трябва да означава. По дяволите! Ясно! Давид и Голиат».

— Господине, аз не се опитвам да поваля Голиат. Просто искам да ме остави на мира.

— Това е била и философията на Джеферсън Дейвис по време на Гражданската война. Той не искал да разгроми Севера. Единственото му желание било Северът да остави Юга на мира. Знаеш какво е станало.

— Знам, господине.

— Има и още една възможност, Чарли — продължи Хол.

— Да се моля ли?

Хол се разсмя.

— Ще поговоря с президента и ще го накарам да му нареди да те остави на мира.

Тъй като Кастило не отговори веднага, Хол добави:

— Идеята е моя, Чарли. Не е на нашия общ приятел.

След дълга пауза Кастило отвърна:

— Не е ли по-добре да почакаме и да видим какво ще стане?

Хол не отговори направо.

— Неговата тактика е да те оплете с дребни хвалби. Вече е подел атаката. *«Ти си изключителен младеж, но си безкрайно неопитен. Трябва да помъдрееш, имаш нужда от някой, който да те насочва в правия път, да те предпазва от импулсивни и необмислени постъпки».* Той ще повтаря тези думи — или нещо подобно — докато един ден

наистина не направиш нещо импулсивно и необмислено. И тогава президентът ще ти каже нещо от сорта: *«За да не повториш грешката си, най-добре се допитай до Монт... нашия приятел»*. Тогава вече ще му бъдеш в кърпа вързан.

— Докато работех с вас, разчитах на необходимия наставник — отвърна Кастило. — Имах до себе си човека, който да ме насочва в правия път.

— Не е точно така, въпреки това ти благодаря.

— Значи трябва да внимавам да не върша нищо импулсивно или необмислено.

— Предложението ми няма давност, Чарли. Когато решиш, съм на разположение.

— Благодаря ви — отвърна сериозно Чарли, след това се разсмя.

— Тъй като споменахте Гражданската война, господине, искам да ви попитам, помните ли какво е казал Лий в съда на Апоматокс? *«Предпочитам да срещна смъртта хиляда пъти, вместо да се предам на генерал Грант»*. И аз предпочитам да срещна смъртта хиляда пъти, вместо да звъня на нашия приятел.

Този път Хол се разсмя, след това каза:

— Има огромна разлика, Чарли. Ти не му звъниш, за да му предадеш оръжието си, нали?

— Не, но, от друга страна, никога не ме е бивало в игрите с прашки.

Хол отново се разсмя.

— Обаждай се, Чарли.

— Добре. Благодаря ви.

Кастило натисна вилката на телефона няколко пъти.

— Белият дом.

— Бихте ли ме свързали с посланик Монтвейл, ако обичате? Моля ви, проверете дали линията е обезопасена.

— Един момент, ако обичате.

— Обезопасената линия на директор Монтвейл. Труман Елсуърт слуша.

— Подполковник Кастило се обажда по обезопасена линия за разговор с директор Монтвейл — обяви телефонистът на Белия дом.

— Аз ще поема разговора.

«Тая няма да я бъде», помисли си Кастило.

— Господин Елсуърт?

— Как сте, подполковник? Очаквахме да позвъните.

— Моля ви да предадете едно съобщение на посланик Монтвейл от мен.

— Разбира се.

— Кажете му, ако обичате, че през следващите петнайсет минути ще бъда в посолството ни в Будапеща, ако иска, да поговори с мен.

— Не съм сигурен, че посланикът ще има възможност да позвъни през това време, подполковник.

— Не разполагам с друго време.

— Надявам се, разбирате, подполковник, че всичко, което имате да съобщите на посланика, можете да го кажете и на мен.

— Обаждам се, защото разбрах, че посланикът има съобщение за мен.

— За съобщението от Берлин ли става въпрос?

— Разбрах, че в Берлин е имало съобщение за мен, но не съм го получил. Човекът, който се обади, не пожела да ми каже какво е съдържанието, обясни ми, че за мен е оставено съобщение и мога да го прочета единствено ако отида в Берлин. Нямах време да пътувам до там. Вие можете ли да ми кажете за какво става дума?

— Аха. Вижте, подполковник, идеята беше, когато стигнете в посолството в Берлин, да се обадите по обезопасената линия на посолството.

— Добре. Ясно. Когато влязох в посолството тук, господин Франклин ми предаде подобно съобщение. Затова се обаждам. Ще бъда тук, ако посланикът има възможност — той замълча и си погледна часовника — да говори с мен през следващите петнайсет минути. Много ви благодаря, господин Елсуърт.

Кастило натисна вилката няколко пъти и събщи:

— Прекъсвам връзката.

След това затвори.

Чарли въздъхна шумно, извади пура от куфарчето, разопакова я много внимателно, отрязва единия край и много внимателно запали другия.

Опита се да изпусне димен кръг, но не успя.

«Странно. Стаята е запечатана, ако работи климатик, не го усещам. Би трябвало да успея да пусна чудесно оформен кръг.

Може би не успявате, подполковник, защото ви е нервно.

Давид очевидно успя да размаже Голиат-младши. Перна го право между очите. Само че не успя да го отнесе — просто го подметна и накара Голиат-младши да побеснее.

А когато Голиат-младши докладва на Голиат-старши какво се е случило, Голиат-старши ще побеснее двойно повече от младши.

А това със сигурност ще се случи всеки момент.

Голиат-старши, както и всички останали големи играчи в Белия дом, не би трябвало да е на повече от деветдесет секунди от най-близкия телефон — и петнайсет секунди са му достатъчни.

Много е вероятно Голиат-старши да е в едното място. Още по-вероятно е да е бил в кабинета си през всичкото време, дори в случаите, когато се е обаждал президентът.

Очевидно иска да ми докаже нещо. Затова ще ме накара да чакам.

Ако не бях затворил, когато затворих, почти съм сигурен, че Елсуърт — по сигнал, разбира се — щеше да съобщи с приповдигнат глас: „Посланикът току-що влезе“. И Голиат-старши щеше да се обади».

Кастило дръпна няколко пъти от пурата, задържа последното дръпване и много внимателно се опита да пусне кръгче.

Този път се получи.

Остана загледан в кръга, докато не стигна стената и не се разпиля.

«Мама му стара! Възможностите са две. Или Голиат-старши ще се обади, или няма да се обади.

Ако се обади, ще го накарам да чака».

Стана, стисна пурата между зъбите си, отвори вратата и излезе.

— Да отидем да прегледаме арсенала, господин Франклин — настоя Кастило.

Подобен оглед съвсем не бе по вкуса на Франклин, въпреки това той кимна примирено.

— Един етаж по-надолу. Приключихте ли тук?

— Не знам.

— Подполковник, пушенето в посолството е забранено — предупреди го вторият мъж.

«Подполковник ли каза? Ти пък откъде знаеш? Какво става тук, да не би да са пуснали разговора ми през високоговорителите, за да го чуят всички?»

— Сериозно? — отвърна Кастило и дръпна отново.

Погледна към Франклин, който се поколеба за момент, след това посочи.

— Насам, господин Кастило.

— Защо не изчакаш с този господин? — обърна се Чарли към Ото Гьорнер на английски. — Ще се върна да те взема.

Гьорнер кимна.

Оръжейната се оказа сбутана стаичка със сива метална двукрила врата, в която бяха подредени шкафове като за документи, всички заключени с катинари и резета. Кастило се зачуди какви ли секретни документи са скрити тук. И дали наистина имат разузнавателна стойност.

Франклин свали катинара от една врата.

Вътре нямаше кой знае какво, повечето оръжия бяха американско производство, от пушки «М-16» до различни пистолети, както автоматични, така и полуавтоматични. Имаше и необичайни модели, включително два руски «Макаров» и четири германски «Валтер РР».

Кастило познаваше полуавтоматичните «Макаров» и не ги харесваше. Руснаците бяха изкопирали «Валтер», когато бяха подменили своя «Токарев». Основната разлика бе огромният предпазител на Макаров, който бе удобен за пръсти в дебели ръкавици.

«Валтерите» стреляха с 9 мм «Курц», непроменени от времето, когато «Колт» ги бяха въвели под названието .380 «АСР» за версията «Колт 1911» .45 «АСР». В Щатите така и не бяха станали популярни, докато в Европа бяха доста известни.

Причината, поради която не бяха никак успешни, бе същата, поради която Кастило не ги харесваше. По никакъв начин не се доближаваха до отката на .45 «АСР».

На дъното на шкафа бяха натрупани шест кашона — един дълъг и сравнително тесен и два по-обемисти. Кастило посегна към дългия

тънък, извади го и го постави върху шкафа. Първо отвори него.

Оръжието вътре бе «Ругер Mk II Съпрест».

— Точно по поръчка — въздъхна доволно той.

Франклин не споделяше ентузиазма на Кастило.

Пистолетът изглеждаше чисто нов. Чарли го огледа внимателно и реши, че му харесва.

— Ще взема този — заяви той.

— Подполковник...

«Пак се започва с този „подполковник“. Копелето гадно е подслушвало».

— Трябва ми разрешение, за да ви позволя да го вземете — измънка Франклин.

— Веднага щом прегледам какво друго има, ще позвъним на посланика — отвърна Кастило и отвори обемистата кутия.

«Пак извадих късмет».

Вътре имаше автомат «Микро Узи», най-малкият и според Кастило най-добрият от трите варианта «Узи».

Щом го видя, си припомни някои подробности:

«Узито» е наречено на името на дизайнера, подполковник Узиел Гал от израелската армия... и аз съм вече подполковник... Гал се оттеглил и се установил във Филадельфин, където почина преди няколко години... Главен инспектор Дъч Крамер от филадельфийското бюро по контратероризъм ми каза, че... Бети Шнайдер работеше за Крамер... Не, тя работеше за Франк О'Брайън в отдел «Разузнаване и организирана престъпност»... Така и не ѝ се обадох, преди да дойда тук. Изобщо не ѝ се обадох след...

Ама какво, по дяволите, ми става?

Не съм се излегал на някой стол да зяпам в телевизора и да надигам бутилката с бира.

Ще ѝ се обадя при първа възможност и ще ѝ обясня. Веднага щом се прибера в хотела. Тя ще ме разбере».

Той насочи вниманието си към „Узито“ и го извади от кутията. Май и то беше почти ново.

Кастило имаше богат опит с „Узи“ и в трите му варианта — „Стандарт“, „Мини“ и „Микро“. И трите стреляха с 9 мм „Лугер Парабелум“, които бяха значително по-добри от 9 мм „Курц“ .380 „АСР“.

„Узи Стандарт“ с пълен пълнител тежеше около три килограма и половина, приблизително колкото стандартната пушка „М–16“. „Мини Узи“ бе около два и половина, около триста грама по-тежък от „Кар–4“, модификация на „М–16“. „Микро“ пък беше около килограм и половина. Нямаше еквивалент при „М–16“.

Тъкмо затова „Микро“ бе сред любимите оръжия на оперативните работници. Освен това произвеждаше около 1,250 изстрела в минута, двойно повече от „Стандарт“ и с 300 повече от „Мини“. Според Кастило, да се използва „Микро“, бе, като да има в ръцете си шотгън, но съвсем не толкова обемиста и тежка.

— С риск да се повтора — обади се Кастило — точно по поръчка.

Франклин го гледаше с неудобство и продължаваше да мълчи.

— Хайде да ти вържем гащите и да се обадим на посланика.

— Да, хайде — съгласи се Франклин. — Дайте, господин Кастило, аз ще нося оръжието.

„Този да не би да си представя как хукам нанякъде с «Узито»?“

— Много благодаря — отвърна Кастило. — Ще ми трябват и мунициии. Две кутии с 9 мм „Парабелум“ и кутия .22 „Лонг Райфъл“, ако обичаш.

Франклин кимна, пъкна се в един от шкафовете и извади исканите мунициии.

Дебел мъж в мокра от пот бяла риза слизаше с тежки стъпки по стълбите.

— Обаждане от Белия дом за подполковник Кастило, господин Франклин — обяви той с нескрито страхопочитание.

— Елате с мен при телефона, господин Франклин — нареди Кастило. — Ако е човекът, за когото мисля, може би няма да се наложи да безпокоим посланика.

— Подполковник Кастило е на обезопасената линия, директор Монтвейл — обяви телефонистът на Белия дом.

— Директор Монтвейл е готов за разговор с подполковника — обяви на свой ред Монтвейл.

— Добър ден, господине — поздрави Кастило.

— Радвам се, че най-сетне успях да те хвана, подполковник. Май не успяваме да се свържем.

— Така излиза, господине. Господине, преди да започнем разговора, при мен е господин Франклин...

— Кой?

— Представителят на ЦРУ, господине.

— Какво иска той?

— Необходимо ми е оръжие, господине, а той не е убеден, че може да ми го даде.

— А на теб защо ти е необходимо оръжие?

Кастило не отговори. След десет секунди, които му се сториха безкрайни, посланик Монтвейл нареди раздражено:

— Дай да го чуя.

— Това чудо има ли микрофон? — обърна се Кастило към Франклин.

— Копчето е на стената — отвърна Франклин, направи крачка и натисна нужното копче.

— Натаниъл Франклин слуша, господине — заяви той.

— Ти знаеш ли кой съм? — попита Монтвейл.

— Да, господине. Говорихме одеде. Вие сте посланик Монтвейл, директор...

— „Да, господине“, щеше да е напълно достатъчно — прекъсна го Монтвейл. — Има два начина да разрешим въпроса с искането на подполковник Кастило. Можете да му дадете онова, което иска, а вторият вариант е да се обади на директора на Централното разузнаване, а той да ти позвъни след няколко минути, за да ти нареди да дадеш на подполковника каквото му е необходимо. Кой от двата варианта предпочиташ?

— Нужно ми е единствено разрешение, господин посланик — отвърна Франклин.

— Много благодаря, господин Франклин. Беше ми приятно да си поговорим.

Кастило погледна Франклин, изчака го да излезе от тясната стаичка и затвори вратата след себе си.

— Елвис напусна сградата^[1], господин посланик — обади се отново той.

Тъкмо си каза, че е изгърсил голяма простотия, когато чу смеха на Монтвейл.

— Нали ти казах, Чарли, че ще ти бъда от полза. Ако трябваше да звъня на Джон Пауъл, той щеше да разпитва защо ти е нужно оръжие.

— Нали ви казах, че ще дойда в Будапеща, за да се опитам да измоля източника си да ме освободи от обещанието да не показвам на никого онова, което ми е дал. Когато пристигнах, се оказа, че е направен опит да бъде отвлечен. Искам да го опазя жив. Не мога да направя нищо без оръжие.

— Мислиш ли, че ще успееш да го опазиш?

— Вече успях да си осигуря помощ. Местна помощ.

— Колко време ще отнеме тази работа? Да накараш източника да те освободи — или да откаже да те освободи — от въпросното обещание?

— Няколко дни, предполагам.

— Искаш ли да наредя на господин Франклин да ти помогне за охраната на човека?

— Така само ще привлечем нежелано внимание. Въпреки това ви благодаря.

— Ако решиш нещо друго, веднага ми звъни.

— Слушам, господине. Ще ви позвъня, господине. Много ви благодаря.

— Разкажи ми за гърмящите куфарчета в Пенсилвания.

— Казах на майор Милър да ви разкаже всичко. Не ви ли каза?

— Май според него ядрено устройство, скрито в куфарче, е едно нищо.

— Господине, той си мисли, че това е в сферата на фантазиите. По същия начин е реагирал и шефът на отдел „Контратероризъм“ от полицейското управление във Филадельфия. Не че омаловажават заплахата.

— Ти обаче си изпратил хора да разнищят въпроса — предизвика го Монтвейл.

— Изпратих ги, за да разберат откъде ААЛГ са намерили пари, за да купят ферма...

— Кой?

— ААЛГ. Така полицаите във Фили наричат братята мюсюлмани от джамията „Ари-Тег“. Съкращението означава „Афроамериканци луди глави“.

— Това не само че е изключително неиздържано в политически аспект, ами доколкото си спомням, същите тези *луди глави* бяха замесени в кражбата на „727“.

— Така е, господине, наистина бяха замесени и тъкмо затова ченгетата във Фили и Тайните служби — аз се обърнах за съдействие към Тайните служби — ги държат под око. Искам да разбера каква е била връзката им с хората, които откраднаха „727“. По-точно казано каква е връзката им.

— И си решил, че ще проучиш въпроса по-добре от ФБР, така ли?

— Според мен, господине, агентът на Тайните служби, когото изпратих там — той е прекарал няколко години в джамията под прикритие — ще се справи. Да, господине, според мен, ако се намеси ФБР, те ще разберат, че някой ги следи. Надявам се, не смятате, че трябва да намесим и ФБР.

— Ти наясно ли си в какво положение ме поставяш, Кастило? Ако се окаже, че в тази работа има нещо, и се разбере, че съм знаел и не съм казал на ФБР...

— Точно от това се страхувах, когато сключихме сделката, господине. Ако не си бяхме стиснали ръцете, сега нямаше да съм ви казал и нямаше изобщо да има проблем.

Последва кратко мълчание, преди Монтвейл да отговори.

— От друга страна, Чарли, ако не се бяхме разбрали, щеше да се наложи да пътуваш с влак до Будапеща, а не да се возиш на въздушно такси и онзи, какво му беше там името, нямаше да ти даде оръжие, нали така?

— Добре, господине. Съгласих се.

— Така. Чакай да помисля. Няма да намесвам ФБР...

— Много ви благодаря. В момента те само ще се пречат...

— Няма да ги намесвам *засега*. Ако преценя, че е време да научат, ще ти кажа първо на теб, след това ще им дам сведения.

— Слушам, господине. Благодаря ви.

— Искам да говоря с ченгето, което работи под прикритие в джамията. Колкото по-бързо уредиш този разговор, толкова по-добре.

Ще бъде ли проблем?

— Не, господине. Щом се върна във Вашингтон, ще накарам Милър да уреди среща.

— Става. Пожелавам ти успех с източника. Дръж ме в течение.

— Слушам, господине — отвърна Чарли, въпреки че предполагаше, че Монтвейл е затворил, преди да чуе последните две думи.

— Белият дом. Приключихте ли разговора?

— Бихте ли ме свързали с майор Милър във Вътрешна... в моя офис, ако обичате. На обезопасена линия.

— Обезопасената линия на подполковник Кастило — прозвуча гласът на Милър след малко.

— Разумно ли е да казваш подполковник? — засече го вместо поздрав Кастило.

— Не знам колко е разумно, но трябва да ти призная, че е малко унижително. А и вече не е тайна за никого. Кой ли не се обади, за да разбере дали е истина, или поредният шантав слух.

— Мама му стара.

— Какво да направя за вас, подполковник?

— Току-що казах на Монтвейл, че ще му уредиш среща с Джек Бритън в мига, в който Джек се върне във Вашингтон. Затова трябва да се свържеш с Джек и да го предупредиш да не припарва до Вашингтон, преди да съм се върнал.

— Ясно. А това кога ще стане?

— Вдругиден — стига Джейк да пристигне утре сутринта с „Гълфстрийма“ — след това заминавам за Буенос Айрес. Обади се на Алекс Дарби в посолството и му кажи, че ще ми трябва безопасна квартира — онази, която той използва, е супер, но и друго ще ми свърши работа — за да настаня важен свидетел. И да осигури охрана. Ще ми трябва и черен автомобил. Всъщност ще ми трябват два.

— Важният свидетел има ли си име?

— Не питай. Кажи още на Дарби да намери Юнг и да го покрие в квартирата.

— Юнг се опита да се свърже с теб.

— Какво иска?

— Да ти съобщи, че посланикът в Монтевидео е убеден, че Лоримър е наркотрафикант.

— Направо върхът.

— И аз така казах. Не само това, ами посланикът в Уругвай иска Юнг да предаде това на държавния секретар, по възможност като поверителна информация. Какво да му кажа по този въпрос?

— Кажу му, че може да задържи поверителната информация, докато се видя с него.

— Дадено. Нещо друго?

— Щом организирам всичко в Буенос Айрес — ще ми отнеме може би ден или два максимум — се прибирам.

— Това ли е всичко?

— Не се сещам за друго. Как ти е кракът?

— Оправя се. Боли само през деветдесет процента от времето. Пази си гърба, приятел.

[1] Песен на Франк Запа от албума „Broadway the highway“ — (Б.пр.) ↑

VIII

ЕДНО

*Национално гробище „Арлингтън“
Арлингтън, Вирджиния
16:00, 6 Август 2005*

На „Арлингтън“ има средно по дваайсет погребения на ден, определен ред за военнослужещите: за редниците и сержантите — един, церемониите на нисшите офицери следват друг, докато при погребенията на висшия команден състав е трети.

На редниците и сержантите им се осигуряват придружители на ковчегата команда определена за отдаване на почест, и сигналист.

Освен тези основни изисквания, погребенията на нисшите офицери понякога са придружени от взвод, като броят на военните зависи от чина на починалия, има също и военен оркестър.

Офицерите имат право на погребална процесия, предвождана от карета, в която ковчегът се откарва до гроба. Полковниците от армията и морската пехота и чиновете над тях са придружени от кон с красиво покривало, без ездач. На офицерите също им се осигурява залп в знак на почит — седемнайсет пушки за генерал с четири звезди, петнайсет за три звезди, тринайсет за две звезди, единайсет за една.

Почти никога нямаше изключения от установените ритуали, а покойният сержант Сиймор Кранц имаше право единствено на най-основното.

Само че от момента, в който катафалката спря пред гроба, погребението на сержант Кранц излезе от установения протокол.

Когато безупречният офицер посегна към задната врата на катафалката, друг безупречен старши сержант от *Специалните части* го спря.

— С ваше разрешение, господине, ние ще поемем отук — настоя старши сержант Джон К. Дейвидсън.

— Моля? — обърна се изумен лейтенантът.

За пръв път се случваше някой да прекъсне церемонията.

— Старши сержантът каза, че ние ще поемем — обади се друг глас. — Да не би да има проблем, лейтенант?

Лейтенантът се обърна към друга „Зелена барета“, този с по три сребърни звезди на еполетите.

— Господине... — понечи да недоволства лейтенантът.

— Чудесно. Сигурен бях, че няма да има никакви проблеми — въздъхна генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб. — Продължете, старши сержант.

— Слушам, господине. — Старши сержант Дейвидсън повиши глас. — Придружители на ковчега, готооо-ви!

Седем „Зелени барети“ с различни чинове — включително един генерал-лейтенант и един ефрейтор от морската пехота — пристъпиха към ковчега. Когато старши сержант Дейвидсън отвори вратата на катафалката, мъжете извадиха ковчега и го поеха на рамене.

— Придружители, готооо-ви! — излая тихо старши сержант и двайсетина войници от *Специалните части*, повечето сержанти, сред които имаше един полковник, един подполковник, двама майори, капитан и двама лейтенанти, се строиха в колона по двама и застанаха мирно.

— Капелан! Придружители! — ревна старши сержант Дейвидсън. — Бавен нааа-пред.

Капеланът с чин капитан се озова до „Зелена барета“ с чин майор и остана загледан в него малко учуден, докато новодошлият не го побутна леко напред.

Всички офицери поеха в бавна процесия към гроба. Щом и последният от тях мина покрай катафалката, майор от *Специалните части* в инвалидна количка, тласкан напред от сержант от *Специалните части*, се присъединиха към придружителите. След тях поеха неколцина мъже в цивилно облекло.

Най-отзад се подредиха — след кратко колебание — официалният погребален екип на национално гробище „Арлингтън“.

Докато погребалната колона приближаваше гроба, друг екип от *Специалните части* се подреди със свалено оръжие, готови за залп.

Щом стигнаха гроба, ковчегът бе спуснат. Само двама не бяха застанали мирно.

Старши сержант Дейвидсън подаде националния флаг на генерал Брус Дж. Макнаб и ефрейтор Лестър Брамбли, за да го поставят върху

ковчега.

Накрая и те застанаха мирно, старши сержант Дейвидсън даде знак и всички отстъпиха две крачки назад.

„Зелената барета“ капелан започна ритуала, предвиден на лутерани. Щом приключи, отстъпи от гроба.

Капитанът, който командваше новата стрелкова част, изрева заповед:

— За стрееел-ба. Готооо-ви! Ооо-гън!

Старши сержант Дейвидсън и ефрейтор Брадли започнаха да сгъват знамето. Когато приключиха и то се превърна в син триъгълник на бели звезди, го предадоха на генерал Макнаб, който изчака погребалният екип да се отдръпне и го предаде на сестрата на сержант Кранц.

Каза й няколко думи, отдаде чест и се отдръпна.

Жена с посивяла коса на средна възраст — съпруга на пенсиониран офицер, доброволка, която присъстваше на погребенията — подаде на сестрата на Кранц картичка със съболезнованията от Генералния щаб на армията и я целуна по бузата.

През това време воините от *Специалните части* се бяха оттеглили до колите. След тях тръгна и екипът придружители, без генерал Макнаб и ефрейтор Брадли, които чакаха от двете страни на генерала. Брадли последва генерала и сестрата на Кранц до лимузината.

Когато жената се качи, генерал Макнаб се отдръпна и направи място на ефрейтор Лестър Брадли.

— Госпожо — започна младежът. — Никога няма да забравя честта, че съм бил със сержант Кранц, когато загина. Приемете най-искрените ми съболезнования.

Когато сестрата на Кранц погледна младежкото лице и забеляза сълзите в очите му, тя загуби самообладание за пръв път.

— Благодаря ви — прошепна с горчивина тя и извърна лице.

Генерал Макнаб дръпна ефрейтор Брадли настрани и затвори вратата на лимузината. Автомобилът потегли бавно.

Офицерът, натоварен да следи изпълнението на погребалния ескорт — „наблюдателя“, чиято работа бе да остане край гроба до

запълването му — видя, че „Зелените барети“ също са решили да останат до самия край.

Сержантът от „Зелените барети“ бе застанал свободно край предната част на ковчега. Отговорникът погледна съпругата на пенсионирания офицер, с която се бяха засичали на много други погребения, и двамата с поглед се разбраха да се върнат заедно до алеята, където чакаха автомобилите.

По средата на пътя лейтенантът се обърна към нея.

— Интересно се получи, нали? Беше съвсем различно от обикновено.

— Лейтенант — призна тя. — Двамата със съпруга ми прекарахме трийсет и три години на активна служба. Едно от първите неща, които научих за армията, бе, че войниците от *Специалните части* са колкото интересни, толкова и различни от останалите.

ДВЕ

*Звено за организационен анализ
Департамент Вътрешна Сигурност, Комплекс „Небраска“
Вашингтон, Окръг Колумбия
17:45, 6 Август 2005*

Майор Х. Ричард Милър — младши, с разкопчано сако и разхлабена вратовръзка, бе седнал на бюрото на шефа на Звеното за организационен анализ, качил болния си крак върху отвореното чекмедже на резбованото бюро.

Върху бюрото бе поставена чаша с кехлибарено уиски и плик с лекарства, изписани от армейската болница „Уолтър Рийд“.

Отлично знаеше, че на всички болкоуспокояващи има предупреждение да не се смесват с алкохол, въпреки това той отново прочете инструкциите към лекарствата.

— Когато се съмняваш, направи и двете — рече на глас той.

Отвори капачето, извади две бели таблетки и ги лапна. След това посегна към чашата уиски, вдигна я и каза:

— Лека ти пръст, Сиймор. *Vaya con Dios*, приятелю.

Изпи половината на един дъх и остави чашата на бюрото.

Остана загледан в чашата, след това посегна отново и допи остатъка.

В мига, в който остави чашата върху зелената попивателна на бюрото, на единия от телефоните светна червена лампа. Той я погледна, зачуди се дали да се направи, че не я вижда, накрая протегна ръка.

— Милър слуша.

— Майоре, двама господата са дошли за среща с вас — обяви госпожа Агнес Форбисън.

— Моментът изобщо не е подходящ. За нещо важно ли става въпрос?

— Според мен трябва да се срещнете с тях.

— Трябват ми деветдесет секунди — отвърна Милър.

Той затвори, намръщи се от болка, вдигна крака от чекмеджето и много внимателно го пусна на пода. След това пъкна чашата и бутилката „Феймъс Граус“ в чекмеджето и го затвори.

Отново се намръщи от болка, когато се изви на една страна, за да натъпче лекарствата в джобовете си. Най-сетне затегна вратовръзката и закопча самото.

Почти в същия момент на вратата се чу дискретно почукване.

— Влез!

Старши сержант Джон К. Дейвидсън и ефрейтор Лестър Бродли от морската пехота влязоха в кабинета, спряха на около метър от бюрото и отдадоха чест.

— Добър вечер, господине! — излая Дейвидсън.

Милър — вероятно това бе рефлекс типично по павловски — отвърна на поздрава.

— Джон, денят беше кофти и не съм достатъчно пиан, за да ми е смешно. Какво си намислил?

— Господине, старши сержантът се явява като доброволец, освен че има и бойна задача.

— Какво?

— Господине, имам поръчение да доставя бележка от татенцето — заяви Дейвидсън.

Пристъпи половин крачка напред и постави на бюрото сгънат лист, след това отстъпи обратно и отново застана мирно.

Милър посегна към листа, забеляза, че е стандартна хартия, и зачете.

6 август 2005
До шефа
На Звеното за организационен анализ
Вашингтон

Оставям ти да решиш къде ще бъде най-подходящо старши сержант Дейвидсън да служи на държавата.

Макнаб

Милър вдигна поглед към Дейвидсън и забеляза, че двамата с Бродли стоят мирно.

— Нали ти казах, Джон — озъби се Милър. — Не съм в настроение за шеги.

Дейвидсън не трепна.

— Свободно, мама ви стара — изсъска Милър.

Дейвидсън се отпусна.

— Явяваш се като доброволец за какво? — попита Милър.

— Стига де. Знам какво става тук, Дик.

— Онова, което става, е строго секретно по заповед на президента — обясни Милър.

— Същото каза и Вик Д'Алесандро.

— Виждам, че и гордостта на пехотинците е тук. И той ли се е разприказвал?

— Едва след като Вик му нареди да ми разкаже. Преди това Лестър беше като мида.

— Как успя да накараш генерал Макнаб да проговори? — попита Милър и размаха листа.

— Напомних му, че на Чар... подполковник Кастило ще му трябва човек, който да замести Кранц. Освен това ни трябва подходящо място да скрием Лестър; в „Макол“ не става. А ако един пехотинец тръгне да минава квалификационен курс, все някой ще се усети, че работата намирисва.

— Това ли е всичко?

— Освен това с Чарли се знаем и ми е ясно, когато има нужда от човек.

— Това ли е? — попита отново Милър.

Погледът на Милър попадна случайно върху Брадли и по изражението му разбра, че има още нещо.

— Казах на Макнаб, че толкова ми е писнало от „Келт Макол“, че вече си мисля дали не е дошло време да се пенсионирам — призна Дейвидсън.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ти стиска да заплашваш Макнаб?

— Това е факт, Дик — отвърна Дейвидсън.

По изражението на Брадли Милър разбра, че пехотинецът остана шокиран, когато чу старши сержант да се обръща към майор на малко име.

— Според теб Чарли какво ще направи?

— Макар *подполковник Кастило* на моменти да не е в състояние да се въздържа от импулсивни и необмислени решения, макар да е наясно, че си от малцината, които са доказали, че могат да го озаптяват, когато чуе, че искаш да станеш част от веселата ни дружинка, почти със сигурност отговорът ще бъде „*Как ли пък не!*“

Дейвидсън въздъхна шумно.

— Мога да съм ви от полза, Дик, и ти го знаеш. Ще поговориш ли с него?

— Няма проблем, само че това е все едно да пикаеш срещу вятъра — отвърна Милър. — Най-добре да го поставим пред свършен факт. Когато пристигне в Буенос Айрес, ще те завари там. Ще предложим, по-скоро ще намекнем — само не трябва да лъжем — че това е поредният брейнсторминг на генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб.

— Благодаря, Дик — отвърна простичко Дейвидсън. — И това ми стига. Не за пръв път генералът ме праща да му дръпна юздите.

— А какво да правим с ефрейтор Плямпало? — попита Милър и погледна Брадли.

— Скрый го на очевидно място — отвърна Дейвидсън. — В посолството в Буенос Айрес.

— Кастило го доведе тук, защото знаеше, че сержантът, шеф на охраната, ще разпитва какво е правил и няма да го остави на мира, докато Брадли не му каже.

— Познавам един сержант Макнамара в щаба на пехотинците.

— Знам го щаба — отвърна Милър.

— Той е от тежката артилерия. Лестър разправя, че ако го накарам да се обади на неговия сержант в Аржентина и му нареди да не задава въпроси, той нямало да си вре носа.

— А какво ще обясниш на приятеля си? Защо го молиш да звъни?

— Ще му обясня, че не мога да му кажа. Той ще го приеме.

— Ами ако не го приеме?

— Ще я видим тази работа, когато му дойде времето.

— Звънни му още сега. Ако се свържеш с него, кажи му да дойде тук. Ще го шашнем с кабинета на Чарли и с моята парадна униформа и да се надяваме, че ще се получи.

Дейвидсън кимна.

— Събрал ли си багажа? — попита Милър.

Дейвидсън кимна отново.

— Добре. Ако твоят сержант се съгласи, утре вечер ще хванете полета от Маями.

ТРИ

*Хотел „Данубиус Гелерт“
Ул. „Св. Гелерт“ №1
Будапеща, Унгария
01:25, 7 Август 2005*

Подполковник Кастило — полузаспал — усети как нещо мокро и студено се притиска в лицето му. Първата му мисъл бе, че от устата му е потекла слюнка и е попила във възглавницата, затова се отдръпна от мокрото място.

От време на време му се случваше и не му беше никак приятно. Казваше си, че не може да контролира отделянето на слюнка, докато спи, но се притесняваше също толкова, колкото и от така наречената нощна еякулация. Беше притеснително, дразнещо и дори срамно. С възрастта нощните еякулации престанаха, но потеклата слюнка си оставаше досаден проблем.

Подпря се, за да се отмести още малко, и в същия момент се събуди напълно, а сърцето му заблъска.

В леглото до него имаше нещо топло, стегнато и космато.

В същия момент чу гърлено ръмжене.

— Макс, гадино долна! Как успя да се качиш в леглото?

Макс изръмжа отново, но не към Кастило.

Беше оставил кучето в спалнята на Ерик Кочиан, защото предположи, че Макс ще предпочете да остане там — на огромното пухкаво кучешко легло, поставено до огромното старинно легло с балдахин на Кочиан, вместо в съседната спалня.

Кастило се бе почувствал като натрапник, като воайор, в апартамента на Кочиан, особено когато влезе в спалнята. Любопитството успешно притъпи тези чувства и двамата с Ото Гьорнер прекараха половин час в огромната стая с висок таван, докато оглеждаха снимките по стените и мебелите. Снимките бяха най-

различни, някои очевидно на семейството на Кочиан и много на хората, които се бяха превърнали в негово второ семейство — фон унд зу Госингер.

На няколко бяха дядото на Кастило и Кочиан в униформи. На други, бившият военен бе в небрежно цивилно облекло, очевидно след Втората световна война. Имаше и други, на които бе облечен елегантно, точно както Чарли го помнеше.

В стаята на Кочиан, на нощното шкафче, имаше снимка, на която младо момиче с плитки и юноша стискаха ръцете на Кочиан — майката на Кастило и чичо му Вили. Имаше и други, на които се виждаха Ерик и Ото.

На стените и по мебелите се виждаха разнообразни фотографии в рамки на Карл Вилхелм фон унд зу Госингер — на три, на пет, на седем, на десет — държеше ръката на майка си. Имаше и няколко на Карлос Гилермо Кастило като кльоцав бой скаут, като тийнейджър на кон в хасиенда „Сан Хосе“, нахлупил огромна каубойска шапка, в униформа на кадет, докато учеше във военната академия на САЩ, лейтенант Кастило, вече награден с „Почетен кръст“, с „Бронзова звезда“, с „Пурпурно сърце“.

Имаше и снимки на жени, от двадесетгодишни до към петдесет. Очевидно и те са били важни в живота на Кочиан, макар и не чак толкова важни, че да се ожени за някоя от тях.

Кастило бе излязъл натъжен от спалнята на Кочиан, готов да заплаче. Сигурно старецът бе самотен и нещастен. Нищо чудно, че толкова държеше на Макс. Кучето му даваше единствената обич, на която можеше да разчита.

Кастило погали Макс и усети колко е напрегнат — всъщност кучето трепереше. В този момент долови, че продължава да ръмжи — приглушено и гърлено.

— Кажи, приятелче! Какво става?

Въпреки че досега лежеше до Кастило, кучето рязко се изправи и скочи от леглото.

Сърцето на Кастило се сви. Той седна на леглото.

Имаше светлина, колкото да види как Макс се прокрадва към вратата на хола.

„Като лъв е, като пантера, която дебне плячката“.

Кастило се пресегна към чекмеджето на нощното шкафче. Напипа „Ругера“. Бързо пхна пълнител и опря гръб на таблата на леглото.

„Сигурно е Ото. Станал е да пие вода. Може да е друго куче. Може някой да чисти коридора пред апартамента. За бога, успокой се!“

Макс се бе снишил към пода и бе спрял да ръмжи.

Чу се проскърцване.

„Какво, по дяволите, беше това?“

Вратата се отвори със замах, двама мъже скочиха вътре и приклегнаха. И двамата стискаха автомати „Мадсън“, готови да открият стрелба. Макс се хвърли към първия и ухапа ръката му. Мъжът изрева от изненада и болка. Вторият насочи автомата към Макс. Без дори да помисли, Кастило вдигна „Ругера“ с две ръце и стреля — два пъти, по инстинкт — по втория непознат. Заглушителят издаде звук, подобен на „тът-тът“. След това, без да чака, за да се увери, че е улучил, Кастило насочи пистолета към другия. *Тът-тът*. Чак тогава погледна отново онзи, по когото бе стрелял. Той се свличаше безпомощно, опрял гръб в касата на вратата. *Тът-тът*. Кастило насочи поглед и „Ругера“ към първия, който бе приседнал на пода. Изглежда, Макс се канеше да го завлече нанякъде. *Тът-тът*.

В пълнителя на „Ругера“ имаше десет .22 „Лонг Райфъл“ патрона. Кастило ги бе броил автоматично и знаеше, че му остават само два. Скочи от леглото и хукна към скрина, където бе оставил „Узито“. Оръжието бе заредено и щеше да го вземе много по-бързо, отколкото да зареди „Ругера“, тъй като пълнителите бяха в чекмеджето при „Узито“.

Грабна „Узито“ и се хвърли на пода, дръпна предпазителя, превъртя се два пъти и насочи оръжието към вратата.

Изстрели не последваха.

Макс притича и близна Кастило по лицето.

Чарли усети как очите му се наливат със сълзи.

— Копеле грамадно — прошепна той. — И аз те обичам.

Изправи се и се приближи до двамата мъже.

Онзи, когато Макс бе ухапал, лежеше по гръб, с отворена уста, вперил в тавана безжизнените си очи. Кастило не видя входни рани.

Вторият продължаваше да седи облегнат на вратата. На челото му се виждаха две малки дупчици и трета до носа.

Сърцето на Кастило се сви и той усети как се вледенява.

„Мили боже, Ото!“

Хукна през хола към втората спалня за гости, постави ръка на бравата, след това откряна и скочи вътре, стиснал „Узито“ с две ръце. Отвън влизаше достатъчно светлина, за да види леглото. Притисна се към стената до вратата, напипа ключа за лампата и светна.

В първия момент тялото в леглото не помръдна — *„Мама му стара, не с гарота, не и Ото!“* — ала след това Ото се изправи.

— Какво, по дяволите, става? — изръмжа Ото. — Ти какво правиш с този пищов?

— Ставай, Ото — нареди Кастило. — Имаме проблем.

— Проблем ли? Какъв проблем?

— Ставай, Ото — повтори Кастило, след това мина бързо през хола към входната врата.

Отпред бе паднал мъж — човек от охраната на „Тагес Цайтунг“ — проснат по гръб между вратата и стълбите. Пистолетът му лежеше на мокета.

Кастило хукна към него, забеляза оцъклените очи и посинялата кожа, след това стоманената гарота на врата.

Хвърли се обратно в апартамента, извади швейцарския армейски нож от куфара и се втурна обратно в коридора.

С огромно усилие освободи гаротата и си каза, че усилието му е било напразно.

„Този човек е мъртъв“.

Погледна го внимателно. Нямаше признаци на живот.

„Какво толкова?“

Притисна с всички сили корема на мъжа и усети как въздухът излиза от дробовете му. Въпреки това не дишаше.

Кастило си пое дълбоко дъх, наведе се над мъжа, стисна носа му и издиша в устата му.

Нямаше никаква реакция.

Кастило отново притисна корема му и отново усети как въздухът излиза. Усети някакъв тласък, нещо като кратко поемане на въздух. Последва нов, този път по-убедителен. И неочаквано, човекът си пое дъх.

Простена тихо.

„Сега вече нямам никаква представа какво да правя“.

Мъжът започна да се мята и стисна гърлото си.

— Просто дишай, нищо повече. Отпусни се и дишай — нареди Кастило.

Стори му се, че мъжът се опитва да каже нещо.

Чарли усети, че зад него има някой, и посегна към „Узито“.

— Ще повикам полиция и линейка — предложи тихо Ото Гьорнер.

— Никаква полиция. Никаква линейка — срязва го Кастило. — Викни Шандор Тор.

Гьорнер се канеше да каже нещо, но се разколеба.

— Мобилният е до леглото — обясни той и влезе в апартамента.

Мъжът от охраната се опита да стане.

Кастило го натисна на пода.

— Не мърдай — обясни той. — Повикахме помощ.

ЧЕТИРИ

Хотел „Данубиус Гелерт“

Ул. „Св. Гелерт“ №1

Будапеща, Унгария

01:50, 7 Август 2005

— С какво ги застреляхте? — попита Шандор Тор.

Беше приклепнал до втория, все още подпрян на рамката на вратата.

— С „Ругер“ .22 — отвърна Кастило.

— Или сте пълен глупак, или сте напълно уверен в уменията си на стрелец — отбеляза Тор. — Кое от двете?

— На нощното шкафче в стаята е — посочи Чарли.

Тор влезе в спалнята. Кастило го последва. Тор взе пистолета.

— „Ругер“ .22 със заглушител. Добре. Много са малко издателите, които знаят как се използва оръжие, а дори да знаят, не са толкова точни.

— Ако това беше въпрос, хич не чакай отговор.

Още един едър унгарец на средна възраст влезе в спалнята. Носеше десетлитрова туба бензин. Кастило забеляза, че е с гумени ръкавици.

— Още двама чакат на стълбите — заяви едрият унгарец.

Тор кимна.

— Това говори ли ви нещо, господин Госингер? — попита Тор.

— План В — отвърна Кастило. — Ако не успеят да пипнат господин Кочиан — план А — или ако нещо се обърка и се наложи да го убият — план Б — са щели да опожарят апартамента с надеждата да унищожат събраната от господин Кочиан информация.

— Значи според вас са мислели, че хер Кочиан е тук, така ли?

— В противен случай щяха да отидат в частна болница „Телки“. Според мен са наблюдавали апартамента, видели са, че свети, и са решили, че е тук. Може да са видели Макс на балкона. След като не

излезе на обичайната си среднощна разходка, са решили да го напипат тук.

— Със сигурност са знаели, че е в болница „Телки“ — засече го Тор. — Защо не са се опитали да го отвлечат оттам?

— Не са знаели колко зле е ранен. По-логично е да изчакат да се прибере, защото в болницата може да изникне проблем.

Тор остана загледан в Кастило, след това се обърна към мъжа с тубата бензин.

— Ракоши, остави ни сами за малко, ако обичаш — помоли той. — Виж дали няма да откриеш нещо в джобовете им. Разбери дали нямат кола някъде наоколо.

— Намерих едно „Узи“ в хола — обади се Ракоши.

Тор погледна Кастило. Чарли се поколеба за момент, след това кимна.

Тор махна на Ракоши, за да му даде знак да излезе. След това прекрачи към вратата и я затвори.

— Господин Госингер, и двамата с вас сме загрижени за безопасността на господин Кочиан. Ще си свърша работата по-добре, ако не ме държите на тъмно. — Замълча, разбра, че Кастило няма да отговори, и продължи. — Простете на стария полицаи, задето не вярва, че сте човекът, за когото се представяте, господин Госингер.

„Рано или късно трябва да му кажа“.

— Аз съм американски офицер от разузнаването.

Тор кимна веднага и Кастило разбра, че полицаят не е изненадан.

— От ЦРУ ли сте?

Кастило поклати глава.

— Не.

Бе очевидно, че Шандор Тор не му вярва.

— Защо проявявате интерес към господин Кочиан?

— В момента искам единствено да го опазя жив — отвърна Чарли, след това даде знак на Тор да го последва. — Елате с мен.

Кастило го отведе в спалнята на Кочиан и посочи снимката, на която Ерик Кочиан бе стиснал ръцете на майка му и на чичо му Вили.

— Това е майка ми като момиче. А тук — той посочи следващата снимка, на която държеше майка си за ръка — вече е млада жена и аз като дете.

Тор погледна снимката, след това вдигна очи към Кастило и посочи снимката, на която Кастило бе в парадна униформа с медали.

— Вие сте войник. Аз също.

— Войник съм. Подполковник.

— Това обяснява точната стрелба — отвърна Тор. — Но пък изникват нови въпроси.

— Когато му дойде времето, ще се постарая да отговоря на въпросите. Засега правителството ми се интересува от всичко, което господин Кочиан е научил за скандала „Петрол срещу храни“.

— Достатъчно, очевидно замесените в скандала са изпратили убийците си да го ликвидират.

— Първо е трябвало да научат какво знае, след това са щели да го убият.

— И той ми каза същото в нощта, когато се опитаха да го отвлекат на моста — призна Тор.

— Каза ли нещо друго?

— Каза, че информацията била в апартамента.

— Каза ли къде е?

Тор поклати глава.

— Каза, че не искал да знам.

— Значи ще ни каже утре сутринта.

— И как ще успеем да го опазим?

— В моята работа има моменти, когато се доверяваш на инстинкта си по отношение на някой човек — отвърна Кастило. — Признаваш пред него неща, които е много възможно да се обърнат срещу теб.

— Знаем — кимна Тор. — Какво ви казва инстинктът за мен?

— След два часа на летище „Ферихеги“ ще кацне самолет. След като изведем господин Кочиан от болницата и той вземе информацията, ще го откарам в Аржентина.

— Аржентина е на другия край на света — намръщи се Тор. — Самолетът трябва да е доста внушителен.

— „Гълфстрийм III“ — уточни Кастило.

Тор кимна. Очевидно знаеше за какъв самолет става въпрос.

— Защо не в Съединените щати?

— Причините са две. Първо, господин Кочиан не иска да ходи в Щатите и, второ, според мен ще открием онова, което търсим, в Южна

Америка. Освен това ми се струва, че там ще мога да го пазя по-добре, отколкото в Щатите.

— Звучи разумно.

— Мисля си, че ще успея да покажа на онези, които са по петите на господин Кочиан, че вече е напълно безсмислено да се опитват да измъкнат информация от него или да го убият, защото всичката информация, с която е разполагал, е вече в моите ръце.

— Ще се погрижа господин Кочиан да стигне жив и здрав от болницата тук, а после до летището.

Кастило попита:

— Какво би ви накарало да дойдете с нас в Аржентина?

Тор срещна погледа му.

— Не е нужно да искате разрешение за подобно нещо — отвърна

Тор.

Чарли поклати глава.

— Ще дойдете ли с нас?

— Разбира се.

— Какво ще правим с полицията? — попита Кастило.

— Нищо. Ако хората ми успеят да открият колата им — а според мен ще я намерят — ще натоварим телата вътре, ще ги закараме в гората и ще изгорим автомобила.

— Това ще бъде ли достатъчно убедително?

— Надявам се.

ПЕТ

Хотел „Данубиус Гелерт“

Ул. „Св. Гелерт“ №1

Будапеща, Унгария

05:50, 7 Август 2005

— Защо ли ме притеснява фактът, че те заварвам облечен преди зазоряване в компанията на „Узи“, Чарли? — попита полковник Джейк Торине, когато двамата с Фернандо влязоха в хола. В следващия миг Макс изскочи от съседната стая оголил зъби, и Джейк извика:

— Леле, боже!

— Те са от добрите, Макс — обясни Чарли на унгарски. — Лягай долу.

Макс се приближи до Кастило и се настани в краката му.

— Какво е това, унгарска овчарка ли? — попита Торине. — Откъде се взе това чудо?

— На Ерик Кочиан е.

— Какво му е на главата?

— Имаме си проблеми, Джейк. Трябва да тръгнем час по-скоро.

— Чарли, току-що идваме от Балтимор с една мизерна отбивка във Франкфурт.

— Какви са тези проблеми, гринго? — попита Фернандо Лопес.

— Лошите се опитали да отвлекат Ерик Кочиан. Макс захапал единия и той му потрошил главата с пистолет, а другият стрелял по Ерик. Улучил го на две места. За щастие, раните не са сериозни. След малко ще го изведем от болницата. Щом ми покаже къде е скрил информацията, която ми трябва, тръгваме за летището.

— Какво си се разбързал?

— Искам да се изнеса оттук колкото е възможно по-бързо, за да го опазя жив.

— Тук не е ли на сигурно място? — попита Фернандо. — Не можем ли да останем поне осем часа, за да поспим? Господи, долу във

фоайето на хотела се мотаят поне шест ченгета, а от асансьора слязоха поне още четирима.

— Ти ще спиш колкото искаш, когато се качиш на самолета за вкъщи — отвърна Кастило. — Дватамата с Джейк трябва да изкараме Ерик от Будапеща.

— Ти да не би да мислиш, че те ще опитат отново? — попита Торине.

— Вече опитаха — обясни Чарли. — Двама се появиха тук в един и половина.

— И? — подкани го нетърпеливо Фернандо.

— Макс ме събуди. Очистих ги.

— *Ти си ги очистил?* — повтори Торине.

Кастило кимна.

— Мили Боже! — възкликна Джейк.

— Нямах избор, Джейк.

— Ще има ли някакви усложнения? Питам за местната полиция.

— Съмнявам се.

— Добре ли си, гринго? — попита загрижено Фернандо.

— Добре съм — кимна Кастило и се обърна към Торине: — Ако ти излетиш, Джейк, аз ще пилотирам „Гълфстрийма“, за да можеш да подремнеш.

По изражението на Торине пролича, че не е никак въодушевен от тази възможност.

— Нямах да те моля, ако не беше необходимо — обясни Кастило.

Торине сви рамене.

— Заявих полет за Буенос Айрес, когато слязохме — обясни той. — Будапеща, Дакар, голямата локва до Рецифе, Бразилия. След това летим до Буенос Айрес. До Дакар са почти шест часа. При две спирания за зареждане, всяко ще ни отнеме по час, така че ще бъдем общо петнайсет часа във въздуха и ако излетим оттук в осем, би трябвало да сме в Буенос Айрес преди полунощ.

— Ще стане — обади се Фернандо. — Можем да спим на смени. Един от нас се опъва на дивана, другият е на дясната седалка.

— Ти няма да ходиш никъде — заяви Кастило. — Заминаваш си вкъщи с първия удобен полет.

— Ще взема първия полет от Буенос Айрес — реши Фернандо.
— Този въпрос не подлежи на обсъждане.
— Кой ще пътува с нас? — попита Торине. — Освен Кочиан.
— Ерик, аз, Шандор Тор и Макс.
— А кой е Шандор Тор? — любопитства Торине.
— Бодигардът на Били. Страшен е.
— Той знае ли, че заминава?
Кастило кимна.
— И кучето ли е с нас? — намръщи се Фернандо.
— Задължително — заяви Кастило.
— Ще се обадя за прогнозата — въздъхна Торине. — Някой да ни поръча закуска. А, Чарли, има ли как да уредим да ни доставят храна за изпът?

ШЕСТ

Хотел „Данубиус Гелерт“
Ул. „Св. Гелерт“ №1
Будапеща, Унгария
07:20, 7 Август 2005

Отдалече личеше, че Ерик Кочиан е в ужасно настроение, когато Шандор Тор го вкара в апартамента на инвалидния стол. Придружаваха ги трима охранители и доктор Черни. Черни, причината за лошото настроение на Кочиан, бе настоял лично да одобри мястото, където Ерик щеше да почива, и това бе условието, за да го изпише от болницата.

Кастило се запита дали това е загриженост за стареца заради старото семейно приятелство, или професионална загриженост за здравето на Кочиан. Когато лекарят излезе от спалнята на издателя, Кастило го отведе настрана и му призна, че има намерение да заминат от Будапеща незабавно, стига физическото състояние на Кочиан да го позволява.

— Във всеки друг случай бих казал не — призна Черни, но знам — Тор ми каза — не само какво се е случило на моста, ами и през нощта тук. Затова, за да остане пациентът ми жив, предписвам незабавно напускане на Будапеща.

— И аз си мислех за същата рецепта — отвърна Кастило.

— Ще минат ден, дори два, преди нападателите да разберат, че него го няма. Освен това никъде няма да бъде записано — няма нито билети за самолет, нито за влак, нищо — че той пътува и закъде. Надявам се да решат, че е във Виена или във Фулда.

Доктор Черни кимна в знак на съгласие.

След това каза:

— Искане ми се седалките в самолета да ставаха на легла. Той наистина трябва да лежи.

— В самолета има *истински* легла — по-точно канапета — и ще може да легне, да му сложим коланите и всичко ще бъде наред. Стига

да успеем да го накараме да легне, а пък за коланите направо не ми се мисли.

Доктор Черни бръкна в джоба и извади пластмасово шишенце.

— Дайте му от тези хапчета против гадене. Десетина минути след като ги изпие, ще му се доспи.

— Ами ако откаже да ги пие?

— Разтворете капсулата и смесете прахчето вътре в напитката му.

Три минути след като доктор Черни окончателно изписа Кочиан — и се увери, че е в леглото си по пижама — той даде на Кастило необходимите превръзки и лекарства, след това си тръгна. Кастило тъкмо се чудеше колко бързо ще успее да накара Кочиан да се облече, когато Ерик се появи на вратата на хола. Опитваше се безуспешно да си закопчае ръкавите на ризата. Кастило скочи да му помогне.

— Кога излита самолетът? — попита небрежно той.

— Тръгваме веднага щом вземем информацията.

— Ти сетил ли си се, че аржентинците имат изисквания, когато внасяш куче в страната? — попита Кочиан и щом забеляза изражението на Чарли, добави: — Не съм си въобразявал, че си се сетил, Карлхен. Аз вече проверих. Трябва да се отиде до доктор Кинкс — ветеринаря на Макс. Той ще даде здравен сертификат и копие от паспорта с ваксините.

— Може ли да изпратим Тор?

— Ще го попитам — отвърна Кочиан.

Пет минути по-късно, Тор беше на път към кабинета на ветеринаря.

— Ами информацията, Ерик? — попита Кастило, след като Тор тръгна.

— А, да — отвърна Кочиан и пристъпи към библиотеката.

Извади една книга и я подаде на Кастило.

Чарли прочете заглавието „От първо лице“ — сборник интервюта на руския президент Владимир Путин, които Путин бе дал разрешение да бъдат издадени във вид на автобиография.

Кастило изви вежди към Кочиан.

— Не съди за книгата по корицата, Карлхен.

Кастило отвори томчето. Вътрешността бе внимателно изрязана, за да се пъкне вътре малък черен предмет от кожа и хром. Чарли веднага се сети какво е: последен модел хард диск за компютър.

— Осемдесет гигабайта — уточни Кочиан. — Японците са невероятно умни, нали, Карлхен.

— Японците много ги бива да правят разни неща, но тази технология идва от Лае Вегас, Невада — обясни той. — Не е японска.

— Ти пък откъде знаеш?

— Защото Алойшъс Франсис Кейси от Корпорация „АФК“, който е изобретил технологията, ми изпрати прототип. В куфарчето ми е. Сто и двамайсет гигабайта. Искаш ли да ти го покажа?

— Не е нужно.

— Всичко ли е вътре?

— Почти. Има още няколко неща, които са скрити в главата ми.

— Кодирано ли е?

Кочиан кимна.

— „Майкрософт“ ли?

Кочиан кимна отново.

— Виж дали ще си спомниш паролата, докато извадя моя хард диск.

— Сега ли ще ги гледаш? — попита изненадан Кочиан.

— Искам едно копие на моя хард диск, а след това ще го кодирам с един друг подарък от господин Кейси. Има много хора, доста от тях са твърде враждебно настроени, които знаят как да декодират технологията на господин Гейтс. Доколкото знам, досега никой не е успял да декодира логаритъма на „АФК“.

— Ти сериозно ли говориш, Карл?

Кастило веднага забеляза обръщението. *„Вече не съм Карлхен. Старецът е впечатлен“.*

— Напълно сериозно — потвърди Кастило. — Имаш ли друг хард диск?

— Резервен ли?

Кастило кимна.

— Защо?

— Защото ми се иска веднага щом сваля данните от твоя драйв и ги кодирам наново, да кача необходимото на друг хард диск и да го

изпратя с дипломатическа поща в Щатите. Застраховка, в случай че нещо стане с нашите копия.

Кочиан се замисли, след това кимна.

— В магазина от другата страна на реката продават такива — обясни той. — Скъпи са.

— Може ли някой да отиде да купи?

Кочиан отново кимна.

— С моя „Американ експрес“ от „Тагес Цайтунг“ ли да платя, или ти ще платиш сам?

— Има още по-добър вариант. *Благотворителен фонд „Лоримър“* плаща — отвърна Кастило. — В този магазин приемат ли долари?

— Сигурно, но курсът ще бъде крайно неизгоден.

— Викни някого от охраната. Кажу ми кой е магазинът и го помоли да вземе фактура — настоя Чарли и извади пачка банкноти от джоба си.

— Ще ми кажеш ли какъв е този *благотворителен фонд „Лоримър“*?

— По пътя към Буенос Айрес. Сега нямаме никакво време.

Кастило внимателно извади хард диска от страниците на „От първо лице“, след това го включи към лаптопа си.

— Добре, Ерик, включих го. Кажу ми паролата.

— Ти имаш ли й вяра на тази машина?

— Няма да изтрия данните, преди да съм сигурен, че съм ги качил — успокои го Кастило. — Но, да, имам й доверие.

— Да знаеш, че съм вложил много време и усилие във всичко събрано тук — предупреди Кочиан. — Не ми се иска нещо да се изгуби.

— Аз още по-малко — отвърна Кастило. — Затова много ще внимавам. Дай ми паролата.

Кочиан му я каза, след това добави:

— Дори в кошмарите си не съм си представял, че ще стана лакей на ЦРУ.

Чарли написа паролата, разшифрова информацията на хард диска и я прехвърли в своя компютър.

След като се увери, че всичко е наред, обясни:

— Аз не работя за ЦРУ, Ерик.

— Ти така разправяш. Но дори да работеше, пак нямаше да ми кажеш, нали?

— Сигурно си прав — отвърна Чарли.

Кочиан предпочете да смени темата.

— Много мразя да съсипвам книги — призна той. — Само че съм гледал всички шпионски филми по телевизията и ми се стори добра идея да скрия хард диска в книга. Освен това, „От първо лице“ е пълен боклук. — Той замълча и добави: — Пълно е с какви ли не глупости, също като статиите, които непрекъснато пращаш от Вашингтон.

„Той нарочно ли се опитва да ме вкисне? Или може би фактът, че редовно перифразирам статии от «Америкън Кънсърватив», е в пълно противоречие с журналистическите му принципи?“

— Значи мислиш, че господин Путин не е казал цялата истина на репортерите, така ли?

— Ти чел ли си книгата?

Кастило кимна.

— На руски или в превод?

— На руски.

— Тогава ще си спомниш, че каза на един от журналистите, че едва излязъл от университета, е постъпил в КГБ и е научил занаята си, като е слагал край на „дисидентски дейности“ в Ленинград. Това го вярвам. Освен това вярвам, че баща му е бил готвач: първо на царете — готвел е на Распутин — след това на болшевиките, най-вече на самия Ленин, а след това в една от дачите на Сталин близо до Москва.

Нали така казва пред журналистите? Освен това разправя, че баща му е бил в Червената армия, но така и не уточнява кога точно татенцето е бил в униформа.

Кастило кимна.

Измести поглед към лаптопа и видя, че трансферът на файловете почти е приключил.

Вдигна ръка, за да даде знак на Кочиан, че му трябва минутка, и изписа командата за декодиране.

Кочиан изчака Кастило да вдигне поглед и продължи:

— Мислиш ли, че бащата на Путин е варил цвекло за Червената армия в някое поле, осеяно с трупове? По-скоро бащата на Путин — човек, на когото режимът е вярвал толкова много, че го е допуснал да готви на Сталин — е бил специално назначен, за да следи да не би някой да се отклони от праведния път.

— Правилно.

— Каквото и да е правил татенцето, той успешно се е превърнал във важен апаратчик. Толкова важен, че е вкарал сина си в правния факултет на Ленинградския държавен университет, а след това му е осигурил работа в КГБ, където много бързо са му възложили да се справи с местните дисиденти. След това казва на друг, така наречен, журналист, че го чакало назначение за Източна Германия, където щял да заеме дребен чиновнически пост.

— Това може и да не е точно така.

— Ти да не би да си въобразяваш, че след като се е научил как да се разправя с руските дисиденти, от КГБ не са го изпратили в Източна Германия, за да върши същото?

— По този начин иска да затвори устата на всички — вметна Кастило. — Направил го е в интерес на приятелството между руския президент и обединена Германия.

— Замисли се, Карл. След като е бил „дребен чиновник“ от редиците на КГБ и Източна Германия, той се е върнал в Ленинградския държавен университет, ако може да се вярва на думите му пред репортерите, където е работил в Международния отдел на университета и е докладвал на заместник-ректора. Да не би да си въобразяваш, че е получил работата си, защото е бил добър студент? Или може би защото — след като е работил чак в Източна Германия — е бил експерт по международните въпроси? Може би защото от КГБ са искали човек с опит в разправата с дисидентите да се оправи с онези, които надигали глави в университета.

— Накъде биеш, Ерик? — попита тихо Кастило.

Кочиан вдигна ръка, за да му даде знак да изчака, след това продължи:

— Година по-късно — през 1991, ако не ме лъже паметта, а тя обикновено ми служи отлично — Путин е начело на Международния комитет на Ленинградската комендатура — извинявай, по това време

Ленин вече не е официалният светец на Русия, така че Ленинград отново е Санкт Петербург.

— Значи говорим за Международния комитет на Санкт Петербургската комендатура. Там се занимава с международни взаимоотношения и чужди инвестиции. За да покаже, че съветското зло е вече зад гърба му, два месеца след като постъпва на новата работа, господин Путин си подава оставката от КГБ. Поправи ме, ако мислиш, че греша, но ако е напуснал КГБ през 1991 година, това не означава ли, че до 1991 година е бил в КГБ? Как можеш да си подадеш оставката от служба, в която не работиш?

Кастило се разсмя, но не отговори.

— Прекалено цинично ли е да мисля, Карл, че човек, който отговаря за чуждестранните инвестиции не другаде, а в Санкт Петербург, е в състояние да си дръпне по нещичко от върха и да го разпреди между заслужилите апаратчици от стария режим?

— Тази хитра мисъл вече ми е минавала през ума — отвърна Кастило. — Добре, какво друго?

— Та той толкова успешно успява да привлече чуждестранни инвестиции и да промени мнението на света в положителен аспект, че много скоро се озовава на поста първи заместник — председател на целия Санкт Петербург, а много скоро след това е призован в Москва, където изпълнява различни длъжности по времето на Борис Елцин. Поне така казва пред журналистите. Не се споменава обаче какви точно са тези длъжности. Някой циник би заподозрял, че отново е бил свързан с *Комитет государственной безопасности* или Комитетът за държавна сигурност е името на основната служба за сигурност, разузнавателна служба и службата на тайната полиция в Съветския съюз от 14 март 1954 до 6 ноември 1991 година, по-известен като...

— КГБ — довърши вместо него Кастило и се разсмя.

— Или днешната Федерална служба за сигурност...

— ФСБ — завърши през смях Кастило.

— Та на въпросната Федерална служба за сигурност на Руската федерация — зажима Кочиан, — която замести порочното КГБ, Путин става шеф и запазва поста, докато не заема сегашната роля на държавен глава.

— Да не би да се опитваш да ми подскажеш, че той лично е замесен в скандала „Петрол срещу храни“, Ерик?

— Замесен е и още как — отвърна с горчивина Кочиан. — И като източник на пари за ФСБ, и лично.

— Можеш ли да го докажеш?

Кочиан поклати глава.

— Работя по въпроса. Може би съм се добрал до нещо, което става за публикуване.

— И мислиш, че той знае?

— В Будапеща има повече шпиони на квадратен метър, отколкото във Виена и Берлин, когато са били в разцвета на шпиономанията. Разбира се, че знае.

— Ами хората, които се опитаха да те очистят? Да не би да са били Спецназ, изпратени от ФСБ?

— Казваш „очистя“ в смисъл на „отвличам“ или на „убивам“?

— Убивам. Да отвлечеш човек, означава просто да го отвлечеш.

Кочиан кимна.

— Може и така да е, но не мисля. Не бяха руснаци. Бяха немци, което ме кара да си мисля, че са наемници. Едва ли руснаците ще пратят хора от Спецназ. Могат да ги идентифицират, а Путин не би искал подобно нещо да се случи. Най-вероятно е да са от някогашното източногерманско Щази. Какво можеш да ми кажеш за хората, които — как каза ти, „очисти“; много ми хареса — очистиха господин Лоримър?

— Бяха професионалисти — отвърна Кастило. — Нямаха никаква идентификация. Бяха въоръжени със шведски „Мадсън“. Представителите на ЦРУ в Монтевидео и Буенос Айрес се опитват да ги идентифицират. Май няма да им излезе късметът. Може да са от Щази, но може и да не са.

— Ако наистина не си от ЦРУ, Карл, откъде знаеш какви ги въртят представителите на ЦРУ? И откъде си сигурен, че ти казват истината за онова, което вършат или не вършат?

Кастило не отговори веднага.

— Работя лично за президента, Ерик.

— Лично ли?

Кастило кимна.

— Той нареди на хората от Агенцията — и на всички останали от разузнавателната общност — да ми казват всичко, което ме интересува.

Кочиан срещна погледа му за момент, кимна, а след това посочи лаптопа на Кастило.

— Или процесът на криптиране е прекалено бавен, или машинката ти не работи.

— Наистина е бавен, затова пък няма грешка. — Погледна екрана. — Деветдесет и един процента са готови.

— Докато чакаме, ще отида да събера малко багаж. В Аржентина сега е зима, нали?

— Да, но не е нужно да си слагаш наполеонки. Първо ще минем през екваториална Африка.

Минаваше дванайсет, когато приключиха със задачите си и се отправиха към международното летище „Ферихеги“.

Според Кастило бе малко вероятно някой да дебне Ерик Кочиан на летището или да държи „Гълфстрийма“ под око, въпреки това прецени, че е най-разумно да прекара стареца до самолета в един от обикновените ванове на „Тагес Цайтунг“. С малко късмет, двамата с Шандор Тор щяха да успеят бързо да качат Кочиан по стълбите, за да останат двамата с Макс незабелязани, докато останалите товари багажа.

Преди да тръгнат за летището, Кастило поръча да докарат мерцедеса на Кочиан в подземния гараж на „Гелерт“. Човек от охраната на „Тагес Цайтунг“ седна зад волана, а негов колега се настани на задната седалка и двамата поеха към Виена.

Тъй като прозорците бяха затъмнени, ако мръсниците, които бяха направили опитите за покушение над Кочиан, наблюдаваха „Гелерт“, нямаше как да разберат кой е на задната седалка на мерцедеса. Оставаше възможността да се пробват отново, когато автомобилът излезеше на магистралата. Кастило искрено се надяваше да предприемат нещо. Беше дал на охраната „Мадсъните“, които хората от Щази — или които и да бяха копелетата долни — носеха при нападението в хотела. Не се наложи да им показва как да ги използват.

Преди мерцедесът да потегли, стиснаха ръце с Ото Гьорнер, който щеше да остане в Будапеща поне още един ден, преди да се върне във Фулда, след това се качиха във вана.

Ерик Кочиан силно изненада Кастило. Не възропта, че ще пътува във ван, а истинското учудване дойде по-късно, на борда на „Гълфстрийм“, когато без всякакви уговорки взе лекарството против повръщане, предписано от доктор Черни. Кастило се почувства виновен, че го лъже по този начин.

Джак Торине и Фернандо Лопес, които бяха пътували до летището с такси, се качиха в самолета две минути, след като ванът потегли.

— Всичко наред ли е, Чарли? — попита Торине.

— Ако си уредил нещата с летателния план и си наясно с прогнозата, значи да.

— Има един малък проблем — обади се Фернандо.

— По-точно?

— Знам, че „Американ експрес“ се хвалят, че не слагат лимит на парите, които харчат клиентите им — започна Фернандо. — Какво ще стане, ако допуснат неволна грешка и се обадят от предпазливост в офиса ми и попитат дали наистина съм напълнил резервоара на тази ламя със самолетно гориво в Балтимор, Франкфурт, а след това и тук? Свикнали са да виждат, че плащам гориво за „Лиър“, не за „Гълфстрийм“ и със сигурност не зареждам самолета в Европа. Да не говорим, че количеството е много по-голямо. Могат да заподозрат, че някой използва моята кредитна карта „Амекс“.

— По дяволите! — възкликна Кастило. — Добре, че се сети. Е, вече сме оплескали работата. Отсега нататък използвай моята кредитна карта, а когато пристигнем в Буенос Айрес, ще позвъня на Дик и ще го накарам да напише чек от благотворителен фонд „Лоримър“, за да покрие разходите ти в „Американ Експрес“.

— Според мен трябва да направим нещо — настоя Фернандо.

— Съгласен съм — кимна Кастило. — Джейк, искаш ли да седна отдясно и да поема, след като се вдигнем?

— Искам да седнеш от лявата страна — нареди Торине. — Обучението ти започва моментално.

— Наземен контрол „Ферихеги“ до „Гълфстрийм три-седем-девет“ за излитане. Изкачете се на височина трийсет и една хиляди по

курс нула-три-пет градуса. Свържете се с районен контрол „Загреб“ на две-три-три цяло и пет, когато достигнете двайсет хиляди.

— „Три-седем-девет“ прието — отвърна Торине. — Изкачване на трийсет и една хиляди на две-три-пет. Връзка с наземен районен „Загреб“ на две-три-три цяло и пет след двайсет хиляди.

— Прието.

Кастило тласна дроселите напред.

— „Три-седем-девет“ рулира — докладва Торине. — Благодаря ви.

След тези думи изключи интеркома.

— Пусни го напред — прозвуча гласът на Торине в слушалките на Кастило. — Ще ти кажа кога да прибереш колесника.

СЕДЕМ

*Международно летище „Йоф“
Дакар, Сенегал
18:35, 7 Август 2005*

Макс бе застанал до Кастило, когато той отвори вратата към стълбите, и в мига, в който спуснаха стълбата, той изблъска Кастило настрани и се втурна надолу, стряскайки сенегалските власти, които бяха дошли да посрещнат „Гълфстрийма“.

Макс направи бърза обиколка, след това се насочи към предния колесник, вдигна крак и изпразни пикочния си мехур без всякаво угризение. Представлението бе впечатляващо и като обем и като време.

След това се огледа отново, намери място, където самолетът хвърляше сянка под лъчите на залязващото слънце, и свърши и останалата част от естествените си нужди, което също се оказа впечатляващо изпълнение. След това се върна при вратата и се огледа сякаш за да каже: *„Аз свърших? Какво чакате?“*

Ерик Кочиан слезе по стълбите царствено бавно и много предпазливо. Беше нахлупил широкопола шапка над белия ленен костюм. Сакото бе наметнато небрежно върху раменете, а ръката му бе все още стегната в превръзка. В здравата ръка държеше бастуна така, сякаш за да се перчи и привлича погледите.

Огледа чиновниците, кимна и заяви на унгарски:

— Господи, колко е горещо тук! Колко време се налага да стоим под слънцето на тази никому неизвестна развиваща се африканска страна?

Кастило си помисли: *„За тукашните вече няма съмнение кой е собственикът на самолета“*.

— Намираме се в Дакар, Сенегал — отвърна на унгарски Кастило. — Надявам се, този автобус ще ни откара до транзитната зала.

Посочи един ван „Пежо“.

— А дали има климатик, или прекалявам с надеждите? — попита Кочиан и закрачи към автобуса.

Шандор Тор слезе по стълбите и пое след Кочиан. Макс заситни след тях.

Джейк Торине слезе по стълбите с необходимите документи, а накрая се показа и Фернандо Лопес.

— Никак не ми е приятно да ти го кажа, гринго — заяде се той, — но приземяването ти беше смрадлива работа.

— Смрадлива работа ли каза? За първо кацане беше направо върхът.

— Двамата с теб ще летим над голямата локва, Фернандо — намеси се Торине. — В небето няма нищо по-опасно от пилот, който си въобразява, че знае как да лети.

ОСЕМ

*Международно летище „Караско“
Монтевидео, Република Уругвай
20:30, 7 Август 2005*

Специален агент Дейвид У. Юнг-младши бе в необичайно добро — почти еуфорично настроение, докато хеликоптерът на Федералната полиция, в който бе заедно с „културния аташе“ Робърт Хауъл, „заместник-аташето по правните въпроси“ Хулио Артигас и главен инспектор Хосе Ордьонес, се готвеше да кацне във военната част на летището.

Това бе необясним обрат в сравнение с чувствата, които го бяха завладели в осем сутринта, когато се качи на стария очукан „Хюи“ за полета до имение „Шангри-Ла“ в провинция Такуарембо.

След това започнаха притесненията. Тъкмо бе успял да се убеди, че цялата тази работа ще рикошира в него и един господ знае какво ще се случи с мисията или лично с него. Не бе единственият, който се притесняваше, че всичко ще се прецака. И Хауъл, и Артигас го наблюдаваха внимателно, също като Ордьонес.

Нищо не се прецака. Не успя да направи нещо тъпо, въпреки че по време на полета до имението се остави на потискащата мисъл, че макар да бе провел повече от достатъчно разпити, за пръв път му се случваше — и така щеше да е през целия ден — да бъде под лупата на човек, не по-малко опитен и обигран в разпитите от самия него.

Тъй като му се налагаше да лъже най-нагло — а в това отношение нямаше почти никакъв опит — бе много вероятно вече да се е изпуснал и да е изтърсил нещо, което не трябва. Ако въпреки всичко не бе сгафил, до края на деня оставаше още време.

Засега успешно удържаше фронта.

Пред имението бяха паркирани три полицейски автомобили — две коли и един малък ван. Когато хеликоптерът приближи, шестима полицаи се показаха на верандата, за да наблюдават кацането.

Появи се още един мъж, як уругваец на средна възраст, в сако, вратовръзка и работни панталони, натъпкани в червени гумени ботуши. Сети се, че това е Рикардо Монтес, управителят на имението.

В началото на нападението Монтес беше завързан, сложена му бе превръзка на очите и един от „Зелените барети“ на Кастило му даде „успокоително“, въпреки това съществуваше рискът по някакъв начин да познае Юнг или поне да го заподозре, което Ордъонес, както трябваше да се очаква, щеше да забележи на мига.

Нищо подобно не се случи. Когато Ордъонес ги представи на Монтес и полицаите като „представители на американското посолство“, които са дошли, за да огледат местопрестъплението и да се заемат с имота на покойния господин Лоримър, в очите на управителя не блесна подозрение.

Ордъонес ги разведе, като започна с местата на верандата, където бяха лежали двама от нинджите.

След това Ордъонес посочи очертаното място, където друг от нинджите бе паднал на входната врата. Юнг се учуди на собствената си реакция — не показва абсолютно нищо — въпреки че той самият го бе убил с два последователни изстрела, както го бяха учили в школата в Куонтико. За пръв път от постъпването си във ФБР му се бе наложило да извади пистолета от кобура, за да се защити.

„Ама какво, по дяволите, ми става? Да не би да се превръщам в хладнокръвен убиец?“

Спомни си, че все още носи пистолет, и се притесни отново.

„Дори не съм го почистил. Много си тъп, Юнг! Господи, ако Ордъонес се докопа до пистолета ми, веднага ще сравнят куршумите, убии този нинджа. Това ще им бъде достатъчно доказателство не само че съм бил тук, ами че съм очистил този!“

Притесненията не продължиха дълго.

„Успокой се! Ти разчиташ на дипломатически имунитет. Ордъонес не може да ти поиска пистолета“.

Следваше мястото, където бе паднал Лоримър, наред с собствения си кабинет.

И тук нямаше почти никаква реакция, въпреки нахлулият неприятен спомен за тялото на Лоримър в Британската болница на Монтевидео, където ходи вчера следобед.

Уругвайският патолог, който говореше изискан английски като кралицата, бе изтеглил голото тяло на Лоримър от хладилната камера и без да се церемони, бе отметнал чаршафа.

— Съвсем накратко — бе казал небрежно патологът. — Двата куршума в мозъка на нещастника са го убили мигновено. Само че главният инспектор настоя за пълна аутопсия, затова я направих.

Беше посочил трупа. Очевидно за пълната аутопсия е било необходимо да се направят значителни разрези от горната част на гърдите до корема. След това са били защити, но доста небрежно. Същото бе и с разрезите по лицето и черепа на Лоримър. Куршумите в главата бяха оставили големи изходни рани и черепът бе обезформен.

След това Ордънес им показва мястото пред къщата, където бяха лежали други трима ниндзи. Двама, обясни Ордънес, са повалени от куршуми 5.56, вероятно карабина „М-16“. На едно от телата раните били три. Третият бе умрял от 9 мм куршум в челото. Това тяло, продължи Ордънес, имаше и прободни рани, което означава, че е имало ръкопашен бой, преди да бъде убит от куршум.

Юнг, който непосредствено след престрелката бе претърсил всички трупове, бе ги снимал и им бе взел отпечатьци, се надяваше да реагира, както се очаква от него, и да задава правилните въпроси, все едно че научава подробностите в момента.

Когато Ордънес — през всичкото време ги наблюдаваше особено внимателно, за да проследи реакциите им — завърши обиколката на къщата, терена отпред и нивата, където бяха открили следите от „Бел Рейнджъра“, Юнг бе много по-спокоен. Осъзна, че никога не се е държал по-професионално.

Четиричасовото претърсване на къщата не даде никакъв резултат, което съвсем не го учуди, тъй като веднага след престрелката Кастило бе прибрал всичко, което можеше да им бъде от полза — включително съдържанието на сейфа — и го натовари на „Рейнджъра“.

В момента във Вашингтон проучваха материалите, както и кодирания тефтер с адресите.

Освен това хората на Ордънес бяха претърсили къщата по-късно. Дори да бяха открили нещо интересно, Ордънес мълчеше.

По-голямата част от претърсването бе проведено в огромната библиотека на Лоримър, където преровиха книгите една по една, за да

се уверят, че няма нищо скрито. Оказа се, че няма нищо и в библиотеката.

След това претърсиха всички шкафове и чекмеджета и единственото, което можеха да кажат, бе, че Лоримър е харчил огромни суми за хубави дрехи.

Юнг отново си спомни грубо защития труп в Британската болница, посегна към куфар на „Луи Вюитон“ и извади почти нов черен италиански костюм, ръчно правени италиански обувки, риза, чорапи и бельо, всичко от коприна, с етикети „СУЛКАРЮ ДЪО КАСТИЛИОН ПАРИЖ“

— Какво, по дяволите, правиш? — попита тихо Хауъл.

— Ще ги занеса на погребалния агент в Монтевидео.

— Защо?

— Последния път, когато видях Лоримър — ние го видяхме — беше гол.

— И какво от това? Ковчегът няма да се отваря. Кой ще разбере?

— Аз.

— Юнг, ти си направо невероятен! — отвърна Хауъл. Каза го с искрено възхищение.

Юнг не спря да мисли за възхищението в гласа на Хауъл по време на полета към Монтевидео.

Мислеше и за други неща.

„Артигас вече не ме мисли за тъп кръшкач. Нали преди непрекъснато си повтарях, че пет пари не давам за мнението на останалите колеги от ФБР? Върших си работата, при това я върших както трябва, въпреки че те нямаха никаква представа.

Май ще излезе, че не ми е било чак толкова безразлично.

А сега, след като всичко рухна, вместо да гледат на мен като на смотания китаец, който не е нищо повече от един некомпетент досадник, ще започнат да си задават въпроси.

Артигас няма да спомене и дума за онова, което предполага, че се е случило в имението, но всички ще стигнат до заключението, че по някакъв начин съм свързан с нещо важно, за което те нямат никаква представа.

И Кастило, и той. Той изобщо не прикри факта, че ме смята за праволинеен праведник от ФБР. Единствената причина, поради която ме върна тук, бе, защото съм единственият, който е в състояние да покрие следите на шестнайсетте милиона, които той отмъкна.

Но той и за това се оказа прав. Вече не мога да се върна на работа във ФБР. Не ме закачаха, защото съм бил близък с Хауърд Кенеди, преди да премине от другата страна, и от Държавния департамент ме изпратиха в Уругвай.

Само че след тази работа тук никой няма да ми даде втори шанс. Ще искат да им кажа всичко, което знам за Кастило, а аз не мога да обеля и дума — не мога, дори да исках — за президентския указ и мисията. Както Кастило каза, наистина ще ме пратят да разследвам злоупотреби с талони за паркиране някъде в Канзас и ще си остана там до края на живота.

Докато работата за Кастило — в Звено за организационен анализ — като си помисля, не е чак толкова зле, колкото си мислех отначало.

Май ще се окаже, че притежавам истински талант за тези работи. Бях готов да се закълна, че целият ще плувна в студена пот, когато видя мястото, на което заковах нинджата. Само че аз дори не трепнах.

Копелето вредно имаше автомат и щеше да го използва срещу мен, ако не го бях гръмнал. Защо да се чувствам виновен, че съм го застрелял?

Кастило може и да не е очарован, че е вързан с мен. Какво толкова? Не може да ме върне на старата ми работа. Сега трябва само да си изиграя картите правилно и накрая той ще ме приеме. Мога да направя много за ЗОА. На тях им е необходим човек като мен. Освен това знаят, че ако нещо се скапе, аз мога да се оправя и сам. Доказал съм го.

Майната им на всички във ФБР!“

— Искаш ли да пийнем по нещо? — предложи Артигас, когато слязоха от хеликоптера и се отправиха към автомобилите.

Автомобилите на всички бяха паркирани пред хангара на Федералната полиция. Хауъл бе взел Артигас сутринта и го бе докарал

до летището. Апартаментите и на двамата не бяха далече от посолството в „Рамбла“. Ордънес ги чакаше на летището. Юнг бе дошъл в собствения си автомобил от апартамента в Караско.

— Уверявам те, че главата ми тежи — отвърна Юнг. — Ще ида да взема един душ и ще си лягам. Ще се видим в посолството утре в девет.

— Както искаш. Лека нощ, Дейв — отвърна Ордънес, стисна рамото на Юнг и понечи да се качи в колата на Хауъл.

— Благодаря за всичко, Ордънес — провикна се Юнг. — Много благодаря за всичко, което направи.

— *Di nada, mi amigo* — отвърна Ордънес. — Утре сигурно ще се видим.

— Дадено.

„И утре ще научиш точно толкова, колкото научи и днес“.

Юнг прибра куфара в багажника на „Блейзъра“ и се качи зад волана.

Пътят от летището до апартамента на Юнг бе десет минути.

Живееше в триетажна сграда, с по два апартамента на етаж, на „Авенида Бернардо Баран“. Балконите на всички апартаменти гледаха към плажа. Беше решил, че неговият — апартаментът бе десният на третия етаж — има най-хубавата гледка и често си казваше, че жилището ще му липсва, когато се върне в окръг Колумбия, където наемите бяха астрономически и нямаше да може да си позволи нищо хубаво.

„Майната му. Може би, като работя за Кастило, няма да ми се налага да се застоявам във Вашингтон“.

Гаражът бе под сградата. Трябваше да натисне копче, за да се вдигне автоматичната гаражна врата.

Когато копчето не работеше, се налагаше да слезе от колата и да отключи ръчно.

Тази вечер то не работеше.

„По дяволите!“

Той изгаси, измъкна ключовете от стартера и отвори вратата на „Блейзъра“.

Тъкмо се промъкваше покрай бронята, когато забеляза две неща. Първо, автоматичната лампа, която се включваше винаги, когато някой

натиснеше копчето — дори в случаите, когато противната врата не се отваряше — не се бе включила.

„Какво, по дяволите, става тук?“

След това забеляза, че някаква чанта, дали не беше парнал — нещо — покриваше приемника.

„Какво, по дяволите, става тук?“

В същата секунда забеляза някакъв мъж да се приближава с енергична крачка по алеята, последван от автомобил.

„На заден не става. Какво, по дяволите, да правя?“

Отметна сакото и извади пистолета.

В следващия миг блесна светлина от голям ръчен фенер.

— Policial — изрева нечий глас.

Автомобилът — едва сега забеляза, че е малък ван „Фиат“ — потегли по алеята с пицене на гуми.

Мъжът, който крачеше напред, заслони очи заради ярката светлина. След това вдигна и другата си ръка. Държеше пистолет.

— Не стреляйте по него! — изкрещя Юнг на испански.

Последваха три изстрела — прозвучаха като бумтене и Юнг разбра, че някой използва пушка, не пистолет — и мъжът се отплесна назад, сякаш поразен от нещо тежко. След това се свлече на земята.

Юнг пусна пистолета и вдигна ръце над главата си.

Започна да крещи:

— Policial Policial Policial Нещо топло покапа по лицето му.

В следващия миг разбра, че му тече кръв.

Уругвайски полицаи, сержант с изваден пистолет, се приближи по алеята.

— Добре ли сте, сеньор Юнг?

„Този пък откъде знае името ми?“

— Може ли да сваля ръце?

— Разбира се, сеньор — отвърна сержантът и добави: — Ранен сте, сеньор Юнг!

Юнг погледна лявата си ръка. Сякаш някой бе направил дупка през нея. Започваше да кърви обилно.

Юнг си помисли: „Обикновено ловджийските сачми са с обща тежест от 1,5 унци. Всяка сачма има груба ударна сила на 36-калибров куршум от автоматичен «Колт»“.

Уайът Ърп е стрелял три пъти. Това означава, че наоколо са пицели и рикоширали изстрели, всеки с приблизителната ударна сила на 32-калибров патрон от автоматичен „Колт“. Извадих страшен късмет, че само един ме целна.

Облегна се на стената и извади кърпичка.

Притисна я към ръката си и едва сега забеляза, че стъклата и вратите на „Блейзъра“ са надупчени с поне шест куршума.

IX

ЕДНО

*Международно летище „Хорхе Нюбъри“
Буенос Айрес, Аржентина
07:20, 8 Август 2005*

Кастило бе на дясната седалка по време на последната част от полета от Рецифе, Бразилия, а Торине бе на пилотското място. Когато приближиха „Хорхе Нюбъри“, Торине каза:

— Ако си успял да овладееш егото си, помощник-капитане, можеш да приземиш самолета.

Докато гасяха двигателите преди хангара на „Джет Еър“, Торине отбеляза два недостатъка.

— Спускането ти беше прекалено дълго, Чарли.

— Знам.

— Колкото по-малко товар и пътници имаш, толкова по-трудно е спускането.

— Ще запомня.

Торине му подаде плик с документите на самолета.

— Разпраща ги с властите са под нивото на капитана — заяви той.

— Слушам, господине — отвърна Кастило.

Когато се показа на вратата, Кастило забеляза, че освен аржентинските митнически и имиграционни власти, на пистата пред „Гълфстрийма“ чака ван „Мерцедес Трафик“.

Шофьорът се бе облегал на вана. Кастило го позна. Беше Пол Сиено, агент на ЦРУ. Беше се запознал с него на сутринта, когато откриха тялото на Дж. Уинслоу Мастърсън. Вгледа се по-внимателно и позна и втория мъж в автомобила, Рикардо Солес, от Агенцията за борба с наркотиците.

„Господи, дано, когато го види, Фернандо не се хвърли да го прегръща по оня мечешки начин“.

Сиено се приближи и заговори на английски с ясно изразен акцент.

— Ние сме от имението, сеньор. Да знаете, когато приключите с хората.

— Благодаря — кимна Кастило и се обърна към аржентинските власти. — Къде искате да поставим багажа за про...

Макс изфуча навън — по-точно казано, прескочи стълбите и се насочи право към носовия колесник, където вдигна крак.

Аржентинският митничар се усмихна.

— Няма нужда, господине. Ако позволите да се кача на борда, ще оправя паспортите.

— Много сте любезен — усмихна се Кастило.

Върна се бързо в салона.

— Всички пригответе паспортите — провикна се той. — А след това се качвайте във вана, който ще ни прибере в имението.

Ерик Кочиан изви рошавите си бели вежди при тези думи, ала не каза и дума. Подаде паспорта си на служителя, сякаш това бе документът, който удостоверяваше, че е представител на самия Господ или в краен случай на папата.

— Добре дошли в Аржентина, господа — поздрави служителят.

Пет минути по-късно всички бяха във вана.

— Къде е това имение, в което отиваме? — обърна се Кастило към Сиено, когато забеляза, че не поемат по пътя към магистралата, отвеждаща извън града.

— В „Белграно“ — разсмя се Сиено. „Арибенъос“ 568.

„Белграно“ бе един от най-изисканите квартали на Буенос Айрес.

— Къде там?

— В моя апартамент, майоре — отвърна Сиено. — На шестнайсетия етаж.

— Твоят апартамент ли?

— Кубинското посолство е на съседния ъгъл. Използваме апартамента, за да снимаме хората, които влизат в посолството, и подслушваме разговорите им. Не може да се каже, че е напълно безопасно, но има метална врата и монитори, а Алекс Дарби реши, че ще бъде подходящо, докато прецените какво точно ви трябва.

— Той вече е подполковник — провикна се Солес от задната седалка и уточни: — Доня Алисия ми изпрати имейл.

— Вие двамата с доня Алисия сте големи плямпала — отбеляза Кастило и попита Сиено: — Алекс Дарби къде е?

— Надявам се да го заварим в апартамента.

— Ами Тони Сантини?

— Вашият майор Милър се обади на Дарби, майо... подполковник — и помоли някой да посрещне полет „725“ на Американските авиолинии от Маями. Тони каза, че ще се оправи. Чух достатъчно от разговора, за да разбера, че пристигат ефрейторът — онзи от пехотинците охрана на посолството — дето го заведохте в Щатите, и някакъв друг военен, заместник на човека, когото изгубихте.

„Каква е тая работа?“, запита се Кастило, след това продължи на глас:

— Каква е тази работа?

— Нямам никаква представа, но Алекс би трябвало да е в апартамента и ще ви обясни всичко.

— Пол, има ли начин да се откажеш от гадния си навик да се обръщаш към мен с подполковник? Казвам се Чарли.

— Разбира се.

— А ти, Рикардо, крайно време е да свикнеш да си държиш устата затворена.

— А на Abuela ще посмееш ли да кажеш същото, подполковник гринго? — Фернандо побърза да се притече на помощ на Рикардо.

Кастило не му обърна никакво внимание.

— Къде е сержант Кенсингтън?

— Съвсем сам — в компанията на радиостанцията си, разбира се — в луксозния ти апартамент във „Фор Сийзънс“.

— Дарби реши да го остави там, и радиото с него. Били по-важни от разноските — обясни Сиено. — Поне докато ти не дадеш друго нареждане.

— Аз не съм от най-щедрите — отвърна Чарли.

Нахлу внезапен спомен: Бети Шнайдер в прегръдките му и огромното легло на президентския апартамент в хотела.

„А след това мръсниците я простреляха. А аз ѝ обещах да отида да я видя, преди да започна обиколката на Европа и Южна Америка, и не го направих. Или съм напълно отдаден на работата и

нищо не е в състояние да ми попречи да изпълня мисията, или съм първокласен кретен. Ако Бети е убедена във второто, не мога да я виня. Ще падна на колене, ще се извиня и ще я моля за прошка, когато я видя отново“.

ДВЕ

Жилищната сграда на „Авенида Арибенъос“ 1568 бе на самия ъгъл на „Авенида Хосе Ернандес“, на една пресечка от „Авенида Либертадор“. Фоайето, разположено зад листово стъкло, бе ярко осветено и Кастило се зачуди дали кубинците — каквото повикало, такова се обадило — не държат входа под наблюдение.

„Правило 17: Не си позволявай да подценяваш врага. Щом Дарби проявява интерес към посолството им, те със сигурност го знаят. Може и да не са в състояние да сложат край на шпионажа, но със сигурност снимат всички, които влизат в тази сграда, и проверяват снимките“.

Заля го облекчение, когато „Трафикът“ отби от „Авенида Арибенъос“, качи се на тротоара и почти веднага хлътна по рамата към подземен гараж.

Кастило забеляза охранителните камери на гаража и още една в асансьора, друга във фоайето на шестнайсетия етаж. Тъкмо реши, че камерите в подземния гараж и асансьора са свързани с охранителната система на сградата, а тази във фоайето е отделна, когато забеляза още една, скрита зад украсата за стена.

„Тази вече предава в апартамента“.

Вратата от фоайето бе метална. Сиено я отключи, като набра някакъв код на малка клавиатура. Когато отвори, Кастило с изненада се озова пред друга метална врата, а когато и тази се отвори, изненадата му нарасна още повече, защото пред него се изправи фина червенокоса жена с млечнобяла кожа, обсипана с лунички, в бяла блуза и дънки. Тя се усмихна.

— Добре дошли!

Всички влязоха.

— Господа, това е съпругата ми, Сузана — представи я Сиено, след това посочи новодошлите: — Сузана, това е господин Смит, господин Смит, господин Смит, господин Смит, а Рикардо го познаваш.

— Много ми е приятно да се запозная с вас — отвърна тя.

— Как си, Рикардо?

Сиено се усмихна.

— Надявах се шефът да е пристигнал преди нас, за да ви представи той.

— Учудвам се, че съпругата ти е тук — сопна се нелюбезно Кастило.

— Тя живее и работи тук — обясни Сиено. — Затова се надявах шефът да е дошъл преди мен, за да обясни той.

— Ще ви направя кафе, докато чакате — предложи госпожа Сиено.

— Пол, защо ми се струва, че няма да се изненадам, ако ми кажеш, че жена ти има достъп до секретна информация, какъвто обикновено не се дава на съпругите на дипломати? — обади се отново Кастило.

— Тя разполага с няколко разрешителни за достъп до секретна информация. Някои дори са поименни.

— Тук ли са издадени?

— Във Вирджиния — отвърна госпожа Сиено.

— Чувал съм за съпругески екипи — изви вежди Кастило.

— Истината е, че за пръв път срещам такава двойка.

— Нямахте мърдане — обясни Сузана Сиено. — Трябваше и двамата да сме агенти, преди да тръгнем към олтара.

Кастило ѝ се усмихна.

— Добре, сега сериозно, госпожо Сиено. Всичко, което чуете тук, госпожо Сиено, е строго секретно по заповед на президента.

— Разбрах.

Кастило си помисли: *„Единствено някой задник в Ленгли, който по цял ден търка столовете, ще бъде достатъчно наивен да си въобрази, че Сиено не ѝ е казал нищо — тя не му е просто съпруга, тя е действащ шпионин — от мига, в който бе отвлечена госпожа Мастърсън досега. Знае много добре, че онази важна клечка Кастило се е появил от господ знае къде и е започнал да се разпорежда с всичко, включително и с шефа им. Затова ми каза, че нямало мърдане, защото и тя е шпионин, не е просто женена за човек от занаята“.*

— След като вече се разбрахме, аз съм Чарли Кастило. Това е полковник Джейк Торине, братовчед ми Фернандо Лопес, Шандор Тор и Ерик Кочиан.

— А това е Макс — намеси се Ерик Кочиан, пристъпи към нея и — успя да я изненада — като пое протегнатата ѝ ръка и я целуна. — За мен е огромно удоволствие, госпожо.

От вратата се понесе странна музика.

— Това трябва да е шефът — реши Сузана Сиено. — Музиката се включва, когато някой натисне копчето за вратата на гаража.

Тя се обърна и отвори врата, която, изглежда, бе на гардероб. Отвътре се показаха монитори. На единия забеляза джип „Чероки“, който чакаше вратата на гаража да се отвори. На другите се виждаха гаражът, асансьорът, коридорът на етаж, фойето, тротоарите и няколко антени на един покрив.

Ерик Кочиан изви вежди, но не каза и дума.

На единия от мониторите „Черокито“ влизаше в гаражна клетка. Отвътре слезе Алекс Дарби. Видяха как сваля огромна торба, изглежда, пълна с тежки метални предмети — като например оръжие — и тръгва към асансьора.

Госпожа Сиено отвори вратата към коридора, преди асансьорът да спре. Дарби влезе в апартамента, остави тежката торба и протегна ръка на Кастило.

Кастило я пое.

— Радвам се да те видя, Алекс.

Дарби тъкмо протягаше ръка към Торине, когато музиката зазвуча отново. Всичките обърнаха към мониторите. Паркираше фолксваген „Пасат“. От него слезе Тони Сантини от *Тайните служби* и отвори багажника. След него се показаха старши сержант Джон Дейвидсън и ефрейтор Лестър Брадли от морската пехота, и двамата в цивилни дрехи.

Кастило се ухили.

„Дейвидсън! Нямам представа как си попаднал тук, Джон, но много се радвам да те видя!“

Когато мониторите ги показаха в асансьора, забелязаха как Дейвидсън се оглежда и забелязва камерата.

Кастило погледна Торине и забеляза, че Джейк изви вежди, когато позна Дейвидсън. След това забеляза, че Кастило гледа към него, и изви вежди още повече.

Сузана Сиено отвори вратата.

Дейвидсън се усмихна, пусна сака на земята и поздрави Кастило.

— Добро утро, подполковник. Позволете на старши сержанта да ви поздрави с повишението.

— На този старши сержант не мога да не позволя. Само че подполковникът е изненадан, че козирувате, когато не сте в униформа.

— Старши сержантът моли подполковника за извинение, тъй като си позволи да наруши военния етикет.

Двамата се спогледаха и избухнаха в смях.

— Не знаех, че ще идваш, Джон, но със сигурност мога да заявя, че много се радвам да те видя.

— Господи! — възкликна Дейвидсън, разпери ръце и притисна Кастило в мечешка прегръдка. — Много се радвам да те видя, Чарли.

Когато се освободи, Кастило се обърна към Брадли:

— За теб не съм толкова сигурен, Брадли. Мислех, че в „Макол“ ще бъдеш на сигурно място.

— Това не беше от най-блестящите ти идеи — обади се Дейвидсън. — Дребният се набиваше на очи като кур...

Дейвидсън забеляза Сузана Сиено.

— Като дама със съмнителен морал в божи храм ли? — довърши тя с усмивка.

— Да, госпожо.

— Госпожо Сиено, запознайте се със старши сержант Дейвидсън — представи ги Кастило.

— Наричайте ме Сузана.

— Радвам се да те видя, Джон — обърна се Джейк Торине към Дейвидсън. Двамата си стиснаха ръцете.

Алекс Дарби се намеси:

— Преди да продължите в този дух, искам да си кажа някоя и друга дума с теб, Тони, и с теб, Чарли.

Кастило кимна.

— Сузана, може ли да влезем тук? — Дарби посочи една от вратите.

— Разбира се — отвърна тя.

ТРИ

Дарби ги поведе към просторната баня с облицовани в мрамор стени. Ваната и душ кабината бяха пълни с електроника, а на мивката имаше още неща. Вода имаше, но по полиците, чак до тавана, бяха подредени електронни уреди.

— Наблюдаваме кубинците — обясни Дарби. — Не толкова тях, колкото хората, които влизат и излизат от посолството им. И следим всичките им комуникации. Понякога е много интересно.

— Сиено ми каза.

Дарби се обърна към него.

— Пак ме хващаш в крачка, Чарли — започна той. — Посланик Монтвейл ми позвъни и поиска да му се обадя незабавно — на него лично — ако се появиш.

Кастило кимна и попита:

— Ако се появя, не когато.

— Ако — потвърди Дарби. — Затова не съм му съобщил, че си се обаждал от Рецифе. След като вече си тук... кажи какво да направя.

— Кажи му, че съм тук. Още по-добре, обади му се, за да му кажеш, че съм ти се обаждал и съм те помолил да му се обадиш, за да му кажеш, че когато пристигна, ще му се обадя в мига, в който намеря малко време.

Дарби се замисли.

След това се обърна към телефон с дебел кабел, поставен върху казанчето на тоалетната, и погледна Кастило.

— Във Вашингтон е шест и половина сутринта — обяви той.

— Посланикът е казал веднага, така ли?

Дарби сви рамене и вдигна слушалката.

— Обажда се Дарби. Свържете ме по обезопасена линия с Ленгли — нареди той.

— Това са те чудесата на съвременните технологии — въздъхна Кастило.

— Как реагира посланикът, когато смути съня му? — попита Сантини.

— Попита какво друго има да ми казва Чарли.

— И когато му предаде, че нямам нищо друго за казване? — полюбопитства Кастило.

— Когато му го казах, той нареди, щом се обадиш, да ти предам да му звънеш незабавно.

— Добре. Дай ми време до обяд, тогава ще му се обадя и ще му съобщя, че си ми предал съобщението.

Дарби кимна отново.

— Има ли някакъв проблем между вас двамата с Монтвейл, Чарли? — попита Сантини.

— Проявява мераци да ми казва какво да правя — обясни Кастило. Като например „*Предай му да ми звъне незабавно*“.

— Че той е директор на Националното разузнаване — отвърна Сантини. — Може би е решил, че това му дава право да се разпорежда с един нищо и никакъв подполковник.

— Значи и ти си чул?

— Повишили ли са те, Чарли? — попита Дарби.

Кастило кимна.

— Чух го и от директора на Националното разузнаване, и от ефрейтор Бродли — обясни Сантини. — Честито, Чарли.

— Благодаря. След случката в Афганистан си мислех, че никога повече няма да ме повишат.

— Доколкото съм запознат със събитията в Афганистан — заяви Дарби, — това е единственото логично заключение.

— Та накратко — продължи Кастило. — Сключих сделка с Монтвейл. На теория го уведомявам за всичко, което имам намерение да правя, а той ме оставя на мира и ми помага.

— Как ти помага?

— Например, позволява ми да използвам въздушните таксита на Агенцията.

— Защо тогава отказа да говориш с него?

— Нали ви казах, защото се опитва да ми нарежда какво да правя. Истината е, че не му казвам повече от онова, което се налага.

Дарби поклати глава.

— Което означава, че Тони е между чука и наковалнята — отвърна Дарби. — Кой е старецът?

— Казва се Ерик Кочиан. Той е издателят на „Тагес Цайтунг“ в Будапеща. Ровил е много в скандала „Петрол срещу храни“.

— Това е опасна работа. Какво е разбрал?

— Достатъчно, за да направят два опита за покушение срещу него. Другият унгарец — казва се Шандор Тор — е бил ченге, а преди това е служил във Френския чуждестранен легион. Той е осуетил първия опит за покушение срещу Кочиан. Един от типове — била са трима; двама избягали — казал на ченгетата, че бил бояджия от Дрезден, и имаше документи за доказателство.

— А според теб не е такъв, така ли? — попита Сантини и когато Кастило поклати глава, продължи да пита: — А те какви са?

— Предполагам, от някогашното Щази. Но не съм напълно сигурен. Освен това нямам никаква представа за кого работят. Втория път, когато се опитаха да отвлекат или убият Кочиан, бяха двама. Въоръжени с „Мадсън“, без документи. Също като хората в имението.

— Какво стана с тях? — попита Сантини.

— Наложил се да ги очисти. Затова не знам почти нищо повече от онова, което ви казвам.

— Наложило се е да ги очистиш ли? — попита Дарби, а след като Кастило кимна, поклати глава и зададе нов въпрос: — И колко цунамита се разбушуваха междувремето?

— Надявам се, нито едно. Шандор ги откара някъде в тяхната кола.

Дарби поклати глава отново.

— Не можеш вечно да се промъкваш между капките, Чарли.

— И на мен ми е минавала тази мисъл. Просто нямах друг избор, Алекс.

— Ако са от Щази, за кого работят сега? — попита Сантини.

Кастило сви рамене.

— Точно това се надявам да разбера. Кочиан ми даде всичко, с което разполагаше. Също и Ед Дешамп в Париж.

— Ед е свестен човек — призна Дарби. — Значи и той е въввлечен в играта ти с Монтвейл?

— Знаем, че е непрофесионално от страна на Дешамп, но ми се струва, че трудно издържа същите онези хора, които и аз не мога да

търпя. Може би просто е вдигнал мерника на Агенцията, защото не вършат нищо във връзка с материалите, които им изпраца.

— Това ще рече, че и аз не съм никакъв професионалист. Джак Мастърсън ми беше приятел — отвърна Дарби. — Много ми се иска да заковем онези мръсници.

— Като включиш и мен, колко ставаме? — ухили се Сантини. — Четирима аматьори.

— Според мен Юнг също има нещичко в онова, което е събрал... но може и да не предполага — зачуди се на глас Кастило. — А той къде е?

— Странно, че питаш — учуди се Дарби. — Тъкмо се канех да кажа „Какво съвпадение“.

— За какво става въпрос?

— Познай кого са простреляли снощи в Монтевидео неизвестни лица.

— Юнг ли? — попита Кастило, неспособен да повярва.

— Причакали го пред апартамента му, когато се връщал от имението. Сигурно са щели да го спипат — имам предвид да го отвлекат — ако уругвайските ченгета не са го били поставили под наблюдение.

— Лошо ли е ранен?

— Уругвайските ченгета уцелили с три куршума единия. Другите, вероятно двама, избягали. Юнг го простреляли в ръката. Надупчили са го. Костта не е засегната, от куршума. Юнг е същият като тебе, Чарли — и той се промъква между капките. Стоял е непосредствено до лошия, когато ченгетата са го целнали.

— А онзи, когото са убили?

— Няма как да бъде идентифициран. Но пък е носел спринцовка, пълна с кетамин — много силен транквилант — която е имал намерение да инжектира на Юнг.

— Господи! — възкликна Кастило.

— Ти разбра ли клюката? Посланик Макгрори е решил, че Лоримър е наркодилър.

Кастило кимна.

— Казано му е, че нападателите на Юнг са искали да му свият колата.

— Уругвайските ченгета приемат ли тази версия?

Дарби кимна.

— Не знам какви са мотивите им, но те са пробутали тази версия на Юнг. Просто не разбирам защо.

— И на мен не ми е ясно.

— Щом Макгрори вярва, че Лоримър е наркодилър, сигурно ще реши, че Юнг е застрелян от друг наркодилър, а уругвайските ченгета не искат да си признаят. Искрено се надявам да стане така. Ако Макгрори открие какво се е случило в имението, тогава работата яко ще се размърди. Остави другото, ами и посланик Силвио ще пострада, а това не бива да става.

— Можеш ли да се свържеш с Юнг? Той в болница ли е?

— Отказал е да остане. Боб Хауъл му е бавачка, заедно с още някакъв агент от ФБР, с когото са били в имението, и — готов ли си за лошите новини? Въпросният агент сам се е усетил какво точно е станало при Лоримър.

— Да го вземем при нас. Не искам някой от Монтевидео да го дръпне преди това. Можете ли бързо да го доведете?

— Два часа след като му звънна, ще бъде тук — отвърна Дарби и кимна към телефона.

— Пак остава въпросът с безопасната квартира — продължи Кастило. — Според мен тук не става. Първо, прекалено много сме. Има ли възможност да използвам вилата от предишния път?

— В „Майерлинг“ ли? Не, а може би — да.

— Кажу сериозно, Алекс.

— В момента е заето — отвърна Дарби. — Има една вила, която се дава под наем и ще бъде подходяща.

— Наеми я — нареди Чарли. — Колко бързо може да стане?

— Единственият проблем е наемът. Искат четири хиляди на месец. Първият и последният месец се предплащат при подписването на договора, плюс още два месеца предварително, които остават депозирани за всеки случай. Това прави шестнайсет хиляди. Приблизително с толкова разполагам в банковата си сметка. Ако поискам още пари, в Ленгли ще започнат да питат защо са ми.

— Парите не са проблем — отвърна Кастило. — Сега разполагаме с *благотворителен фонд „Лоримър“*.

— С какъв фонд?

— Лоримър имаше почти шестнайсет милиона, пръснати в три банки в Монтевидео. По-голямата част сега са прехвърлени в „Лихтенщайнише Ландесбанк“ на Каймановите острови.

— На твое име ли са? — полюбопитства Дарби.

Чарли кимна.

— Как го направи?

— Не питай — сви рамене Кастило. — Седем милиона похарчих, за да купя самолет. Един „Гълфстрийм“.

— Купил си самолет с парите на Лоримър? — слиса се Сантини.

Кастило кимна усмихнат.

— „Гълфстрийм“! Страхотно е, Тони, да можеш да се отървеш от граничния контрол и висенето на опашки по летищата. Трябва и ти да си купиш.

— Мили боже, Чарли! Ти си напълно луд! — възкликна Дарби. — Знаеш ли как ще изперка Монтвейл, когато разбере, че си откраднал парите на Лоримър и си купил с тях „Гълфстрийм“?

— Всъщност идеята беше негова. Според мен беше решил, че тази хубава кръгла сума му се полага за негови нужди. И щеше да стане така, ако не контролирах аз парите. Още не съм му казал за самолета.

— Ами когато разбере?

— Единствено може да отиде при президента и да му каже — както сам беше предрекъл, — че действам импулсивно и необмислено, а самолетът ще му послужи за доказателство. От друга страна, може да реши, че идеята си я бива. Ако успее да дръпне Звеното за организационен анализ под крилото си — а той не крие намерението си — самолетът ще стане негов.

— А какво ще направи президентът, когато разбере за парите? — притесни се Сантини.

— Той знае за парите — призна Кастило. — Кое то ни връща на въпроса. Как да ти дам парите за наема, Алекс?

Дарби се замисли за момент.

— Необявената сметка е в „Банко Галиция“. Агенцията прехвърля пари в нея през швейцарска сметка. Можеш и ти да направиш същото.

— Колко време ще отнеме, за да ги прехвърля от банка „Ригс“? По-точно колко време ще мине, докато ти получиш превода?

— Не знам. Двайсет и четири часа, предполагам.

— Дай ми номера на сметката, ще звънна на Дик Милър и ще го накарам да прехвърли сто хиляди. Ще има още разходи, освен това трябва да дам някакви и на Дейвидсън за непредвидени разходи.

— Дейвидсън същият ли е, за когото го мисля? — попита Дарби.

— Зависи кой мислиш, че е.

— Ако не греша, последния път го видях в Кабул. И двамата се бяхте издокарали в роби, с бради. По онова време бяхте бавачки на едни ентусиасти, изпратени от Ленгли, наумили си, че ще спечелят войната за две седмици.

— Да, за същия Джон става въпрос. Между другото, не изгуби нито един от младите наивници. Много се зарадвах, когато го видях да слиза от колата ти.

— Ти не знаеше ли, че ще идва? — попита Сантини.

Кастило поклати глава.

— Докато чакаме парите, подпиши договор за къщата — може би още днес — с парите, с които разполагаш.

— Става — съгласи се Дарби. — Сигурен ли си, че не искаш старецът да остане тук?

— Той се казва Ерик Кочиан — напомни му Кастило. — Освен това ми е стар приятел е и изключителен човек. Много ми се иска да го оставя тук, но едва ли ще се съгласи. Трябва му място точно като в „Майерлинг“. Той си мисли — заради името вероятно — че има някаква връзка с австрийците или унгарците, замесени в скандала „Петрол срещу храни“.

— Нищо не разбирам — призна Дарби.

— Не си ли чувал историята? Засрами се, Алекс.

— Каква история? — намеси се Сантини.

— „Майерлинг“ е била императорската ловна хижа на Франц Йосиф. Принц Рудолф, след като баща му нарежда да се отърве от някаква шестнайсетгодишна баронеса, с която се чукал, застрелва момичето, след това се самоубива. Това е една от версиите. Научих я от леля — унгарка — а Кочиан вярва в другата версия — че Франц Йосиф поръчал да ликвидират принца, когато научил, че малкият заговорници с унгарците и иска да стане крал на Унгария. Според Кочиан „Майерлинг“, кънтри клубът е построен с пари от „Петрол срещу храни“ и името е избрано много хитро.

— Това вече е прекалено, Чарли — реши Сантини.

— Както и онова, което направиха шестимата ниндзи в имението „Шангри-Ла“ на Лоримър. Не съм казал, че вярвам на Кочиан но, от друга страна, той е невероятен журналист. Който и да стои зад покушенията срещу него, е наясно, че знае повече, отколкото му се полага. Както и да е, ако успея да го измъкна оттук и да го опазя жив през следващите два дни, може и да накарам лошите да се свият в черупките си.

— И как точно ще стане това? — попита Дарби.

— Не питай, Алекс.

Дарби сви рамене.

— Сега ме интересуват — продължи Чарли — кутиите, които изпратих с дипломатическа поща до посолството, и черният автомобил.

— Посланик Силвио ми ги предаде и дори не попита както има в тях. Той е свестен човек, Чарли. Не ми се иска да изгори покрай цялата тази работа.

— Ще направя всичко по силите си, за да остане чист — обеща Кастило. — Кутиите къде са?

— На задната седалка на едно „Чероки“ — отвърна Дарби и добави: — Регистрирано е на името на един тип в Мар дел Плата. — Подхвърли ключовете на Кастило. — Документите са в жабката.

— Благодаря. Сега трябва да позвъня на Дик Милър и да му кажа да се оправи с парите.

Дарби кимна.

— А вие — не само вие, някой от останалите — трябва ли да ходи в посолството? — попита Кастило. — Ще ви остане ли време, да прегледате материалите на Кочиан, да не би нещо да ви се стори познато, да откриете връзка. Поне докато се върна.

— Откъде?

— Откъдето отивам, Алекс — усмихна се Кастило.

— Любопитството ми е по-силно от волята — усмихна се на свой ред Дарби.

— И при мен е така — призна Сантини.

Дарби вдигна слушалката на телефона с дебелия кабел.

— Белия дом, нали?

— Точно така.

— Отново е Дарби — представи се той. — Чакам обезопасена връзка с Белия дом.

ЧЕТИРИ

*Пилар, провинция Буенос Айрес, Аржентина
10:25, 8 Август 2005*

Кастило се зарадва, когато видя знака, който насочваше към хотел „Шератон Пилар“. Не бе сигурен дали е уцелил правилния път към кънтри клуб „Буена Виста“.

Нямаше как да помоли Сантини или Дарби да го упътят, защото тогава щяха да разберат повече, отколкото трябваше. След десетминутно лутане излезе на магистралата към Пилар.

След това се оказа, че го чакат нови неприятности, когато трябваше да плати пътната такса. Седя в колата господ знае колко дълго, протегнал банкнота от десет песо, а зад него нервните шофьори надуваха клаксони, докато най-сетне забеляза, че в будката няма служител, а бариерата е вдигната.

Когато потегляше, забеляза някаква електронна джаджа на предното стъкло, точно под огледалото за обратно виждане. Изглежда, същата тази джаджа бе задействала бариерата, когато се бе приближил. Дори не я беше забелязал.

След като премина табелата за „Шератон“, той мисли за какво ли не, включително как ще влезе в „Буена Виста“, когато пристигне — ако изобщо успееш да се добере. Ами какво щеше да прави, ако Александър Певснер го нямаше? Ами ако той откажеше да се види с него?

Как щеше да опази Ерик Кочиан жив, ако не успееш да се разбере с Певснер, след и ако го пуснеха в кънтри клуба?

През изминалите четирийсет и осем часа — приблизително толкова; след като мина през толкова часови пояса, че вече нямаше представа колко време е отнело самото пътуване — бе прелетял над северната част на Атлантическия океан, след това бе пилотирал самолет, в който се качваше за пръв път над Средиземно море. После, докато Джейк и Фернандо пилотираха над южната част на Атлантическия, вместо да полегне на едно от удобните канапета на

„Гълфстрийма“, той изпи поне половин литър кафе, за да остане буден и да разгадае записките на Ерик Кочиан, повечето от които бяха написани със съкращения, които само старецът разбираше. След това, от Рецифе, отново седна до пилота и накрая приземи „Гълфстрийма“.

След като бе минал през Париж и Фулда, а в Будапеща се опитаха да го убият, бе принуден да застреля двама непознати. Убийствата го притесняваха дори когато бяха неизбежни.

Съзнаваше, че е изтощен, че би трябвало да легне и да поспи, особено след като му предстоеше разговор с Александър Певснер, защото щеше да му е необходимо цялото внимание.

Проблемът бе, че не разполагаше с никакво време.

Зави по отбивката към Пилар.

„Ако не ме лъже паметта — моля те, Господи, нека не ме лъже — ако тук завия наляво под магистралата и мина покрай супермаркет «Джъмбо» от лявата ми страна, а после покрай шоурума на «Мерцедес» от дясната ми страна и завия надясно, после пак наляво и мина покрай една болница и пак надясно, ще попадна в кънтри клуб «Буена Виста», където е много вероятно да не успея да вляза. Или пък Певснер няма да е там“.

На кръстовището, където трябваше да завие надясно, светофарът бе червен.

За пръв път погледна таблото. Светеше червена предупредителна светлина. Резервоарът беше празен.

— Мама му стара! Пак прецака нещата, инспектор Клузо!

Почти веднага вляво забеляза бензиностанция „Шел“.

Отсреща идваше дълга колона автомобили и никой не го пуска да завие. Когато най-сетне стана зелено, той се сети, че не е трябвало да чака да му дадат предимство. Зад него се разнесе истинска симфония от клаксони.

Зави надясно, после наляво и попадна на бензиностанция „Есо“.

Отби.

— Слава богу!

Веднага дотичаха двама служители.

— Догоре — нареди Кастило.

Извади портфейла си за кредитна карта.

Изпусна я.

Тя се плъзна под автомобила и заедно със служителите се наведоха, за да я извадят.

Изправи се.

Висок тъмнокос мъж към края на трийсетте, в изискани дрехи, крачеше целеустремено към тоалетните.

„Мили боже, халюцинирам ли? Този страшно прилича на Певснер!“

Огледа колонките. Край съседната бе спрял черен „Мерцедес Бенц S600“. Як мъжага говореше с един от служителите. Друг як мъжага се облегна на предницата, без да откъсва очи от вратата на мъжката тоалетна.

Кастило се отправи към тоалетната, отвори вратата и застана до писоара, пред който бе застанал мъжът. Той дори не погледна Кастило.

— Много ги обичам тези писоари по бензиностанциите — заяви Чарли на руски. — Никога не се знае с кого ще се сблъскаш.

Александър Певснер се обърна рязко към него.

Чарли усети как косата на врата му настръхва.

Очите му бяха като ледени късчета.

След това Певснер се усмихна.

Вратата на тоалетната се отвори и якият, който се бе облегнал на мерцедеса, влезе. Бе пъхнал ръка под сакото.

— Алекс, ако извади пистолет ще се наложи да го убия — заяви Кастило.

— Всичко е наред, Янош. — Певснер заговори на бодигарда на унгарски: — Двамата с господина сме стари приятели.

— След това премина на английски: — Много се радвам да те видя, Чарли. Каква изненада. Защо си мислех, че си в Щатите?

— Наложил ми се да попътувам.

— Какво те води в този писоар, на тази бензиностанция?

— Като изключим, че ми се пикае ли?

— Именно — разсмя се Певснер.

— Носех ти подарък. Идвах към вас.

— Какво са казали хората? *„Светът е малък“*. Или може би: *„Ако искаме да ни вярват, трябва да направим истината невероятна“*?

— Някои хора казват и двете — отвърна Кастило.

Певснер се отдръпна от писоара и тръгна към мивките.

Кастило чу шума от течаща вода, след това бръмченето на сешоара за ръце.

— Мразя тези неща — заяви Певснер.

Кастило приключи и се обърна. Якият унгарец бе излязъл. Кастило изми ръце, пъкна ги под сешоара и отвърна:

— И аз.

След това подаде ръка на Певснер, той я пое и прегърна Кастило през раменете.

Когато го пусна, стисна ръцете му и го погледна в очите.

— Чарли, криеш толкова много изненади.

— Май трябваше да ти позвъня и да те предупредя, че ще дойда.

— Нямах да е зле. Може би искаш да повярвам, че просто влезе и случайно се натъкна на мен.

— Не, знаех, че си тук — отвърна Кастило. — Точно бях казал на момчето да ми напълни резервоара — карах на изпарения, когато отбих — и те видях, че се отправяш към мъжката тоалетна.

Певснер се усмихна, ала не каза нищо.

— Ако не ми вярваш, Алекс, погледни колонката.

— Напротив, Чарли, вярвам ти. Защо да ме лъжеш?

— Благодаря ти. Не бих те излъгал, освен ако не се налагаше.

Певснер се усмихна.

— Добре, да вървим вкъщи и да видим какво наричат виенчаните *kleines Frtihstick*.

— Благодаря ти.

Певснер отвори вратата на тоалетната. Когато излязоха, тръгнаха към колонката, пред която бе спряно „Черокито“, и погледнаха сумата.

— Май наистина ти е свършил бензинът.

— Много си подозрителен, Алекс.

— Такава ми е работата, налага се — отвърна Певснер. — Остави Янош да кара „Черокито“. Нали нямаш нищо против? Така ще минем по-лесно покрай охраната в „Буена Виста“.

— Ключовете са на таблото — отвърна Кастило. — Чакай само да платя сметката.

— Янош — нареди Певснер на унгарски. — Уреди сметката на приятеля ми, след това се прибери с неговия автомобил.

— Изключително щедър си, Алекс.

Когато мерцедесът приближи към будката на охраната на входа на клуб „Буена Виста“, бариерата веднага се вдигна. Двата автомобила минаха покрай двама униформени охранители, застанали отпред. Кастило забеляза още двама малко по-навътре, застанали пред стойка с оръжия, които му заприличаха на пушки помпи „Итака“.

Мерцедесът премина бавно — навсякъде се виждаха знаци за ограничение от 30 км.ч, а през няколко метра имаше гърбици — по криволичеща алея, покрай великолепни къщи, заобиколени от безупречни градини. Подминаха няколко игрища за поло, около които се виждаха огромни къщи, а до тях бе клубът по голф. На паркинга се виждаха поне трийсет автомобила.

Минаха покрай още по-внушителни къщи, повечето обградени от толкова високи туй, че къщите едва се виждаха. Кастило забеляза, че туйте прикриват огради.

— Мястото наистина е разкошно, Алекс — обади се Кастило.

— Освен това тук никога не вали сняг — добави Певснер.

Шофьорът намали, след това зави надясно през плъзгаща се железна порта в същия нюанс на зеленото като грижливо оформените туй.

Вътре Кастило видя хеликоптера „Бел Рейнджър“ на Певснер. Мъж в бял гащеризон го лъскаше.

След това видя и къщата, в английски стил, строена от червени тухли с орнаменти около прозорците. Друг як мъж в костюм стоеше на входа и ги чакаше.

— Влизай — покани го Певснер и посегна към вратата, преди якият да успее да реагира. — Да знаеш с какво нетърпение очаквам моите kleines Frühstück. Преди да откарам Александър и Сергей в Буенос Айрес, пих само чай.

Изчака Кастило да излезе от колата и продължи:

— Закъснявах — за пореден път — за „Сейнт Агнес“, което означава, че пропуснаха автобуса за Буенос Айрес, което пък означаваше, че трябва да ги закарам аз.

— Какво ще правят в Буенос Айрес?

— Обиколка на операта. Ще ги водят зад кулисите. Ти знаеше ли, Чарли, че тукашната е по-голяма от Виенската?

— И от Парижката — добави Кастило. — Идеята е била да бъде по-голяма и внушителна и от двете. Но по онова време Аржентина е имала пари.

— Има ли нещо, което да не знаеш? — попита Певснер, докато изкачваше стъпалата към къщата.

Прислужница на средна възраст ги очакваше във фойето, скръстила ръце на малката колосана бяла престилка.

Певснер заговори на руски:

— Би ли помолила госпожата, ако е свободна, да дойде да се види с господин...

Поколеба се и погледна Чарли.

— Кастило — довърши Чарли.

— ... Кастило. Ще бъдем в трапезарията.

Прислужницата кимна с глава, Певснер мина на унгарски и добави:

— Тъй като господин Госингер го няма, това означава, че сеньор Кастило не е на работа.

— Не позна — отвърна Чарли. — А е истина, че почти няма нещо, което да не знам. Също като теб.

На стъклената маса край френските прозорци в трапезарията бяха поставени сребърни прибори за двама. Певснер покани Кастило да седне и след миг влезе друга прислужница — млада, по всяка вероятност аржентинка, предположи гостът — сложи трети стол и още едни прибори.

— За мен чай — нареди Певснер — и кафе за сеньор Кастило.

В това време влезе Янош, стиснал ключовете за „Черокито“ между дебелите си като наденици пръсти.

Кастило протегна ръка и заяви:

— Бих помолил Янош да внесе подаръка, който ти нося, но тъй като не е за къщата, после ще се наложи отново да го изнесе.

— Къде трябва да го занесе?

— Кой е оправял авиониката на „Рейнджъра“? — попита Чарли.

Когато видя обърканото изражение по лицето на Певснер, добави:

— Взех ти нова сваятна авионика за хеликоптера.

— Че какво ѝ е на старата?

— По скалата от едно до десет, сегашната е някъде към едно цяло и пет.

— Увериха ме, че получавам най-доброто.

— Запиши си някъде, Алекс. Никога не се доверявай на човек, който продава коли и самолети втора ръка.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че са ме измамили?

„*Очите му отново станаха ледени*“.

— Не, разбира се — разсмя се Кастило. — Всеки знае, че не можеш да измамиш честен човек. Просто казвам, че не са ти продали най-доброто, а в знак на благодарност за жеста, който направи към мен, ти подарявам най-доброто.

Певснер го погледна и се усмихна.

— Нали знаеш какво казват тук? Пази се от американците, които носят дарове.

Изискана жена с коса на опашка влезе в стаята.

— Чарли, каква приятна изненада! — възкликна тя на руски.

Кастило се изправи и я целуна по бузата.

— Много ми е приятно да те видя, Ана — отвърна той. — С Алекс се видяхме на улицата, разбра, че умирам от глад, и ме покани на закуска.

— Ако трябва да сме честни, той ме заговори в мъжката тоалетна на бензиностанция „Есо“ точно до болницата — уточни Певснер.

Тя погледна първо съпруга си, след това — Чарли.

— Никога не разбирам кога си прави майтап с мен — призна тя.

— Нито пък аз — отвърна Кастило.

— Няма значение къде сте се видели, много се радвам, че сте тук — каза тя. — Що се отнася до закуската, какво ще кажете за палачинки по американски с дървесен сироп.

— Да не би да става въпрос за кленов сироп?

— Точно така, кленов сироп — кимна тя. — Добиват го от кората на дърветата.

— Точно така.

— Има едно американче в класа на Александър — всъщност в „Сейнт Агнес“ са няколко. Понякога пускат момчето та остане у нас, понякога Александър остава у тях. Когато опи у тях, за закуска им направили палачинки с кленов сироп. Той просто не може да им се насити. Та това му беше подаръкът за рождения ден. Цял чувал

брашно — тя разпери ръце, за да покаже колко е бил голям — и литър сироп.

— Той сигурно е във възторг.

— Само че любопитството на Алекс надделя и...

— Разкажи ми как получават сиропа — намеси се Певснер.

— Става през зимата, когато е студено. Вкарват нещо като кух клин в дървото и сокът капе в съд под клина, след това се вари, за да се сгъсти. Нищо повече.

— Я виж ти! — възкликна Певснер.

— Ние американците сме невероятни хора, Алекс. Мислех, че го знаеш.

По-възрастната прислужница внесе чай и кафе и Ана й поръча да направи палачинки и да опече наденица. Прислужницата с огромно неудобство измънка, че нямало достатъчно брашно, за да стигнат палачинките за всички.

— Тогава оставете — обади се Чарли. — Не искам да оцетя Алекс — младши.

— Глупости — срязва го Певснер. — Направи с каквото е останало, а аз ще гледам да намеря още от същото брашно.

— Сигурен съм, че в магазина на посолството има — отвърна Кастило. — Ще ти взема преди да замина.

— Къде заминаваш?

— За Щатите.

— Кога?

— Може би утре. Още по-вероятно, вдругиден.

— Наистина ли, Чарли? — Ана Певснер стисна ръцете му. — Наистина ли ще вземеш? Проверих във всички магазини в Буенос Айрес, а те ме гледаха като луда.

— Смятай, че го имаш.

„И ако в магазина на посолството нямат, шефът на Звеното за организационен анализ ще трябва да поръча поне десет килограма от най-доброто брашно за палачинки да пристигне с дипломатическа поща.

Като доставиш удоволствие на мадам Певснер и на Алекс — младши, е все едно да доставиш удоволствие на Алекс — старши. А това за него е много по-ценно от авиониката в «Черокито», която излезе петдесет хилядарки“.

— Как ще изнесеш брашното? — полюбопитства Певснер.

В превод това означаваше: „*Без никой да разбере, че А. Певснер, виден руски мафиозо и международен трафикант на оръжие, се подвизава в кънтри клуба на Буенос Айрес*“.

— Ако не успея да дойда, може да се видим някъде с Янош.

— Само кажи къде и кога, Чарли — отвърна с готовност Певснер. — Янош ще те чака. Алекс наистина е полудял по тези палачинки.

— И двамата — уточни Ана.

— Или пък ще се видя с Хауърд Кенеди — отвърна Кастило. — Той е във „Фор Сийзънс“, нали? И аз съм там.

— В момента Хауърд го няма — призна Певснер.

— Тогава полковник Мунц.

— Той не ти ли каза, Чарли? — намеси се Ана.

— Какво да ми каже?

— Направо няма да повярваш — започна тя. — Знам, че не трябва да се усмихвам, но той е бил — или по-точно казано беше — полицай толкова години, преди да започне работа при Алекс. Да знаеш, Чарли, че се прострелял в рамото, докато си чистел пистолета.

— Добре ли е? — попита Кастило и погледна Певснер.

— Нищо му няма — отвърна Певснер.

— Да знаеш само колко неловко се чувства — усмихна се отново Ана.

— Прати му много поздрави — поръча Кастило. — Не споменавай, че си ми казала какво му се е случило. Много добре разбирам колко неловко се чувства.

ПЕТ

Мила, би ли ни извинила? — обърна се към съпругата си Певснер, докато пиеха втората чаша чай и кафе. — Двамата с Чарли трябва да огледаме хеликоптера.

— А след това трябва да се върна в Буенос Айрес — уточни Кастило. — Много благодаря за закуската. Спасихте ми живота.

Той се изправи и Ана наклони глава, за да я целуне по бузата.

Певснер също се изправи, отвори една от френските врати и даде знак на Чарли да мине пред него.

По средата на поляната, на която бе хеликоптерът, Певснер заговори:

— Кога искаш да обсъдим проблема, заради който си дошъл? Преди да ми покажеш как мръсникът ме е прецакал с авиониката или после?

— После — реши Чарли след секунда размисъл и добави: — Алекс, не съм казал, че те е прецакал. Просто казах, че не е най-добрата. Има разлика.

— Няма. Казах му ясно, че искам най-доброто, а се оказва, че не съм получил това, което съм искал. Това си е чиста проба прецакване.

— Щеше да е прецакване, ако ти беше взел пари за по-добра авионика от тази, която искаш. Ако ти е взел колкото трябва, всичко е наред.

Певснер се отказа да спори, но лицето му показва, че не приема аргумента на Чарли.

„Господи, сега обмисля как да пречука продавача“.

— Алекс, продавач на хеликоптери с бенка по средата на челото ще накара някои хора да започнат да задават въпроси. А ти не искаш да стигнат до теб, нали?

Певснер кимна мрачно и Кастило малко се успокои. *„Дано да съм успял да му набия малко ум в главата“.*

— Това е, Алекс — завърши Кастило, след като показа на Певснер къде трябва да се инсталира новата авионика. — Самата инсталация не е нито трудна, нито сложна. Новата авионика ще пасне точно на мястото, откъдето извадят старата. Просто гледай... накарай пилота си да наблюдава внимателно калибровката.

— Задължително — кимна Певснер. — Много ти благодаря, Чарли.

— Както вече ти казах, това е в знак на благодарност за услугата, която ми направи.

— И по всяка вероятност очакваш нова услуга.

— Няма да е точно сега.

— Хората са казали, че на харизан кон зъбите не се броят, но я ми кажи колко струва това удоволствие.

— Какво значение има?

— Има значение кой е платил — отвърна Певснер.

— Ако питаш дали някой не е набутал някое проследяващо устройство — или някоя друга хитра джаджа — отговорът е не. Ако човекът, който се занимава с авиониката, е добър, той ще провери дали няма нещо нередно.

— Кой е платил?

— Да кажем, че добрият ти приятел Чарли наскоро получи една хубава кръгла сума и искаше да сподели с някого радостта си.

— И аз чух подобно нещо.

— Моля?

— Чух, че си получил една хубава кръгла сума. Почти шестнайсет милиона долара.

— Ослушвал си се значи? — попита Кастило, след това продължи, без да даде възможност на Певснер да отговори: — Значи преминахме на втория етап от приятния разговор?

— Така ли, Чарли?

— Да си поговорим за Будапеща — предложи Кастило. — Ти си унгарец, нали? Или поне имаш унгарски паспорт.

Певснер не отговори.

— Като човек, който познава Будапеща и непрекъснато се ослушва, за да хване всички клюки, значи знаеш кой е Крик Кочиан.

— Чувал съм това име.

— Прекрасен възрастен джентълмен — уточни Кастило. Важното е, че ми е почти роднина.

— Какво ще рече „почти роднина“?

— Приятел е на дядо ми и на майка ми.

— А, да, все забравям, че си Госингер — подхвърли Певснер.

— Та въпросният чичо Ерик ме е люлял на ръце, когато съм бил още малък. — Чарли замълча за няколко секунди. — Сигурен съм, че ще разбереш колко се разтревожих, когато разбрах, че някакви неприятни хора са се опитали да го отвлекат на „Моста на свободата“, а след като не успели, решили да го убият.

— Чарли, понякога хората, които си врат носовете там, където не трябва...

— И съм сигурен, че ти е ясно колко се разтревожих онзи ден, когато същите хора — признавам, че по всяка вероятност са се опитвали да спипат чичо Ерик — нахлуха в стаята ми в „Гелерт“ и насочиха „Мадсъни“ към мен. Толкова се разтревожих, че напълно изгубих самообладание.

— Направо не мога да повярвам — отвърна Певснер.

— Дори не се замислих — продължи Чарли. — Направо ги очистих. Което означава, че нямаше как да ги разпитам, за да разбера кой ги праща.

— Значи не знаеш кой ги е изпратил?

— Не знам. Но подозирам, че хората, които са причината да изгубя самообладание, са или от Щази, или от Унгарска държавна сигурност.

— Отдавна вече няма Щази. Няма и старата Унгарска държавна сигурност.

— Американските морски пехотинци казват: „Станеш ли пехотинец, си пехотинец завинаги“. Кой друг използва гарота, за да елиминира врага?

— Нямам никаква представа кой използва гарота — отвърна Певснер. — И изобщо не ми е ясно защо ми разправяш всичко това.

— Веднага ще ти обясня, Алекс. Напълно прав си. Чичо Ерик има противния навик да си пъха носа там, където според другите не трябва. Като например по места, където някои хора имат още по-противния навик да тъпчат смрадливия си боклук. Та аз имам една теория, според която хората, които са се опитали да отвлекат чичо ми

Ерик, са искали да разберат колко имена е изровил от боклука. Не мислиш ли, че съм прав?

— Много вероятно е да си прав.

— Най-тъжното е, че тези хора се опитват да залостят вратата на обора много след като кравата е хукнала нанякъде.

— Май нещо не те разбирам — отвърна Певснер.

— Опитвам се да ти кажа, че всичката информация, която Кочиан е събрал, вече е във Вашингтон. Въпросните хора не могат да върнат кравата в обора, преносно казано. С едно ново похищение, въпросните хора единствено ще привлекат повече внимание към себе си, а в момента това е последното, което им трябва, и съм сигурен, че ако има как, ще го избегнат. Ако направят нов опит да ликвидират или отвлекат Кочиан, ще приема действията им за лична обида.

— Така и не разбирам защо ми разказваш всичко това.

— Защото искам да се свържеш с въпросните хора и да им предадеш онова, което току-що ти казах аз.

— Защо реши, че знам кои са? А дори да знам, защо мислиш, че ще им предам?

— Стига, Алекс, много добре знаеш. Това са същите хора, които са ти казали за шестнайсетте милиона и...

— А да ти е минавало през ума, че Мунц може да ми е казал?

— Няма начин, Алекс. Той не знае за тези пари — засече го Кастило. — Докато пътувахме насам, прочетох записките на Кочиан. Безкрайни списъци с имена. До някои от тях са отбелязани дати. След имена като Респин, Василий, например или Певснер, Александър, има въпросителни. Това означава, че са попаднали в полезрението на Кочиан и той си е отбелязал да провери по-задълбочено за какво става въпрос.

Очите на Певснер отново станаха леденостудени, когато погледна Кастило. Продължаваше да мълчи.

— Твоето име — имената — бяха в списък, който взех от представителя на ЦРУ в Париж — продължи Чарли. — Така и не ми остана време да разпитам представителя на ЦРУ в Будапеща каква информация е събрал за теб. Никак няма да се изненадам, ако и те тъпчат всичко, което им попадне за теб, в някоя дебела папка.

— Това никак няма да ме изненада, но не разполагат с нищо за участието ми в „Петрол срещу храни“, защото нямам нищо общо.

— Ти и преди ми каза същото — отвърна Кастило. — Моментът, Алекс, изобщо не е подходящ да се притесняваш какво знаят за теб от ЦРУ. Точно сега сме приятели, а президентът нареди на ЦРУ и ФБР да прекратят да те разследват. Затова пък с основание можеш да се притесняваш за нещо друго. Ако приятелчетата ти отново погнат Кочиан, сделката с ЦРУ и ФБР отпада. Не само че ще предам събраната от Кочиан информация на всички разузнавателни агенции, ами ще ги разпространя на всички наемници, които проявяват дори най-елементарен интерес.

— Нали каза, че информацията на Кочиан е вече във Вашингтон? Кастило кимна.

— Там е, но все още не съм я споделил с никого. Все още!

Кастило впи поглед в него и попита:

— Алекс, аз споменах ли, че ако някой направи нов опит да посегне на Кочиан, ще приема нещата лично?

— Да, вече го каза. Питам се дали наистина си наясно кои са тези хора. Не се обиждай, Чарли, но ти си един нищо и никакъв майор. Да не би привързаността ти към въпросния Кочиан да е замъглила преценката ти дотам, че си въобразяваш, че си по-важен, отколкото си всъщност? Да не би да си мислиш, че си по-важен, отколкото си, че можеш да вършиш всичко, което ти скимне?

— Всъщност вече съм подполковник — отвърна Кастило.

— Добре, подполковник — отвърна подразнен Певснер. — Много добре ме разбра.

— Не подценявай подполковниците. Господин Путин също е бил подполковник в КГБ. А, между другото, по някаква случайност, името на Путин също е в материалите на Кочиан, но след него не видях въпросителна.

— Ти да не би да си решил да спипаш Путин?

— Аз съм най-обикновен войник, Алекс, който ще направи всичко по силите си, за да изпълни дадените му заповеди, независимо накъде ме отведат.

— Най-обикновен войник ли? — повтори през смях Певснер. — И какви точно са заповедите ви, подполковник Кастило?

— Да открия и обезвредя виновниците за смъртта на Мастърсън.

— Да обезвредиш значи?

— По същия начин, по който обезвредих типовете от някогашното Щази и от някогашната Унгарска държавна сигурност.

— Да не би да се опитваш да ми намекнеш, че ако въпросните хора изгубят интерес към чичо ти Ерик и ти ще изгубиш интерес към тях?

— Нищо подобно. Просто искам да им предадеш, че вече няма причина да убиват Ерик Кочиан.

— От всичко, което каза, стигам до извода, Чарли, че тези хора не са от най-милите и търпеливите. Като нищо могат да решат да „обезвредят“ някого, който прекалено много се интересува от дейността им, за да накарат всички останали, тръгнали да се ровят в боклука, да си помислят, преди да предприемат каквото и да било.

— В твой интерес е, Алекс, да ги убедиш, че това не е никак разумно.

— Като нищо могат да те погнат.

— Вече са ме погнали — отвърна Кастило. — Ще ми достави страхотно удоволствие, ако решат да се пробват отново. Следващия път ще се погрижа да си хвана някой жив. Познавам хора, които са виртуози, когато трябва да накарат някого да пропее.

— Ние, разбира се, говорим хипотетично. Аз нямам ни най-малка представа за какво говориш.

Кастило се изсмя.

— Алекс, ти си върхът — отбеляза той. — Каза го с изключително убедително изражение.

— Приятелю Чарли, не са много хората, достатъчно смели или достатъчно глупави да ми се подиграват — отвърна Певснер и се опита да смрази Кастило с поглед, ала напълно безуспешно.

— Изобщо не ти се подигравах, Алекс. Казах го с възхищение. От теб ще излезе невероятен играч на покер.

Певснер се усмихна.

— Трябва да призная, че съм много добър на покер. Защо не премерим сили някой път?

— С удоволствие — отвърна Кастило.

— И така, Чарли. Разговорът ни се оказа доста интересен, да не говорим, че винаги ми е безкрайно приятно да се видя с теб, но имам уговорка за голф...

— Благодаря за kleines Friihstuck — кимна Кастило.

На връщане към Буенос Айрес Кастило се оглеждаше непрекъснато — не забеляза някой да го следи. Въпреки това на два пъти се отклони от магистралата и заобиколи по пълните с хора улици на кварталите, преди отново да се върне на магистралата.

„Ако някой е успял да ме проследи, ще го призная за гений. Кое то не означава, че нямам опашка“.

ШЕСТ

*Ресторант „Канзас“, „Авенида Либертадор“, „Сан Исидро“
Буенос Айрес, Аржентина
13:05, 8 Август 2005*

Макар че бе студено, когато спря на паркинга, Кастило забеляза, че на масичките пред ресторанта са се настанили клиенти.

Поръча бира и сандвич на удивително красива сервитьорка, въпреки че не беше много гладен след палачинките, които изяде у Певснер.

Извади мобилния телефон и се опита да го включи. Екранчето остана черно.

„По дяволите! Батерията е паднала! А ти какво очакваше, инспектор Клузо? Че можеш просто да пъкнеш телефона — с изтощена батерия — в куфара и да очакваш седмица по-късно да проработи, защото така си решил?

Дали ще намеря къде да го заредя? Когато батерията падне докрай, дали не се изтрива паметта? Нямам представа откъде да намеря номера на мобилния на Мунц, нито на Дарби, нито на Сантини. Имах ги само в паметта на мобилния“.

От мобилния долетя приятно чуруликане. Екранчето светна. Появи се усмихнатото лице на анимационен герой и поздрави: *„Hola!“*

„Работи!“

Кастило също го поздрави на висок глас.

— Hola, hola, hola! — и натисна едно от копчетата за автоматично набиране.

Полковник Алфредо Мунц отговори на второто позвъняване.

— Мунц.

— Как ти е ръката? — попита на немски Кастило.

Долови кратко колебание, преди Мунц да попита:

— Значи номерът ти е същият?

— Да.

— Ще ти се обадя — обеща Мунц и връзката прекъсна.

Кастило затвори. Нещо притесняваше Мунц. Личеше по гласа му и по думите му. След като не искаше да говори по мобилния, значи подозираше, че някой подслушва разговорите му.

„Ще разбера каква е тази работа“.

Натисна друго копче и Дарби се обади на второто позвъняване.

— Hola

— Продават ли брашно за палачинки в магазина на посолството?
— попита Кастило.

Последва кратко колебание, преди Дарби да отговори:

— Сигурен съм, че продават.

— Изпрати Рикардо Солес да ми купи три килограма — нареди Кастило. — И да ми намери отнякъде зареждачка за мобилния. Апаратът е „Моторола“, модел...

— Знам, нали беше мой.

— Ще ти обясня всичко по-късно — побърза да каже Кастило. — Има ли свободна друга черна кола?

— Има.

— Може ли да я взема?

— Значи няма да ми кажеш какво става?

— Когато се видим. Чакам да ми позвънят, Алекс. Трябва да затварям.

Мобилният звънна тъкмо когато му донесоха бирата и сандвича.

— Hola.

— Къде си? — попита Мунц.

— В „Канзас“, в „Сан Исидро“.

— Сам ли си? С кола ли си?

— Сам съм. В момента съм с едно „Чероки“, регистрирано в Мар дел Плата.

— Знаеш ли къде е „Юнисентър“ на магистралата?

„Юнисентър“ бе най-големият Мол в Южна Америка.

— Знам го.

— Като пътуваш по магистралата, се пада от лявата ти страна, а след като хванеш отбивката, има два паркинга. Единият е на „Джъмбо“, другият е на „Юнисентър“. Влез пред „Джъмбо“ и

паркирай близо до изхода, така че да можеш да тръгнеш веднага. Вратите ти да са отключени. Имаш петнайсет минути.

Разговорът прекъсна.

„Какво, по дяволите, става?“

Кастило скочи от масата, откри красивата сервитьорка и ѝ плати.

— Съпругата ми — усмихна се той. — Трябваше да я взема преди петнайсет минути.

Освен че движението беше натоварено, Кастило успя да намери бързо „Унисентър“. Спря на паркинга на „Джъмбо“ двацет минути след разговора.

Обиколи го бавно с автомобила. Опитваше се да зърне Мунц. От полковника нямаше и следа затова паркира близо до изхода, както му бе казано, изключи двигателя и провери дали всички врати са отключени.

След по-малко от минута задната врата се отвори.

— Не се обръщай — нареди Мунц. — Тръгвай. Завий веднага наляво. Ако няма движение, завий пак наляво и се върни на магистралата. Ако има, не завивай. Провери дали не ни следят.

Опашката за завой наляво беше дълга, затова Кастило продължи напред. Непрекъснато местеше поглед към огледалата и се опитваше да види задната седалка. Така и не успя да види Мунц.

„Кое то означава, че не е на седалката“.

— Зад нас има пежо, фолксваген „Костенурка“ и фиат „Уно“.

— Разкарай ги! — нареди Мунц.

Кастило зави рязко надясно и даде газ. Петдесетина метра по-нататък мина, без да намали през гърбица на пътя.

Чу как Мунц изпъшка.

„Господи, сигурно лежи върху раненото си рамо. Много го е заболяло“.

— Извинявай, Алфредо — обади се Чарли.

— Има ли някой зад теб?

— Не.

— Тогава намали и продължи да криволичиш по улиците. Давай към „Либертадор“.

— Кой ни следи?

— Откъде да знам? — отвърна Мунц. — Щом излезеш на „Либертадор“, давай към града. Търси супермаркет „Кото“. Пада се отляво. Спри на паркинга отзад.

Докато Кастило паркираше, забеляза, че единствените хора са някакви жени, които тъпчеха пликове с покупки в багажниците.

— Никой не ни е проследил — обади се Чарли. — На паркинга също няма никой. Няма ли да се изправиш?

Кастило чу въздишката на Мунц, след това задната врата се отвори. След секунда седна на предната седалка до него.

— Как си, Алфредо? — попита Чарли на немски.

— Докато не ме раздруса на гърбицата, Карл, се чувствах чудесно.

— Много се извинявам.

Мунц махна небрежно с ръка.

— От кого бягаме? — попита Чарли. — Защо?

— Някакви ме следят — отвърна напълно сериозно Мунц, след това се разсмя: — Сигурно искат да ме телепортират на космическия си кораб, за да ми вземат спермата. Нали такива ги дрънкат параноиците?

Кастило също се разсмя.

— Кои са те?

— Нямам представа. Знам само, че същата сутрин, когато замина за Щатите — проспях целия ден и нощта, благодарение на малките жълти хапчета, дето ми даде сержант Кенсингтън — излязох на балкона и видях една кола, ситроен, с двама мъже, паркирана отсреща. На таблото бяха оставили бинокъл. След това започнаха да спират други автомобили с други хора.

— Не знаеш обаче кои са.

— Не, а и не бях в състояние — и все още не съм — да започна да задавам въпроси.

— Каза ли на Певснер?

Мунц поклати глава.

— Защо не?

Кастило усети, че Мунц се колебае дали да му се довери или не.

— След като вече не съм шеф на ДРУ, не съм толкова полезен на сеньор Певснер като преди — отвърна накрая той. — Може дори той да е решил, че вече представлявам заплаха. Ако ме премахне, няма да има кой да отговаря на въпроси за него.

Кастило внимателно обмисли отговора си.

— За съжаление, Алфредо, това е истински проблем.

Мунц кимна.

— Не те попитах за рамото — продължи той.

— А аз не те попитах защо си отново в Аржентина.

— А защо не попита?

— Защото не бях сигурен дали ще ми кажеш. Дали ще ми Кажеш истината. Защо тогава да питам?

— Запиши си някъде, Алфредо, аз съм от добрите.

— Може и така да е, само че аз не го знам.

— Каж ми как е рамото.

— Преди два дни — по настояване на жена ми — отидох до апартамента на доктор Ромин. Помниш ли го?

— От Немската болница ли?

Мунц кимна.

— Той ми е приятел. Дължи ми няколко услуги. Не ми повярва, когато му казах, че пистолетът е гръмнал, докато съм го почиствал.

— Защо?

— Каза: *„Който и лекар да е извадил куршума, се е справил блестящо. Или е чужденец, или ти си бил в чужбина, когато си се прострелял. Тук нямаме конци, които се разграждат сами“*.

— Нали не си му казал какво се случи?

Мунц поклати глава.

— Той знае, че няма смисъл да пита. А и не иска да знае.

— Много съжалявам, че те раниха, Алфредо.

— Все се надявах, че вече си разбрал кои са онези копелета вредни — отвърна Мунц — и ще ми кажеш.

— Имам подозрения, но не мога да кажа нищо със сигурност.

— Аз мога и сам да се грижа за себе си. Безпокоя се за семейството си.

„И имаш пълното основание след онова, което мръсниците причиниха на госпожа Мастърсън“.

— Какво можеш да ми кажеш за парите? — попита Мунц.

— Какви пари?

— Хауърд Кенеди каза, че в сейфа на Лоримър имало много пари — уточни полковникът.

— Той питал ли те е за парите? — попита Чарли, неспособен да повярва.

Мунц кимна.

— Както виждам, Карл, има неща, които не можеш да ми кажеш — отбеляза Мунц.

— Кенеди спомена ли колко са парите?

— Не, но останах с впечатлението, че са много. Намерихте ли ги, след като ме простреляха?

Тъй като Кастило не отговори веднага, Мунц отново заговори:

— Тъкмо исках да ти кажа, че ще проявя разбиране, ако има неща, за които не можеш да говориш. Също така ще призная, че съм напълно отчаян, Карл. Става дума за семейството ми.

— Виж какво мога да направя, Алфредо. Мога да изведа семейството ти в Щатите, където ще сте в безопасност, докато открива кои са извършителите и се разправя с тях.

— Звучи добре, но аз нямам пари нито за самолетни билети, нито ще мога да издържам семейството си в Щатите.

— *Благотворителен фонд „Лоримър“* ще се погрижи — отвърна Кастило.

— Кой?

— В сейфа на Лоримър наистина имаше много пари — бяха нещо като облигации. Почти шестнайсет милиона долара. Искам да разбера откъде Кенеди е разбрал за тях. Както и да е, ние ги взехме. Прехвърлени са в Щатите. Аз се разпореждам с тях. Нарекох ги *благотворителен фонд „Лоримър“*. Ти и семейството ти разполагате с достатъчно пари, за да останете в Щатите колкото се налага.

— Можеш ли да го уредиш? Ще го направиш ли?

— Раниха те заради нас. Длъжник съм ти.

— Знаех, че рискувам, когато тръгнах.

— Длъжници сме ти — повтори Кастило. — Имате ли паспорти?

Мунц кимна.

— Нямаме визи. Можеш ли да уредиш визите?

— Без проблем.

„Ще ви уредя визи, дори ако се налага да се обадя на президента“.

— Аз няма да замина — заяви Мунц.

— Стига глупости, Алфредо.

— Приемам с огромна благодарност, Карл, но ще заминат само жена ми и дъщерите ми. Аз обаче няма да позволя на мръсниците да ме прогонят от Аржентина.

Кастило го погледна, без да каже и дума.

— Тук мога да съм ти от полза, Карл — продължи полковникът.
— Ще ти помогна да откриеш виновниците.

— Наистина можеш много да ми помогнеш. Нали разбираш в какво се забъркваш?

— Готов съм на всичко, което поискаш от мен — кимна Мунц.

Кастило посегна към ключа и запали автомобила.

— Къде отиваме? — попита Мунц.

— В един апартамент в „Белграно“ — отвърна Чарли. — В американската армия, *ti coronel*, на това му се казва „циркът е отново на път“.

Преди да излезе от паркинга и да се включи в движението на „Авенида Либертадор“, Кастило започна да размишлява.

„Господи, какво ще го правя Мунц в апартамента? И без това там се събраха прекалено много хора, а ще дойдат и още. Карлос, ти май не мислиш трезво. Че си скапан по понятни причини, е ясно, но в никакъв случаи не е извинение“.

Погледна през задния прозорец на „Черокито“ и включи на задна.

— Was ist los, Karl? — попита загрижен Мунц.

— Трябва да помисля за минутка, Алфредо — призна Кастило.
— Ако искаш, вярвай, но има хора, които са на мнение, че не мисля достатъчно.

Той изключи автомобила, извади пура, запали я и през следващите три минути сякаш не правеше нищо, освен да дими с пурата и да се вира като хипнотизиран в аления ѝ връх.

Накрая изпусна шумно дима, извади мобилния и натисна едно от копчетата за автоматично набиране.

Алекс Дарби се обади на второто позвъняване.

— Казал ли си на Сантини какво става?

Дарби нито се изненада, нито се обиди от това, че Чарли нито го поздрави, нито се представи.

— Прецених, че е редно — отвърна той.

— Искам да се видя с шефа ти — заяви направо Кастило. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Разумно решение. Искаш ли да присъствам?

— Затова попитах за Сантини. Предпочитам да се заемеш с имота.

— Добре.

— Можеш ли да вземеш сержант Кенсингтън и радиото с теб? Искам да свърша каквото е необходимо час по-скоро.

— Няма проблем.

— Къде е Юнг?

— Хауъл току-що се обади. Юнг би трябвало да е на „Хорхе Нюбъри“ след трийсет минути.

— Може ли някой — или Солес, или Сиено — да го посрещне и да го охранява навсякъде, освен където си в момента, през следващите два часа?

— Тук не се ли събрахме малко повече хора, отколкото трябва? — отвърна Дарби. — Солес ще свърши работа. Предпочитам Сиено да остане тук.

— Добре.

— Искаш ли да позвъня на нашия приятел и да му кажа, че отиваме? Боже, дори нямам представа дали е там.

— Не искам да ходя при него.

— Има ли някаква причина?

— Не искам аржентинската охрана да познае човека, с когото съм в момента.

— Ще му звънна и той ще измисли нещо. След малко ще ти се обадя.

— Кажу на Тор и Дейвидсън, че Кочиан не бива нито да напуска апартамента, нито да се обажда по телефона. За нищо на света.

— Добре. След малко ще ти звънна.

— Hola.

— Колко време ще ти трябва, за да стигнеш до къщата на нашия приятел на „Либертадор“? — попита Дарби.

— Дай ми трийсет минути.

— Той ще те чака на тротоара. Пътьом мини покрай офиса му.

— Спомена ли охраната пред него?

— Той разбра.

— Ще се чуем пак — отвърна Кастило, прекъсна разговора и се обърна към Мунц.

— Ще се преместя отзад — каза полковникът. — Когато приближиш, отбий някъде.

— Разбра ли за охраната?

Мунц кимна.

— Значи наистина работят за ДРУ.

— Някои от тях — призна Мунц. — Не знаех, че и Юнг се е върнал с теб.

— Аз го пратих обратно — обясни Кастило. — А снощи едно уругвайско ченге го е простреляло, докато се е опитвало да застреля някакъв тип, който искал да го бодне с инжекция кетамин. Онзи, както сигурно предполагаш, няма никакви документи и не може да бъде идентифициран.

— Значи са искали да го разпитат за парите. Какво друго стана в имението?

— Не е тежко ранен, Алфредо, мускулна рана на ръката. Благодаря ти, че попита.

— Ако беше тежко ранен, щеше да кажеш нещо — засече го Мунц.

Кастило поклати глава, запали и излезе на „Либертадор“. Този път се отправи към Буенос Айрес.

X

ЕДНО

Резиденция на посланика

На Съединените Американски Щати

„Авенида Либертадор“ и Кале „Джон Ф. Кенеди“

Палермо, Буенос Айрес, Аржентина

15:05, 8 Август 2005

Резиденцията на посланика бе внушителна стогодишна сграда на две пресечки от парка и грозната „модернистична“ сграда на посолството. Кастило изпълни заръката на Дарби да мине първо покрай офиса — което означаваше да отиде към посолството от Плас д’Италия. — С Мунц отново на задната седалка, спря на задния вход на резиденцията, вместо на парадния на „Авенида Либертадор“, която е с осем платна и движението е много натоварено.

Преценката на Дарби се оказа правилна. Кастило забеляза посланик Хуан Мануел Силвио на тротоара, пушеше пура и си приказваше приятелски с униформените полицаи и с наетата от посолството аржентинска охрана.

Когато Кастило даде мигач, за да покаже, че „Черокито“ има намерение да влезе в двора на резиденцията, двама от охраната бързо се приготвиха да проверят кой е.

— Hola, Carlos! — провикна се весело посланик Силвио.

Приближи се бързо до „Черокито“ и Кастило спусна прозореца няколко сантиметра. След това нареди на един от униформените полицаи да отвори вратата.

— Чаках те, Карлос — заяви Силвио. — Щом отворят, караш напред и завиваш зад ъгъла.

Нито един от полицаите не посмя да измести посланика, за да провери автомобила отвътре.

Портата се отвори и Кастило подкара, мина покрай богато украсената входна врата и зави. В същия момент се отвори някаква сервизна врата, оттам излезе Кен Лауъри, шефът по безопасността на посолството, и се приближи до джипа.

— Къде е пътникът, подполковник? — попита той.

— На задната седалка — отвърна тихо Чарли, след това повиши глас: — Имаш ли нужда от помощ, Алфредо?

— Само ми отвори вратата — отвърна Мунц.

Лауъри отвори и отстъпи настрани така, че никой да не може да вижда.

Мунц наведе ниско глава и бързо влезе в къщата.

Чарли го последва. След тях, Лауъри затвори вратата. Кастило забеляза, че са в коридор, който минаваше покрай кухня, която очевидно не се използваше.

— Приятно ми е да се видим отново, полковник Мунц — поздрави Лауъри на испански и протегна ръка. Мунц се намръщи, когато Кен я разтърси. — Какво има? Нещо с рамото?

— Не питай, Кен — побърза да се намеси Кастило.

„Очевидно Силвио не му е казал много. Дали изобщо му е казал нещо?“

— Извинявай! — смути се Лауъри и отдръпна ръце.

Влезе и посланик Силвио.

— Най-добре да вземем сервизния асансьор — предложи той и им даде знак да влязат в кухнята.

Асансьорът беше малък и стар.

— Едно време са го използвали, за да качват храна в апартаментите — обясни Силвио. — Сега се използва единствено когато има прием. Но ако някой реши да наднича през вратата, няма да види кой е вътре.

— Тони Сантини ще дойде ли? — попита Кастило.

— Всеки момент — отвърна Силвио, отвори вратата и изчака останалите да слязат.

— Благодаря ви, че ме приехте толкова бързо, господине — започна Кастило.

— Надявах се да наминеш... подполковник.

— Новините се разнасят бързо.

— При това ги разнасят високопоставени източници — обясни Силвио. — Тя ми каза, че президентът е останал много доволен от начина, по който си се справил тук. — Посланикът замълча, усмихна се и добави: — В дипломатията на това му се казва да споделиш информация.

Кастило се усмихна.

— Поздравявам те, подполковник — продължи Силвио. — Според мен повишението е напълно заслужено.

— Надявам се да не промените мнението си, господине, след като приключим разговора — отвърна Чарли.

Силвио ги поведе към хола и им махна да се настанят където си харесат.

— Господине, мога ли да поговоря с вас насаме? — помоли Кастило.

— Ела в кухнята — покани го посланикът и кимна към летящата врата.

— Кен — Кастило се обърна към Лауъри, — преди години бях адютант на един генерал, известен с пикантния си начин на изразяване. Та той ми каза, че когато кажеш на някого — на някой свестен човек — че няма достъп до секретна информация, е все едно да му кажеш, че някой е премерил члена му и е решил, че не става.

Лауъри се усмихна, ала по изражението му пролича, че няма представа какво следва.

Силвио се усмихна и поклати глава.

— В твоя случай — продължи Кастило — ще ти кажа само, че се съобразявам със заповедите на президента и всичко, което чуеш днес, е строго поверително. Аз ще си измия ръцете, като прехвърля отговорността на посланика.

Обърна се отново и погледна Силвио.

— Вие, господине, имате право да разкажете на господин Лауъри онова, което прецените, че трябва да научи.

— Разбирам — отвърна простичко посланикът.

Силвио махна към вратата.

— Благодаря ти, Чарли — започна Силвио, когато застанаха в най-отдалечения ъгъл на кухнята. — Лауъри е свестен човек. — Усмихна се и добави: — Щеше да се засегне, ако се оказеше, че някой е премерил члена му и се е оказало, че има още какво да се желае.

— Не съм сигурен, че постъпих правилно — призна Кастило. — Истината е, че не мисля достатъчно трезво.

— Струваш ми се изтощен — съгласи се Силвио.

— Наистина съм изтощен, а това е много опасно. Затова съм ви толкова благодарен, че се съгласихте да се видим...

— Секретар Кохън ми даде ясно да разбере — макар да не каза нищо направо — че ти командваш парада.

— ... защото имам нужда от съвета ви.

— Ще ти помогна с всичко, което мога, Чарли.

— Трябва да кажа нещо, преди да започнем. Не искам да ви повлека надолу с мен, ако цялата работа се скапе...

Силвио махна пренебрежително с ръка.

— С всяка изминала минута ми се струва все по-вероятно, че съм пред провал — довърши Кастило. — Затова ви давам дума и съм готов да се закълна на цяла купчина Библии, че ви казах съвсем малко — на практика почти нищо — от онова, което възнамерявах да направя и предстои да направя.

— Оценявам жеста, но защо не се справим с този проблем, когато му дойде времето? Защо си решил, че ще се провалиш? Всички, включително и аз, ти имаме пълно доверие.

— Прекалено много дини съм понесъл под една мишница, а ръцете ми не са достатъчно дълги — отвърна Кастило. — Така че онова, което имам намерение да направя — като имате думата ми, че ако се случи нещо, ще отрека да съм ви казвал подобно нещо — е да споделя с вас проблемите си и да ви помоля за съвет.

— Преди да започнем, искам да ми кажеш как е госпожа Мастърсън. Ами децата? Къде са? Кажете ми как са.

— Много добре. При семейството на господин Мастърсън са в плантацията им в Мисисипи. Досега ги охраняваха момчетата от „Делта Форс“. Днес или утре ще ги сменят пенсионирани войници от *Специалните части*, които са много добри. Мисля — господи, надявам се да съм прав — че след смъртта на Лоримър за тях вече няма заплаха. Госпожа Мастърсън не е нужна на никого, за да каже къде се намира Лоримър.

— Звучи логично — каза Силвио. — Ами специален агент Шнайдер? Тя как е?

— В болница във Филаделфия е с обездвижена челюст. Сигурно се пита защо не съм ходил да я видя.

Силвио поклати глава с много съчувствие.

— Сигурен съм, че ще разбере — опита се да успокои той Чарли.

— Дано да сте прав, господине — отвърна Кастило.

След малко Силвио продължи:

— А сега ми кажи онова, което си преценил, че можеш да ми кажеш, Чарли.

Кастило се замисли за момент и започна:

— Малко преди да дойда тук за пръв път, за да разбера каквото мога за отвличането на госпожа Мастърсън, се обадох на Ото Гьорнер, генерален директор на вестникарската верига „Тагес Цайтунг“ в Германия, за да му кажа, че ще пътувам...

Забеляза учудването по лицето на Силвио и обясни:

— Имам втора самоличност като Карл Госингер, кореспондент във Вашингтон на „Тагес Цайтунг“. Прецених, че най-добрият начин е да бъда възможно най-незабележим, за да изпълня мисията, възложена ми от президента, затова трябваше да се представя за Карл Госингер.

Кастило замълча за секунда, забелязал, че Силвио има още въпроси.

— Верига „Тагес Цайтунг“ е собственост на фирма „Госингер“. Моминското име на майка ми беше Госингер.

Посланикът изви вежди, но не започна направо. Вместо това каза:

— А въпросният човек знае ли с какво се занимаваш в действителност?

— По онова време само предполагаше. Сега вече знае със сигурност — призна Кастило. — Както и да е, попитах го — за да имам извинение да дойда тук като Госингер — дали иска да напиша нещо, да проуча нещо. Той ми разказа, че някакъв богаташ от Хамбург има намерение да извади „Граф Шпее“ от пристанището на Монтевидео...

Силвио отново изви вежди.

— За пръв път чувам.

— След това, макар и с нежелание, ми разказа, че вестникът работел над материал как германци прехвърляли тук парите, изкарани незаконно от „Петрол срещу храни“. Идеята била да ги скрият, както постъпили нацистите през Втората световна война. След това съжали, че е повдигнал въпроса, защото хората, които се занимавали с този материал, били убити и ме помоли да оставя цялата работа.

— След това дойдох тук, настана хаос и докато се занимавах със семейство Мастърсън, съвсем забравих какво ми беше казал Гьорнер за парите от „Петрол срещу храни“. След това президентът издаде указа.

— Нямах никаква представа къде да започна да търся хората, отговорни за смъртта на Мастърсън. Предполагах само, че има някаква връзка между него и брата на сестра му, дипломат в ООН, затова започнах оттам.

Силвио кимна.

— Заминах за Париж. Източникът ми там каза, че Лоримър бил посредник в „Петрол срещу храни“...

— Източник ли? — прекъсна го Силвио.

— Хауърд Кенеди, едно време важна клечка във ФБР, преминал в лагера на лошите, сега работи за Алекс Певснер.

— Това име ми е познато — призна Силвио. — А Певснер защо ти е казал? Предполагам, че едва ли би го направил без одобрението на Певснер или, по-точно казано, без Певснер да му нареди.

— Не е ли по-добре да знаете за Певснер и Кенеди колкото е възможно по-малко?

— Предполагам, че и за това ще отречеш, че си ми го казвал?

— Точно така — отвърна Кастило. — Добре. Певснер направи сделка с президента. Подава ни полезна информация — открих откраднатия „727“ с негова помощ, сам нямаше да успее — а президентът нареди на ФБР да спрат да го преследват, докато се съобразява с американските закони — същото важи и за Кенеди — нареди и на ЦРУ да не го закачат, независимо в коя страна се намира.

— Много интересно — каза Силвио. — Кой друг знае за тази сделка?

— Секретар Хол, секретар Кохън и посланик Монтвейл. Директорите на ФБР и ЦРУ знаят, че трябва да оставят на мира Певснер. За тях не съм сигурен какво знаят за сделката.

Силвио кимна, без да каже нищо повече.

Кастило продължи:

— Онова, което Кенеди ми разказа за Лоримър, бе потвърдено от представителя на ЦРУ в Париж. Той беше убеден, че Лоримър вече е нарязан на малки парчета, изхвърлени в Сена или Дунав. От Париж заминах за Фулда — да се видя с Гьорнер в „Тагес Цайтунг“ — и му

казах, че ми е необходима цялата информация за плащанията във връзка с „Петрол срещу храни“. Той ми даде всички материали, с които разполагаше, и призна, че Ерик Кочиан, издателят на „Тагес Цайтунг“ в Будапеща, разполага с по-подробна информация.

— Затова заминах за Будапеща и Кочиан, макар и с неудоволствие, ми даде информацията, с която разполагаше, но преди това ме накара да му обещаая, че няма да я предам нито на ЦРУ, нито на ФБР. Кочиан също бе убеден, че Лоримър е елиминиран.

— Когато се върнах — в Монтевидео — проверих каква информация е събрал Юнг. Той беше направил досие за Жан-Пол Бертран, ливанец, търговец на антики. Оказа се, че това всъщност е Лоримър, жив и здрав, покрил се в имението си. Затова организирах акцията за отвличането на Лоримър/Бертран, за да го репатрираме.

— Вече знаете какво се случи в имението. Нападнаха ни. Лоримър и един от хората ми бяха застреляни, а полковник Мунц бе ранен.

— Нападението не е ли било капан? — попита Силвио.

— Мислих и за това. Възможно е, но ми се струва, че е по-скоро съвпадение. Хората, от които бягаше Лоримър — а те са много добри — са го открили и са пристигнали в имението след нас.

— Сигурен ли си, че никой не им е подшушнал за операцията? Откъде взе хеликоптера?

— От Певснер.

— Певснер тук ли е? — учуди се Силвио. — В Аржентина?

— Ако не отговоря на този въпрос, можете да се закълнете с чиста съвест, че не знаете къде е, защото съм отказал да ви съобщя.

Силвио кимна.

— Смятай, че не съм задал този въпрос.

— Наложих се да го заплаша, че президентът ще сметне уговорката им за невалидна, ако не получи хеликоптера. А той държи на споразумението. ЦРУ много биха искали или те — или разузнавателна агенция на друга страна — да го пипнат и да го тикнат в затвора до края на живота му.

— Защо? — попита посланикът.

— ЦРУ са го използвали в разни операции, купували са оръжие от него. Никак не им се иска тези факти да излязат наяве. Не, Алекс

Певснер не ни е предал. Няма интерес от тази работа, а той много държи на интересите си.

Кастило понечи да каже нещо, спря и извади табакера с пури. Предложи на Силвио, той кимна, взе си и двамата запалиха. Бе очевидно, че и двамата мислят.

— Взехме всичко от сейфа на Лоримър — продължи най-сетне Кастило. — Имаше и облигации за почти шестнайсет милиона долара, пръснати в три уругвайски банки.

— Може ли да вметна нещо? — прекъсна го Силвио.

— Разбира се.

— Посланик Макгрори знае за парите. Теорията му е, че Лоримър е бил наркотрафикант. Значи парите са у вас?

Кастило кимна.

Дръпна от пурата, след това продължи:

— Ще отрека, че съм ви казал и това: посланик Монтвейл предложи, а президентът се съгласи, че Звеното за организационен анализ трябва да вземе парите и да ги използва за целите си. По-голямата част от сумата е в банка на Каймановите острови. Нарекох сумата „Благотворителен фонд «Лоримър»“.

Силвио се усмихна и поклати глава.

— Затова изпратих Юнг тук, да покрие всички следи — обясни Чарли.

— Разбра ли, че го простреляха?

Кастило кимна.

— Първо, летях до Париж, за да огледам апартамента на Лоримър — продължи той. — Бяха го претърсили и Второ бюро, и хора от ООН, и нашият човек от ЦРУ. Не открих нищо. След това заминах за Фулда, за да изясня нещата с Ото Гьорнер. Разказах му с какво се занимавам — и по чия заповед — и че искам да бъда освободен от обещанието да не показвам събраната информация на ЦРУ. След това заминах за Будапеща, за да накарам Ерик Кочиан да ме освободи от обещанието.

— Той нямаше нищо против, първо, защото неизвестни лица се бяха опитали да го упоят на моста „Франц Йосиф“ и тъй като не успели, го простреляли два пъти...

— Господи!

— В един след полунощ на следващия ден... — Кастило се замисли за миг, след това възкликна: — Господи, та това беше вчера!

— Вчера сутринта си бил в Будапеща? — попита учуден посланикът, неспособен да повярва.

Чарли кимна.

— В един вчера, непознати — този път бяха двама — се опитаха да убият Кочиан и да подпалят апартамента му, за да не остане и следа от информацията, която е събрал.

— Казваш „опитаха се“ — уточни Силвио.

— Ерик бе все още в болницата — обясни Кастило. — Аз спях в стаята за гости. Кучето на Ерик ме събуди. Вместо на Кочиан, попаднаха на мен и на .22 калибър със заглушител, който предвидливо бях взел от запасите на ЦРУ в посолството. Нито един от нападателите нямаше документи, но гаротата, която бяха използвали за човек от охраната на Кочиан, бе същата като гаротата, с която убиха сержант Кранц в имението. Затова реших, че си имаме работа със същите хора.

— А те кои са?

— Отначало си мислех, че са от бившето Щази или от Унгарска държавна сигурност, но вече не съм сигурен и нямам никаква представа за кого работят.

— А господин Кочиан и материалите му на сигурно място ли са? Ти взе ли ги?

— Изпратих копие с дипломатическа поща от Будапеща. Вече би трябвало да е във Вашингтон. Друго копие съм донесъл тук. Ерик Кочиан е в апартамента на „Авенида Арибенъос“.

— Довел си го със себе си? Как успяхте да пристигнете толкова бързо?

— Взех и него, и кучето, и бодигарда му, бивше унгарско ченге, прекарал известно време във Френския чуждестранен легион — разсмя се Кастило. — Май пропуснах да ви кажа, че ме сърбяха ръцете и *благотворителен фонд „Лоримър“* плати седем и половина милиона за един „Гълфстрийм III“. Полковник Торине и братовчед ми Фернандо го докараха в Будапеща, прекараха там около шест часа и тръгнахме насам. Затова съм малко уморен.

— Не ми е ясно как още си стоиш на краката — призна Силвио.

— Нищо чудно, че не мога да мисля трезво.

— Справяш се чудесно, Чарли. Какви са плановете ти?

— В момента Алекс Дарби се опитва да наеме една вила в „Майерлинг“, в Пилар. *Благотворителен фонд „Лоримър“* осигурява средствата. Кочиан е решил, че има връзка между „Майерлинг“ и германците — или по-скоро австрийците и унгарците — и участието им в скандала *„Петрол срещу храни“*. Не съм сигурен, но на Ерик рядко му се случва да греша.

— Исках да го настаня и да ги събера с Юнг, за да сравнят информацията, с която разполагат. Изпратиха ми заместник на сержант Кранц — мой приятел, старши сержант Джон Дейвидсън, който има огромен опит в охранителната дейност. Служили сме заедно в Афганистан.

— И той е довел ефрейтор Лестър Бradли, а аз нямам представа какво да правя с него. Просто ще го оставя с Дейвидсън. Дарби ще прехвърли сержант Кенсингтън и радиото в „Майерлинг“ веднага щом има как. Някой ще трябва да е около него по двайсет и четири часа. Лестър може да помага.

— Ами полковник Мунц? — поинтересува се Силвио. — Той ще работи ли с Юнг и господин Кочиан?

— Според мен на Юнг няма да му се иска да остане, след като го простреляха. Тук е мястото на полковника. — Той замълча. — Разбирате ли защо се притеснявам за всички дини, които съм нарамил?

— Засега всичко е наред, Чарли. Не си изпуснал нито една.

— Чакайте малко. И това ще стане — отвърна Кастило. — На това му се вика закон на неизбежността.

— Разкажи ми за полковник Мунц — усмихна се посланикът.

— Той е решил, че го следят. Не знае кой, но много се притеснява за семейството си — има жена и две дъщери — и ми се струва, че не е параноик.

— Той подозира — но не знае — че хората, които го следят, може и да работят за Певснер. А знае достатъчно за Певснер и е наясно, че всеки, който е научил повече, отколкото трябва за Певснер, всеки момент може да се сдобие с бенка в средата на челото.

Силвио не разбра веднага. След това се намръщи.

— Тъй като Мунц го раниха заради нас — обясняваше Чарли, — му казах, че ще го отведе със семейството му в Щатите, докато открием кои са виновниците и ги спрем. Ще им трябва виза.

— Няма проблем — отвърна Силвио. — Бюрократите се мръщят на властта на посланика, но въпреки това аз си оставам човекът, който има последната дума кой получава виза.

— Трябва да го направим още днес, а не съм измислил как да стане.

— Ще стане.

— Мунц не иска да замине. Исква да остане и да помогне да открием мръсниците.

— Зле ли е ранен?

— В рамото. Нямам представа дали може да използва оръжие.

— Защо точно днес? — попита Силвио.

— Защото, първо, в Щатите ме чакат още дини и, второ, трябва да поговоря с посланик Монтвейл колкото е възможно по-скоро.

— И той каза същото за теб. Тук имам обезопасена линия, така че, ако искаш, можеш да я използваш.

— Малко по-късно — отклони предложението Кастило. — Благодаря ви много, господине.

— За какво?

— Това е сигурно от умората, но откакто влязохме, се чувствам значително по-добре, направо в еуфория.

— Радвам се — отвърна Силвио. — Въпреки това ти препоръчвам, веднага щом приключим с Лауъри и Сантини, да си починеш малко. Всъщност много.

— В момента нямам време. Може да поспя на „Гълфстрийма“, докато пътувам за Щатите.

Силвио го погледна замислен.

— Каза, че ти трябва съвет. Все още ли го искаш?

— Да, господине.

— Каза, че си нарамил прекалено много дини, а ръцете ти не са достатъчно дълги.

Кастило кимна.

— Според мен се справяш чудесно, Чарли. Ако започнеш да изпускаш дини, то ще бъде от изтощение, не защото не успяваш да се справиш. Престани да се насилваш. Ти също имаш предел, макар да не искаш да си признаеш.

— Признавам го. И физически, и умствено, и още поне пет-шест от този вид.

— След като всички се настанят в „Майерлинг“ и семейството на Мунц е в безопасност в Щатите, не виждам защо да не си дадеш почивка от четирийсет и осем часа. Става ли?

— Трябва да се видя с посланик Монтвейл в мига, в който се появя в Щатите, а няма начин да отложа срещата с него с четирийсет и осем часа.

— Ето, това е доказателството, че си изтощен и ти е необходима почивка. Дори аз мога да измисля начин Да не го направиш.

— Как?

— Не му казвай, че утре заминаваш за Щатите. Кажу му, че ще се прибереш на следващия ден. Още по-добре, съобщи му за вдругиден.

— Искате да остана тук още четирийсет и осем часа ли? Не мога. Искам да изведа семейството на Мунц колкото е възможно по-скоро.

— Не ти предлагам да останеш още четирийсет и осем часа — отвърна Силвио.

Кастило срещна погледа му.

— Нали сте ми приятел? — попита той след малко.

— Иди във Филадельфия и виж как е специален агент Шнайдер. От онова, което видях, тя е единственият човек на света, който е в състояние да отклони мислите ти от поставената задача. Забрави всичко останало за четирийсет и осем часа, за да можеш да се заемеш отново след това с пълни сили.

— Би било добре да съм във форма за срещата с посланик Монтвейл. Ако не съм, то е истинско самоубийство. — Замълча за кратко и отново вдигна очи към Силвио. — Много ви благодаря.

Силвио кимна и го поведе към хола.

ДВЕ

Хони Сантини бе застанал край френския прозорец на изискания хол в резиденцията на посланика, когато Кастило и Силвио влязоха.

— Преди да започнем, Чарли — каза Сантини: — къде искаш Солес да пази Юнг? Нищо не каза по този въпрос.

— Те двамата къде са сега?

— Той се обади преди две минути. Обикалят. — Сантини посочи с ръка към река Плата.

Заводът за бутилиране на питейна вода на Буенос Айрес бе близо до реката, недалече от летище „Хорхе Нюбъри“, на пет минути от резиденцията на посланика.

Тъй като Кастило не отговори веднага, Сантини добави:

— Юнг няма търпение да те види. С него е още един агент от ФБР.

— Как така? — зачуди се Кастило на глас, след това побърза да добави: — В черен автомобил ли са?

Сантини поклати глава.

— В едно от беемветата на посолството. Не разполагаме с автопарк от черни коли, Чарли.

— Господин посланик, позволете ми да ги повикам тук — помоли Кастило.

Силвио кимна, посегна към телефона на една от малките масички и натисна някакво копче.

— Обажда се посланик Силвио — представи се той. — Господин Солес и още двама ще бъдат пред портата след няколко минути. Поканете ги в апартамента ми.

Кастило продължи да мисли на глас:

— Дано това, че не е сам, да не означава, че е по-тежко ранен, отколкото ми казахте.

Никой не отговори.

Сантини вече бе грабнал мобилния.

— Рикардо, елате в резиденцията. Охраната е уведомена, че идвате — каза направо той и прекъсна.

Юнг, Солес и „правният аташе“ Хулио Артигас влязоха в хола на посланика десет минути по-късно.

Поздравиха любезно посланик Силвио, Сантини, Лауъри, след това Юнг се приближи до Кастило.

Артигас остана изненадан, когато видя Чарли. *„Господи, той не е по-възрастен от мен. И той нарежда какво да се прави“.*

— Добре ли си, Дейв? — попита Кастило.

— В много по-добра форма от „Блейзъра“ съм, майоре — отвърна Юнг. — Надупчен е поне на шест места.

Кастило веднага забеляза настроението на Юнг.

„Не е нацупен. Много се страхувах, че ще прави фасони. Не искаше да идва тук, дойде и го простреляха.“

Мислех, че вече съм в черния му списък. А ми се струва дори весел. Да не би да са го натъкнали с обезболяващи и успокоителни?“

— А господинът кой е? — попита Чарли и посочи Артигас.

— Хулио Артигас, майоре — отвърна Артигас. — Аз съм аташе по правните въпроси в Монтевидео.

Кастило му подаде ръка.

— Какво ви води в Буенос Айрес, господин Артигас?

Погледите им се срещнаха и Артигас веднага прецени.

„Този е непоклатим, човек с характер“.

— Аз го накарах да дойде, майоре — отвърна Юнг.

Кастило го погледна изви вежди.

— Артигас сам е разбрал какво става, майоре — продължи Юнг.

— А какво става? — попита Кастило.

— Подполковник... — започна посланик Силвио.

Кастило забеляза, че Юнг едва сега научава за новия му чин.

— Господин Артигас е ходил в имението заедно с уругвайската Национална полиция — продължи Силвио. — Той е... запознат е с... със случая още от самото начало.

— Беше заедно с главен инспектор Ордьонес, когато той пи отведе двамата с Хауъл в имението — уточни Юнг.

— А вие с Хауъл... колко сте му казали?

— Нищо, но той вече сам се бе досетил, май... всъщност посланикът „подполковник“ ли те нарече?

— Да — потвърди Силвио.

— Поздравления — отвърна Юнг. — Напълно заслужено.

„Този е надрусан, помисли си Кастило. Няма друго обяснение. Май искрено се зарадва.“

— Благодаря — отвърна Кастило, докато Юнг енергично разтърсваше ръката му.

— Какво ти дадох за болката, Дейв? — попита Кастило.

— Нищо. Аз обаче реших да изпия два аспирина.

„Направо не е за вярване“.

— Артигас, ти си проблем, какъвто не очаквах да се появи — призна Кастило. — Господин посланик, позволете да използвам обезопасената ви линия.

— Разбира се — кимна Силвио. — Намира се в сбутаната стаичка, която евфемистично наричам кабинет.

ТРИ

— Господине — обърна се Кастило към Силвио, — ако имате обезопасена линия с Белия дом, никой в посолството няма да разбере, че съм тук.

— Трябва да мина през оператора на Държавния департамент.

— Те ще ви превключат.

Силвио вдигна слушалката с дебел кабел.

— Обажда се Силвио. Свържете ме по обезопасена линия с централата на Държавния департамент, ако обичате. — Свързването отне около двайсет секунди. — Обажда се посланик Силвио. Бихте ли ме свързали по обезопасена линия с Белия дом?

Подаде слушалката на Кастило.

— Ще те оставя сам.

— Останете, ако обичате — помоли Чарли.

Силвио кимна.

— Белият дом.

— Обажда се подполковник Кастило. Бихте ли ме свързали с посланик Монтвейл по обезопасена линия?

— Обезопасената линия на посланик Монтвейл — прозвуча познат глас.

— Обажда се подполковник Кастило, господин Елсуърт. Бихте ли ме свързали с посланика?

Десет секунди по-късно Монтвейл се обади:

— Здравсти, Чарли — каза сърдечно той. — Надявах се да ми се обадиш. Как върви при теб?

— Много неща се случиха, господин посланик. Може ли да ви разкажа набързо, а когато се върна във Вашингтон, ще разберете и подробностите?

— А това кога ще стане, Чарли?

Силвио срещна погледа на Кастило.

— Надявам се, късно следобед вдругиден. След това ще са ми необходими още двацет и четири часа.

— Виждам, че си много зает.

— Така е — потвърди Кастило. — В Будапеща направиха опит да отвлекат източника ми. Тъй като бе неуспешен, се опитаха да го убият. Ранен е на две места. На следващия ден опитаха да го убият в апартамента му, а след това да подпалят жилището, с надеждата събраната информация да изгори. И този опит бе неуспешен.

— Той нали е добре?

— Да, добре е. Материалите му са на път към Вашингтон, може би дори са пристигнали.

— Кога ще мога да ги видя?

— Щом пристигнат, когато пожелаете. Струва ми се, че ще трябва да ги превода. А не мога да го направя, преди да се върна във Вашингтон.

— А това ще стане след няколко дни, нали така?

— Ще стане веднага щом се прибера, господин посланик.

— Човекът ти на сигурно място ли е в Будапеща?

— Взех го със себе си в Аржентина.

— Хубаво нещо се оказват личните самолети, нали?

— А, значи вече знаете?

— Дочувам разни неща оттук-оттам. Знаеш как е, Чарли. Това го научих от майор Милър. Наложих се да му напомня, че си ми дал дума да ме държиш в течение. Затова пък той не ми каза накъде си тръгнал от Будапеща. Трябваше сам да науча.

— Да научите или да предположите?

— Първо предположих, след това потърсих потвърждение. Случайно да си се виждал с посланик Силвио или с Алекс Дарби?

— Обаждам се от резиденцията, господине. Посланик Силвио е при мен. Господин Дарби е отвън.

— Как е господин Юнг? Успя ли да свърши онова, заради което го беше изпратил, преди да го нападнат автокрадците?

— Значи и за това знаете?

— Секретар Кохън бе така любезна да ми позвъни и да ми съобщи, че посланик Макгрори ѝ е позвънил, за да ѝ съобщи. Струва ми се, че в онази част на света престъпността е излязла от контрол.

— Юнг е при мен, господине. Не е тежко ранен. Предполагам, че е свършил онова, заради което го изпратих, в противен случай щеше да каже нещо. Сигурно ще го върна с мен в Щатите.

— И какво ще прави тук?

— Ще търси някаква връзка в информацията, която ще му дам.

— И източника ли ще доведеш?

— Него ще го настаня в безопасна квартира тук, която е наета с парите от *благотворителен фонд „Лоримър“*, и ще го оставя да систематизира информацията, с която разполага, материалите на Юнг и всичко останало, което успея да му осигуря.

— *Благотворителен фонд „Лоримър“* ли каза? Много ми допадна — отвърна Монтвейл. — Не че си търся похвали, но помниш ли кой е виновникът за създаването на този, така наречен, фонд?

— Ще ви бъда вечно задължен, господине.

— Мога ли да направя нещо за теб, Чарли?

— Благодаря ви, че попитахте, господине, тук има един агент на ФБР, *„правен аташе“* от посолството в Монтевидео, казва се Хулио Артигас, който ще бъде повече от помощ на посланик Силвио, отколкото на посланик Макгрори. Можете ли да уредите прехвърлянето му?

— Каква е тази работа?

— Той, съвсем сам, е намерил отговорите на всички въпроси, които посланик Макгрори е задавал.

— А някой друг може ли да стигне до същите отговори?

— Надявам се, не. Мисля, че не.

— Ще поговоря с директор Шмит веднага щом ми остане време.

— И днес ще свърши работа, господине. А ако стане веднага след като приключим разговора с вас, ще е най-добре.

— Значи е важно, така ли? Смятай, че е свършено. Би ли ми продиктувал името по букви?

Кастило го продиктува.

— Записах.

— Това е всичко, господине, докато се върна във Вашингтон. Тогава ще ви запозная с подробностите.

— Колкото по-скоро се върнеш, толкова по-добре.

— Слушам, господине.

— Все още имаме работа с гърмящите куфарчета. Да знаеш, че доста ме притесняват.

— Знам, господине. И мен. Ще се върна възможно най-бързо.

— Радвам се, че се обади, Чарли.

— За мен е винаги удоволствие да разговарям с вас, господине — отвърна Чарли и затвори. Когато телефонистката се обади, той съобщи, че е приключил. След това върна слушалката на мястото ѝ.

Погледна посланик Силвио.

— Посланик Монтвейл ми осигури всичко, от което се нуждаех — заяви той. — Нямахте пратене по линията. Защо всички тези подробности ме карат да се притеснявам?

Посланик Силвио се усмихна.

— Чакат ни в хола — напомни той на Чарли.

ЧЕТИРИ

Артигас, Солес, Мунц, Сантини и Юнг си говореха тихо, отпуснали се на канапетата. Щом Кастило и посланик Силвио влязоха, те наскочаха. Изражението на Артигас напомни на Кастило, че бе нарекъл аташето „неочакван проблем“, преди да се свърже по обезопасената линия с Монтвейл.

„Знае, че съм разговарял с някого за него. Изражението му е на загриженост, той не се страхува. Притеснен е какво е казал за него всезнайкото Кастило, но не е никак уплашен.

Знае, че не е направил нищо нередно, защо да се страхува?

Този тип ми харесва. Да го видим колко е умен“.

— И така, Артигас — каза Кастило, — защо не ни кажеш какво си разбрал за събитията в имението?

На Артигас не му стана никак приятно.

— Добре, господин Артигас — намеси се посланик Силвио. — Онова, което кажете, няма да излезе от тази стая, а за подполковник Кастило и за мен е много важно да сме наясно колко поверителна информация сте успели да разгадате.

— Добре, господине — съгласи се Артигас и започна ясно и точно да излага подозренията си, до какви заключения бе стигнал, как и защо.

„Този е невероятно умен. Досетил се е за всичко, което се случи, освен, разбира се, кои са нинджите и откъде са се взели. Това никой не знае.

Лошото е, че след като той се е досетил, някой друг агент на ФБР може да стигне до същите изводи“.

— Колко от казаното сте обсъждали с друг? — попита Кастило.
— Питам за агенти на ФБР. Или с някой друг.

— С никого, господине.

— Сигурен ли сте? — попита настоятелно Кастило.

— Да, господине.

— Артигас, прехвърлен си от посолството в Монтевидео в посолството тук — заяви Кастило.

„Какво? Мили боже!“, помисли си Артигас, след това попита:
— Кога ще стане?

Кастило си помисли: „Няма «Ама как?», нито пък «Защо?», нито пък «Аз нямам ли право на мнение?», нито дори «Кой нареди?». Единствено «Кога ще стане?»“

— Веднага — уточни Кастило. — На посланик Макгрори ще бъде съобщено, че си прехвърлен. Ако някой те пита, ще казваш, че нямаш никаква представа.

— Лесна работа — съгласи се Артигас. — И без това нямам никаква представа какво става.

— Юнг и Хауъл споменаха ли нещо за президентски указ? — попита Кастило.

— Да — отвърна Артигас, усмихна се и поклати глава. — Разговорът беше „хипотетичен“, подполковник. След това ме уведомиха, че ще отрекат да са провеждали подобен хипотетичен разговор с мен.

Кастило се разсмя. Посланик Силвио се усмихна.

— Седнете, господа — покани ги Кастило. — Настанете се удобно.

След като всички седнаха, Чарли продължи:

— Добре, сегашният ни разговор не е хипотетичен, Артигас. Отсега нататък всичко, което аз — или който и да е, свързан с операцията — ти каже, е строго секретно по заповед на президента.

— Слушам, господине.

— Съществува президентски указ. С него е създадено Звеното за организационен анализ, секретно отделение към Вътрешна безопасност. Аз съм шефът. Мисията ни е да...

Десет минути по-късно Чарли завърши лекцията:

— Докато не ти наредя друго — аз, не друг, а лично аз — ти си част от 300. — Усмихна се и добави: — Дойде моментът, в който се задава въпросът: „Имате ли въпроси?“ Няма да ти дам такава възможност.

„Само че аз имам няколкостотин въпроса“, каза си Артигас, след това попита:

— Нито един въпрос ли?

— Един-единствен — разреши Чарли.

— Какво ще правя?

— Добър въпрос. Докато не реша, ще помагаш според уменията и знанията си при разрешаването на непрекъснато възникващите дребни проблеми.

— Какви проблеми? — усмихна се Артигас.

— Вече изразходва въпроса си — срязва го Кастило.

След това погледна останалите и продължи:

— Най-важният ни проблем е да изведем семейството на полковник Мунц от страната. Трябва да стане бързо, без никой да ни забележи. — Той замълча. — Господин посланик, с цялото си уважение ви предлагам да си намерите някакво друго занимание.

— Няма да стане, подполковник — заяви Силвио. — Отдавна вече прецених, че или съм вътре, или не. Може да съм ви от помощ.

— Сигурен ли сте, господине?

Силвио кимна.

Кастило сви рамене.

— Тони, Алфредо разказа ли ви за хората, които го следят? — попита Кастило.

— Аха.

— Добре тогава, да подходим като военните, тоест по старшинство. Тъй като ти си старшият сред нас, Тони, кажи ни как да постъпим.

— Трябват ми всички факти, Чарли, а ми се струва, че не ги знам — отвърна Сантини.

— Какво искаш да разбереш?

— Твоят рускоговорещ приятел — продължи Сантини. — Каква е неговата роля в цялата работа?

— И руски, и още поне шест езика — уточни Чарли. — Питаш ме за Алекс Певснер, нали?

— Руският трафикант на оръжие ли? — намеси се Кен Лауъри. — Господи, преди няколко дни получих съобщение на Интерпол, че го издирват — за контрабанда, струва ми се. Той има ли нещо общо с нашия случай?

„И аз видях съобщението на «Интерпол», помисли си Артигас. И още десетина други, на други агенции. Този тип е кофти работа. А се води приятел на Кастило!“

Чарли кимна.

— Въпросът е доколко и как е свързан?

— Той тук ли е? В Аржентина ли е? — развълнува се Юнг.

— Ще ви кажа възможно най-малко за Певснер — заяви Кастило.

— Всъщност от този момент нататък ще го наричаме с кодово име *Путин* и когато става въпрос за него, ще използваме единствено и само това име. Разбрахме ли се?

Мъжете закимаха, някои отговориха с „*Разбрано, господине*“.

— Ами приятелят на Путин? — продължи да пита Юнг. — Моят бивш приятел? За него ще има ли кодово име?

— Да — отвърна Чарли. — Как ви се струва *Шмит*!

Артигас изви вежди, когато чу името на директора на Федералното бюро за разследване.

— След като изгорих всички мостове за връщане назад — сви рамене Юнг, — нямам нищо против.

Артигас се зачуди: „*Това пък какво трябва да означава?*“

— Добре. Кенеди е вече *Шмит* — кимна Кастило.

„*Имаше една заповед на ФБР да се проследи и установи местоположението на бивши агент Хауърд Кенеди, но без да бъде закачан*“, мислеше Артигас, след това изрече мислите си на глас и добави: „*Това известно ли ви е?*“

— Подозирах, че има подобно нещо — призна Кастило.

— За същия човек ли става въпрос?

Чарли кимна.

— А ти си работил с него, така ли, Юнг? — продължи да разпитва Артигас.

Юнг кимна с неудобство.

— Дейв, ти кога реши, че мостовете са изгорели? — попита Кастило.

— Преди два дни — призна агентът. — Все още не съм сигурен дали ги изгорих сам или ти ги изгори вместо мен, но в момента горят с ярки пламъци.

— Как се чувстваш?

— Важното е ти какво мислиш по въпроса.

— Радвам се, че си с мен, ако питаш за това.

— И аз се радвам, подполковник — отвърна Юнг.

„Нито е надрусан, нито е прекалил с хапчетата. Какво го е накарало да обърне нова страница?“

Кастило вдигна палци към Юнг.

— Добре — заговори Сантини. — Алфредо мисли, че го дебнат хора на Путин. Според мен можем да приемем този вариант. Следователно можем да предположим, че и нинджите са изпратени от него. Алфредо мисли, че и ДРУ може да са изпратили хора по петите му.

— Да обсъдим този въпрос — предложи Кастило. — Кажете, Алфредо, наистина ли мислиш, че ДРУ са пратили хора да те следят?

— Аржентинското правителство иска да забрави — всички да забравят — какво се случи с господин Мастърсън — обясни Мунц. — Разбрали са какво се е случило в Уругвай и не искат да бъдат изненадани с подобно неблагоприятно развитие на нещата. Няма представа какви са отношенията ми с Але... с Путин и дали изобщо имам нещо общо с него. Аз държах Путин под око по нареждане на ДРУ.

— Те знаят ли, че той е в страната, полковник? — попита посланик Силвио.

— Аз го открих — отвърна простиичко Мунц.

— Знаеш ли защо не реагират на съобщенията на „Интерпол“?

Вместо отговор, Мунц потри палеца и показалеца на дясната си ръка.

— Беше ми казано да го държа под око — обясни той. — Правителството щяло да вземе решение какво да прави с него допълнително.

— Има ли шанс да го арестуват? — попита Силвио.

Мунц поклати глава.

— Ако наистина е бил толкова щедър, колкото предполагам, ако се вземе решение да бъде задържан и предаден на някоя от разузнавателните агенции, преди да действат, ще го предупредят и ще му дадат достатъчно време да се изтегли. — Замълча и погледна Кастило. — На въпроса ти, Карл, мен ме следят, за да са сигурни, че няма да ги изненадам с нещо, което не са предвидили.

— Ясно — отвърна Чарли, остана замислен няколко минути, след това попита: — Ако някой се опита да те ликвидира или да отвлече семейството ти, докато ДРУ те следят, какво ще стане?

— Тъкмо това ме притеснява, Карл — призна Мунц. — Иска ми се да мисля, че на ДРУ им е казано да ме защитават — не само мен, цялото семейство — и че в ДРУ са ми останали достатъчно приятели, които независимо от заповедите, ще ми се притекат на помощ. Само че може и да не стане така. Затова съм ти безкрайно благодарен, че ще ги изведеш от страната.

— По този повод, Чарли — обади се Сантини, — искам да ти кажа, че ДРУ вкарват в компютър всички, които влизат и излизат от страната.

— Много ли трудно ще бъде да ги вкараме в Уругвай? — попита Кастило. — Ако е възможно, ще ги вземем в Караско с „Гълфстрийма“. Предполагам, че ДРУ не следи влизащите и излизащите от Уругвай, нали, Алфредо?

„Гълфстрийм ли? Господи, той разполага със собствен самолет“, мислеше си Артигас.

— Имаме... извинете, ДРУ има — поправи се Мунц, сетил се, че вече не е шеф на ДРУ — споразумение с уругвайските имиграционни власти да проверяват списък с имена, които им дава ДРУ, и ако някой се появи, те съобщават веднага. Не вярвам името ми да е в този списък.

— Не знам дали ще бъде тайно или не, подполковник — обади се Артигас, — но ако отиват в Уругвай, не се налага да минават паспортен контрол. Показват единствено лична карта, за да се качат на самолета или на ферибота. Дори не им записват имената.

— Той е прав, Чарли — намеси се Сантини.

— С ферибота е по-добре — обади се Мунц.

— Добре, значи ще действаме по следния начин — реши Кастило. — Първо им слагаме визи в паспортите, много дискретно, с...

— Петгодишна виза — уточни посланик Силвио. — Дайте ми паспортите, полковник Мунц, аз ще се погрижа за останалото.

— Благодаря ви — отвърна Мунц.

— Първо визите, след това ги качваме на ферибота — довърши Кастило. — Ами после?

— Трябва да се върна в Уругвай — призна Юнг. — Също и Артигас, за да се направи на безкрайно изненадан, когато Макгрори му събщи, че го прехвърлят тук. Един от нас, може и двамата, ще ги придружи на ферибота.

— Защо ще ходиш в Уругвай? — попита Кастило.

— Трябва да взема тялото на Лоримър от погребалния агент и да го откарам на летището.

— Господи, съвсем забравих за него — призна Кастило, след това се усети какво е казал и поклати глава. — Господин посланик, ето го поредния пример, че не разигравам всички петдесет и две карти в тестето.

— Това просто доказва, подполковник, че си забравил за репатрирането на тленните останки на господин Лоримър.

Кастило изви вежди и се обърна към Юнг.

— Разкажи ми, Дейв.

— Ковчегът ще бъде качен на полет на „6002“ в девет и пет утре вечерта. Можеше да замине и днес, но тялото не бе готово.

— Как така? — учуди се Кастило.

— Страхувах се, че бащата на мръсника може да поиска да отвори ковчега. В Британската болница бяха оставили тялото в ужасен вид. Затова взех дрехи от имението и накарах погребалния агент да го облече и да го зашие по-добре, отколкото в болницата след аутопсията.

— Искрено се радвам, че сте го сторили, господин Юнг — обади се посланик Силвио.

— Щеше да е още по-хубаво, ако не наричаше мъртвия „мръсник“ — обади се и Кастило.

Юнг го погледна, не обърна никакво внимание на забележката и продължи:

— Самолетът спира на „Езейза“, после в Маями. Там ще прехвърлят ковчега на друг полет — някъде съм записал номера на полета, ако прецените, че информацията е важна и заминава за Ню Орлийнс.

— И ти пътуваш с него — добави Чарли.

— Искан да поговорим по този въпрос — вдигна глава Юнг. — Предпочитам да остана тук.

„Господи, помисли си Чарли. Той наистина се е обърнал на сто и осемдесет градуса.“

— Ако не придружиш тялото — обясни Кастило, — посланик Макгори — а и други — ще заподозрат, че си дошъл тук с различна цел, не да репатрираш тленните му останки. Затова заминаваш.

— Слушам, господине.

„Той наистина е разочарован“.

— Ще останеш и за погребението. Не се знае кой може да се появи. — Замълча и погледна Сантини. — Тони, има ли начин да помолим Тайните служби да снимат номерата на автомобилите, които ще бъдат на погребението? Още по-добре хората.

— Няма проблем. Кого търсим? — попита Сантини.

— Трябват ни имена и адреси — и снимки, стига да стане дискретно — за да попълним базата си данни — обясни Кастило. — Всичко, което може да ни бъде от полза. В момента разполагаме само с данни.

— Веднага ще се обадя — обеща Сантини.

— След това, Дейв — продължи Кастило, — ако все още искаш да се върнеш, ще направим нещо по въпроса.

Пролича, че Юнг е доволен.

„Поздравления, подполковник Кастило. Спомни си значи какво гласи едно от правилата: Когато има възможност, не покосявай ентузиазма на хората“.

— Накратко, какво остава да направим? — попита Сантини. — Паспортите и какво друго?

— Брашното за палачинки и кленовия сироп — напомни му Кастило.

Артигас помисли, че не е чул. *„Какво?“*

— Ясно — кимна Сантини. — Какво да ги правя?

— Къде са в момента? — попита Чарли.

— В багажника на служебното беемве — отвърна Солес.

— За Путин са — обясни Чарли. — Обещах да му купя.

Артигас не можеше да повярва. *„Обещал е брашно за палачинки и кленов сироп на главореза Александър Певснер?“*

— Ще ми кажеш ли какво става, Чарли? — любопитства Сантини.

— Алфредо, има ли начин да се разбереш с жена си, без да звъниш у вас?

Мунц кимна.

— Мога да ѝ се обадя и да ѝ кажа нещо съвсем незначително, което е сигнал да отиде до телефонната будка на ъгъла до нас.

— Тя ще направи ли каквото трябва, без да задава въпроси?

— По принцип няма начин — усмихна се Мунц. — Но при тези обстоятелства... — Замълча. — Тя знае, че не съм се прострелял, докато съм си чистел пистолета. И тя е забелязала автомобилите.

— Ами дъщерите ти?

— Те ще направят, каквото им каже майка им.

— Прocéдираме по следния начин — започна Кастило. — Когато се обади от уличния телефон, й казваш да вземе момичетата, паспортите — и абсолютно нищо друго, това е най-важното — и да вземе такси до „Юнисентър“. Там има ли къде да се видите?

— При заведенията за бързо хранене — отвърна Мунц. — Или в подземния гараж.

— При заведенията е по-добре — реши Кастило. — Ще те откарам там и ще те вмъкна вътре, както те измъкнах. Ще се видиш с тях при заведенията за бързо хранене. С Рикардо, Юнг и Артигас ще те последваме. Трябва да намериш начин да ни покажеш и на трите, за да знаят, че сме от добрите. Като вземеш паспортите...

Мунц вдигна ръка и Кастило замълча.

Полковникът се замисли за момент.

— Дотук добре, Карл. Продължавай.

— След това ги пращаш да пазаруват — продължи Чарли. — Да си купят бельо, каквото им е необходимо за два или за три дни. Никакъв багаж. Само пликосе от магазините.

— Няма ли да се връщат в апартамента? — попита Мунц.

— Не. Хващат такси до ферибота и пристигат там не по-рано от десет минути, преди да...

— Има ферибот в девет и половина — сети се Мунц. — Пристига в Монтевидео към един след полунощ. Значи трябва да са там в девет и петнайсет. Като знам какво е движението, трябва да тръгнат от „Юнисентър“ не по-късно от девет и половина. — Погледна часовника си. — Сега е шест без десет. Трудничко ще им бъде, но ще смогнат. Ами после?

— Артигас ще вземе такси до ферибота веднага след като семейството ти го види. Така ще може да купи билети, а Юнг, който остава в „Юнисентър“ с тях, ще ги последва с друго такси до ферибота. Артигас ще ги чака с паспортите и билетите. Така семейството ти ще вижда познати лица и няма да се притеснява толкова. Дватамата ще останат с тях, докато са в Уругвай.

— Няма ли аз да ги закарам? — попита Рикардо Солес.

— Ти ще вземеш паспортите, ще ги донесеш тук, за да им се сложат визи, и ще ги върнеш на Артигас на спирката на ферибота.

— Ясно.

Кастило продължи:

— Алфредо ще се качи в колата си — оставил я е на паркинга на „Юнисентър“ — и ще отнесе на *Путин* брашното и кленовия сироп...

Артигас реши; *„Брашно и кленов сироп трябва да са кодови имена за нещо — нещо, за което не искат да ми кажат. За какво ли става въпрос?“*

— Ще каже на *Путин*, че съм му позвънил, че сме се срещнали в „Юнисентър“ и съм му дал брашното и сиропа и съм го помолил да му ги отнесе. Освен това ще подметне, че или довечера, или утре пътувам за Щатите.

Мунц кимна.

— Ще го следвам на тръгване — май ми трябва оръжие — Тони?

— Случайно нося един резервен „Глок“ в куфарчето — отвърна Сантини.

— Ще чакам Алфредо на паркинга на супермаркета близо до бърлогата на *Путин*. Нали знаеш за кое място говоря, Алфредо?

Мунц кимна.

— След като Мунц занесе брашното и сиропа на *Путин*, ще се прибере в апартамента си, а аз няма да ги изпускам от поглед. Оставя колата в гаража, качва се у тях, пали лампите, гаси ги, излиза и отива при будката на ъгъла. През това време, не знам как, но трябва да намери начин да се качи на задната седалка на „Черокито“, без никой да го забележи, и аз ще го откарам в апартамента на „Арибенъос“.

— Какъв е този апартамент? — попита Мунц.

— Там ще спиш довечера — обясни Кастило. — Утре, стига всичко с наема да е наред, ти заедно с Ерик Кочиан, Макс и бодигарда на Кочиан, без никой да ви види, отивате в безопасната квартира в „Майерлинг“ в Пилар.

— Кой са тези хора? — попита Мунц.

— Единият е Ерик Кочиан. Журналист е. Събрал е много материали, които ми се иска да прегледаш и да кажеш дали намиращ някаква връзка.

— Аз не обичам много журналистите — заяви Мунц. — Защо му трябва бодигард?

Кастило наклони глава на една страна.

— Тази седмица се опитаха да го убият два пъти. Освен това се опитаха да му сложат инжекция фенотиазин. Бодигардът ще ти допадне. Едно време е бил инспектор в полицията в Будапеща, а преди това е служил във Френския чуждестранен легион.

— Говорят ли испански?

— Немски и унгарски.

— А третият? Макс... какъв го каза?

— Макс Бувие — ухили се Кастило. — Той не говори много.

— Още един бодигард ли, Карл?

— И то какъв — кимна Кастило.

— Стига, Чарли — поклати глава Сантини. — Алфредо, бъзика те. Макс е куче. Огромно куче.

Мунц погледна Кастило.

— Не съм те излъгал. Сецам се за нещо важно. Имам намерение да преместя Кочиан в апартамента във „Фор Сийзънс“. Той е на осемдесет и отгоре, има две дупки от 9 мм куршуми и е летял чак от Будапеща. Но за Макс не мога да направя нищо. Налага се да остане в апартамента. Никак няма да му се понрави.

— Остави кучето в апартамента — предложи Солес.

— Няма начин. Той не се отделя от Кочиан. Беше до него дори в болницата в Будапеща.

— Та в тази връзка — сети се Сантини. — Какво ще правим със семейството на Мунц в Монтевидео, докато ги качите на „Гълфстрийма“?

— Алфредо ме заведе в един изключителен хотел в Караско... — започна Кастило.

— Аз те изпратих там — напомни му посланик Силвио. — „Белмонт Хаус“. Ще се обадя да запазят апартамент.

— Не — спря го Чарли. — Така ще бъдете замесен. Не искам да става така. Аз ще позвъня. Ще се наложи да ги накараме да запазят стаята дори ако фериботът пристигне след един.

— А къде ще Настаним семейството на Мунц в Щатите? — попита Сантини. — Във Вашингтон ли?

„Господи, дори не се бях сетил за това!“, помисли си Кастило.

— Не и отначало. Първо ни трябва нещо на забутано място.

— Карлос — обади се Солес. — Ранчото.

— Първата ми мисъл беше да ги отведем в плантацията, защото там и без това има хора, които охраняват семейството на Мастърсън, но очевидно не е много разумно.

— Когато доня Алисия ми изпрати имейл, за да ми съобщи за повишението ти, тя каза, че тъкмо се връщала от ранчото и било толкова горещо, че нямала намерение да се върне до ноември.

Кастило се разсмя.

— През август е доста горещо. Добре, аз ще звънна на Abuela да й кажа да не припарва там до второ нареждане. Тони, можем ли да изпратим хора от Тайните служби, докато уредя нещо по-подходящо за семейството на Алфредо?

— Ти можеш, Чарли — отвърна Сантини и посочи към кабинета, където бе телефонът с обезопасена връзка.

Артигас си помисли: *„Ранчото? Доня Алисия? Abuela? За бога, на испански Abuela означава баба. Тези хора за всичко ли имат кодово название? Аз как да разбера за какво става въпрос?“*

— Добре — съгласи се Кастило. — Веднага ще се заема. Ще се обадя на доня Алисия и Милър още сега. В това време си разменете номерата на мобилните. Когато се наложи да ги използвате, не забравяйте кодовите названия. Не сме измислили кодово название на семейство Мунц. Какво ще кажете за „Майка“?

— Поне се помни лесно — отвърна сухо Сантини. — Дай ми мобилния си, Чарли, за да запиша номерата на останалите.

Кастило му подаде апарата и погледна посланик Силвио, за да получи разрешение да използва обезопасената линия.

Силвио го разбра веднага и кимна.

— Разбира се.

— Оказа се много по-лесно, отколкото си мислех — заяви Чарли, когато се върна при останалите.

Погледна Сантини.

— Джоел беше там. Каза, че нямало проблем, и ми даде номер, на който да позвъня, когато разберем в колко ще пристигнат в ранчото. Хората ще са там. Предаде много поздравя.

Сантини кимна.

Кастило се обърна към Солес.

— Доня Алисия ти изпраща целувки. Накара ме да обеща да си почина, докато трае „събитието“ в ранчото.

Солес кимна.

Кастило се обърна към Мунц.

— Ранчото е в Тексас, Алфредо. Собственост на семейството ми е от много отдавна. Огромно е, дори по стандартите на Аржентина. Тук важното е колко глави добитък отглеждате на хектар. А там е важно колко хектара притежаваш, за да изхраниш добитъка. Къщата е приятна; семейството ти ще се чувства добре. Най-важното е, че е напълно безопасно. Има писта, която не се вижда от пътя. Никой няма да разбере кой се е настанил там. А ти чу какво казах на Джоел за *Тайните служби*.

Мунц кимна.

— Благодаря ти, Карл.

— Това ли е всичко? Готови ли сме? Нали не сме забравили нещо?

— Абсолютно нищо — отвърна Сантини. — Да тръгваме.

ПЕТ

„Юнисентър“
Магистрала „Панамерикана“
Буенос Айрес, Аржентина
18:30, 8 Август 2005

Дейвид У. Юнг — младши бе силно смутен от чувствата, които се бореха в него, докато пиеше горещ шоколад с Хулио Артигас на малка масичка в едно от заведенията за бързо хранене на последния етаж в огромния търговски център.

Беше тъжен и ядосан, чувства, които са недопустими за агент от ФБР, особено за член на ЗОО, който искаше да запази тази работа, което означаваше, че трябва да докаже, че умее да запазва хладнокръвие и да проявява професионализъм, когато е подложен на стрес, а не да показва гняв или тъга.

Току-що бе видял как полковник Алфредо Мунц се изправя небрежно от съседната кръгла маса, където се бяха настанили жена с две тийнейджърки, и се отправя към мъжката тоалетна.

Само че Мунц нямаше намерение нито да ползва тоалетната, нито да си мие ръцете.

Трябваше да предаде на Солес паспортите на цялото семейство. Това означаваше, че Мунц току-що се е сбогувал със семейството си за Господ знае колко време и ги поверяваше на хора — включително на един китаец — които те не бяха виждали никога през живота си.

По лицата на момичетата се бе изписала уплаха. И двете бяха млади и красиви, каза си Юнг. Едната бе на около шестнайсет, а другата малко по-голяма — на прага на женствеността.

„Изобщо не бива да са въвлечени в подобно нещо. Дяволите да ги вземат проклетите мръсници!“

По-малката погледна към тяхната маса. Юнг срещна погледа ѝ и се усмихна, с надеждата да ѝ подсказе, че всичко ще бъде наред.

В първия момент остана с впечатлението, че тя се стресна, след това извърна очи.

„Не трябваше да го правя. Някой може да ме види. По дяволите, исках да ѝ дам малко кураж“.

В същия момент Солес излезе от мъжката тоалетна, пъхна ръце в джобовете и кимна едва забележимо на Юнг и Артигас. Извади пакет цигари от джоба си и без да бърза, защрака със запалка „Зипо“.

Мунц излезе почти веднага след него, също извади пакет цигари, потърси запалка, не откри и погледна безпомощно към Солес. Солес извади „Зипото“ и запали цигарата на Мунц.

Мунц погледна бързо съпругата си и дъщерите и се насочи към ескалатора. Солес пое в обратната посока — към асансьорите. Така бе по план.

Кастило се появи откъм ескалаторите. Направи се на приятно изненадан, когато забеляза Юнг и Артигас, и се приближи до масата им. Стиснаха ръце, потупаха се по гърбовете и се целунаха по аржентински.

Сеньора Мунц и момичетата вече познаваха всички участници в играта.

Кастило кимна към асансьорите.

Артигас прошепна:

— Ще се видим на ферибота.

Стана и тръгна към ескалатора.

Сеньора Мунц изчака съпругът ѝ да потъне в тълпата, която чакаше да се качи на ескалатора, посегна към чантата си и стана, а след това даде знак на момичетата също да станат.

Юнг извади банкнота от джоба си и я остави на масата за бакшиш. Докато се пресягаше, усети тежестта на полуавтоматичния пистолет.

„Мили боже, спомни си неочаквано той, не съм го заредил! Ще ми отнеме цяла вечност с тази превързана ръка.“

Отправи се с бърза крачка към мъжката тоалетна, влезе в една от кабинките и заключи. Извади револвера, освободи барабана, като го притисна в ролката тоалетна хартия, и сложи патрони. След това го върна в кобура, отключи вратата и забързано излезе от тоалетната.

Обзе го паника, защото не успя веднага да види семейство Мунц. След това ги забеляза в тълпата пред ескалатора.

По-малкото момиче го видя, че приближава, и се усмихна с облекчение.

Той ѝ се усмихна отново и се отправя към ескалатора.

XI

ЕДНО

16 Етаж, 1568 „Авенидл Арибеньос“
„Белграно“, Буенос Айрес, Аржентина
19:40, 8 Август 2005

Когато Пол Сиено отвори металната врата на апартамента, за да влязат Кастило и El Coronel Алфредо Мунц, бивш шеф на ДРУ, Кастило забеляза, че холът е пълен с хора. Ерик Кочиан се бе настанил на кафяв кожен фотьойл, вдигнал крака на близката отоманка. В едната ръка стискаше чаша вино, а в другата — пура.

„Кралят е своя замък“, помисли си с усмивка Кастило.

На масичката бяха поставени плата със сирене и шунка, бутилки вино и бира и чаши. Шандор Тор се бе настанил до Сузана Сиено на едно от канапетата. Старши сержант Джон Дейвидсън и полковник Джейк Торине седяха на другото. Ефрейтор Лестър Брадли се бе свил между тях. Фернандо Лопес се бе отпуснал на кресло, очевидно донесено от другаде.

Всички погледнаха Кастило и Мунц.

Кастило си каза: *„Дейвидсън се пита кой ли е Мунц и какво търси тук. По всяка вероятност госпожа Сиено знае и едва сдържа любопитството си защо е тук.“*

Останалите — включително Джон, госпожа Сиено, дори Ерик Кочиан — ме гледат, очевидно решили, че е влязъл Джеймс Бонд, готов да отговори на всичките им въпроси.

Истината е, че щом се наставят в безопасната квартира в «Майерлинг», а семейството на Мунц премине в Уругвай и се качи на «Гълфстрийма», нямам представа накъде да поема и с какво да се захвана. Тъй като нямам никаква представа кои са лошите, нито дори за кого работят, как, по дяволите, да ги намеря. Аз съм офицер от армията, не съм скапаният Шерлок Холмс“.

— Май ще ни трябват още столове — отбеляза Пол Сиено и стана, за да донесе.

Макс, който досега лежеше в краката на Кочиан, се надигна и завъртя късата си опашка като ротор на хеликоптер, заситни бързо към Кастило, очевидно очарован да го види.

Кастило се наведе и погали Макс зад ушите.

— Докато не започна да се държи така с подполковник Кастило — заяви Кочиан, — бях убеден, че Макс умее отлично да преценява хората.

След тази забележка се понесе сподавен смях, точно както бе очаквал Кочиан.

— Ерик — обърна се към него Чарли на унгарски, — би ли поздравили, по възможност любезно, Oberst Мунц.

Кочиан отвърна на немски.

— Тъй като не говоря нито дума испански, как предлагаш да го направя?

Госпожа Сиено се усмихна. Бе очевидно, че много харесва стареца.

— Пробвай на немски — предложи Чарли.

— Guten Abend, Herr Oberst — поздрави Кочиан.

— Guten Abden, Herr Kocian — отвърна Мунц.

— Вие сте от Хесе — продължи на немски Кочиан. Думите му прозвучаха като обвинение.

— Аржентинец съм — премина Мунц на английски. — Родителите ми бяха от Хесе.

— Карл, защо не ми каза, че Herr Oberst говори английски? — попита Кочиан.

— Не си ме питал — отвърна Кастило, след това и той премина на английски. — Джон, това е полковник Алфредо Мунц. Кенсингтън извади куршума от рамото му след операцията в имението.

Дейвидсън кимна.

— Алфредо, двамата с Джон сме били заедно на много места...

Кастило усети как някой подръпва крачолата му. Обърна се и видя, че Макс е захапал панталона. Кучето го пусна, седна и вдигна лапа към него.

— Според мен приятелят ти се опитва да намекне, че има естествени нужди, Чарли — заяви доволно Торине.

— Какво?

— Очевидно те е чакал — продължи Торине. — Даде да се разбере — по зъбатия начин — че не желае да излезе с никого от нас.

— Аз с удоволствие щях да го изведа, Карл — обади се Кочиан. — Само че ти си забранил.

— Какво?

— Ако знаех, че ще бъда затворник, Карлхен — продължи Кочиан, — нямаше да мръдна от Будапеща.

— Прости ми, че се опитвам да те опазя жив, Ерик — сопна се на немски Кастило.

Макс вече чакаше пред вратата, обърнал глава към Чарли.

Кастило се обърна към Шандор Тор и попита на унгарски:

— Да имаш каишка?

Тор се протегна към износено кожено куфарче отстрани на стола и извади верига.

„Защо си мислех, че в това куфарче има и «Узи»“?

— Добре, Макс — каза Кастило. — Идвам.

— Имаш ли нужда от компания, подполковник? — попита Дейвидсън.

— Все някак ще успея да се справя с едно пикаещо куче — сопна се Кастило.

След кратко неловко мълчание Сиено се обади:

— Като излезеш от сградата, завий надясно, подполковник. След една пресечка има парк.

— Благодаря, Пол — кимна Чарли. — Извинявай, че ти се сопнах, Джон. Нещо съм се скапал. — Усети, че не се е съобразил с присъстващата дама, и добави: — Извинете ме, госпожо Сиено. Извинението си остава същото.

— Не ставай глупав — махна с ръка тя. — Нали ти казах да ме наричаш Сузана.

— Връщам се веднага — обеща Чарли.

— Зависи от Макс, разбира се — напомни му Кочиан.

Макс повлече Кастило през фоайето, после по тротоара към първото дърво от лявата им страна, в посока, обратна на парка, за който спомена Сиено.

— Ти решавааш, Макс — измърмори Кастило. — Не ми оставяш никакъв избор.

Скоро стана ясно, че Макс е имал огромна нужда да излезе.

— Сега вече можем ли да отидем в парка? — попита Кастило на унгарски, когато кучето най-сетне приключи.

Макс погледна Кастило, обмисли въпроса, след това го повлече още по-далече от парка.

Сградата до „Арибенъос“ 1568 бе ярко осветена. Улицата понататък тънеше в мрак, тъй като сградите не бяха толкова светли, а уличното осветление не работеше.

Макс спираше да подуши всяко дърво чак до близката пресечка, повлече го от другата страна, после пресякоха „Арибенъос“ и той започна да души дърветата там. Когато спря на третото дърво, се чу прищракане и блесна светлина от прожектора монтиран на стара къща.

„Значи се включват от сензори за движение? Защо не? Така е по-евтино, отколкото да светят през цялата нощ“.

След това забеляза бронзовата табела на стената на старата къща. Тук бе Посолството на Демократична република Куба.

— Мама му стара!

„Не съм наясно с охраната на дипломатическите мисии на кубинците, но ми се струва логично, че след като са инсталирали прожектори, които се активират при движение, за да виждат кой се мотае пред посолството им, значи имат и камери“.

Погледна Макс, който очевидно бе приел възклицанието на Кастило като команда и бе решил, че това е най-подходящият момент да свърши всичко, заради което е излязъл.

„Макс няма да помръдне, докато не свърши! Образите ни вече са увековечени и екипът по сигурността ги оглежда. Поздравления, инспектор Клузо, пак прецака работата! Мама му стара!“

Подполковник К. Г. Кастило от американската армия се обърна към кубинското посолство, постави дясната ръка на корема си, поклони се ниско и заяви:

— Да ти го начукам, Фидел!

ДВЕ

— Направихте хубава дълга разходка, нали? — попита Ерик Кочиан, когато Макс се върна в хола на Сиено.

Макс припна към Кочиан, подаде му лапа, остави се да го погаят по главата и легна в краката на стопанина си.

— Сега кубинците разполагат със снимка как Макс оставя внушителна купчинка на тротоара им, докато аз ръкоплясках.

— Какво?

— Затова, подполковник — отвърна Сиено, докато успешно сдържаше смеха си, — ти предложих да отидеш в парка.

— Макс предпочете обратната посока — обясни Кастило, след това добави: — Дали ще ме разпознаят?

Сиено се замисли, преди да отговори.

— Някой проследи ли те?

— Май не. Върнах се по... — Той замълча. — От посолството се спуснах по хълма, завих наляво и се върнах оттам. Не забелязах някой да ме следи.

— Значи няма страшно. Да се надяваме, че ще решат, че си подпийнал аржентинец.

— Да — отвърна Чарли. — Дано.

Огледа стаята.

— Нещо да се е случило, докато бяхме навън?

— Обади се посланик Силвио — обясни Торине. — Помоли да ти предадем, че посланик Макгрори се е обадил, за да му съобщи, че Артигас е бил преместен в Буенос Айрес. Кой е този Артигас?

— Агент от ФБР. Занимавал се е с прането на пари в Монтевидео. Умен е. Досетил се е какво е станало в имението на Лоримър сам, затова реших че най-безболезненият начин да му затворим устата е, като го включим в ЗОО.

Торине кимна.

— Алекс Дарби не се ли е обаждал? — попита Кастило. — Или някой друг.

— Алекс Дарби звъня три или четири пъти — отвърна Сиено. — Последно преди половин час. Очакваше и собственикът, и escribano, и адвокатът да пристигнат след няколко минути.

— Я ми обясни по-подробно — помоли Чарли.

— Едно от най-интересните изисквания на аржентинските закони е, когато подписваш договор — като например договор за наем на къща в „Майерлинг“ — да присъства и escribano — нещо като нотариус, който чете на глас целия документ ред по ред. Работата на адвоката е да обясни на присъстващите каквото има неясно по договора.

— Същото се прави и в Мексико, гринго — подхвърли Фернандо Лопес.

— Господин Дарби каза, че Кенсингтън е подготвил радиото, че няма да му е необходим повече от час, за да подпише договора — стига всички да се явят — и иска да му позвъниш и да му кажеш дали ще се преместите тази вечер.

— Има ли чаршафи, одеяла и каквото там трябва? — попита Кастило. — Ами храна?

— Не знам за чаршафите и одеялата — отвърна Сиено. — Храна със сигурност няма да има. Освен това аржентинците имат още един доста интересен обичай. Когато се местят някъде, си носят крушки.

— Браво! — възкликна Кастило.

— В Пилар има супермаркет „Джъмбо“ и там ще купим всичко, което ни трябва — обясни Сузана Сиено.

— Ако отидеш на пазар, кой ще наблюдава кубинското посолство?

— По-голямата част от техниката тук се задейства автоматично. Пол ще остане. Нали?

— Няма проблем. Би ли свършила тази работа?

— Разбира се.

— Лестър ще дойде с теб — разпореди се Кастило. — Отивайте в Пилар, купете необходимото от „Джъмбо“, но не тръгвайте за „Майерлинг“, преди да се чуя с Дарби и той да потвърди, че договорът е подписан и останалите са си тръгнали.

— Нашата кола ли да използвам? — попита тя.

— С дипломатически номера ли е?

— Имаме една с обикновени и една с дипломатически.

— Вземете с обикновените номера — реши Кастило.

Тя кимна.

— Ще се намери ли оръжие за Лестър?

По лицата и на Сиено, и на съпругата му се изписа удивление.

Дейвидсън се изкиска.

— Носи му се славата — обясни той. — Момчето е най-страхотният стрелец, който някога съм виждал.

Ефрейтор Брадли, застанал мирно, се изчерви.

— Господин Дарби — започна Сиено и посочи огромния сак, който Кастило го бе видял да сваля от „Черокито“, преди да се качи в апартамента — нямаше представа какво ще предпочетеш, затова е донесъл две „М-16“, пушка помпа, два „Глока“ и два „Колта“, модел „1911А1“ .45.

— Ти избирай, ефрейтор Брадли — каза Кастило.

— Предвид обстоятелствата, господине, поне както аз ги разбирам — започна Брадли — и значително по-добрата балистика на .45 АСР в сравнение с 9 мм, ако позволите, ще взема една от „М-16“ и „1911А1“.

— Дадено — кимна Кастило.

Сиено се усмихна.

— Виждам, че си от хората, ефрейтор, които нямат особено високо мнение за 9 мм.

— Така е, господине. Има неоспорими доказателства, че не са толкова добри колкото .45 АСР — заяви Брадли убедено. — Затова, едно време изваденият от употреба модел „1911А1“ бе обявен за стандартен от военноморската пехота, и ако не се лъжа, от „Специални операции“.

— Така да бъде, стрелче — усмихна се Дейвидсън на Сиено. — Да имаш към ефрейтора някакви други въпроси за качествата на оръжията, Пол?

— Няма да е зле да увием „М-16“ в някакво одеяло — предложи Сузана, без да крие усмивката си, и излезе от хола.

Чу се звън на метал.

Кастило видя, че Брадли е седнал на пода пред сака с оръжията. Вече бе започнал да разглобява избрания пистолет „1911А1“, за да го провери. Бе изпуснал една част и бързо я грабна от пода.

„Господи, колко е бърз“.

— Залагам двайсетачка, че стрелчето може да разглоби това оръжие по-бързо от всички присъстващи — заяви с възхищение Джон Дейвидсън. — При цялото ми уважение, подполковник, по-бързо и от вас, нищо че командвате цялата операция.

— Няма нужда от залози — отвърна Кастило.

Ефрейтор Брадли с нищо не показва, че е чул, но вратът и бузите му поруменияха.

Дейвидсън поклати глава с възхищение.

Деветдесет секунди след като госпожа Сузана Сиено и ефрейтор Лестър Брадли тръгнаха от апартамента, мобилният на Кастило започна да вибрира.

„Още не съм заредил проклетия апарат!“

— Holal

— Карлос?

— Si.

— Нашите приятели Рикардо и Антонио току-що тръгнаха за спирката с документите, от които се интересува Алфредо.

Кастило позна гласа на посланик Силвио. Трябваше му секунда, за да се сети, че Антонио е Тони Сантини.

— Ако изпуснат автобуса, Антонио каза, че ще ни звъне и на двамата.

— Да се надяваме, че ще го хванат. Благодаря, че ми казахте.

— Ще се чуем по-късно.

Кастило затвори и погледна Мунц.

— Обади се посланик Силвио. Паспортите с визите пътуват от резиденцията към ферибота. Зареди мобилния.

Мунц кимна, без да каже и дума.

— *„Паспортите с визите пътуват от резиденцията към ферибота. Зареди мобилния“*. — повтори Джейк Торине. — Имам ли достъп до тази строго секретна информация?

— Разбира се. Батерията ми ще падне всеки момент — обясни Чарли. — За да не забравя, го казах на глас.

Торине се усмихна и поклати глава.

— В банята има зареждачка — обясни Сиено. — Това нали е един от телефоните на господин Дарби?

Кастило кимна.

— Благодаря.

— Гринго, ти кога смяташ да ни кажеш какво става? — попита Фернандо. — Досега се правех на любезен, затова не попитах.

— Добре — отвърна Чарли.

Фернандо му показа среден пръст.

Сиено се върна със зареждачка и след като размести някои от столовете, успя да стигне до електрически контакт.

— Добре — повтори Кастило. — Работата е там, че семейството на полковник Мунц — съпругата и двете му дъщери тийнейджърки — заминават за Щатите. Той се притеснява — има основание — за безопасността им. Посланик Силвио им уреди визите. Обади ми се да каже, че Солес е взел паспортите от посолството и ги носи на Артигас, който ги чака на терминала на ферибота. В момента са в „Юнисентър“, където Юнг не откъсва очи от тях. Ще се качат на ферибота за Монтевидео. Артигас им е купил билети, те ще излязат от страната с личните си карти, не с паспортите. Юнг и Артигас ще ги наглеждат, докато са на ферибота, а след това ще ги закарат в хотел „Белмонт Хаус“ в Караско, недалече от летището, и ще останат с тях.

— Веднага щом утре оправим безопасната квартира, ще закараме „Гълфстрийма“ в Монтевидео. Докато полковник Торине чака сведенията за времето и да му подпечатат летателния план, Юнг и Артигас ще ги доведат на летището, ще минат през уругвайската митница и тръгваме за Щатите.

— Къде в Щатите?

— Първо в Сан Антонио — отвърна Кастило. — За да оставим Фернандо.

— Не можем да летим директно — обясни Торине. — От Монтевидео са седем хиляди и двеста, може би седем хиляди и триста километра. Къде ще презаредим?

— Какво ще кажеш за Кито, Еквадор? — предложи Кастило.

— Става. На четири хиляди километра е, а после ще ни останат около три и малко и Сан Антонио.

— Докато ни няма, Артигас ще дойде тук и ще го заведе в квартирата. Юнг ще придружи тленните останки на Лоримър на полета до Маями — утре вечер към девет и нещо — след това заминава за Ню Орлийнс.

— А ти къде точно отиваш? — попита Фернандо. — Във Вашингтон ли? Можеш да ме оставиш в Маями. Не е нужно да спиращ в Сан Антонио специално заради мен.

Кастило погледна братовчед си. *„Знаех си аз, че този момент ще настъпи“*.

— Сан Антонио ни е на път — обясни той. — Семейството на полковник Мунц ще остане в ранчото.

Чарли забеляза, че изненадата по лицето на Фернандо бързо бе изместена от гняв.

„Дали не е възмущение?“

— Предполагам, Карлос, че си въвлякъл и Abuela в тази работа.

„Возмущение. Няма спор. Нарича ме Карлос единствено когато е ядосан или възмутен от нещо, което съм направил“.

— Говорих с нея преди около час. Казах ѝ, че ще проведе една среща, затова я помолих да не ходи.

Фернандо не отговори.

— Пистата не се вижда от пътя — продължи да обяснява Чарли. — Никой няма да разбере, че става нещо необичайно. Освен това ще ни чакат агенти от Тайните служби.

Фернандо го погледна вбесен, но премълча.

— А когато се върнеш, не трябва да позволяваш на никого да припарва до ранчото.

— И колко време ще продължи това? — попита с леден глас Фернандо.

— Колкото се налага — отвърна Кастило. — Фернандо, нямаме представа кои са тези хора, но предполагаме, че имат достъп до данните от кредитните карти, хотелските регистри, всичко. Господи, Хауърд Кенеди дори знае къде се намирам, когато използвам мобилния си телефон! В мига, в който някой от семейство Мунц използва кредитна карта, за да се регистрира в хотел, мръсниците ще научат. В ранчото няма да им се налага да използват кредитни карти. Когато искат да говорят с полковник Мунц, ще ги свързват момчетата от Тайните служби или ще използват радиото на „Делта Форс“. Никой няма да ги открие, защото ще бъдат невидими. Ако предложиш подходящо място, готов съм да те изслушам.

Фернандо поклати глава и вдигна примирено ръце.

— Тази работа никак не ми харесва, Карлос.

Кастило погледна часовника.

— Сега е осем и единайсет — каза той. — Ако всичко мине по план, ще се случи следното: през следващите няколко минути ще звънне Солес, за да каже, че се е срещнал с Артигас на терминала на ферибота. След това — предполагам към осем и половина — ще позвъни Юнг, за да съобщи, че сенъора Мунц и момичетата са взели такси от „Юнисентър“ и пътуват към терминала. Четирийсет и пет минути по-късно — към девет и петнайсет — би трябвало да позвъни Артигас, за да ни успокои, че са пристигнали живи и здрави и се качват на ферибота. Петнайсет минути по-късно някой от тях ще звънне, за да каже, че фериботът е отплавал. А приблизително три и половина часа по-късно Юнг или Артигас ще ни кажат, че са вече в Монтевидео и пътуват към хотел „Белмонт Хаус“ в Караско. Тогава вече можем да си легнем, без да се притесняваме за нищо.

— А къде ще си легнем, Чарли? — попита Торине.

— Ти, аз и Фернандо отиваме във „Фор Сийзънс“. Няма начин да вземем Макс там, Ерик, което означава, че вие с Шандор оставате тук.

— Има само една стая, предвидена за гости — поясни Сиено. — Поне е с две двойни легла.

— Макс е бил в най-добрите хотели в Европа — заяви предизвикателно Кочиан.

— Сигурен съм, че много хора са забелязали този факт — отвърна спокойно Кастило. — Въпросът не подлежи на обсъждане.

— А какво ще ям? — попита Кочиан.

— Точно за това мислех — отвърна Чарли. — Очевидно е, че не можем да отидем на ресторант. Какво ще кажете да поръчаме храна? Как се казваше онова заведение до посолството?

— „Рио Алба“ — напомни му Сиено.

— Какво ще кажете да им позвъним, след като Сантини се обади, и да им поръчаме дванайсет lomo със салата, rapas Provenzal и да накараме Сантини и Солес да ги донесат, когато идват насам? Почти на път им е.

— Става — съгласи се Торине.

— Lomo — повтори, Кочиан, без да крие недоволството си. След това добави на унгарски: — Предполагам, това е някое местно ястие. И какви са тези rapas provenzal?

— А, да, поискай кокали за Макс — продължи Кастило, без да му обръща внимание. — И две бутилки вино.

— Виното в тази страна става ли за пиене? — попита Кочиан.

— Ще го одобрите, господин Кочиан — отвърна Сиено на унгарски. — А говеждото е най-доброто на света. Lomo е филе миньон. В „Рио Алба“ са по половин килограм. Papas Provenzal са пържени картофи с магданоз и така нататък.

— Ти защо не си ми казал досега, че говориш унгарски? — попита Кочиан.

— Мислех, че всички знаят — отвърна сериозно Сиено. — Поне подполковникът знае.

Кочиан забеляза усмивката на Шандор Тор.

— Смешно ли ти се струва, Шандор? — попита Кочиан.

— Май на всички им е смешно, господин Кочиан — отвърна Тор. Мобилният на Кастило започна да вибрира.

— Hola?

— Току-що предадох документите на Артигас — заяви направо Тони Сантини. — Да останем ли, докато автобусът тръгне?

— Няма нужда, Тони — отвърна след малко Кастило. — Страх ме е да не те познае някой. Когато Юнг пристигне, веднага ще проличи, че не е аржентинец. За Солес и Артигас няма проблем. Затова предай на Солес да остане, а след това да вземе такси.

— Мислех да дам на Артигас моята кола — отвърна Сантини. — Така ще се чувства по-спокоен. Освен това е кола на посолството, има радио, седи и няма да има проблем...

— Става.

— Да поръчаш нещо друго?

— Взemi такси до „Рио Алба“ и ни донеси вечерята — нареди Кастило. — Пол сега ще поръча.

— Това май е една от гениалните ти идеи, Чарли.

— Според Наполеон стомахът тласка армията напред. Учудвам се, че не го знаеш.

Сантини се разсмя.

— Кажи на Пол да ми поръча голямо bife chorizo — помоли Сантини и затвори.

Сиено се свърза с „Рио Алба“ и даде поръчката.

— Сега ни остава единствено да чакаме, нали? — попита Торине, след като Сиено затвори.

— За да не заспите, докато чакаме — реши Кастило, — предлагам да поговорим за атомните бомби, дето се побират в куфарче.

Торине го погледна озадачен.

— Защо ми се струва, че говориш сериозно?

— Защото наистина говоря сериозно — потвърди Кастило.

— Каква е тази работа?

— Джак Бритън чул от ченге под прикритие, че същите хора, които били отговорни за кражбата на „727“, купили ферма извън Филадельфия. На територията ѝ имало железодобивна мина. Там складирали храна, за да имат запаси, когато дойдело времето някой да взриви атомна бомба в куфарче във Филадельфия.

— Източникът на Бритън сигурен ли е? — попита намръщен Торине. — Това ми се струва доста шантаво, Чарли.

— Знаем, но не можем да го пренебрегнем.

— Бритън вярва ли? — попита Фернандо.

— Според Бритън не бива да подминаваме този въпрос — отвърна Кастило. — В момента той е там и души заедно с хора от Тайните служби и разни ченгета, които познава. От ранчото ще отида там, след това ще тръгна за Вашингтон. Да поговорим за атомните бомби. Вас ви учат на тези неща, нали, Джейк?

— На млади години пилотирах „В-29“ — започна да разказва Торине. — Вече не помня точно колко курса по ядрена физика съм изкарал, но съм сигурен, че нито една ядрена бомба не може да се побере в куфарче.

— В куфарче — не, но в куфар — обади се спокойно Сиено — като нищо. В Агенцията има хора, които разправят, че агент на име Сунев...

— Кой? — прекъсна го Кастило.

— Сунев — повтори Сиено. — Руски дезертър. Забравих му първото име, може и никога да не съм го знаел.

— Да не би да става въпрос за полковник Пьотр Сунев от КГБ? — намеси се учтиво Кочиан.

— Същият — потвърди Сиено.

— Чувал ли си за този тип, Ерик? — попита Кастило.

— Попадах на името му няколко пъти. Той е приятел на твоя добър приятел господин Певснер.

— Искам да ми разкажеш, Ерик, но нека първо разбере какво разправят в Агенцията.

— Сунев е давал показания пред комитет, сформирани от Конгреса — гледал съм записите поне десет пъти; беше с черна торба на главата, за да не може никой да го познае. Това беше преди пет, може би преди шест години. Той каза, че през Студената война получил назначение — бил шпионин в съветската мисия в ООН — да открие места в страната, където могат да се спуснат оръжия, включително САБД и необходимата комуникационна екипировка, с която да бъдат задействани. От отговорите му не стана ясно дали са спуснати или не.

— Агенцията повярва ли му? — попита Торине.

— Какво е САБД? — прекъсна ги Фернандо.

— Куфарче с ядрено устройство — уточни Сиено. — Руснаците ги наричат специални атомни боеприпаси за диверсии.

— Добре, да се върнем на основното — предложи Кастило. — Как изглежда САБД?

— „Ри-239“ прилича на куфарче — обясни Сиено. — Малко куфарче, но по-голямо от онези, които хората използват всеки ден. — Показа с ръце и продължи: — Има още едно — забравих номенклатурата — то е разделено на две части, всяко е колкото чекмедже. Може да произведе взрив от десет до двайсет килотона. Малката е с мощ три до пет килотона.

— Значи агенцията вярва, че той е скрил оръжието в Щатите, така ли? — попита Торине.

— Не е казал, че ги е скрил, полковник — поправи го Сиено. — Хлъзгав е като риба. Каза само, че му е било поръчано да намери подходящи места, където да бъдат спуснати. Някои хора в Агенцията му вярват.

— А някой вярва ли, че бомбите са скрити в Щатите? — попита Кастило.

— Има и такива — потвърди Сиено.

— Той къде е сега? — попита Кастило. — Много ми се иска да си поговоря с него.

— Най-вероятно в Москва — отвърна Сиено. — Агенцията му направи нова самоличност — той стана латвиец, преподаваше източноевропейска история в „Гринел“, докато един хубав пролетен ден през 2000 година изчезна заедно със семейството си.

— Изчезнал ли? — възкликна Кастило. — Не е ли бил под наблюдение?

— Очевидно не са били достатъчно внимателни — сви рамене Сиено.

— Може би — намеси се Кочиан, — когато е разбрал, че любимият му приятел Владимир се кани да стане президент на Русия, е бил така завладян от носталгия по старата си родина, че е трябвало да си тръгне незабавно.

— Двамата с Путин познавали ли са се? — попита Чарли.

Кочиан кимна.

— Двамата са били изпратени от КГБ в Дрезден. А Путин положи президентски клетви на 7 май 2000.

— Какво друго знаеш за този тип, Ерик? — продължи да разпитва Чарли.

— Какво да знам? Не знам достатъчно, че да отпечатам и ред. Знам обаче, че полковник Сунев — не под това име, разбира се — е бил в Париж, Виена, Будапеща и Багдад и на някои други места, и то след като е изчезнал, както каза господин Сиено. Допреди шест месеца добре е поскитал. Освен това знам, че се е познавал с господин Лоримър, дипломат от ООН, което, поне според мен, е наистина впечатляващ факт. Освен това — вече ви казах — е пръв приятел с Певснер.

— А защо му е било да се мотае в Щатите и да дава показания пред комитет, сформиран от Конгреса?

— Аз съм прост журналист, не ме бъркай с разузнавач — сопна се Кочиан, — но според мен на това му се вика „дезинформация“.

— Защо е било необходимо да подава тази дезинформация, Ерик?

— Както сам ще си спомниш, Карлхен, по онова време се ширеха страхове да не би съветското оръжие да попадне в ръцете на когото не трябва. Какво щеше да стане, ако някой откраднеше ядрените оръжия от хранилището, защото нямаше откъде да се вземат пари, за да се плати на охраната?

— И аз го помня този период — потвърди Торине. — Страшно беше.

— Не го приемай лично, полковник, но ако не беше толкова опасно, американските прояви на наивност щяха да ми се сторят безкрайно смешни — засече го Кочиан.

— Стига, Ерик! — сръза го Кастило.

Кочиан поклати глава и продължи:

— Изчезването на бившите съветски, вече руски, ядрени оръжия можеше да се предотврати, ако Щатите се бръкнеха за пари — аз доста опростявам нещата — за да се плаща на охрана. Доколкото знам, са им били предоставени няколко милиарда долара за целта.

— За да убеди вашия Конгрес, че наистина е надвиснала сериозна опасност, руският дезертьор — по всяка вероятност Сунев е един от поне двайсет човека — „побягва“ в Щатите и „изпява“ всичко. Русия вече не е враг. Русия е приятелски настроена държава. Врагът са мюсюлманите. Те като нищо могат да взривят откраднатата ядрена бомба...

— Или да я купят с пари от наркотрафик — подхвърли саркастично Сиено.

— Точно така — потвърди Кочиан.

— Какво? — учуди се Чарли.

Сиено обясни:

— Чуваше се — бяха доста упорити слухове, — че руската мафия е купила няколко ядрени бомби от бившия контингент на КГБ в Чечня. Или че са купили мълчаливото съгласие на КГБ, зависи кой ти разказва, за да може мафията да ги открадне и да ги продаде на Бин Ладен за трийсет милиона долара в брой и два тона чист хероин от лабораториите в Афганистан... на стойност седемстотин милиона на улицата.

— Вие вярвате ли на тези приказки, господин Сиено? — попита Кочиан.

— Имал съм доста неприятности в тази връзка — призна колебливо Сиено след малко.

— Защо? — полюбопитства Кочиан.

Сиено внимателно подбра думите си.

— Нали знаете какво е казал бившият директор на ЦРУ, Джордж Тенет, за чистката в КГБ, когато Съветският съюз се разпадна? Било

показно разсъбличане, което да убеди зяпачите.

— Не знаех — отвърна Кочиан. — Струва ми се, че бившият шеф на ЦРУ е прав поне за едно.

Кастило го погледна вбесен. Сиено не му обърна никакво внимание.

— Единственото, което са направили, е да променят името от *Комитет Государственной Безопасности* на *Федералная Служба Безопасности* — отвърна с горчивина Сиено.

Кастило си помисли: „*Руското му произношение бе почти съвършено*“.

— И да сложат господин Путин начело на парада ли? — попита невинно Кочиан. — Така че всичко да тръгне както преди.

Кастило попита на руски:

— Добър ли е руският ти, Пол?

— Не колкото твоя, полковник, но не е зле — отвърна Сиено също на руски.

— И как стана така, че симпатично италианче като теб, което говори руски като московчанин, подслушва кубинците в Аржентина?

— Броя дните до пенсия — отвърна Сиено.

— Да не би да си бил лошо момче в Москва? — любопитстваше Кастило.

Сиено се поколеба, преди да отговори.

— Не бях точно лошо момче — призна той. — Бях една от основните причини Тенет да каже онези думи. А между мен и директора имаше доста хора, които не искаха да чуват повече приказки от мен. Затова ме върнаха в Ленгли и ми казаха — намекнаха, аз трябваше да се досетя сам, за да могат те да отрекат — че имам два пътя пред себе си. Първи вариант — да замина за Буенос Айрес, а те ще уредят Сузана да дойде с мен и да получава заплата, а ако си държа устата затворена, мога да спестя доста пари за времето, когато се пенсионирам. Вторият вариант бе да остана във Вашингтон и да се разприказвам, което щеше да е основателна причина за уволнение. Щях да си изгубя и пенсията, и репутацията.

— Господи! — възкликна Торине.

— Тъй като съм най-обикновен простосмъртен страхливец, се спрях на първия вариант — довърши разказа си Сиено.

— А защо ни казваш всичко това сега?

— Отговорът няма да ти хареса — отвърна Сиено.

— Нищо, кажи — настоя Кастило.

— Ти ме засрами, подполковник — призна той. Посочи Мунц. —
Вие също, mi Coronel.

— Как така сме те засрамили? — не разбра Чарли.

— Когато започна цялата тази патаклама — нощта, когато
Мастърсън успя да се изплъзне от нас с Мунц...

— Съвсем се обърках, Пол — прекъсна го Торине. — Как така
Мастърсън ви се е изплъзнал?

— Когато мръсниците отвлякоха госпожа Мастърсън, Алекс
Дарби ми поръча да не изпускам мъжа ѝ и хлапетата от поглед, докато
са си у дома. Затова двамата с Алфредо заседнахме пред тях. Бяхме в
кола пред дома им. А Мастърсън взел, че минал през задния двор,
прехвърлил се през оградата и стигнал пеша до гарата, качил се на
vlak и отишъл на срещата с лошите, а те го гръмнаха. Мъртъв е,
защото аз прецаках нещата, с други думи...

— Изобщо не е така, Пол, същото е мнението и на посланика, и
на Алекс Дарби — успокои го Кастило.

— Остави ме да довърша, подполковник — каза Сиено. —
Накратко казано, ако си бях свършил работата както трябва,
Мастърсън нямаше да се прехвърли през оградата и да се качи на
влака. Приемам този провал много лично. Искях да открия кой го е
сторил и да им дам да се разберат. Тогава се появи ти, подполковник,
пое разследването в свои ръце и на мен никак не ми се понрави. Бях
невероятно добър оперативен работник и Алекс Дарби го знае, а ето,
че се появи някакъв си тип от армията с приятели по високите места и
започна да се разпорежда. Не се случваше за пръв път.

— Затова отидох при Дарби — той е много свестен човек — и го
попитах какво, по дяволите, става. Той ми каза, че си най-добрият,
когото някога е срещал, че те е виждал в действие и в Ирак, и в
Афганистан, че е запознат с всичко, което си направил, за да върнеш
откраднатия „727“. Тъй като ставаше въпрос за собственото ми его, а
въпросът бе изключително важен, той бе решил да ме държи настрани
от всичко, което ти имаше намерение да предприемеш. Просто не
искаше да ти се пречкам.

Сиено си пое дълбоко дъх и продължи:

— Нямахте да се примирия, ако ми го беше казал друг, но думата на Дарби бе закон за мен. Виждам съм го в действие. Затова се подчиних. Както трябва да се предполага, той се оказа прав. Ти откри онова копеле Лоримър, а съм сигурен, че никой друг нямаше да успее. Организира операцията в Уругвай за по-малко време, отколкото предполагаш, че е възможно и...

— Това не беше успешно проведена операция — напомни му Кастило. — Лоримър и един от хората ми бяха убити. Прострелях Алфредо...

— А вие обезвредихте ударен екип на Спецназ. Не изпуснахте нито един. Това не се случва често. Те са изключителни.

— Сигурен ли си, че са от Спецназ!

— Или Спецназ, или Щази, или някой друг, може би дори кубинци, обучени от... по-важното е, че заповедите и финансирането им идва от Федералная Служба Безопасности. Кой друг може да бъде, освен ФСБ, подполковник? Крайно време е да започнем да наричаме нещата с истинските им имена. Не обсъждаме въпроса за изчезнали или откраднати руски атомни бомби, без да ги споменаваме.

— Каза, че съм те засрамил, че двамата с Алфредо сме те засрамили. Защо?

— Подполковник, ти направи онова, което бе преценил, че е правилно — също и ти, Алфредо — без да мислите какви последствия може да има за вас самите. И аз бях същият, преди мръсниците в Ленгли да ме смачкат. Това е срамота. Затова реших да изляза от сянката.

— Излиза — обади се Кочиан, — че двама от нас са на мнение, че ФСБ е зад цялата тази работа. Радвам се, че не съм единственият.

— Трима, господин Кочиан — намеси се Шандор Тор.

Когато Кастило погледна Тор, унгарецът обясни:

— След нападението на „Моста на свободата“ предполагаш, че гадовете са от бившето Щази...

— Какво е това нападение на моста? — попита Сиено.

— Нали си бил в Будапеща, Пол? — попита Кастило. — Ориентираш се за кое място говорим, нали? Гадовете се опитали да отвлекат Ерик на „Моста на свободата“...

— „Франц Йосиф“, Карлхен — прекъсна го подразнен Кочиан.

— ... и когато Шандор им попречил, простреляли Ерик — довърши изречението си Кастило. След това се обърна към Тор. — Продължавай, Шандор.

— Подозирах, че някогашното Щази стои зад нападението на господин Кочиан. Онзи, когато Макс нахапа и хванахме, каза, че бил от Дрезден. Нападението бе професионално изпълнено. Доказателството бе нападението над теб.

— Какво доказателство?

— Свалихме отпечатъци от двамата, които ти застреля — продължи Тор. — Не съвпаднаха с отпечатъците на бившия контингент на Унгарската държавна сигурност. Освен това и двамата имаха гароти. Само унгарците и бившите източногерманци използваха гароти. Тъй като не бяха унгарци, остават само бившите възпитаници на Щази. А кой ги дирижира? ФСБ.

Кастило понечи да каже нещо, но се разнесе мелодията от звънеца.

Сиено стана и приближи до домофона.

— Si, rog favor — рече той, върна слушалката на мястото ѝ и се обърна към останалите:

— Във фойето чака друго симпатично италианче. Твърди, че ни носи вечеря. Помолих портиера да го пусне.

ТРИ

Всички бяха насядали около масата в трапезарията на Сиено, готови да се нахвърлят върху храната от „Рио Алба“. Когато Джон Дейвидсън, който режеше огромните bife lomo с нещо като огромна кама, усети погледа на Сиено, вдигна очи и отбеляза:

— Страшен нож, Пол.

— Това е нож на гаучо — уточни той. — Купих го, за да го закача на стената на вилата, която ще си купя, след като се пенсионирам. След това започнах да го използвам.

— Ти евреин ли си, Дейвидсън? — любопитства Сантини.

Дейвидсън го погледна с любопитство.

— Да, защо?

— Значи ще ти се стори безкрайно интересно, че тук има четирийсет хиляди евреи каубои — гаучоси.

Той спря да реже.

— Майтапиш ли се?

— Не, разбира се. Повечето са от Източна Европа. Когато слезли от кораба през 1890 година, в Аржентина се търсели каубои, затова ги пратили в пампасите. Носят ботуши и торбести панталони, ножовете им са затъкнати в коланите на гърба, но когато свалят каубойските шапки, отдолу носят ярмулка^[1].

— Това трябва да се види.

— Хайде, Джон, режи — нареди Кастило. — Някои от нас са гладни.

Дейвидсън се поклонил подигравателно.

— Искрено моля подполковника за извинение, моля, простете, господине.

Мобилният на Кастило започна да вибрира.

— Hola?

— Поздравления — чу гласа на Алекс Дарби, — вече си горд наемател на десетстайна вила в „Майерлинг“. Току-що си тръгнаха. Най-сетне.

— Сузана Сиено и Брадли отидоха в търговския център в Пилар, за да купят чаршафи, одеяла и храна.

— И крушки — добави Сиено. — Не забравяй за крушките.

— И крушки — повтори Кастило.

— Казах на моята прислужница да донесе крушки и храна. Дори не се сетих за чаршафи и одеяла.

— Смяташ да заведеш там прислужницата си?

— И дъщеря ѝ — добави Дарби. — Да не би да си мислиш, че ще се почисти от само себе си?

Кастило се сети кой е Дарби и се въздържа да попита дали е разумно. Вместо това попита:

— Можеш ли да ѝ звъннеш на мобилния и да ѝ кажеш да занесе всичко в къщата?

— Разбира се, ще позвъня на портала, за да им кажа да ги очакват. Няма да е зле да я оставя там през нощта, Чарли, за да оправи всичко. Ако предпочиташ, мога и да остана с нея.

— Няма нужда. Трябваш ми тук, за да се възползвам от ума ти. Ако побързаш, може и да остане някоя мъничка пържолка от „Рио Алба“.

— Напомни на Пол, че няма начин да се угоди на гладен шеф — заяви Дарби и затвори.

Преди да остави апарата, той започна отново да вибрира.

— Hola?

— На път към терминала са — докладва Юнг. — Сигурен съм, че не срещнаха познати.

— Добре. Там ги очакват. Кажи ми, когато пристигнат.

— Дадено. — Юнг затвори.

Кастило предаде разговора на Мунц, който кимна, но не каза и дума.

— Пол, Сузана ще остане там през нощта — продължи Кастило. Сиено кимна.

— И аз щях да ти предложа същото — отвърна той.

Дейвидсън подаде чиния на Кастило. Вътре имаше дебело парче филе миньон, розово в средата, резени домати и купчина парас Provenzal.

— Това не е изтънчената кухня, на която се наслаждавахме в Афганистан, Чарли, но с виното ще стане почти годна за ядене.

Тъкмо видяха на мониторите как Алекс Дарби паркира в подземния гараж, когато Юнг се обади да докладва, че всички са пристигнали безпроблемно на терминала, имат билети и скоро ще се качат на ферибота.

— Обади ми се, когато се качат — нареди Кастило. — И още веднъж, когато потеглите.

— Добре — отвърна Юнг и затвори.

— Алекс — започна Кастило, докато Дарби си слагаше пържола. — Ще обобщя всичко, което обсъждахме досега, и ти ще ми кажеш какво мислиш.

— Давай — отвърна Дарби.

Кастило все още не беше свършил, когато телефонът му започна да вибрира.

— Hola?

— Христофор Колумб, Конфуций и пилигримите отплаваха за Новия свят — докладва Юнг.

— Обади ми се, когато стигнете до Плимут Рок.

Пъхна мобилния в джоба си и кимна доволно на Мунц.

Мунц също кимна и безмълвно изговори „Mucho gracias“.

— Две неща, Чарли — започна Дарби. — Първо, сценарият е доста добър. Интуицията ми подсказва, че дори да грешиш за парите, не си далече от истината. Второ, ако объркаш нещо с парите, ще загазиш. Знаеш много добре, че не си сред любимците в Ленгли. Освен това...

Алекс Дарби стисна рамото на Кастило.

— Чарли, защо не отидеш във „Фор Сийзънс“ да се напиш?

— Господи, да не би да съм заспал?

— Беше заспал с отворени очи през последните пет минути, а преди малко ги затвори.

— Прав си. Май въртя на празни обороти. — Опитва се да потисне прозявката. — Може ли да продължим утре сутринта? В „Майерлинг“?

— Ще ви взема в девет.

— Добре. Ние с Джейк и Фернандо как ще стигнем в хотела?

— Кубинците може и да наблюдават тази сграда. Това означава, че познават колите ни. Затова, ако тръгнете пеша по хълма към „Либертадор“ и хванете такси, те ще разберат единствено — дори да проследят таксито — че някакви хора са излезли от сградата...

— Включително онзи, чието куче се изака на тротоара пред посолството им — прекъсна го Кастило.

— И са отишли във „Фор Сийзънс“ — довърши изречението си Дарби.

— Да вървим — реши Кастило и се надигна.

[1] Ярмулка (иврит) — кръгло мъжко кепе, покриващо само темето — (Б.пр.) ↑

ЧЕТИРИ

*Фериботен терминал
Монтевидео, Уругвай
01:15, 9 Август 2005*

„Хуан Патрицио“, един от фериботите, които кръстосват река Плата между Буенос Айрес и Монтевидео, представляваше огромен катамаран, строен в Австралия с достатъчно място на долната палуба за сто автомобила и малки камиони. На основната палуба можеха да се настанят около двеста и петдесет пътници. Имаше и безмитен магазин, и бар, където се предлагаха закуски. Вита стълба отвеждаше пътниците от първа класа едно ниво над туристическата, където седалките бяха по-големи и имаше още един бар.

И в двете класи имаше огромни телевизионни екрани, на които непрекъснато пускаха филми. Малцина ги гледаха по време на късните рейсове, тъй като предпочитаха да дремят в седалките през цялото пътуване.

Единствените разменени думи между семейството на Мунц и Юнг и Артигас — освен усмивките на Юнг, с които се надяваше да вдъхне кураж на момичетата — бе петнайсетсекундният разговор между Артигас и госпожа Мунц, когато от ферибота забелязаха светлините на Монтевидео.

Застаналият на бара Артигас бе уловил погледа на сенъора Мунц и й бе дал знак да се отпрати към дамската тоалетна. След няколко секунди тя бе там.

— Когато хората започнат да се връщат при автомобилите си, вземете момичетата и слезте при колите. Сенъор Юнг ще ви чака там, за да ви отведе при вашата кола. Тя е тъмносиньо беемве с дипломатически номера.

Сенъора Мунц бе кимнала, след това бе влязла в тоалетната. Артигас забеляза Юнг да става и да се отправя надолу по стълбите.

Докато Юнг следеше дискретно семейството на Мунц, преди да се качат на ферибота, Артигас бе паркирал беемвето на посолството. Само че Артигас бе забравил да каже на Юнг къде се намира. За щастие, Юнг го откри бързо.

За да има обяснение защо е слязъл толкова рано, той отключи беемвето. Вдигна предния капак и започна да оглежда съсредоточено двигателя, сякаш очакваше някакъв проблем.

Едва след като стоя цели деветдесет секунди, му хрумна, че е възможно — макар и много малко вероятно — някой да ги е наблюдавал, и щом Артигас е оставил колата, да им е лепнал пластичен експлозив, който да се задейства при запалване.

„Малко вероятно, но не и невъзможно“. Онези мръсници са способни на всичко — включително и да използват С-4.

Първите шофьори, които слязоха при автомобилите си, оглеждаха с огромно любопитство елегантно облечения китаец, който надничаше под синьото беемве с дипломатически номера.

Юнг свърши тъкмо навреме и бе застанал на първото стъпало, когато семейство Мунц заслиза.

Той ги поведе към колата и се бе настанил на предната седалка, когато се появи Артигас.

Фериботът се канеше да акостира.

Минута-две по-късно колите бяха готови да потеглят. Необходимата гранична проверка бе извършена в Буенос Айрес. На едно гише на терминала там, аржентинците прекарваха паспортите и личните карти през компютърен радар, след това ги подаваха на уругвайските си колеги, седнали на съседното гише. Паспортите и личните карти се проверяваха от уругвайски компютърен четец, след това ги връщаха на пътниците, които, макар да бяха все още на територията на Буенос Айрес, се водеха в границите на Република Уругвай.

Въпреки това уругвайски митничари чакаха колите на излизане от ферибота.

Артигас свали прозореца и протегна дипломатическа карта, много подобна на шофьорска книжка.

Митничарят я погледна, надникна в колата и каза:

— Добре дошли в Уругвай, сеньор Артигас.

— Благодаря — отвърна Артигас.

— Diplomáticos Norteamericanos — обърна се митничарят към колегите си. Те отдадоха чест, докато беемвето минаваше.

— Добре дошли в Уругвай, senora и senoritas — обърна се към пътничките Юнг.

— Gracias — благодари развълнуваната сеньора Мунц.

В края на пристанището Артигас зави надясно и се отправи към Караско.

Юнг извади мобилния и набра номера на Кастило.

След първото позвъняване агентът чу:

— Hola?

— Пилигримите пристигнаха — заяви той.

— Какво? — попита непознат глас на английски.

— Кой е? — повиши глас Юнг.

— Юнг, ти ли си? — попита гласът.

— Да.

— Торине е. Какво става?

— Къде е шефът?

— Смачка се окончателно. Заспа веднага след вечеря. Всичко наред ли е, или да го будя?

— Никакъв проблем. В момента пътуваме към летището, за да се прехвърлим в колата на Артигас, след това потегляме за „Белмонт Хаус“. В гнездото ще дежурим на смени.

— Как е батерията на мобилния ти?

— Ще го заредя... — след това се поправи. — Зареден е.

— Ще се чуем — заяви Торине и затвори.

Артигас спря беемвето на паркинга на летището и слезе. Юнг отвори вратата, обиколи автомобила и седна зад волана.

Артигас се настани зад волана на крайслер „РТ Круизър“ и две минути по-късно потегли. Изчака Юнг да излезе на заден, след това го последва на дискретно разстояние по пътя към Караско.

ПЕТ

*Хотел „Белмонт Хаус“
„Авенида Ри В Ера“ 7512
Караско, Монтевидео, Уругвай
02:25, 9 Август 2005*

Апартаментът на Юнг на „Авенида Бернардо Баран“ в Караско бе на две пресечки от малък петзвезден луксозен хотел.

Когато минаваха покрай него, Юнг си спомни гърмежите на пушката помпа на ченгето и дупките, които бяха останали по „Блейзъра“.

„Какво ли ще стане с «Блейзъра», когато се върна в Щатите с ковчега на Лоримър? Тук няма да се върна, поне няма да е за постоянно. Следователно трябва да се отърва от колата. Как, по дяволите, да я продам с десет дупки? Как ще успея да я оправя, ако не съм в страната? Господи, ама какво ми става? Би трябвало да мисля за семейство Мунц, а не да се тръшкам за проклетия «Блейзър»!“

Юнг зави по алеята пред хотела „Белмонт Хаус“, а Артигас паркира до тротоара и изключи фаровете.

Портиер и носач се появиха незнайно откъде и застанаха до беемвето. Сеньора Мунц и дъщерите й, доста сънени, слязоха и се отправиха към входа.

Юнг се обърна, за да види къде е Артигас.

„Ако ченгетата го видят, ще започнат да любопитстват, но заради дипломатическите номера не могат да го попитат какво прави.“

Сигурно ще решат, че чака някой приятел, който е в хотела и се кани да си тръгва след среща с любовницата“.

Юнг влезе в хотела тъкмо когато сеньора Мунц се регистрираше. Рецепционистът очевидно я познаваше.

„Още по-добре. Така никой няма да пита защо пристига посред нощ“.

— Ако това е всичко, дами, ви оставям. Ще се видим утре сутринта. Знаете как да се свържете с мен.

— Много ви благодаря — отвърна сеньора Мунц. — Много сте мил.

Юнг се усмихна на момичетата и излезе от хотела. Качи се в беемвето и подкара към апартамента си.

„Дистанционното не е в мен и не мога да отворя проклетата врата на гаража. Налага се да оставя колата на улицата“.

Паркира до тротоара и тъкмо се канеше да слезе, когато реши друго. Извади мобилния.

Джейк Торине се обади на второто позвъняване.

— В гнездото са. Хулио е отпред — докладва Юнг.

— Не забравяй да заредиш телефона — отвърна Торине. — Да не се налага утре да пращаме човек да ви издирва... поточно казано, днес.

— Вече ти казах, че ще го направя — сопна се Юнг и затвори.

Веднага осъзна грешката си. *„По дяволите! Той е напълно прав. Това е много важна подробност, а аз дори не бях помислил да заредя мобилния.“*

В апартамента има две зареждачки. Едната може да се включи към запалка. Ще я взема, ще тръгна пеша и ще я дам на Артигас. След това ще заредя моя“.

Отвори доста непохватно вратата на беемвето, защото се наложи да действа с лявата ръка. След това понечи да заключи.

— Buenos noches, Senor Yung — чу глас зад себе си. — По-точно Buenos días, нали така?

Юнг усети как се вледенява.

„Господи, косата на врата ми се накъдри. А винаги съм си казвал, че това е просто образно казано“.

— Ордьонес, изкарайте ми акъла! — въздъхна Юнг.

— Извинявайте — отвърна главен инспектор Хосе Ордьонес. Усмивката му издаваше, че е развеселен, вместо смутен.

Юнг го погледна злобно.

— Нали нямате намерение да ме разпитвате какво правя по улиците на Караско в този час? — продължи Ордьонес.

— Пет пари не давам какво правите — сопна се Юнг.

— Трябва да поговорим, сеньор Юнг.

— Хайде да оставим разговорите за някой друг път. Денят ми беше доста натоварен и ми се иска да си легна.

— Налага се — настоя инспекторът.

— А налага ли се да се крия зад дипломатическия си имунитет, за да се наспя?

— Тъкмо затова трябва да поговорим. Много ми се иска да не намесваме дипломатическия ви имунитет в тази твърде смрадлива какофония.

„Мама му стара! Ами сега какво?“

— Позволете ми да перифразирам молбата си — продължи Ордънес. — Много ми се иска да поговорим. Имате думата ми, че разговорът ще бъде неофициален. От вас се иска само да ме изслушате. Не е нужно да казвате каквото и да било, освен, разбира се, ако не пожелаете.

Юнг го погледна, но не отговори.

— Какво губите, сеньор Юнг? — убеждаваше го Ордънес. — Ще отнема само няколко минутки от времето ви. Можете да ме почерпите една малка чашка уиски.

— Добре — примири се Юнг. — Да се качим в апартамента ми. И да се разберем отсега. Щом ви кажа, че искам да си лягам, си тръгвате и ме оставяте да се наспя.

— Голям сте симпатяга, сеньор Юнг.

— Страшен апартамент — отбеляза Ордънес, когато Юнг запали лампите в хола.

— Благодаря. Какво уиски предпочитате?

— Скоч, ако имате — отвърна Ордънес. — Преди да седнем, какво ще кажете да ви оправя превръзката?

Юнг погледна ранената ръка. Превръзката бе напоена с кръв и много мръсна.

„Това пък откъде се взе? Нямахте го последния път, когато проверих. Сигурно съм я омърлял, докато лазех под беемвето на ферибота“.

— Извини ме, че се меся, но трябва да се смени — настоя Ордънес.

— Имам бинт и марля в банята — отвърна Юнг и с малко закъснение добави: — Благодаря.

Ордьонес свали превръзката бавно и много внимателно, след това огледа засъхналата кръв.

— Извадили сте късмет — отбеляза той. — Няколко милиметра встрани и щяхте да имате сериозен проблем.

— Изпратих кутия бонбони на вашия човек с пушката — отвърна Юнг.

Ордьонес се разсмя.

— Вече си поговорих с него. Намеренията му са били благородни. Опитвал се е да ви спаси живота.

Инспекторът почистваше раната с дезинфектант, а Юнг се опитваше да не се дърпа и свива от болка.

— Случайно да знаете добър автомонтъор? „Блейзърът“ ми е станал на решето.

„Защо, по дяволите, го казах?“

— Че то е било като минно поле — отвърна Ордьонес. — Между другото, познавам. Ще ви дам адреса и ще му се обадя да му кажа, че сте ми приятел.

— Благодаря.

— Така вече е по-добре — заяви инспекторът три минути по-късно, когато пусна ръката на Юнг. — Сега можем да пийнем уискито, което бяхте така любезен да ми предложите.

— Благодаря, господин главен инспектор.

— За мен беше истинско удоволствие да ви помогна. Моля ви, наричайте ме Хосе.

Юнг се усмихна и го подкани да излезе от банята.

— Какво ще пиеш? — попита той и посочи бутилките на бара.

— „Феймъс Граус“, ако обичаш.

Юнг му подаде чашата и попита дали иска лед.

Ордьонес кимна.

— Да, ако обичаш.

След това продължи:

— Едно време пиех „Джони Уокър блеклейбъл“. После хората от „Джони Уокър“ отнеха дистрибуторските права на приятеля ми — а семейството му се занимаваше с това от поколения — затова престанах да пия „Джони Уокър“ и минах на „Феймъс Граус“. Приятелят ми вече е техен дистрибутор.

— Много интересно — измънка Юнг.

Подаде чаша „Феймъс Граус“ на инспектора и наля и за себе си.

— Ние, от Латинска Америка — бил си тук достатъчно дълго и сигурно го знаеш — сме така — продължи Ордьонес. — Отблагодаряваме се щедро на приятелите си, наказваме враговете и сме злопаметни.

— Ами? — отвърна Юнг.

— Не са ли и китайците същите, сеньор Юнг? Може ли да те наричам Дейв?

— Ние китайците сме неразгадаеми — обясни той.

— Като агентите на ФБР ли?

— Като някои агенти на ФБР. Трябва да призная, че има колеги, които говорят прекалено много. Аз не съм от тях. Казвам ти го като приятел. А отговорът е да, можеш да ме наричаш Дейв.

Ордьонес се разсмя.

— Благодаря. Та като говорим за приятели, случайно да познаваш един аржентинец Алфредо Мунц?

„Мама му стара!“

Щом стана очевидно, че Юнг няма никакво намерение да отговори, Ордьонес продължи:

— До много скоро, той беше шеф на ДРУ. Нали знаеш какво е ДРУ?

— Знам какво е ДРУ — изсъска Юнг.

— El Coronel Мунц наскоро се оттегли — продължи да разказва инспекторът. — Чу се, че се бил оттеглил, защото не успял да разбере достатъчно бързо първо кой е отвлякъл госпожа Мастърсън, а след това кой е убил съпругът ѝ.

Юнг мълчеше. Отпи глътка скоч.

— Такива са те, аржентинците. Жалко — отбеляза Ордьонес. — Много обичат да прехвърлят вината си на друг. Как се казваше на английски? Търсят си изкупителна жертва.

— Имаше такова нещо.

— Сега аржентинското правителство разправя: „Защо да се срамуваме, че съпругата на дипломат бе отвлечена, а самият дипломат убит в страната ни? На бърза ръка пенсионирахме човека, който трябваше да предотврати тази издънка. Некомпетентността му струва работата“.

— Доста неприятно — съгласи се Юнг.

— Наистина неприятно. А когато се разнесе клюката, че полковник Мунц се е прострелял, докато си е чистил пистолета, много хора си казаха, че това е несполучлив опит да се самоубие, защото е засрамен заради собствената си некомпетентност.

— Значи се е прострелял, докато си е почиствал пистолета, така ли?

— Наистина ли нямаш представа за кого говоря?

Юнг не отговори.

— Как да разбирам мълчанието ти, Дейвид, и безизразното лице? Че познаваш полковник Мунц — или поне имаш представа кой е — или че не го познаваш и нямаш никаква представа кой е?

— Нека това да остане един от въпросите, на които Юнг не желае да отговори — отвърна агентът.

Инспекторът се усмихна.

— Мога само да ти кажа, Дейвид, че аз не бях от онези, които повярваха, че Мунц е некомпетентен и че се е опитал да се самоубие, докато си е чистил пистолета.

— Така ли?

— Нито за секунда. Виж, Дейвид, Алфредо Мунц ми е добър приятел — бих казал много добър приятел, на когото държа.

— Така ли?

— Запознахме се, защото бяхме колеги. Той управляваше ДРУ от своята страна на река Плата, а аз управлявах — все още управлявам — Вътрешен отдел на уругвайската Национална полиция. Името може и да е подвеждащо, но моят отдел върши в Уругвай онова, което ДРУ върши в Аржентина.

— Това не го знаех — отвърна агентът.

— Разбира се, че не го знаеш — закима Ордьонес. — Все пак ти си един от десетина, може би дори повече, агенти на ФБР във вашето посолство, които се занимават единствено и само с пране на пари, нали така?

— Щом казваш.

— Скоро след като двамата с Алфредо започнахме съвместната си работа, научихме — и то с огромно учудване — че и двамата сме честни ченгета. За съжаление, такива като нас не са много — нито в Аржентина, нито в Уругвай.

— Съжалявам, че е така.

— С течение на годините, докато двамата с Алфредо работехме над съвместни проекти за защита на общите ни интереси — например защита на видни личности...

— Защита на видни личности ли?

— Наши държавни дейци, дипломати, видни личности, дошли на посещение в страната, като например държавни глави. Взemi Фидел Кастро. Ти знаеше ли, че когато Фидел Кастро посещава Уругвай, той и по-високопоставените членове на антуража му отседат в хотел „Белмонт Хаус“, съвсем наблизо?

— Май съм чувал нещо такова — отвърна Юнг.

— Например, когато Кастро посети Аржентина, Мунц отговаряше за охраната му, а когато идваше тук — отговарях аз. И в двата случая работехме заедно.

— Ясно ми е защо е така.

— Та когато чух, че приятелят ми Алфредо имал — как да го кажа — известни трудности с някакво оръжие, реших, че трябва да му помогна. Не можех, разбира се, да хукна към Буенос Айрес, защото бях потънал до гуша в разследването на клането в имението „Шангри-Ла“. Когато се опитах да му позвъня, при това на необявения телефон, който има в апартамента си, никой не ми се обади. Възможностите бяха няколко, но предположих, че когато е видял номера на човека, който звъни, е преценил, че не е разумно да разговаряме, че не е нито в мой, нито в негов интерес.

Ордьонес надигна чашата.

— Може ли да се възползвам от гостоприемството ти, приятелю Дейвид? — Той се усмихна. — Тази чаша май има дупка.

— Разбира се.

Докато Юнг слагаше кубчета лед и наливаше „Феймъс Граус“ в чашата на инспектора, си мислеше: „Аз обаче не бива да пия повече. Ордьонес е на крачка пред мен и нямам абсолютно никаква представа накъде бие.“ Въпреки това агентът си сипа още два пръста скоч.

— Заповядай, Хосе. — Юнг му подаде чашата.

— Много ти благодаря. Та докъде бях стигнал? А, да! Както вече ти казах, оказа се невъзможно — заради разследването — да отида лично до Буенос Айрес, за да предложи помощта си на Алфредо, не успях и да се свържа с него по телефона, затова направих единственото, което ми хрумна — пуснах хора да следят компютрите на границата.

— Моля?

— Инструктирах имиграционните власти да ме уведомят лично и незабавно, ако името Мунц се появи на някой от компютрите. Преди това бях изискал същото и за двама американски дипломати, Хулио Артигас и Дейвид У. Юнг — младши.

— Става интересно.

— Не си ли любопитен защо проявявам такъв интерес към теб и към братовчеда Хулио?

— Предполагам, че ако искаш да разбера, ще ми кажеш.

— В интерес на истината, има две доста интересни посоки на развитие в разследването на клането в „Шангри-Ла“, за които исках да поразпитам и двамата — продължи инспекторът. — Знаем — дори смея да кажа, че сме почти сигурни — откъде е хеликоптерът и дори идентифицирахме един от мъжете, загинал от огнестрелна рана в главата, причинена от 7,62 мм куршум от пушка.

„Мама му стара! Този не блъфтира!“

— Ще ми разкажеш ли подробности?

— Като му дойде времето — обеща инспекторът. — Тази вечер, малко след като двамата дипломати, които наблюдавах, преминаха границата на фериботния терминал в Буенос Айрес, един от служителите ми позвъни у дома, за да ми каже, че не само дипломатите са на ферибота, ами госпожа Мунц и двете ѝ дъщери.

„Мама му стара!“

— Смея да кажа, че дължа и на теб, и на братовчеда Хулио извинение. Признавам, че подозирах някаква неприятна връзка между вас двамата и скъпия ми приятел Алфредо. Трябваше да се досетя, затова сега се срамувам.

„Това пък какво трябва да означава?“

— Затова се обадох на хората си на ферибота — сам разбираш, че е много удобно да имаш свои хора на ферибота. Те, разбира се, са в

цивилни дрехи. Обикновено са двама, единият води чаровен лабрадор, който има нос за милиони.

Усмихна се, отпи огромна глътка скоч и продължи:

— Както и да е, аз им звъннах и им наредих да не изпускат от поглед семейство Мунц и да ги защитават каквото и да се случи. Най-важното бе да внимават какви ги вършат двамата американски дипломати.

— Човекът ми се обади след половин час, за да съобщи, че и петимата са в салона за първа класа, но не са седнали заедно. Освен това докладва, че китаецът, американски дипломат се усмихнал на една от дъщерите на Мунц, а тя, вместо да се уплаши или да се обиди, също му се усмихнала.

— Това, разбира се, ме обърка. Обърка ме и следващото обаждане от ферибота, малко преди да акостира. Китаецът, американски дипломат бил легнал под колата, сякаш търсел наркотици — аз бих казал взривно устройство — скрити под автомобила. Сигурно тогава си изцапал превръзката, Дейвид.

Юнг не отговори.

— Обадиха се още веднъж от ферибота — продължи инспекторът. — Докладваха ми, че семейството на Мунц са се качили доброволно в беемве с дипломатически номера, заедно с двамата американски дипломати и всеки момент ще слязат от ферибота.

— Ти не ме видя на пристанището, но аз те видях, забелязах как сенъора Мунц и момичетата ти се усмихват в „Белмонт Хаус“. Затова съм тук, Дейвид, просто търся обяснение.

— Обяснение за какво?

— От кого защитавате семейство Мунц? И защо? Какво правят те тук? Каква е твоята връзка с El Coronel Мунц, същия човек, когото твърдиш, че не познаваш.

— Не съм казал, че не го познавам; отговорих ти, че това е от въпросите, на които няма да получиш отговор.

— А сега ще ми отговориш ли?

— А ти ще ми разкажеш ли за интересното развитие в разследването на убийствата в „Шангри-Ла“?

Ордънес не отговори веднага.

— Имената Василий Респин и Александър Певснер говорят ли ти нещо, Дейвид?

— Говориш за един и същи човек — отвърна Юнг. — Не съм сигурен дали това е истинското му име и дали няма и други имена. Интерпол го търси отдавна — и не само Интерпол — по какви ли не обвинения.

— Той е в Аржентина под името Певснер — уточни Ордьонес.

— Ти откъде разбра?

— Алфредо Мунц ми каза.

— Защо не е арестуван досега?

Инспекторът сви рамене.

— Очевидно не е в интерес на аржентинците да го арестуват.

— Платил ли е на някого?

Ордьонес отново сви рамене.

— Сигурно. Той разполага с пари. Достатъчно пари, за да притежава хеликоптер „Бел Рейнджър“.

„Боже милостиви! Оттам ли е взел Кастило хеликоптера? От международен мафиот?“

— Не е същото, като да разполагаш с пръстови отпечатащи, но ските на хеликоптерите оставят следи в почвата — например в нивата близо до имението „Шангри-Ла“ — които могат да бъдат идентифицирани. По-точно казано, няма да е никак трудно да се определи какъв точно хеликоптер е оставил следите. А той със сигурност е бил „Бел Рейнджър“.

— И мислиш, че е на Певснер?

— Не съм сигурен. Знам обаче, че в Буенос Айрес няма много „Бел Рейнджъри“. Също така знам, че след като е бил на летище „Хорхе Нюбъри“, рано вечерта преди да станат убийствата в „Шангри-Ла“, „Бел Рейнджърът“ на Певснер е излетял за Пилар. Там не е дал нов летателен план. Тъй като в Пилар няма летище, няма и сведения дали е кацнал изобщо. Рано на сутринта след убийствата хеликоптерът на Певснер се е върнал на „Хорхе Нюбъри“. Предполага се, че е идвал от Пилар. А тъй като не е кацал на летище, няма сведения кога и дали е излетял оттам. Останал е на „Хорхе Нюбъри“ до края на деня, след това отново се е върнал в Пилар.

— Това означава, че в нощта на убийствата в имението „Бел Рейнджърът“ на Певснер е имал достатъчно време, за да лети до провинция Такуарембо и да се върне. Ако е прелетял съвсем ниско, нито радарите тук, нито аржентинските радари са успели да го засекат.

— Мислиш, че Певснер е замесен в тази работа в имението ли?

— Не знам, Дейвид. Само че Певснер не е от хората, които могат да отпаднат от подозрение единствено защото има неопетнена репутация. Ще ти разкажа какво още съм научил, с надеждата, когато свърша, ти да ми разкажеш какво знаеш по този въпрос.

— Не мога да приема такава сделка.

— Сам разбираш, че това е признание, че знаеш нещо.

— Нищо подобно. Досега нямах никаква представа, че руският мафиот е в Южна Америка или че притежава хеликоптер. Отказвам се от сделка, защото, след като ти ми разкажеш всичко, а аз не мога да ти кажа нищо, ще ме обвиниш, че не постъпвам честно.

Инспекторът погледна умислен Юнг.

— Помниш ли, че ти казах, че в съвместната ни работа с Мунц се е случвало да охраняваме разни величия като например Фидел Кастро? Юнг кимна.

— Казах ти още, че едно от нещата, за които не намирам никакво обяснение, е, че двама от нинджите бяха простреляни със специални куршуми, каквито получават единствено стрелците по състезания и войниците от Специалните части!

— Помня.

— Най-много ме озадачи реакцията на посланик Макгрори, когато заместник-министърът на външните работи Алварес го попита дали случайно не е чувал за намеса на вашите Специални части. Наблюдавах изражението му. Изненадата му беше неподправена, както и гневът му, когато чу въпроса. Ако вашите Специални части са били замесени, посланик Макгрори не знаеше нищо по този въпрос. Следователно възможностите са две — или те не са били замесени, или са предприели толкова секретна мисия, че дори американският посланик не е бил уведомен.

„Господи, стипа ни!“

— Хосе, има едно правило, което се съблюдава много строго — особено в случаите, когато се използват Специалните части — нищо не може да се случи в чужда страна без знанието на посланика.

— Да, знам — кимна инспекторът. — Нека да довърша. Задавах си всички тези въпроси, когато отидох в Британската болница, за да присъствам на аутопсиите на господин Лоримър и нинджите. След

това, когато наблюдавах простреляния в главата нинджа, ми се стори, колкото и да бе глупаво, че съм го виждал някъде.

— Ами?

— Трябваша ми трийсет и шест часа, за да си спомня къде и кога — призна Ордънес. — Тогаваша си извадих албума и го открих. Снимка на Фидел Кастро, застанал пред хотел „Белмонт Хаус“, а зад него се виждаха три познати лица. El Coronel Алфредо Мунц, аз и майор Алехандро Винченцо от кубинското разузнаване.

— Мили боже! — възкликна Юнг. — Ти сигурен ли си?

Инспекторът кимна бавно.

— При нас съществува практика да снемаме пръстовите отпечатъци на такива хора, когато посещават страната ни. Имаме и твоите, например. Проверих отпечатъците. Майор Винченцо от Кубинското разузнаване, идвал тук като шеф на охраната на Кастро, е един от убитите нинджи в имението „Шангри-Ла“ с куршум на Специалните части.

— Значи са били кубинци?

— Останалите ги нямаше в базата данни, но за Винченцо нямаше съмнение. — Ордънес се изправи. — Ако не възразяваш, приятелю Дейвид, ще си сипя още една чашка „Феймъс Граус“, докато ти прецениш каква помощ можеш да ми окажеш.

— Какво, по дяволите, са търсили кубинците в имението? — чудеше се Юнг.

Инспекторът се разсмя.

— Прости ми, но реакцията ти е толкова прозрачна, колкото и на посланик Макгрори. Не успя да прикриеш учудването си, нали сенър Непроницаем?

— Точно така — призна Юнг.

— Мога ли да започна да ти задавам въпроси?

— Ще ти кажа каквото мога — съгласи се агентът.

Помисли си: *„Как ми се иска да съм Кастило. Този тук е много по-напред с материала от мен“*.

— Да започнем с най-важното за мен — заговори инспекторът от бара. — Защо охранявате семейството на Мунц? И от кого?

— Мунц се безпокои за сигурността им.

— А вас какво ви засяга?

— Длъжници сме му.

— Защо?

— Не мога да отговоря.

— Прости ми, но прав ли съм да подозирам, че тази работа има нещо общо с раната му? — попита Ордънес. — Възникват още въпроси, включително и първият — от кого?

— Не знаем. Вероятно хората, които са убили Мастърсън.

— Това би трябвало да са същите хора, които са изпратили нинджите в имението, не мислиш ли?

— Звучи логично, но истината е, че не знаем.

— Пазите го и от руския мафиот Певснер, нали?

— Възможно е, много възможно и от него.

— Ще бъда напълно честен с теб, Дейвид. Изпитвам огромно облекчение, че Мунц ви вярва толкова, че да ви повери закрилата на семейството си. Това означава, че се класирате сред добрите.

— Мисля, че наистина сме от добрите — отвърна агентът.

— Как възнамерявате да защитите сенъора Мунц и момичетата? Мога ли да помогна с нещо?

— Заминават за Щатите — призна Юнг. — Утре.

— И Алфредо ли ще пътува с тях?

— Не. Отказа.

— Ако не вярвах, че сте от добрите, щях да заподозра, че семейството му са зложници, за да осигурят доброто му поведение.

— Това са пълни глупости — сопна се възмутен Юнг. — Той остава, за да ни помогне да разберем кои са мръсниците.

— Първо, ще се погрижа семейство Мунц да са в безопасност, докато се качат на самолета с теб и ковчега на Лоримър.

„Мама му стара! Трябва да му кажа!“

— Те не заминават с мен — отвърна Юнг. — Частен самолет ще ги вземе утре по някое време.

— „Лиърджет“ ли?

„Той и сам ще разбере“.

— Не. „Гълфстрийм“.

— Мислех, че сенъор — дали не трябва да кажа майор? — Кастило има „Лиърджет“.

— Подполковник Кастило има няколко самолета.

— А ти работиш за подполковник Кастило, нали, Дейвид?

„Защо да отричам? То е повече от очевидно“.

— Вече да.

— Ами братовчедът Хулио?

Юнг кимна.

— От вчера.

— А подполковник Кастило за кого работи? За ЦРУ ли?

— Не, няма нищо общо с ЦРУ.

— За кого тогава?

— Това е от въпросите, на които не мога да отговоря.

— А докато беше тук като агент на ФБР, за ЦРУ ли работеше?

— Не.

— А защо се интересувахте от сеньор Лоримър?

— Заради прането на пари.

— Това ли е всичко?

— Навремето мислех, че е ливанецът Бертран, и се опитвах да разбера откъде е докопал доларите.

— Почти шестнайсет милиона — уточни инспекторът. — И разбра ли?

Юнг кимна.

— Ще ми кажеш ли?

— Идват от „Петрол срещу храни“. Лоримър е бил вътре в тази измама.

— Да ти призная, тази възможност дори не ми е минавала през ума. Това дава някои отговори, нали? И възникват още нови. Ще трябва доста да помисля.

— Сигурно.

— Знаеш ли къде са парите?

— Мини на следващия въпрос.

Инспекторът се усмихна.

— Много добра работа си свършил. Добре си замаскирал следите в банките, Дейвид, но съвсем не мога да кажа, че изпълнението ти е перфектно. Научих, че документите — както и да се наричат — за парите в сметките на Лоримър са минали през банка „Ригс“ във Вашингтон. Това ме накара да реша, че са били в сейфа на Лоримър в имението и по някакъв начин са стигнали до Вашингтон. Можех и да реша, че сеньор Певснер има нещо общо с тази работа. Само че в такъв случай защо ти, тъкмо ти ще се опитваш да прикриеш следите?

— Този въпрос беше реторичен, нали? Не очаквай да ти отговоря.

— Добре.

— Кълна се, Хосе, че никога не съм вършил нещо, с което да помогна на Певснер по какъвто и да било начин. От всичко, което знам за копелето гадно, той заслужава да е зад решетките. Или пък мъртъв. Не знам — по-точно не мога да докажа — дали е погнал семейство Мунц, но вярвам, че е гой.

— И аз съм на същото мнение. Въпросът е защо. Можеш ли да ме свържеш с Алфредо?

— Когато пристигна в Щатите — това ще бъде утре — ще съобщя на Мунц, че искаш да говориш с него. Ще му кажа, че си помогнал да изведем семейството му.

— Много ти благодаря. Сега ми остава да направя две неща.

— Какви?

— Да не допусна никой, който няма работа около „Белмонт Хаус“, да се доближава до хотела тази вечер. След това двамата с теб ще отидем да се обадим на братовчедата Жулио и да му съобщим, че сме се разбрали, че сме от добрите.

— Добре. Тъкмо ще му дам зареждачката за мобилния.

— И още нещо — сети се Ордънес. Написа нещо в малък бележник, скъса страницата и я подаде на Юнг.

— Какво е това?

— Адресът на добър тенекеджия. Нали ти казах, че имам човек за тази работа.

— Много ти благодаря — кимна Юнг.

— И последно, Дейвид. Много ще съм ти задължен, ако не се обадиш веднага на подполковник Кастило, за да му предадеш разговора ни.

— Все някога трябва да му кажа, Хосе.

— Знам. Но ако го направиш тази вечер, телефоните ви се подслушват — и мобилните, и стационарните, а на мен не ми се иска някой да разполага със сведения за разговора ни. И двамата сме казали и извършили неща, които не би трябвало, затова нека всичко остане между нас.

След няколко секунди Юнг кимна.

Ордънес продължи:

— Ще имаш няколко минути да поговориш с подполковник Кастило — или друг близък човек — утре на летището. Може би, ако разбере какво съм ти казал, ще реши да ми подаде информация, за да разреши цялата тази работа.

Агентът не отговори.

— Може ли Кастило да вкара семейство Мунц в Щатите, след като на паспортите им няма изходен печат от Уругвай?

„Кастило може да ги вкара и без паспорти“.

— Сигурно.

— Тогава утре трябва да ги качим на „Гълфстрийма“, без да минават през обичайната проверка. Не бива да изключваме възможността — ще използвам твоите думи, Дейвид — че копелетата гадни имат достъп до компютрите на границата. Ако никъде няма сведения, че семейство Мунц са напуснали страната, може да изгубят малко време, докато ги търсят тук.

XII

ЕДНО

*Президентски апартамент
Хотел „Фор Сийзънс“ „Черито“ 1433
Буенос Айрес, Аржентина
08:15, 9 Август 2005*

Полковник Джейкъб Торине от американските Военновъздушни сили влезе в спалнята и внимателно разтърси подполковник К. Г. Кастило за рамото. Приятелят му се бе проснал по бельо върху огромното легло и спеше дълбоко.

Тъй като той не реагира, Торине стисна лявото му стъпало, повдигна го и го пусна.

Този път се получи. Кастило се изправи рязко, отначало ококорен, след това погледна вбесен Торине.

— Току-що поръчах закуска, Чарли. Осем и петнайсет е — каза той.

— Благодаря — отвърна Кастило, без да крие, че не е особено доволен. Отново се просна на леглото, изпъшка, надигна се и спусна крака на пода.

Извади чисто бельо от чантата и се отправи към мраморната баня. Пусна студената вода, свали бельото и се пъхна под душа. Остана под ледените струи цяла минута, докато се разтрепери от студ и прецени, че е напълно буден, и чак тогава пусна и по-топла.

Пет минути по-късно, обръснат, облечен в панталони и риза, Кастило влезе в хола. Двама сервитьори подреждаха чинии с капаци като куполи.

Чарли кимна на Торине и Фернандо Лопес, след това се приближи до огромните прозорци с изглед към железопътна гара „Ретиро“, доковете зад тях и река Плата.

— Хубава гледка — заяви той.

— Добре, че жена ми не знае за всичко това — обади се Торине.
— Няма нищо против да зъзна на някоя покрита с лед писта наскреде Аляска, но това тук ще я ядоса.

Кастило се обърна и се усмихна.

— Юнг нали се обади?

— Да. Беше на път към летището в Караско, за да вземат колата на Артигас, а след това тръгнаха да оставят семейство Мунц в „Белмонт Хаус“. Щяха да ги пазят на смени. Не исках да те будя.

— Ти се беше скапал, гринго — обади се Фернандо Лопес.

— Самата истина — отвърна Кастило и се протегна. След това добави: — Мислех си...

— Много опасно занимание — прекъсна го Лопес.

Кастило приближи до масата, вдигна един от капациите.

Вътре имаше сервирани яйца. Той си сипа в чиния, вдигна следващия капак и си сипа и шунка до яйцата. През всичкото време си мислеше: *„Истината е, че си мислех за времето, което прекарах с Бети Шнайдер в същата тази спалня. Мислех си за нея, преди да заспя. И тази сутрин мислех за нея, веднага след като ми мина, че Джейк ме събуди така грубо.*

Това е личен въпрос.

Не е свързано с работата“.

— Когато дойдохме снощи тук, се обърнаха към мен с Госингер — каза той. — Доколкото си спомням, съм се регистрирал като Госингер от „Тагес Цайтунг“ и сметката се изпраща на тях. А Ото Гьорнер е изпратил факс в немското посолство — може и имейл да е пратил или да се е обадил — да ми оказват съдействие.

— Е, и?

— Да скрием Ерик Кочиан, ще бъде все едно да се опитваме да скрием жираф на поляната пред Белия дом.

— Така е — съгласи се Торине. — Старецът е голям образ. Страшно ми харесва шапката му.

Торине се опита да имитира килнатата на една страна шапка на Кочиан.

— Тук ли ще го преместиш? — попита Лопес. — Нали нае безопасна квартира?

— Няма да е тук. Но този апартамент ще го задържа и ще съобща в хотела, че господин Ерик Кочиан от „Тагес Цайтунг“ ще отсяда тук — когато не е във вилата в Пилар, наета от вестника — и по този начин ще продължат да изпращат сметките на вестника. Когато се настаним в квартирата и имам достъп до обезопасена линия с Белия дом, ще се

обада ма Ото, за да го помоля да позвъни на германския посланик и да му обясни кой е Кочиан, че е в страната — защо е в страната — и...

— Защо е в страната ли? — прекъсна го Торине.

— Той работи над три материала — обясни Кастило. — Първо, някакъв тип от Хамбург имал намерение да се опита да извади „Граф Шпее“ от водния му гроб в пристанището на Монтевидео. Второ, ще пише статия за германските моряци от „Граф Шпее“, които са останали да живеят тук. И трето, напълно естествено е, че се интересува от убийството на американския дипломат, привлякло вниманието на германците.

— Какво се опитваш да направиш, гринго, да го превърнеш в ходеща мишена ли? — попита Лопес.

— Именно. Ще бъде на толкова явно място, че от ДРУ ще решат, че е в националните интереси на страната да не му се случи нищо лошо. Аржентинското правителство не иска нови заглавия за убити тук чужденци. Да не говорим, че този път става дума за чуждестранен журналист. Ако нещо се случи на Ерик, ще излезе на първите страници по цял свят.

— Голяма си лисица, подполковник Кастило — отбеляза Торине.

— Много ми се ще наистина да е така — призна Кастило. — Благодаря ви, господине.

— Те очистиха сержанта и за малко да ликвидират гаджето ти, докато бяха в кола на посолството — напомни му Лопес. — За Мастърсън няма дори да споменавам.

— Не са очаквали неприятности — отвърна Кастило. — Ерик ще го придружават или Джон Дейвидсън, или Шандор Тор, а те знаят какво правят. Ще има и други, разбира се.

— А Ерик Кочиан какво ще си помисли за този твой брейнсторминг? — попита Лопес.

— Няма как да ти отговоря, преди да го попитам — сопна се Чарли. — Слушайте сега. Дарби ще дойде да ме вземе в девет. Аз ще настаня Ерик Кочиан в „Майерлинг“ и ще врътна няколко телефона. Вие отивате на „Хорхе Нюбъри“ и пригответе самолета.

— Според мен е най-разумно да подготвя три летателни пана — предложи Торине. — Един отук до Караско, втори от Караско до Кито, а третия от Кито до Сан Антонио.

— Добре — съгласи се Кастило.

— От „Хорхе Нюбъри“ до Караско е само трийсет минути — продължи Торине. — Не е нужно да зареждаме, но е по-добре да ни сипят малко гориво. От Монтевидео до Кито полетът е почти шест часа.

— Дай да заложим на сигурно — предложи Лопес.

— Съгласен съм — обади се Кастило.

— После ни чакат още пет часа и половина от Кито до Сан Антонио — заяви Торине. — Сложете един час в Кито, което ще рече дванайсет и половина, нека да са тринайсет от излитането в Монтевидео до кацането в Сан Антонио.

Кастило кимна и напомни:

— Трябва ни храна и нещо за пиене.

Торине кимна.

— Най-добре да се заредим с храна и напитки в Монтевидео.

— Ще ви звънна, когато тръгна от „Майерлинг“. Тогава се обаждате на Юнг и му казвате да приготви кошницата за пикник, но да не иска продукти от хотела.

Той сведе поглед към чинията си и забеляза, че е изял всичко, което си бе сипал.

— Отивам да се преоблека.

— Гринго, никак не ми е приятно, че ще водиш семейство Мунц у нас — обади се Лопес.

— Точно сега не виждам друга възможност. Щом успея, ще се обадя на Abuela и ще я предупредя да не мърда от Сан Антонио.

Кастило се върна в спалнята, за да се облече.

Тъкмо бе намерил вратовръзката си, когато се обади портиерът, за да го уведоми, че долу го чака автомобил.

ДВЕ

*Кънтри клуб „Майерлинг“
Пилар, Буенос Айрес, Аржентина.
10:20, 9 Август 2005*

Входът към кънтри клуб „Майерлинг“ много приличаше на входа на кънтри клуб „Буена Висша“, на около шест километра по шосе 8, където живееше Александър Певснер. Имаше кабинка за охраната, бариера, пред която патрулираха въоръжени мъже. Също като „Буена Висша“ имаше висок жив плет, който скриваше бодлива тел, а отзад надничаха покривите на къщите.

Веднага личеше, че охраната е много добра. Мъжете отказаха да пропуснат беembeто на Алекс Дарби, обадиха се във вилата и някой им даде разрешение — по-късно се оказа, че е била госпожа Сиено — гостите да преминат.

— Щяха ли да те пуснат, ако беше с дипломатически номера? — попита Кастило, докато пътуваха с трийсет километра по алеите, осяяни на всеки двестатина метра с гърбици.

— Не. А и аз не съм си включил името в списъка на честите посетители — отвърна Дарби. — Искам да се създаде впечатление, че вилата е наета от семейство Сиено, приятна млада двойка аржентинци с пари от Мендоса.

— А нейният — техният — испански достатъчно добър ли е, за да мине номерът?

— И още как. Тя е прекарала под прикритие цяла година в Хавана. Много е добра, Чарли. И двамата са супер. Чакаше ги невероятно бъдеще, докато той не се зарази от тежка форма на служебно самоубийство.

— Какво?

— Обзе го непреодолимо желание да разправя в Ленгли неща, които Ленгли нямаше никакво желание да чуе. Аз самият страдам от доста тежка форма на същата зараза.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че и теб са те изпратили тук по същата причина?

Дарби кимна.

— Не си споменал и дума, Алекс.

— Не си питал, подполковник. Това е нещо като монетата с две лица. Животът тук е много по-хубав, отколкото на други места, на които съм бил. А хората, които работят за мен, са наистина чудесни професионалисти. Понякога се питам обаче колко ли полезна информация, която подават готините момчета и момичета, попада при недотам готините бюрократи, които съобщават на Ленгли единствено и само онова, което Ленгли иска да чуе.

— Разкажи ми за Едгар Дешамп — помоли Кастило.

— Ти успя ли да се разбереш със стария Ед, Чарли?

— При това много добре, струва ми се.

— Той е свестен човек. Предположих, че вие двамата ще се спогодите.

— А той как е успял да не се зарази със служебно самоубийство?

— И той изкара заразата. Само че при него за малко да има фатален край.

— Какво тогава прави в Париж? Не ми казвай, че това е представата на Агенцията за Сибир.

— Може и да не е Сибир, но е от онези места, където добрите момчета и момичета не искат да ходят, защото научаваш всякакви неща, за които франкофилите във Вирджиния не искат и да знаят, докато си тананикат френски шансони. А Ед знае къде са заровени не един и два трупа. Когато го изтеглиха от Германия, той заяви, че иска да отиде там, и те отстъпиха. Имат нещо като споразумение. Той пише в докладите си каквото си иска, а те не прочитат и ред.

Кастило се ухили и поклати възмутено глава.

— А според теб Дешамп знае ли нещо за полковник Сунев от КГБ?

— По всяка вероятност много повече, отколкото на онези типове в Ленгли им се иска — призна Дарби. — Те останаха с насрани гащи, когато дезертърът, когото изправиха пред Конгреса, се оказа, че ги е заблудил. Една от причините да се дразнят от Ед е, че той ги е предупредил, че въпросният полковник ще ги изпързаля. Никой не обича да му се казва „*Нали ти казах!*“.

— Което означава, че той знае нещо за руските гърмящи куфарчета.

— Колкото и останалите, Чарли — отвърна Дарби и посочи прозореца.

— Chez vous, mon colonel — продължи той. — Добро попадение за четири бона на месец, още повече че господин Жаи-Пол Лоримър-Бертран плаща за цялото удоволствие.

Кастило видя просторна тухлена къща с червен покрив малко навътре от алеята.

— Живият плет прикрива бодлива тел, има и детектори за движение — добави Дарби. — Има басейн, игрище за крокет и много приятно quinchó, където сержант Кенсингтън може да си разположи играчките.

Имаше и гараж за три автомобила. Когато беемвето на Дарби зави по калдъръмената алея, вратата на гаража се отвори и той вкара колата вътре.

Сузана Сиено ги чакаше на вътрешната врата, която свързваше гаража с къщата.

Влязоха в просторен, приятно обзаведен, хол с огромни прозорци, които гледаха към градината. Тя посочи навън.

— Великият херцог май е доволен от скромната обител.

Ерик Кочиан, елегантно облечен в бял костюм, нахлупил бяла шапка, се бе разположил на бял кожен шезлонг до плувния басейн. Пиеше кафе и пушеше пура. На масичката имаше пепелник, кана кафе и брой на „Буенос Айрес Хералд“.

От дясната страна на плувния басейн се виждаше малка постройка в стила на къщата, за която Дарби бе споменал. На покрива ѝ бе монтирана сателитна чиния. Кастило се вгледа, но така и не успя да види антената, която Кенсингтън бе сложил за радиото на „Делта Форс“.

„Кенсингтън знае какво прави. Все някъде е монтирал радиото. Освен това те са две. Нищо, да имаш едно допълнително не е излишно“.

— Трябва незабавно да поговоря с Ерик — заяви Кастило.

— Насаме ли? — любопитства Дарби.

— Не. Искам и двамата да сте наясно — отвърна Кастило.

— Не си се разбързал много, Карлхен — поздрави го старецът. — Както виждаш, Макс си намери нов приятел. Сигурно няма да забележи, че си тук.

Посочи към другата страна на плувния басейн, където Макс гонеше топка, която ефрейтор Лестър Брадли риташе надалече.

Кастило забележа ръкохватката на „Колт 1911А1“ на колана на Брадли, скрит под якето му.

„*Няма да доставя това удоволствие на Ерик*“, реши Кастило. Изсвири пронизително.

Макс, тъкмо стиснал топката със същата лекота, с която по-дребно куче би стиснало топка за тенис, спря, огледа се и щастливо дотича при Чарли.

Кастило погледна Кочиан, усмихна се самодоволно, погледна отново Макс и каза:

— Не мога да повярвам, че стиска това в устата си.

— В нея вече няма въздух — заяви Кочиан. — Макс се подразни първия път, когато я ухапа и въздухът изсвистя. Затова я ухапа хубаво, за да я научи да се държи прилично.

Макс пушна омекналата топка в краката на Чарли, който го почеса зад ушите и ритна топката силно, за да прелети над плувния басейн. Не успя. Топката цопна в басейна. Макс хукна към оградата, погледна бариерата, след това без особено усилие я прескочи, цопна в басейна, ухапа топката, пошляпа на едно място, докато реши откъде да излезе, заплува към стълбата в плиткия край, излезе, прескочи отново оградата и затича към тях.

— Това беше груба грешка, Карлхен — обясни Кочиан. — Сега ще пусне топката в краката ни и ще се изтръска.

Макс направи точно това.

— Макс, грознико! — разсмя се Кастило.

— Да не би да ти е забавно? — попита Кочиан. — Погледни ми панталоните.

— Това не е единствената грешка, която съм допускал. Да не би да си изненадан?

— Ни най-малко — призна Кочиан. — Но пък всички допускаме грешки. Моята последна беше през януари. Дали не беше през

декември? Написах грешно една дума. Ти ще ми кажеш ли каква беше твоята?

Полковник Алфредо Мунц се приближи до тях.

— Да не би да преча? — попита той.

— Не, разбира се. Семейството ти е в хотел „Белмонт Хаус“.

Всичко е минало безпроблемно.

— Ще мога ли да си кажа няколко приказки с тях?

— Можеш ли да изчакаш, докато кацнат в Кито, Еквадор.

— Разбира се.

— Подполковникът, господин подполковникът — намеси се Кочиан, — тъкмо се канеше да ни разкаже за всички грешки, които е допускал. Нямам търпение да чуя признанието му.

— Грешката ми беше, че ще успеем да скрием хер Кочини тук — отвърна Кастило. — Сега вече разбирам, че е все само да се опитваме да скрием жираф на поляната пред Белия дом.

Мунц, Сузана Сиено и Дарби не се сдържаха и се разсмяха.

Кочиан ги погледна вбесен.

— Какво предлагате? — попита той с леден глас.

— Тъкмо обратното — отвърна Чарли. — Той е известен журналист, издател на „Тагес Цайтунг“ в Будапеща, вицепрезидент на борда на директорите на фирма „Госингер“...

Кастило забеляза намръщеното лице на стареца и едва удържа усмивката си. *„Нали нямаш нищо против да спомена тези дребни факти, чичо Ерик?“*

— Според мен аржентинското правителство няма да остане особено доволно, ако нещо му се случи.

— Разбирам накъде биеш — кимна Мунц.

— Аз пък не разбирам — сопна се Кочиан.

— Те ще искат ДРУ да ви държи под око, хер Кочиан — обясни Мунц. — Не биха искали нещо да се случи на важен човек като вас.

— Според теб разумно ли е, Алфредо? — попита Кочиан.

— Разбира се.

— Че аз съм един най-обикновен журналист, който си върши работата — опъна се старецът.

— Ние го знаем, но аржентинците нямат представа, че е така — отвърна Кастило. — Ще накараме Ото да преувеличи, когато се обади на германския посланик тук.

Кочиан го погледна гневно.

— Точно така — реши Кастило. — Веднага ще му позвъня.

Когато влязоха в quincho, ефрейтор Лестър Брадли изпъна гръб и козирува.

— Лестър, постарай се да не го правиш повече — нареди Кастило. — Нали си в цивилно облекло.

— Слушам, господине — отвърна Брадли и загуби десет процента от стегнатата си поза.

Сержант Кенсингтън бе вътре в постройката, разположил се на шезлонг като на Кочиан, и четеше „Хералд“. На шезлонга бе облежната „Кар-4“. Остави вестника, но не стана.

— Колко време ти трябва, за да нагласиш радиото, Боб? — попита Кастило.

— Готово е, господине — отвърна Кенсингтън. — Току-що говорих с майор Милър.

— Къде е антената?

— На покрива, господине. На нея пише „Direc TV“.

— Голям си хитрец, Робърт.

— И майка ми все това повтаряше, господине.

— Слушай сега, Боб. Каж ми дали става или не.

— Слушам ви, господине.

— Искам обезопасена линия на всички места, на които трябва да позвъня, стига да е възможно. Първо, трябва да позвъня на посланик Монтвейл, след това на личен номер в Германия, на личен номер в Сан Антонио и на един местен в Аржентина, а никак не ми се иска последният да разбере откъде е обаждането.

— Слушам, господине. Посланикът не представлява никакъв проблем. Ще се свържем с Милър в „Небраска“ и там ще декодират логаритъма, а Милър ще го кодира отново и ще го препрати на телефониста на Белия дом и така ще имате обезопасена линия.

— Бързо ли ще стане?

— Да, господине — отвърна Кенсингтън, наведе се към пода, взе слушалка и я подаде на Кастило. — Все едно че звъните по телефона.

— Ами останалите? Може ли и с тях да направим същото?

— При тях вече ще възникнат някои проблеми — отвърна Кенсингтън. — През Белия дом можете да се свържете с Германия и Сан Антонио, но иначе не. Тук могат да ви осигурят обезопасена връзка единствено с посолството, но местните телефонни компании не предлагат подобни услуги за граждани.

— Няма проблем — намеси се Сузана. — Но ако не блокираме сигнала, ако човекът има телефон, на който се изписват номерата, ще проследи сигнала единствено до посолството, и то ако има достатъчно добра техника, за да заобиколи блокировката.

— Това не е проблем — успокои се Кастило. — Нека си мисли, че звъня от посолството. Значи ние блокираме изписването на номера, но няма опасност да стигнат дотук, ако успеят да заобиколят блокировката, така ли?

Кенсингтън най-сетне се надигна от шезлонга. Приблужи се до нещо като кухненски шкафове, отвори една вратичка и приклепна пред радиото, след това се обърна.

— Всичко е наред, господине. С „Небраска“ ли да ви свържа първо?

— Да, ако обичаш. Пусни на високоговорител.

— Дадено.

— С какво мога да съм ви от полза, сержант Кенсингтън? — прозвуча гласът на майор Х. Ричард Милър — след като бе закодиран във Вашингтон, окръг Колумбия, сетне препратен на четирийсет и три хиляди километра до сателита, след това насочен отново към земята и препратен в *quinto* извън Буенос Айрес — ясен и чист за изумление на всички присъстващи, освен на сержант Кенсингтън.

— Първо си свали подпухналия крак от бюрото ми — нареди Кастило, — след това ще говорим.

— Добро утро, подполковник. Питам се кога ли най-сетне ще имаме някаква вест от вас. Посланик Монтвейл, както сам се изрази, *„Много държа да си кажа няколко приказки с него“*.

— Колкото и странно да ти се струва, тъкмо за това се обаждам. Прехвърли ме към телефонната централа на Белия дом, ако обичаш.

— Дадено, Чарли.

Двайсет секунди по-късно прозвуча приятен глас.

— Белият дом. Връзката е обезопасена, подполковник Кастило. Господине, посланик Монтвейл се опитваше да се свърже с вас.

— Бихте ли ме свързали с него, ако обичате?

— Изчакайте, моля.

— Обезопасената линия на посланик Монтвейл — чу Кастило познатия глас на Труман Елсуърт.

„Гаднярят не вдига собствения си телефон“.

— Обажда се подполковник Кастило за разговор с посланика, ако обичате — обяви Кастило.

— Здравсти, Чарли! — прозвуча веселият глас на посланик Монтвейл. — Кажете ми как си, където и да се намиращ в момента.

— В Буенос Айрес, господине. След три или четири часа летя за Щатите.

— Хубаво е, когато не ти се налага да се съобразяваш със самолетното разписание, нали? — подхвърли Монтвейл и без да чака отговор, продължи: — Значи ще се видим след около дванайсет часа, нали така?

— Ще ми отнеме малко повече време, господине. Заминавам първо за Тексас, след това за Пенсилвания.

— Това е едно от нещата, за които спешно трябва да поговорим, Чарли. За куфарчетата в Пенсилвания. Човекът, който трябваше да разговаря с мен, така и не се появи. Независимо от часа, обади ми се, когато пристигнеш във Вашингтон. И го доведи със себе си.

— Стига да е възможно, господине. Но ще се видя с него, преди да дойда във Вашингтон.

— А би ли ми казал защо ще ходиш в Тексас?

— Бе отправена заплаха към семейството на един от основните ми източници на информация. Ще ги доведе в Щатите, за да са на сигурно място.

— Как прецени, че заплахата е истинска? За източника и семейството му? Или заплахата е отправена единствено към семейството? Къде ще ги отведеш?

— Освен всичко друго, бе направен опит — имам основание да вярвам, че става въпрос за същите неизвестни лица, които бяха в имението — да отвлекат специален агент Юнг. Той бе ранен.

— Това ли е основанието ти?

— Трупът не може да бъде идентифициран. Нападателят е бил приготвил спринцовка с приспивателно. Същият начин на действие както при двата опита за отвличане досега — на източника ми в Будапеща и госпожа Мастърсън.

Монтвейл изсумтя.

— А ти нямаш никаква представа кои са тези хора, така ли, Чарли?

— Имам няколко теории. Ще ви разкажа подробно, когато се видим.

— Как е Юнг? Ще се оправи ли?

„А, сети ли се да попиташ за Юнг?“

— Куршумът е направил дупка в ръката му. Извадил е късмет.

— Да не би да използват вече пушки?

— Юнг е бил прострелян, докато уругвайските полицаи са стреляли по лошия.

— А какво казва уругвайската полиция по въпроса?

— И за това исках да поговоря с вас — отвърна Кастило.

„Въпреки че точно сега нямам никаква представа какво да кажа“.

— Значи ни предстои дълъг разговор.

— Господине, моля да ме извините, но забравих останалите въпроси, които ми зададохте.

Монтвейл се замисли за момент.

— А, да. И източника, и семейството ли ще доведеш, или само семейството?

— Само семейството, господине. Съпругата му и двете му дъщери.

— Къде в Тексас ще ги заведеш?

— В „Дъбъл Бар Си“. Ранчото е на семейството ми. Изолирано е.

— И плува сред море от петрол някъде в Тексас.

„Господи, и това ли знае?“

— Вчера това се оказа доста полезна информация — обясни Монтвейл. — Ще ти разкажа, когато се видим.

Кастило не отговори. „Този какви ги дрънка?“ Монтвейл продължи:

— Предполагам си помислил за охраната на ранчото?

— Да, господине, уредих агенти от Тайните служби да са там, когато пристигнем.

— Чух нещо по този въпрос — отвърна посланикът и думите му прозвучаха като обвинение. — Защо?

Кастило отново не отговори.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Чарли? Имаш ли нужда от нещо?

— Много ли ще ви затрудня, ако ви помоля да изтеглите Едгар Дешамп от Париж, докато приключим с цялата тази работа? Той е представител на ЦРУ...

— Знам кой е — прекъсна го Монтвейл. — Щом смяташ, че е необходимо, ще го кача на първия самолет.

— Мисля, че е много важно, господине.

— Значи ще бъде на следващия самолет. Сигурно ще бъде във Вашингтон, преди ти да се върнеш. Нещо да му кажа ли?

— Не, господине.

— Но ти ще ми кажеш защо ти е, когато се видим, нали?

— Да, господине, разбира се.

— Знам, че се повтарям, но трябва да поговорим колкото е възможно по-скоро.

— Добре, господине.

— Нещо друго, Чарли?

— Не, господине.

— Беше ми приятно да си поговорим — отвърна Монтвейл и затвори.

— Белият дом.

— Трябва да разговарям с господин Ото Гьорнер във Фулда. Германия — заяви Кастило. Номерът е...

— Ото Гьорнер — прозвуча гласът на изпълнителния директор.

— Обаждам се от Белия дом, господин Гьорнер — представи се телефонистката на немски. — Бихте ли изчакали да ви свържа с подполковник Кастило?

— Подполковник, тази линия не е безопасна, повтарям, не е безопасна.

— Ясно. Благодаря — отвърна Чарли. — Wie gehts, Otto!

На Ото Гърнер не му стана никак приятно да му се напомня, че на Кочиан му е необходима защита, както и че Кастило трябва да моли за съдействие аржентинското ДРУ.

— Знаеш какво се случи в Будапеща, Ото — натякна Чарли. — Дори без да намесваме аржентинците, той е на по-сигурно място тук.

— А ти имаш ли доверие на аржентинците?

— Вярвам, че ще действат, за да опазят интересите си. Освен това той е заобиколен от свестни хора.

Гърнер помълча малко.

— Ще се обадя веднага щом приключим разговора.

— Ще те държа в течение — обеща Кастило.

— Естествено, че ще ме държиш в течение — отвърна Ото и затвори.

Чарли се обърна към Алекс Дарби:

— Следващият разговор е с местен номер — обясни той.

— Би ли позвънил в посолството да помолиш да блокират изписването на номера?

Дарби кимна, извади мобилния си и натисна едно от копчетата за автоматично набиране.

— Обажда се Дарби — представи се той. — През следващите трийсетина секунди ще бъде осигурена безопасна линия от Белия дом за подполковник Кастило. Той ще ви даде един местен номер. Блокирайте изписването на номера на посолството. — Замълча. — Да, много добре разбирам, че от пашата централа разговорът няма да бъде безопасен.

Той прекъсна връзката и погледна Кастило.

— Готово.

— Върви да ритнеш топката на Макс, Алекс, и вземи Сузана със себе си, ако обичаш. — Обърна се към Кенсингтън:

— Ти остани, Боб, но искам да оглушееш.

Дарби и Сузана излязоха.

— И така, Боб — нареди Кастило, — свържи ме с посолството.

— Hola?

Мъжкият глас отговори на испански, но руският акцент бе много силен. Кастило реши, че е горилата, която бе последвала Певснер в тоалетната на бензиностанцията.

— Бих искал да говоря с господин Певснер, ако обичате — помоли Чарли любезно на руски.

— Няма такъв.

— Предай му, че господин Госингер го чака за разговор — нареди грубо той.

Отговор не последва, но двацет секунди по-късно Алекс Певснер се обади.

— Guten Morgen, Herr Gossinger — поздрави той.

— Алфредо докара ли ти брашното и кленовия сироп, Алекс?

— Да, много ти благодаря. Защо ми се струва, че не се обаждаш, за да провериш дали съм получил подаръка?

— Защото си параноик — отвърна невинно Кастило.

Певснер не отговори веднага.

— Ти имаш ли представа колко хора си позволяват да ми се подиграват, Чарли?

— Само приятелите ти. А те не са много.

— Или да ме обиждат? — попита Певснер.

— Сигурно и те са толкова — отвърна строго Кастило.

— Ти кога за последен път видя Алфредо?

— Когато му дадох сироп и брашното. Параноята ме кара да се питам дали задаваш този въпрос само от любопитство.

— Той е изчезнал — отвърна Певснер. — Много съм притеснен за него.

„Това не е ли искрена загриженост?“

— Пита ли Хауърд Кенеди?

— Тъкмо Кенеди ми каза. Не може да го открие. Нито пък жена му и дъщерите му.

„Този път ще устоя на изкушението да му се доверя и няма да му кажа да не се притеснява“.

— Мили боже! — възкликна Чарли с глас, в който прозираше уплаха и гняв. — Какво искат приятелите ти от Мунц?

— Какви приятели, Чарли?

— Много добре знаеш какви приятели, дяволите да те вземат. Онези, които се опитаха да ме очистят в Будапеща или да ме отвлекат, същите, които са посегнали на един от хората ми в Монтевидео.

— Ако моите приятели са се опитали да те очистят, Чарли, сега нямаше да говорим — отвърна напълно спокойно Певснер. — Други хора, които не са ми приятели — може и да се интересуват от онова, което Мунц знае за изчезналите от Уругвай пари.

— Защо не накараш Хауърд да каже на въпросните хора, че парите са у мен?

— Това предполага, че Хауърд — следователно и аз — знае кои са въпросните хора.

— Точно така. Надявам се Хауърд да е предал съобщението ми, че ако нещо се случи на Ерик Кочиан, ще го приема лично.

Певснер не отговори.

— Така и така повдигна въпроса, Алекс — продължи Кастило, — тъкмо затова се обаждам. Хауърд предал ли е съобщението?

Последва кратко колебание, докато Певснер обмисляше отговора си.

— Доколкото знам, Хауърд е говорил с едни хора, които познават други едни хора.

— Кажу ми да поговори отново с тях и този път да им каже, че ако нещо се случи с Алфредо или семейството му, ще го приема точно толкова лично, колкото и ако се случи нещо с Кочиан.

— Защо си се загрижил толкова за Мунц? Да не би той да знае нещо, което не искаш други да разберат?

— Чуй ме добре, копеле! Загрижен съм за него, защото ми е приятел. За бога, та той отнесе куршума, който беше предназначен за мен! Очевидно двамата с теб разбираме различно значението на думата „приятел“.

— „Копеле“ ли каза? — попита с леден глас Певснер. — Добре че си войник, приятелю подполковник Чарли. Войниците си позволяват да ругаят. В противен случай щях да се обидя.

— Да не се окаже, че ще ти разбия сърцето, ако ти кажа, че искрено се надявам да се обидиш?

— Няма — разсмя се Певснер. — Ни най-малко. Ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че грешиш? Струва ми се, че и двамата с

теб разбираме думата „приятел“ по един и същи начин.

— Да, ще се изненадам, при това много.

— Алфредо Мунц е свестен човек. Той ми е почти толкова близък приятел, колкото и Хауърд. Имам му доверие, колкото на Хауърд. Той работеше добре за мен. Много се старая да се грижа за приятелите си. Също като теб, Чарли. — Той замълча за миг, после продължи: — Ако нещо се случи с приятеля ми Мунц или семейството му, аз също ще го приема лично.

„Трябва да съм пълен идиот, ако не повярвам на думите му“.

— Няма да е зле да кажеш на Хауърд да съобщи на някои от приятелите си, които пък да предадат на своите приятели, какво е мнението ти, Алекс.

— Вече го направих — отвърна протичко Певснер.

— Аз заминавам за Щатите — рече Кастило. — Ако чуеш нещо, ми съобщи. Хауърд винаги успява да ме намери, независимо къде съм.

— Приятелят ти Кочиан с теб ли заминава?

— Ще се чуем, Алекс. Винаги ми е безкрайно приятно да си побъбря с теб.

Тъй като телефонната връзка бе осъществена по изключително сложен начин, Чарли не можеше просто да затвори. Покри слушалката с длан, с надеждата Певснер да е затворил преди да чуе гласа на телефонистката от Белия дом или на посолството.

Извади късмет. Чу как Певснер изруга, а след това тресна слушалката секунди преди телефонистката от Белия дом да попита:

— Приключихте ли, подполковник?

— Търся госпожа Алисия Кастило. Обаждам се от Белия дом.

— Аз съм Алисия Кастило.

— Изчакайте момент, ако обичате...

— Подполковник Кастило, връзката не е обезопасена. Лицето, което търсите, чака.

— Благодаря ви — отговори Чарли. — Abuela!

— Впечатлена съм, Карлос. Дали не трябва да ти казвам „подполковник“! Отдавна не са ме търсили от Белия дом.

— Няма защо да се впечатляваш.

— Добре ли си? Фернандо с теб ли е?

— И двамата сме добре. Той подготвя самолета. Тръгваме от Буенос Айрес за вкъщи.

— Това вкъщи Сан Антонио ли ще рече?

— Да, госпожо.

— Колко ще останеш?

— Колкото да оставя Фернандо. След това ще мина през ранчото и заминавам за Вашингтон.

— Нищо ли няма да ми кажеш за... ранчото?

— Същите хора, които убиха господин Мастърсън, заплашват семейството на един от хората, които работят за мен.

Той е аржентинец. Ще го доведем с нас, докато оправим работата. Затова не искам да се мяркаш около „Дабъл Бар Си“.

— Те ще бъдат ли изложени на опасност в ранчото?

— Там ще ги охраняват Тайните служби, докато им намеря друго място. Съжалявам, че се налага да използвам ранчото, но просто нямам друга възможност.

— Можеш да правиш, каквото пожелаеш в „Дабъл Бар Си“, Карлос. То е твое.

— Знаеш, че е мое, за да спестим данъци. Ранчото е твое, Abuela.

— Няма значение на кого е било навремето. Важното е, че сега е твое. Дядо ти остави хасиенда „Сан Хорхе“ на Фернандо, а „Дабъл Бар Си“ на теб. Беше преценил, че и двамата трябва да имате по един имот за семействата си.

— Знам, госпожо.

— Колко човека ще заведеш там?

— Съпругата на приятеля ми и двете им дъщери. Млади жени.

— Кога ще бъдеш там?

— Тръгваме след два или три часа. Полетът е около тринайсет часа.

— Сега тук е девет и десет. Ако тръгнете след три часа, ще пристигнете към един след полунощ, нали?

— Дори не си помисляй да предприемеш каквото и да е — предупреди я Кастило. — Фернандо ще вземе такси от летището. Моля те, само не казвай на Мария, че се прибира.

— Нямах никакво намерение да казвам на Мария каквото и да било. Но да знаеш, че плановете ти може и да се променят.

— Ще кацнем, колкото да се оправим на митницата и да заредим, бабо — обясни той, — така че няма никакъв смисъл да идваш на летището.

— Ти няма ли да си изморен след толкова дълъг полет? Ще ходиш до ранчото, веднага след това заминаваш за Вашингтон?

— Смятам да спя през целия път до Сан Антонио — отвърна Чарли. — Фернандо може и да бъде изморен, но после ще се наспи.

— Надявам се, знаеш какво правиш — отвърна тя.

— Фернандо ще ти разкаже какво се случи — обеща Кастило. — Не искам да говоря по телефона.

— Разбирам.

— Ще се видим скоро, бабо.

— Сигурно — въздъхна доня Алисия. — *Vaya con Dios, mi amor.*

— Можеш да прекъснеш връзката, Боб — обърна се Кастило към сержант Кенсингтън.

— Слушам, господине.

Чарли надникна през прозореца и видя, че ефрейтор Лестър Брадли от морската пехота продължава да играе с Макс.

— Нали ще наглеждаш Лестър, Боб?

— Не се притеснявайте за хлапето, подполковник — отвърна Кенсингтън.

— Не са ти необходими мускули, за да си добър боец. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— И това, подполковник. Кранц беше още по-дребен от Лестър, а бе невероятен войник, докато онези мръсници не го...

— Казва се „*докато онези мръсници не го ликвидираха*“. Не изпускай Брадли от очи.

— Нямах това предвид.

Кастило го погледна и му даде знак да продължи мисълта си.

— Той умее да се справя с трудностите.

— Да, беше блестящ в имението.

— Говоря за „Макол“. Единствено вие двамата с Вик Д'Алесандро му бяхте наредили да не обелва и дума за случилото се тук. Говорим за морски пехотинец, който не знам дали тежи и шейсет

килограма. Освен това е ефрейтор, а всички около него са били от сержант нагоре. Знаете ли какво е станало там?

Кастило поклати глава.

Кенсингтън се ухили.

— Джон Дейвидсън ми разказа. Решил, че някакъв снайперист, старши сержант, се избъзикал с него, и затова му бил изпратил Брадли. Затова попитал Лестър как станало така, че попаднал в квалификационните курсове. Когато Дейвидсън зададе на някого въпрос, обикновено получава отговор. Лестър отвърнал, че няма представа. Дейвидсън го попитал откъде идва и Лестър му казал, че бил нещо като машинопис в посолството тук. Затова Дейвидсън му казал да не си въобразява, че ще го включи в курса, че не било лично отношение, но просто не притежавал необходимите качества. Той дори не е бил на курс по парашутизъм. Тъй като можел да пише на машина, Дейвидсън решил, че и при него може да се заеме със същото. Да заляга над клавиатурата на компютъра. Лестър дори не му казал, че е служил в Ирак.

— Значи това е правил, докато генерал Макнаб и Вик са отишли в „Макол“, за да го отведат на погребението на Кранц, и тогава Макнаб му благодарил, че те е спасил от нинджите.

Кастило се разсмя.

— Много ми се иска да бях видял изражението на Дейвидсън, когато Макнаб му е казал. Джон е страхотен...

— Така е.

— Може би Лестър се е боял да не изпусне нещо.

— Нищо подобно. Попитах го защо не е казал нищо, а той отвърна, че е знаел, че вие двамата с Вик не искате да разлайва кучетата, затова мълчал. Знаел, че рано или късно всичко ще излезе наяве. Това се опитвах да кажа. Той е много хитро и умно парче и аз много го харесвам.

— Аз също.

— Все още ли сте дружки с Макнаб, подполковник?

— Макнаб няма дружки.

— Надявах се да задействате малко връзки и да ги включите в квалификационните курсове. Много му се иска да попадне там.

— Той иска квалификационен курс ли? — попита учуден Кастило.

— Иска да попадне в „Специални операции“. Кофти работа. Що се отнася до мен, аз веднага бих гарантирал за него.

— Ние знаем, че го бива. Когато всичко приключи, ще направя, каквото ми е по силите. Длъжник съм му.

— По този повод, подполковник, когато откриете гадовете и започнете да режете глави, много ми се иска да ме включите в операцията.

— Става.

— Разбрахте ли нещо досега?

— Много ми се иска да ти кажа „да“. Много зависи от онова, което знаят Ерик Кочиан, Юнг и Мунц. Затова ги пази. Вече се опитаха да очистят Юнг.

— Разбира се, подполковник. Приятен полет.

Въпреки че не беше в униформа и не бе длъжен да козирува, сержант Кенсингтън отдаде чест.

Подполковник Кастило, също в цивилно облекло, отвърна подобаващо.

— Гледай да не се набутваш между шамарите, сержант — и ти, и Лестър — предупреди той и излезе.

ТРИ

*Международно летище
На Караско „Генерал Сезарео Л. Берисо“
Караско, Монтевидео Република Уругвай
13:05, 9 Август 2005*

— Струва ми се, че Юнг се е поувлякъл, Чарли — отбеляза Джейк Торине и посочи през прозореца на пилотската кабина, докато „Гълфстриймът“ рулираше по пистата. — Казах му да осигури нещо малко за хапване.

Кастило, коленичил на пътеката точно зад пилотската седалка, погледна накъдето сочеше Торине и забеляза, че ги очакват хора от наземния персонал митнически служители, застанали до огромен бял ван, на който бе написано „Кетъринг“.

— Това „Кетъринг“ да не се окаже нещо като „военно разузнаване“? — обади се шеговито Фернандо Лопес от седалката на втория пилот.

На Кастило не му бе никак весело.

— Нали цялата идея бе да не привличаме внимание — натякна той.

Изправи се и се върна в салона, седна на едно от канапетата и погледна през прозореца.

Наземният персонал насочи „Гълфстрийма“ към Стоянка. Торине изключи двигателите веднага щом спряха.

Кастило отвори вратата и погледна навън.

Служителите от митническия и паспортния контрол се приближиха.

— Добре дошли в Уругвай, господине — поздрави единият на английски. — Позволете да се качим на борда.

— Разбира се — отвърна Кастило и се отдръпна, за да минат.

— Доколкото разбрахме, няма да сваляте багаж и всички пътници продължавате.

— Точно така.

„Как, мама ви стара, сте разбрали?“

— В такъв случай, сеньор, няма да има митническа и паспортна проверка. Екипажът може да отиде до кулата, за да провери прогнозата за времето и да предаде летателния си план.

— Благодаря.

— Ще зареждате ли, имате ли нужда от нещо друго?

— Ще допълним резервоарите. Освен това имаме нужда от малко храна.

Служителят погледна вана.

— Храната ви вече е уредена — отвърна той.

— Благодаря ви — кимна Кастило.

„От Юнг, който няма начин да не свърши онова, което му е поръчано“.

— Ще изпратим цистерна веднага — продължи служителят. — Заповядайте отново, следващия път за по-дълго — добави той с усмивка и слезе по стълбата, последван от колегата си.

Кастило се върна в пилотската кабина.

— Джейк, няма да има никакви усложнения. Просто предай летателния план.

— Къде, по дяволите, са пътниците ни? — попита на глас Торине.

— Нямам представа. Дай да оправим най-важното — летателния план.

Докато Торине стигне до вратата, ванът с надпис *„Кетъринг“* се беше приближил толкова близо, че когато задната врата се отвори, почти докосна корпуса.

„Мама ви стара, помисли си Торине. Не можете ли да внимавате?“

Мъж в костюм скочи от вана на *„Гълфстрийма“*.

— Buenos tardes! — поздрави весело той, след това погледна разстоянието между вана и мястото, където бе застанал, поклати недоволно глава и заслиза по стълбите, Застана до задната част на вана и протегна ръце, сякаш искаше да хване някого.

Младо момиче скочи навън. Целуна мъжа по бузата, след това погледна Кастило, сякаш чакаше разрешение да се качи.

Кастило си помисли: *„Това сигурно е по-малката дъщеря на Алфредо“*.

Усмихна се и ѝ махна да се качи.

Почти веднага от вана изскочи друга млада жена, след нея по-възрастна, целунаха мъжа една след друга и се качиха в самолета. Мъжът тръгна след тях, огледа пътническия салон и влезе.

— Внимавайте, най-добре да затворим — подхвърли той и дръпна щорите на прозорците зад канапетата.

Специален агент Уилям Д. Юнг — младши от ФБР се качи след тях.

— Някой ще ми каже ли какво става? — обърна се Кастило към Юнг.

— Подполковник Кастило, това е главен инспектор Ордънес — посочи Юнг мъжа в костюма.

„Мили боже, какво му става на този Юнг? Как може да ме представя с истинското ми име и чин?“ Ордънес се усмихна на Кастило и протегна ръка.

— Позволете ми да изразя искрената си благодарност, подполковник, за всичко, което правите за семейството на общия ни приятел Алфредо.

Кастило стисна ръката му, ала не отговори.

Ордънес се обърна към Торине.

— Вие ли сте пилотът?

Торине кимна.

— Въздушен контрол е отсреща — посочи инспекторът. — Подайте план до Порто Алегре, Бразилия. По този начин ще привлечете много по-малко внимание, отколкото с дестинацията толкова на север.

Торине сви рамене и погледна Кастило, сякаш питаше: „Защо не?“.

Кастило кимна.

— Освен това ви предлагам да излетите час по-скоро — продължи Ордънес.

Торине слезе по стълбата, подмина цистерната с гориво, заобиколи сградата отляво и влезе с бърза крачка.

Ордънес се обърна към Юнг.

— Ще ми помогнеш ли за храната, Дейвид?

Юнг кимна.

Ордънес погледна насядалите по канапетата жени.

— В добри ръце сте. Аз ще се грижа за Алфредо. *Vaya con dios!*
Заслиза по стълбите и понечи да се качи във вана.

Юнг подаде на Кастило сгънат лист, гъсто напечатан.

— Всичко, което знам, е тук — рече той и тръгна надолу по стълбите.

Кастило понечи да разгъне листа, но преди да успее, Юнг го повика по име. Приблужи до вратата. Юнг му подаваше запечатан контейнер. Кастило слезе до средата на стълбата и го пое. Малко непохватно остави контейнера на пода в пътническия салон.

Когато се обърна отново, Юнг му подаваше втори контейнер. Тъкмо го бе оставил и него и се обръщаше, когато забеляза, че Ордьонес дръпна Юнг във вана на кетъринговата служба.

— Обади се в офиса и остави номер, на който мога да се свържа с теб! — провикна се Кастило.

Юнг кимна и вратите на вана се затвориха. Почти веднага след това автомобилът потегли.

Кастило се усмихна.

„Обади се в офиса и остави номер, на който мога да се свържа с теб“, нареди мениджърът на проблематичния продавач.

„Мили боже!“

Усети, че жените го наблюдават. Влезе в салона.

— Аз съм Карлос Кастило, приятел на баща ви — представи се той на по-малкото момиче.

Тя му се усмихна срамежливо.

— Говорите много добър испански за *Norteamericano* — отбеляза момичето.

— Благодаря — отвърна Чарли.

— Ето го и Джейк! — провикна се Лопес от пилотската кабина.

Пет минути по-късно, Торине се беше разбрал с хората, които зареждаха, обиколи самолета, за да огледа всичко, качи се и затвори вратата.

— Вдигаме гълъбите, Фернандо — провикна се той и се обърна към Чарли.

— След като излетим, поемаме към Порто Алегре — обяви той.

Торине погледна жените и попита по-малкото момиче:

— Говориш ли английски?

— *Si, señor.* Малко.

Торине се усмихна.

— Аз съм пилотът. Ако стюардът не ви дава каквото поискате, само ми кажете. Искам да ви предупредя, че е от най-некадърните.

Тя му се усмихна и погледна Кастило. Чу се рев на двигатели.

Шейсет секунди по-късно „Гълфстриймът“ започна да рулира.

Кастило вече бе разгърнал напечатания лист и още преди самолетът да излезе на пистата, се бе зачел.

Подполковник,

Не бях сигурен дали ще ни остане време да поговорим.

Написах всичко, преди да тръгна за летището, защото имах известни съмнения, че могат да на отведат до един в белезници.

Ордънес се оказа невероятно схватливо и хитро ченге. Извадихме късмет, защото е добър приятел на Мунц.

Той знае много — дори бих казал прекалено много — за имението.

Знае, че хеликоптерът на руския мафиот е бил там. Подозира, че и той е замесен.

Знае, че онова, което се е случило там, няма нищо общо с приказките, че Лоримър бил наркотрафикант.

Знае, че е свързано е „Петрол срещу храни“ Трябва да призная, че потвърдих подозренията му в тази връзка.

Знае, че парите са у нас. Няма доказателство, разбира се, но аз знам не по-зле от него, че е истински виртуоз в намирането на доказателства по въпросите, които го интересуват.

Идентифицирал е (по пръстовите отпечатащи) един от нинджите — майор Алехандро Винченцо от кубинското разузнаване, с когото се е запознал навремето, когато Кастро е бил на посещение в Монтевидео, а Винченцо е отговарял за охраната му.

Според мен веднага щом има възможност, трябва да поговорим по обезопасена линия.

Ако нещо съм оплескал, много съжалявам.

Кастило прочете бележката два пъти, сгъна я и я прибра в джоба си.

Когато „Гълфстриймът“ набра височина, той влезе в пилотската кабина и показа написаното на Торине и Лопес.

ЧЕТИРИ

*Международно летище „Сан Антонио“
Сан Антонио, Тексас
03:50, 10 Август 2005*

Кастило се събуди, когато Лопес го разтърси за рамото. Спа неспокойно, защото след като излетяха от Кито, се бе свил на една от седалките в предната част на пътническия салон.

По-младото момиче се бе отпуснало на седалката срещу него. Госпожа Мунц и по-голямата ѝ дъщеря бяха полегнали на канапетата. Когато отвори очи, Кастило забеляза, че са се изправили, че очите на малката, изпънала гръб, издават загриженост, дори страх.

След това забеляза защо.

В салона имаше четирима непознати. Единият бе в спретнатата униформа на лейтенант от имиграционното бюро. Другите двама бяха тежко въоръжени, облечени в черни гащеризони, на гърдите с емблеми на служба „Американски митници“.

Един от митничарите, едър мургав мъж, стискаше „Узи“ с насочено напред дуло и Кастило веднага му се сопна:

— Насочи тъпото си оръжие към пода! — излая той на английски.

— Гринго! — предупреди го предпазливо Лопес.

Офицерът насочи „Узито“ към Кастило.

— Значи не говориш английски? — сряза го Кастило на испански. — Не насочвай това чудо към мен!

— Спокойно, господине — обади се лейтенантът от имиграционните.

Погледна едрия с „Узито“ и нареди:

— Спусни надолу оръжието.

— Така вече е по-добре — отвърна все още вбесеният Кастило.

— Карлос — обади се Лопес, — господата искат да претърсят самолета и багажа ни. Торине предположи, че ще искаш да поговориш с тях.

— Ще претърсим самолета, не разбрахте ли? — озъби се едрият мургав митничар.

Кастило го погледна в очите.

Тогава, господине, с цялото си уважение, предлагам да започнете със съдържанието на куфарчето ми — подхвърли саркастично той. — На земята до вас е.

Какво има в куфарчето? — попита едрият.

— Документите ми — отвърна Кастило. — Аз съм специален агент Кастило от Тайните служби.

Мургавият се замисли за момент, след това кимна.

— Ясно.

— Така е — съобщи мургавият, очевидно впечатлен от документите. Само че смущението му не трая дълго. — Въпреки това ще претърсим багажа ви и самолета. Такива са разпоредбите!

— Търсете — отвърна Чарли. — Просто държах да се идентифицирам, преди да намерите оръжията на борда. — Обърна се към лейтенанта от имиграционните: — Как ще минем паспортен контрол?

— Отвън чака ван, който ще ви откара до пътническия терминал.

— Ще ни върне ли тук?

Лейтенантът кимна.

— Дами — обърна се към жените Кастило, — оставете на борда всичко, освен чантите. Трябва да минем през паспортен контрол. От името на САЩ се извинявам за това грубо посрещане.

— Благодаря ти за всичко, Фернандо — заговори Кастило, когато се върнаха при „Гълфстрийма“. — Когато се прибереш, стовари цялата вина върху мен.

— Мария така или иначе ще го направи — отвърна Лопес.

Той сграбчи Чарли в мечешка прегръдка.

— Ако ти трябва за нещо, не ме търси — напомни му той.

— Нямах проблем.

— Не говорех сериозно, гринго, знаеш го много добре.

— Само гледай баба ни да не се мярка около ранчото.

— Няма. Можеш да си сигурен.

— Ще намеря друго подходящо място за семейство Мунц веднага щом мога.

Лопес кимна, стисна ръката на Торине, целуна жените от семейство Мунц и се качи във вана.

Останалите се качиха в „Гълфстрийма“, а Чарли остана да гледа след отдалечаващия се ван. Тъй като не бе сигурен дали Торине е направил оглед на самолета, той го обиколи и се качи.

Усмихна се на едното от момичетата.

— Полковник Торине обеща да се повозя отпред, ако не пипам нищо.

Тя му се усмихна.

Когато влезе в пилотската кабина, Джейк Торине се бе настанил на мястото на втория пилот и си слагаше коланите.

— Радвам се, че си спомняш, че пилотът прави огледа преди излитането — отбеляза той. — Нещо важно да е изпаднало по пътя?

ПЕТ

Ранчо „Дабъл Бар Си“

Тексас

05:55, 10 Август 2005

Докато Кастило рулираше по пистата, забеляза, че до хангара са спрели два черни „Юкона XL“. До тях блестеше сребрист ягуар.

„Значи Тайните служби са тук. Почти съм сигурен, че ягуарът е на Abuela, защото не може да стои мирна. Сигурно е дошла с «Лиъра»“.

Когато приближи до хангара и спря, Торине предложи:

— Аз ще довърша, Чарли. Ти върви да се справиш с пътничките.

Кастило освободи предпазните колани, влезе в пътническия салон и натисна копчето за отваряне на вратата. Люкът се задвижи и отвън нахлу сух горещ въздух. Мирисът му бе толкова познат.

Госпожа Мунц и по-младото момиче се усмихваха, станаха и погледнаха по-голямата, която спеше дълбоко на едното канапе.

„Казват, че свършеното кацане, първо, не се усеща и, второ, не буди пътниците“.

Усмихна се на по-малката.

— Ще донеса вода с лед — обясни той. — Изсипи ѝ я в ухото. Веднага ще се събуди.

— Карлос, как може да кажеш толкова ужасно нещо! — прозвуча познат глас на английски.

Същият глас премина веднага на испански:

— Аз съм Алисия Кастило. Този ужасен младеж ми е внук. Добре дошли в дома ни.

Кастило се обърна. Докато баба му се промуши покрай — него, за да се приближи до семейство Мунц, той видя едър мъж, очевидно агент от Тайните служби, на вратата.

Човекът сви рамене и вдигна и двете си ръце.

Значението на жеста бе повече от ясно. *„Нямаше начин да я спра“.*

XIII

ЕДНО

*Международно летище „Лихай Вали“
Алъттаун, Пенсилвания
10:35, 10 Август 2005*

Докато „Гълфстриймът“ рулираше на „Лихай Вали“, Кастило забеляза специален агент Джак М. Бритън от Тайните служби на САЩ — облечен в розово сако на сини и бели ивици, жълта блуза с три копчета, светлосини панталони и лъскави мокасини с пискюли — облегат на предния капак на единия от двата черни „Юкона“ с тъмни прозорци, за които Кастило бе почти сигурен, че са на Тайните служби.

С Бритън имаше трима мъже, по-скромно облечени, които по всяка вероятност бяха от местния клон на Тайните служби.

Кастило спря самолета.

— Върви да се оправиш е комитета по посрещането — подкани го Торине. — Аз ще се заема с документите и ще заредя. Та в тази връзка, защо не ми дадеш една от кредитните си карти?

Кастило разкопча предпазните колани, стана от пилотската седалка, подаде на Торине карта „Американ Експрес“, върна се в празния пътнически салон, отвори вратата и заслиза по стълбите.

— Хубаво самолетче — поздрави Бритън. — За пръв път го виждам.

— Как си, Джак? — Кастило стисна ръката на Бритън.

Бритън го запозна с останалите.

— Това са специални агенти Хари Ларсън и Боб Дейвис, а това е шефът им, специален агент наблюдател Фред Суонсън. И тримата са от Филадельфия.

— Аз съм стар приятел на Исаксън и Макгуайър — обясни Суонсън, докато се здрависваха.

— Значи знаете, че документите ми от Тайните служби са под въпрос.

— Знам, че идеята да ги получите е била на Джоел — отвърна Суонсън. — С две думи, сред приятели сте, подполковник.

— Наричайте ме Чарли — предложи Кастило. — Толкова отскоро съм подполковник, че когато някой го каже, се оглеждам, за да разбера за кого става въпрос.

Суонсън се разсмя.

— Предполагам, знаете, че и Джак не е очукан ветеран от Тайните служби! — продължи Чарли.

— Той ми разказа. Освен това призна, че Джоел го е вербувал, което означава, че е свестен човек. Освен това знам какво е правил във Фили. Исааксън разправя, че тъкмо когато искал да го прехвърли в охраната, ти си го отвлякъл, за да вършите нещо.

— А той — изобщо някой — разказал ли ти е за какво става въпрос?

— Джоел не каза нищо конкретно. Бритън се е затворил като мида. Когато попитах Макгуайър, той отговори, че ти си единственият, който можел да прецени дали имаме нужното ниво за достъп до секретна информация.

Кастило се замисли и кимна.

— Добре. Имате. Всичко, което ще ви кажа, е строго секретно по заповед на президента. Хайде да тръгваме и по пътя ще говорим.

— Къде отиваме? Към фермата ли? Там няма много за гледане — отвърна Бритън.

— Искам да видя какво представлява — отвърна Кастило. — Първо двамата с Джейк трябва да вземем по един душ и да се обръснем. След това да закусим. Полетът беше безкраен.

— Откъде пристигате? — попита Суонсън.

— От Буенос Айрес. Това е секретно.

Суонсън сви вежди, ала не каза нищо.

— Ние сме в хотел „Бетлихъм“ в Бетлихъм — уточни Бритън. — Не е като във „Фор Сийзънс“ баните не са мраморни — но има топла вода, кърпи и хубав ресторант и е близо до мястото, където отиваме.

— Супер.

— Предполагам, че и това е строго секретно — продължи Бритън. — Юнг се е обадил на Милър във Вашингтон, а Милър ми се обади на мен. Юнг бил в Маями и се канел да качи ковчега на Лоримър на самолета за Ню Орлийнс. Настоявал да разговаря с теб.

— И обратното — потвърди Кастило.

— „Ковчегът на Лоримър“ ли? — повтори Суонсън. — Може ли да попитам кой е Юнг?

— Дейвид Юнг е агент от ФБР, който вече работи за мен — обясни Кастило. — Жан-Пол Лоримър — американец, дипломат от ООН, затънал до шия в лайната на „Петрол срещу храна“, бе убит от неизвестни лица в имението си в Уругвай.

— Става интересно — отбеляза Суонсън.

— Тайните служби също са намесени — продължи Кастило. — Помолих Том Макгуайър да изпрати хора да наблюдават семейството на Лоримър, погребалния дом, самото погребение и всичко останало, за да видят дали няма да разпознаят някой от опечалените. Освен това така ще държат Юнг под око. Тези мръсници вече се опитаха да го отвлекат или направо да го ликвидират.

— Наистина е интересно — кимна Суонсън. — Нито Том, нито Джоел споменаха за тази работа.

— Казах ти вече, няма как да споменат — обясни Чарли.

— А онова, което ти казах за неизвестните лица, не беше съвсем точно. — Той погледна Бритън. — Джак, вече знаем кой е един от нинджите. Беше идентифициран — по пръстови отпечатъци — от едно уругвайско ченге като майор Алехандро Винченцо от кубинското разузнаване.

— Ами? — възкликна изумен Бритън.

— Подполковник, нали разбираш, че събуди любопитството ми? — подхвърли Суонсън.

— Да се качим в един от „Юконите“ — предложи Чарли.

— Можем да ти разкажем какво става, докато Торине приключи със самолета. Едва ли ще успеем да ти разкажем всичко, но поне ще започнем.

Петнайсет минути по-късно Джейк Торине подаде кредитната карта „Американ Експрес“ на шофьора на цистерната, който я прие, без да задава въпроси, прекара я през машината и я върна заедно със слип за подпис. Торине подписа слипа — със собствения си подпис, но щеше да е необходим експерт, за да забележи, че надрасканата фамилия е „Торине“, а не „Кастило“ — и закрачи по нажежения от

слънцето асфалт към черния „Юкон“, в който се бяха качили Кастило и останалите.

Специален агент Боб Дейвис от Тайните служби слезе от джипа, сгъна средната седалка, на която се бе настанил, и се прехвърли отзад, на третата редица седалки, за да може да влезе и Торине.

— Ако не беше такъв образец на честност и почтеност, Чарли — отбеляза Торине, след като се запозна с агентите от Тайните служби и върна на Кастило кредитната карта — сигурно нямаше да платиш горивото и летищната такса. Подписах слипа с „Ейбрахам Линкълн“.

Тъй като никой не се засмя, той се оплака:

— Аз да не би да прекъснах нещо важно?

— Разказваме на господата мистерията — отвърна Кастило.

— Докъде сте стигнали?

— Как оставихме семейство Мунц в ранчото — отвърна Кастило. — Разказах им всичко, Джейк. Трябва ни помощта им.

— Намерихте ли някаква логика и последователност в цялата работа, господин Суонсън? — попита Торине.

— Не, полковник, абсолютно нищо. Да не говорим, че ме гризе диво любопитство по какъв начин вашите операции в стил Рамбо са свързани с мюсюлманите, които наблюдаваме денонощно, защото въпросът касаел националната сигурност.

— Кажим им, Джак — нареди Кастило.

— Добре — отвърна Бритън и замълча за миг, за да подреди мислите си. — Знаеш, Фред, че докато бях ченге във Фили, дълго време работих под прикритие в джамията „Ари-Тег“.

— Сигурно е било голям купон — подхвърли агент Дейвис от задната седалка. — Колко време успя да изкараш, преди да те надушат?

— Три години и половина, но те така и не ме надушиха.

— Силно впечатлен съм — отвърна Дейвис, без да крие възхищението си.

— И аз — потвърди Кастило.

— Веднага след като се върнахме от Уругвай — продължи Бритън, — чух, че друго ченге под прикритие в джамията „Ари-Тег“, мой приятел, Сай Филмор, се прецакал — ченгетата го открили да се скита без посока някъде в северната част на Фили и да си говори сам.

Няколко дни по-късно научили, че е колега, и го прибрали в психиатрията на болница „Френдс“. Отидох да го видя.

— Той ми разказа, че ААЛГ били купили огромна ферма в окръг Бъкс, под която имало останали още отпреди Революцията железодобивни мини, където складирали храна и вода, за да се покрият, след като детонират атомна бомба с размерите на дипломатическо куфарче във Фили.

— Господи! — възкликна специален агент Дейвис.

— Ти прие ли думите му за чиста монета? — попита сериозно Суонсън. — Звучи ми неправдоподобно.

— Така е, знам — потвърди Бритън. — Така реши и главен инспектор Дъч Крамер, когато разбра. Първо, информацията идваше от Филмор, който от време на време изпада в пълно умопомрачение и дрънка втели-некипели, отделно историята звучеше като измислица. Крамер не съобщил дори на ФБР. Когато разказах на Чарли, и двамата с Макгуайър, предполагам и Исаксън също, решиха да поровят. Затова и вие сте в къпа.

— Искаш да кажеш, че Джоел е знаел и не ми е казал и дума? — попита възмутен Суонсън. — Той ми надрънка разни дивотии за „денонощно наблюдение“ на онези шантавели и ми каза, че след време ще разбере каква е причината.

— Не си имал право на достъп до тази информация — обясни Кастило.

— Имам няколко разрешителни за достъп до секретна информация — обиди се Суонсън. — Три от четирите са поименни. Джоел го знае много добре.

— Не е имало как да ти каже — отвърна Чарли. — Само двама човека имат право да решат кой да бъде запознат.

Отговорът на подполковника не изненада Суонсън. Той кимна и предположи:

— Директорът на Националното разузнаване и секретарят на Вътрешна безопасност ли?

Кастило поклати глава.

— Президентът и аз.

— Само ти и президентът? Наистина съм впечатлен, подполковник — изви вежди Суонсън. — Значи човек на много високо ниво смята, че заплахата е истинска.

— Посланик Монтвейл приема заплахата за съвсем истинска. Щом огледаме, Джак, заминаваме за Вашингтон. Той иска да говори с теб лично.

— Мама му стара! — възкликна Бритън.

— Това ми напомня... — Кастило се сети за нещо. Посочи радиостанцията под таблото на „Юкона“. — Вързана ли е към комуникационната система на Тайните служби! Говоря за Вашингтон.

Суонсън кимна.

— Искам да съобщя на Монтвейл, че съм тук и че заминаваме за Вашингтон — заедно с Бритън — веднага щом приключим тук. Допълнително ще му съобщя в колко да ни очаква.

Суонсън кимна и натисна ревера си с пръст.

— Тук *Пържоло* — заговори той. — Това чудо работи ли?

Отговорът долетя незабавно:

— Чувам ясно, без смущения.

— Съобщи на *Голямото око*, че *дон Жуан* е с мен и — ще намине да се видят — с *Англичанчето* — по-късно днес.

Допълнително ще съобщя за точното време на пристигане. Потвърди.

— Прието. Ще предам.

Суонсън се обърна към Кастило:

— Готово.

— Благодаря, въпреки че имам чувството, че току-що съм си записал час за зъболекар.

Суонсън се усмихна и попита:

— Кажи, подполковник, мислиш ли, че заплахата е истинска?

— Не — отвърна Кастило. — Говорих с хора, които са запознати с такива бомби, имат доста сведения за руснаците и не мислят, че е възможно да се получи, така че, ако трябва да залагам, ще заложа на тях.

— Защо? — попита Суонсън. — Говори се, че има поне сто такива куфарчета с атомни бомби, пръснати из цялата страна, скрити незнайно къде. Имаше един дезертър от КГБ, който свидетелства пред Конгреса. Той определял местата, където да бъдат скрити.

— Дезертърът се казва Сунев — отвърна Кастило. — След като от ЦРУ му създали нова самоличност като преподавател в колежа

„Гринел“, един хубав ден той просто изчезнал, после се появил някъде в Европа, отново в редиците на КГБ.

— Значи ни е пуснал дезинформация? — попита Суонсън.

Кастило кимна.

— А ЦРУ са останали като насрани.

Кастило кимна отново.

— От всичко, което научих за бомбите — продължи Чарли — което, за съжаление, не е много, те са с размерите на куфар, не на дипломатическо куфарче. А стартовият механизъм е кодиран. Не мога да си представя, че руснаците ще тръгнат да раздават бомби, още по-малко с кода, при това на някакви пълни откачалки.

— Ами нашите приятели мюсюлмани?

— Според мен, ако те имаха бомба и кода, за да я детонират, досега да са я гръмнали. Руснаците си имат достатъчно неприятности с мюсюлманите.

— Не мога да си представя да им дадат атомна бомба. Че те като нищо могат да я гръмнат в Москва.

— И какво става с откачалките в Дърам?

— Откъде да знам. Първо искам да разбера откъде са докопали пари, за да купят тази огромна ферма. Джак ми казваше, че джамията „Ари-Тег“ не можела да си плаща наема.

— Платили са с чек за 1550000 долара, изтеглен от сметката на джамия „Ари-Тег“ от Клайд Дж. Матюс, счетоводител, и са го депозирали в „Мърчънтс Нешънъл Банк“ в Истън, подполковник — обади се специален агент Хари Ларсън.

— Клайд, или Абдул Хатами, е една противна гад — добави Бритън. — Той е главен молла^[1] в джамия „Ари-Тег“. Преди да открие Мохамед, нашият приятел Клайд ту влизал, ту излизал от пандиза още от времето, когато бил на петнайсет. Вкарвали го в панделата главно заради наркотици, но има и по-тежки провинения — въоръжен грабеж, опит за убийство и какво ли още не. Излежавал петгодишна присъда за фалшификация на здравни осигуровки, когато приел исляма.

— Сметката на господин Матюс е била открита преди шест седмици с шестстотин в брой — продължи Ларсън. — След това почти не е пипана — две дребни суми за бензин, подписани от Матюс, и двете за една и съща бензиностанция в Ригълсвил — сметките и датите са попълнени от друг...

— Господин Матюс спокойно може да бъде наречен инвалид в правописа — прекъсна го Бритън с женски глас, който накара останалите да се разсмеят.

— Преди два дни чекът, депозиран за фермата, е бил изтеглен — продължи Ларсън. — Сумата е за 1950000, изпратена от цифрова сметка в „Каледониан Банк енд Тръст Лимитед“ на Каймановите острови. — Той замълча и погледна Кастило. — Не знам дали ти е известно, подполковник, но на Каймановите острови пазят банковата тайна дори по-строго, отколкото в Швейцария.

— Знам. Не защото съм умен, а защото специален агент Юнг ми каза. Той е нашият експерт по чуждестранно банково дело и мръсни пари.

— Не че гори от желание да се занимава с тази работа — обясни Бритън.

— Вече проглежда, Джак — обясни Кастило.

— Кога е започнал да проглежда? Преди или след като са го гръмнали?

— И така — продължи Ларсън малко нетърпеливо, — шансовете ни да открием на кого е сметката, са почти нулеви. В деня, в който е бил издаден чекът, който покрива исканата за фермата сума, е бил издаден втори чек за 59805.45 долара за „Фред Бийнс Кадилак Буик Понтиак ГМС“ ООД, регистрирани на Норт Ийстън Роуд в Дойлстаун. Сумата била за кадилак „Ескалейд“, бял.

— Както вече ви казах — обади се отново Бритън с женски глас, — ако не искате да привлечате внимание, си купете бял кадилак „Ескалейд“.

Дори Ларсън се разсмя.

— Този тип много ли е умен и хитър, Джак? — любопитства Ларсън.

— Уличен тарикат, с петгодишен стаж по престъпност в „Луисбърг“. Може да е невежа, но в никакъв случай не е глупак. Опасен тип е.

— Самият Матюс изтеглил десет хиляди долара в брой — продължи да разказва Ларсън.

— Нищо не знаех за тези неща — призна Кастило. — Данъчните не са ли проявили интерес?

— Може и да не повярваш, подполковник, но има и неколцина готини данъчни. Научих повечето от онова, което ме интересуваше, от единия, който ми е приятел.

— Той умее ли да си държи устата затворена? — попита Кастило.

Ларсън кимна.

— На тях им съобщават, когато има движение на суми от десет хиляди и нагоре. Когато Матюс изтеглил десетте хиляди в брой, моят човек вече имал право да рови и разпитва.

— Когато го попитах дали, ако аз получа депозит от почти два милиона от офшорна банка, няма да ми се наложи да отговарям на някои въпроси, той отвърна, че данъчните веднага ще започнат с въпросите. Но не и ако си джамия. Джамията „Ари-Тег“, поне според данъчните, е религиозна институция. А религиозните институции не са длъжни да посочват членовете или дарителите. Не плащат и данъци.

— Мама му стара — ядоса се Кастило.

— Според мен цялата тази работа с атомните бомби куфарчета е пълен абсурд — заяви Ларсън. — Само че всичките тези пари...

— И парите, и да не изключваме факта, че Абдул Хатами и верните му мюсюлмани са помогнали на Благословените легиони на Мохамед да откраднат онзи „727“ — намеси се Бритън. Обърна се към Ларсън: — Вие знаете ли за самолета?

— Джоел ми каза — ухили се Ларсън и посочи Торине и Кастило. — Тези двамата го откраднали и го върнали. Подполковник, да не би да мислите, че парите идват от терористите?

— Нямам никаква представа откъде идват — призна начумерен Чарли. — Ще ви кажа само, че терористите не са глупави. Да не би да мислите, че ще дадат на този нещастник два милиона долара само защото го харесват, или за да ни забаламосат, защото са знаели, че ще разберем? Няма такова нещо. Въпреки това нищо не мога да кажа със сигурност.

Намеси се и Суонсън:

— Следвай пътя на парите. Говоря от опит, въпреки че в този случай нямам никаква представа какво да направиш. А Ларсън е напълно прав за банковата тайна на Кайманите.

— Разполагаме с кодиран списък, на който според нас са имена и адреси, извадени от тефтера, който намерихме в сейфа на Лоримър —

обясни Кастило. — Досега, гениите във Форт Мийд би трябвало да са го декодирали. Освен това у мен са материалите, събрани от Ерик Кочиан за европейското участие в измамите, свързани с „Петрол срещу храни“. Представителят на ЦРУ в Париж знае много за САБД...

— Това пък какво е? — прекъсна го Ларсън.

— Атомните куфарчета — обясни Кастило. — Руснаците ги наричат „Специални атомни боеприпаси за диверсии“. Той вече пътува за Вашингтон. Може и да е пристигнал. В Буенос Айрес има двама агенти на ЦРУ, които също знаят разни неща по този въпрос. Знаем, че един от нинджите е кубински шпионин от върховете. — Той замълча. — Като цяло, информацията, с която разполагаме, е много разхвърляна. Можем единствено да се опитаме да навържем онова, което знаем. — Той въздъхна шумно. — Може ли да отидем да закусим?

[1] Молла — мюсюлманско духовно лице — (Б.пр.) ↑

ДВЕ

Шосе 212

Близо До Дърам, Област Бъкс, Пенсилвания

11:55, 10 Август 2005

Радиостанцията на Тайните служби в черния „Юкон“ се включи, докато следваха криволичещия провинциален път.

— *Пържола?*

— Слушам.

— *Голямото око* пита къде е *дон Жуан* в момента, накъде сте се отправили и ориентировъчно време на пристигане. Ще изпрати такси.

Суонсън погледна Кастило.

— Не му казвай къде сме — нареди Кастило. — Джейк, нали отиваме в Балтимор?

— Международно летище Балтимор/Вашингтон „Търгуд Маршъл“ — поправи го Торине.

— Ще съобщя за часа на пристигане, когато разполагам с точната информация — заяви Чарли.

— *Дон Жуан* пътува за международното летище Балтимор/Вашингтон. Ще съобщи допълнително часа на пристигане — докладва Суонсън в боднатия на ревера микрофон. — Край на връзката.

Кастило забеляза любопитството в погледа на агента.

— Пет пари не давам дали знае къде съм — обясни Чарли. — В момента не искам да знае къде съм.

Суонсън кимна.

— Входът за фермата е на около шестстотин метра надясно — посочи Суонсън пет минути по-късно. — От магистралата не се вижда почти нищо — само непавирания път. Имам хора — много са добри — в една къща от другата страна на магистралата, които снимат всички, които минават по този път. Казахме на собственика на къщата, че разследваме наркотрафик.

— Засега ги познавам всичките — обади се Бритън. — До един са от джамията „Ари-Тег“.

— Имаме и една „Чесна 172“. Прелита над фермата на всеки два часа и снима — поясни Суонсън. — Има паркирани три каравани пред къщата...

— Нови — прекъсна го Бритън. — Това ме кара да се питам откъде са намерили пари.

— И един форд пикап, от онези е двата реда седалки, също нов, регистриран на името на джамията във Филадельфия.

— Пак ще попитам откъде имат пари? — обади се Бритън.

— Добре. — Суонсън посочи тъмния прозорец. — Пристигнахме. Пътят се вие около хълма до фермата. Железодобивните мини са под хълма. От задната страна.

Кастило забеляза стръмен хълм, обрасъл с дървета, и за малко да пропусне пътя, когато „Юконът“ мина покрай него.

— Няма много за гледане — напомни му Бритън.

Кастило не отговори веднага.

— Няма да е зле да погледна снимките — предложи той.

— Бия те по точки, подполковник — засече го Бритън. — Онези, на които е къщата, бяха изпратени — имейлите и дигиталната фотография са страшна работа, нали? — на Дъч Крамер и Том Макгуайър пет минути след като са били снимани. Въздушните снимки са изпратени по същия начин десет минути след като „Чесната“ е кацнала в Алънтаун. Засега непознати лица няма.

— Това ли е всичко тук? — попита Кастило.

— Аха — отвърна Суонсън и попита: — Къде искаш да отидем? В хотела ли?

— Господи, забравихме да ядем! — обади се Торине.

— Има ли някой „Макдоналдс“, или нещо друго — още по-добре „Уендис“ по пътя към летището? — попита Чарли.

— Значи бръсненето и душът отпадат? — попита недоволно Торине.

— Искам да се добера до Вашингтон и да се обадя по безопасен телефон колкото е възможно по-бързо, Джейк — отвърна Кастило. — Трябва да поговоря с Юнг и да разбера какво става, преди двамата с Джак да се срещнем с дракона.

— Последното нещо, което ядох, беше едно жилаво студено еквадорско пилешко бутче някъде над Тихия океан — мрънкаше Торине. — Да не говорим, че беше толкова отдавна, че дори не помня.

— Това са те, Военновъздушните сили — засече го Кастило. — Ако някоя дългокрака руса стюардеса със зашеметяваща усмивка не им сервира пържола, те страдат.

— Във Военновъздушните сили ни учат никога да не се държим грубо с нисшестоящите офицери — заяде се Торине. — В твой случай, ще направя изключение. Майната ти, подполковник. Не ми се закусва с противен хамбургер.

Кастило се разсмя.

— Прав си, Джейк. И на мен. Тъй като Монтвейл ще ни прати такси, дай да се обръснем и изкъпем.

— Единствената ми чиста риза и бельо са в самолета — отвърна Торине.

— Ще се преоблечем на път към Балтимор — предложи Кастило.

— Ако трябва да говориш с твой човек, Юнг, в Ню Орлийнс — предложи Суонсън — и ние го пазим там, щом стигнем в хотела, ще дам номер на колегите и Юнг ще ти позвъни. Линията няма да е обезопасена, но нали лошите така си общуват и никой не ги засича?

— Вие сте върхът, господин Суонсън.

— Всички така разправят.

ТРИ

*Международно летище „Търгуд Маршъл“
Балтимор/Вашингтон
Балтимор, Мериленд
13:50, 10 Август 2005*

„Юкон XL“ на Тайните служби ги чакаше пред сградата за техническо обслужване.

Както повелява традицията на Тайните служби, лицето на агента си остана безизразно, когато се качи на „Гълфстрийма“ и завари Кастило на колене в пътническия салон да вади „Узи“, „Микро Узи“ и „Ругер“ със заглушител .22 калибър от чекмедже под едно от канапетата и внимателно да ги подава на Торине и Бритън.

Когато Кастило се качи на предната седалка на джипа, до агента, искаше да попита къде отиват, но агентът заговори в микрофона на ревера:

— Тръгваме от „Търгуд“ към „Айзенхауер“ — докладва той — с дон Жуан, Линдбърг^[1] и Англичанчето. Съобщете на Голямото око. Приблизително време на пристигане 15:15.

— Чарли — обади се Торине, — защо ми се струва, че има нещо подигравателно в кодовото ти име, докато *Англичанчето* е много подходящо за Бритън, както и *Линдбърг* за мен?

— Защото си прекалено тъп, за да го разбереш, но вас все такива ви подбират в авиацията.

— Аз какво да правя, докато вие двамата сте с Монтвейл?

— Отваряй си очите и ушите, може да научиш нещо полезно.

— Трябва ли да присъствам?

— Трябва — отсече Чарли.

[1] Чарлс Линдбърг — американски пилот, прелетял сам разстоянието от Ню Йорк до Париж през 1927 година — (Б.пр.) ↑

ЧЕТИРИ

*Кабинета на директора
На Националното разузнаване
Сграда „Айзенхауер“
Вашингтон, Окръг Колумбия
15:15, 10 Август 2005*

Кабинетът на посланик Чарлс У. Монтвейл в сграда „Айзенхауер“ не бе особено впечатляващ за човек с толкова власт, наречен от медиите *Новия цар на разузнаването*. Състоеше се от две малки, оскъдно обзаведени, стаи и първото, което хрумна на Кастило, когато го видя, бе, че е дори по-малък от кабинета на секретаря на Вътрешна сигурност, Матю Хол.

Имаше причина да е така. И Монтвейл, и Хол имаха значително по-големи и много по-богато обзаведени кабинети на други места. Основната цел на офисите им в „Айзенхауер“ бе да има къде да чакат и приемат обаждания, докато президентът намереше време да ги вмъкне в натоварената си програма.

Членове на кабинета, като секретар Хол, както той веднъж бе признал на смях пред Кастило, не можели да си позволят да седят бездейни и да чакат пред Овалния кабинет също като прегрешили ученици, привикани в кабинета на директора заради поредната лудория. Това не влияеше никак добре на имиджа им.

Кастило се изненада, че Монтвейл не го накара да чака. Секретарката му — по-точно казано изпълнителната асистентка, всъщност както и да я наричаше — се приближи до кабинета на Монтвейл и отвори вратата в мига, в който те влязоха от коридора.

— Подполковник Кастило и още двама господата са тук — обяви тя.

Кастило не чу отговор, но след секунда секретарят повиши глас:
— Влизайте, господата.

Кастило влезе пръв и усети как рефлексът на Павлов се връща и го подтиква изключително успешно да козирува и изреве:

„Подполковник Кастило се явява по ваша заповед, господине!“

— Добър ден, господин посланик — поздравя Кастило.

— Здравсти, Чарли — отвърна Монтвейл.

Кимна на Торине.

— Как сте, полковник?

След това погледна Бритън.

— Много добре — подхвърли с усмивка той. — Розово, жълто и синьо се връзват. Само че хората не си представят подобно облекло, когато се каже агент от Тайните служби.

— Аз наблягам на тайното в Тайните служби, господин посланик — обясни Бритън.

— По скалата от едно до десет, Бритън — продължи сериозно Монтвейл, — какви са шансовете във Филадельфия да бъде детонирана атомна бомба?

— Нула цяло нула нула едно, господин Посланик — отвърна без капка колебание Бритън.

— Този отговор ми се струва заучен.

— Очаквах подобен въпрос, господин посланик.

— Подполковник Кастило ли те предупреди да очакваш подобен въпрос?

— Не. Но не предполагам, че искате да ме видите, за да обсъдим начина ми на обличане.

— Сега вече ми е ясно защо подполковник Кастило те харесва — отвърна Монтвейл. — Ти си точно толкова наперен всезнайко, колкото е и той. Искам да помоля двама ви с полковник Торине да излезете за малко. Може би няма да е съвсем за малко, но се налага да поговоря насаме с подполковника. Кажете на Джоан да не ме свързва с никого, освен с президента, и да ви направи кафе.

— Добре, господине — отвърна Бритън. — Благодаря.

— Благодаря, господин посланик — обади се и Торине, обърна се и последва Джак навън.

Монтвейл изчака да затворят вратата.

— Чарли, надявам се, разбираш колко много зависи от твоята преценка и преценката на Бритън относно заплахата от САБД.

— Поговорих с някои хора, господине. Оказва се, че...

Монтвейл вдигна ръка като регулировчик, за да го накара да замълчи.

— Изчакай до брифинга — нареди той.

— Мислех, че това е брифингът — учуди се той.

— Точно сега трябва да поговорим за любовното ти гнезденце в „Мейфлауър“, което струва по хиляда и сто долара на вечер — надигна глас Монтвейл.

— Какво за него, господине?

— Така го нарича репортерът от „Уошингтън Поуст“ К. Хари Уилан-младши, носител на награда „Пулицър“. Не. Онова, което Хари е казал, когато се е обадил на секретар Хол и му е признал, че има намерение да намекне някои неща в материала си и за да е честен, искал да чуе и неговата версия, преди да публикува статията, било, че се намира в мотел „Моника Люински“. — Той замълча и се усмихна хищно. — Той умее да се изразява доста цветисто.

— За какви намеци става въпрос?

— Че офицер от Разузнавателното управление към МО на САЩ, който се казвал Кастило, пилее парите на данъкоплатците в „Мейфлауър“ и къде ли не другаде по света.

„Мама му стара!“

— Това пък откъде се взе? Никога не съм имал нищо общо с РУ към МО.

— Я си помисли — нареди Монтвейл — и ми кажи кое е първото име, които ти идва наум?

Три секунди по-късно Кастило каза:

— Госпожа Патриша Дейвис Уилсън.

Монтвейл кимна.

— Дяволите да я вземат!

— Казват, че разгневената жена и мълчанието са несъвместими понятия. Защо не си го запишеш и не си го припомниш следващия път, когато плътските желания те накарат да забравиш какво е предпазливост и по отношение на кариерата ти, и на мисията, възложена от президента.

— Следващия път ли? Какъв следващ път? Това е краят. Проблемът е как да опазим мисията да не потъне с мен. С мен е свършено. Единственото, на което се надявам, е да ми позволят да се оттегля с достойнство в името на добрата ми служба досега и да се покрия някъде, преди въпросният репортер да ме открие. Щом напусна, няма дори да ми се налага да разговарям с този тип — ако все

пак успее да ме намери — а ми се струва, че няма начин да успее. От армията спокойно могат да кажат, че отдавна вече им е известно, че въпросният офицер с любовното гнезденце си е подал оставката и нямат никаква представа къде се намира бившият подполковник Кастило. И между другото, никога не съм работил за Разузнавателното управление към МО. — Той замълча за секунда. — Генерал Нейлър знае ли?

Монтвейл кимна.

— Няма да му стане никак приятно, но ако двамата с Шумейкър се разберат, утре до обяд ще съм напуснал армията и няма да има и следа от мен.

Монтвейл продължаваше да го наблюдава.

— Едгар Дешамп пристигна ли? — попита Кастило.

Монтвейл кимна.

— В такъв случай, господине, предлагам ви да го задържите, докато ви остане удобен момент да препоръчате на президента той да поеме операцията.

— И защо е нужно това, подполковник? — попита тихо Монтвейл.

— Не виждам по какъв друг начин мога да опазя операцията. Той е запознат с почти всичко, няма начин някой да успее да го свърже с мен или с операцията, нито пък с хората, с които досега работех. Щом замина и той заеме мястото ми, ще се срещна с него, за да му обясня онова, с което не е запознат. Операцията в никакъв случай не бива да се проваля.

— И защо му е на Дешамп — попита Монтвейл, — след като знае какво се е случило, да поема подобна отговорност? Ако бях на негово място, щях да реша, че това е номер, за да ме отстранят по най-безболезнения начин. Би казал, че господин Уилън няма да се откаже от материала си единствено защото не може да те открие.

— Той е професионалист, господин посланик. Познава рисковете. Върши тази работа отдавна. Ще поеме работата. Да не говорим, че ще я свърши по-добре от мен.

— Нека да се разберем, Чарли. Имаш намерение тихо и кротко да си събереш нещата и да потънеш някъде в неизвестност. Ще платиш за плътските си прищевки с професионално самоубийство, така ли?

— Аз лично не бих се изразил по този начин, господин посланик, но да, така е. Аз изчезвам, а операцията продължава. Нямам по-добра идея.

— Добре, че аз имам.

— Как така, господине?

— Добре, че аз имам — повтори Монтвейл. — По-точно казано, имах.

— Какво искате да направя, господине? — попита Кастило.

— Ще ти кажа веднага какво направих, подполковник. Когато секретар Хол ми позвъни и ми събщи, че К. Хари Уилън младши искал да говори с теб за любовното ти гнезденце, което струва по хиляда и сто долара на вечер, аз му предложих да покани господин Уилън на обяд с двама ни в една от частните зали в комплекса „Небраска“.

„Какво?“

— Как така, господине?

— Беше му съобщено, че там ще му кажем всичко. Предиохих майор Милър да си облече униформата, да дойде в инвалидна количка — последния път, когато Милър дойде да ми разкаже какво си намислил, беше в цивилни дрехи, с патерици — две — което събуди съчувствието на всички, но не чак толкова, колкото би събудил един герой от войната в инвалидна количка — да му разкажем за какво става дума и да го поканим и него.

— Споделих със секретар Хол, че господин Уилън обожава стриди, печена на скара пъстърва от Колорадо и калифорнийско шардоне — „Джъджес Пийк“. Казах на секретар Хол, че ако изтърпи стридите и рибата, ще му пратя цяла каса „Джъджес Пийк“.

— Когато изпратих виното, изпратих и екип специалисти да инсталират микрофони в залата и да инструктират Милър как се използват.

„Господи, той ми разказва как е сложил микрофони в трапезарията на Хол. Защо?“

По мое нареждане, Милър чакаше в кабинета ти, когато пристигнах в комплекса „Небраска“. Господин Уилън вече се бе настанил в залата заедно със секретар Хол. Няма да забравя отговора на Милър, когато го попитах в какво настроение е господин Уилън.

— Милър отвърна: „Господин посланик, по изражението му личи, че няма търпение да ни закове за назидание“.

Тогава вкарах Милър в количката. Коляното му бе увито в много повече бинтове и марля, отколкото бе необходимо. Погледът на Уилън заблестя. А когато му казах, че Милър ти е съквартирант в мотел „Моника Люински“, направо му идваше да вие от удоволствие.

— Господин Уилън каза: „Искам да разбера всичко. Какво ви е на коляното, майоре?“

— „Всяко нещо с времето си, Хари, отвърнах аз. Ще ти разкажа всичко. Но преди това съм сигурен, че майор Милър би искал да пийне нещо“.

— Господин Уилън пиеше мартини. Голямо!

„Нямам никаква представа накъде бие, помисли си Кастило. Но разказва с такова огромно удоволствие“.

— Беше направено с най-силната полска водка. Сервитьорът бързо наля мартинита и на нас двамата с Милър. Нашето беше сто процента вода с лед и малко лимон, с две коктейлни лукчета.

— Опитали сте се да го напиете, така ли?

— Нищо подобно. Той трябваше малко да живне, да се поразвесели. Никога не се знае какво ще направи един пиян човек — отвърна Монтвейл.

— А защо искахте да се развесели?

— А, да. Първо го поздравих за статията, която бе пуснал за сенатор Дейвис във вчерашния „Поуст“. Сенаторът използвал самолет също като твоя, който принадлежал на корпорация, на която й бил даден договор за междущатска магистрала. Хари беше на седмото небе.

— Там си и остана след трите бутилки „Джъджес Пийк“ и чилийските стриди.

— Докато обядвахме печена пъстърва, пийнахме още шардоне. Господин Уилън вече бе започнал да ни разказва за журналистическата си кариера, как започнал в някакъв седмичник, как си проправил път през провинциалната преса, за да се добере до „Поуст“. Разказът му беше безкрайно дълъг и тъй като останах невероятно впечатлен от журналистическата му находчивост, не спрях да задавам въпроси.

— Междувременно виното се лееше и той не се сети да спомене и дума за подполковник К. Г. Кастило.

— Този репортер не усети ли какво става?

— Накрая му стана ясно, че го манипулираме, или се усети, че не е спрял да говори през всичкото време. По едно време се обърна към Милър. *„Попитах ви какво ви е на крака и така и не получих отговор“.*

— Аз бързо се намесих. *„Майор Милър получи тежки рани в Афганистан и много скоро ще се пенсионира. Свалиха хеликоптера му“.*

— Уилън скочи. *„Тогава какво прави в Звеното за организационен анализ? И какво е това Звено? Какво се прави там и за кого?“* И все в този дух. Започна да реди въпросите един след друг.

— Попитах го дали е чувал за Защитна асоциация на „Уест Пойнт“. Той побърза да каже: *„Разбира се, че съм чувал. Защо я споменавате? От какво трябва да бъде защитаван майор Милър? И кой го защитава?“*

— Вече предполагах, че съм го спипал — продължи Монтвейл. — Обясних му, че Милър е този, който защитава. Затова бил в апартамента в „Мейфлауър“.

— Уилън реши, че най-сетне сме дошли на въпроса. От какво те бил защитавал Милър?

— *„Със съжаление трябва да призная, че го защитава от него самия, отвърнах аз и продължих: Майор Милър е пациент на болница «Уолтър Рийд». Ходи там всеки ден на терапия за коляното и останалите си рани. Когато Милър чу, че въпросният майор — сега вече подполковник — Кастило е в беда, попита — това, разбира се, бе неофициално — с какво може да му помогне. Били са колеги в «Уест Пойнт» и бойни другари. Беше му разрешено, разбира се — неофициално“.*

— Казахте на онзи тип, че Милър ме защитава? — попита Кастило неспособен да повярва на чутото. — От какво?

Монтвейл не обърна никакво внимание на въпросите му.

— При тези думи Уилън се разтрепери — разказваше Монтвейл. — Знаеше, че има нещо интересно.

— *„Да не би Кастило да е в беда?, попита той. Да не би да е във връзка с мотел «Моника», който струва по хиляда и сто долара на вечер?“*

— При което аз отговорих — продължи Монтвейл, — че никак не съм изненадан, че опитен журналист като него е открил за апартамента в „Мейфлауър“ и за „Гълфстрийм“.

„Казал е на репортера за «Гълфстрийм»? Накъде отива цялата тази работа?“

— Уилън призна, че бил чул, въпреки че по изражението му бе очевидно, че няма понятие за самолета.

— След това обещах да му разкажа подробности, за които той нямаше никаква представа, и му разкрих, че си платил седем милиона и половина за онова, което се страхувах, че в най-скоро време ще нарече летящото ти любовно гнезденце. Накрая му обясних, че за последно сме те чули, когато си отпътувал за Будапеща.

— Много внимателно обмислих възможността да му разкажа и за Будапеща, но прецених, че ако греша, ако не ми е в кърпа вързан, може да започне да задава неудобни въпроси. По този начин сложих край на всичките му въпроси още в зародиш.

— По дяволите, просто не знам какво да кажа — отвърна Кастило.

— Аз ще ти кажа кога очаквам отговор от теб, подполковник — заяви спокойно Монтвейл. — Сега е важно да ме изслушаш. Нямаме много време.

„Много време ли? Време за какво?“

— Извинете, господине.

— Както трябваше да се предполага, Уилън каза, че се надявал да му обясня откъде офицер от армията разполага с толкова пари, че да отсяда в „Мейфлауър“ и да си купи „Гълфстрийм“.

— Веднага отвърнах, че ще му разкажа всичко, защото знам, че рано или късно сам ще открие, но и защото го познавам достатъчно добре и имам пълно доверие на преценката му, на почтеността му и на патриотизма му.

— В този момент, за частица от секундата, ми мина през ума, че съм прекалил. Той може и да се наливаше с вино, но в никакъв случай не беше глупак.

— Както предполагах, следващите му думи бяха: „Защо имам чувството, че ме будалкате?“

— Не му отговорих. Вместо това извадих служебното ти досие от куфарчето си и го оставих пред него...

„Служебното ми досие ли каза? Откъде, по дяволите, е намерил служебното ми досие? Не трябва ли да е засекретено от командване «Секретни операции» в Тампа, където никой няма достъп до тях?“

Монтвейл забеляза изражението на Кастило, разбра какво означава, и реши да обясни:

— Одеве ме попита дали генерал Нейлър е запознат с положението, в което си се забъркал. Знае, разбира се, и как си се запознал с госпожа Уилсън в Ангола, и за недискретния ти мимолетен флирт с нея. Въпреки това трябваше да го убеждавам, за да се съгласи, че това е единственият начин, но който можем да се справим с положението, и да разреши да взема досието ти.

— Това си беше чист късмет, защото, щом му обясних какво става, той ми разказа доста трогателни подробности от живота ти, които се оказаха безценни.

„Трогателни подробности ли? Мама му стара! Това пък какво трябва да означава?“

— И така, след като напомних на господин Уилън, че според Закона за свобода на информацията нито той, нито някой друг има право да използва личните ти данни, предложих да му разкажа всичко, което ми е известно за забележителната ти служба, а той можеше сам да се увери, че не го лъжа, като провери документите, които бях поставил пред него.

— Позволихте ли му да види досието ми? Господи, вътре има толкова много секретна информация. Част от мисиите, в които съм участвал, са все още засекретени. Нали тъпото досие се пазеше в сейф в Тампа?

— Целият ти живот е с гриф „Строго секретно“. Господин Уилън остана силно впечатлен. Започнах с отличията, които си получил — и държа да призная, че дори аз останах впечатлен, подполковник — започнах с първото ти отличие като летец и „Пурпурното сърце“, за които изтъкнах, че си заслужил още като момче, непосредствено след завършването на „Уест Пойнт“ и завърших с последното „Пурпурно сърце“ в Афганистан.

— Когато приключих, вече знаех, че Уилън се е вързал, защото си беше наложил строгото журналистическо изражение и заговори много сериозно: „Добре. Наистина впечатляващо. Но нека да се

върнем на любовните гнезденца, и двете. Искам да ви кажа, че знам всичко за въпросния Карл Госингер“.

— Попитах го: „Значи знаете абсолютно всичко за Карл Вилхелм Госингер, така ли?“, а той отвърна: „Както и че любовното гнезденце в мотел «Моника Люински», което струва по хиляда и сто долара на вечер, е регистрирано на негово име. Той се води вашингтонски кореспондент на «Тагес Цайтунг». Никой не е чувал за него, а аз така и не успях да го открия. Но и това ще стане“.

— Успокоих го, че вече го е намерил, че ти и Госингер сте едно и също лице...

— Господи!

— И че си извънбрачно дете и не познаваш баща си. Че майка ти е била германска тийнейджърка, чието моминско име е било Госингер.

— Нямате право да разгласявате това! — избухна Кастило. — Това е личен въпрос.

— Аз, разбира се, помислих, че става въпрос за нещо лично, преди да реша как да се справя с Уилън, и стигнах до заключението, че да защитя президента на САЩ и някои членове от кабинета, да се разкрият хората, които стоят зад убийството на Мастърсън, са важни въпроси, отколкото неудобството, на което ще те подложат. Схващаш ли картинката, подполковник? Ако си беше държал висулката зад ципа, където ѝ е мястото, сега нямаше да водим този разговор, нали?

„Дяволите да го вземат... прав е!“

— Така е, господине. Нямаше. Моля да ме извините за избухването.

— Майната му на избухването, Кастило. Извини се за това, че не си мислил, когато е трябвало.

— Слушам, господине. Постъпката ми е непростима, господине.

Монтвейл погледна студено Кастило, след това продължи да разказва. Гневът в гласа му се бе стопил.

— И така, казах на господин Уилън, че баща ти е бил тийнейджър, американски пилот на хеликоптер, който загинал за родината, без дори да знае, че оставя син след себе си. Разбира се, подофицер 1-и клас Хорхе Алехандро Кастило бил истински герой, легенда както в авиацията, така и в армията.

— По изражението му личеше, че е впечатлен, че мислеше, че го лъжа. Аз обаче не бях приключил.

— Попитах го дали знае кой е генерал Нейлър, и той, разбира се, отвърна, че знае. След това му разказах как генерал Алън Нейлър е бил замесен в сагата на подполковник Кастило.

— Не искам да знам какво още сте казали на този човек, но разбирам, че се налага да ви изслушам.

— Точно така — потвърди Монтвейл. — Казах на господин Уилън, че когато си бил на дванайсет, на майка ти, единствената наследница на богатството на семейство Госингер — подхвърлих, че съм сигурен, че му е известно, че веригата „Тагес Цайтунг“ е собственост на фирма „Госингер“ — той кимна, въпреки че съм готов да се обзаложа, че чуваше тази подробност за пръв път — й била поставена диагноза рак в последен стадий. Обясних му как майка ти се обърнала към офицер от американската армия — по-точно към майор Алън Нейлър, чиято част била наблизко — и помолила за помощ да открият бащата на сина й, който бил американец, и му обяснила защо се налага.

— Разкрих, че Алън Нейлър обещал с известна неохота да направи каквото е по силите му, тъй като не уважавал офицери, които изоставяли незаконните си деца, и тъй като бил силно притеснен какво ще стане, когато подобна отрепка научи, че ще му падне огромно богатство.

— Когато се заел с въпроса, научил, че баща ти бил награден посмъртно с „Медал на честта“, че е син на видно и не по-малко богато семейство в Сан Антонио. Тогава дошъл въпросът какво ще кажат семейство Кастило за извънбрачното дете на Алехандро.

Гневът на Кастило започна да се надига отново.

— Защо, по дяволите, му разказахте всичко това? Не ми трябва ничие съжаление.

— Значи и останалото няма да ти хареса — отвърна Монтвейл. — Докато му разказвах всичко, което знам за горкия Чарли Кастило, едва не се разплаках.

— По дяволите! — прошепна Чарли.

— Казах му, че проблеми нямало. Баба ти погледнала снимката, която Нейлър й показал, и заявила: „Има очите на моя Хорхе“. И още същия ден се качила на самолет за Германия.

— След това обрисовах трогателна картина на бедното извънбрачно дете, останало сираче, попаднало в чужда страна, чиято култура не познавало, където можело единствено да си спомня покойната си майка и да слуша легенди за баща си, как след това постъпило в „Уест Пойнт“, за да е достоен син на баща си. Отново изброих получените отличия...

— Господин посланик — прекъсна го Кастило. — Според мен всичко това няма да спре журналиста. Напротив, ще реши, че е попаднал на сочна клюка...

— Ако бъдеш така любезен да ме изслушаш, подполковник — срязва го с леден глас Монтвейл, — ще ти кажа какво направих.

— Извинете.

— Завърших разказа за трогателния ти житейски път, като му обясних как си откраднал хеликоптер в Афганистан, за да спасиш екипа на Милър, като си рискувал не само кариерата си, но и живота си.

— Господи!

— Когато чу това, господин Уилън стана подозрителен. *„Господин посланик, попита той, простете ми, но това не е ли било проява на лудост?“*

— Аз го погледнах тъжно и отвърнах: *„Именно. Пълна лудост, необмислена импулсивна постъпка. Майор Кастило започнал да се изчерпва. Всеки има точка на пречупване, а Кастило бил достигнал своята“.*

— С други думи, му намекнахте, че съм луд.

— Може и така да се каже. Казах му, че от Афганистан са те върнали у дома за напълно заслужена почивка. Намекнах, че в самолета на връщане от Афганистан си решил, че всичко е към края си, и си решил, да се позабавляваш, преди да се срещнеш с онази с косата. Решил си да платиш за всички удоволствия от личното си богатство, нещо, което никога досега не си бил правил. Което било передното доказателство, че си преуморен... изтощен.

— Обясних му, че по това време Асоциацията на „Уест Пойнт“ решила да се намеси, по-точно генерал Алън Нейлър. Обясних му, че Нейлър не знаел какво да прави с теб. Докато си в такова състояние, не можел да ти повери командването на определения батальон. Не само че си пиел, ами си преследвал всяка жена, която ти се изпречела на

пътя, и ако продължавало така, много скоро си щял да бъдеш освободен от длъжност.

— Господи! Това истина ли е?

— Нямам желание да те вкара в психиатрична клиника, защото, ако това влезело в досието ти, отрязвало всички шансове да станеш генерал.

Монтвейл замълча, когато забеляза изражението на Кастило, и добави:

— Това бе първата ми мисъл. Генерал Нейлър никога не е и помислял да те вкара в психиатрична клиника.

— Обясних на Уилън, че Нейлър се срещнал със секретар Хол, който бил награждаван за храброст и служил под командването на Нейлър във Виетнам и щял да разбере, че дори най-добрите понякога стигат до ръба.

— Господи!

— Та той го помолил да ти намери някаква работа, докато си починеш. Хол, разбира се, се съгласил. Освен това Нейлър уредил да пуснат Милър от болница „Уолтър Рийд“, за да те наглежда.

Кастило само поклати глава, но не каза нищо.

— И в момента си все още твърде стресиран...

— Искате да кажете, луд — прекъсна го с горчивина Кастило.

— Но състоянието ти се подобрява. Генерал Нейлър се надява в най-скоро време да се заемеш с обичайните си задължения в армията. Армията е готова да подаде ръка на боец като теб, син на истински герой.

— Да не би Уилън да се върза на тези приказки?

— Той прецени, че си имал основателни причини да стигнеш до ръба.

Кастило погледна отчаяно Монтвейл.

— Важното идва накрая — успокои го посланикът. — Две неща. Първо, Уилън призна: *„Писал съм много материали за хора, решили да съсият живота на други хора, правил съм го с чисто съзнание и пак ще го правя. Само че няма да съсия живота на този млад човек единствено защото една мръсница ми пробутва някакви зловни истории“*.

— При тези думи аз ахнах: *„Значи жена ви е разказала всичко това?“*

— „Много добре знаех, че тя злобее, а не ми подава информация от добри чувства, отвърна Уилън. Сигурен бях“:

— „А тя как се казва?“

— „Работи в Агенцията, уточни Уилън. И двамата със съпруга ѝ работят в Агенцията. Казва се Уилсън. Забравих малкото му име, на тя се казва Патриша. Патриша Дейвис Уилсън. Това да не излиза от тази стая“.

— „В никакъв случай, съгласих се с готовност аз. Да не би да мислите, че... как се казваше?“

— Той послушно повтори името: „Уилсън, госпожа Патриша Дейвис Уилсън“.

— Попитах го: „Мислите, че госпожа Патриша Дейвис Уилсън е злобеела за нещо ли?“

— „Точно така, отвърна Уилън. Нямам представа за какво точно, но не ставаше дума просто за един материал. Тя и преди ми е подавала информация. Доста неща, а повечето бяха истински бисери. Наричах я тайния ми агент в Ленгли“.

— Веднага го накарах да потвърди. „Значи госпожа Патриша Дейвис Уилсън е тайният ви агент в Централното разузнавателно управление, така ли?“

— Той отпи нова глътка вино — по-точно казано, изпи на един дъх цялата чаша и потвърди: „Точно така. Подала ми е материал за поне шест безценни статии. В Ленгли има твърде много тайни, за които хората трябва да научат на всяка цена. Те в никакъв случай не помагат на враговете ни. Но да оплювам човек, който е изтърпял какво ли не в името на страната, не става. Аз пиша злободневни статии, не се занимавам с човешките проблеми. Дяволите да я вземат!“

— Какво ще стане сега?

— Нямам представа какво ще прави с нея Уилън, но ще ти кажа какво направих аз — продължи Монтвейл. — Накарах техниците да изтрият целия запис, освен последните няколко минути — така че никой да не разбере, че става въпрос за теб — след това лично отнесох записа в Ленгли и го пуснах на Джон Пауъл.

— Директорът на Централното разузнаване не ви ли попита за кого е възнамерявал Уилън да пише и как е направен записът? — полюбопитства Кастило.

— Сигурен съм, че безкрайно много му се искаше да попита — отвърна Монтвейл. — Само че в онзи момент бе разкъсван между унижението и факта, че аз съм му занесъл доказателство, че господин Уилън си има шпионин в Агенцията, да не говорим, че не можеше да си намери място, тъй като не бе направил необходимото, след като изпратих Труман Елсуърт да го предупреди — след разговора ни в Армейския клуб — че госпожа Уилсън създава проблеми.

— Сигурен ли сте, че онзи тип няма да напише нещо за мен?

— Напълно. Той сам го каза.

— Защото съжалява един смахнат ли?

— Да, от една страна, е това. От друга страна, Уилън се има за предан американец. Патриотизмът също си казва думата.

— Не беше ли казал някой, че патриотизмът е последното убежище на негодника? — попита с горчивина Кастило.

— Ти си този, който имаше нужда от убежище, подполковник. Ако ставаш за ролята на негодник, давай.

— Ставам — отвърна Чарли. — Май трябва да ви благодаря, господин посланик...

— Пак заповядай, но не прекалявай. Защиствах президента, не теб.

— Така е, господине. Разбирам.

Монтвейл погледна часовника си.

— Надявах се — да няма изненади, когато даваш отчет на президента...

„Да даваш отчет на президента ли? Това пък откъде дойде?“

— ... и на останалите...

„Кои са останалите?“

— ... докато двамата с Бритън обяснявате за откачалките в окръг Бъкс, но по всичко личи, че нямаме никакво време. Трябва да сме там след десет минути, а аз трябва да отскоча до тоалетната.

— Слушам, господине.

— И още нещо, подполковник. Нито дума за господин Уилън.

— Слушам, господине.

— Питам се какво ли ще си помисли президентът за елегантния господин Бритън — въздъхна Монтвейл, надигна се и даде знак на Чарли да тръгват.

XIV

ЕДНО

*Овалният кабинет Белият дом
„Пенсилвания авеню“ 1699,
Сз Вашингтон, Окръг Колумбия
15:55, 10 Август 2005*

Агентът от Тайните служби, застанал пред Овалния кабинет — едър мъж в тъмносив костюм, ушит така, че да скрива „Мини Узито“, което той носеше — застана пред Чарлс У. Монтвейл и му препречи пътя.

— Моля да ме извините, директор Монтвейл — започна любезно той. Кимна към Джак Бритън, който бе все още в розовото сако на райе, жълтата блуза с копчета, светлосините панталони и лъскавите мокасини с пискюли. — Не познавам господина.

— Покажете ми документите си от Тайните служби, агент Бритън — нареди Монтвейл. — Бързо. Президентът няма да ни чака.

Бритън и Чарли Кастило се спогледаха, след това Джак отвори портфейла си.

Агентът не успя да прикрие изумлението си. По изражението му личеше, че не може да повярва на очите си. Въпреки това отстъпи, за да могат новодошлите да влязат.

Президентът не бе вътре. Държавният секретар Натали Кохън и секретарят на Вътрешна сигурност Матю Хол вече чакаха. Бяха се настанили един до друг на канапе пред масичка за кафе.

Хол се изправи и подаде ръка на всички.

След това се обърна към Бритън:

— Струва ми се, че не познаваш секретар Кохън, Джак.

— Не, господине — отвърна Бритън.

Държавният секретар се изправи и подаде ръка на Бритън.

— Секретар Хол тъкмо ми разказваше с какво сте се занимавали, преди да постъпите в Тайните служби — започна тя. — Много ми е приятно да се запозная с вас.

— За мен е чест, госпожо секретар — кимна Бритън.

Тя се приближи до Кастило и го целуна по бузата.

— Здравсти, Чарли. Какво става с репатрирането на тленните останки на господин Лоримър?

— В момента са в погребален дом в Ню Орлийнс, госпожо секретар — отвърна Кастило. — Специален агент Юнг придружи ковчега от Уругвай. Говорих с него преди няколко часа. — Той се поколеба, след това продължи: — Той ви носеше съобщение от посланик Макгрори. Помоли да ви го предам лично...

— Много странно, Чарли — учуди се тя.

— Така е, госпожо.

— Слушам те.

— Посланик Макгрори вярва, че господин Лоримър е бил наркотрафикант — докато се е представял за Жан-Пол Бертран, търговец на антики — и че сделка в имението се е провалила, той е бил убит и шестнайсет милиона долара са били откраднати.

— Господи, това пък откъде го е чул? — възкликна тя.

— Очевидно сам е стигнал до този извод. Споделил е теорията си с посланик Силвио.

Тя поклати отчаяно глава.

— За съжаление — продължи Кастило, — има едно умно уругвайско ченге, главен инспектор Ордьонес от Националната полиция, който е много близо до истината.

Тези думи привлякоха вниманието на всички.

Чарли продължи:

— Освен това той е идентифицирал един от нинджите, които убихме. Става дума за майор Алехандро Винченцо от кубинското разузнаване...

— Един от какви, Чарли? — попита президентът на САЩ, докато влизаше в стаята. — Нинджи ли каза?

— Господине, така наричаме хората, които ни нападناха в имението „Шангри-Ла“.

Президентът го погледна с огромно любопитство.

— Господине, всички до един бяха с черни маски и черни гащеризони — уточни с неудоволствие Кастило. — Просто приличаха на нинджи.

— Много ми се иска да чуя всичко — отвърна президентът. — Само че преди това имаме по-важни задачи.

Той пристъпи към Бритън и му подаде ръка.

— Вие сте специален агент Бритън, нали?

— Да, господин президент.

— Много ми харесва сакото ви. Каква е вероятността да бъде детонирана ядрена бомба във Филадельфия? По скалата от едно до десет.

— Когато ме въвеждаше в проблема, господин президент — намеси се Монтвейл, — Бритън каза, цитирам: „Нула цяло нула нула едно“.

„Леле, какъв хитрец си, Монтвейл, помисли си Чарли. Отговаряш вместо Бритън и даваш вид, че няма нещо, с което да не си наясно“.

— Наистина ли? — обърна се президентът към Бритън. — Значи заплахата е нищожна.

— Точно така, господине.

— Какво облекчение. Много държа да ми обясниш защо мислиш така. — Погледна Кастило. — Това означава, че искам да чуя всичко, Чарли, като започнем от момента, в който тръгна от Белия дом преди, колко беше, седмица.

— Шест дена, господин президент. Струва ми се, че е минало много повече време, но беше само преди шест дена.

— Чарли — повтори президентът. — Искам да чуя всичко, което прецениш, че има връзка с указа и изпълнението на мисията. Аз ще преценя дали е важно или не.

— Слушам, господине — отвърна веднага Чарли и в същия момент прецени, че няма да споменава за разговора с Монтвейл в Армейския клуб.

— Господине, заминах за Париж... — започна той и веднага забеляза облекчението по лицето на Монтвейл.

— Доста си поскитал — отбеляза президентът петнайсет минути по-късно, когато Кастило приключи разказа си. — Сигурно си изтощен.

— Малко съм уморен, господине.

— Обобщи, Чарли. Какво е положението?

— Знаем много повече, господин президент, отколкото преди седмица — например, че е участвал кубинец, че има някаква връзка с КГБ — но не мога да обясня каква е връзката между тези факти.

Президентът се обърна към държавния секретар.

— Какво ще кажеш за кубинеца, Натали?

— Ако не беше идентифициран, нямаше да повярвам, господин президент. И сега ми е трудно да повярвам. Просто не знам.

— Можем ли да натрием носа на Кастро с този факт? Сега ли да го направим, или по-късно?

— Ако кубинците са го изпратили в Уругвай — а това не е сигурно, по-точно казано, не разполагаме с доказателства — те сигурно знаят, че е мъртъв — обясни държавният секретар. — А няма никакъв смисъл да се опитваме да натрием носовете на кубинците, господине. Дори да положим трупа на този човек върху бюрото на Кофи Анан, кубинците ще отрекат да го познават, а делегатът от Венецуела ще подготви резолюция, в която ще ни заклеят, че уронваме престижа на ООН.

По изражението на президента стана ясно какво е отношението му към генералния секретар на Обединените нации и самата организация.

— Значи си измиха ръцете и повече не искат и да знаят за Лоримър? — попита той.

— Точно така, господине — потвърди секретар Кохън. — Един от подчинените на Анан пусна изявление, в което уж искрено съжалявали за смъртта на господин Лоримър, но — поканихме ги, разбира се — те дори няма да изпратят човек на погребението.

— Какво смяташ да правиш, Чарли? — попита президентът.

— Утре сутринта, господине, ще събера всичката информация, с която разполагам — всички факти, събирани откъде ли не, и тук, и в Буенос Айрес — и ще се опитам да открия някаква логика и последователност.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита президентът. — Какво ще ти бъде необходимо?

Преди още Кастило да отговори, посланик Монтвейл се намеси:

— В тази връзка, господин президент, ще позвъня лично на директора на Централното разузнаване Пауъл и ще му кажа да даде на господин Дешамп всичко, което подполковник Кастило поиска.

— Това представителят на ЦРУ в Париж ли беше?

— Да, господин президент.

— Защо ще звъниш лично на Пауъл? Нали вече наредих на ЦРУ — и на останалите — да осигуряват на Чарли всичко, което поиска. А сега Дешамп работи за Чарли, ако правилно съм разбрал.

— В Ленгли обичат господин Дешамп точно толкова, колкото и подполковник Кастило, господин президент. Освен това вие не уведомихте ЦРУ — нито пък останалите, включително и ФБР — за указа. Затова реших, че ако позвъня лично, ще бъде по-добре.

Президентът погледна замислен Монтвейл, след това извърна очи към Кастило.

— Доколкото ми е известно, и Чарли няма да го обявят за най-обичания човек в сградата на Дж. Едгар Хувър, нали? — попита президентът и се замисли. — Нека и аз да дам своя принос.

Той се приближи до бюрото, натисна няколко копчета на телефона и без да вдига слушалката, се отпусна назад на кожения стол с висока облегалка.

— Слушам, господин президент — чува всички гласа на телефониста по говорителя.

— Свържете ме с Марк Шмит, ако обичате — помоли президентът.

След по-малко от двайсет секунди се разнесе гласът на директора на Федералното бюро за разследване.

— Добър ден, господин президент.

Президентът мина направо на въпроса, без да губи време с излишни любезности.

— Марк, трябва ми *добър* старши агент от ФБР — заяви той.

— Не ни липсват такива, господин президент. Може ли да попитам защо?

— Трябва ми човек, който се оправя блестящо във всякакви заплетени ситуации, Марк. Човекът трябва да умее да навързва на пръв поглед разпилени факти. Като се замисля, трябва да е човек, който има пряк контакт с теб, за да може да ти позвъни винаги, когато има нужда от нещо.

— Инспектор Джак Дохърти отговаря на всички критерии, господин президент. Ще ми бъде от полза, ако знам за какво става въпрос.

— Вече ти казах, Марк. Трябва ми помощ, за да сглобя един пъзел. За мен въпросът е много важен, ако този отговор не те устройва, жалко. Искам човекът да бъде в кабинета на посланик Монтвейл до девет утре сутринта. Ще работи за него за неопределен период от време — докато пъзелът бъде завършен. Монтвейл ще му съобщи, че няма право да споделя с никого — с абсолютно никого — факти около пъзела. Няма да е зле и ти да му го кажеш, преди да го изпратиш на посланика.

— Защо ми се струва, че не ми казвате какъв е проблемът, господин президент?

— Въпросът е строго секретен, Марк. Точно сега...

— Разбирам, господин президент.

— Благодаря, Марк. Ще се чуем.

Президентът се пресегна и натисна копче, за да прекъсне връзката.

— Когато инспектор Дохърти пристигне при теб, Чарлс — продължи президентът, — му разкажи за указа и след това го изпрати при Кастило.

— Не мога, господин президент — отвърна Монтвейл.

Президентът не бе сред хората, които проявяват търпение, когато някой оспорва заповедите им.

— Защо да не можеш? — повиши той глас.

— Господине, единствено вие двамата с подполковник Кастило имате право да обсъждате указа.

Президентът остана загледан в него за момент, след това кимна.

— Прав си. Забравих. Добре. Тогава, щом инспектор Дохърти се появи утре, му предай заповедта ми да не разказва на директор Шмит или на когото и да е друг от ФБР, за онова, което е научил по време на работата си в Звеното. След това го изпрати при Кастило, а той ще му разкаже за указа.

— Разбира се, господине, щом така преценявате.

— Точно така — отвърна президентът.

„Виж ти, помисли си Кастило и едва сдържа усмивката си. Край на надеждите ти да разправяш, на когото прецениш за указа, нали така, господин посланик?“

Я чакай малко. Ти пък защо злорадстваш, надувко? Монтвейл току-що ти покри задника“.

— Като се замисля — продължи президентът и Чарли реши, че е променил мнението си, — това е чудесен начин да се оправим с експертите. Ако Кастило реши, че му трябва друг експерт — от Националната агенция по разузнаване например или от Държавния департамент, или от Вътрешна безопасност — ще ги пускаме на вас или на съответния секретар, който ще им предава заповедите ми и ще ги праща при Кастило. Така той ще може да получи каквото му е необходимо от тях, без да се налага да им казва каквото и да било за указа. Освен това той ще бъде единственият, който има право да взема подобно решение.

— Става — обади се Мат Хол. — Той проговаряше за пръв път.

— Аз лично ще се заема с разузнавателната общност, господин президент — предложи Монтвейл.

Президентът го погледна, кимна, ала не отговори.

— Някой друг има ли да каже нещо? — попита президентът.

Всички отговориха в един глас:

— Не, господине.

— Почини си, Чарли — заяви накрая президентът. — Легни си рано. Не ми трябваш изморен. Освен това утре те чака доста натоварен ден.

— Слушам, господине.

На президента му се стори, че забелязва някакво различно изражение по лицето на Чарли, и се усмихна развеселен.

— Защо ми се струва, че имаш други планове за вечерта, *дон Жуан!*

— Господине...

— Как се казва тя?

— Истината е, господине, че си мислех, че трябва да мина през офиса, да взема майор Милър и да го заведа в Армейския клуб... — В последния момент Кастило прояви достатъчно съобразителност да промени следващите думи от „*да пийнем по няколко*“ на — ... да вечеряме.

— Ясно — отвърна президентът, без да крие, че не е повярвал. — Приятен лов, подполковник.

Президентът стана и излезе от Овалния кабинет към личния си кабинет. Бе затворил вратата, преди някой от присъстващите да успее да се изправи.

„Естествено, че има име, Елизабет Шнайдер. Още не съм ѝ се обадил. А най-лошото е, че дори не съм се сетил да ѝ позвъня. Какво, по дяволите, ми става?“

ДВЕ

Подполковник К. Г. Кастило и майор Х. Ричард Милър — младши не отидоха в Армейския клуб, както бе казал Кастило на президента.

Вместо това — заедно с полковник Джейк Торине от Военновъздушните сили и специален агент Джек Бритън — тръгнаха от Белия дом и отидоха на 15 улица СЗ. В „Олд Ебит Грип“ (създаден през 1856 година), четиримата седнаха на масивния махагонов бар и похапнаха топли печени сандвичи с телешко с пържени картофи (Милър и Торине) и лингуини с бял сос с миди (Кастило) и доматен сос с миди (Бритън) и много наливна „Хайнекен“.

В десет и четиримата си бяха легнали — сами — и спяха — в апартамента на хер Карл Госингер в мотел „Моника Люински“, след като бяха помолили на рецепцията да приготвят едното канапе в хола за специален агент Бритън.

Въпреки че Чарли Кастило се бе сетил да звънне на госпожица Елизабет Шнайдер, той дори не посегна към телефона, защото прецени, че е станало прекалено късно — особено за него. Нямаше никакви сили за дълъг разговор, в който да реди извинения и обяснения.

„Ще ѝ се обадя утре“, помисли си той и отпусна глава на възглавницата.

„Ако не се записам с нещо друго и не забравя“.

След това напипа в тъмното оставения на нощното шкафче мобилен телефон, набра собствения си номер и след като се включи гласовата поща, остави съобщение: *„Обади се на Бети, безсърдечно копеле“*.

След това прекъсна, остави телефона на нощното шкафче, отпусна се в леглото и заспа.

ТРИ

Офис на звеното за организационен анализ

Департамент Вътрешна Сигурност

Комплекс „Небраска“

Вашингтон, Окръг Колумбия

08:25, 11 Август 2005

— Добре дошъл, шефе — поздрави госпожа Агнес Форбисън, заместник-директор на администрацията към Звеното за организационен анализ, когато Кастило, Торине, Милър и Бритън слязоха от асансьора. — Да не би вече да предпочиташ да те наричам „подполковник“?

— Предпочитам да ме наричаш Чарли, Агнес.

Тя се приближи и го целуна по бузата.

— Това вече ми е минало през главата — отвърна спокойно тя. — Вече си прекалено голяма клечка, за да се обръщам към теб на малко име. Та кажи кое от двете предпочиташ?

— Предавам се — въздъхна Кастило. — Ти си избери.

— Шефе звучи по-добре — отвърна тя. — Този град е пълен с полковници и подполковници. Да не се обидите, полковник Торине?

— Няма, разбира се — отвърна Торине.

Тя погледна Бритън.

— Много свежо сако, Джак.

— Благодаря — отвърна Бритън. — Нямам какво друго да облека. Не бях предвидил разходка до Вашингтон.

— Какво е първото за днес, Агнес? — попита Кастило.

— Вече те чакат — заяви тя и го поведе към кабинета му — на вратата имаше табела „Влизането забранено“ — пъкна някаква бяла карта, подобна на кредитна, отвори и подаде картата на Кастило.

Всички влязоха след него.

— „Фърст“ ще ме върне обратно в Пенсилвания — заяви Бритън.

— „Фърст“ е кредитна карта — уточни Агнес. — Нали няма да си тръгнеш, преди да получиш кредитната си карта „Американ

Експрес“, Джак?

— Аз си имам „Американ Експрес“ — отвърна той.

— От тези нямаш — обясни Агнес. — Всичките пристигнаха вчера.

Тя приближи до бюрото на Кастило, отвори едно от чекмеджетата и извади десетина платинени кредитни карти „Американ Експрес“. Подаде по една на Бритън, на Кастило и на Торине, а останалите върна в чекмеджето.

— Милър вече има, имам и аз — уточни тя.

Бритън огледа своята.

— Какво, по дяволите, е това „Консултантски услуги «Госингер»“? — попита той.

— Трябваше ми име за неправителствена организация, за да можем да харчим парите на Лоримър — обясни тя. — А това име ми се стори подходящо. Картите са от онези, с които можете да купите бензин за самолет и никой няма да задава въпроси.

— Казва се гориво, Агнес — усмихна се Кастило. — Ти си невероятна.

— Нали ти казах, че ще ти бъда от полза — напомни му тя. — А от банка „Ригс“ ще ни издадат чекове на името на „Консултантски услуги «Госингер»“ веднага щом могат. Това може и да е днес, но най-вероятно ще се наложи да изчакаме три или четири дни. Трябват ми образци от подписите ви, за да ги депозирам в банката, преди да започнете да подписвате чекове.

Обърна се към Торине.

— „Консултантски услуги «Госингер» е официалният собственик на «Гълфстрийма» — продължи тя. — От летището ще пращат сметките за хангара, поддръжката, обърни внимание, за самолетното гориво и всичко останало на «Госингер»“.

— Вчера трябваше да им дам кредитната карта на Чарли — обясни Торине.

— Сигурно бюрократичната машина все още не се е задействала — отвърна тя. — Ще им звънна, за да прехвърлят сумата.

— Значи имаме фирма? — попита Кастило.

— Да, в Делауер, и пощенска кутия — кимна Агнес.

Отново се обърна към Бритън.

— Къде в Пенсилвания?

— В Бетлихъм.

— Знаеш ли на какво разстояние е?

— На двеста и четирийсет километра, може би малко повече.

— С влак ли ще пътуваш до Филадельфия? Там от Тайните служби могат да те вземат. Ако предпочиташ, вземи един от „Юконите“. С него ще бъде малко по-бързо.

— В Бетлихъм има три „Юкона“ на Тайните служби — призна Бритън. — Нали няма да е проблем, ако взема един от вашите?

— Не, разбира се. Щом ми дадеш образец от подписа, ще позвъня.

— Благодаря — отвърна Бритън.

— Чарли — намеси се Торине. — Имаш ли нещо против, след като оправя документите на „Гълфстрийма“ и дам образец от подпис, да се прибера за няколко дни?

— Не. През следващите седемдесет и два часа няма да мръдна оттук. Но никога не се знае.

— Знам — въздъхна Торине. — Ако имаш нужда от мен, ще накарам някого да ме върне.

— Добре — съгласи се Кастило. — Благодаря и на двамата.

— Сега какво, Агнес? — попита Кастило, след като Торине и Бритън си тръгнаха.

— Седни, Чарли, да пием по едно кафе, докато ти разкажа какво друго става.

— Дик, ти искаш ли кафе? — попита Кастило.

— Не мога да изпия нито една глътка повече.

— Защо тогава не се свържеш с Буенос Айрес да видиш дали няма нещо ново?

— Там е седем и половина — отвърна Милър. — Има ли будни по това време?

— Добре, седни, пий едно кафе и след половин час ще звъннем.

Милър сви рамене.

— Става.

Агнес натисна някакво копче на един от телефоните върху бюрото на Кастило и поръча кафе.

След това обясни:

— Господин, на име Дешамп, те чака, шефе. Иска да се видите при първа възможност.

— Супер! — зарадва се Чарли. — Покани го да влезе и поръчай кафе и за него.

Агнес веднага се зае с поставената ѝ задача.

Едгар Дешамп се показа на вратата тъкмо когато много привлекателна афроамериканка в началото на трийсетте внасяше кафетата.

Кастило поздрави.

— Добро утро, Едгар. Много се радвам да те видя.

Дешамп кимна, но не каза нищо.

— Джулиет — обърна се Агнес към привлекателната жена. — Това е шефът, подполковник Кастило. Подполковник, госпожица Ноулс отговаря за секретните документи. Има магистърска степен по политология от „Джорджтаун“. Има няколко разрешителни за достъп до секретна информация, но ти трябва да помислиш за още едно...

— Нека да се заемем с това по-късно — прекъсна я Кастило. — Много ми е приятно да се запознаем, госпожице Ноулс...

— Наричайте ме Джулиет — предложи тя.

— Ще поговоря с вас по-късно, но сега имам разговор с господин Дешамп.

— Разбира се, господине. Много ми беше приятно да се запознаем.

Щом вратата се затвори, Кастило попита:

— След като се занимава със секретните документи и има магистърска степен от „Джорджтаун“, защо сервира кафета?

— Шефе, това не влиза в служебните ѝ задължения — отвърна Агнес, — има си собствен кабинет, собствен административен асистент, но всеки път, когато Киселия поиска кафе, Джулиет намира време да му го донесе.

— Ако беше друг, а не Киселия — отвърна Кастило, — бих казал, че тя го харесва. Само че в нашия случай става въпрос за най-обикновено любопитство.

Милър му показа среден пръст.

— Едгар, запознай се с госпожа Агнес Форбисън, която е истинският шеф тук, а Киселия е всъщност майор Дик Милър.

Дешамп кимна и на двамата, но не каза нищо.

— Трябва да те видя насаме, подполковник — заяви той.

„Нещо ми се струва вкиснат“, каза си Кастило.

— Тук има списък с хора, Едгар — Агнес и Дик са включени — ти току-що влезе в него — които знаят всичко, което знаят и останалите. Какво има?

— Вчера бях в Ленгли, подполковник. Един от дебелогъзите бюрократи там ми каза, че посланик Монтвейл искал да свърша някаква работа за него и да се явя лично. Затова отидох да се срещна с посланика. Той беше прекалено зает, за да се разправа с незначителен тип като мен, но лакеят му, Труман Елсуърт, с когото сме се срещали едно време, ме изпрати при теб за неопределен период и заяви, че ти си щял да ми обясниш каквото трябва.

— Ще ти обясня. Добре дошъл, Ед.

— Не си хаби приказките с приветствия. Остави ме да довърша.

Кастило изви едната си вежда.

— Добре, слушам те.

— Исках ти пръв да научиш, подполковник, че след малко отивам в Ленгли, за да подпиша заявлението си за пенсиониране, което в момента печатат. Съобщиха ми, че са необходими около три седмици, за да оправят всичко около пенсионирането. Натрупал ми се е доста платен отпуск, така че смятам да го използвам до уреждането на пенсионирането ми.

Кастило не отговори веднага.

— Струва ми се, че има нещо, което те е подразнило.

Дешамп се усмихна едва-едва.

— Казах ти в Париж, шефе, че ще ти кажа, ако се интересувам от нова работа във Вашингтон. Не съм се съгласявал. Не искам да работя тук и няма да работя.

— Имам нужда от теб, Ед — заяви простичко Кастило. — Извинявам се, че Монтвейл те е накарал да се качиш на първия самолет...

— Дори не беше Монтвейл — прекъсна го ядосан Дешамп. — Не беше и лакеят Елсуърт, а някакъв книжен плъх от Ленгли.

— ... но вчера — бях в Аржентина — разбрах, че имам огромна нужда от теб, затова помолих Монтвейл да те изтегли тук.

Дешамп поклати глава.

— Веднага личи, че Вашингтон е успял да те зарази, шефе, че желанието ти да изградиш империя е станало неустойчиво. Много добре знаеш, че ти дадох — и ще продължа да ти давам — всичко, което съм изровил около онези гадове, ввлечени в скандала „Петрол срещу храна“.

— Не се опитвам да градя империя!

— Погледни този противен кабинет. Това е тронната зала на бюрократ!

— Агнес е виновна за офиса. Тя каза, че било важно да изглежда по този начин. Аз не мога да се оправя във Вашингтон, докато тя може. Агнес изсумтя без капка притеснение.

— Точно така е и нямам никакво намерение да се извинявам, задето съм се опитала да науча Чарли на основните правила.

Дешамп я погледна така, сякаш имаше намерение да отговори, след това реши нещо друго и погледна отново Кастило.

— Шефе, защо реши, докато беше в Аржентина вчера, че имаш толкова голяма нужда от мен, че да ме домъкнеш тук, независимо дали искам, или не искам?

Отговори Агнес:

— Сигурно всичко е започнало в Будапеща, когато въпросните хора — много ми хареса думата „гадове“ — са се опитали да го убият.

Кастило я погледна.

„Откъде, по дяволите, е разбрала? Знам. Нали тук има списък с посветените. Тя е в него“.

— Опитали са се да те очистят? — повтори Дешамп.

— Опитаха се да отвлекат или очистят източника ми в Будапеща. Тъй като първият им опит се провалил, те пробваха отново. Само че аз бях в апартамента му.

— Затова му се наложило да ликвидира двама от тях — добави Милър.

Дешамп погледна Кастило за потвърждение.

Кастило бавно кимна.

— Ти май си истински Джеймс Бонд, а, шефе? — подметна Ед.

— Такъв е той — намеси се отново Милър. — Шефът дори бил достатъчно предвидлив да вземе .22 със заглушител от колежата ви в Будапеща.

Кастило погледна Милър с убийствен поглед.

— Не мога да повярвам, че ти е дал такова оръжие — учуди се Дешамп. — Той е от най-тъпите парчета в Агенцията.

— Забелязах — отвърна Кастило. — Наложил се лично Монтвейл да го накара да отвори оръжейната.

— А тъпото парче в Будапеща какво знае за цялата работа? Знае ли за двамата, които си очистил?

Кастило поклати глава.

— Нищо не съм му казвал.

— Много умно си постъпил, шефе — похвали го Дешамп. Замълча и се замисли. — Май си стигнал доста близо до целта.

— Освен това се опитаха да очистят агента на ФБР, който беше с мен в имението на Лоримър — в Уругвай — и преследват бившия шеф на ДРУ в Аржентина, който също беше в имението. И семейството му.

— Какво стана с източника ти от Будапеща? — любопитства Дешамп.

— Прехвърлих го в Аржентина, където двама стари приятели го охраняват.

— Какви са тези стари приятели?

— Трима са — уточни Кастило, изви вежда и добави: — Алекс Дарби с господин и госпожа Сиено.

Дешамп се замисли над чутото, кимна и попита:

— А охранявате ли онзи от ДРУ?

— Прехвърлихме семейството му тук. Той е все още в Аржентина, в безопасната квартира при останалите и се опитва да им помогне да навържат фактите. Тъкмо затова ми трябваш, за да разберем какво става.

— Как мога да ти помогна?

— Ами ако ти кажа, че Монтвейл каза на президента, че лично ще позвъни на директора на Централното разузнаване, за да му каже, че ще бъдеш тук, и да му нареди да осигури всичко, от което се нуждаеш?

Дешамп отново се замисли, след това каза:

— Когато подадох заявление за напускане, те ми се сториха много доволни. Май се е разчуло.

— Не мисля, Ед, няма как да стане толкова бързо — намръщи се Кастило. — Монтвейл го каза на президента вчера следобед.

— В такъв случай излиза, че просто са били доволни да се отърват от мен — реши Дешамп. — Да ти кажа истината, малко се вкиснах от готовността им да ми видят гърба. — Замълча отново и попита: — Сигурен ли си, че Монтвейл ще направи онова, което е казал на президента?

— Да — потвърди Кастило. — Сигурен съм, че ще направи онова, което е казал на президента, при това пред свидетели.

Кастило приближи до бюрото и посегна към една от слушалките.

— Станахте ли вече? — попита той и след като чу отговора, погледна Дешамп. — Слушай, Ед.

След това включи на говорител.

— Готово ли е?

Прозвуча гласът на млад мъж, пропътувал осемдесет и шест хиляди километра през космоса.

— Ефрейтор Брадли слуша, господине.

— Добро утро, Лестър — поздрави Кастило. — Колко време ще ти бъде необходимо, за да повикаш госпожа Сиено?

— До мен е, подполковник. Донесе ми закуската. Само момент, господине.

— Добро утро, подполковник — обади се Сузана Сиено. — Значи пристигнахте?

— Добро утро, Сузана — отвърна Кастило. — В момента съм в офиса си и тук е един стар приятел. Иска да ти каже здрасти.

Протегна слушалката към Дешамп.

Дешамп поклати глава и я пое.

— Здравсти, сладурче, как си?

— Ед, много се радвам да те чуя.

Кастило се пресегна и изключи говорителя.

— Много съм впечатлен — отбеляза Дешамп деветдесет секунди по-късно, когато затвори. — Ами ушевците?

— Ние, шпионите от двайсет и първи век, сме забравили за ушевците. Има нещо, наречено кодиране — отвърна Кастило. — Тази система използва логаритъм — единствено наши — който дори момчетата от Националната агенция по сигурността не могат да разбият.

— Добре — отвърна Дешамп. — Ще поостана малко да видя дали мога да направя нещо. Ако не мога, заминавам на лозето. Така става ли?

— Агнес, осигури на господин Дешамп кредитна карта „Американ експрес“ — нареди Кастило. — А „Консултантски услуги «Госингер»“ да му осигури жилище като за човек, от когото много се нуждаем.

— Подозирам, че „Консултантски услуги «Госингер»“ е по някакъв начин свързана с благотворителния фонд „Лоримър“, за който ми разказа — ухили се Дешамп. Тъй като отговор не последва, той попита: — Какво ще правим сега?

Кастило обясни:

— На вчерашната среща, президентът се обади на директора на ФБР и му нареди днес сутринта да изпрати старши агент, който умее да сглобява пъзели като нашия. Остани да се запознаеш с него, след това иди да се настаниш.

— Инспектор Дохърти вече чака — обяви Агнес. — Да го поканя ли?

— Как се казва? — намръщи се Милър.

— Дохърти — отвърна Агнес. — Инспектор Джон Дж. Дохърти.

— Сега ще стане интересно — заяви доволно Милър.

— Това пък какво трябва да означава? — попита Кастило.

— Не го ли помниш, шефе? — попита Милър.

Кастило поклати глава.

Милър обясни:

— Това е същият тип, когото ти пратиха заради онзи агент от ФБР, дето се беше чупил — Хауърд Кенеди, нали, приятелят на твоя руски мафиот. Когато заяви — признавам, че беше доста настойчив — че във ФБР очакват да им докладваш в мига, в който чуеш нещо както за Певснер, така и за Кенеди, ти им каза по своя начин, че има дълго да чакат.

— Господи, този същият ли е? Бях му забравил името, ако някога изобщо съм го знаел.

— Във ФБР има много ирландци — обясни Милър. — Може да се окаже, че има двама, дори повече инспектори, които се подвизават под името Джон Дж. Дохърти, но ако питаш мен, случаят не е такъв.

— Госпожо Форбисън, бъдете така любезна да поканите инспектор Дохърти — помоли Кастило. — А ти, Дик, престани да ми викаш „шефе“.

— Искаш ли да изляза? — попита Дешамп.

— Не. Остани, ако обичаш — настоя Чарли.

Шейсет секунди по-късно влезе намръщеният Дохърти. Беше невзрачен мъж в края на четирийсетте, облечен в тъмносив костюм, с очила и късо подстригана посивяла коса.

Кастило си помисли: „Този тип не ми хареса още първия път, когато ги видях, също и сега“.

— Добро утро, инспектор Дохърти — поздрави Кастило. — Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо. Извинете ме, че ви накарах да чакате.

Дохърти кимна, но така и не се усмихна.

— Това е госпожа Форбисън — започна да представя присъстващите Кастило, — майор Милър и господин Дешамп. Това са хората, с които ще работите през по-голямата част от времето.

— Посланик Монтвейл не ми каза точно с какво ще се занимавам — отвърна Дохърти.

— Защото не разполага с необходимото разрешение за достъп до секретна информация. Всичко, което вършим тук, е строго секретно по заповед на президента. Става въпрос за президентски указ, според който мисията ми е да открия и обезвредя хората, които убиха господин Дж. Уинслоу Мастърсън от Държавния департамент, сержант Роджър Маркъм от морската пехота, които отвлякоха госпожа Мастърсън и раниха агент от Тайните служби.

— Какво точно означава „да обезвредя“? — попита Дохърти.

— Тъй като няма вероятност да се занимавате с тази част от мисията, не е необходимо да ви обяснявам — срязва го Кастило. — Важното е от този момент нататък да не споделяте с никого онова — това включва всички във ФБР, които не са упълномощени — което чуете и научите тук, както и заключенията, до които стигнете по време на изпълнението на операцията.

— Предполагам, сам се досещате, че цялата тази работа никак не ми допада — отвърна Дохърти.

— Възможностите са две, господин Дохърти — сопна се Кастило. — Можете да се върнете в сградата на Дж. Едгар Хувър и да

съобщите, че не желаете да сътрудничите. Нямаме право да споменавате пред никого защо не желаете и какво точно не ви е харесало, какво съм ви казал, да идентифицирате мен или някого от присъстващите или лицата, с които се срещнете тук, нито пък да споменавате, че съществува президентски указ.

— Сигурно знаете, че се носят слухове за президентския указ.

— Във Вашингтон се носят какви ли не слухове — отвърна спокойно Кастило.

— А каква е втората възможност?

— Да сътрудничите с всички умения, които директор Шмит изтъкна пред президента, че притежавате. Присъствах на разговора им. Искам да сте наясно, че щом научите подробностите, няма връщане назад. Ще ви осигуря кабинет, в който да седите по цял ден, да четете „Уошингтън Поуст“, да пиете кафе, а след това ще бъдете придружен до вас от охрана, която ще се погрижи да не се обаждате на когото не трябва и всичко останало. Това ще продължи, докато приключим, а кога ще приключим, не е ясно.

Дохърти му се усмихна студено.

— Нали разбирате, подполковник, че съм бил агент на ФБР по времето, когато сте били кадет в „Уест Пойнт“ и отношението ви никак не ми харесва.

— Господин Дешамп е работил под прикритие за ЦРУ по времето, когато вие сте бил кадет в академията на ФБР. Той се съобразява със същите правила. Не е важно на колко съм години, господин Дохърти, а на кого президентът е възложил изпълнението на указа. Възложил го е на мен и ако не можете да преглътнете този факт, чувствайте се свободен да си тръгнете още сега.

Погледите им се срещнаха.

— Решавайте, инспекторе — подкани го Кастило. — Тръгвате или оставате?

След малко Дохърти отговори.

— Оставам с резерви.

— Какви резерви?

— Няма да върша нищо, което е в разрез със закона.

— Това означава, че си тръгвате — заяви Кастило. — Ще направя каквото е необходимо, за да изпълня дадената ми заповед, и не мога да обещаая, че няма да нарушавам законите.

Дохърти въздъхна шумно.

— Да ви кажа ли какво си мисля, подполковник?

— Щом настоявате — отвърна Чарли.

— Ако откажа, ще изпратят друг на мое място, ако и той откаже, ще изпратят трети, докато накрая дойде човек, който е готов да ви играе по свирката.

— Напълно разумен сценарий — съгласи се Кастило.

— Когато постъпих на работа в Бюрото, си мислех, че рано или късно ще се наложи да заложа живота си на карта.

По онова време бях млад наивник и си представях банкови обирджии с пищови или руски шпиони, които действат с отрова или ножове. Никога не ми е хрумвало, че мога да заложа живота или кариерата си за нещо подобно. Той въздъхна отново.

— След като президентът е преценил, че е толкова важно кой съм аз, че да оспорвам решенията му? А кой е по-подходящ от мен да опази Бюрото да не хвърлят кал по него?

Погледна Кастило.

— Добре, оставам. Без резерви. Ще играя по вашите правила.

— И никакви тайни резерви — настоя Кастило.

— Както вече казах, подполковник, оставам. Това означава, че съм с вас.

Никой от присъстващите не се усмихна.

— Добре, Агнес, къде да се настаним? — попита Кастило.

— Мислех си за конферентната зала — отвърна тя. — Голяма е колкото баскетболно игрище, има телефони и всичко необходимо. И, разбира се, кафе машина.

— Заведи, ако обичаш, господин Дешамп и инспектор Дохърти да огледат. Трябва да си кажа няколко думи с майор Милър, а след това и ние ще дойдем да огледаме.

— Кажи? — обърна се Кастило към Дик в мига, в който вратата се затвори след госпожа Форбисън и останалите.

— Инспектор Дохърти не те харесва особено — призна Милър.

— Пет пари не давам дали ме харесва или не. Въпросът е дали ще пипне телефона в мига, в който му попадне случай. „Момчета, направо няма да повярвате какво е намислил оня лудият Кастило“.

— Аз лично не бих му гласувал доверието, което ти гласува на Юнг.

— В тази връзка искам да ти кажа, че Юнг вече обърна нова страница.

— Преди или след като онези мръсници са се опитали да го убият?

— Бритън ми зададе почти същия въпрос — разсмя се Кастило.

— Нали знаеш, че хората са казали, че великите умове мислят еднакво — отвърна Милър. — Кажй.

— Аз лично разбрах след това — призна Кастило. — Имам чувството, че е отпреди това.

— Сигурно се дължи на това, че си харизматичен лидер.

— По-скоро защото му казах, че до края на кариерата си ще разследва измами с талони за паркиране някъде в Южна Дакота, а той сам е стигнал до извода, че това ще се случи така или иначе, ако се върне във ФБР. Следователно връщането отпада, а се оказва, че да работи за нас, не е чак толкова зле. Не знам. Нямам намерение да броя зъбите на харизания кон. Юнг е умен и имаме нужда от него.

— Преди да го изпратиш на юг, каза, че му имаш доверие, защото е човек с висок морал — напомни му Милър.

Кастило кимна.

— Според мен и Дохърти е такъв. Разликата е, че Дохърти е от големите играчи в Бюрото.

— Той обаче знае, че, първо, е тук, защото президентът е наредил, и, второ, че ако нещо се чуе във ФБР и ние разберем, той ще бъде единственият заподозрян.

— С изключение на Юнг, разбира се — напомни му Кастило. — Какво мислиш за Едгар Дешамп?

— Струва ми се, че те харесва — отвърна Милър. — Беше ядосан — ама много — защото беше решил, че приятелят му Кастило му е забил нож в гърба.

— Дали все още мисли така?

— Даде ти втори шанс — обясни Милър.

Кастило кимна.

— Аз го харесвам. А на нас ни трябва точно динозавър като него.

— Интересно ми е как ще се спогодят с инспектора.

— Господи, дори не помислих за това — призна Кастило. — Ще дойде още един. Пак е от големите играчи в Националната агенция по сигурността. Няма да работи за нас, но ще ни осигури каквото ни е необходимо.

— Кога ще дойде?

— Би трябвало вече да е дошъл — отвърна Чарли. — Да видим какво е направила Агнес.

Конферентната зала не беше чак колкото баскетболно игрище, но бе огромна. Имаше овална маса с дванайсет места, пред всяко поставен бележник, телефон, малък монитор и кожен стол. Имаше място за още хора. В единия край имаше екран, сега навит на руло, а на стените бяха монтирани плазмени широкоекранни телевизори. Две „черни дъски“ на колелца, снабдени с жълти маркери, вместо с тебешир, бяха прибрани до едната стена и оставаше място поне за още пет или шест.

— Все едно че се каним да насочваме някого как да кацне на луната — пошегува се Милър.

Кастило и Агнес се разсмяха.

Дешамп и Дохърти дори не трепнаха.

— Подполковник — обади се Дохърти. — Искате ли предложение как да процедираме?

— Разбира се, инспекторе.

— Първо най-основното. Ако тази стая не е проверена, проверете я и го правете всеки божи ден.

— От Националната агенция по сигурността ще изпратят човек — отвърна Кастило. — Предполагам, че е техник. Това добре ли е?

Дохърти кимна, след това продължи:

— И заключете тази зала. Никога не я оставяйте празна и не допускате вътре хора, които нямат работа. Ако стане прекалено мръсно, затваряме за час, обръщаме дъските и викаме някой да почисти.

— Няма проблем, инспекторе — кимна Агнес Форбисън.

— Като говорим за дъски — продължи Дохърти, — тези двете няма да са ни достатъчни. Донесете още четири — нека да са шест.

— За кога ги искате? — попита Агнес.

— За веднага.

— Първата ще бъде тук след пет минути — отвърна Агнес. — Сигурно ще са необходими два часа за останалите пет.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отвърна Дохърти.

— Защо са ни толкова дъски? — учуди се Кастило.

— Инспектор Дохърти сподели с мен — отвърна Дешамп, — че има намерение да използва единствено и само най-добрия компютър.

— Ще се заемеш ли с компютрите, Агнес? — попита Кастило.

— Веднага щом с инспектора ми кажете какво ви е необходимо.

— Подполковник — прекъсна ги Дешамп, — ние говорим за компютрите между ушите ни.

— Значи никой, освен инспектора, не те е разбрал — отвърна Кастило.

— Компютрите, подполковник, са за най-различни данни — уточни Дохърти. — Знаете ли какво означава НВНВ?

Кастило кимна.

— Нито вън, нито вътре.

— Точно така. Значи всичко, което влиза в компютрите, говоря за онези, които се включват в електрическата мрежа — след малко ще ви обясня какво ще ни е необходимо, госпожо Форбисън, въпреки че няма да е нищо специално — трябва да е проверен факт, не предположение, нито пък възможност. Възможностите, предположенията и теориите ще записваме на дъските. Следите ли мисълта ми?

— Струва ми се, че всичко дотук е ясно — отвърна Кастило.

— Сигурно ще спестим време, ако първо видите как става — предложи Дохърти.

— Да пробваме, тогава — съгласи се Кастило.

— Добре. Без да се замисляте, подполковник, кажете ми името, което според вас създава проблемите.

Кастило се замисли за момент.

— Жан-Пол Лоримър, известен още като Жан-Пол Бертран...

— Само едно, то е напълно достатъчно — спря го Дохърти. — Как се пише?

Инспекторът приближи до една от дъските и записа *ЖАН-ПОЛ ЛОРИМЪР* в средата.

— Това е дъската на играчите — обясни той. — Значи въпросният човек има и втора самоличност, така ли?

— Бертран — отвърна Кастило и продиктува името по букви.
Дохърти записа *ИЗВЕСТЕН ОЩЕ КАТО БЕРТРАН*.

След това попита:

— Това абсолютно сигурно ли е? За имената питам.

— Да.

— Добре, когато имаме машинописка и компютър, ще отворим файл, наречен „Лоримър“, и ще запишем всички известни факти в компютъра. Кога можем да разчитаме на машинописка и компютър?

— Агнес?

— Ще дадеш ли на Джулиет НОулс достъп до секретна информация, Чарли?

— Добре, но освен нея искам и машинописка. Имаш ли човек за тази работа?

Агнес кимна.

— Доведи ги, Агнес. Разкажи им за какво става въпрос.

— Започваме на следващата дъска — нареди Дохърти. Обърна се към Кастило. — Та какво за този Лоримър? Какво знаем със сигурност?

— Че е мъртъв — отвърна Кастило. — Освен това смятаме, че е бил главният посредник на гадовете, замесени в скандала „Петрол срещу храни“.

— Първо фактите. Той е мъртъв. Кога е умрял? Къде? От какво?

— Бе убит приблизително в 21:25 на 31 юли в имението „Шангри-Ла“, провинция Такуарембо, Уругвай. Получи две рани от 9 мм куршум от „Мадсън“ в главата.

— Това са факти, така ли?

— Факти са — потвърди Кастило.

— Добре — отвърна Дохърти напълно спокойно, без да реагира, когато разбра, че Лоримър е загинал от насилствена смърт. — Това са първите факти за новите ни два файла. Първият е „Време“, вторият „Събития“. Продиктувайте ми имената по букви, подполковник.

Деветдесет секунди по-късно, след като всичко бе написано на дъската, Дохърти заяви:

— Добре. Кой го застреля и защо?

— Имаме само теории — призна Чарли.

— Тогава с тях ще се заемем по-късно. Кой го застреля?

— Шестима мъже, ударен отряд...

— Кой е изпратил ударния отряд?

— Не знаем. Засега е идентифициран само един — майор Алехандро Винченцо от кубинското разузнаване.

— Това вече е много интересно — отбеляза Дохърти. — Кой е източникът ви на тези факти? Може ли да се разчита на сведенията, получени от него?

— Аз съм източникът — отвърна Кастило. — Бях там.

— Защо?

— Имахме намерение да репатрираме Лоримър.

— Къде?

— Тук. Той е американец, който работи за Обединените нации в Париж.

— И как сте възнамерявали да го направите? И защо?

— Имахме намерение да го отвлечем и да го качим на хеликоптер до Буенос Айрес, да го качим в един „Лиър“ и да го прекарам тук. Трябваше да разберем от него какво знае и кой може да е убил Дж. Уинслоу Мастърсън, който му е шурей.

— Кои сте вие? Кой е бил там с вас?

В първия момент Кастило се поколеба, след това сви рамене и започна да му разказва отначало. Спря след няколко минути, когато Джулиет Ноулс и бледа млада жена, която приличаше на англичанка, влязоха в залата и изтласкаха вътре още една дъска на колелца. Госпожа Форбисън ги последва с лаптоп.

— Полковник Грегъри Дж. Килгор от Националната агенция по сигурността е тук, шефе — обяви Агнес, преди да постави лаптопа върху конферентната маса. — Какво да му кажа?

— Май трябва лично да се видя с него — отвърна Кастило. — Изглежда, ни трябва малко време, за да организираме всичко както трябва, преди да тръгне.

Полковник Килгор бе слаб висок офицер от свързочния корпус, облечен в безупречна униформа.

— Подполковник Кастило? — попита той.

— Аз съм чисто нов подполковник и когато съм тук, не нося униформата си, господине — обясни Кастило.

— Посланик Монтвейл ми даде да разбере, че вие отговаряте за всичко тук. Как искате да се обръщам към вас?

— Какво ще кажете да минем на ти? Аз съм Чарли.

— Аз ще се чувствам по-спокойно, ако си говорим на „господин“
— призна Килгор.

— Разбира се.

— Какво може да направи за вас Националната агенция по сигурността, господин Кастило?

— Операцията ни е секретна по заповед на президента.

— Разбрах.

— Имам нужда да прихващам някои разговори и съобщения — обясни Кастило. — Най-важни в момента са преводите за „Мърчънтс Нешънъл Банк“ в Истън, Пенсилвания, от цифрова сметка в „Каледониан Банк енд Тръст Лимитед“ на Каймановите острови. Сумата е била 1950000 долара. Трябва да разбере на кого е въпросната сметка, какви суми са били прехвърлени, кога и от кого.

— Ако ви осигуря тази информация, ще наруша няколко американски закона, което съм сигурен, че ви е добре известно, и дори Националната агенция да ви я даде, тя не може да бъде използвана в съда.

— Полковник, посланик Монтвейл не ви ли каза, че вие — не Националната агенция — трябва да ми осигури всичко, което поискам?

Килгор не отговори веднага.

— Позволете да задам само един въпрос, господин Кастило — помоли той. — Ако куриер донесе плик с вашето име на него, пликът ще стигне ли до вас? Независимо колко е часът? Могат ли хората ви да ви откриват двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата?

— Да.

— И никой друг няма да отвори плика, така ли?

— Никой, който няма необходимото ниво на достъп до секретна информация по случая — отвърна Кастило.

— Това е в случай, че двамата с вас се разберем, че няма да искате от Националната агенция да ви снабдява с подобни прихванати разговори и съобщения, ако те са в разрез с американските закони, че дори Националната агенция да не ви осигури исканите сведения, вие при никакви обстоятелства няма да...

— Разбрах ви, полковник.

— Говорим хипотетично, разбира се, ако Националната агенция успее да прихване превод за или от някоя банка в Мексико, тя ще ви осигури само това. Сумата, кодовете и номерата на двете сметки. Няма да може да идентифицира собственика на сметката по име.

„Ти ми дай номерата, полковник Килгор, а моят човек Юнг ще ми намери имената“.

— Разбрах — съгласи се Кастило. — Говорим хипотетично, разбира се, как става тази работа?

— Честно казано, не знам — отвърна Килгор, — но съм чувал, че всичко се записва в реално време, след това се прекарва през филтър, който идентифицира онова, което интересува дадения човек. Колкото повече информация зложим във Филтъра... банкови кодове, период, в който търсим конкретен превод...

Кастило извади лаптопа си, включи го и отвори файла с данните, които му бе дал агент Хари Ларсън от Тайните служби в Пенсилвания. Обърна компютъра, за да може Килгор да види написаното.

Килгор прегледа всичко, кимна и каза:

— Аз, разбира се, ще ви извиня, когато се наложи да отидете до тоалетната, господин Кастило. Човещина е. Случва се човек да не може да стиска. Докато ви няма, дали не мога да използвам телефона, сигурно имате с обезопасена връзка? Трябва да позвъня на секретарката си, за да ѝ съобщя, че малко ще се забавя с връщането.

Кастило се изправи.

— Червеният е свързан с централата на Белия дом — каза той и влезе в тоалетната.

Килгор се бе настанил зад бюрото на Кастило, когато три минути по-късно — Чарли гледаше часовника си — излезе от тоалетната.

— Много интересна слушалка — отбеляза Килгор. — Говоря за малката, черната. Прилича на една от играчките на „АФК“.

— Тяхна е — потвърди Кастило.

— Знаете ли достатъчно за „АФК“? — попита Килгор.

— Дори познавам господин Кейси.

— Интересен човек. Освен всичко друго, съм и връзката между Националната агенция по сигурността и изследователския му център в

Лае Вегас.

— Бил съм там.

Това обяснява защо някои хора във Форт „Мийд“ докладваха, че оттук излизат неразбираеми звуци, които никой не успява да декодира.

— Че кой би могъл да се интересува от разговорите тук?

— Аз лично нямам представа, но Агенцията е една от възможностите — отвърна Килгор.

— Много вероятно — съгласи се Кастило.

— Веднъж попитах господин Кейси за слух, че бил дал на „Делта Форс“ — единствено на „Делта Форс“ — кодиращ логаритъм, който бил непробиваем. Навремето е бил „Зелена барета“. Знаехте ли?

— Да, знам — кимна Кастило. — Той какво ви каза?

— Каза, че докато бил „Зелена барета“, на няколко пъти едва не го гръмнали, защото някой с голяма уста подслушал неща, които не били негова работа, затова се постарал подобно нещо повече да не се случи. Каза, че Специалните части били като морските пехотинци. Станеш ли „Зелена барета“, си оставащ „Зелена барета“.

— Сигурно е така — изви вежди Кастило.

— Случайно да сте бил и „Зелена барета“, господин Кастило?

— Тогава времената бяха по-щастливи, полковник — отвърна Кастило.

Килгор стана.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, господин Кастило. Едва ли ще се видим отново. Но човек никога не знае. Може да се сблъскаме на някоя официална среща или пък напълно случайно.

— Благодаря ви за помощта, господине — кимна Кастило.

— Оставих в компютъра ви номер, в случай че имате нужда от нещо друго — бяха последните думи на Килгор.

Стисна ръката на Кастило и излезе от офиса.

Кастило тъкмо се бе запътил към залата, когато госпожа Форбисън надникна.

— Още един посетител — обяви тя. — Този път от Тайните служби.

„Това трябва да е Том Макгуайър. Или Джоел Исаксън“.

Кастило й даде знак с ръка да въведе новодошлия, седна зад бюрото и започна да затваря лаптопа.

— Здравсти, Чарли. — Гласът на специален агент Елизабет Шнайдер прозвуча от вратата.

По-късно Кастило щеше да си спомни, че първата му реакция бе: „Мама му стара, точно сега ли!“

Той се изправи смутено на крака и усети, че притеснението му личи.

— Мислех, че все още си в болница — рече той.

— Изписаха ме преди седмица — отвърна тя. — Сега съм „частично годна“ за служба.

Той я погледна внимателно и забеляза, че макар да не бе напълно оздравяла — стори му се, че долови как заваля говора — се оправяше, още повече че бяха минали почти три седмици от нападението в Буенос Айрес.

След това си спомни от опит, че по време на първата война в Ирак, а след това и в Афганистан, някои хора се възстановяваха много бързо след травма, особено младите и силните.

А Бети бе млада и силна.

Кастило пристъпи към нея, защото помисли, че тя очаква целувка.

Стисна раменете ѝ и се наведе към нея.

Тя не очакваше целувката с нетърпение, нито пък направи крачка, за да го прегърне или да се притисне до него.

„На това му се вика «скромна целувка». Така една леля ще целуне племенника си. Знам, знам. Тя е бясна. Има основание да бъде“.

— Миличка, опитах се да ти се обадя. Искях да ти позвъня, преди да замина за Париж. Просто не можах. Не ми остана никакво време.

„Никак не ми се иска да обяснявам какво се случи онази вечер, че тогава бе церемонията по повишението, след това разговорът с Монтвейл в Армейския клуб“.

— Няма проблем, Чарли — отвърна Бети.

Усмихна се неуверено.

— Поздравления за повишението.

— Благодаря. Не го заслужавам, въпреки това ти благодаря.

— Ако не го заслужаваше, нямаше да те повишат — отвърна Бети.

— Радвам се да те видя — каза той. — Идваш точно навреме!

— Моля?

— Нали можеш да печаташ? Имаме...

— Чарли, аз няма да работя за теб. Откъде ти хрумна?

— Защо не?

— Първо, защото Джоел ми намери работа в охраната, ще бъда на изпитателен период.

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че щом се възстановя напълно, могат да ме назначат за постоянно. Това е работата, която искам да върша.

— Значи не искаш да работиш за мен?

— Бъди разумен. От тази работа няма да излезе нищо и ти го знаеш.

— Ами ако обещава да стоя далече от теб, докато сме на работа, и те наричам „агент Шнайдер“?

Бе очевидно, че на агент Шнайдер не ѝ е никак забавно.

Тя въздъхна.

— Чарли, тази работа няма да я бъде. Няма бъдеще.

— И можем да си останем приятели, така ли? — попита саркастично той.

— Честно казано, Чарли, дори не бях помислила за това.

Нямам доверие на себе си. Може би и на теб. Не знам. Съжалявам.

— Да не би току-що да ми каза, че ме зарязваш? И то единствено защото не успях да ти звънна и да те предупредя, че заминавам за Париж?

— Мислих много и разбрах, че това е едно от нещата, които ще се случват често. „Извинявай, Бети, филмът свърши. Трябва да хвана самолета за Тимбукту и не знам кога ще се върна“.

— Това ми е работата. Знаеш много добре.

— Не си бях давала сметка какво означава. Сега вече знам, че не мога да приема подобно положение.

— Може ли да го обсъдим? — попита Чарли.

— Разбира се, след като се настаня. Само че няма за какво да говорим.

— Нека пробваме. Никога не се знае. Как да се свържа с теб?

— Отивам в Кристъл сити — близо до Пентагона — където друг агент си търси съквартирант.

— Той как се казва?

Бети се усмихна на една страна.

— Агентът е жена. Ако се получи, ще позвъня на госпожа Форбисън и ще ѝ оставя телефонен номер.

Кастило кимна.

— Добре, Бети, така да бъде.

— Още веднъж поздравления за повишението, подполковник — каза Бети и протегна ръка.

Той я пое.

Тя я стисна, обърна се и излезе.

Обърна се от вратата.

— Пази се, Чарли.

След това затвори.

— По дяволите! — изрече бавно Кастило.

Стоеше загледан в затворената врата, след това поклати глава и се върна в конферентната зала.

XV

ЕДНО

Конферентна зала

Офис на звеното за организационен анализ

Департамент вътрешна безопасност, Комплекс „Небраска“

Вашингтон, Окръг Колумбия

10:15, 11 Август 2005

Кастило видя, че и на трите дъски са написани събития и дати, повечето означени със символи, стрелки, въпросителни знаци и свързани с черти. Джулиет Ноулс и бледото момиче, чието име не знаеше, седяха готови да започнат да пишат.

Инспектор Джон Дохърти се обърна от дъската, на която пишеше, за да види кой е влязъл в конферентната зала.

— Сега вече започвам да разбирам, подполковник — призна той, — защо толкова държите на секретността.

Кастило не обърна никакво внимание на забележката и погледна Дик Милър.

— Струва ми се, че до утре сутринта ще разберем от Националната агенция по сигурността откъде са дошли двата милиона долара. Може да е дори по-рано. Ще ни трябва Юнг, за да проследи някои неща. Да му кажем да се върне тук веднага след погребението.

Милър кимна и посегна към един от телефоните.

— Да не би да говорите за специален агент Юнг от ФБР? — попита Дохърти.

Кастило кимна.

— Той е експерт по прехвърлянето на пари.

— Знам — отвърна инспекторът.

На Кастило не му допадна тонът на Дохърти.

— Освен това знае къде са заровени някои тайни на ФБР.

— И това ми е известно — потвърди Дохърти. — За какви два милиона долара говорим?

— За двата милиона, които някой е дал на джамията „Ари-Тег“ във Филадельфия, за да купят ферма в окръг Бъкс, строена над стара

железодобивна мина, където да се скрият, когато някой взриви атомна бомба в куфарче в града на Братската любов — избъбри Кастило.

Дохърти мисли дълго над думите му, след това възкликна:

— Мили боже, възможно ли е това?

— Бритън мисли, че е възможно, а...

— Бритън, който е агент от Тайните служби ли? — прекъсна го Дохърти и посочи името на Бритън на една от дъските.

Кастило кимна и продължи:

— Докато е бил ченге във Филадельфия, е работил под прикритие в джамията повече от три години. Не вярва много, че бомбата наистина ще избухне — и Едгар не вярва — а и други не вярват. Само че някой е дал на тези ненормалници два милиона долара и искам да разбера кой е и защо го прави. Може и да няма абсолютно никаква връзка между нещата, едното да си е чиста проба тероризъм, който да няма нищо общо със скандала „Петрол срещу храни“. Може и да са свързани. Инстинктът ми нашепва, че са свързани.

Дохърти грабна жълтия маркер и каза:

— Кажете ми как се пише името на джамията. — След като Кастило му каза и той го записа, попита: — Можете ли да свържете тези хора с терористични актове?

— Бяха свързани с кражбата на „727“, който терористи имаха намерение да блъснат в „Либърти Бел“.

— Вярвате ли, че са щели да го направят наистина? — попита Дохърти, без да крие, че според него това е невъзможно.

— Да, сигурен съм, че щяха да го направят — потвърди Кастило. — Когато двамата с Джейк Торине откраднахме самолета от тях, те се канеха да излитат за Филадельфия. Взривните материали бяха прикрити под свежи цветя.

Дохърти прие думите на Кастило, ала не се извини за проявеното недоверие, дори не каза: „Не знаех“.

— Значи твърдите, че тези хора са опитни терористи, така ли? — попита след малко Дохърти.

— Не съм казал подобно нещо. Разчитам на главен инспектор Крамер от филадельфийската полиция, който ги нарича афроамериканци „луди глави“, защото са точно такива. Терористите са ги използвали и по всяка вероятност все още ги използват. Искам да

разбера откъде са взели парите и дали има причина да им осигуряват скривалище при атомен взрив, което, според нас поне, няма да стане.

Дохърти се замисли, след това реши.

— На този въпрос ще се върнем след малко. За да отидете до имението, сте използвали хеликоптер, нали?

Кастило кимна.

— Откъде го взехте? Дешамп твърди, че не знае, а Милър отказва да ми каже, преди да е говорил с вас.

Кастило погледна двете жени, които ги гледаха като омагьосани.

„Не бива да чуват това“.

— Нека да се преместим отгатак за момент — предложи Кастило и посочи към вратата на по-големия от двата малки офиса, свързани с конферентната зала.

Щом вратата се затвори след Милър, Дешамп и Дохърти, Кастило призна:

— Взех „Бел Рейнджъра“ назаем от Александър Певснер.

— Същият Александър Певснер, за когото говорехме одеде ли?

— Аха.

— Господи, това отваря нова торба със змии — въздъхна Дохърти. — Той знаеше ли за какво смятате да го използвате?

Кастило си представи как Дохърти записва *Певснер* на една от дъските, а след това слага огромен въпросителен знак и добавя удивителна.

— Да, знаеше — призна Чарли.

— Да ви е хрумвало, че приятелят ви е съобщил на неизвестните с какво сте се заели? Да ви е минавало през ум, че може би той ги е изпратил? — попита Дохърти и без да дочака отговора, се обърна към Дешамп: — Ед, този руски мафиот е затънал до шия в криминални престъпления и в двете полукълба, така че е много възможно да е свързан както със скандала „Петрол срещу храни“, така и с терористичен акт на наша територия.

Кастило забеляза, че Дохърти се обръща към Дешамп на малко име.

„Добре че поне него одобрява. Много добре“.

— Да се забърка в терористичен акт, е малко вероятно — отвърна Дешамп. — Това в никакъв случай не означава, че самолетите му не са прекарвали терористи или продоволствия — включително пари — за мюсюлмански фанатици. Казвам го, защото самолетите му летят до най-различни интересни места. Със сигурност има терористи, които са използвали услугите му — при това са плащали скъпо и прескъпо — но той със сигурност не е терорист.

— Слушай, Джон, от всичко, което знам — а аз го знам със сигурност — същото важи и за връзката му с гадовете от „Петрол срещу храна“. Самолетите на Певснер са прекарвали и храна, и лекарства — и ферарита, и руси белгийски проститутки за синовете на Саддам — и симпатични кюлчета злато по за сто хиляди долара всяко в Ирак и извън Ирак. Истината е, че голяма част от същите стоки — може и да не са били ферарита, но други неща — са летели за Ирак на „Еър Франс“ и „Луфтханза“ и на много други въздушни компании. Според моята информация, самолетите на Певснер са били използвани, когато Саддам и сие са искали да са сигурни, че превозвачът няма да тръгне да любопитства какво точно има в контейнерите с надписи „Болнично оборудване“.

— Певснер нямаше време да съобщи на никого за операцията ни — намеси се Кастило. — Освен това той не знаеше къде отиваме. Знаеше единствено кой е човекът, който ни трябва.

— Може вече да е знаел кой е Лоримър, Чарли — опита се да го вразуми Дешамп. — Представи си, че е казал на някого: „Я се погрижете за проблема, преди американците да се доберат до песнопойната птичка“.

— Според мен той нямаше представа къде се намира Лоримър, Едгар — настоя Чарли.

— Защо да не е знаел? — предизвика го Дохърти.

— Ако знаеше, Лоримър щеше да е мъртъв, когато пристигнахме. Алекс не обича да оставя живи хора, които знаят прекалено много за него.

— А според вас, Лоримър какво е знаел за Певснер? — попита Дохърти.

— Отговорът е много подобен. Алекс не обича да оставя живи хора, които могат да му причинят дори най-незначителното неудобство с онова, което знаят.

— И ти ли си в това число, шефче? — попита Дешамп. — Знаеш къде се намира, а гледам, че все още си жив.

— Къде е той, Кастило? — попита Дохърти.

— Последно го видях в Аржентина — отвърна Чарли.

— Мили боже! — възкликна Дохърти. — Ами Хауърд Кенеди? Той къде беше последния път, когато го видях?

— Той беше на летище „Хорхе Нюбъри“, когато се връщахме от Уругвай.

— И какво правеше там?

— Според мен Певснер го беше изпратил, за да го предупреди, ако стане нещо.

— Значи Кенеди е знаел къде да ви намери и какво е станало, така ли? — попита Дешамп.

— Да, сигурен съм, че знаеше.

— Вие ли му казахте? — попита възмутен Дохърти. — Президентът ви е поверил строго секретна мисия, а вие да разкажете на тази фурнаджийска лопата!

— Нищо не съм му казал. Разбрал е или от Певснер, или от Мунц — по вероятно от Мунц, който бе прострелян и затова бе на транквиланти и обезболяващи. Какво да направя по този въпрос?

— Това не ви ли притеснява? — попита Дохърти.

— Не. Хауърд работи за Певснер. Много добре знае какво се случва с хората, които си отварят устата, когато не трябва. Повече се притеснявам от главен инспектор Хосе Ордьонес от уругвайската полиция, който се е досетил — въпреки че не може нищо да докаже — че съм използвал „Бел Рейнджъра“ на Певснер и че ние сме ликвидирали нинджите.

— Какво смята да прави с тази информация? — попита Дешамп.

— Той е добър приятел на Мунц, знае, че и аз съм добър приятел на Мунц, затова ще предпочете случката да бъде покрита. Готов съм да се обзаложа, че накрая ще обяви, че става въпрос за наркосделка, каквато е и теорията на посланик Макгрори.

— Теория за наркосделка? — повтори възмутен Дохърти.

— Посланик Макгрори има теория, според която Лоримър, или Жан-Пол Бертран, търговец на антики, е наркотрафикант и е бил убит — а парите му откраднати — когато поредната сделка е била провалена.

— Нищо не разбирам — призна Дохърти. — Посланикът на Уругвай би трябвало да е известен за операцията. Какви са тези глупости за наркосделка? Това дезинформация ли е?

— Не знам никакви подробности за теорията му — сви рамене Кастило.

Дохърти поклати шокиран глава.

— Споменахте нещо за пари — напомни му инспекторът. — Какви са тези пари?

— Лоримър беше пръснал шестнайсет милиона долара в три уругвайски банки. Това е факт. Дали е крал от подкупите или от плащанията в „Петрол срещу храна“ — както аз мисля или парите са били предназначени за някоя сделка, просто нямам представа.

— А парите къде са?

— У нас — отвърна Кастило.

— Откраднали сте ги!

— Аз бих казал, че са прехвърлени за по-добра кауза — отвърна Кастило.

Дешамп и Милър се разсмяха.

— Юнг знае ли за тях?

— Юнг ни обясни как да ги „прехвърлим“ — отвърна Милър.

— Не искам да знам нищо повече — заяви Дохърти.

— Добре, защото не виждам причина да ви разказвам повече. А и не беше нужно Милър да се обажда.

— Кастило, нали разбирате, че с кариерата на Юнг във ФБР е свършено?

— Мислех си, че покрай Хауърд Кенеди му е известно.

— Що се отнася до мен и до по-голямата част от старшия състав на Бюрото, Юнг не е виновен, че е имал доверие на Кенеди — негов колега от ФБР — и никой не би помислил, че е способен на подобна постъпка. Но сега вече... Господи!

— Трябва ли пак да ви напомня, че нямате право да разказвате на „по-голямата част от старшия състав на Бюрото“ — както и на никой друг във ФБР — за всичко това?

— Той вече знае прекалено много — обади се строго Милър. — Налага се да го убием.

Шокираният Дохърти погледна Милър, макар да бе наясно, че това е шега, и се нацупи, дори след като Кастило и Дешамп се

разсмяха.

— Това е стара шега, Джон — успокой го Дешамп. — Напоследък всички я използват.

— Да не би да си въобразявате, че тази работа е смешна? — озъби се Дохърти.

— Зависи от компанията — отвърна грубо Кастило. — Добре. Напомних ви пред свидетели, че нямате право да разкривате наученото пред никого във ФБР. Разбрахме ли се, инспектор Дохърти?

— Разбрахме се, подполковник — отвърна студено Дохърти.

— Сега, що се отнася до дъските — продължи Кастило, — ще пишете „Путин“, когато става въпрос за Певснер, и „Шмит“, когато става въпрос за Хауърд Кенеди. Едва ли двете жени ще хванат връзката, а дори Агнес може да не обърне внимание. Разбрахме ли се?

— Директорът на ФБР се казва Шмит и вие чудесно го знаете — натякна Дохърти. — Въпреки това използвате същото име за човек като Хауърд Кенеди. Какво ви става, подполковник? Да не би да имате някаква дълбоко вкоренена психологическа нужда да вбесявате хората?

— Истината е следната — отвърна Кастило. — Вече използваме същите кодови названия в Аржентина. В началото — преди дори да предполагам, че ще си имаме работа със служител от висшия ешелон във ФБР — ми се струваше много идейно. Сега вече съм готов да призная, че не е така, но е късно и не можем да го сменим.

— Искам и аз да кажа нещо, Джон — намеси се Дешамп.

— В това няма нищо неуважително, но открай време ми се струва, че малко хумор ще се отрази благоприятно на ФБР. Кастило не прояви неуважение. Може и да си пада малко подигравчия, но в това няма нищо лошо.

Дохърти остана загледан в Дешамп дълго, след това, без да му отговори, се обърна към Кастило:

— Приключихме ли, подполковник? Мога ли да се върна в залата?

ДВЕ

Конферентна зала

Офис на звеното за организационен анализ

Департамент Вътрешна Сигурност, Комплекс „Небраска“

Вашингтон, Окръг Колумбия

19:25, 11 Август 2005

На инспектор Джон Дж. Дохърти му личеше, че е изтощен, когато неочаквано се обърна от дъската и заяви:

— Много се извинявам, но мозъкът ми се самоизключи. Трябва да продължим утре сутринта. Какво ще кажете за седем и половина?

Кастило кимна. *„Прав е. Самозалъгваш се, ако си мислиш, че можеш да направиш нещо, когато си напълно скапан. А аз съм направо размазан. Всички са така“.*

— Нямам нищо против — съгласи се бързо той.

Джулиет Ноулс и англичанката — най-сетне научи, че се казва Хедър Мейуд — бяха уморени до смърт, когато си тръгнаха — половин час след края на работния ден. След това Кастило и Милър се заеха да оправят лаптопите.

За изненада на Кастило, Дохърти не пожела да разговаря с никого от хората в кьнтри клуб „Майерлинг“. Когато забеляза изражението на Кастило, той обясни:

— Ще започнем с онова, което вие ми разкажете. След това ще изслушам тях, за да проверя дали нещата не се разминават и за потвърждение.

Макар да не бе доволен, Кастило реши, че няма друг избор, освен да остави Дохърти да действа, както е решил.

Чарли даде на Дешамп копие от материалите на Ерик Кочиан веднага щом станаха готови. Той ги прочете, като същевременно наблюдаваше какво пише Дохърти по дъските, докато, след като

обядваха — донесоха им китайска храна в картонени кутии, които напълниха кошчето за боклук — се упъти към Ленгли.

— Първо Монтвейл ме домъкна тук, а сега трябва да се чудя как да въведа ред в целия този хаос. Ще поровя в старите папки да видя дали няма да изровя нещо.

В четири позвъни Юнг, за да съобщи, че се качва на самолет в Ню Орлийнс, и да попита дали Кастило иска да отиде в офиса.

Чарли му каза, че в момента няма работа за него, защото все още не е получил „данните“ — което означаваше, че Националната агенция по сигурността все още не е изпратила исканите номера — и на следващия ден в осем да дойде в комплекса „Небраска“.

Дешамп позвъни малко след шест, за да съобщи:

— За моя най-голяма изненада, вратата се отвори.

Заяви, че за един ден му стигало и искал да се прибере.

Отказа на Кастило да излязат заедно на вечеря, за да се прибере в стаята си в „Мариът“ и да позвъни на разни други динозаври, за да ги поразпита какво си спомнят и да ги помоли да се видят на сутринта.

Дохърти си тръгна веднага след като решиха да приключат. Кастило и Милър останаха, докато техниците от Националната агенция по сигурността проверят залата и персоналът по поддръжката на департамент Вътрешна сигурност почисти. След това оставиха охрана пред вратата на конференнтната зала, заключиха вратата към кабинета на Кастило и се отправиха към „Мейфлауър“ в „Юкон XL“ на Тайните служби.

В джипа признаха, че нямат никаква представа какво постига Дохърти с дъските, но очевидно той знае какво прави и може би на сутринта ще им бъде по-ясно.

Качиха се в апартамента, поръчаха си сандвичи и бира от рум сървис и си легнаха преди десет, тъй като и двамата задрямаха пред телевизора в хола.

ТРИ

Конферентна зала

Офис на звеното за организационен анализ

Департамент вътрешна сигурност, Комплекс „Небраска“

Вашингтон, Окръг Колумбия

05:55, 12 Август 2005

Кастило за малко да не се обади, когато светна червената лампичка на телефона, свързан с Белия дом. Първо, много се съмняваше, че президентът на Щатите иска да говори лично с него — особено в този час — а не му се говореше с друг — най-малко с посланик Монтвейл — който бе дал разрешение да използват тази линия.

Единственото му желание бе — и се бе заел преди деветдесет секунди — да разучава написаното по шестте дъски в залата, за да открие някакъв смисъл в символите, стрелките и въпросителните знаци, написани от Дохърти.

Знаеше, че ако той не вдигне червената слушалка, Милър ще се обади.

Накрая се протегна към телефона.

Преди да успее да си отвори устата, мъжки глас заяви:

— Не е зле. Доколкото ми е известно, по протокол трябва да се обадите до трийсет секунди. На вас ви отне двайсет и две.

— Кой се обажда? — попита Кастило, въпреки че вече се бе сетил.

В отговор човекът запя военна песен от миналото на Кастило. Нямахше начин с този глас да спечели някой конкурс.

— Как е възможно да сте толкова весел по това време на денонощието? — попита Кастило.

— Станал съм в три — призна полковник Грегъри Дж. Килгор. — Въдичарите ме събудиха, за да ми кажат, че са попаднали на голяма риба. Докато дойда, някъде към четири, се оказа, че рибата не е само

една. Какво ли не се е закачило в мрежата. В момента отделям ракообразните от улова.

— Ще ми кажете ли какъв е уловът?

— Всичко ще ви кажа — отвърна Килгор. — Нали се разбрахме. Един симпатяга — куриерът — с миникупър пътува към вас и ви носи първия улов. Чакайте го.

— Линията е обезопасена... — започна Кастило, но замълча, когато усети, че Килгор е затворил.

Двайсет и пет минути по-късно миникупър в червено и черно спря на алеята пред сградата. Спретнат младеж в сив костюм слезе и се отправи към вратата.

Кастило се усъмни, че това е куриерът, но сдържа желанието си да го „поразпита“.

„Да видим какво има в плика“.

— Господин Кастило? — попита любезно той.

— Откъде знаете?

— Описаха ви, господине — отвърна младежът. — Бихте ли ми показали документ за самоличност?

Оказа се, че е достатъчно да му покаже документите си от Тайните служби.

Младежът ги огледа внимателно.

— Благодаря, господине.

След тези думи извади огромен бял плик от вътрешния джоб на самото си и го подаде на Чарли.

— Това е за вас, господине.

Кастило забеляза, че младежът носи пръстен на „Уест Пойнт“.

— Благодаря — отвърна той. — Искате ли да се подпиша?

— Няма нужда, господине. Приятен ден, господине.

Младежът излезе бързо от сградата, качи се в малкия автомобил и потегли.

Кастило се отправи към асансьорите, прекара картата си през апарата и се качи в офиса. Едва след като влезе в конферентната зала, отвори плика.

Вътре имаше лист и ненадписан диск.

Когато го пхна в лаптопа, видя, че на него е качен документ стандартен формат. Отвори файла.

Сравни излязлото на монитора с втората страница — първата бе празна — от плика. Бяха напълно еднакви. Зачете.

ОБОБЩЕНИЕ:

ПОЧТИ ВЕДНАГА СТАНА ОЧЕВИДНО, ЧЕ РАЗЛИЧНИ ЕЛЕМЕНТИ СЕ ИНТЕРЕСУВАТ ОТ ДЕЙНОСТТА НА „КАЛЕДОНИАН БАНК ЕНД ТРЪСТ“. (ВЖ. ПРИЛОЖЕНИЕ 3)

НЯКОИ ОТ КЛЮЧОВЕТЕ НА ФИЛТЪРА, ИЗПОЛЗВАНИ ЗА ДА ДЕКОДИРАТ ИНФОРМАЦИЯТА ЗА ВЪПРОСНИТЕ ЕЛЕМЕНТИ, СА СЪЩИТЕ КАТО ОНЕЗИ, КОИТО МИ ДАДОХТЕ. (ВЖ. ПРИЛОЖЕНИЕ 4)

ИНФОРМАЦИЯТА, КОЯТО ВИ ИНТЕРЕСУВА, Е В ПРИЛОЖЕНИЕ 1, А ИНФОРМАЦИЯТА, КОЯТО ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ЩЕ ВИ ЗАИНТЕРЕСУВА, Е В ПРИЛОЖЕНИЕ 2.

Кастило разрови листата от Приложение 3. Сред „*елементите*“ се оказаха Централното разузнавателно управление, Федералното бюро за разследване и Държавната агенция по приходите.

Ставаше интересно. Може би — такава вероятност съществуваше — в документите имаше нещо интересно.

Той се прехвърли на лаптопа и включи на Приложение 1.

Приложението съдържаше пет страници дати, суми и номера на сметки. Кастило не успя да разбере нищо.

Върна се в кабинета си. Милър се бе настанил зад бюрото на Кастило, наведен към екрана на лаптопа, кракът му бе качен върху едно от чекмеджетата.

— Къде е Юнг? — попита Кастило.

Милър сви рамене.

— Нали му каза да дойде в осем.

— Къде е отседнал? Трябва ми веднага.

Милър отново сви рамене.

— Какво получи? — попита Милър.

Кастило му подаде листата. Милър ги разгледа, след това призна:
— Прав си. Той ти трябва. — Замълча за миг. — Ще пристигне след около час.

— Ти да не би да си въобразяваш, че ми помагаш?

— Много е лесно да си жесток с един инвалид — нацупи се Милър.

Инспектор Дохърти влезе в офиса в седем и дваайсет и пет.

— Добро утро — поздрави с неохота той.

— Националната агенция по сигурността ни изпрати каквото трябваше. — Чарли му подаде листата.

Дохърти ги прегледа.

— Нищо не разбирам — заяви той. — Трябва ви експерт като Юнг. Не го ли повикахте? — Погледна Кастило и по изражението му забеляза, че подобни приказки са нежелателни, затова се отдръпна. — Да се захващаме за работа. — След това влезе в конферентната зала.

Кастило даде знак на Милър да тръгне с него. Милър кимна, вдигна крак от чекмеджето с две ръце и се изправи.

Госпожа Агнес Форбисън дойде на работа в седем и четирийсет. Тя знаеше къде е отседнал Юнг — „*В «Мариът» при Пресклуба. И двамата с господин Дешамп са в един хотел*“.

— Би ли му звъннала, за да му кажеш, че ми трябва незабавно?

— Щом искаш, ще му звънна. Ти му каза да е тук в осем и той сигурно вече е тръгнал.

— Може да се е успал — отвърна Кастило. — Обади му се.

Госпожа Форбисън бе все още на телефона, когато Дейвд У. Юнг — младши и Едгар Дешамп влязоха.

Тя погледна Кастило и едва се въздържа да не му натякне: „*Аз какво ти казах?*“, след това възкликна.

— Много ли е зле ръката ти?

Тя говореше за превръзката, по която отново бе избила кръв.

— Това е той, старият Дейв — обади се весело Дешамп. — Джентълмен до мозъка на костите. Протегна се да ми отвори вратата на асансьора. Прави са хората, като са казали, че нито едно добро дело не остава ненаказано.

— Трябва веднага да те заведем на лекар.

— Няма време за лекари — отвърна Кастило и госпожа Форбисън го погледна лошо.

— Нов бинт ще ми свърши работа, а от лекар нямам нужда — отвърна Юнг. — Проклетата врата просто е разранила коричката.

— Сигурен ли си? — попита Агнес.

Той кимна и добави:

— Ще ми трябва и аптечка за първа помощ.

— Нямах представа, че вие двамата се познавате — полюбопитства Кастило, докато наблюдаваше с какво внимание Агнес превързва ръката на Юнг.

— Запознахме се в „Раунд Робин“ — обясни Юнг. Говореше за бара на партера на хотел „Уилард“, точно срещу „Мариът“.

— Аз отидох да се подкрепя с малко течно гориво — продължи Дешамп, — защото в „Мариът“ беше пълно с тъмни субекти и дами, които им предлагаха утеха срещу определена цена...

— Нямаше ли да си говориш с разни пенсионирани динозаври? — прекъсна го Кастило.

— Та отидох там, след като си поговорих с едни господа, чиято напреднала възраст все още не е замъглила спомените им — продължи Дешамп. — И в бара се натъкнах на един господин от азиатски произход с обвита в превръзки ръка, който се наслаждаваше на сочно аржентинско телешко и компанията на някакво сладурче. Можеше и да е съвпадение, но според мен случаят не беше такъв. Реших, че пред мен е видният пищовлия Юнг, раненият герой от битката на река Плата, чиито подвизи успешно слисаха Дохърти. Затова помолих бармана за лист и му изпратих бележка.

— Копеле гадно — озъби се Юнг. — Да знаеш, че се вързах!

— На бележката пишеше: *„Подполковник К. е решил, че приказваш прекалено много. Тръгвай веднага, върни се в хотела и чакай допълнителни указания“* — продължи Дешамп, без да крие колко е доволен от себе си. — Прецених, че ако Конфуций не е чувал за подполковник К., лошо няма. Ако обаче бях прав... а аз се оказах прав...

— Копеле — подхвърли добродушно Юнг.

— Той прочете бележката и косата му щръкна...

— Какво? — попита Агнес.

— Нали би трябвало да е непроницаем — обясни Дешамп. — Започна да се облизва нервно, огледа всички на бара, за да забележи някой подозрителен, и...

— Не се ли сети, че си ти? — разсмя се Кастило.

Дешамп поклати глава.

— Аз по принцип изглеждам като напълно незаинтересован от света добродушко — отвърна той. — Затова Дейв плати набързо, сбогува се със сладурчето и хукна към вратата. В този момент го съжалих и реших да го почерпя.

— Не само едно — призна Юнг.

— Надявам се умът ти да е бистър, Дейв. От Националната агенция по сигурността са прихванали няколко съобщения, които трябва да преведеш, а и искам да ми разкажеш за погребението.

Кастило забеляза, че отношението на Дешамп е коренно различно от предишната сутрин.

„Да не би защото работи? Може би защото работи и усеща, че вече му обръщат внимание и оценяват факта, че се скъсва от бачкане“.

— Добро утро, инспектор Дохърти — поздрави любезно Юнг, когато влезе в конферентната зала.

— Как си, Юнг? — отвърна Дохърти.

„И залата се покри след, помисли си Кастило. Според Дохърти Юнг е предал любимото му ФБР и между него и Хауърд Кенеди няма кой знае каква разлика.

Юнг не само че знае това, ами сигурно — убеден съм, че е така — се чувства неловко и дори засрамен от себе си. Да не вземе това да прецака нещата? Да не тръгне Дейв да отстъпва точно сега и пак да започне да се прави на заклет агент от ФБР?“

Отговорът дойде веднага.

— Като изключим това — отвърна Юнг и посочи бинтованата ръка, — съм добре, инспекторе. А вие?

— Чух за раната — отвърна Дохърти.

— Подполковник Кастило ли ви каза?

Инспекторът кимна.

— Помислих си, че ви е казал — Едгар Дешамп ми каза с какво се занимавате тук. Затова предположих, че ви е съобщил, че не можете да се върнете в сградата на Дж. Едгар Хувър и да им подхвърлите: „*Вие знаете ли, че бяхме прави за Юнг още от самото начало? На него може да му се вярва точно колкото и на Хауърд Кенеди. Чакайте да ви разкажа какви ги е набъркал*“.

— Подполковник Кастило ми даде ясно да разбере, Юнг, че действията на всички тук са строго секретни по заповед на президента.

— Честно казано, малко съжалявам, че са засекретени. Много ми се иска да отида да съобщя на гаднярите от отдел „*Професионална етика*“, че не се срамувам от онова, което върша, и че ми е много приятно да знам, че Кастило и хората около него ми вярват. Не мога да кажа същото за Бюрото. Те решиха, че съм виновен, без да съм направил нищо лошо — „*Повече не може да му се има доверие. Я го пратете в Уругвай или на някое друго забутано място*“ — за да са сигурни, че са си вързали гащите.

Дохърти пребледня и понечи да каже нещо, но премълча.

— След като вече изяснихме отношенията си — намеси се Дешамп, — искам да ви напомня, че сме приятели, които преследват една обща цел. Сега може ли да се захващаме за работа? Разполагам с огромно количество палеонтологични данни за дъската ти, Джак.

— Какви данни? — попита Дохърти.

— От динозаври — поясни Дешамп.

— Аз пък имам петнайсет страници с тайнствени номера, които те чакат да ги дешифрираш, Дейв — обади се и Чарли и даде знак на агента да се настани до масата.

— Чарли, това, което са изровили от Националната агенция по сигурността — обясни Юнг петнайсет минути по-късно, — е супер. Жалко, че не можем да го използваме, за да тикнем тези негодници зад решетките.

— За какво?

— По-голямата част е за укриване на данъци. Има и доста други нарушения. Само че тези сведения не могат да се представят в съда.

— Внимавай, пак започваш да приказваш като агент на ФБР — предупреди го Кастило, без да мисли, след това се усети и се обърна,

за да разбере дали Дохърти го е чул. По изражението му личеше, че е чул.

„Мама му стара! Юнг е прецакан и от ФБР — сигурно и ти си дал своя принос, Дохърти — и го знаеш!“

— Пет пари не давам за данъчните — продължи Кастило. — Каква работа ни върши?

— Знаем от коя сметка хората във Филадельфия или Истън — където и да са — са получили двата милиона.

— Това вече не ни ли беше известно?

— Не знаехме — това е в Приложение 2 — че има депозит на същата стойност — 1 950 000 долара — в същата сметка в „Каледониан Банк енд Тръст Лимитед“ на Каймановите острови, от която 1 950 000 са били прехвърлени в „Мърчантс Нешънъл Банк“ в Истън. Струва ми се, можем с чиста съвест да предположим, че тези пари също ще бъдат прехвърлени.

— Кой е депозирал парите? — попита Кастило.

— Идват от друга цифрова сметка пак в „Каледониан Банк енд Тръст Лимитед“. Най-интересното е — и това е в Приложение 2 — че сметката е внушителна и разполага с малко повече от четирийсет и шест милиона долара.

— В разплащателна сметка ли? — попита неспособен да повярва Кастило.

— Пет милиона са в разплащателна сметка, останалите са по схема, много подобна на онази, която Лоримър е използвал в Уругвай — не е същото, но много подобно. Искаш ли да ти обясня?

— Какво е толкова интересно на втората сметка?

— По нея са правени депозити до 23 март 2003 година. Нападението над Ирак започна на 20 март 2003.

— Датата ни е известна — обади се Милър. — Когато двамата с Кастило бяхме най-обикновени честни войници, ни изпратиха там.

— Което какво ви говори?

— Че мошеничествата, свързани с „Петрол срещу храни“, са приключили с нападението — отвърна Юнг. — Този последен депозит от девет милиона и половина е бил последната капка.

— А на кого е сметката с четирийсет и шест милиона?

— Не знаем. Националната агенция не предоставя подобни сведения — отвърна Юнг. — Затова пък в Приложение 3 се посочва, че

доста хора душат около „Каледониан Банк енд Тръст Лимитед“, включително и ФБР. Човек от ФБР би трябвало да знае.

— Чухте ли, инспекторе? — попита Кастило.

— Чух — потвърди Дохърти. — Ще се изненадате ли, ако ви призная, че първата ми реакция беше да ви пратя на майната?

— Не — отвърна Кастило. — Да имате нещо да ми кажете?

— Не, защото не ви харесвам нито вас, нито операцията ви, а защото, щом Националната агенция твърди, че Бюрото проявява интерес към „Каледониан Банк“, това означава, че има законно следствие, което може да пропадне, ако тръгнете да си врите носовете.

— Е, и? — попита Кастило.

— Ако не го направя, ще припнете при Монтвейл, той пък ще се обади на директор Шмит и или ще ми бъде наредено да предам информацията, или някой друг ще го направи.

— Дейв, моля те, дай на инспектор Дохърти номерата на сметките, които ни интересуват.

Петнайсет минути по-късно Дохърти затвори телефона и подаде на Кастило лист, откъснат от бележник.

— „Кениън Ойл Рифайнинт енд Брукъридж Къмпани“, Мидланд, Тексас.

Кастило се изненада, когато чу Мидланд, Тексас, но тока бе единствено защото семейството на Мунц бе в ранчото „Дабъл Бар Си“ в Мидланд Тексас, не защото в Мидланд имаше още една петролодобивна компания.

„Петролните компании в Мидланд са поне три — или четиристотин. Нищо чудно, че не съм чувал за тази. Повечето имат само по един телефон и пощенска кутия“.

— Това е собственикът на сметката с четирийсет и шест милиона — докладва Дохърти. — Според информацията на Бюрото, това е малка независима компания, която купува и продава суров петрол. Имат рафинерия в Хюстън, но преработват главно чужд петрол. В момента тече разследване, но засега не са открили нищо.

— А ФБР какво търси? — попита Кастило.

— Не ми казаха, а аз не попитах.

— Инспекторе, обадете се отново, ако обичате, и попитайте. Дайте им и сметките, които Юнг ви записа, и поискайте всички сведения за тях.

Дохърти го погледна лошо, ала не помръдна.

— Чакам, инспекторе — нареди грубо Кастило.

Дохърти се протегна към слушалката на телефона. Без да се опитва да се прикрие, Кастило слуша разговора и наблюдава внимателно Дохърти.

— Трябва им време, за да съберат всичката информация — тросна се инспекторът, когато затвори. — Те ще позвънят.

— Докато чакаме, предлагам бърз курс за начина, по който е била организирана измамата в „Петрол срещу храни“ — реши Кастило.

— Кой ще води курса? — попита Дохърти.

— Източникът ми от Будапеща, който в момента се намира в Аржентина.

— Вече ви казах, Кастило, че не искам сведения от тези хора, докато не съм напълно наясно с нещата, с които разполагаме.

— Говорите ли унгарски, инспекторе?

— Не, не говоря унгарски — отвърна с досада Дохърти.

— Тогава няма да разберете какво казвам на източника си — заяви Кастило и посегна към слушалката на радиостанцията на „Делта Форс“.

— Сержант Нидермайер — представи се гласът.

— На линия ли сме? — попита Кастило.

— Имате зелена улица, господине.

— Давай, Нидермайер — нареди Кастило, превключи радиостанцията на говорител и остави слушалката.

— Дейвидсън — представи се нов глас десет секунди по-късно.

— Хванали са те да се оправяш с радиото, така ли, Джон? — попита Кастило на странен език, какъвто инспектор Дохърти не бе чувал преди. Нямахше представа какъв е, но бе сигурен, че не е унгарски.

— Това не е унгарски — възмути се той.

Кастило го погледна и обясни тихо на английски:

— В интерес на истината, инспекторе, това е пуцу, един от двата основни диалекта в Афганистан. Другият е афгански персийски.

Дешамп и Милър се спогледаха, усмигнаха се и поклатиха глави.

Кастило се обърна към радиостанцията и премина отново на пуцу.

— Кажи, Джон, старецът стана ли вече?

Отговорът бе също на пуцу.

— Затова съм при радиото, подполковник. Кочиан и Кенсингтън играят с Макс и една топка. И аз бях с тях, но онова чудовище ме събори по задник и аз се отказах.

— Трябва да поговоря със стария веднага.

— Чакай малко, подполковник.

— Кажи му да говори на унгарски — нареди Кастило, погледна Дохърти и се усмигна.

— Питам се дали някога ще се сетиш да позвъниш, Карлхен — започна Кочиан на унгарски. — Не се учудвам, че звъниш деветдесет секунди преди двамата с Макс да седнем да закусваме.

— Чичо Ерик, ти някога попадал ли си на онези книжки „Уиндоус за глупаци“ или „Майкрософт уърд за глупаци“?

— Звъниш ми по радиото, дето е извадено от неznайно кой научнофантастичен филм, за да ми зададеш подобен тъп въпрос?

Дешамп се разсмя.

— Този човек ми харесва.

При тези думи инспектор Дохърти разбра, че Дешамп знае унгарски, и се почувства неловко.

— Много е важно, в противен случай не бих си позволил да прекъсна закуската на Макс — обясни Кастило. — Имам нужда от една лекция. „Как са извършвани измамите в «Петрол срещу храни» за глупаци“. — След това премина на английски. — Говори на английски бавно, защото тук има един господин, който ще си записва — ще направи схема — на една черна дъска.

— Имам чувството, че става въпрос за нещо важно. — Кочиан също премина на английски.

— Съконспираторът ни от ФБР май въздъхна облекчено обади се на унгарски Дешамп.

Кастило се разсмя.

Дохърти улови „ФБР“ и погледна злобно Дешамп, което накара Кастило да се разсмее отново.

— За нас е много важно, чичо Ерик — продължи на унгарски Кастило. — Май доближаваме целта.

— Нямаше ли да говоря на английски? — попита отново на унгарски Кочиан. — Крайно време е да решиш, Карлхен!

— Този човек много ми харесва! — повтори Дешамп. — Хайде, шефче, решавай.

— На английски, чичо Ерик — заяви на английски Кастило. — Смятаме, че е замесен дребен посредник от Мидланд, Тексас, който има американска компания. Трябва да разбере каква е вероятността, на кого плаща и как става.

Кочиан мълчеше, за да подреди мислите си.

— Помниш ли първия път, когато ви обясних какво става, Карл? Бяхме в банята на „Гелерт“. Да пробваме отново. Първия път глупаците май разбраха.

— Готов ли е магическият ви маркер, инспекторе? — попита Кастило.

— Искате да записвам всичко, което господинът говори ли?

— Точно така — отвърна Чарли. — Давай, чичо Ерик.

— Нарисувайте груба карта на Ирак на дъската — нареди Кочиан. — В долния десен край нарисуйте Персийския залив. Направете точка на иракското крайбрежие, която ще обозначи Махашар. Това е най-важният иракски петролен терминал. Ще ви го кажа по букви.

Дохърти нарисова картата.

— Готово, чичо Ерик — рече Кастило.

— Много добре. Най-важното е да запомните, че Ирак представлява един неограничен басейн на суров петрол. Извън Ирак, същият този петрол струва поне по петдесет американски долара на барел — приблизително по долар на галон. Проблемът на Саддам бил, че Обединените нации му забраняват да изнася петрола, така че той за него не струва нищо.

— Трябва да спомена, че по време на изключително демократичното му управление петролът бил собственост на

правителството, по-точно казано, на него. Той бил пълновластният господар и никой нямал право да му задава въпроси.

— Начинът му да заобиколи проблема бил да накара ООН да му даде правото да продаде част от петрола, а в замяна да бъдат осигурени храни и лекарства за иракския народ.

— Освен че в този процес таблетката аспирина се продавала по за пет долара — и разни подобни безобразия — да се спра ли на този въпрос?

— Дай да разясним въпроса със суровия петрол — настоя Кастило.

— Добре. Предполагам, знаете поне малко за игрите с цените и за начина на разплащане — подхвърли Кочиан. — Сега за петрола. Имате ли представа колко суров петрол се побира в един танкер?

— Не — призна Кастило.

— Спомням си, че когато при аварията, която претърпя супертанкерът „Ексон Валдес“, във водите край Аляска се изляха 1,48 милиона барела суров петрол — поясни Кочиан. — Но за да бъде простичко за глупаците, които спомена, нека кажем, че побира само един милион. Я кажи, лаптопът ти, дето е като изваден от някой космически кораб, има ли си калкулатор? Ще успее ли да пресметне колко правят петдесет долара на барел по един милион?

Кастило можеше да пресметне и наум, но лаптопът беше отворен пред него, затова натисна клавишите и докладва:

— Петдесет милиона долара.

— Браво! Сега се връщаме на Махашар. ООН дава разрешение на Саддам да продава, да кажем, петрол за петдесет милиона долара и за същата сума да купи храна и лекарства на хората. Освен това ООН изпраща свои инспектори в Махашар, за да се следи, че точно позволеното количество петрол напуска страната.

— В Махашар акостира танкер, който ще превози петрола, продаден на някой добър човек за солидна сума, а от въпросния човек се очаква да възнагради Саддам, но това е друга история.

— И така, петрол за двайсет и пет милиона долара се побира в един милион барела, а това е половината от капацитета на танкера, който е акостирал в Махашар, и товаренето ще бъде извършено под зорките погледи на хората от ООН. Танкерът се отървава от

половината баласт, с който е пристигнал, замества го със суров петрол и отплава наполовина пълнен със стока, наполовина с баласт.

— Никой никога не е обвинявал Саддам, че владее ядрена физика, но много скоро някой се усетил, че ако той намери начин да разкара целия баласт и да напълни танкера догоре със суров петрол, ще изкара някоя и друга пара.

— Той си казал: „Еврика! Единствената ми задача е да бутна нещичко на инспекторите на ООН, да ги накарам да си затраят и танкерът ще отплава с допълнително количество петрол на стойност двайсет и пет милиона долара“.

— Само че тук възникват административни въпроси. Няма как да бутне на инспектора от ООН едни петдесет хиляди долара, за да му затвори очите. Това са много пари, дори ако му ги даде в банкноти от по един долар. Той е предвидил и риска да попадне на честен инспектор, който може да пропее и да издаде нечестните около себе си.

— Какво точно става с допълнителния половин милион барела, след като отплават от Персийския залив, никой не знае. Разпределят се някъде из гладния за петрол свят. Докато се продаде, петролът е безценен.

— Затова те си намират други правителства, контролирани от гангстери и крадци — веднага се сещам за руснаците, но има и други — които произвеждат петрол и имат пълното право да изнасят петрол, без да се съобразяват с наложените ограничения.

— Ако те купят половин милион барела петрол — тъй като за Саддам той няма кой знае каква стойност, ако си ги държи в страната — по за десет долара на барел, но го направят тайно — после ще го продадат на истинската му стойност. Така няма да им се налага да изразходват природните си ресурси.

Кастило погледна Дохърти, който бе запълнил половин дъска с някакви символи.

— Въпросът е на кого да го продадат. Ако искате, вярвайте, но „Ексон Мобил“ се оказват сравнително честни. Отказват петрол, за който не са сигурни, че идва по чист канал. Вашият Конгрес дава мило и драго да ги прати в затвора. Затова им се налага да намерят малки рафинерии — такива има хиляди — и да им предложат зашеметяваща сделка — примерно трийсет долара на барел.

— Само че ти каза малка рафинерия в Хюстън.

— Казах дребен посредник в Мидланд — уточни Кастило. Човекът, когото сме набелязали, има малка рафинерия в Хюстън.

Кочиан изсумтя и продължи:

— Дребен посредник от Мидланд с малка рафинерия в Хюстън сигурно се е сетил, че данъчните ще му преровят тефтерите и че работата може да се размирише, когато забележат, че купува петрол по за трийсет долара на барел.

— И какво прави той? Пише чек — по-точно казано, кара обслужващата фирмата му банка да направи превод — за пълната сума на петрола до, да кажем, „Ойл Броукърс Лимишед“ на Каймановите острови. Той или е собственик на този бизнес, или има пълно право да взема решения. Отсрещната страна потвърждава, че е получила парите, пипва своето и оставя разликата между действителната сума и обявената и ред данъчните в друга цифрова сметка. Схвана ли картинката, Карл?

— Да — потвърди Кастило, въпреки че все още се опитваше да осмисли чутото.

— Това е моментът, когато вашите приятели Лоримър и Певснер влизат в играта — продължи Кочиан. — На инспектора от ООН трябва да се плати, задето си е затворил очите, на капитана на танкера трябва да се плати, задето в Махашар е натоварил повече суров петрол, отколкото знае собственикът — а кой може да свърши тази работа по-добре от доктор Жан-Пол Лоримър, дипломат в Обединените нации, който непрекъснато пътува по света, за да прави добрини?

— Откъде е получавал Лоримър парите — предполагам, че говорим за суми в брой — за да плати подкупите? — попита Кастило.

— Офшорните банки не приемат депозити в кеш — уточни Кочиан. — Единственото, което ги интересува, е откъде идват парите.

— Добре.

— На практика няма ограничения за тегленето от поверените им суми. Те с огромно удоволствие ще прехвърлят исканата сума в банката, която посочите, а на Каймановите острови няма ограничение каква сума можете да качите на самолета.

— Подозирам, че Лоримър има една или повече сметки на Каймановите острови — нали разбираш, Карл, че използвам Каймановите острови само за пример; банки на още поне двайсет

места извършват същата услуга — в тях се прехвърлят пари от някоя реномирана банка, от която се тегли или в брой, или с превод.

— Огромни суми са били изпращани в Ирак. В един от палатите на синовете на Саддам открили милиард — цял един милиард — долара в чисто нови американски стотачки, все още в пластмасовите бандероли, както са излезли от официална американска печатница.

— Подозирам, че по-голямата част от парите — сумите в брой — е била превозена в Ирак на някой от самолетите на Певснер, въпреки че съм сигурен, че има и други замесени. Само че на Певснер му се носи славата, че изпълнява честно сделките си и успява незабелязано да прекара огромни суми.

— Има ли някаква руска или кубинска връзка? — попита Кастило.

— Карлхен, нали вече ти казах, че Путин се е накиснал в тази работа до ушите — отвърна Кочиан. — Просто нямам достатъчно доказателства, за да отпечатам материал по този въпрос.

— Той за кой Путин говори, Кастило? — обади се Дохърти. — За твоя приятел мафиот или за президента на Руската федерация?

Кастило се поколеба, преди да отговори.

— Не говори за Певснер.

— Мили боже! — възкликна Дохърти.

— Те вече не са от полза — обади се Едгар Дешамп с тих унесен глас. — Но въдицата е така заложена, че да ги изтегли, когато се наложи.

— За какво говориш? — попита Кастило.

Дешамп заговори нормално:

— Благодаря ви, господин Кочиан — каза на унгарски той. — Ще ви позвъним отново. Много ми се иска да чуя още по този въпрос.

— Кой е този господин? — попита Ерик.

— Казвам се Дешамп, господин Кочиан. Приятел на Карлхен съм.

— Значи двама — отбеляза Кочиан. — Мога ли вече да седна спокойно да закусвам?

— Won аррbtit — отвърна Дешамп, обърна се към Кастило и заговори на английски: — Много ми се иска да поговоря с приятеля ти, Карлхен.

— Можеш да прекъснеш връзката, Нидермайер — нареди Кастило и се обърна към Едгар: — Така и не разбрах за какво говориш, Едгар.

Дешамп се усмихна.

— Цели два дни се опитвам да разгадая тайнствените символи на Дохърти и така и не успях, докато най-сетне, в мига, в който чух за щедрия дребен тексаски търговец на петрол... Еврика!

Всички зачакаха да продължи.

— Защо му е на един дребен тексаски търговец на петрол — предполага се, че е патриот — да дарява най-неочаквано два милиона долара на някакви откачалки, при това мюсюлмани, при това във Филадельфия? Какъв е отговорът? Може да си е сменил вярата. Малко вероятно. Друга възможност. Направил го е по собствено желание. Защо да го нрави? Защото са му промили мозъка, а въдицата вече е заложена.

— Как така са му промили мозъка? — попита Милър.

Дешамп не обясни веднага.

— Запитах се: „Как се вмести ват куфарчетата с атомни бомби?“ — продължи той. — Те пък откъде се взеха?

— Изобщо не разбирам накъде биеш, Едгар — намеси се Дохърти.

Дешамп не им обърна никакво внимание.

— Според Карлхен...

— Чичо Ерик може да ме нарича Карлхен, Едгар, но ти не — срязва го Кастило.

— Приеми най-искрените ми извинения, шефче — отвърна насмешливо Дешамп. — Според нашето шефче нинджите, които е покосил в двореца хасиенда на мечтите...

— Имението „Шангри-Ла“ — поправи го Кастило, без да мисли.

— Все тая — продължи Дешамп — наред пустоща в Уругвай, са били професионалисти. Допълнително научихме, че един от тях е виден кубински шпионин. Шефчето ни разправя, че хората, които са се опитали да отвлекат чичо Ерик на моста „Франц Йосиф“ в романтичната Будапеща, също са били професионалисти, както и двамата, които е очистил в „Гелерт“, нали така, шефче?

Кастило кимна.

— Носеха гароти.

— Какво е това? — намръщи се Дешамп.

— Това е приспособление — в нашия случай, от неръждаема стомана — много подобно на пластмасовите белезници, които ченгетата използват. Слагат ти го на врата и те задушават.

— А какви са тези приказки, че си ликвидирал някого в „Гелерт“? И какво е това „Гелерт“?

— Хотел, Джак, на брега на Дунав — обясни Дешамп. — Трябва някой път да заведеш женичката там. Много е романтично.

— Мъжът, който загина по време на операцията в Уругвай, беше убит с гарота — обясни тихо Кастило. — Мъжете, които са се опитали да отвлекат Ерик Кочиан на моста в Будапеща, са имали и гароти, и спринцовки, пълни с приспивателно. Двамата в хотелската стая на Кочиан в Будапеща също имаха гароти. Когато госпожа Мастърсън бе отвлечена в Буенос Айрес, бе упоена с инжекция...

— Убил си двама в Будапеща, така ли? — ахна Дохърти.

Кастило кимна и продължи:

— Гаротата се използва единствено от източногерманското Щази и от унгарските Тайни служби...

— Какви са тези Тайни служби? — попита Дохърти.

— Унгарският вариант на Щази. Шандор Тор, бодигардът на Кочиан, накарал хората си да проверят дали не са от бившите Тайни служби. Трябваше да позвънят на Дик, ако откриеха нещо. Засега не са се обаждали, но ако не са унгарци, остава да са от Щази. Всичко се връзва, Едгар.

— Кое се връзва? — попита Дохърти.

— Кажете, Джак — попита саркастично Дешамп, — кой, освен израелците и екипът на шефчето — може да организира подобни операции по отвличане, измъкване и нападение в Аржентина, Уругвай и Унгария?

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че е замесено и КГБ? — попита намръщен Дохърти.

— Не, Джак, не става въпрос за КГБ — отвърна Дешамп. — Ако вярваме на приказките на господин Путин, старото лошо КГБ, което навремето е оглавявал, вече не съществува. Заменено е от Федерална Служба Безопасности Российской Федерации, иначе казано, ФСБ. А отговорът е да, точно това ми се върти в главата.

— Всичко се връзва, Едгар — повтори Кастило.

— Да видим дали великите умове мислят еднакво, шефче — отвърна Дешамп. — Какъв е твоят сценарий?

— Путин се страхува, че ролята му в цялата тази работа ще се разчуе — започна Кастило. — Затова трябва да се отърве от свидетелите. Започва с Лоримър.

— Започва с втория след Лоримър човек — онзи, който е бил очистен във Виена — уточни Дешамп.

— Точно така — съгласи се Кастило. — А Лоримър, който подозира, че ще бъде следващият, веднага щом разбира какво е станало с приятеля му, привежда в действие план А.

— Какъв е този план А? — попита Милър.

— Разкарай се час по-скоро — отвърна Кастило. — Той вече си е бил създал живот като Жан-Пол Бертран в Уругвай. Свил си е гнезденце. План А е бил да се покрие, докато престанат да го търсят.

— Добре — кимна Милър.

— Значи, след като изчезва, как може да бъде открит? — попита Чарли. — Чрез сестра му.

— Нали не мислиш, че ФСБ има досиетата на всички дипломати в ООН? — попита Дешамп. — Едва ли знаят кои са им близките и роднините.

Кастило кимна.

— Защо да ги нямат?

Дешамп не отговори и той продължи:

— Затова отвличат сестра му и я заплашват, че ще убият децата ѝ, ако не им каже къде е брат ѝ, а след това убиват съпруга ѝ, за да ѝ докажат, че не се шегуват.

— И кои са тези те? — попита Дешамп. — Новото руско разузнаване ли? Едва ли. Нека заради спора кажем, че Путин, просто от добро сърце, е намерил работа на група от Щази, загубили работата си, когато Берлинската стена е паднала. Човек никога не знае кога ще му дотрябва добър убиец.

— Така че, ако нещо се обърка, никой няма да ги свърже с руснаците — намеси се Милър. — Хитро.

— Предполагам, че са били много полезни, докато са се въртели сделките около „Петрол срещу храни“ — отбеляза Дешамп. — Както при прехвърлянето на парите, така и при премахването на свидетели, които са имали някаква връзка с Путин и сие.

— Няма нищо черно на бяло — подсети ги Милър. — Парите, които са използвали, са били от „Петрол срещу храни“.

— Това също — съгласи се Дешамп. — И така, шефче, след това какво?

— Аз извадих късмет — обясни Кастило. — Ото Гърнер чул, че някакви западногерманци изнасяли пари от „Петрол срещу храни“ в Аржентина и Уругвай, и ми разказа. Освен това ме предупреди, че любопитните измрели.

— Нещо, което на теб не може да ти се случи — отбеляза Милър. — Затова хукна при Ерик Кочиан. Той те насочи към Южна Америка и ти извади късмет с Конфуций. Оказа се, че той има досие за... как му беше другото име?

— Бертран — отвърна Кастило и погледна Юнг. — Дейв, нищо не казваш. Това да не би да означава, че пикаем срещу вятъра, а ти си прекалено възпитан, за да ни го кажеш?

— Малко преди да премине на страната на лошите, Кенеди работеше над случай, в който имаше връзка с Хюстън — обясни Юнг. — Опитвам се да си спомня за какво точно ставаше въпрос.

— Никакви документи ли не са запазени? Някакъв вътрешен доклад, например? — попита Дешамп.

— Кенеди е взел всичко със себе си — призна с горчивина Дохърти. — Сигурен съм, че приятелят ви Певснер е прочел материалите, преди да ги унищожи. Защо не го попитате?

— Какво разследвахте, Дейв? — продължи да разпитва Чарли. — Имаше ли някаква връзка с „Петрол срещу храни“?

— Не — отвърна Юнг. — Ние проследявахме необичайни трансфери — банкови трансфери — повече от два. С други думи, занимавахме се с пране на пари. Въпросът има две страни. Не, повече от две са. На първо място е укриването на данъци. Когато попаднем на нещо подозрително — нещо, което намирисва на прикриване на доходи или имоти — го предаваме на данъчните и ги оставяме те да се оправят. Когато източникът на парите се окаже подозрителен — ако става въпрос за пари от наркотици например или както е при политиците — незаконни плащания, подкупи и какво ли още не — ние се заемаме със случая. Аз проследявах аномалиите, а Хауърд ги разследваше.

— Помниш ли нещо за Хюстън? — попита Кастило.

— Само че ставаше въпрос за Хюстън — отвърна Юнг. — Опитвам се да си припомня подробностите.

— Продължавай, Дейв — подкани го Кастило и се обърна към другите: — Докъде бяхме стигнали?

— До момента, когато си решил да репатрираш Лоримър — напомни му Милър.

— Точно така — потвърди Дешамп. — Междувременно наемниците откриват къде се е покрил Лоримър, или Бертран, все едно как ще го наречем. Как са успели?

— Отначало не са знаели къде е — отвърна Чарли. — Иначе не биха рискували с отвличането на госпожа Мастърсън. Похищението ѝ е било акт на пълно отчаяние.

— Значи някой им е казал — намеси се Дешамп. — Кой е този някой?

— Приятелят на Кастило, руският мафиот Певснер — обясни злорадо Дохърти.

— Не е той — заяви Кастило.

— Защо непрекъснато защитавате този боклук? — избухна Дохърти.

— Ако знаеше къде е Лоримър и беше казал на нинджите — обясни Кастило, — нямаше да ми даде хеликоптера си. Не би позволил да ме убият.

— Прави го, защото ви харесва, така ли? — попита Дохърти.

— Защото това ще бъде краят на сделката и ФБР и ЦРУ ще го погнат отново.

— Остава възможността всички съвсем случайно да сте се озовали в райското имение — подхвърли Дешамп. — Няма значение как нинджите са открили къде е Лоримър. Открили са го и са се организирали, за да го очистят.

— На това му се вика страхотно съвпадение — предизвика ги Дохърти.

— Важното е, че нинджите отиват в имението и откриват, че шефчето и сие са вече там — продължи Дешамп.

— Защо реши, че са изненадани? — попита Дохърти.

— Ако не бяха, тогава резултатът нямаше да е шест на едно — поясни Дешамп. — Сигурно са решили, че са попаднали на група местни обирджии, решили да претарашат имението. Решили са, че не

са на тяхното ниво и няма да създават никакви проблеми. Трябвало е да изтрепят всички, да зарежат труповете и да се разкарат. Изненада, оказва се, че попадат на американската кавалерия.

— Точно така — съгласи се замислен Чарли.

— И какво става, когато в руското посолство не се обажда никой, за да докладва „*Мисията приключена успешно*“? — попита Дешамп. — Какво става тогава? Кой избяга момчетата ни? Има ли значение? Лоримър е мъртъв. Следващата стъпка е да се ликвидира Кочиан.

— Само че след като разберат какво знае — вметна Кастило.

— Същото се отнася и за специален агент Юнг — обади се Дохърти.

— Точно така — потвърди Дешамп. — Това означава, че щом открият Кочиан, ще се пробват отново. Наистина държа да говоря с него, шефче, преди да са го открили. Следващия път може и да не извади късмет.

— Предполагам, че и Певснер е в списъка за ликвидиране — призна Чарли.

— Певснер е съставил този списък — срязва го Дохърти.

— Какво искаш да направим, шефче? — попита Дохърти.

— Ти така и не ни каза какво мислиш за „Кениън Ойл Рифайнинг енд Броукъридж Кампъни“. Тя как се вмести, Едгар?

— А, да. Това може и да ви се стори доста измислено, но има вероятност да е истина. Руснаците знаят, че Кениън е вътре в далаверите покрай „*Петрол срещу храни*“. Може да са печелили рамо до рамо, може и да не са. Златният кладенец на „*Петрол срещу храни*“ пресъхва. Така че никой няма нужда от Кениън.

Той замълча, за да подреди мислите си.

— Нека приемем, че Путин е от стожерите на КГБ, но с чувство за хумор — продължи Дешамп. — Или пък не е толкова зловец като останалите. Както и да е, той успява да закачи Кениън на въдицата. „*Прави, каквото ти казвам, и от ФБР никога няма да научат какво лошо момче си бил*“. Всички пари на Кениън са на Кайманите. „*Как да разбере докъде е налпал въдицата?*“ Разузнавателната общност знае всичко за типовете от Филадельфия, които подигравателно нарича „*луди глави*“. Поставени са под наблюдение. „*Навремето американците налпаха яко въдицата за скритите куфарчета с ядрени бомби. Я да видим сега дали не можем да ги накараме да преглътнат. Затова ще*

кажа на тъпака от Мидланд да прати на лудите глави два милиона долара, за да си купят стара мина с тунели, където да се скрият и предпазят по време на ядрения удар по Филадельфия. Тъй като ги наблюдават, разузнавателната общност веднага ще заподозре нещо. В края на краищата, американската разузнавателна общност ще се пръсне като мухи без глави, за да търси нахалос куфарчетата с ядрените бомби, които никога не са излизали от хранилището в Сибир. Кеф, прецакахме ги“.

Той замълча, за да остави на слушателите си време да осмислят думите му.

— Какво е хубавото на този план? Путин знае за четирийсетте и шест милиона, които Кениън държи в банка на Кайманите. Приятелчето на Путин, известният полковник Сунев, върнал се в родината, след като натрупал опит като преподавател в университета „Гринел“, лесно ще намери къде да профука четирийсет и шест милиона. Или пък Путин и Сунев ще си ги делнат.

— Едва ли Кениън е горял от желание да се раздели с паричките. Въпреки това послушно е изпълнил заръката. Сега вече Путин го държи отвсякъде — не само заради „Петрол срещу храни“ — и укриването на пари — ами и задето е изпратил два милиона на лудите глави от Филадельфия, за които се знае, че имат връзки с терористи. Схващаш ли накъде бия, шефче?

— Мисля по въпроса — отвърна Кастило. — Доста е завъртяно, но...

— Кениън или им дава парите, или отива в затвора — обади се Милър. — На кого може да се оплаче, че това е бил чиста проба пладнешки обир?

— Точно така — потвърди Дешамп. — Какво ще кажеш, шефче?

— Ще кажа, че трябва да си поговорим с Кениън от Мидланд. Може да успеем да го накараме да ни изпее кой го е накарал да прехвърли парите във Филадельфия.

— „Може“ ли каза? — попита Милър.

— Защо си решил, че ще ти каже каквото и да е? — попита Дохърти. — Това са само приказки.

— Господи, чак сега се сещам, че Джейк се прибра — ядоса се Кастило.

Милър веднага разбра какво иска да каже.

— Чарли, ти ще управляваш, а аз ще се заема с радиото — предложи той.

Кастило го погледна за момент, преди да отговори.

— Сигурен ли си?

Милър кимна.

— Добре, звъни им да изкарат „Гълфстрийма“ от хангара.

— Веднага ли тръгвате за Тексас? — попита Дохърти.

— Тръгваме за Тексас, а оттам за Буенос Айрес — уточни Кастило. — Защо не звъннете на съпругата си и не я помолите да ви стегне малко багаж и да ви извади паспорта?

— Никой не спомена, че ще пътувам извън страната и че ще участвам в тази необмислена мисия — оплака се Дохърти.

— Предполагам, че това е начинът да покажете на всички нас, че имате намерение да създавате трудност — сопна му се Кастило.

— Искам и аз да дойда — намеси се Юнг.

— Не бих и помислил да те оставя сам вкъщи, Дейв — отвърна Чарли. Погледна Дохърти. — Мога да ви накарам да дойдете, инспекторе, и вие го знаете. Не искам да идвате с нас, ако ще създавате главоболия. Решавайте.

Дохърти срещна погледа на Кастило и помълча за кратко.

— Колко време ще отсъстваме? — попита накрая той.

— Предполагам, по-малко от седмица — обясни Кастило. — Благодаря ви.

— Какво ще правим с дъските? — поиска да знае инспекторът.

— Тъкмо за това мислех — отвърна Кастило. — Искан ми се да занесем всичко в квартирата в Буенос Айрес. Има ли как да ги снимаме и да ги препишем там?

— Няма проблем — кимна Дохърти.

— Добре. Започваме с това. Трябва да звънна на няколко места.

XVI

ЕДНО

*Офис на звеното за организационен анализ
Департамент вътрешна сигурност
Комплекс „Небраска“
Вашингтон, Окръг Колумбия
09:35, 12 Август 2005*

Кастило седна на кожения стол с висока облегалка зад огромното, богато украсено, бюро и огледа с неудобство луксозния кабинет. Чувстваше се като натрапник. Сви рамене и посегна към слушалката на радиото, което Ерик Кочиан бе нарекъл „космическа измислица“.

— Нидермайер — нареди той, — свържи ме със старши сержант Дейвидсън, ако обичаш.

— Изчакайте, подполковник.

Пет секунди по-късно чу гласа на Дейвидсън.

— Слушам, господине.

— Джак, имам основание да мисля, че ще последва нов опит за отвличане на Ерик Кочиан.

— Сериозно?

— Как се казваше? Вземи всички необходими мерки.

— Смятай, че е направено, подполковник.

— Освен това имам основание да смятам, че лошите са хора от бившето Щази, така че вземете и това предвид, когато обезопасявате.

— Много интересно.

— Кажете на останалите.

— И на Кочиан ли?

— Най-вече на Кочиан.

— Дадено, подполковник. Не можеш да ми кажеш приблизително време, така ли?

— От четири до двайсет и четири часа, след като разберат къде е. Може би вече знаят.

— Кочиан иска да отиде да обядва в Буенос Айрес.

— Няма начин. Да не мърда от „Майерлинг“. Най-добре да не излиза от къщата.

— Дватамата с теб и преди сме охранявали трудни хора. Ще се оправя и с този.

— Ще дойдем, след като спрем за малко в Мидланд, Тексас.

— Искате да видите семейството на полковник Мунц ли?

— Не. Има връзка между Мидланд и измамите „Петрол срещу храни“ и двата милиона долара, които филаделфийските мюсюлмани са получили за бомбеното си убежище. Ще се опитаме да разберем какво можем да измъкнем.

— Да ми кажеш приблизително кога да ви очакваме?

— Щом разбере, веднага ще ти съобщя.

— Ще се оправим с всичко тук, подполковник. Нещо друго?

— Искях да те помоля да ме свържеш с посолството, но май е по-добре да се обадя по обикновен телефон. Не искам да се окажа виновен, че съм насочил гадовете към „Майерлинг“.

— Ясно.

— Това е, Джак. Дръжте си ушите и очите отворени и се пазете.

— И ти, подполковник.

— Можеш да прекъснеш връзката, Нидермайер.

Телефоните на Певснер бяха записани в паметта на мобилния, който Алекс Дарби бе дал на Кастило в Буенос Айрес и той го бе оставил в куфарчето си. Когато включи апарата, се появи надпис **ЗАРЕДЕТЕ**.

Оттласна се от бюрото, стана и се отправи към кабинета на госпожа Агнес Форбисън. Щом тя видя мобилния, протегна ръка, за да го вземе. Отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, където — както трябваше да се очаква — държеше кутия, пълна със зарядни устройства, и почти веднага едно стана на неговия апарат.

— На лампата на бюрото ти има контакт — обясни тя.

— Благодаря.

— Значи заминаваш? — попита тя.

— За Мидланд, Тексас, а след това за Буенос Айрес отвърна Кастило. — Май открих връзката между скандала „Петрол срещу храни“ и куфарчетата с атомните бомби.

Тя не каза нищо, но по изражението ѝ личеше, че чака още обяснения.

— Ако ти разкажа, над Филадельфия ще се появи атомна гъба, преди да успее да довърши изречението — заяви Кастило. — Точно сега, гърмящите куфарчета, поне според мен, са все още някъде в Сибир.

— Слава богу! — въздъхна тя.

— Целият сценарий е бил измислен, за да ни насочи в погрешна посока — обясни той. — Или поне донякъде.

— Дик ще ми разкаже ли?

— Дик тръгва с мен. Джейк е в Чарлстън.

— Ще се получи ли? Кракът на Дик...

— Той ще бъде навигатор, аз ще управлявам.

Агнес го погледна любопитно.

— Едгар Дешамп измисли цялата тази работа — отвърна Чарли. — Кажи ми какво мислиш...

— Това може да се окаже най-тъпото нещо, което съм казала тази седмица — заяви Агнес, когато той приключи, — но може да се окаже правилният отговор. Другото не ми се струва толкова правдоподобно.

— Надявам се — кимна Чарли.

— Дешамп ти харесва, нали? — попита тя.

— Той е човекът, който би трябвало да седи зад бюрото ми — призна Кастило. — Той е единственият от нас, който е наясно какво прави.

— Не е вярно — възмути се Агнес. — А и президентът не му вярва колкото на теб.

— Защото президентът не го познава — все още.

— Питам се дали посланик Монтвейл ще преглътне този хап — изви вежди Агнес и добави, когато видя изражението на Кастило: — Нямах намерение да му казваш, нали Чарли. Но се налага.

— Не, нямах намерение — призна той. — Да, налага се.

— Правилно ли съм разбрал, подполковник? — попита посланик Чарлс У. Монтвейл, директор на Националното разузнаване. — Искаш

да вляза при президента и да му кажа: „Не се притеснявайте, господин президент. Няма опасност във Филадельфия да гръмне атомна бомба, защото те всички са все още в Съветския съюз. По всичко изглежда, че президентът Путин си играе с нас“.

— Нямам предвид това, господин посланик — отвърна Кастило.

— „Източникът на тази интересна теория е ветеран — някои дори биха казали «напълно изхабен»_ — от ЦРУ, Дешамп, който не се радва на подкрепата на шефовете си в Ленгли“_ — продължи Монтвейл.

— А пък на мен ми се струва, че хората, с които сте разговаряли в Ленгли, не са сред почитателите му — отвърна Кастило. — Между другото, аз много го харесвам. За мен той е както „забележително компетентен“, така и „изключително опитен“.

— А пък според хората, с които разговарях, той не само че съжалява, че Студената война е приключила, но е хем франкофоб, хем — май такава дума не съществуваше досега — ООН-фоб.

— Може да е така, защото от дълго време се занимава с французите и Обединените нации.

— Те ме попитаха дали няма да се пенсионира, когато временното му назначение при мен приключи.

— С цялото ми уважение, господин посланик, но временното му назначение е при мен. И ако те задават въпроси, кажете му да не таят кой знае какви очаквания.

— Много обичаш да изтъкваш този факт — натякна Монтвейл и се върна към първоначалната си забележка. — „Не, господин президент, не разполагаме с убедителни разузнавателни сведения, които да потвърдят научнофантастичната теория на подполковник Кастило“.

Чарли мълчеше.

— Нищо ли няма да кажеш, подполковник?

— Господин посланик, обещал съм да ви държа в течение на всичко, което имам намерение да направя. Току-що го направих.

— Ами експертът от ФБР, инспектор Дохърти, на когото си казал да не таи надежди, когато ти е съобщил, че очаква да му съобщиш, ако влезеш във връзка с Певснер или бившия агент от ФБР Кенеди...

— Знаехте за него и въпреки това ми го изпратихте?

— Ти поиска най-добрия и получи най-добрия — сопна се Монтвейл. — Дохърти запознат ли е с научнофантастичната теория, че Путин ни разиграва?

— Да, запознат е и бих казал, че е на същото мнение като вас.

— Докато се мотаете из Тексас и Аржентина, защо не го изпратиш при мен, за да обсъдим положението?

— Инспектор Дохърти ще пътува с мен, господине.

— До Южна Америка ли?

— Искам да поработи с хората и информацията, с която те разполагат, господин посланик.

— Много ми се иска да чуя мнението му за вероятността да бъдат детонирани ядрени оръжия в страната.

— Добре, господине.

— Това означава ли, че ще ми го изпратиш?

— Трябва да позвъня на още две места, господин посланик, а след това тръгвам към летището.

— С други думи, няма да ми го изпратиш.

— Просто няма време, господин посланик.

— Това е поредният случай, в който ми се иска да работеше за мен, Кастило.

— Знам, господине. Сетих се, че ви минават подобни мисли.

Последва дълго мълчание, след което прозвуча гласът на телефониста на Белия дом:

— Приключихте ли, подполковник?

— Така изглежда. Благодаря ви.

Кастило затвори телефона за връзка с Белия дом и посегна към слушалката на друг.

— Лопес.

— Карлос. Не беше в офиса и ми дадох номера на мобилния ти.

— Аз съм в „Дабъл Бар Си“ — отвърна Фернандо Лопес.

— Какво правиш там?

— А ти как мислиш, гринго? Баба ни е тук.

— И шестима агенти от Тайните служби.

— Прецених, че трябва и аз да дойда тук. Какво си намислил?

— Какво знаеш за Кениън, по-точно за „Кениън Ойл Рифайнинг енд Броукъридж Кампъни“? Има ли изобщо Кениън?

— Господи, ти май наистина не живееш вече тук — отвърна грубо Лопес. — Има Кениън. Много са с тази фамилия. Единият, Филип, ни е съученик. Ти не го ли помниш?

— Не.

— Много ме изненадваш. Ти го спуска от бой веднъж, когато заяви, че си обратен, защото си говорел странно и си яздел с женско седло.

— Дебелака ли? — попита Кастило, докато си припомняше якото дванайсетгодишно момче, което се опитваше да преглътне сълзите, след като разкървави носа му.

— Точно така — потвърди Фернандо. — Дебелака. Вече никой не му казва така.

— Той ли е собственик на „Кениън“?

— Той е.

— Защо ми се струва, гринго, че никак няма да ми хареса внезапният ти интерес към Филип Дж. Кениън III?

— Изобщо няма да ти хареса, Фернандо — обясни Кастило. — Знаеш ли дали е в Мидланд?

— Вчера беше тук — заяви Фернандо. — Видях го в клуб „Петролиъм“. Попита ме дали играя покер и се наложи да кажа „не“, защото Мария, баба ти и семейство Мунц бяха с мен. Петъчните игри по мъжки са просто една легенда и нищо повече.

— А тази вечер дали ще бъде в клуб „Петролиъм“?

— А ти ще ми кажеш ли защо питаш?

— Няма да стане по телефона. Като се видим.

— И кога ще бъде това?

— Веднага след като се обадя на още един човек, тръгвам към летището. Полетът е около три часа. Сложи още час и половина, докато се вдигнем. Сега е десет. Махни един час заради часовата разлика. Значи ще пристигнем към три. После заминаваме за Буенос Айрес.

— Кои сте вие?

— Юнг, Дешамп, не го познаваш, Дохърти, клечка от ФБР, Милър и аз.

— Плюс Джейк Торине. Малко ще се посбутате, но всичко ще бъде наред.

— Джейк няма да дойде и по всяка вероятност довечера няма да останем.

— Чакай малко да се разберем. Разбира се, че ще останете довечера. Баба ще се надява да прекарате нощта тук. Господи, изобщо не ти пука за хората, нали, Карлос?

— Добре, ще прекараме нощта.

— След като Джейк няма да идва, кой ще пилотира „Гълфстрийма“?

— Милър ще се оправи с радиото — отвърна с леко колебание Кастило.

— Защо не. Ти летиш на „Гълфстрийм“ вече от цели десет дни. А и преди това имаш богат опит. Да кажем едни десет, може би дори дванайсет часа. Имаш поне шест кацания. Ти си луд бе, да знаеш.

— Мога да летя на „Гълфстрийма“.

— Има стари пилоти, има и неразумни пилоти, но понятието стар неразумен пилот не съществува. Разбра ли?

— Мога да летя на „Гълфстрийма“. Той се управлява сам.

— Бих казал, че ми беше приятно, че се познавахме, но няма да съм напълно искрен.

— Значи няма да ме посрещнеш в Мидланд? — попита Кастило и продължи, без да даде шанс на Лопес да отговори. — Не, по-добре накарай старшия агент от Тайните служби да ни посрещне. Трябва да поговоря с него и предпочитам това да стане на летището.

— Желанията ти са заповед за мен, Карлос. Ще се видим следобед.

Той затвори.

„Отново ме нарече Карлос. Нарече ме Карлос три пъти. Сигурно ми е много ядосан.

За съжаление, има основателна причина“.

Вдигна слушалката отново и набра дълъг номер, изваден от мобилния на Дарби.

— Hola!

— Здравсти, Алекс — поздрави Кастило на руски.

След дълго мълчание Александър Певснер отговори на руски:
— Ха, не е ли това подполковник Кастило, бившият ми приятел?
Учудвам се, че смееш да ми звъниш.
— „Бивш приятел“ ли каза, Алекс?
— Излъга ме за нещо много важно за мен.
— Ще ми кажеш ли за какво става въпрос? Или смяташ да се цупиш като дете.
— Смееш да отричаш? Да ми се присмиваш?
— За присмиването признавам. На теб лесно може да ти се присмива човек. Но не мога да отрека нищо, докато не ми кажеш за какво става въпрос.
— За Мунц.
— Какво за Мунц?
— През всичкото време си знаел къде е, а каза, че не знаеш.
— Не съм казвал, че не знам къде е — отвърна Кастило. — Не съм ти казал, че не знам. Ти сам си решил така.
— А сега знаеш ли къде е?
— Кенеди не може ли да го открие?
— И семейството му го няма, подполковник бивш приятелю.
— Не разбирам въпроса ти. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че Хауърд не може да намери Алфредо и семейството му? Или ме питаш къде са госпожа Мунц и момичетата?
— Ако знаеше къде са жените, щеше ли да ми кажеш? Искам да чуя истината.
— Знам и ще ти кажа.
— Къде са.
— На сигурно място. На най-сигурното място, което съществува в момента.
— Няма ли да ми кажеш кое е това място?
— Не.
— Ами Алфредо?
— Той е на второто най-сигурно място, за което се сещам.
— Искам да говоря с Алфредо.
— Той ти има номера, Алекс. Ако искаше да говори с теб, щеше да ти позвъни. Той решава. Що се отнася до сеньора Мунц, дай ми четири часа, за да я пусна от килията и да премине действието на успокоителните, и ще я попитам дали иска да ти позвъни. Само че едва

ли ще реши да си говори с теб, без Мунц да ѝ разреши, което означава, че се връщаме пак в началото.

— Копеле гадно. Когато те намеря, горчиво ще съжаляваш.

— Не се налага да ме търсиш. След двацет и четири часа ще бъда в Аржентина и искам да говоря с теб. Също и едни мои приятели.

— Ха!

— Алекс, обаждам се, за да се уверя, че все още ще бъдеш жив, когато пристигна.

— Това пък какво трябва да означава?

— Много е възможно разни хора — твои сънародници — да се зарадват, ако те видят с индийска точка между веждите, много подобна на онези, които ти обичаш да оставяш в средата на челото.

Последва кратко мълчание.

— Мои сънародници ли каза? Това пък какво трябва да значи?

— Един от хората, които присъстваха, когато Алфредо се простреля, докато си чистеше пистолета, се оказа от кубинското разузнаване. Следователно, напълно логично е и руското разузнаване да е намесено.

Последва ново мълчание, преди Певснер да заговори възмутено:

— Кубинско разузнаване, значи. Това пък откъде го чу? Защо да ти вярвам?

— Повярвай, приятелю Алекс, защото ти го казвам аз. Освен това повярвай, че хората, които се опитаха да разпитат Ерик Кочиан в Будапеща, са от бившето Щази. Повярвай, защото аз ти го казвам.

Тъй като Певснер не отговори, Кастило продължи:

— Защо не попиташ приятелчетата си? Кубинецът е майор Алехандро Винченцо. Навремето е бил бодигард на Кастро. Все още нямам имената на хората от Щази, но работя по въпроса.

Певснер дълго мълча преди да попита:

— Как се казваше онзи?

Кастило повтори името по букви.

— Откъде разбра, Чарли? — попита Певснер.

— Извинявай, не мога да ти кажа.

— Нямах ли ми доверие?

— Че защо да ти имам? Преди минута заяви, че вече не сме приятели. — Сега бе ред на Кастило да мълчи. — Алфредо знае. Тъй като ти няма достатъчно доверие дори за да ти се обади и да каже

„Здрасти, Алекс! Как си?“, ще те оставя сам да откриеш откъде сме разбрали.

— Алфредо няма причина да не ми вярва, ти също — сопна се Певснер.

— В интерес на истината, аз ти вярвам. Донякъде. Очевидно Алфредо не е толкова сигурен. В противен случай, досега да ти е звъннал.

— Искам да говоря с Алфредо, Чарли.

— Чарли ли каза? Не бях ли подполковник Бивш приятел?

— Искам да говоря с Алфредо, Чарли — повтори Певснер.

— В такъв случай, когато дойда, може и да уредим нещо.

— Искам да говоря с него веднага.

— Поздрави семейството си, Алекс. И се пази. Приятелите ти не са толкова много, колкото си мислиш.

ДВЕ

Международно летище „Мидланд“

Мидланд, Тексас

14:55, 12 Август 2005

— Аз ще се оправя, Дик — каза Кастило.

Милър вдигна и двете си ръце, за да покаже, че му оставя управлението на самолета.

Бяха им дали разрешение за кацане на писта 34R.

Имаха ясна видимост.

„Никак не му стана приятно, че ми прехвърли контрола, помисли си Кастило. Поне подсъзнателно. Знае, че не е безопасно да го оставя той да приземи самолета само с един здрав крак. Дик наистина обича да лети. Не съм като него. Никога не съм бил. Върша го, защото трябва, старая се, защото е приятно, когато изпълнението ти е на ниво.

Би трябвало да успея да приземя това чудовище без проблеми. Заходът е бавен и нисък, 34R е дълга три хиляди и осемстотин метра, петнайсет широка.

Фернандо се оказа прав. Не трябва да летя сам само е няколко летателни часа на тази машина“.

Гласът на наземен контрол привлече цялото му внимание.

— *„Гълфстрийм три-седем-девет“* — обади се операторът — *„Еър Форс F-15D“* рулира за излитане на 34R.

Преди Кастило да успее да изрече и дума, Милър се обади:

— Благодаря. Виждаме го.

Сив „Еър Форс“ увеличаваше скоростта по пистата. Вдигна се почти веднага, носът му бе насочен нагоре и за момент изглеждаше така, сякаш е точно под тях. Фюзелажът — широк колкото да побере пилотската кабина — бе вдигнат. На задната част на крилата се виждаха вертикалните стабилизатори.

Пилотът продължи да се изкачва с впечатляваща скорост.

— Видя ли копелето! — възкликна с възхищение Милър.

— Какво означава това „D“? — попита Кастило.

— Тренировъчен — отвърна Милър. — С две седалки.

— Какво прави в Мидланд? — зачуди се Кастило. — Този път предлагам да кацнем.

Десет секунди по-късно, Милър докладва:

— Колесникът свален и застопорен.

Докато Кастило рулираше по пистата към стоянките, Милър посочи през прозореца.

— Струва ми се, че знам какво е правил въпросният „F-15D“ тук — заяви той.

Полковник Джейкъб Торине от американските Военновъздушни сили, облечен в жълта блуза с яка и панталони в цвят каки, крачеше по пистата към тях.

— Върви да му отвориш, Дик — помоли Кастило. — Аз ще изключа.

Деветдесет секунди по-късно полковник Торине надникна в пилотската кабина.

— Не си спомням да съм ти давал разрешение да си развяваш коня на самолета ни, подполковник.

— А аз не си спомням военновъздушните сили да разрешават на старци като теб да управляват „F-15D“ — отвърна Кастило и подаде ръка на Торине.

— Само ако са с чин полковник — отвърна Торине. — Надявам се с това твърдо приземяване да не си скапал самолета.

— Кацнах като по учебник, Джейк, и ти го знаеш много добре.

— На това му се вика късмет на начинаещия — отвърна Торине. — Обади се Агнес и ми съобщи, че се тръгнал насам, а после при гаучосите. Само че не ми каза защо.

— Открихме кой е дал парите на „лудите глави“ в Пенсилвания, за да си купят бомбено убежище — призна Чарли. — Оказа се, че навремето е бил съученик на Фернандо.

— Става интересно — отбеляза Торине. — Сигурно затова Фернандо — и трима агенти от Тайните служби — чакат в сградата на наземен контрол. Какво ще правим сега?

— Почти през цялото пътуване мислих по този въпрос — отвърна Кастило. — Имам една идея. Може и да не е блестяща, но нищо друго не успях да измисля.

— Ще споделиш ли нескопосаната си идея с мен?

Кастило освободи предпазните колани и се изправи.

Срещна погледа на Торине.

— Да. А след това — ще използвам пилотския лаф — направо съм бръмнал, така че кажи, ако греша.

— А, не знам — вдигна ръце Торине. — Има какво да се желае от теб по отношение на летенето, но от време на време ти хрумват доста прилични идеи.

Кастило му даде знак да минат в пътническия салон.

Милър бе седнал на една от кожените седалки близо до вратата. Дохърти бе срещу него. Дешамп и Юнг се бяха опънали на канапетата. Направиха място на Торине и Кастило.

— Сварих се, шефче — обади се Дешамп.

— Ей сега ще включат климатика — обеща Кастило и добави: — Не познаваш Джейк, нали?

— Не — отвърна Дешамп, — но знам, че е свестен тип. Когато пищовлията Юнг го видя, вдигна очи към небето: „*Благодаря ти, господи!*“

Милър и Торине избухнаха в смях.

— Ще повикам и останалите — предупреди Кастило. — Преди това, инспектор Дохърти, искам да сте наясно, че онова, което ще предложи, е, по всяка вероятност — не, със сигурност — незаконно. Не очаквам да го приемете. Но очаквам да си държите езика зад зъбите. Когато ми трябва мнението ви, ще ви попитам. Разбрахме ли се?

Дохърти сви устни, но кимна.

Кастило също кимна и се приближи до вратата.

Наземните техници включваха допълнителен източник на ток и връзка за климатик.

Кастило надигна глас, за да могат хората да го чуят.

— Проверете добре дали работи — нареди той. — Ще имаме среща и ще останем вътре известно време.

След това погледна към сградата и размаха ръка. Не видя нито Лопес, нито агентите от Тайните служби, но след малко братовчед му

отвори вратата и последван от трима мъже в сиви костюми, се отправи към „Гълфстрийма“.

Когато всички бяха на борда, Кастило затвори вратата.

— Знам, че се събрахме доста хора — започна той, — но съм почти сигурен, че никой не ни подслушва.

Останалите се разсмяха.

— Де да можех през целия полет да стоя тук — продължи той и всички се засмяха любезно.

Събра мислите си и продължи:

— И така, онова, за което ще говорим, е строго секретно но заповед на президента. Нямаме право да обсъждаме или разказваме онова, което чуете, без личното ми разрешение. Ясно ли ви е?

Погледна всеки поотделно и изчака кимването му.

— Някои от вас знаят, че американски мюсюлмани от джамията „Ари-Тег“ във Филадельфия — група, за която е известно, че поддържа връзки с терористи — са закупили ферма, близо до Филадельфия, където да имат сигурно убежище, когато бъде детонирана ядрена бомба САБД...

— И така — завърши обясненията Кастило, — след като вече сте наясно как възнамеряваме да процедираме с господин Кениън, ви давам деветдесет секунди, за да решите дали ще участвате или не.

— Онези от вас, които по някаква причина решат, че не могат да участват в операцията, могат да тръгват. Няма да им се отрази по никакъв начин, стига да не разкриват нищо от чутото и да не възпрепятстват мисията.

— Не ми е приятно, че говоря така надутно, но е заложено много и всеки, който посмее да си отвори устата, ще бъде съден за издаване на строго секретен материал. Съдебен процес ще има, независимо какво ще се случи с мен.

— Когато ви казах, че имате деветдесет секунди, говорех напълно сериозно.

Той вдигна ръка и засече деветдесет секунди на авиаторския хронометър.

— Времето лети.

Деветдесетте секунди минаха в пълно мълчание. На всички им се стори, че е минало много повече време.

— Времето ви изтече.

Кастило се приближи до люка и го отвори.

Никой не мръдна от мястото си.

— Сега е моментът да си тръгнете — заяви той.

Никой не помръдна.

— Нали ме чухте, инспектор Дохърти? — попита Чарли.

— Чух ви много добре, подполковник — отвърна инспекторът.

— Добре, тогава да вървим — нареди Кастило.

ТРИ

Международно летище „Мидланд“

Мидланд, Тексас

17:05, 12 Август 2005

— Идват — предупреди специален агент Дейвид У. Юнг — младши и посочи през прозореца черен „Мерцедес Бенц S500“, който приближаваше към „Гълфстрийма“.

— Ти си, Джейк — нареди Кастило, докато приближаваше към копчето, с което се отваряше и затваряше вратата.

— Наземен контрол Мидланд — обади се Торине. — Тук „Гълфстрийм три-седем-девет“. Очаквам инструкции за незабавно излитане.

Кастило бе застанал на пътеката между пилотската кабина и пътническия салон и наблюдаваше приближаващия мерцедес.

Автомобилът спря. Предната врата се отвори и Филип Дж. Кениън III — едър набит мъж с бяла спортна блуза, ленено сако, панталони в цвят каки и бежови ботуши — слезе. Фернандо Лопес отвори шофьорската врата и също слезе.

Кениън се потеше под жаркото тексаско слънце, но оглеждаше с възхищение „Гълфстрийма“. Усмихна се и тръгна към стълбата, а от задната седалка на мерцедеса слязоха още двама мъже.

Кениън, изглежда, не забеляза, че черен „GMC Юкон XL“ приближава към мерцедеса, спира и успешно скрива стълбите, така че никой да не успее да види какво става.

Когато Кениън се приближи до вратата, един от мъжете в мерцедеса извади черен полуавтоматичен пистолет изпод сакото си, подпря лакти на предния капак на мерцедеса и стреля.

Не се чу гърмеж, разнесе се едва доловимо изпукване като от въздушна пушка. Кениън притисна бедрото си с ръка, сякаш го бе ужилила пчела. След това падна на стълбата и се сгърчи.

Стрелецът подхвърли оръжието на другия от задната седалка и бързо се качи зад волана.

Другият посегна и изтегли онова, което се бе забило в бедрото на Кениън. Фернандо Лопес се наведе над Кениън и с известно усилие — тъй като едрият мъж продължаваше да се гърчи — го прехвърли през рамо и прекрачи в самолета.

Двигателите на „Гълфстрийм III“ се включиха.

Кастило се протегна към Лопес и го изтегли вътре. Мъжът зад него го изблъска напред.

Щом всички влязоха в „Гълфстрийма“, мерцедесът и юконът потеглиха.

Стълбата започна да се вдига и самолетът бавно потегли.

— Остави го по корем на канапето — нареди Кастило, след това му хрумна друго. — След като му свалиш дрехите. Когато са в адамово облекло, заобиколени от шестима грозни въоръжени мъже, заподозрените лесно приказват.

— Леле, колко си лош, шефче — ахна Едгар Дешамп.

— Лайна и помия — възкликна Юнг, разсмя се и добави: — Чарли, казах го буквално. Той се насра.

— На това му се казва неочаквано развитие на нещата, шефче — подхвърли Едгар Дешамп.

— Натикай го в задната тоалетна.

Когато Филип Дж. Кениън III се върна в съзнание, откри, че се намира в кабинка с пластмасови стени, в която миришеше на изпражнения. Азиатец с навити ръкави и полуавтоматичен пистолет в кобура под мишницата, стиснал друг в ръка, го наблюдаваше.

— Какво, по дяволите, става? — попита Кениън. — Какво...

Юнг постави показалеца на ранената си ръка пред устата.

— Шшш!

— Какво...

Юнг вдигна пистолета и го насочи към гърдите на Кениън.

— Следващия път, когато си отвориш устата, ще ти се случи същото — обясни небрежно той. — Сега се съблечи и се поизмий. Пъхни мръсните дрехи тук, а останалите ми подай.

След това протегна към Кениън пластмасов плик с цип.

Голият Филип Дж. Кениън III, с белезници на ръцете и малка хавлиена кърпа на слабините, се приближи по пътеката.

— Остави кърпата на седалката, Дебелак — нареди Кастило. — Седни върху нея. Няма да ми е приятно, ако вземеш да оплескаш хубавата ми кожена тапицерия.

— Господи, той вони! — възкликна Дешамп.

Кениън послушно изпълни заповедта.

— Да не би да се чувстваш нещо малко объркан, Дебелак? — попита Кастило.

— Мили боже! — въздъхна Кениън.

— Пораздрусаме те — обясни Кастило. — Пуснахме ти петдесет хиляди волта ток и сто трийсет и кусур милиампера електричество. Сигурно си забелязал, че след това няма мърдане.

— При най-незначителния опит да създаваш неприятности или ако откажеш да отговаряш направо без колебание, аз или някой от останалите господа ще ти пусне ток отново. Разбра ли ме?

Кениън кимна.

— Когато ти се задава въпрос, ще отговаряш на глас с „Да, господине“ или „Не, господине“. Разбра ли ме?

Кастило забеляза гнева в очите на Кениън. Само че страхът надделя.

Затова кимна и отговори:

— Да, господине.

— Имаш ли някакви въпроси, Дебелак?

На Кениън му трябваха трийсет секунди, за да отговори. Оказа се, че това е достатъчно време, за да си върне част от куража.

— Искам да знам какво става тук, Кастило — попита той. Къде съм и къде отиваме? Казано ми беше, че идваме да видим новия ти самолет.

— Въпросите станаха три — отвърна Чарли. — Отсега нататък, когато ти позволя да зададеш въпрос, означава, че имаш право на един въпрос. Тъй като нямаше представа за това правило, ще отговоря и на трите ти въпроса.

— Къде сме? Намираме се на приблизително шест хиляди метра височина и летим към Флорънс, Колорадо. Ще стигнем до онова, което става тук, след малко. Друг въпрос?

— Флорънс в Колорадо ли? Какво има във Флорънс, Колорадо?

— Това са два въпроса, Дебелак. Не ме карай да повтарям. Следващия път, в който зададе два въпроса, специален агент Юнг, му пуснете ток.

— Слушам, господине.

— Тъй като въпросите ти са свързани, ще отговоря. Във Флорънс, Колорадо, се намира федералният затвор със строг режим. Ти чувал ли си за него, Дебелак?

— Не — отвърна нетърпеливо Кениън.

Кастило вдигна показалец.

— Не, господине — поправи се бързо Кениън.

— В затвора на Флорънс са събрани много лоши хора. Там не се позволяват контакти с останалите затворници и имаш право да излезеш за час, за да се разтъпчеш. През месец на семействата им се позволява да ги посетят за един час, стига да са се държали прилично.

— А като казвам много лоши хора, говоря за Робърт Хансън, агента от ФБР, който бе хванат да шпионира в полза на руснаците, и — това ще те заинтересува — и Омар Абдел-Рахман и Рамзи Юсеф, ислямските терористи, които избомбиха Световния търговски център през 1993 година. Те ще стоят там до края на живота си без право на помилване. Лично аз смятам, че предателите и терористите и всичките им помощници трябва да бъдат екзекутирани, но съдът се оказва прекалено благосклонен към тези боклуци. Може и в твоя случай да проявят благосклонност.

— Но лично аз не бих разчитал на подобно нещо, Дебелак. Ти си бивш офицер от армията. Знаеш, че не е трябвало да вършиш онова, което си свършил. — Не мога да си представя съдебни заседатели — особено тексасци — да препоръчат каквато и да е благосклонност към теб. Да искаш да питаш нещо?

— Нямам никаква представа какви ги говориш — отвърна Кениън, събрал малко повече кураж.

— Следващия път, когато излъже, му пусни ток, Юнг.

— Слушам, господине.

— Дебелак, нали нямаш намерение да отричаш, че си изпратил 1 950 000 от твоята сметка в „Каледониан Банк енд Тръст Лимитед“ на Каймановите острови, която си си въобразявал, че никой няма да проследи, до джамията „Ари-Тег“ в Истън и религиозната група, дето се е свързала с мюсюлмански терористи?

Кениън пребледня и се ококори.

— Така ли е? — настоя Кастило.

Дебелака се изправи рязко и повърна на пода.

— По дяволите! — възкликна отвратен Едгар Дешамп.

— Върви обратно в тоалетната, Дебелак — нареди Кастило. —
Вземи салфетки и почисти тази гадост.

Кениън вдигна стегнатите си от белезниците ръце.

— Забелязах — отвърна Кастило. Неприятната миризма бързо се разпространяваше. — Какво от това? Побързай. Ще ми овониш самолета.

Кениън се изправи от ниското канапе и тръгна към задната част.

— Май нещо е ухапало Дебелака по задника — отбеляза Дешамп.

Останалите се разсмяха.

Кениън се върна със салфетките, отпусна се на колене и започна да попива повърнатото. Не каза и дума.

Юнг, покрил устата и носа си с кърпичка, се изтегли в предната част на пътническия салон, за да донесе ароматизатор, след това го изпръска целия.

Когато Кениън прецени, че е приключил, погледна Кастило и той поклати глава.

— Чисто, Дебелак, казах чисто — рече натъртено той.

Кениън се връща още три пъти до тоалетната, за да вземе салфетки, и търка дълго преди Кастило да нареди:

— Сядай.

— Добре, та докъде бяхме стигнали, преди Дебелака да освини? — попита той.

— Нямах представа, че онези хора във Филадельфия са терористи — изломоти Кениън.

— Не съм ти разрешил да говориш — повиши глас Кастило. — Следващия път, когато си отвориш устата без разрешение...

Той се направи, че стреля.

Кениън се сви, сякаш Кастило бе натиснал спусъка на истински пистолет.

— Ще говориш ли с нас, Дебелак? Или предпочиташ да се разприказваш пред хората, които те чакат във Флорънс? — попита Кастило.

Кениън мълчеше.

— Ти решавааш — продължи Чарли. — Кой вариант предпочиташ?

Кениън бе зареял поглед нанякъде и очевидно мислеше. След това погледна Кастило.

— Ще ти кажа каквото искаш, но трябва да ми повярваш, защото наистина не знаех, че хората от Филадельфия са терористи.

— Ще те изслушаме — съгласи се Кастило. — Ще ми дадеш ли касетофона си, Джон?

Дохърти подаде на Кастило малък касетофон.

Чарли се върна при Кениън.

— Събери си коленете, Дебелак — нареди той и след като Кениън се подчини, Кастило остави касетофона върху краката му. — Ако падне на земята... — започна той и отново се престори, че стреля.

Кениън бързо протегна ръце, за да задържи касетофона на коленете си.

— Преди да го пусна — обясни Кастило, — искам да ти кажа нещо, в случай че решиш, че гражданските ти права са нарушени и каквото и да ни кажеш няма да бъде признато от съда.

— В момента си пред нещо като съд. Ние сме и съдии, и съдебни заседатели. Нека да ти кажа кои сме. Познаваш Фернандо, разбира се, мен ме помниш и дори знаеш, че съм офицер от американската армия. Специален агент Юнг е от ФБР. Това е Едгар Дешамп от ЦРУ. Това е инспектор Дохърти от ФБР. Другите двама господата са Джордж Фелър и Сам Оливър от Тайните служби. Пилот на самолета е полковник Джейк Торине от Военновъздушните сили на САЩ. Втори пилот е майор Дик Милър.

— Сигурно се питаш защо ти казвам всичко това. Причината е, че ако по някаква случайност се върнеш в Мидланд или когато найсетне те приемат във Флорънс и ти позволят да се видиш с някого — нито адвокатът ти, нито някой друг ще ти повярва, че си бил отвлечен от съученика ти от Тексас и си бил завлечен на борда на „Гълфстрийм III“, пилотиран от офицер от Военновъздушните сили и офицер от армията, където си бил заплашван и унижаван от друг офицер от армията, с когото навремето сте били бойскаути, а след това си бил разпитван от агенти на ФБР, Тайните служби и ЦРУ.

— Помисли, Дебелак. Единственият ти шанс да не прекараш остатъка от живота си в килия в затвора във Флорънс е да ни разкажеш всичко. Ясен ли съм?

— Вече ти казах, че няма да скрия нищо. Трябва да ми повярваш, че нямах никаква представа, че става въпрос за терористична група или джамия, или каквото там е във Филадельфия.

— Все това повтаряш — отвърна Кастило. — Той е ваш, инспекторе.

Дохърти се премести от седалката, на която се бе отпуснал, и седна на канапето срещу Кениън. Извади малък бележник и химикалка, пресегна се през пътеката и пусна касетофона.

— Разпит на Филип Дж. Кениън III — започна Дохърти. — Начало седемнайсет и петдесет, 12 август 2005, на борда на самолет на САЩ, над Тексас, на път към затвора със строг режим във Флорънс, Колорадо, провеждан от инспектор Джон Дж. Дохърти от Федерално бюро за разследване, Вашингтон, който действа по нареждане на президента на САЩ. Присъстват подполковник К. Г. Кастило, ръководител на екипа, господин Едгар Дешамп, Централно разузнавателно управление, специални агенти Джордж Фелър и Самюъл Оливър от Тайните служби на САЩ, клон Далас, и агент Дейвид У. Юнг — младши от ФБР.

— Кажете името и професията си, ако обичате.

Кениън преглътна, след това, сякаш имаше трудности да говори, заяви, че е Филип Дж. Кениън III, председател на борда на директорите на „Кениън Ойл Рифайнинг енд Броукъридж Кампъни“ от Мидланд, Тексас.

— Господин Кениън — започна Дохърти. — Доколкото разбирам, правите това изявление доброволно, без натиск и без да очаквате закрила от страна на властите в замяна на сътрудничеството си. Правилно ли съм разбрал?

Кениън погледна Кастило, след това сведе очи към пода. Въздъхна шумно и отвърна тихо:

— Да.

— Говорете малко по-високо, ако обичате.

— Да, така е.

— Да започнем от самото начало — каза Дохърти. — Как се замесихте в незаконните сделки, свързани с програмата „Петрол

срещу храни“ на ООН?

Кениън въздъхна отново.

— Те се свързаха с мен — заяви най-сетне той. — Не съм ги търсил. Те дойдоха при мен.

— Кой дойде при вас?

— Мъж на име Лайънъл Касиди — отвърна Кениън. — Потърси ме и попита дали се интересувам от петрол за трийсет долара на барел.

— Имате ли адреса на господин Касиди?

— Не. Винаги той се свързваше с мен.

— Познавахте ли го?

— Никога не го бях виждал, преди да ме заговори на бара ма клуб „Петролиъм“. Клубът е в Далас. Не говоря за клуба в Мидланд.

— Той откъде ви познаваше?

Кениън сви безпомощно рамене.

— Нямам представа. Знаеше много и за мен, и за бизнеси ми. Каза ми: „Чух, че се интересувате от петдесет хиляди барела при цена трийсет и две цяло и пет“. Естествено, че се интересувах. Та тази цена бе с десет долара по-ниска от пазарната.

— Казвате, че е знаел всичко за бизнеса ви? — попита Юнг.

Дохърти го погледна вбесен, вдигна ръка, за да накара Кениън да изчака.

— Представете се. Име, длъжност, а след това задайте въпроса отново — нареди Дохърти.

— Специален агент Дейвид У. Юнг — младши от ФБР, прехвърлен към Звено за организационен анализ — представи се послушно Юнг. — Господин Кениън, твърдите, че въпросният мъж, Лайънъл Касиди, който е осъществил връзка с вас, е знаел всичко за вас и бизнеса ви.

— Така е.

— Ще ви покажа една снимка, господин Кениън, и ще ви помоля да ми кажете кой е човекът на нея — обясни Юнг.

Кениън погледна снимката.

— Да, това е Касиди. Това е мръсникът, който ме въвлече в тази каша.

— Говори инспектор Дохърти. Специален агент Юнг показва на господин Кениън цветна снимка на бял мъж, приблизително четирийсет и пет годишен, приблизително метър петдесет и пет,

предполагаемо тегло седемдесет и пет килограма. Господин Кениън разпозна Лайънъл Касиди. Мъжът от снимката е добре познат и на мен, и на специален агент Юнг, и на подполковник Кастило под друго име, което знаем, че е истинското му име. То няма да бъде споменавано по време на интервюто.

— Ама казвам ви, че той ми каза, че името му е Касиди, Лайънъл Касиди — заяви жално Кениън. — Защо ми е да лъжа?

— Никой не намеква, че лъжете, господин Кениън — обади се Дохърти. — Какво направихте, когато господин Касиди ви предложи петдесет хиляди барела петрол при цена трийсет и два долара и петдесет цента на барел?

— Отначало тази работа ми се стори подозрителна, но...

— Да се върнем към дарението ви за джамията „Ари-Тег“ — настоя Дохърти половин час по-късно. — Защо го направихте?

— Изобщо не исках — призна Кениън. — Нямах представа — казах го оде, повтарям го и сега — нямах представа, че става въпрос за терористи.

— Разкажете ми какво се случи — помоли Дохърти.

— Бях на Козумел — започна Кениън. — Заведох семейството си да се порадват на слънцето и морето. Касиди беше там.

— Кастило — прекъсна го Чарли. — Къде на Козумел бяхте, господин Кениън?

— В кой хотел ли?

Кастило кимна.

— В „Гранд Козумел Бийч енд Голф Ризорт“ — отвърна той.

— Продължете — кимна Кастило.

— Видях Касиди на плажа, а после и на бара. Знам, че ме видя, но с нищо не показва, че ме познава, затова не му се обадох. Беше ми все едно.

— Забелязахте ли дали Касиди е сам?

— Беше с някакъв мъж, приблизително на неговата възраст. Говореше странно.

— Да не би да е говорел с руски акцент? — попита Кастило.

— Може и така да е, Чарли.

— Разпитът ще бъде прекъснат за кратко — обяви Кастило, — за да може Кастило да прегледа документите си.

Дохърти го погледна със смес от любопитство и раздражение.

Кастило се пресегна към мрежата на облегалката зад пилота и извади лаптопа си. Включи го, бързо потърси нещо, след това го пренесе при Кениън и го постави пред него.

— Господин Кениън, ще ви покажа компютърна снимка на бял мъж и ще ви попитам дали това е мъжът, с когото е бил Касиди в Козумел — обясни Кастило.

Кениън поклати глава.

— Не. Този никога не съм го виждал.

Кастило показа снимката на Дохърти.

— Подполковник Кастило ми показва същата снимка. Тя е на бял мъж, когото познавам от други снимки — уточни Дохърти. — Господин Кениън не го познава. Позволете да продължа, подполковник.

— Разбира се — отвърна Кастило.

— Задръжте за момент — обади се Дешамп и се представи:

— Едгар Дешамп, ЦРУ. Прекъсвам разпита, за да покажа още една снимка на господин Кениън.

Дешамп започна да рови в куфарчето си и извади купчина снимки, прехвърли ги бързо, избра две и ги постави пред Кениън.

— Познавате ли го? — попита той.

— Ето го — отвърна Кениън.

— Ами този?

— Същият е.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен съм. Касиди разговаряше с него на бара малко преди най-неочаквано да ме познае, да се приближи и да ми съобщи, че има нужда от услуга.

— Чакайте малко — спря го Дохърти. — Господин Дешамп показва на господин Кениън две ясни снимки, едната цветна, другата черно-бяла, на бял мъж, приблизително на четирийсет и пет, около метър и седемдесет и пет, приблизително осемдесет и пет килограма, а господин Кениън потвърди, че въпросният човек е бил с Касиди в хотела. Мъжът очевидно е познат на господин Дешамп, но за нас с подполковник Кастило е непознат.

Дешамп обърна гръб на Кениън и изрече само с устни „Сунев“.

Дохърти се обърка, но бързо направи връзката. След това се усмихна. Накрая усмивката му изчезна.

— Какво мислите за добрия си приятел сега, Кастило? — попита доволно той.

— Никога не съм казвал, че ми е добър приятел. Казах ви само, че няма да ви дам сведения за него — отвърна Кастило. След това погледна Дешамп и възкликна:

— Бинго!

— Бинго, шефче, и още как — потвърди Дешамп.

Дохърти отново се обърна към Кениън:

— Казвате, че Касиди ви е заговорил на бара в хотела.

— Точно така.

— Мъжът от снимката, която ви показва господин Дешамп, дойде ли с него?

— Не, господине.

— Казахте, че поискал от вас услуга. Каква е тази услуга?

— Каза, че имал малък проблем с парите и искал да направи добро за една джамия във Филадельфия.

— Затова поиска от вас да прехвърлите по сметка на джамията два милиона долара от сметката си в „Каледониан Банк енд Тръст Лимитед“, така ли? — попита Дешамп.

— Каза, че било за кратко — отвърна Кениън. — Знаех, че лъже. Но какво можех да направя?

— Да, наистина. Какво можете да направите? Ако не му свършите работа, той ще съобщи на данъчните, че сте били много лошо момче, нали така?

Кениън сви рамене и кимна.

— Освен това сте разполагали с четирийсет и шест милиона от парите, дошли от „Петрол срещу храна“, които са били в „Каледониан Банк енд Тръст Лимитед“. Ако се намесят данъчните, ще изгубите и тях, прав ли съм?

— Какво очаквате да кажа?

— Разпитът на Филип Дж. Кениън III се прекратява в деветнайсет и петнайсет на 12 август 2005 година. Присъстващите по време на разпита са непроменени — обяви Дохърти и взе касетофона от коленете на Кениън.

— Върви в тоалетната, Дебелак — нареди Кастило. — Затвори вратата и остане там.

— Ами дрехите ми?

Кастило посочи тоалетната.

Кениън се изправи непохватно и тръгна гол по пътеката.

— Какво ще правим с него? — попита Кастило, след като вратата се затвори.

— Мен ли питате, подполковник? — намръщи се Дохърти.

— Защо не? Вие сте в криминалния бизнес, аз съм в терористичния. Искам само да ви кажа, че онзи нещастник може да е всякакъв, но не е терорист.

— Той е съконспиратор — уточни Дохърти. — И съучастник, преди и след деянието.

— Както кажете. Та какво ще правим с него?

— Някой интересува ли се от мнението ми? — попита Дешамп.

— Не съм забелязал — отвърна сериозно Кастило.

— Да ти го начукам, шефче — отвърна добродушно Дешамп. — След като държите да чуете мнението ми, искам да предложи Джон да се свърже с експерти по разпитите, които да измъкнат от Дебелака всичко, което знае, като двамата господа — той кимна към агентите от Тайните служби — след като бъдат надлежно инструктирани, ще присъстват по време на разпитите.

— Записите от разпитите да бъдат предадени на ЗОА — нареди Кастило. — В никакъв случай да не попадат в ръцете на прокурор, преди да решим какво ще правим.

— Това последното никак не ми харесва — заяви Дохърти.

— И аз си помислих, че няма да ви хареса — отвърна Кастило. — Какво се опитвате да кажете?

— Ще направим, както каза Едгар — продължи Дохърти.

— Какъв е рискът да звънне на някого по телефона и да изплаче за помощ?

— Ще му кажем, че телефоните му ще се подслушват, че човек от Тайните служби ще го дебне денонощно, докато приключим с него, че ако пак реши да се прави на лошо момче, на секундата заминава за затвора във Флорънс и остава там, докато свят светува — реши Кастило.

Погледна Дохърти.

— Добре — съгласи се инспекторът. — А сега какво? Какво ще правим?

— Връщаме се в Мидланд, за да вечеряме с баба ми. Утре сутринта летим за Буенос Айрес.

Дохърти кимна.

Кастило надникна в пилотската кабина.

— Как мина? — попита Торине.

— По-добре, отколкото се надявах. Утре рано сутринта тръгваме за Буенос Айрес.

— Мина ми през ум, че ще стане така. Няма проблем.

— За колко време ще се върнем в Мидланд?

Торине посочи Милър.

— Докато този еднокрак пилот ни свали от девет хиляди метра — заяви Торине. — Досега описвахме един хубав голям кръг около северната част на Тексас. — Той погледна Милър. — Младши, започни плавно спускане.

— Слушам, господине, полковник. За мен е истинско удоволствие, господине — избърбори Милър и посегна към контролния лост.

XVII

ЕДНО

*Международно летище „Хорхе Нюбъри“
Буенос Айрес, Аржентина
18:40, 13 Август 2005*

Бе ясна зимна нощ над Аржентина, докато се спускаха към облениа в светлини Буенос Айрес. Дори успяха да различат жълтите светлини по магистралата към Пилар.

Тръгнаха от ранчото „Дабъл Бар Си“ в шест, след като изядоха огромна закуска, за която настоя доня Алисия.

Дик Милър остана разочарован, че не може да замине с тях — Кастило искаше да разкаже на посланик Монтвейл за „разпита“ на Филип Дж. Кениън III и да се върне в комплекса „Небраска“, за да се оправя с всичко непредвидено — и бе доста изкушен, когато полковник Джейк Торине се обади да изпратят „тренировъчен“ „F-15D“, за да го вземе от Мидланд и да го откара до военновъздушна база „Андрюс“ край Вашингтон.

Кастило бе загрижен за ръката на Юнг и дълго мисли как най-тактично да го остави в Щатите, без да охлади ентусиазма му, ала накрая прецени, че ще му трябва в Южна Америка, за да помогне при напасването на отделните части от загадката и да се разправя с главен инспектор Ордънес в Уругвай.

Вечерята в „Дабъл Бар Си“ се оказа изключително приятна — дори Джон Дохърти не скри, че е прекарал приятно — въпреки че Фернандо Лопес едва не се задави, когато доня Алисия заяви:

— Това е тя, старостта! Как не се сетих по-рано? Нали помните Филип Кениън. Карлос, помниш ли го? Бяхте заедно скаути. Вчера го срещнахме в клуб „Петролиъм“ и ако не бях толкова разсеяна, щях да го покания и него. Колко щеше да се зарадва да те види.

Когато всички се качиха в „Юконите“ на Тайните служби, доня Алисия подаде на Кастило пакет, увит във фолио. Вътре имаше ребра на скара.

— За Рикардо, Карлос — настоя тя. Не бе забравила специален агент Рикардо Солес от Агенцията за борба с наркотиците. — Предай му много поздрави и му кажи да ги затопли в микровълновата, ако няма подръка скара.

— Ще му намерим скара, бабо — отвърна Кастило.

На път към летището минаха покрай клуб „Сам“. Кастило не спираше да мисли за храна; сигурно заради ребрата.

— Някой да има карта за „Сам“? — попита той.

Инспектор Дохърти призна, че има.

— Бихте ли ме върнали до клуба? — помоли Кастило. — Вече е отворен.

Половин час по-късно Кастило излезе от „Сам“ с две малки чувалчета брашно за палачинки и няколко литра кленов сироп, последван от полковник Торине, който носеше пликове, пълни с тениски и шорти, огромно количество шоколади и вафли и подплатено дънково яке.

Приключиха бързо на митницата и излетяха няколко минути след осем. Първата им спирка беше в Кито, Еквадор, по средата между Мидланд и Буенос Айрес. Кацнаха там в 13:35.

Докато похапваха печено на скара пиле, агент Юнг от ФБР се обърна към инспектор Дохърти със самодоволно изражение.

— Преди да пристигнем в Буенос Айрес, инспекторе, няма да е зле да ми предадете пистолета си.

— Откъде-накъде?

— Защото, в противен случай, на митницата ще ви го конфискуват.

— Това не важи ли и за теб?

— Аз съм с дипломатически паспорт — отвърна ухиленият Юнг. — А вие не.

— Пищовлията Юнг ти го начука, Джон — засмя се Едгар Дешамп.

— Ами ти? — предизвика го Дохърти.

— Аз вече предадох моя — отвърна Дешамп. — След като е така любезен да пренесе незаконно и твоя, предлагам да започнем да му викаме официално *Многоръкия пишцовлия*.

Излетяха отново в 15:10. Пет часа и трийсет и две минути по-късно, Кастило — стараяше се много да приземи машината без

всякакви грешки и пропуски — кацна доста тежко на „Хорхе Нюбъри“.

— Заради двата часа разлика — обърна се Джейк Торине към Кастило — ще запише в бордовия дневник, че сме кацнали в 18:45 местно време. И тъй като съм страхотен пич и нямам никакво намерение да нараня чувствителен нисшестоящ колега, няма да правя забележки за отвратителното ти кацане.

Както и миналия път, Пол Сиено и Рикардо Солес ги чакаха с вече познатия им мерцедес „Трафик“, който отново бе представен за ван, извозващ туристи до отдалечено имение.

Щом минаха през митническа проверка и паспортен контрол, всичко се промени. Очевидно Сиено бе страхотен почитател на Едгар Дешамп и много се зарадва, когато ги видя.

ДВЕ

*„Нуестра Пакеня Каза“
Кънтри клуб „Майерлинг“
Пилар, провинция Буенос Айрес, Аржентина.
19:25, 13 Август 2005*

Щом влезе в къщата, Дешамп бе топло посрещнат от Сузана Сиено и едва забележимо по-малко възторжено от Алекс Дарби.

Кастило също бе посрещнат с радост. Макс толкова се зарадва да го види, че скочи, подпря лапи на гърдите му и го събори, а след това облиза цялото му лице.

Кастило се опитваше да се изправи, когато Ерик Кочиан заслиза по стълбите и заяви на висок глас:

— Виждам, че баш тъмничарят е пристигнал.

— Извини ме, че се опитвам да те опазя жив, чичо Ерик — озъби се Чарли.

— Всеки, който най-безсрамно си позволява да краде обичта на кучето на друг, заслужава презрение — продължи да се заяжда Кочиан.

— Ерик Кочиан, Джон Дохърти — представи ги Кастило. — Сигурен съм, че вие двамата ще станете първи приятели.

— Това да не би да е даскалчето с черните дъски? — попита Кочиан. — Познах го по гласа.

— А двамата господа, инспектор Дохърти — продължи Кастило, — са от вашия бранш. Шандор Тор, бивш инспектор от полицията в Будапеща, и полковник Алфредо Мунц, бивш шеф на аржентинското ДРУ, което е нещо като ФБР и ЦРУ на едно място.

— Знам какво е ДРУ — озъби се Дохърти, докато подаваше ръка.

— Карлос, едва ли си имал време да видиш семейството ми — обади се Мунц.

— Напротив — отвърна Кастило и бръкна в куфарчето си, за да извади лаптопа. — Държа да те предупредя, че сигурно ще искат да останат в Щатите.

Той се обърна към компютъра, намери каквото му трябваше и го подаде на Мунц.

— Снимките са много. Просто натисни, когато искаш да минеш на следващата.

Мунц погледна първата и я показа на Тор. На нея бяха дъщерите му, облечени в бели дрехи на готвачки, с огромни бухнали шапки, докато печаха пържоли на скарата, а сенъора Мунц и доня Алисия, прегърнати като сестри, ги наблюдаваха усмихнати.

— Това е баба ми, Алфредо — обясни Кастило.

Мунц разгледа двайсетте снимки една по една и върна лаптопа на Кастило.

— Искан ми се да те целуна, Карлос — каза Мунц, — а след това да убия Певснер бавно и много мъчително.

— Не прави нито едното, нито другото, много те моля — усмихна се Кастило. — Инспектор Дохърти ще остане с грешно впечатление, а Певснер може би не е — и сигурно не е — виновен.

Юнг извади пистолетите на Дохърти и Дешамп от куфарчето си, върна им ги, при което Дарби подхвърли, че ако ги носят, може да си имат проблеми, но нямало да има проблем, ако се движат с автомобил на посолството с дипломатически номера, които да им гарантират имунитет, в случай че Федералната полиция реши да ги спре.

Кастило, следван по петите от Макс, извади две бутилки бира от хладилника и тръгна към *quincho*; Сузана му беше казала, че ефрейтор Лестър Брадли е дежурен при радиото.

Щом Кастило влезе, Брадли скочи, козирува и поздрави:

— Добър вечер, подполковник. Днес аз съм дежурен.

— Свободно — отвърна Кастило и се постара да потисне смеха си. Не успя. Усмихна се широко и подаде на Брадли бутилката бира. — Пийни с мен една бира, Лес.

Когато забеляза, че Брадли се притеснява, Кастило продължи:

— Най-добре да си запишеш, ефрейтор. Когато старши офицер ти подава бира и ти нарежда да пиеш, означава, че не подлежиш на наказание, задето пиеш по време на дежурство.

— Слушам, господине. Благодаря ви, господине.

— Чува ли се нещо от Щатите, Лес? — попита той.

— Преди около час дойде съобщение от майор Милър, което трябва да ви предам веднага щом пристигнете. Предадох го на старши

сержант Дейвидсън, господине.

— След като аз съм тук, а Дейвидсън го няма, защо не ми го предадеш?

— Слушам, господине. Цитирам: „Канарчето се оказа много сладкогласо“ край на цитата. Майор Милър каза, че вие ще разберете какво означава, господине — завърши Брамбли.

— Да, разбрах — потвърди Кастило. — Лес, би ли отишъл да доведеш — много дискретно — госпожа Сиено, господин Дарби, старши сержант Дейвидсън и господин Солес? Аз ще поема радиото.

— Слушам, господине. — Брамбли скочи и се отправи към вратата. След това спря и много внимателно остави бутилката бира на пода. — Най-добре да я оставя тук, господине. Старши сержант Дейвидсън може и да не разбере, че имам вашето разрешение да пия по време на дежурство.

— Правилно, ефрейтор — съгласи се подполковник Кастило.

Когато всички се събраха, Кастило попита дали има нещо, което да намеква за предстоящо нападение над вилата, и дали са забелязали коли, които да обикалят и следят.

— Абсолютно нищо, подполковник — отвърна Дейвидсън. — А бяхме много внимателни. Единственият, който ни се стори донякъде подозрителен, бе шофьорът на камиона, който отнася прането — с бял ван е, надпис *ЕКО* — и ни се стори, че къщата доста го интересува. Втория път, когато мина, двамата с Брамбли го проследихме.

— И двамата ли?

— Лестър тръгна на велосипед, докато той обикаляше кънтри клуба, а аз бях с беемвето. Лестър каза, че връщал и отнасял прането и дрехите за химическо чистене. Когато си тръгна, аз го последвах. Той отиде в *ЕКО* — близо до хотел „Шератон“ — и разтовари мръсното пране. Това беше.

Огледа останалите и те закимаха в знак на съгласие.

— Всичките ми инстинкти нашепват, че ще се опитат да убият Ерик Кочиан — призна Кастило. Ще стане още по-напечено, след като отида да се видя с един човек.

Те го погледнаха. Очакваха да им каже с кого има среща, но той мълчеше.

— Трябва ми оръжие, Сузана — заяви той. — Онова „Микро Узи“, което взех назаем в Будапеща, все още ли е тук?

Тя кимна.

Дейвидсън не се стърпя.

— Къде отиваме, Чарли?

— Ние няма да ходим никъде. Аз отивам да се видя с един човек. Дешамп ще ме придружи.

— Подполковник, чух какво каза Алекс — намеси се Сузана Сиено. — Ако имаш намерение да носиш „Узито“, тогава вземи една от колите на посолството с дипломатически номера. И вземи някого да шофира.

— Аз съм много добър, когато се кача на беемвенце — обади се Дейвидсън.

Кастило изви вежди.

— Ще поясня за всички — започна той. — Това е беемве.

Дейвидсън го погледна напълно объркан.

— Какво?

Кастило сви рамене.

— Не че има някакво значение, но беемвето с две гуми се казва беемвенце, докато тези с четирите гуми са беемвета. Както вече казах, това не е от значение.

Дейвидсън кимна, макар да личеше, че не е убеден, и отвърна:

— Точно така. Домат. Доматче. Всичко е ясно.

Кастило се усмихна.

— Както и да е — продължи той. — Искам да останеш тук, Джон, за да удържаш фронта.

Обърна се към Брамбли.

— Кажи, Лестър, ще успееш ли да се справиш с беемвето?

— Господине, имам документ за всичко с гуми, включително и за танк „М1А1 Абрамс“ — заяви ефрейтор Брамбли.

— Въпросът ми, ефрейтор, беше дали ще успееш да се справиш с беемвето.

— Убеден съм, че мога да се справя и с беемве, и с беемвенце.

Кастило се усмихна.

— Добре, Лестър. Върви с госпожа Сиено и дискретно — вземи „Микро Узито“ от нея, а после го сложи на задната седалка на колата, която тя ти посочи. В „Графика“ има два чувала брашно и кленов

сироп. Прехвърли ги в беembeто и тях. Двамата с господин Дешамп идваме след малко.

— Слушам, господине — отвърна ефрейтор Брамдлн. — Колко пълннтелн да взема, господине?

— Те са само два — отвърна Кастнло.

— Допълннтелнн муннцнн, господине?

— Двата пълннтелнн ще мн стнгат. Проверн дали оръжнето е заредено.

— Слушам, господине.

Когато се отдалечнха, Дейвндсън каза:

— Едва сдържаш смеха сн, а се чувстваш така, все едно сн рнтнал кученце.

— Така е — потвърдн сержант Кенсннгтън.

— Трябва да вн признн, че хората, контн са мн спаснлн от смърт, са мн слабост — отвърна Кастнло.

— Не мога повече да сдържам любопнтството сн, Чарлн — обадн се Алекс Дарбн. — Каквн са тезн чувалн с брашно н кленов снроп?

— За Александър Певснер — младашн — обнсна Кастнло — контн е на десет н обожава амернканскн палачннкн с кленов снроп, откакто го е почерпнл негов съученнк. В Аржентнна ннма такава брашно, затова му донесох от Щатнтте.

— Н просто каза на Брамдлн да гн прехвърлн в колата — отбелнза Дарбн.

— Точно така.

— Това означава лн, че ще се срещнеш с таткото на малкнн? Той тук лн е?

— Наднвам се малко по-късно да тн обнсна вснчко, Алекс. Точно сега Певснер нма думата мн, че ннма да кажа на ннкого къде живее. Вснчко зависи от него. Пожелнй мн успех.

— Ще воднш н Дешамп, така лн? — продължн да пнтн Дарбн.

— Искам Едгар да му каже нещн, на което той ннма да повнрнва, ако го кажа аз.

— Чарлн, нанстнна не разбнрам какво става. Вснчко това нарочно лн го правнш?

— Докато мн ннма, Юнг н Дохъртн ще вн разкажат какво става — отвърна Кастнло. — Ннма да се бавн.

Той извади така наречения „аржентински мобилен“ от куфарчето, натисна копче за автоматично набиране и вдигна телефона до ухото си.

— Hola? — чу той глас.

— Пак този испански със силен руски акцент — заговори Чарли на руски.

— Какво искаш, Кастило?

— Обади се на охраната, Алекс, и им кажи да ме пуснат. Почти до тебе съм, за да ти донеса брашно за палачинки и кленов сироп, а един стар мой приятел иска да те види — разпореди се Чарли и затвори.

Едгар Дешамп бе на задната седалка на тъмносиньото „Беемве 720L“ с тъмни прозорци, когато Кастило заобиколи къщата. Брадли му задържа вратата отворена.

Кастило бе забравил, че Макс е тръгнал след него, и се усети чак когато кучето се метна на задната седалка.

— Изкарай противното животно — нареди Дешамп.

— Ти го изкарай, Едгар — отвърна Кастило. — Ти си властен човек. Тебе може и да те послуша.

Даде знак на Брадли да се качи зад волана, след това седна отпред.

— Карай към търговския център отстрани на шосе 8 — обърна се Кастило към Брадли. — Там, където е супермаркет „Джъмбо“. Като стигнем, ще ти кажа накъде да тръгнеш.

— Слушам, господине.

Кастило се обърна към пътниците на задната седалка.

— Макс, целуни този мил господин — каза на немски Чарли. — Той е стар, грозен и има нужда от малко обич.

По някаква случайност, в този момент Макс бе решил, да подуши спътника си и тъй като очевидно го бе харесал, протегна врат и го близна по лицето.

— Ще ти го върна тъпкано, Кастило — озъби се Дешамп.

ТРИ

*Кънтри клуб „Буена Виста“
Пилар, Провинция Буенос Айрес, Аржентина
20:45, 13 Август 2005*

— Завий наляво, Лестър, и си свали прозореца — нареди Кастило. — Тук много внимават да не пускат навлеци.

Беемвето бе внимателно проверено от охраната — не само от двамата въоръжени пазачи, а и от Янош, огромния бодигард на Певснер, който надникна в колата, за да види кой е на задната седалка.

Изненада — и нещо по-силно от притеснение — се появи по лицето му, когато Макс оголи зъби и изръмжа заплашително.

Кастило остана не по-малко изненадан, когато Дешамп поздрави Янош на унгарски:

— Янош, стари приятелю, как си?

Янош се измъкна от колата, кимна, но не отговори. Даде знак на мъжете от охраната да вдигнат бариерата и махна на беемвето да премине.

Кастило се обърна към Дешамп.

— Нарочно ли не ми каза, че познаваш Янош? — попита Кастило.

— Мислех, че достатъчно ти се е натрупало на главата, шефче, не исках да те притеснявам допълнително.

— Ами Певснер? И него ли познаваш?

Дешамп кимна.

— Запознал съм се с много хора покрай работата — отвърна агентът.

Бяха по средата на пътя към дома на Певснер, когато Янош ги настигна в черния „Мерцедес S600“ на Певснер и ги задмина.

Александър Певснер, копие на британски аристократ — яке от „Бърбърис“, кадифен панталон, карирана риза и вълнен каскет — ги

чакаше на вратата. Янош бе застанал зад него.

— Върви да ми отвориш вратата, Лестър — нареди Кастило. — Искам да си помисли, че си шофьорът на посолството.

— Слушам, господине.

— След това извади брашното и кленовия сироп от багажника.

— Слушам, господине.

— Нола, Алекс! — провикна се на испански Кастило, докато слизаше от автомобила. — Виждам, че си се разхождал под дъжда.

— Бях в конюшната — отвърна Певснер.

— Как сте, господин Респин? — провикна се весело Дешамп на руски. — Щом зърнах Янош, се сетих, че сте някъде наблизко. Отдавна не сме се виждали.

— От девет години — уточни Певснер след дълго мълчание. — Толкова време мина, че вече забравих под какво име се подвизавахте.

— Май и аз съм забравил — отвърна Дешамп. — Дали не беше Сафри?

— Не беше това — отвърна Певснер. — Как се казвате напоследък?

— Дешамп. Едгар Дешамп. Ами ти, Василий?

— Господин Дешамп, радвам се да ви видя след толкова много години, но съвсем не сте стар и приятел, както ме подведе да мисля общият ни познат.

— С огромно съжаление трябва да ти кажа, Алекс — намеси се Кастило, — но въпросният стар приятел съвсем не е сигурен, че ти все още си ми приятел.

— Защо Чарли все те нарича Алекс, Василий?

— Защото така се казвам — сопна се Певснер.

— Господине, къде да оставя чувалите? — попита Лестър Бродли.

Певснер погледна какво носи Бродли.

— Случайно минавах покрай един клуб „Сам“ — обясни Кастило. — Сетих се, че Сергей и Александър обожават палачинки, и си казах: „Давай!“

— Дай ги на Янош — нареди Певснер.

— Какво толкова, аз ще ги занеса — отвърна Кастило. — Ако Янош ги поеме, ще трябва да премести ръка от пистолета си, а знам, че това му е безкрайно неприятно. — Той пое брашното и кленовия сироп

от Бродли. — Това е всичко засега, Бродли — каза той и се обърна към Певснер. — Няма ли да ни поканиш, Алекс?

Певснер въздъхна шумно, поклати глава, обърна се и отвори вратата на къщата.

Янош ги последва вътре.

— Току-що си спомних кога те видях за последен път, Василий... извинявай, Алекс — обади се Дешамп.

— Къде? — любопитства Певснер.

Дешамп се обърна към Кастило.

— Помниш ли, когато Лоран-Дезире Кабила се опитваше да свали Мобуту Сесе Секо в Конго, Чарли?

— Смътно. Кога беше това? През 1997 или 1998?

— Деветдесет и седма. Добрите имали нужда от оръжие, затова се обадох на Алекс... всъщност Алекс от Александър ли идва?

— Името ми е Александър Певснер — отвърна с леден глас Певснер, — както ти е добре известно.

— Точно така — отвърна Дешамп. — Та обадох се аз на Александър и той не само че имаше онова, което бе нужно на добрите, ами го предложи на прилична цена и бе готов да го превози от мое име. Тъкмо се бе сдобил с първия си „Боинг 737“. Преди това имаше — извинявай, Александър, но това е истината — два, може би три разнебитени „Антонов“, които непрекъснато сервираха разни неприятни изненади.

Кастило погледна Певснер. По изражението му не можеше да се разбере нищо, ала очите му можеха да прогорят дупка през сърцето на стария агент на ЦРУ.

Дешамп продължи:

— Проблемът беше, че искаше плащане в брой при доставката, нали така, Александър. До този момент все си мислех, че партньорите ме знаят като честен човек. Преди се бяхме занимавали доста с тази работа и той винаги си бе получавал парите. А и в тази сделка нямаше кой знае какво. Няколкокостотин „Калашников АК-47“, муниции, няколко гранатомета и десетина леки картечници „Браунинг“, останали от Виетнам. Нали така, Александър?

— Всички сме наясно, че не си тук, за да си припомним миналото — заяви Певснер. — Мога ли да се надявам, че този цирк скоро ще свърши?

— Нека доразкажа на Чарли, Александър — продължи невъзмутимо Дешамп. — Та наложи се да отскоча до Касингани — някогашния Станливил понесъл куп пари в куфарчето си...

— По дяволите, Чарли — прекъсна го неочаквано Певснер, очевидно загубил самообладание. — Какво си направил с Алфредо Мунц и семейството му? Писна ми от извратеното ти чувство за хумор.

— Момичетата работят в кухнята на затвора — отвърна Кастило. — Май се приспособяват добре. Искаш ли да видиш снимки?

— Стига да не те затруднявам — отвърна с леден глас Певснер. Бе все още зачервен, но поне се владееше.

— Може ли да се преместим в хола? Снимките са на компютъра ми. Трябва някъде да го сложа.

— Знаеш къде е холът — отвърна Певснер.

— Дамата, която е прегърнала сенъора Мунц, е баба ми — обясни Кастило на руски, когато отвори лаптопа, за да покаже на Певснер как да прехвърля снимките.

Минута по-късно Кастило заговори:

— Би трябвало да ти се разсърдя, задето дори ти е минало през ума, че ги държа тато заложници. Всъщност малко те съжалявам.

Певснер срещна погледа му.

— Просто не знаех какво да мисля.

— Извинението се приема — отвърна Чарли.

— Ами Алфредо?

— Наблизо е.

— Искам да говоря с него.

— Той няма да дойде тук.

— Искам да му задам някои въпроси, но ще го направя само лично и насаме.

— Той няма да дойде тук — няма ти доверие, Алекс — а аз няма да те заведа при него. Телефонът няма ли да свърши работа?

Певснер поклати глава.

— Искам да го погледна в очите.

Кастило не отговори.

— Очевидно на теб ти има доверие — отбеляза Певснер.

— Мисля, че да.

— А ти на мен имаш ли ми доверие?

— Нека първо ти задам един въпрос, Алекс. Ти имаш ли й доверие?

— Като се има предвид, че имаме различни цели, да.

— Моят отговор е същият, Алекс. Нека сега ти кажа каква е моята цел. Искам Хауърд Кенеди. Ще го кажа по друг начин. Ще се добера до Хауърд Кенеди.

— Това пък какво означава?

— Означава, че ще го пипна и ще го закарам в Щатите. Уговорката ни с теб е все още валидна, но за Хауърд вече не важи.

— Защо ти е Хауърд Кенеди?

— Първо, искам да разбера какво общо е имал с полковник Сунев... и все още има.

— Според мен той дори не знае кой е Сунев.

— Кенеди много добре знае кой е Сунев — отвърна Дешамп. — Имам проверен източник, който ги е видял заедно на Козумел. В същия хотел, който притежаваш там, „Гранд Козумел Бийч енд Голф Ризорт“.

Певснер се замисли, ала не каза и дума по този въпрос. Вместо това попита:

— Ами ако не ти предам Хауърд Кенеди?

— Нямах избор, Алекс — отвърна Кастило. — Аз ще се добера до него.

— Преди някой от нас да каже нещо, за което после ще съжаляваме, да се върнем на Алфредо Мунц.

— Да не би да предлагаш размяна? — слиса се Чарли.

— Този път ти ми дължиш извинение — отвърна Певснер.

— И то по няколко причини. Аз не търгувам с приятелите си. И Алфредо, и Хауърд са ми приятели.

— Ще трябва да убедиш Мунц, защото той не е на същото мнение.

— Тъкмо затова искам да го видя.

— Пак се връщаме в началото. Вече ти казах, че той няма да дойде тук.

— Държа апартамент в „Шератон“, този тук, в Пилар, на магистралата, близо до „Джъмбо“ — обясни Певснер. Изчака Кастило

да кимне, за да даде да се разбере, че знае за какво говори, и продължи:
— Използвам го за бизнес партньори, които не искам да каня у дома.

— Искаш да доведе Алфредо в апартамента в „Шератон“ ли? Стига, Алекс! Той ми е приятел. Няма да го натикам в капан, където да го очистят!

— Чарли, кълна се в бог, че няма да сторя на Алфредо нищо лошо.

— Ще ми се да ти вярвах — отвърна Чарли. — Защо обаче да ти вярвам?

— Защото това е самата истина!

— Какво искаш да го питаш, защо искаш да надникнеш в очите му с този твой пронизващ поглед?

— Това вече не ти влиза в работата.

— Влиза, ако искаш да му наденеш гарота.

— В такъв случай имаме проблем, защото няма да ти кажа. Ще трябва да ми повярваш, че нямам намерение да сторя нищо лошо на Алфредо.

— Аз съм твърдо решен да не позволя да му се случи нищо лошо — отвърна Кастило. — Вече отнесе куршума, предназначен за мен, а това е повече от достатъчно. Това означава, че разговорът ни приключи. Знам, че ще предадеш на Кенеди, че уговорката не важи за него. Мен това не ме притеснява. Мога да го намеря. Но ако направиш каквото и да е друго, за да го предпазиш от мен, ще анулирам и уговорката с теб. Разбра ли ме?

Певснер кимна.

— Много съжалявам, че се стигна дотук — въздъхна той.

— Накрая и двамата ще съжаляваме.

— Искам да остана насаме с теб, шефче — обади се Дешамп. — Само за минута, и то преди да се разцелувате с Александър за сбогом. Алекс, имаш ли нещо против да се поразходиш за няколко минути, или да отидеш отгатък?

— Ще ви оставя насаме — отвърна Певснер. — Когато приключите, ще съм пред вратата.

— Наистина искаш да си тръгнеш оттук завинаги, така ли, шефче? — попита тихо Дешамп, когато Певснер излезе.

— Не. Мислех, че ще поддаде, а той остана непреклонен. Сега обаче не знам как да постъпя.

— Той е тежък случай — призна Дешамп. — Чакай да те попитам нещо. Мунц ще ти предаде ли разговора им?

Кастило се замисли.

— Питаш се дали ще ти каже всичко — уточни Дешамп.

— Ще ми каже, че са провели разговор — отвърна Кастило десет секунди по-късно.

— И какво? — попита Дешамп.

— Как да му обясня, че съм решил нещо друго?

— Ще му кажем, че ако има среща, тя трябва да стане сега, веднага, за да не му остане време да спретне някоя изненада на Мунц в хотела.

— Онези типове от бившето Щази са много добри — въздъхна Кастило.

— Благодаря ви, че ми казахте, господине. Ще запомня това и ще си го запиша.

Кастило сви рамене.

— Искаш ли аз да се оправя с Певснер? — попита Дешамп и щом Кастило кимна, пристъпи към вратата и я отвори. — Време за сделка, Алекс — оповести той.

Певснер влезе в хола и погледна от Кастило към Дешамп.

— Слушам.

— Ето какво е съгласен да направи подполковник Кастило — започна Дешамп. — Първо, ще попита полковник Мунц дали е съгласен да се срещне с теб. Ако Мунц е съгласен, ние ще определим мястото, а ти ще ни дадеш петнайсет минути, за да стигнем там. Ще дойдеш сам и ако нещо ни се стори подозрително, се омитаме.

— Съгласен съм. Искам Янош да ме закара.

Дешамп се замисли за десет секунди и се съгласи.

— Янош ще те закара.

Певснер кимна.

— Да вървим, подполковник — подкани го Дешамп.

Певснер ги последва към вратата.

Когато Кастило и Дешамп се приближиха към вратата, Дешамп настоя тихо, но твърдо:

— Върви ти да седнеш отзад при противното куче.

— Чарли! — провикна се Певснер от вратата.

Кастило се обърна.

— Благодаря за брашното и растителния сироп — усмихна се Алекс.

— Пак заповядай — отвърна Кастило и се качи на задната седалка на беемвето.

Макс го близна по лицето.

ЧЕТИРИ

— Някакви предложения как да стане, шефче? — попита Дешамп, след като тръгнаха от кънтри клуб „Буена Виста“.

Кастило кимна и Дешамп изложи своята идея.

— Това са те, великите умове — отбеляза доволно Кастило, когато Едгар приключи. — Мислят еднакво.

— Казваш го само защото нямаш представа какво трябва да бъде професионалното изпълнение — засече го Дешамп.

Кастило извади мобилния от джоба си и натисна едно от копчетата за автоматично набиране.

— Кастило се обажда, Алекс. Връщаме се след около десет минути. Когато се върна, „Трафикът“ да е готов. Солес на волана, Мунц на задната седалка. Дейвидсън и Кенсингтън да се въоръжат с „Кар-4“ и да са готови да се качат в беемвето веднага щом пристигнем. Двамата с Дешамп ще се прехвърлим в „Трафика“. На Дешамп ще му трябва нещо по-голямо от пистолет. Ако има друго „Узи“, става. Сложи и него и още оръжие в „Трафика“. Ако няма, „Кар-4“ ще свършат работа. Може да има хора, които наблюдават, а това не бива да става. Направи, каквото можеш, пък да видим какво ще стане. Разбра ли ме?

— Струва ми се, че да — отвърна Дарби. — Какво става?

— Солес на всяка цена да вземе мобилен, на който мога да му звъня от този.

— И беемвето, и „Трафикът“ имат радиостанции. Не знаеш ли?

— Не. Не знам как се работи с тях, а и нямам време да се уча.

— Не искаш ли компания за екскурзията?

— Не. Останалите да сте с повишено внимание. Много е възможно екскурзията да е режисирана, за да са по-малко хората, които пазят Кочиан. А засега приоритетът ни е да го опазим жив.

Алекс Дарби се замисли над чутото.

— Няма ли да ми кажеш какво става?

— Първо трябва да разберем дали Певснер е един от що-годе добрите или безскрупулният мръсник, както твърдят повечето хора.

— И как смяташ да го направиш?

— След малко ще разберем — отвърна Кастило и добави: — Току-що излязохме на шосе 8. — След тези думи затвори.

Когато пристигнаха във вилата в кънтри клуб „Майерлинг“, Кастило видя, че „Трафикът“ е паркиран на алеята така, че да скрива входната врата. Имаше достатъчно място да спре и беемвето и спокойно да се отвори вратата му. Никой от улицата не можеше да види беемвето.

— Лес, спри между „Трафика“ и къщата — нареди тихо Кастило.
— Слушам, господине.

Вратата на къщата бе затворена и Кастило не видя нито Дейвидсън, нито Кенсингтън. Щом Бродли спря автомобила и Чарли понечи да отвори, Дешамп докосна ръката му и посочи вана.

Задната врата бе отворена и Дейвидсън бе готов да се прехвърли в беемвето.

Кастило му махна.

— Има още място във вана — обясни той.

Дешамп отвори вратата, заобиколи тичешком беемвето и бързо се качи в „Трафика“.

— Не, Макс! — нареди строго Кастило, пресегна се над кучето и отвори другата задна врата.

Макс погледна и двете врати, през които можеше да излезе, и, изглежда реши, че не е разбрал намерението на Кастило — че Кастило му е казал „Давай, Макс!“

— По дяволите! — възкликна Чарли и последва Макс във вана. Алфредо се бе настанил на третата редица седалки.

— Ще се срещнем с Александър Певснер — обясни той. — Очакват — Дешамп, Мунц и аз — да сме в беемвето. Затова ще пътуваме във вана. Ако нападнат беемвето — което е много възможно — просто се изнасяте по най-бързия начин. Ако ни причакват, най-вероятно бивши убийци от Щази, ще са най-добрите. Колкото и да ми се иска да ги спипаме, в момента не ми трябва престрелка, след която да оставим купчина трупове.

— Къде очакваш нападението, подполковник? — попита Джон Дейвидсън. — Някъде по пътя ли? На магистралата може би?

— Сега ще разберем — отвърна Кастило, извади мобилния и натисна копче за автоматично избиране, след това включи на говорител.

— Hola? — чу се гласът на Певснер.

— На всяка цена трябва да се отървеш от руския акцент — заяде се Кастило. — Звучи доста шантаво.

— Кажи.

— Разкажи ми повече за апартамента, който държиш в „Шератон“?

— Алфредо съгласи ли се да се срещнем?

— Не. Колебая се дали аз да не си взема апартамент там — отвърна Кастило, — затова реших първо да огледам твоя.

— На четвъртия етаж е, 407 — отвърна Певснер. — Има стълбище, асансьори, а 407 е втората врата отдясно.

— И кой ще се обади, ако реша да позвъня в 407?

— Никой. Може ли да направя едно предложение?

— Давай.

— Кажи ми кога ще бъдеш там и аз ще отида десет минути преди теб. Има подземен гараж...

— Много хора са измрели в подземните гаражи.

— Има и външен паркинг. Само че хората, които идват и си отиват, се виждат по-добре, отколкото в подземния гараж. Ти решаваш.

— Какво предлагаш?

— Янош ще провери апартамента и аз ще го проверя.

— После?

— Във фоайето има бар. Ако паркираш отвън, мини през фоайето и ще го видиш. Ако паркираш в подземния гараж, има асансьор. Качи се с него на партера и завий надясно. Янош ще бъде там и ще те чака, за да те заведе в стаята.

— А ти ще бъдеш в бара, така ли? — попита Кастило.

— Добре.

— Ще тръгна след пет минути и ще ми отнеме двацет, за да пристигна — обясни Чарли.

— Благодаря. И предай на Алфредо, че му благодаря.

— След двацет и пет минути, Алекс. Ще те чакам там — потвърди Кастило и затвори.

— Оттук до „Шератон“ са десет минути път, Карл — каза Мунц на немски.

— Знам — кимна Чарли. — Щом Дейвидсън и Кенсингтън се качат в беемвето, отиваме в подземния гараж с вана. Джон, ти ще чакаш пет минути и тогава ще тръгнеш. Кажи на Брамбли да кара бавно.

— Не съм сигурен, че Брамбли знае къде е хотелът, Карлос — обясни Солес на испански.

— Добре. В случай че някой ни наблюдава, нека изглежда така, сякаш шофьорът не знае къде е — отвърна Кастило. — Когато влезете в подземния гараж, паркирайте на място, откъдето можете да излезете бързо. По всяка вероятност Певснер ще бъде в черен „Мерцедес S600“, но обърни внимание, че думата е „вероятно“.

— Ясно — кимна Дейвидсън. — Малко съм объркан, Чарли. Ти ще го чакаш на бара, така ли?

— Няма начин. Ако Певснер се появи, както се разбрахме, в подземния гараж, в мига, в който отвори вратата, аз ще съм при него. След това отиваме право в апартамента. Тогава ще трябва да ни покривате.

— Ясно — отвърна Дейвидсън.

— Добре. Вие двамата, качвайте се в беемвето.

Дейвидсън и Кенсингтън се приближиха до автомобила.

Кенсингтън подаде на Кастило малък пакет тъкмо когато Солес палеше.

Кастило го отвори. Вътре бе „Микро Узито“ с пълнителите.

— Не се притеснявай, шефче — обади се Дешамп. — Всеки забравя особено когато тръгне да остарява.

Кастило не отговори на тази забележка. Вместо това каза:

— Рикардо, внимавай да не ни спрат за превишена скорост, но колкото по-бързо стигнем, толкова по-добре.

Кастило бе виждал хотел „Шератон Пилар“ преди и си спомняше къде е, но никога не му бе обръщал голямо внимание. Прииска му се да е бил по-наблюдателен.

— Ще караш съвсем бавно, когато наближиш, Рикардо — нареди той.

Солес изпусна отбивката на шосе 8. Налагаше се да продължат до следващия излаз, близо до търговския център „Джъмбо“, да минат над магистралата по надлеза и да пристигнат в хотела по алеята за служебни автомобили.

Кастило едва се въздържа да не се развика на Солес, но остана доволен, че си е замълчал, защото след малко осъзна, че така е по-добре. Така щяха да имат възможност да огледат хотела и да приближат по-бавно.

Когато приближиха към „Шератон Пилар“ и близкия бизнес център, сравнително нова сграда на четири или пет етажа, Кастило забеляза ниска пристройка с малки магазини и стъклената витрина на ХИМИЧЕСКО ЧИСТЕНЕ ЕКО. Отпред бяха паркирани два бели вана като онзи, за който му бе споменал Дейвидсън, какъвто бе следил Брадли из „Майерлинг“.

„По дяволите, по-добре човек да е предпазлив, отколкото после да съжالياва. Дейвидсън е постъпил правилно“.

Когато след двеста метра завиха по алеята към хотела, Кастило видя, че паркингът, за който бе споменал Певснер, се пада отляво на главният изход към атриума. Входът отдясно, изглежда, не се използваше често.

— Очевидно от него се влиза в бизнес центъра, реши след секунда Кастило. Малка табела със стрелка насочваше към подземния гараж.

Рампата се оказа доста стръмна. Когато Солес изтегли талон за престой, тънката бариера се вдигна.

„Тази бариера няма да задържи никого, но по всяка вероятност включва аларма, ако някой мине, преди да се е вдигнала“.

Гаражът бе с нисък таван и побираше около петдесет или шейсет автомобили. Оставаше място поне за още толкова.

„Странно. По това време всички излизат на вечеря. Не трябва ли да е почти пълно? Значи гаражът е предвиден за автомобилите на бизнес центъра. Очевидно тази вечер там не се провежда нищо“.

— Направи едно кръгче, Рикардо — нареди Кастило. — И паркирай ето там.

Той посочи място, от което можеха бързо и лесно да потеглят към рампата, и втора тънка бариера, която ограничаваше излизането.

„Очевидно Рикардо ще плати талона, който излезе от машината, или ще го подпечата, или каквото там се прави, за да се вдигне бариерата.

Ако се наложи да се изнесем бързо, край с бариерата. Алармата ще писне!“

В единия край на гаража се виждаше още един ван на химическо чистене ЕКО, паркиран близо до сервизния асансьор. Вътре се виждаха натрупани пакети с пране.

„Това място не е лошо, но в никакъв случай не може да се мери с «Емджием Гранд» в Лас Вегас с — колко бяха? — петте хиляди стаи. Сигурно на хотела е по-изгодно да използва някое близко химическо чистене за чаршафите и кърпите, вместо да поддържа своя пералня и химическо“.

След като Солес паркира „Трафика“ на заден на избраното от Кастило място, той веднага разбра, че е избрал добре. Виждаше и рампата, и асансьора.

— Сега ще чакаме — обяви Дешамп. — Това е любимата ми част.

— Мислиш ли, че ще дойде? — попита Кастило.

— А, че ще дойде, ще дойде — отвърна Дешамп. — Въпросът е с кого и защо.

— Рикардо, случайно да имаш нещо като каишка?

— Какво?

— За Макс. Според мен той трябва да се изпикае. Заведи го до рампата за излизане и преди да се върнете, обиколете гаража. Да го видим какво ще надуши.

Солес не отговори.

— Бих го свършил аз, Рикардо, но тези типове може да са ме виждали или пък да са им дали мое описание, а ти си нова и напълно неизвестна величина.

— Ще използвам колана си — отвърна Солес.

— Макс, върви с Рикардо.

Пет минути по-късно, Солес и Макс се върнаха във вана.

— Докато минавахме покрай вана с прането — докладва Солес, — Макс направо пощръкля. Едвам го удържах.

— Може да не му харесва миризмата на мръсно бельо — отвърна Дешамп.

— А може да е помирисал оръжие. Той не понася тази миризма. Щом беемвето пристигне, ще кажа на Дейвидсън.

— Защо не му кажеш още сега, шефче? — предложи Дешамп.

— Защото Джон Дейвидсън твърдо вярва в изпреварващите удари.

— Я му кажи да се държи прилично. Подполковник си. Можеш да го направиш.

Кастило натисна едно от копчетата за автоматично набиране на мобилния.

— След две минути сме там, подполковник — обяви Дейвидсън. — Лестър пропусна отбивката.

— Тук долу има ван на химическо чистене ЕКО, а Макс подуши нещо, което никак не му хареса. Просто да имаш предвид. И никакъв изпреварващ удар, Джон. Разбра ли ме?

— Слушам, господине.

Две минути по-късно, огромното тъмносиньо беемве се спусна по рампата.

Дешамп и Кастило вдигнаха оръжията. Тъй като нямаше второ „Узи“, Дарби бе осигурил „Кар-4“.

„Две“, помисли си Кастило, докато Солес се пресягаше за другата.

Беемвето обиколи подземния гараж и паркира на заден срещу тях.

Нищо не се случи.

Кастило позвъни на Брадли от мобилния и натисна копчето за говорител.

— Лестър — започна тихо той, — върви в хотела, огледай какво става и дали Певснер и горилите му не са вече на бара.

— Слушам, господине. Позволете да предложа нещо, господине. Мога да се отбия на „Информация“, за да съобщя, че автомобилът на някого си е готов и чака, за да не ме гледат подозрително, че се мотая във фойето.

— Браво, Лестър. Напълно прав си.

Кастило затвори, разсмя се и поклати глава.

— Не бъди толкова самодоволен, шефче — обади се Дешамп. — Малкият е прав.

— Обикновено е прав — отвърна Кастило. — Дори не се бях сетил.

През следващите четири минути не се случи нищо, затова им се стори, че е минало много повече време.

— Лестър се връща. — Солес посочи Брадли, който крачеше бодро към беемвето.

— Ето ги Певснер, Янош и горилата — обади се Дешамп и посочи с брадичка мерцедеса, който се спускаше по рампата. — Значи все пак дойде.

— Нека паркират, слязат и отиваме при тях — нареди Кастило. — *„Здрасти, Алекс! Колко е малък светът“*.

Огромният черен мерцедес обиколи гаража. Заради тъмните стъкла на беемвето околните можеха да видят единствено Лестър, който би трябвало да чака в колата. Същото важеше и за мерцедеса. Когато мина покрай „Трафика“, Кастило видя единствено Янош. Не бе ясно кой е на задната седалка. Янош не прояви никакъв интерес към вана.

„Това пък какво трябва да означава? Да не би Янош да е примамката, а Певснер да не е вътре?“

Янош паркира на заден близо до будката за плащане. Слезе, заобиколи от дясната страна и отвори задната врата. Александър Певснер слезе и тръгна към тунела, който отвеждаше към хотелската част, последван от Янош.

В същия момент се чу пукот на автоматично оръжие, което прозвуча гръмовно в ниския гараж. Кастило веднага забеляза откъде идва. От белия ван на ЕКО припламваха в оранжево три, може би четири дула.

— По дяволите! — изрева Кастило и скочи от „Трафика“.

Забеляза, че Певснер е проснат на земята, а Янош седи стиснал пистолета си, ранен и замаян.

Кастило насочи „Микро Узито“ към вана на ЕКО, изпразни на два откоса и посегна към втория пълнител.

Последва огън от другата страна на вана ЕКО и той позна звука на „Кар-4“.

„Кой, по дяволите, е това? Дейвидсън или Кенсингтън? Единият сигурно е излязъл от колата, за да покрие вана на химическото“.

Почти веднага след това — преди Алфредо Мунц, стиснал пистолет, да успее да слезе от „Трафика“ — се чуха нови гърмежи от „Кар-4“, някъде съвсем близо до беемвето, последвани от познатия пукот на полуавтоматичен „1911А1 Колт“ .45. Очевидно стреляше опитен човек.

— Прекрати огъня! — прозвуча глас и Кастило позна, че е Дейвидсън.

Ушите на Кастило пищяха, когато хукна да види какво се е случило с Певснер. Дейвидсън също затича — по-предпазливо — към вана на ЕКО, стиснал в готовност „Кар-4“.

Янош все още стискаше пистолета. Погледна учудено Кастило и се строполи. Кастило се отпусна на колене и напипа пулса му. Усещаше се.

„Къде, по дяволите, беше Певснер?“

Макс отговори на въпроса му. Огромното куче ръмжеше гърлено и безуспешно се опитваше да се качи в мерцедеса.

— Излез с вдигнати ръце! — чу се сериозен младежки глас зад Кастило.

Кастило се обърна и забеляза ефрейтор Лестър Бродли, стиснал с две ръце „1911А1 Колт“ .45, насочен към задната седалка на мерцедеса.

„Сега вече знам кой е умелият стрелец“.

— Добре, Макс — нареди Чарли на унгарски. — Долу!

Макс се подчини с неприкрито нежелание, но не престана да ръмжи. Беше оголил огромните си зъби.

— Излез оттам, Алекс — провикна се Кастило.

Щом Макс забеляза движението, веднага скочи.

— По дяволите, Макс, долу!

Александър Певснер се показва.

— Вдигни ръце, мама ти стара! — нареди Бродли.

Певснер се отпусна на колене, след това се изправи и вдигна и двете си ръце.

„Това не е ли страх по лицето на Алекс? Какво го е уплашило толкова? Макс ли? Може би момчето, насочило .45 към челото му. Засега успешно е избягвал куршумите“.

— Няма проблем, Брадли — провикна се Кастило и в същия момент забеляза, че Макс прави крачка напред. — Долу, Макс!

— Може ли да озаптиш това животно, за да се върна при Янош? — попита Певснер.

— Върви — позволи Кастило, насочи пръст към Макс и нареди: — Долу!

— Мъртъв ли е? — попита Певснер и се отпусна на колене до Янош.

— Не беше, преди трийсет секунди — отвърна Кастило.

Дотича Дейвидсън.

— Всички са мъртви, подполковник. Петима са — докладва той. — Знаех си аз, че нещо не е наред с тези ванове на ЕКО. Сега какво?

— Помогни ми да качим този в „Трафика“ — нареди Кастило. — След това вие двамата с Кенсингтън се качвате в беемвето и изчезвате оттук. Аз ще закарам Янош във вилата.

Той огледа гаража, за да даде сигнал на Солес да пали, и забеляза, че се насочва не към тях, а към вана на ЕКО.

— Помогни ми да кача Янош в колата — помоли Певснер. — Трябва да го откарам в болница.

— Погледни хубаво, Алекс. Този мерцедес е за никъде — посочи Кастило. — А него не можем да го закараме в болница с огнестрелни рани.

Мерцедесът очевидно не бе брониран. По салона нямаше почти никакви поражения, но фаровете и предницата бяха нашарени от куршуми, две от гумите — очевидно от нископрофилните — бяха съвсем спаднали, миришеше на бензин, а предният прозорец бе прорязан от пукнатини.

— Какво става там? — попита Дейвидсън и кимна към вана на ЕКО.

— Според мен Дешамп снима и събира проби за ДНК изследване с надеждата да открие нещо.

— Виж какво намерих. — Дейвидсън показа гарота от неръждаема стомана.

Кастило кимна бавно.

Приблужи се Алфредо Мунц.

— Трябва да поговоря с теб, Алфредо — обади се Певснер.

— Това тук не е ли достатъчно красноречиво? — попита Мунц.
— Някой те е предал, Алекс, и ми се струва, че знаеш кой е.

— Имам известни подозрения — призна Певснер. — Просто не можех да ги приема.

— Щеше ли да ми повярваш, ако ти бях казал? — попита тъжно Мунц.

— Бродли, върви кажи на Солес да докара „Графика“ веднага — нареди Кастило.

В същия момент ванът потегли към тях.

— Ще качим Янош в „Графика“ и се изнасяме оттук — разпореди се Чарли. — Направо не е за вярване, че ченгетата още не са дошли.

— Гаражът е звукоизолиран — обясни компетентно Мунц. — А нещастното момиче в кабинката за плащане няма да посмее да си подаде носа, докато не пристигне полиция. Няма да им каже нищо от страх да не се върнем за нея. Разполагаме с не повече от минута, преди някой да приключи с вечерята си и да дойде да си вземе колата.

Сержант Робърт Кенсингтън дотича и се отпусна на колене пред Янош.

— Какво прави той? — попита Певснер.

— Каквото е необходимо, за да опази Янош жив — отвърна Мунц. — Има медицинско образование.

— На Янош му трябва болница, хирург — настоя Певснер.

— Хирургът в болницата ще задава въпроси — обясни Мунц. — Кенсингтън ще го оправи, Алекс. Той извади куршума от рамото ми.

— Ти решаваш, Алекс — заяви Кастило. — Можеш да останеш тук и да кършиш ръце над проснатия Янош и да се оправяш с ченгетата както си знаеш или да ни помогнеш да го качим във вана. След трийсет секунди се махаме.

Певснер срещна погледа на Кастило, след това пристъпи към Янош и го подхвана под раменете, за да е по-лесно на другите да го вдигнат.

Трийсет секунди по-късно Янош бе отпуснат на една от задните седалки. Сержант Кенсингтън слагаше превръзка, за да спре кръвотечението.

— Гледай си в краката — провикна се Дешамп. — Взех два „Мадсъна“. Все още са заредени.

Десет секунди след като Чарли и Макс се качиха отпред и вратите бяха затворени, Солес подкара „Графика“ по рампата и разби тънката бариера. Кастило чу пронизителния вой на алармата.

Петнайсет секунди по-късно бяха на шосе 8 и се насочваха на юг със сто и трийсет километра в час.

Кастило се обърна да погледне през задния прозорец. Беемвето ги следваше.

Погледна Дешамп.

— Какво друго намери във вана?

— Ще ти кажа по-късно — отвърна Дешамп. — Ако в най-скоро време се наложи да ни разпитват най-добрите ченгета на Пилар, по-добре е да не знаеш.

ПЕТ

*„Нуестра Пакеня Каза“
Кънтри клуб „Майерлинг“
Пилар, Провинция Буенос Айрес, Аржентина
21:55, 13 Август 2005*

Кастило, Певснер и Дешамп се облегнаха на стената на една от спалните на долния етаж. Не откъсваха поглед от сержант Робърт Кенсингтън, който довършваше превръзката на Янош. Леглото бе повдигнато с няколко циментови блокчета, за да бъде на същото ниво като операционна маса.

— Куршумите са като пиенето — отбеляза Кенсингтън. — Колкото по-едро е тялото — освен ако куршумът не е поразил някой важен орган — толкова по-малък е ефектът им. А този е много едър.

Янош, вече упоен от таблетките, които му бе дал Кенсингтън, се съгласи весело:

— И още как. Доста по-едър съм от останалите мъже.

— Може да не е много умен, но е наистина по-едър от повечето — съгласи се с обич Певснер.

Кастило и Дешамп се разсмяха.

Мобилният на Певснер иззвъня. Той погледна екрана, за да провери кой се обажда, и посочи вратата към терасата и градината.

— Може ли? — попита той.

— Разбира се — отвърна Кастило.

Певснер излезе от стаята и спря в средата на градината. Бяха изключили лампите, които се задействаха при движение, въпреки това от quincho идваше достатъчно светлина, за да виждат ясно. Кастило и Дешамп излязоха от стаята на покритата с плочки тераса.

Когато Певснер приключи разговора, двамата се отправиха към него.

— Ана и децата са във възторг, че най-неочаквано ще ги заведе на вилата в Сан Карлос де Барилоче, за да покарат ски — обясни

Певснер. — Ана се притеснява, че ще отсъстват от училище, но при тези обстоятелства...

— Разбирам — отвърна Кастило.

— Пътуват към „Хорхе Нюбъри“ — продължи Певснер. — Уредих един „Лиър“ да ни закара до Барилоче. Ако ми позволите да се възползвам от гостоприемството ви, искам да помоля за още една услуга.

— Кажы какво? — попита Чарли.

— Не искам Ана и децата да виждат Янош в сегашното му състояние, а Янош — въпреки че в момента е в чудесно настроение — не е в състояние да прелети над половин Аржентина. Има едно място, недалеч оттук, където ще бъде в безопасност и ще може да се възстанови. Искан ми се „Рейнджърът“ да ни вземе...

— Няма да стане оттук — прекъсна го Кастило. — Съжалявам.

— Не, разбира се — отвърна Певснер. — Позволи ми да продължа, приятелю.

— Добре, продължавай.

— В аржентинската Асоциация по поло има осем хеликоптерни площадки. Намират се на север от Пилар. Знаеш ли къде са?

Кастило поклати глава.

— Встрани от шосе 8 — обясни Певснер. — Ще накарам хеликоптера да кацне на най-отдалечената, за да вземе Янош, а след това да ме откара до „Хорхе Нюбъри“ при семейството ми. Ще ни откарате ли до игрището за поло?

— Кога?

— Веднага, ако е възможно.

Кастило въздъхна шумно.

— Уреди го, Едгар. Водещ автомобил, „Трафик“, охраняващ автомобил. Във всеки да има стрелци. Аз ще пътувам с Алекс и Янош във вана.

Дешамп кимна и тръгна към къщата.

— Благодаря ти, приятелю Чарли — кимна Певснер. — Много съм ти задължен.

Кастило сви рамене.

— Да му дам ли пари? — попита Александър Певснер.

Кастило го погледна и забеляза, че гледа към къщата, където Кенсингтън се бе облегал на стената на импровизираната

операционна и димеше с пура.

— За сержант Кенсингтън ли питаш? — изви вежди Кастило.

— За вашия лекар. Много съм му благодарен за всичко, което направи за Янош. Искам да му го покажа.

— Да дадеш на сержант Кенсингтън пари — как да се изразя? — все едно да дадеш на свещеника пари за опрощението, което ти е дал. Ако все пак пробваш, Кенсингтън така ще те подреди, че нито един пластичен хирург няма да успее да ти върне познатото лице.

— Моля те, кажи му, че съм му задължен и ако мога да направя нещо за него...

— Кажи му го сам, Алекс — сръза го Кастило. — Той ще бъде в „Трафика“ с нас и Янош. — Засмя се и продължи: — Зарязал е медицината, за да може да стреля на воля.

— И на теб, приятелю Чарли, съм ти задължен. Не само защото ми спаси живота.

— Плати си дълга, като не ми се пречкаш, докато спипам общия ни приятел Хауърд Кенеди. Искам го, Алекс.

— Ако разбере къде е, ще ти кажа.

— Искам го без бенка по средата на челото. Нали ме разбираш?

— Доста ми е трудно, но ще се опитам — кимна бавно Певснер. — Има едно-единствено подходящо наказание за човек, който нахлува в живота ти с нечисти помисли, печели доверието и привързаността ти...

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че се чувстваш като наакан, Алекс?

— Моля?

— Александър Певснер, който умее до съвършенство да преценява хората, се е доверил на когото не трябва и е отритнал човек, който е достоен за доверието му. Така и не позна добрия, Алекс. Поточно казано, добрите.

— Това понятие не ми е известно.

— Много добре знаеш за какво говоря, Алекс.

— Тук съм, защото...

— Защото се скри под мерцедеса, докато добрите ти приятели от руското разузнаване се опитваха да ти видят сметката.

Лицето на Певснер се изопна.

— Ако наистина е така...

— Няма вече „ако“, Алекс. Едгар Дешамп позна един от мъжете във вана. Подполковник Евгений Комогоров, заместник на полковник Сунев, директор на „Борба с тероризма“ в руското разузнаване.

Певснер го погледна побеснял.

— Как звучи само, а? „Борба с тероризма“. Предполагам, че за тях терорист е всеки, който може да уличи бившия подполковник Путин от КГБ като един от най-дейните мошеници в „Петрол срещу храни“.

— Ако Путин има някакво участие, на мен не ми е известно.

— Сунев и покойният Комогоров сигурно са решили, че знаеш нещо. В противен случай защо ще се опитват да ти видят сметката?

Певснер не отговори.

— За да те очисти, Сунев не е изпратил някой кубинец — второ качество убиец — пратил е Комогоров.

Певснер наблюдаваше Кастило с леден поглед.

— Хауърд Кенеди не е глупав — заяви той. — Знаел е, че рано или късно ще го заподозреш, че има връзки — или ще откриеш връзките му, както и стана — с руското разузнаване и ще ми кажеш. Много е възможно той да е казал на Сунев, ме сме се сближили и обменяме информация...

— Все пак Кенеди е работил доста дълго със Сунев, нали? Плащали са му добре — много по-добре, отколкото в Бюрото — за да им снася информация.

— Аз плащах на Хауърд добре и въпреки това не става въпрос за шестнайсет милиона долара — отвърна Певснер. — Първото ми подозрение към Хауърд — чувствах се гузен, че го подозирам — бе, когато се притесни за банковите документи, които сте взели от сейфа на Лоримър. Държа се така, сякаш си откраднал неговите пари.

— Искрено се надявам да са били негови — отвърна Кастило.

— Според мен е имал някаква уговорка с кубинеца. Кубинецът ще затвори устата на Лоримър, ще вземе документите, ще ги даде на Хауърд и двамата ще разделят плячката. Само че ти, Чарли, си провалил плановете му.

— Искам го, Алекс.

— Какво ще стане с него, след като го разпиташ?

— И за това съм мислил. Първо бях решил да го изпратя в онзи противен затвор в Колорадо, където затворниците прекарват по

двайсет и три часа на ден, затворени в самостоятелни килии без контакт с останалите. След това един мой приятел от ФБР каза, че единственото, в което можем да го обвиним, е кражба на доклади на ФБР. Това означава, че ще влезе в затвора за пет до десет години. И това не е сигурно. Само че след две години ще бъде пуснат.

— Значи ще...

— Много ми се иска, но ние не действаме по този начин. Ще уредя да го изпратят в затвор, където ще бъде сред останалите, които причиняват доста неприятни неща на бившите агенти на ФБР. Дори се чува, че ги били изнасилвали. Доста редовно.

Прозвуча остро изсвирване и двамата погледнаха към къщата. Едгар Дешамп беше застанал на вратата на хола. Даде им знак, че конвоят е готов.

— За последен път ти казвам, Алекс — предупреди Кастило. — Не ми се пречкай.

— Ако го открия преди теб, ще ти кажа къде е. Мисълта разни типове да си прехвърлят Хауърд като сексуална играчка ми се струва подходящо възмездие за всичко, което е направил.

Двамата тръгнаха към къщата.

ШЕСТ

*„Нуестра Пакеня Каза“
Кънтри клуб „Майерлинг“
Пилар, Провинция Буенос Айрес, Аржентина
10:05, 14 Август 2005*

Онези, които Кастило наричаше „*философите*“, за разлика от „*стрелците*“, се бяха събрали в *quincho*, заприличало на класна стая с подредените дъски, преподавателя и учениците, които вдигаха ръка, за да получат разрешение да споделят мъдрите си мисли.

Учителят бе инспектор Джон Дохърти от ФБР. В групата на философите бяха специален агент Юнг, Ерик Кочиан, Алекс Дарби, полковник Алфредо Мунц и господин и госпожа Пол Сиено. Присъстваше и полковник Джейк Торине не толкова заради знанията, колкото заради аналитичния си ум. Кастило и Дешамп също присъстваха, въпреки че се смятаха за стрелци, не за философи. Класът си имаше и домашен любимец, който спеше подпрял глава на обувката на Кастило и от време на време издаваше странни звучащи на задоволство, които Кастило бе решил, че са предизвикани от сънищата му, в които се явява фландърско бувице от противоположния пол.

Ефрейтор Лестър Брадли, истински стрелец, се занимаваше с радиостанцията. Беше получил инструкции, ако някой се обади от Вашингтон да търси подполковник Кастило, да съобщи, че в момента го няма, но ще се обади при първа възможност.

Оставаха много въпросителни и Кастило не искаше да прекъсва процеса.

Стрелците — старши сержант Дейвидсън, сержант Кенсингтън, Шандор Тор и Рикардо Солес — пазеха на смени, но нямаха нищо против, защото се бяха разположили на удобни шезлонги.

Едгар Дешамп одобри мерките, взети от охраната, но предложи на Кастило да вземе още стрелци. Каза, че за някои неща има доверие на Александър Певснер, но също така изтъкна, че Певснер вече знае къде се намира безопасната им квартира, и знае, че всички, които са

запознати е фактите и събитията и могат да ги анализират, са събрани тук, което означаваше, че вилата е чудесна мишена за някой заинтересован.

Дешамп предупреди Чарли да не очаква Певснер да му съобщи къде се е покрил Хауърд Кенеди. Надпреварата бе започнала — при това с пълна пара — така че Кастило трябваше да се задейства, ако искаше да открие мръсника преди Певснер.

Чарли се двоумеше.

От професионална гледна точка бе съгласен с Дешамп — и с останалите — че на Певснер не може да се има доверие, че не би се поколебал да ги избие от първия до последния, за да защити себе си или семейството си.

Кастило вярваше на Певснер, макар и не напълно.

Очевидно бе, че се налага да послуша хората с повече опит.

Когато мобилният му звънна, той тъкмо си мислеше, че учебните занятия ще продължат поне една седмица — може би дори по-дълго — и трябваше да накара Брадли да се свърже с Дик Милър в комплекса „Небраска“ и да го помоли да каже или на генерал Брус Макнаб, или на Вик Д’Алесандро в Браг да пратят боен екип със следващия полет от Маями, като преди това ги облекат в цивилни дрехи, и да ги представят за футболисти.

— Hola! — обади се Чарли.

— А ти пък звучиш като Porteno.

— Кажу как са ските?

— Много добре, благодаря. Нашият човек е в 1808 в „Конрад“ в Пунта дел Есте.

— Сигурен ли си? — попита Кастило, преди да разбере, че връзката е прекъснала.

Дешамп го погледна любопитно.

— „Защо сте толкова страхливи, малOVERCI“^[1] — подхвърли Кастило и се обърна към Юнг. — Какво е „Конрад“ в Пунта дел Есте?

— Скъпарски хотел. Най-хубавият. Има казино.

— А летище?

— Има.

— Дейв, можем ли да отидем с „Гълфстрийма“ оттук до където и да се намира Пунта дел Есте в Уругвай?

— На Атлантическия е, на около сто километра от Монтевидео — обясни Юнг.

— А след това ще стигнем ли до Кито, без да зареждаме?

— Няма проблем. Какво ще правим на митницата при паспортен контрол?

— Ще се притесняваме, когато пристигнем в Щатите — отвърна Кастило.

Оплези се на Дешамп, затананика звучно и заяви:

— Разбирайте го както искате, по-добре не мога — това е от „Ботуши и седла“^[2]. Кенеди е в стая 1808 в „Конрад“ и отиваме да го приберем.

— Кой сме ние? — попита Дешамп.

— Ти, Мунц, аз и Пищовлията — уточни Кастило. — Алекс, можеш ли да се свържеш по безопасна линия с представителя на ЦРУ в Монтевидео... как се казваше?

— Робърт Хауъл — отвърна Дарби. — Боб Хауъл.

— Да ни чака с кола — още по-добре с „Юкон“, ако не с ван, абе с нещо голямо — на летището на Пунта дел Есте. Кажи му, че тръгваме веднага.

— Да му кажа ли защо?

— Не, кажи му само, че е важно.

Макс затича доволно след Кастило.

— Този път няма да го бъде, приятел — реши Кастило.

Лаят и скимтенето на Макс се чуваше дори след като влезе във вилата и се насочи към вратата.

[1] Цитат от Матей 8.26 — (Б.пр.) ↑

[2] „Ботуши и седла“ — уестърн сериал от 1957 година — (Б.пр.)

↑

СЕДЕМ

*Летище „Пунта Дел Есте“
Пунта дел Есте, Република Уругвай
13:35, 14 Август 2005*

Робърт Хауъл, „културен аташе“ в американското посолство, ги очакваше на малкото летище в син „Юкон“ с дипломатически номера.

Кастило го запозна с Дешамп — Хауъл бе чувал за него, но двамата никога не се бяха срещали — след това обясни какви са намеренията им: да хванат Хауърд Кенеди, да го върнат на летището и да го отведат в Щатите като кацнат в Кито, за да презаредят.

— Много ми се иска да участваш, но така само ще усложня нещата, така че можеш да ни дадеш автомобила и да се върнеш след два часа. Ако имаме късмет, ще оставя ключа под изтривалката.

— Участвам — заяви Хауъл. — Може да ни се наложи да използваме дипломатически имунитет. Ако имаме неприятности, в най-лошия случай ще ме изхвърлят като персона нон грата.

— Благодаря ти.

— Как ще го изкараме от хотела, за да го качим в автомобила?

— Нека първо проверим дали е там, след това ще се притесняваме за подробностите — отвърна Дешамп. — Благородният ни лидер залага на някого, на когото не може да се има доверие.

Кастило не му обърна никакво внимание.

— Защо е толкова пусто тук? — попита Кастило. — Има само няколко двумоторни и няколко „Чесна 172“.

— Зима е — обясни Хауъл. — Пунта дел Есте е затворена през зимата. Чакай да стигнем в града.

Десет минути по-късно Кастило видя дълга редица от високи блокове с изглед към широк плаж. Когато приближиха, се оказа, че щорите в почти всички апартаменти са пуснати, по улицата няма почти

никакви автомобили (още по-малко по паркингите около сградите), а минувачите се брояха на пръсти.

„Направо не е за вярване“, каза си той.

Пет минути по-късно видяха „Конрад“. Внушителната сграда бе поне на двајсет етажа.

— Тук работи заради комарджиите — обясни Хауъл. — Но дори една четвърт не е пълна.

Зави по алеята към входа.

— Там се вижда някакво раздвижване — обади се Дешамп. — Това ме притеснява.

Паркингът пред входа бе пълен с автомобили. С изключение на две лимузини и фолксваген костенурка, всички бяха полицейски.

— Струва ми се, че ще бъде най-добре да се върнем на летището — предложи Дешамп.

— Я да поиграем на ротативките — предложи Кастило. — Днес ми върви.

— Според мен някой се е опитал да обере казиното и цялата уругвайска полиция е пристигнала — реши Дешамп и отвори вратата.

Тръгнаха по мраморните стъпала и бяха по средата на фойето, когато някой извика:

— Алфредо?

Всички спряха. Мъжът крачеше към тях.

— Да знаеш само колко се радвам, приятелю — възкликна главен инспектор Хосе Ордьонес, когато сграбчи Мунц в мечешка прегръдка и го целуна. — Щях да ти се зарадвам още повече, ако беше сам.

Погледна останалите.

— Та това са моите приятели Дейвид Юнг и господин Хауъл от Културния отдел на американското посолство. Много ми е приятно да ви видя и двамата.

Обърна се към Кастило и Дешамп и протегна ръка към Едгар.

— Подполковник Кастило, аз съм главен инспектор Хосе Ордьонес от Федералната полиция. Отдавна ми се иска да се запозная с вас.

— Аз се казвам Смит — отвърна Дешамп. — No hable Español.

Ордьонес се усмихна и му стисна ръката.

— Аз съм Кастило — представи се Чарли.

— Хосе Ордьонес, подполковник — отвърна инспекторът и протегна ръка. — Не можах да повярвам, че толкова млад човек е извършил всичко онова, което говорят хората.

— Старая се — отвърна Кастило. — Ние да не би да попадаме на конгрес на полицията?

— Прилича ли ви на конгрес? — попита Ордьонес. — За съжаление, не е конгрес. По работа сме. Ваш съгражданин се е сблъскал с известни неприятности.

— Ами?

— Тъкмо се канех да позвъня в посолството ви, но след като господин Юнг и господин Хауъл са тук, това задължение отпада. Ще ги въведа в проблема. Нали нямате нищо против? Ако искате, елате и останалите.

Той посочи асансьора и всички се качиха.

От коридора влязоха в хола на апартамент 1808. Едната стена бе почти цялата от стъкло и разкриваше чудесна гледка към центъра на Пунта дел Есте и Атлантическия океан.

На креслата седяха двама мъже. Единият, който, изглежда, се бе строполил, бе с отворена уста. Облегалката на креслото бе оплескана с кръв и размазан мозък.

Другият бе Хауърд Кенеди.

Бе вързан към креслото с изолирбанд. В устата му имаше нещо — или червена топка, или топка в друг цвят, цялата пропита с кръв. Очите му бяха широко отворени.

Тялото му бе неестествено отпуснато и след малко, когато видя ръцете на Кенеди, Кастило разбра защо.

— Човек би казал — заяви спокойно Ордьонес, — че господин Кенеди е бил пребит до смърт не с бейзболна бухалка, ами с нещо като машина. Започнали са от пръстите на краката, след това са минали на стъпалата, подбедриците, след това са се прехвърлили на пръстите на ръцете, китките и така нататък. Познава се по наслагованията на кръв. Не са бързали много. Според нас този човек е Хауърд Кенеди.

— Наистина е Хауърд Кенеди — потвърди Кастило. — Бил е Хауърд Кенеди.

— Не сме сигурни кой е другият — призна Ордьонес.

— Това е подполковник Виктор Жданков — обади се Дешамп — от отдел Защита на Конституцията и антитероризъм към ФСБ.

— В паспорта му пише друго, господин Смит. — Ордьонес подчерта името. — По паспорт е чешки бизнесмен.

— Значи греша — примири се Дешамп.

— Искрено се надявам да грешите — закима Ордьонес. — И без това положението е много неприятно — американски бизнесмен и чешки бизнесмен убити по време на обир. Дори обирът да е бил част от провалена наркосделка, както предполагаме, за мен остават много проблеми — както и за Уругвай — ако се наложи да започнем разследването на офицер от старшия състав на руското разузнаване и мъж, за когото е известно, че е близък сътрудник на международен престъпник, известен под името Александър Певснер. Нали ме разбирате?

— Струва ми се, че ви разбирам — потвърди Дешамп.

— Искрено съжалявам, че видяхте тази картина. Разбирам, че ви съсипах приятното прекарване, и съм сигурен, че ще си тръгнете от Уругвай час по-скоро, за да избледнее неприятният спомен.

— Господинът има право, шефче — кимна отново Дешамп.

— Инспектор Ордьонес — Кастило му подаде ръка, — позволете да ви задам един въпрос преди да тръгнем.

— Разбира се, питайте.

— Четох из вестниците за някакви трупове — май бяха шест, доколкото си спомням — в някакво отдалечено имение тук, в Уругвай. Какво беше това?

— Разследването стигна до заключението, че и там сме се натъкнали на провалена наркосделка. Грозна работа, а се случва толкова често. Имението е било собственост на наркодилър, който водел двойствен живот. Съмнявам се, че ще успеем да арестуваме някого, свързан със случая. Вече приключихме, за да се заемем с други по-важни неща.

— Много ви благодаря.

— Няма защо — отвърна инспекторът и стисна ръката на Кастило. — Може да се срещнем отново, при по-приятни обстоятелства. Всички приятели на моя скъп приятел Алфредо са и мои приятели.

— Много ми е приятно да го чуя — отвърна Кастило.

ОСЕМ

*Ресторант „Канзас“
„Авенида Либертадор“ „Сан Исидро“
Провинция Буенос Айрес, Аржентина
20:25, 14 Август 2005*

Кастило махна на сервитьора и поиска сметката.

— Нека аз — обади се посланик Хуан Мануел Силвио. — Ще я включа в графа „представителни“.

— Джобовете ви, господине, съвсем не са толкова дълбоки, колкото на *благотворителен фонд „Лоримър“*, но въпреки това ви благодаря. Задължен съм ви, че дойдохте да се срещнете с нас.

— Това е Аржентина. Тук е единственото място, на което преди осем можете да похапнете единствено на пристанището. Или в „Макдоналдс“.

— Не искам да съм нелюбезен, но не е ли това ресторантът, от който бе отвлечена госпожа Мастърсън? — попита Дешамп.

— От паркинга — посочи навън Силвио. — Така че в известен смисъл всичко завършва там, където започна.

— Това все още не е край — отвърна Кастило. — Убийците на Мастърсън, доколкото ми е известно, все още са на свобода.

— Някои от колегите и шефовете им вече не са сред нас, нали така? — отбеляза Силвио. — А някои от тях приключиха земния си път при напълно заслужени обстоятелства.

Мобилният на Кастило звънна.

— Сега пък кой е? — измърмори той.

— Погледна номера.

— Hola? — обади се той.

— Радвам се, че успях да изпълня обещанието си, приятелю Чарли.

— Ти, копеле гадно. Каза ми, че ще ме оставиш да го заловя.

— Той знаеше твърде много за мен, така че не можех да му позволя да си приказва с теб, Чарли.

— Майната ти, Алекс!

— Освен това прецених, че пет години непрекъснати изнасилвания не са достатъчно наказание за човек, който ме е предал.

— Още веднъж майната ти.

Последва кратко мълчание, преди Певснер да продължи с леден глас:

— Ще ти кажа какво направих.

— Защо да ти вярвам?

— Изслушай ме и сам прецени. Разговарях със Сунев и му съобщих, че съм депозирал при разни хора пликосе с информация, които ще бъдат изпратени до ЦРУ, в случай че заподозра, че някой заплашва мен или семейството ми.

— Какво има в пликосете?

— И сам можеш да се досетиш, приятелю Чарли.

— Дяволите да те вземат, Алекс!

— Ще се чуем — отвърна Певснер и затвори.

Кастило натисна копчето за автоматично набиране на телефона на Певснер, но му съобщиха, че този номер вече не съществува.

Той прибра телефона в джоба си.

— Господин посланик — обади се Дешамп, — надявам се, давате си сметка, че седите на една маса с единствения човек на този свят, който може да каже на Александър Певснер да върви на майната си, при това два пъти за трийсет секунди и да остане жив на следващата сутрин.

Силвио се разсмя.

— Ще се видим ли отново, господин Дешамп? Ако се върнете да работите с останалите, мога и аз да ви окажа съдействие. Да ви осигуря къде да живеете, например.

— Много ви благодаря, господине, само че през следващите няколко месеца смятам да се зароя в подземията на Ленгли. Затова пък *Многоръкия пищовлия* ще се върне.

— Тях двамата ще ги взема с мен, когато отида да се срещна с посланик Монтвейл — обясни Кастило. — Силата е в числеността. Ако искате да ни помогнете, какво ще кажете да пазите *Многоръкия пищовлия* да не се забърква в неприятности, когато се върне?

— С удоволствие.

— Сега трябва да си повикаме такси.

— В никакъв случай — заяви посланик Силвио. — Аз ще ви закарам до самолета.

ДЕВЕТ

*Кабинет на ръководителя
На звеното за организационен анализ
Департамент Вътрешна Сигурност
Комплекс „Небраска“
Вашингтон, Окръг Колумбия
16:25, 15 Август 2005*

— Струва ми се — започна Кастило, — че мина добре...

— Шефче, ти май пропусна да споменеш, че президентът ще бъде с Монтвейл. На стареца му дойде много.

— Той си направи оглушка, когато му казах, че е крайно време да се върна към задълженията си на обикновен войник.

— Забрави за тази работа, шефче. На него му харесва да те юрка.

— Така е — потвърди Юнг. — Много ми хареса, когато каза: „*Би било жалко да оставим всички пари от скандала «Петрол срещу храни» в сметката на Кениън. Защо да остават за него? Няма ли как да ги прехвърлим за ЗОА?*“

Кастило кимна.

— Надявам се не приказваше празни приказки, когато изчурулика така ентусиазирано „*Няма проблем, господин президент.*“

— Наистина няма проблем — отвърна Юнг. — Искаш ли да замина за Далас, преди да се върна на юг?

— Разбира се. Можеш да се качиш на директен полет от Далас за Буенос Айрес. Преди да тръгнеш, искам да направиш нещо друго.

— Какво?

— Влез в „Гугъл“ и потърси фландърско бувиe някъде в района на Далас.

— За какво ти е? — попита Дешамп.

— Макс е фландърско бувиe. Мислех, че знаете.

— И какво от това? — попита Юнг.

— Купи най-расовата кучка, която успееш да намериш — цената е без значение, документите ѝ да се наред — и я закарай в Пилар.

— Ти май говориш напълно сериозно — ахна Дешамп.

— Не знам как действате вие, шпионите — отвърна Кастило, — но в армията, когато някой те спаси, най-малкото, което можеш да направиш за него, е да му осигуриш мадама за яко чукане. — Погледна Юнг и добави: — Кажу на Ерик Кочиан, че искам да си избира едно.

— Не може да бъде! — възкликна с усмивка Дешамп. — *Многоръки*, кажи на Кочиан, че аз също ще си избира.

Издание:

У. Е. Б. Грифин. Ловците

Издателство „Kalrazanov“, София, 2008

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

Техн. редактор: Никола Христов

Художествено оформление: Огнян Илиев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.